

זה השער ליי צדיקים יבואו בו

ספר

תקונ'י הזהר

להתנא האלהי רבי שמעון בן יוחאי זי"ע

עם פירוש

באר לחי ראי

באר רחובות על פי יסודות הקדמות הזוה"ק ודרז"ל בש"ס ומדרשים וכתבי האריוז"ל כמבואר בהקדמתו, וכל אחד מלומדי תיקוני זוה"ק ימצא מנוחה ותרופה לבקשתו, חברו הרב הגאון הקדוש המפורסם וכ"ו מו"ה **צבי הירש שפירא** זצלה"ה זי"ע אבדק"ק **מונקאטש** והגליל, בעהמ"ס דרכי תשובה על יו"ד, שו"ת צבי תפארת, תפארת בנים על התורה ומועדים והגדה של פסח ודרכי אמונה על חנוכה.

הוצאת **האוניברסיטה**

www.hebrewbooks.org

ע"י **חייב תלמידי**

חלק שלישי

בערעגסאס תרפ"א

תבנית השער בהוצאה הראשונה

תקוני הזהר

[דף ס"ג ע"ב] תקונא עשרין ותרין (יום י"ב אלול)

בראשית ברא אלקים. בראשית, חד איהו דלא אתגלייא.

וברא תרין. תרין אינון, ואינון ב'. ואינון תרין עלמין סתימין.

ובמה ברא לון, בנקודה חדא סתימא ראשית אתקרי. ועלה אתמר (תהלים קד) כלם בחכמה עשית.

ותרין

באר לחי ראי

סתימא. כוונתו דלכתי עומד נקודה חדא צתוך הב' דבראשית, להורות דגם צריחת צ' פרופין דבר ונקבא הראשונים שהם סוד אר"א שמרומזים בסוד הב' כנזכר, הם נצראו צכה בנקודה חדא הראשונה שהיא סוד לורה אות י', וכמיש (צוהר פ' וילא דק קניו ע"א) חא חזי כד צעא קוצ"ה למצרי עלמין, אפיק חד נהורא סתימאה, דמן ההוא נהורא נפקין ונהרין כל אינון נהורין דאתגליין וכר עיי"ש, ודרש הכא דהאי נהורא סתימאה היינו סוד החכמה שהוא הנקודה קדמאה שהוא סוד אות י', וכמיש (צפרע"ח פט"ו משער התפילין) שאות י' הוא אצא, ואותיות ר"ד הגנוז צתוכה שהוא מילוי היו"ד הוא סוד אמא, ועיי"ש (עוד צפ"ד) שכתב ג"כ דאות י' כלול צב אר"א, שכי עצמה הוא אצא חכמה, והקוץ התחתון של הי' היא אמא צינה שנכללה צו מתחלת אינותה עיי"ש, וצירוף הענין מוצן עפ"ד רבינו (צפ"ח צפ"ד משער מטי ולא מטי, וצפ"ג משער דרושי אצ"ע, ועוד צכמה מקומות) בסוד הכתוב כולם בחכמה עשית, שאין אור אין סוף מהפשט צפרופי העולמות שצרא אלא עיי חכמה, ועיי"ש עוד (צפ"צ משער סדר אצ"ע) שכתב וכן הענין באצילות, כי כדי להאיר באצילות נחלבש בחכמה שלמעלה מן האצילות, ועיי חכמה מאיר באצילות, ולא תחשוב שהוא בחכמה דאצילות עצמה. אמנם דע כי האור א"ס צ"ה כשרלה להאיר באצילות התלבש בחכמה, ועיי החכמה התלבש האור א"ס צ"ה ועל ידו נכנס ומאיר צכה וחכמה של אצילות עיי"ש, ולזה אמר הכא צצירוף הענין של הנקודה שצתוך אות הב' דבראשית, שהוא כצורה אות י' סוד החכמה, להורות שהצ' פרופים עתיק וא"א האצילו את הב' פרופים אר"א, וצמה צרא לן. בנקודה חדא סתימא שהוא הנקודה שצתוך הב', שמרמז לסוד האור א"ס שמתגלה עיי החכמה דאצילות וכאמור ראשית אתקרי כי החכמה שלמעלה דאצילות כל היכא דאיתא ראשית אתקרי בסוד ראשית חכמה ועלה אתמר כולם בחכמה עשית, כי האור א"ס לא מאיר לתוך העולמות שלמעלה מאצילות כי א"ס עיי החכמה וכאמור

בראשית חד הוא דלא אתגלייא. עין צדצרי רבינו (צפ"ח פרק א' משער הכללים) שכתב וז"ל כשעלה צרואו הפשוט לצרוא את העולם וכר האציל נקודה אחת הכלולה מ"ס, והם י"ס של העקודים שהיו צכלי אחת ולא היו נראין וכר, וכן הענין צכאן נקודה זו היתה כלולה מעשר צתחלת אצילותה עכ"ל. וזה הוא צירוף הדברים כאן צראשית, ב ראשית, שהנקודה שצתוך הב', מרמז להנקודה הראשונה שממנה האציל הקצ"ה וצרא כל העולמות, ולזה אמר חד הוא דלא אתגלייא, היינו שנקודה זו הוא סוד עולם העקודים שלא נתגלה שם עדיין כ"ס צפרע"ן, ולא היכ נראין צב ולא ניכרין צב, רק שכל הספירות והעולמות שנאלו ממנה היו נכללים צב צצחי כלי אחת. וברא תרין ר"ל שמהנקודה הראשונה נצרא עתיק ואריך אנפין ששייכה נכללים בנקודה הראשונה, שהיא סוד הכתר דכללות עולם האצילות, אשר שייכה רמזין צקוץ היו"ד דכו"ה. ועתיק מהעלם ומחלבש תוך א"א, וכמיש רבינו צפ"ח (פ"א משער עתיק וצשאר דוכת'). תרין אינון, ואינון ב' עי צדצרי רבינו שם (צפ"צ משער המלכים) שכתב דא"א ועתיק לא נמלא צבם מציאות פרצוף נוקבא צפני עצמם כמו פרצוף אמא לאצא ופרצוף נוקבא ל"א, וסוד הדצר דמתחלה ילא פרצוף העתיק לצדו, והעתיק הוליא עוד אח"כ פרצוף אחד רק לצדו כמוכו הוא א"א, רק אח"כ שכבר הם צ' פרופים שהם עתיק יומין וא"א, אז יולא אח"כ צ' פרופין דבר ונוקבא שהם אר"א, אצא מלד עתיק, ואמא מלד א"א, וכן י"א מלד אצא ונוקבא מלד אמא עיי"ש, ולזה אמר הכא תרין אינון, שמאצא ואמא התחילו להיות צחי זוי צ' פרופין נפרדים, לאפוקי עתיק וא"א שצבם נאמר כי אחד קראתיו ואין אלקים עמדי, וכמיש רבינו שם (צפ"צ משער עתיק), ואמר שא"א צביותן צ' פרופין רמזין צאות ב' דבראשית: ואינון תרין עלמין סתימין. פי כי גם אר"א נקראים עלמין סתימין, כי אר"א מתלבשין צתוך זוי, ואינם מושגים אצלתו כי א"ס עיי זוי: ובמה ברא לון, בנקודה חדא

ותרין עלמין סתימין א) לא הוּ אתגליין, עד דעביד לון תרין לבושין, ומאי נינהו, את השמים ואת הארץ, את השמים לבושא לעלמא עלאה דאתברי ב) בנקודה עלאה. ואת הארץ לבושא לעלמא תתאה דאתברי באלהים דאיהי ב) אימא עלאה. י ראשית אתקרי, ואיהו אבא דכולא. ה' אלקים ואיהי אמא דכולא, אם כל חי.

וחכמה דאיהו אבא לא אשתמודע אלא בבינה דאיהי אלקים. ותמן י"ה אבא ואמא כחדא תרין עלמין סתימין, י"ה איגון תרין בנין, ואיגון עלמא דין ועלמא דאתי. ג עלמא

באר לחי ראי

אמא דבתי ד' על ג' שהיא לורה ה' שבה ממש שהיא עלמות אמא עכ"ד, וזה הוא ביאור הדברים כאן שאמר לורה ה' הראשונה של הוי"ה מרמז לאמא שהיא סוד חלקים, ואמר הטעם כי היה אמא דללא חס כל חי, ר"ל כיון דז"א נותן צמיעה שבה סוד ר"ד של מילוי הוי"ד כ"ל, ועי"ז נעשה עלמותה לורה חות ה' שהיא סוד ד' על ג' כזכר. וחכמה דאיהו אבא לא אשתמודע אלא בבינה דאיהי אלקים. וכמ"ש (בפרע"ה פ"ב משער נפילה חפים) ח"ל כי החכמה נעלמה מעין כל חי ואין כח לעולמות החתומים לקבל השפע כי חס צנינה, כי החכמה משפיע צנינה וצנינה משפיע שפע החכמה שבה וכו', ולפיכך צנינה גוברת לשיוכלו הצנים לקבל השפע, ולפיכך נקראת חס הצנים עי"ש. ותמן י"ק אבא ואמא. עי"ן (בפרע"ה פ"ד משער השופר) בסוד הקיעה חקע י"ק דאבא חכמה י"ק עי"ש, וביאור הדברים הוא עפ"י משי"כ (בצ"ח) צמח דוכתי דחכמה עלמה מאור השם י"ק, כי בחכמה יש צחי דז"א דחכמה שבה סוד י"ק עי"ש, ולזה ממשיך הכח הדברים ומפרש כי צ"ק הוי"ה לור עולמים, ואמר ותמן י"ק, ר"ל שבהחכמה שהוא ראשית הצריחה סוד חות י' נכלל ב' אוחיות י"ק, שהצנינה נכללה בחתלה הצריחה בהחכמה וכאמור: [*א"ה. חולי הכונה לחכמה וצנינה יחדיו נרמזים בשם י"ק, ועי"ן (בשע"כ ופרע"ה צנונה עבילה המקוה צע"ק) לכוון לשם י"ק, לפי שצנחה העלוי עד אר"ה שבה י"ק עי"ש, וכי"כ (בלק"ת פי וירא, וביחוד הזכירה צסידור), כי י"ק הוא אר"ה, והיינו י' חכמה ה' צנינה שבה אר"ה]: או"א כחדא תרין עלמין סתימין. כמ"ש רבינו (בצ"ח פ"י משער המוחין) דאר"ה נרמזין בחיבור גדול ביו"ד הראשונה שבהויה, כי אר"ה לעולם לא מהפרשין, משא"כ ישאר"ה וז"ל שאינם מהצטרף כי"כ בחיבור גדול כמו אר"ה וכו' עי"ש: י"ק איגון תרין בנין ואיגון עלמא דין ועלמא דאתי הכה (בש"ס מנחות דף כ"ט ע"ב) אמרו עוכ"ז נברא ב"ה, ועוכ"ז נברא ב"ה, ולזה י"ל מפרש הכה להמשך הדרוש שזה אינו כפשטות הדברים, דבאמת אר"ה שבה סוד ב' אוחיות י"ק הם ב' עלמין סתימין דלא אתגליין, ואי אפשר לז' לומר שצ"י אוחיות י"ק נבראו ב"ה עולמות עוכ"ז

וכאמור. ועלה אתמר כולם בחכמה עשית. ר"ל על הנקודה שצדוק הב. וכמ"ש (בזכר ויקרא דף י' ע"ב) על י' קיימי כולכו, ומיניה אחצניחו ואשחלשלו, דכתיב כולם בחכמה עשית, י' רישא דללא חב לכלא עי"ש, והיינו סוד ה' שהוא הנקודה קדמאה שממנה נהוו כל העולמות של אצ"ע וכאמור: עד דעביד לון תרי לבושין. וכמ"ש (תיקון פי דף קל"ב ע"ב) ת"ה כמה עלות סתימין דאיגון מחלשין ואיגון מורכבין צספירן וספירן מרכבה לגביהו עי"ש, וסדר ההחלשות העולמות העליונים בחתומים צביאור כ"ט ע"י דצדרי רבינו (בצ"ח ענף ד' משער עגולים ויושר) צאורך: את השמים ואת הארץ. היינו סוד ז"א: את השמים לבושא לעלמא עלאה דאתברי בנקודה עלאה וכו' היינו כמ"ש (בצ"ח צשער סדר חיליות למכרה"ו פ"א) דז"א דחיליות הוא מלביש לז"ה דאר"ה, ומלכות נוקבא דז"א דחיליות מלבישה לז"ה דאר"ה עי"ש, ולזה אמר חס השמים היינו ז"א הוא מלביש לאר"ה שהוא סוד עלמה עלאה, וחס הארץ שהוא סוד המלכות הוא מלביש לז"א שהוא סוד עלמא תתאה: דאתברי באלקים דאיהי אמא עלאה. היינו כמ"ש (בזכר ויקרא דף י"א ע"א) מסערה דאבא שהוא י' נפיק בן שהוא ז"א, ומסערה דאמא נפקת בה שהיא המלכות עי"ש, ועי"ן (בצ"ח פ"א משער הכללים) כי מהאורות שנפג מהצנינה נעשה המלכות נוקבא דז"א עי"ש. י' ראשית אתקרי וכו' ה' אלקים וכו'. דרש צראשית צרה חלקים חס השמים וחס הארץ, צראשית היא הנקודה הראשונה שנצראה תחלה סוד אבא חכמה שהוא אצדוק דכולכו, צרה חלקים, ממנו נצרה הצנינה שהוא סוד חלקים, ומכאן נצראו שמים וארץ שהוא סוד ז"א כ"ל וכדמפרש ואזיל ה' אלקים ואיהי אמא דכלא אם כל חי. היינו כמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ד משער החפילין) שהצנינה נקראת אמא, כי ז"א הם סוד ר"ד של מילוי יו"ד דאבא, ואבא נותן לאמא חלו הצנים ז"א שנרמזו צאוחיות ר"ד והם צמיעה של צנינה, ואז אמא נעשית עלמותה מן חותן האורות ר"ד הניתנין צחוכה שבה של ז"א שהיו מחתלה צאבא, וכו"י של הנוקבא דז"א עומדה צבחי ד' הראשונה צאמא, וכו' של ז"א עומד חמיד צאמא למטה צבחי י"ק שלה, ואז

ו עלמא דאתי דאיהו עלמא ג) אריכא, הי עלמא דין דלאו איהו ארוך.

ב' ד) תרין היכלין לתרין אתון דאינון ייה. ועליה אתמר (איזב כח) אלקים הבין דרכה והוא ידע את מקומה.

ומאי ניהו ב' היכלין אלין. אלא חד איהו אהייה. ותניינא אדני, ותרווייהו אינון כנויין לתרין אתון ייה אבא ואמא. והכי סליק חושבן אהיה אדני (וחושבן אלקים) ה) לחושבן כנרי, ובה ו) גניזין אבא ואימא.

ודא איהו (דברים כט) הנסתרות ליי אלקינו ו) ייה, ודא אינון סתירין וגניזין, ואינון סתרי דאורייתא ממש. ובגין דאינון סתירין צריך דלא לגלאה לון. ודא איהו רזא דעריין דאתמר

באר להי ראי

שהמלכות תהיה המקיף הכללי כדמיון זה שעתה מסבבת אותם הדינה עיי"ש, ולזה אולי הכוונה שאמר הכא להמשך הדרוש שענין הכיכלין הסובבים את הנקודה מרומם צחות ב', לכורות שיש ב' היכלין היינו ב' אורות הכלליים שמקיפין את כל שיעור קומת זרי"ש שמי נצראו ב' עולמות כגל, ואמר חד איכו אקייק היינו סוד המקיפין של עהה קודם תיקון השלם שהוא אור המקיף הכללי מלד הדינה שהוא סוד שם אקייק המקפת את הבנים בסוד הפורס סוכת שלום, ותניינא הוא המקיף שעתיד להיות מסטרא דשם אדני שהוא מלכות שיהיה בסוד נקבה חסודב גבר וכאמור: ותרווייהו אינון כנויין לתרין אתון ייק עיין לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"ב) הנה לעיל בהקדמה (דף ע"ו ע"א) אמר סוד הכנויין הוא בחי המלבושים והמרכבה דזרי"ש, והכא דרש שבחי ב' שמות אהייה אדניי שהם סוד ב' היכלות שבהם נגזים אוריא סוד ב' אוחיות ייק הם סוד כנויים, וכעטם המלבושים שבהם נגזים עלם האורות של אוריא וכאמור: וחושבן אלקים. דרש בראשית ברא אלקים, ב' ראשית, היינו שב' פרזופים זרי"ש שנכללו בהנקודה הראשונה שצחוק הב' שהתלכשו צחוכה אוריא שהם סוד ב' עלמין סתימין סוד ב' אוחיות ייק, הנה ב' אורות של אוריא שהם סוד ייק לא נתגלו לנו בעמטם רק פיי כנוייהם, שהוא סוד השם אלקים גימ' כנויי, שהוא בחי היכל כזכר. ובה גניזין. ר"ל צחוק הכיכלין שהם סוד הכנויין: ודא איהו הנסתרות לה' אלקינו ייק. כי הוי"ה אלקינו הוא סוד אוריא, כמ"ש (צפרע"ח פ"ז ופ"א ופ"ט משער הק"ש עיי"ש): ואינון סתרי דאורייתא ממש. כי זרי"ש הם סוד ב' תורות שבכתב ושבע"פ, כמש"ל (בהקדמה דף ו ע"א) ונשאר דוכתי, ואמר הכא להמשך לעיקר ב' תורות הם הסודות של התורה שבכתב ושבע"פ שמקורם הוא באוריא, והם מלוכשין בזרי"ש שהוא נגלות התורה שהוא בחי הכנויין כמו שלנו מכניס אותן כלורת אדם ושאר דמיונות ושמות וכן הכיכלין וכאמור: צריך דלא לגלאה לון. כי אם לגנועין, והיינו כמ"ש (בזכר פ' יתר

עוה"צ ועוה"ז, כי אין לנו שום השגה בכם, אלא שאוריא התלכשו בתרין בנין ברא וצרחא, דאזא שהוא סוד אור ב' התלכש בצרא שהוא סוד אור ו וצרח עוה"צ, ואמא שהיא ב' עלאה התלכשה בצרחא שהיא סוד ב' תחאה וצרח עוה"ז: ו עלמא דאתי דאיהו עלמא אריכא. כי"ב גם (צפרע"ח פ' פנחס דף רע"ו ע"ב) עיי"ש, ור"ל שמי"ז מרמז אורת הו שהוא ארוך, כי זה התלכש אצא וצרח זה עוה"צ שהוא עלמא אריכא. ב' תרין היכלין לתרין אתון ייק. עיין (צפרע"ח בערכי הכנויים, ערך היכל) שכתב שענין היכל הוא רומז אל הספירה שהדברים נגזים בה עיי"ש, ולזה אמר הכא שלזה מרמז אורת הב', שבה הנקודה הכלולה מ' אוחיות ייק, שה' מסבבת את הנקודה כענין ההיכל שמסבבת כל מה שנתנין צחוכה ועיי נסתם ונגזו צחוכה כל הנתון בה, לכורות שב' אוחיות ייק הם סתימין ונגזים ב' היכליהם, ולא אחגליין עד דעביד להון לזושין כזכר: ועליה אתמר אלקים הבין דרכה והוא ידע את מקומה. עיין (בזכר צאד"ר פ' נשא דף ק"מ ע"ב) דכא תנין לית דידע מוחיה דעתיק יומין, והאי דכתיב אלקים הבין דרכה והוא ידע את מקומה, בזי"א אתמר עיי"ש. ולזה מוזן בדברים כאן ללאחר שהגיע דה' עלמין אוריא הם סתימין בהיכלם ולא אחגליין, אמר דמה דכתיב בראשית ברא אלקים וגו'. הנה מצוה שיש לנו השגה בסוד ב' אוחיות ייק, ואמר עלה אתמר אלקים הבין דרכה וגו', היינו שהשגה שלנו צוה הוא רק בסוד אור הב' הסובבת את הנקודה שהוא סוד ב' היכלות שהנקודה נגזת בכם, אבל בהנקודה הפנימית שצחוק הב' שהוא סוד ב' אוחיות ייק זה אין לנו שום השגה: ומאי ניהו ב' היכלין אלין, אלא חד איהו אקייק ותניינא אדני. עיין צדרי רבינו (צפ"ח פ"י משער השמות) שכתב דכל בעשר ספירות דזרי"ש אור מקיף כללי שמקיף את כל הפרטים של אורות הספירות, והאור הזה הוא בעת צמוד הפורס סוכת שלום מלד הדינה המקיף את הבנים, ואח"כ לעת"ל יצרא ב' צריחה חדשה בצרן,

דאָטער בהון (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמך לא תגלה, לא תגלה ודאי מן כסויא דלהון : קם סבא, פתח ואמר רבי רבי, נחית הכא דאת בוצינא (ח) קדישא. דהא שכינתא (ט) קדישא קא נטירת לך (י) ולחברך. באומאה עליכו לא תתעבבון התם לנחתא הכא אתון. והכי אומינא לכל אינון (י) מארי מתיבתא עלאה ותתאה, דיהון כולהון נחתין עמכון. וכן אנא אומינא לאינון מלאכין וחילין קדישין די ממנן לנטרא לכו. ולא ליקרא דידי עבידנא, ולא ליקרא דאבא ואמא, אלא ליקרא דשכינתא.

מיד קלא אתער בענפי אלנין דגנתא דעדן. עלאין נחתו (מלאכין) (נ"א תתאין) אתכנשו. לנחתא באלין מארי מתיבתא עלאה ותתאה. דהא רשותא אתייהיב לכו מלעילא. מיד כולהו אתפשטו מדיוקניהון ואתלבשן באורין (א) דהאי עלמא. דאיהו כנוי וסתירה לאתון (ב) קדישין :

אדהכי הא אליהו קא אקדים לתקנא לון (ג) מותבייהו.

פתח ואמר, רבי רבי. בוצינא קדישא. דפומא דילך איהו ממלל רברבן (ג) באורייתא. מיניה מזדעזעין (ד) עלאין ותתאין. ופומא (ט) דילך אתמר בה (שמות יט) והר סיני עשן כלו בר.

בגין

באר לחי ראוי

גילין משה כמו שכתב רבינו (צליקוטי הש"ס מס' שבת) ומשה זכה לזינה אשר משם זוכין לזחי פוס ממלל רברבין, וכמשי"ב (צטי"ה פ"ג משער ענה"א) שזכינה נקראת פוס ממלל רברבין עיי"ש. ופומא דילך אתמר בה והר סיני עשן כלו וגוי. עיין (צזכר פי יחרו דף פ"ד ע"א) צסוד פסוק זה ובר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש. צשעתא דהננח דסיני הוה נפיק סליק אשא ומשער צהכוח הננח וכו', ועיי"ש (צמק"מ) דאשא הוה גבורות דזינה, ועיין (צפרדס פ"ג משער מכות והכנה) שיש עשין מסערא דרע, ועשין מסערא דעוב, ובר סיני עשן כולו מסערא דעשן עוב, וציחור הענין מוצן עפמי"ש (צקכ"י אוח ע' ערך עשן) צסוד עלה עשן צאפו, כי יש עשן דקליפה ר"ח נחיש שר"ף עקרי"ב, שהם צחי חגי"ה דקליפה, ולעומת זה הם דזינים של סוד עשין דקדושה שהוא צל מסערא דגבורות קדושה דזינה, וחס משצרים כח חגי"ה דקליפה של נחש שרף עקרב עיי"ש לדרכו, ולא מוצן שזכ הוה הענין צשעת מתן חורס היכ ההגצרות כח דזינים דקדושה, שהוא העשין העוב מסערא דגבורות דזינה שמשצר כח הקליפות של העשין דקלי, ועיי"כ כתיב ובר סיני עשין כולו, שהיכ ההגצרות עשין והזינים של הקדושה, מפני אשר ירד עליו ד' באש, היינו כח הגבורות מסערא דזינה וכאמור וזכו הוא המשך הדברים כאן שא"ל האי סצא לרצביי שיפתח פיו דממלל רברבן, שהוא מסערא דעשן דקדושה שהוא גיי"כ צכח הגבורות מסערא דזינה, שעיי"ש יש לו כח לכלות הקוליס מן הכרס שהם הקליפות שרוגים להאח צהקדושה, ועיי"כ נאמר על פיו ובר סיני עשן כלו וגוי, וכמש"ל צדף שאה"ז ודאי פומך איכו

יחרו דף פי ע"א) ערות אביך וערות אמך לא תגלה, ווי למאן דגלי ערייהכון, ועיי"ש (צמק"מ) דערות אביך וערות אמך, הם נה"י דלוי"א שהם סתימין צז"א כדי שלא יתאחזו צהם החילונים, ומי שמסלק עיי עוונותיו הנה"י דלוי"א שהיו סתימים ומגלה להון, הוה צכלל מגלה ערות לוי"א שגורס שיאחזו צהם החילונים עיי"ש, ולזכ אמר שהסודות החורה הם סתימים צלוי"א ומכוסים צז"א, ומי שמגלה סודות לאינשי דלח מעלי שהם מלאים עונות, הנה"כ הוה מסלק סתומות דזוי"א וכיסויין מעל נה"י דלוי"א, והוה צכלל מגלה ערות לוי"א.

קם סבא וכו' (הגרי"א) גרם קם צזיניא קדישא, פתח ואמר סצא סצא נחית הכא דהא שכינתא וכו', והוה המשך למש"ל (ריש היקון כ"א דף מ"ב ע"ג) נחתו חרין סצין וכו'. הא סצא עלאה קא נחית צזיניכו וכו' בוצינא קדישא זה החורר נאמר לרבי שמעון צכג מקום, כי הוה מאיר לישראל צחורתו כנר צאפילה להורות הדרך של פנימיות החורה, ואליוכו היכ מלוי המיד צחצרתו מתיבתא עלאה ותתאה עיין (צזכר פי צלק דף ר"ג ע"ג), ועיין (צזכר חדש פי יחרו דף ל"ז ע"ד), וכמחצאר משם כי יש מתיבתא עלאה ומתיבתא תתאה, דמתיבתא עלאה הוה מתיבתא דקדושה, ומתיבתא תתאה הוה מתיבתא דמעט עיי"ש.

עלאין נחתו ר"ל כל בני מארי מתיבתאן, הן צעלי מתיבתא עלאה, והן צעלי מתיבתא תתאה. תתאין אתכנשו ר"ל המלאכים ונשמות הדיקים שאינם צמדרגות מארי מתיבתאין : פתח ואמר פי הסצא : דפומא דילך איהו ממלל רברבן. היינו רצביי היכ

בגין דאת י' שריא במוחא דילך. ה' בלבך דאיהי בינה ובה לב מבינ. ו' בפומא דילך, ומיניה (שם כ) וכל העם רואים את הקולות דאיהו באינן הבלים דנפקין מפומך דעלייהו אתמר (תהלים כט) קול יי' חוצב להבות אש. שית עזקאן אינן בקנה (ס) דבהון סליק ו'. ואינן ו' דרגין לכורסייא. ה' בלבא. איהי הביל. ה' ל"ב. דודאי איהי ה' בלבא. ו' (קול) בקול דנפיק מיניה. והאי איהו קול דנפק מהבל.

ותרין

באר לחי ראי

לית קלא ויכל לנפקא לבר חלא מן הפכ וכו', דאתמר זיה קול ה' חוצב להבות אש, ושכינתא תפלת כל פה עיי"ש שית עזקאן אינן בקנה וכו' עיין (כרע"מ פי פנחס דף ר"ג ע"א) וז"ל וצקנה שית עזקאן וכו' דבהון סליק קלא דאתפליג נ"ו קלין דשכינתא, ושכינתא סניק לפומא דליהו כורסייא, ושית עזקאן דקנה אינן כגוונא דשית דרגין דכורסייא דמלכא, וקנה איכו סולס דביה מלאכי חלקים עולים ויורדים זו דאינן הבלים וכו' עיי"ש ומעין דברים אלו מצוהר גם להבן (תיקון ס"ט דף קי"ז ע"א) עיי"ש, ולא ממשיך הדרוש כהא ואתר בהמשך משי"כ לעיל בסוד וכל העם רואים את הקולות, שהוא בסוד הבליים של הקול דנפקין מן הפכ, שזכר מתייחד עם דברי (כרע"מ סס) דהקול היוולא מן הקנה הוא צרוא דלות ו' בסוד ו' עזקאן דקנה, שהוא בחי ששק קלין שהם סוד ו' הבליים היוולאים מן הקנה שהוא סוד הבליים שיש צד ו' דרגין שעולין זו אל הכסא, ולכן אמר לו ו' בפומא דילך, דהיינו הקול שהוא כולל שית עזקאן של שית הבליים שעולין מן הקנה אל הפכ שהוא סוד המלכות שהוא בחי הכסא, וכמ"ש (כרע"מ פי נשא דף קכ"א ע"ב) אפיק ו' דליהו אפרוח צשית גדפין ויסלק ליה צשית עזקאן דקנה עיי"ש ה' בלבא איהו הבל ה' ל"ב. כוונתו לפרש דבריו שאמר ה' בלבך דליהי צינה וכו', ואמר שזכר הרמז של ה"ב"ל הפכ דאמרינן לעיל צאינן הבליים דנפקין מפומך, כי ה"ב"ל הוא לירוף ה' ל"ב, והיינו שדברים של תורה ותפלה יולאים מן לביו שהוא סוד ה' עלאה. דודאי איהי ה' בלבא. ר"ל דבדלחי אי אפשר לבוא למדרגה זו להיות קולו צתורה ותפלה צבחי וכל העם רואים את הקולות צאינן הבליים כג"ל. חלא מי שצורה ה' עלאה בליציה ואז הקול והדברים היוולאים מן הלב צתכלית השלימות של וכל העם רואים את הקולות: ו' בקול דנפיק מיניה. עיין (לקמן תיקון ס"ט דף קי"ז ע"ב) ו' דנפיק מהבל איהו קול עיי"ש, וציורו הדברים הוא עפימ"ש (צזכר צראשית דף כ"ו ע"א) בסוד ונהר יולא מעדן, ונהר דא עמודא דאמלעיתא יולא מעדן דא אמא עלאה עיי"ש, ולא דרש כהא כי מי שמוילא דיבורי תורה ותפלה מפיו מעומק הלב צסוד דברים היוולאים מן הלב, שאז נעשה לבו מרכב ללות ה' עלאה שהיא צינה, אז נעשה קולו צבחי קול שהוא

איהו סיני, פי וא"כ נאמר עליך מפני אשר ירד עליו ה' צאש שהוא כה גבורות מסערה דאמא וכאמור בגין דאת י' שריא וכו' הוא כמפרש איך שריא צפיו כה הגבורות דקדושה להצגבר על העשן דקליפות, ומציא איך יש צפיו וקול ודיבור שלו השלחת ד' אותיות יקריק שבהם הכה של צחי' אש דקדושה, וכמש"ל (תיקון כ"א דף מ"ד ע"ב ודף נ"ט ע"ב) צסוד כי ד' חלקיק אש חלכה הוא דעמיל מצורה לאוקדא עלמא ו' אחעציד גחלת ו' עלבה וכו' דא איכו שרפה עיי"ש וצביאורנו שם דאת י' שריא במוחא דילך. שכוונה שלך הוא מנח חכמה שהוא רוי דאורייתא שהוא סוד ו' מכו"כ, וכמש"ל (תיקון ל' דף ע"א) מארי דחכמה אינן מלגאו צמוחא, עיי"ש (צכסא מלך) דר"ל כי רוי דאורייתא נעלמים צמוח ואינם מחגלים חלא לחכס דעדיף מציא עיי"ש: ה' בלבך דאיהו בינה. שכל דיבורך צתורה ותפלה הם דברים היוולאים מן הלב צ שהוא מסערה דצינה סוד ה' עלאה. ובה לב מבינ. מציא ראיח שצינה הוא בלב וכמש"ל (צבקדמה ב' דף י"ז ע"א). ו' בפומא דילך. ר"ל שהוא עוסק תמיד צתורה ותפלה ומולא הקול שהוא סוד אות ו' מפיו שהיא המלכות, וכדמפרש להבן שית עזקאן אינן צקנה המוילא הקול צפכ. ומיניה וכל העם רואים את הקולות. עיין לעיל (צבקדמה דף י"ד ע"א) וכל העם רואים את הקולות מסערה דלות ו', וכן הוא להבן (תיקון ל' דף ע"ד ע"ב) וכל העם רואים את הקולות מסערה דעמודא דאמלעיתא עיי"ש וצביאורנו שם, ולא אמר כהא להמשך הדרוש דלכתי היו כל העם רואים את הקולות, אע"ג דעל הקול שהוא מסערה דעמודא דאמלעיתא לא יתכן צחי' ראיח, כי צחי' ראיח יתייתם רק אל המלכות שנקרחת מראה, וכמ"ש (צקכ"ו אות ו' ערך ראיח) עיי"ש. אמנם יתכן שכל צחי' קול יולא מן הפכ שהוא סוד המלכות, והיינו שהקול יולא עיי' הבליים של הפכ שהיא סוד המלכות, ע"כ יתכן לומר גם על הקולות צחי' ראיח: דאיהו באינן הבלים דנפקין מפומך. ר"ל שהיה כל העם רואים את הקולות צשעה מתן תורה, כי היה אז הקול כמו צחי' הבליים דנפקין מן הפכ שלך צתורה ותפלה שהוא מסערה דמלכות וכאמור: דעלייהו אתמר קול ה' חוצב להבות אש. עיין (כרע"מ פי פנחס דף רל"ב ע"א)

ותרין בתין אית בלבא. חד אפיק הבל וחד אפיק הבל. ואינון ה' עלאה ה' תתאה בתרי
בתי לבא, דאינון לקבל בית ראשון ושני.

ו' קול דנפיק מתרוייהו.

י' דבור דשריא בפומא. ועליה אתמר (תהלים לג) בדבר י"י שמים נעשו. ואיהו דבור חד
דכליל עשר אמירן. ורזא דמלה (שם סב) אחת דבר אלקים (סז) שתים זו שמעתי. לאחזאה
בה דעשר דברן דדבור חד אתאמרו.

שתים

באר לחי ראי

אפיק הכל, צסוד הכל סליק וככל נחית, מפרש ג"כ
כז' אוחיות י"ו שחס סוד קול ודבור דסלקין גזי כז'
ההי"ן. ואמר ו' קול דנפיק מתרוייהו, ר"ל מהכז' ההי"ן
סוד ז' הכלים. כי הה' תחאכ סליקת לגזי ה' עלאה
ע"י ה' שהוא הקול וע"י ה' שהוא סוד הדבור, וסוים
דשריא צפומא ר"ל שהקול והדבור שניכס יולאזיס מן
הפכ דכליל כולא וכאמור: ועליה אתמר בדבר ה'
שמים נעשו וכי עיין (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ד ע"א)
צסוד ז' הכלים דאתמר עלייהו קול ה' חוצב להבות אש.
ומאן דידע צאלין הכלים כד אפיק לון מפומוי ומלציה.
ידע לכוונא צשכינתא עלאה דכל הכלים מייכח תלין,
ומתלצשין צשכינתא תחאכ דכליל צצע שמחן אצ"ג ית"ץ
וחצרוי, דלינון אחוון דבהון אתצריאו שמיא וארעא,
דאלין תליא צתמירא וכי אתמר ציה צדצר ה' שמים
נעשו וכי דצמלוך אתצצידו שמיא וארעא וכי עי"ש.
וצוה תצין המשך הדברים כאן שמפרש להמשך הדרוש
וחרר למש"ל צריש התיקון צסוד הנקודה צצחוק ה' כ'
שהוא ה' והיינו אות ה' של הוי"וה הוא סוד דצור. כי
צסוד דצור אחד נכללו עשר אמירן, וזה סוד ה' דשריא
צפומא צסוד הדיבור, וע"כ נאמר צדצר ה', לשון דצור
אחד, ולא צדצרי ה' לשון רבים, כי מי שידוע לבחון
צלינון הכלים הנזכרים, הוא מעורר הכח של ה' ההי"ן
ה' עלאה וז' תחאכ שכללים ע"י ז' ההכלים של הלג,
וז' ההי"ן מספר ה' שהוא סוד ה' עלאה שהוא סוד דצור
אחד דכליל ה' מאמרים של מעשה צראשית, שהוא סוד
הנקודה חדא צצחוק ה' וכלול ה' מאמרים וז' תורות
וכדמפרש ואזיל: ואיהו דיבור חד דכליל עשר
אמירן וכמש"ל צצקדמא (דף י"א ע"ב) נגע צצח
וכליל צכ כל ה' מאמרים ודא ה', עי"ש וצצחורו שם.
לאחזאה בה דעשר דברן דבור חד אתאמרו
וכמש"ל (צמכילתא פ' יתרו) את כל הדברים,
מלמד שאמר במקום עשרת הדברות דצור אחד, וחזר
ופירשן דצור דצור צצפי עלמו, וצאלו שפירש אעפ"כ
נאמרו חלו השנים חכמי ולא יכיר לך דצדור ה' עי"ש,
ועיי לקמן (תיקון ל"ב דף ע"ז ע"א) צצליר צדיח
דאתאמרו דצבורא חדא - לאחזאה בה. ר"ל צציצת
אח"ת צא לכוונת שכל עשרת הדברות נאמרו מתחלה
דצור

שהוא אות ו' צחי נכר שהוא עמודא דלמנשיחא דנפיק
מיינה והאי איהו קול דנפיק מהבל. וכמש"ל שם
הכל' ה' ל"ב ו' דנפיק מהכל איהו קול עי"ש, והיינו
כי הכל' הוא אוחיות הל"ב כ"ל, והקול נעשה מההכל'.
וזה הוא הענין של דצרים היו"אזיס מן הלג והוא סוד
נכר היו"אזיס מעון וכאמור. ותרין בתין אית בלבא
וכי עיין (לקמן תיקון ס"ט שם) שמצואר שם ענין
ז' הכלים, ואמר שם ששורש הכלים הוא צחרין חללים
של הל"ב שחס תרי צחי דצא, ויש הכלים היו"אזיס
מתלל הימיני של הלג, ויש הכלים היו"אזיס מתלל
השמאלי, הכל סליק צ' עלאה, והכל נחית צ' תחאכ.
והקול כלול ה' ההי"ן עי"ש, ועיין (לפיל תיקון י"ג
דף כ"ה ע"א) דצרוש סוד הלג, שאמר ה' ה' אינון
אמירא ודיצורא, ו' כליל כולא ועי"ש צצחורנו, דכז'
ההי"ן ה' עלאה וז' תחאכ ששכנס צחרי צחי דצח
ימין ושמאל. דכז' עלאה צצחלה הימיני של הלג שחס
הוא מקור הרחמים שם הוא אמירא רכב וזהו תחאכ
צצחלה השמאלי שם הלג שחס מקור הצורה שם הוא
סוד דיבור קשות. והקול שהוא מסערא דעמודא
דלמנשיחא כלול תרוייהו עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך
הדברים שאמר שה' הוא סוד קול דנפיק מהבל, ומפרש
כי הקול שהוא סוד אות ו' נפיק מצי הכלים שהוא סוד
ה' עלאה וז' תחאכ. כענין הקול שהוא כולל אמירא
ודיבור וכאמור: דאינון לקבל בית ראשון ושני.
וכמש"ל (תיקון כ"ה דף ל"ב ע"א) ז' צחי דצא חס
סוד צית ראשון ושני סוד ז' ההי"ן של הוי"וה עי"ש,
וכיינו כי לז"א הוא סוד ציבמ"ק לצא דכל עלמא
וכמ"ש (צזכר פ' שלח דף קס"א ע"ב) עי"ש. ו' קול
דנפיק מתרוייהו ו' דיבור דשריא בפומא וכי עיין
(לקמן תיקון ס"ט דף ק"ה ע"ב) צסוד דנפיקת, צצחצ
שם דכז' ההי"ן של הוי"וה הוא צסוד הכל סליק הכל
נחית, הכל סליק דא ה' עלאה דסליק לגזי ה' דאיהו
עשר אמירן, וצמאי סליק צקלא דאיהו ו', והכל נחית
דא ה' תחאכ דנחית לגזיה ואתצצידת דצור. קריבו
דכל הכלים וקלא ודצורא איהו פה כליל כולא עי"ש.
חכו הוא המשך הדברים כאן, שלאחר שמפרש כז'
ההי"ן של הוי"וה שחס סוד ז' צחי דצא, שכל אחד

שתיים זו, אלין אנכי ולא יהיה לך. ואיהו אחד חד בנייהו.

ודא איהו דאמרן דבתרייהו (דף ס"ד ע"א) תליין פקודין דעשה ולא תעשה, וקוביה מתרייהו מליל למיהב יקרא לאורייתא. דהא איהו בדבורא חד אמר כולא. ולמה אמר שתיים זו שמעתי. זיו אחיד הוי בחושבן. דתרי תורות הוו. וקוביה חד בנייהו ושמה חד.

ומתריין דבורין נפק קלא. ואתפלבג לע' קלין. לקבל ע' אנפין, וקטיל בהון ע' אומין על דלא קבילו אורייתא.

ובתריין דבורין קטיל לב' אומין דאינון עשו וישמעאל דלא בעו לקבלא אורייתא.

דהא קוביה חד (ה) איהו. ואיהו לא הוה ממלל באלין קלין ודבורין דאנכי. אלא לאחזאה דשמה ויקריה הוה באורייתא. ובגין דא קוביה מליל מינה בגין דיתזעזעון כל אומין דעלמא מאלין דמשתדלין בה.

ובגין דא אמר קוביה למשה (שמות ב) זה שמי לעלם וזה זכרי לדור דור. שמי עם ייה שסיה פקודין דלא תעשה. זכרי עם ריה רמיח פקודין דעשה. לאחזאה דאורייתא בשמא דקוביה אתבריות, ועל שמה אתקריאת, ההיד (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי וכר, ובה שרייא קוביה. ומינה מליל בסיני.

ואית אורייתא עלאה דלא אתקרי בה בריאה, אלא (ח) אצילותא דיליה, והיא הוא כנלא חד. וכל

באר לחי ראי

ע"ש (שנה דף פ"ח ע"ב) כל דבור ודבור שילח מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות עיי"ש. ואמר הכא להמשך הדרוש ולהכי היה נחלק למספר ע' דייקא, כי סוד הדבורים שזאו משרש כ"ז הכלים וכל אחד כלול מעשר וכדמפרש להן: וקטיל בהון ע' אומין וכר. היינו כמי"ש (לקמן תיקון ל"ב דף ע"ז ע"ב) לאורייתא דלית בה ע' אנפין אחיכיבת מתרין סטרין מימינא ומשמאלא, לשבצא מע' אומין ומתרין קליפין סי"מ ונחש, ומאן דעבר על ע' אנפין לאורייתא וכר שלטין שבצין ממנן ושבעים אומין על שבצים נפש של בית יעקב עיי"ש. ובתריין דבורין. אנכי ולא יהיה לך שהם מסטרא דימין ושמאל דקדושה כ"ל. קטיל לב' אומין וכר עשו וישמעאל קליפת ימין ושמאל שהם ראשי הכי שרים. וכמי"ש להלן שם. אלא לאחזאה דשמה ויקריה הוה באורייתא. וכמי"ש (בהקדמה דף ב' ע"א) אלין דעסקן באורייתא לשמח ונערין פקודה דאינון תרי"ג מלות דהליין משם הויכ כענצין צאחכלא, כדי ליחדא צהון לשם ה' בשכינה וכר. עיין שם וצביאורנו. כל הנקרא בשמי ולכן לירק שמו עם תרי"ג מלותיה: ואית אורייתא עלאה דלא אתקרי בה בריאה אלא אצילותא דיליה עיין (לעיל בהקדמה דף ד' ע"ב) ולית אורייתא דצריאה ואורייתא דאלילות, להיינו כי פשטות הבורה הוא אורייתא דצריאה, וסחרי תורה שהוא חכמת הקבלה הוא אורייתא דאלילות, ואמר שם אורייתא דאלילות איכו תורה ה' דהליא צשמיכ, דהתורה דאלילות דייקא יש לה אחדות עם שם הויכ, ומכאן

צדור אחד: ואיהו אחד חד בנייהו. וכדמפרש להן שחיבת ז"י גימי אחיד, לרמז שתי"ש זו שמענו, ששמענו כ"ז דברות אנכי ולא יהיה לך שנאמרו צדור אחד, כי הם עיקר יחודו ואחדותו יתצ"ש, ע"כ נכללו כ"ז מאמרים צאח"ד: ודא איהו דאמרן דבתרייהו תליין פקודין דעשה ול"ת. היינו כמי"ש (בזכר פ' יתרו דף ל"א ע"א) דרמי"ח עשין תליין צאנכי שהוא מסטרא דימינא, ושסי"ב ל"ח תליין צלח יהיה לך שהוא מסטרא דשמאלא עיי"ש. וקוב"ה מתרייהו מליל למיהב יקרא לאורייתא. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) למ"ע הוא מסטרא דימינא, ומל"ח הוא מסטרא דשמאלא, והתורה צענמה הוא מסטרא דעמודא דאמנעיתא עיי"ש וצביאורנו שם ולזה אמר הכא וקוב"ה שהוא סוד ז"ל עמודא דאמנעיתא צכודו וצענמו הוא המדבר למיכז יקרא לאורייתא שהוא סוד עמודא דאמנעיתא: דתרי תורות הוו וקוב"ה חד בנייהו. עיין (לעיל בהקדמה דף ג' ריש ע"ב, ובהיקון כ"א דף ג' ע"א) דקוב"ה דאיכו עמודא דאמנעיתא הוא כליל תרזוייכו תורה שצכתז ותורה שבע"פ סוד חוי"ג עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש הכא להמשך הדרוש אחת דבר חלקים שתיים זו שמעתי, היינו שה"ז תורות שצכתז ובע"פ ששמענו ילאו כאחד מפי הקב"ה סוד עמודא דאמנעיתא לכליל ימינא ושמאלא חוי"ג צסוד האחדות וכאמור. ובתריין דבורין נפיק קלא. למצי כהי"ן נפיק הקול צסוד ו' קול דנפיק מתרויכו וכמי"ש צסוף דף הקודם: ואתפליג לע' קלין וכר.

וכל בר נש דאשתדל באורייתא שמיה דקוביה תמן. כ"ש וכ"ש בבוצינא קדישא. ובוצינא קדישא, ודאי פומך איהו (י"ח) סיני. שבע הבלים דנפקין מפומך שכינתא (ט) שריא עליהו, דאיהי בת (כ) שבע. דאינון שבע שמהן דשמא מפרש. דאיהו שמא (כא) דארבעין תרין אתחון. ומיניה סליק קול דאיהו עמודא דאמצעיתא ואסתליק לע' קלין דאיהו ודאי ביה סלקא לשבע דאיהי ה' עלאה.

אוריא דכ"א, אוריא דארץ ישראל, דאיהי מחכים מסטרא דחכמה דאיהי (כב) י'. ובה סליק ו' לעשר ו' זמנין.

וב' ההיין אינון. ה' הבל מלגאוו. ה' הבל מלבר. (ותרוייהו אינון) בלבא כב"ה) ובפומא. אינון

באר לחי ראי

זעמא נקראת החוכה דלילוח תורת הויכ. ועל אורייתא דלילוח נאמר זה שמי לעל"ם חסר ו', לשון נעל"ם. שמתחזקת עם ד' חותיות הויכ ונעלמה מעין כל חי רק להבאים בסוד ה' עיי"ש וציוארנו שם, וזה הוא המשך הדברים כאן לאחר שאמר וצג"ד אמר הקצ"ה למשה זה שמי לעלם וכי לאחזקה דלורייתא צשמה דקצ"ה אחצריחה, הוא מפרש דזה נאמר צאורייתא דלילוח דייקא והיא והוא כולא חד. פי רמז שאמרנו בפסוק זה שמי לעלם כנ"ל, נאמר רק צאורייתא דלילוח שכללה צשמה דקצ"ה שהוא סוד ד' חותיות הויכ כי צשמה דקצ"ה אחצריחה ועל שמי אחצריחה כנ"ל וכל בר נש דאשתדל באורייתא שמייה דקוב"ה תמן. כי הוא ושמייה חד, והחוכה הוא שמתיו של הקצ"ה וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף צ"ג ע"א) תרי"ג מלות דחליין משם יקריק כענצין צאחכלא עיי"ש ובוצינא קדישא ודאי וכו' חזר לדבריו הראשונים שאמר לעיל רבי רבי צול"נה קדישא וכו' ופומא דילך אחמר זיב וכו' סיני עשן וכו' דאיהי בת שבע וכמ"ש (רבי שמעון צוהר פי וילא דף קמ"ז ע"א) עיי"ש וצמק"מ וצאחכ"ה שם. דאיהו שמא דמ"ב אתחון וכמ"ש"ל (תיקון ס"ט דף קי"ז ע"ב) להצל פה דלורייתא דמסערה דימינא כליל ז' הצלים ואינון אצניתי"ן וכו' עיי"ש. ומיניה סליק קול דאיהו עמודא דאמצעיתא וכמ"ש"ל שם ו' דנפיק מהצל חיכו קול עיי"ש. ואסתלק לע' קלין הוא לפרש להמשך הדרוש הענין משי"כ לעיל שהקול אחפג לע' קלין, והיינו לפי האמור כי שורש הקול הוא ה' הצלים, וכיון שכל אחד כלול מעשר הרי ע' דאיהי ודאי ביה סלקא לשבע דאיהו ה' עלאה. עיין (לקמן תיקון ל' דף ע"ד ע"ב) צסוד וכל העס רוחים את הקולות, דא שכינתא תתאה דכות סלקא צכל קלא וקלא מאינין ז' קלין וכו', ואיכו קול שופר שזיעאה צאמא עלאה וכו' עיי"ש, ור"ל דע"י הקול שכלל צו כל ה' הצלים עולה המלכות שהוא ה' תתאה כל ה' דרגין שהוא סוד ה' קולות עד שעולת לקול ה' שהוא סוד אמא עלאה סוד ה' עלאה. וכמ"ש (לעיל

בהקדמה דף צ' ע"ב) שית קלין ואיכו שזיעאה לן צאמא. ועיי"ש צציוארנו שהצחתי מדברי מן להצל ה' של ה' קולות הוא סוד אמא תתאה דאיכו שזיעאה ל' קולות, ועלייתה היא ע"י שם מ"ב דאצניתי"ן שמתיר צסוד ז' הצלים, והקול ה' שהוא מדרגה העליונה הוא צאמא עלאה, וכת העליה הוא ע"י שם מ"ב שהוא סוד הכנפים של השכינה עיי"ש. אוריא דכ"א. לאחר שמפרש עד עתה סוד הענין משי"כ (לקמן תיקון ס"ט) שם שהקול הוא אות ו' דנפיק מהצל שהוא ענין עליות המלכות לאמא צ' דרגין צסוד ה' הצלים דשם מ"ב ע"י הקול שהוא סוד אות ו' הוא מוסיק עוד לפרש צהמשך הדרוש גם סוד הענין מ"ש עוד להלן שם ד' דנפיק מהצל איכו קול דאיכו פורח צאויך, ומפרש כי התיקון של עליות המלכות לחמא עד צחי האוירא דכ"א שהוא סוד מוח חכמה שצנינה, כמו שכתוב (צע"ה פ"ד משער הנסירה, וצפרע"ה פ"ו משער הנסירה) דמוח חכמה נקרא אוירא דכ"א עיי"ש. אוריא דא"י דאיהי מחכים. וכמ"ש צש"ס (צ"צ דף קנ"ה ע"א). דאיהי ו' ובה סליק ו' לעשר ו' זמנין. עיין צדברי רבינו (צע"ה פ"ו משער אר"א) דצחי פרלוף אמא הוא כולל י"ס, והוא סוד ו"ד של מילוי יו"ד דאצא, צסוד והצן צחכמה, וכו' מרמז לה' ספירות הראשונים שהוא סוד צינה, וכו' מרמז לה' תחתונות שלה שהוא סוד תצונה, וכל אחד מהר הראשונות כלולה מ"י של אצא וכו' ס', זה נקרא אמא סתימאה עיי"ש. לזה אמר הכא שזה ציואר הדברים שאמר להלן שם דעליות המלכות לצנינה ע"י ה' דנפיק מהצל הוא פורח צאויך, היינו ר"ל דסליק צאויירא דכ"א שהוא סוד ו' מוחין דאצא שצנינה שהוא סוד אמא סתימאה סוד אות ו' דכלולה מ"י של אצא עשר זמנין ו' וכאמור: וב' ההיין אינון ה' הבל מלגאוו, ה' הבל מלבר. עיין צדברי רבינו (צע"ה דרוש ה' משער פנימיות וחילוניות) שכתב וזע כל הפרלופים והספירות יש לכל אחד צ' גופים ששם פנימיות וחילוניות העולמות ועיי"ש (צדרוש צ') שכתב שכל העולמות כשהם למעלה

אינון עשר דברן דקוביה. ובהון אינון לבא ופומא שוין. ומאן דאתעסק באורייתא. כדין צריך דיהא פומא ולבא שוין. ולאן למגנא אוקמוהו מארי מתניתין כל מי שאין תוכו כברו אל כג' יבא לבית המדרש.

תריין ההיין. ודאי אינון ב' דבורין דאתמד בהון (תהלים ס"ב) שתיים זו שמעתי. ו קלא דנפיק מינייהו ועליה אתמד (דברים ד) קול דברים נד) אתם שומעים. והאי קול נפיק מבי דבורין דאיהו היה דכלילן עשר דברן. ה' בלוחא חדא, והוו מסדרין לגבייהו ראשיכם שבטיכם

באר לחי ראי

(זכר פ' יתרו דף פ"ד ע"ג) תאנא חמשה קלין אינון לימינא, וחמשה קלין לשמאלא, ואינון דשמאלא כלילן בימינא, ומן ימינא תחזי אינון דשמאלא וכו', ותחלילן אלין בלילן וכו' עיי"ש. ולזה דרש הכה המאחר דהבי לוחות מרמזים לנצח ופומא שהם סוד ב' הכיין, ע"כ לריך התי"ח הלומד זהם לחבר שיכח פיו ולבו שוים, כמו הלוחות שהם סוד ב' הכיין צהכללות סוד פנימיות והילוניות וכאמור. אוקמוהו מארי בתני' בש"ס (צרכות דף כ"ח ע"א): תריין ההיין וכו'. לאחר שסיים הדרוש של אחת דבר חלקים שתיים זו שמעתי שהוא בסוד ד' אותיות יקריק. הוא מוסיף עוד לדרוש צענין זה צרחה דד' אותיות הויה ועוד כמה דרושים צד' אותיות הויה צענין זה: תריין ההיין ודאי אינון ב' דבורין. היינו כמש"ל שהבי' דבורין חכמי ולא יהיה לך הוא צרחה דב' לוחות חכמים. וכבר כתוב (לעיל צהקדמה דף י"א ע"ג) דתרי לוחי חכמיין הם בסוד ימין ושמאל שהם גויה, וע"כ היו כחוצים מבי עבדיהם בין מזד ימין ובין מזד שמאל עיי"ש, ועי' מהי צדדרי רבינו (צעי"ה פ"ו משער רחל ולאה. וצפרעי"ה פ"א משער חג השבועות), ועיין (לעיל תיקון י"ג דף כ"ו ע"ג) הי"ח של הויה הם סוד תריין גופוי ועיי"ש צביאורנו, דריל דהבי הכיין מרמזים לסוד הי"ח והי"ג. ומעתה חזין דצדדים שאמר הכה חרין הכיין שהם סוד הי"ח והי"ג מסערה דנו"ה ימין ושמאל שתי דבורים חכמי ולא יהיה לך צרחה דב' לוחות חכמים מסערה דהי"ח והי"ג שזימין ושמאל צרחה דנו"ה וכאמור: ו קלא דנפיק מינייהו. ר"ל סוד אות ו של הויה הוא עמודא דאמלעיתא שהוא סוד הקול כמי"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ח ע"א צמאמר תליחאה צצרכב) דהקול הוא סוד אות ו שהוא עמודא דאמלעיתא עיי"ש וצביאורנו, וכ"כ להלן (תיקון ל' דף ע"ד ע"ג) קולות אינון מסערה דעמודא דאמלעיתא עיי"ש, והיינו חייט שיונא מחוי"ג: דכלילן ו' דברן. כרי ו מכו"כ: ה' בלוחא חדא וכו'. הוא עוד רמז לר' אותיות הויה צנחיתא ב' לוחות לנאמר זהם וכל העם רואים את הקולות: ראשיכם שבטיכם וכו'. היינו כמי"ש (לעיל צהקדמה דף י"ד ע"א) ראשיכם שבטיכם וגו' הא חמשה, עפכס נשיכס וגו' הא חמשה אחרנין, חמשה לקבל חמשה חלקי כ"ה, ומימיכה

הם צנחי כלים חילוניים, וכשירודין למטב ממקומם נעשים שם כלים פנימיים. וכן להיפך כשעולים כלים פנימיים מלמטה למעלה אז נהווו שם לצחי כלים חילוניים עיי"ש, וזה הוא המשך הדברים כאן ולאחר שדרש צתיקון המלכות בסוד ב' אותיות י' מכו"כ שמרמזים לעליות המלכות עד אמא סתימאה ששם סלקא ו לשער זמנין ו מספר ב' סוד אמא סתימאה, מוסיף עוד ואמר שהבי' הכיין של הויה שהם אמא תחאה ואמא עלאה, שעליות המלכות בסוד הכבליים לגבי אמא עלאה הוא מבי צחי הכבליים הן מצחי פנימיות העולמות וכן מצחי חילוניות, והיינו כי המלכות בזמן שהיא למטב אז ז' הכלים שלה הם מצחי פנימיות העולמות. וכשעולים למעלה לגבי אמא סתימאה, אז נעשים הכבליים צנחי חילוניות. ותרזויהו אינון בלבא ובפומא. כי צינה הוא צחי לנח, ומלכות הוא סוד פומא. וכמש"ל (צהקדמה ב' דף י"ז ע"א) צינה לנח וזה אתמר הלכ מצין מלכות פה וכו' עיי"ש. ולפי האמור שסוד הפה שהוא ה' הוא צסוד פנימיות העולמות, והלכ שהוא סוד ה' עלאה הוא מצחי חילוניות העולמות, מוזן כי מי שעוסק צחורה ותפלה והוליה דבורים קדושים מפיו צכוונה מעומק הלכ, הוא עושה היחוד של ב' הכיין מלגאו ומלגרי כ"ל, ומעלה המלכות שהיא למטב צנחי פנימיות העולמות למעלה לכיות צנחי חילוניות העולמות. אינון עשר דברן דקוב"ה. כי היה ה' דברן בכל לוח, אחד ה' עלאה, והבי ה' תחאה, מספר עשר, וכמי"ש (להלן) ה' צלוחא חדא וכו', והמשך הדברים הוא כי כנה לעיל צדק הקדום דרש צסוד ב' הכיין שהם סוד ב' הכלים ואיכו דבור חד דכליל עשר חמיין ורזא דמלה אחת דבר חלקים שתיים זו שמעתי, לחאזאה צה דעשר דצין דצבור חד אחאמר, וצין ממשיך גם הכה הדרוש ולאחר שדרש להבי הכיין שהם סוד ב' הכלים שעולה הכי תחאה שהיא המלכות מצחי הכל דלגאו, להי עלאה שהיא אמא סתימאה צנחי הכל דלגרי, דרש אחת דבר חלקים, היינו שהקול והדבור שיהא מפי הקצ"ה צשעה מתן תורה, היה ציחוד של לנח ופומא סוד ב' הכיין מספר עשר, ושתיים זו שמעתי שהוא חיקון המלכות צתיקון ב' צחי פנימיות וחילוניות וכאמור: ובהון אינון לבא ופומא שוין. עיין

שבטיכם וזקניכם ושוטריכם כל איש ישראל. הא חמש בלוחא קדמאה. בלוחא תניינא הו
מסדרין לגבייהו חמש תקונין אחרנין דאינון טפכם נשיכם וגרך מחטב עצך עד שאב מימין
דא אינון ה, הא ב' דבורין דכלילין בהון עשר. וקלא דהוה נפיק מינייהו הוה כליל לון.

ודא ו' כליל ו' זמנין דכתיב טוב בששת ימי בראשית ואיהי הוה סלקא מינייהו ו'. ו'
זמנין ו' אינון שתין אשתכח דאיהי ו' אמירן (דלא הוה סליק לעיב שמהן).

ה"ה ב' דבורין ובהון עשר הא תריסר.

ו' הוא סליק באת ו', ו' זמנין ו' דאינון שתין, הא עיב.

ואי תימא דבאורייתא מליל ולא יתיר. לא אשתכח אתר לעילא ותתא דלא מליל מיניה
אפילו במלאכין. דלא אשתכח דאלק אחרא אית בעלמא.

ומליל בכורסייא. ההיז אנכי. והכי סליק אנכי לחשבן כסיא.

ולבתר מליל במלאכין, ההיז (שמות כ) וכל העם רואים את הקולת. דעלייהו אתמר (קהלת י)
כי עוף השמים יוליד את הקול כר.

בגין דכד קוביה בעא למלא במלאכיא נחית שמיא עלייהו כגוונא דא יקר. ו' בחיה (כה)
חדא דאיהו אריה, וביה אתמר (עמוס ג) אריה שאג מי לא ירא. ובאן אתר, ו' ברישא.

ה

באר לחי ראי

בעולמות העליונים ותחתונים ומכל סערין. כדי להודיע
לית חלק אחרת בעלמא וכו', וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ח
דף ע"ט ע"א) בגין דישתמע קליה ודיבוריה מן כורסייא
ומלאכייא ושמיא ורעש דישתמודעין ליה כגולא עילא
ותחתא עכ"ל: ולבתר מליל במלאכין ההיז וכל העם
רואים את הקולות. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ח ע"ט)
בסוד אחת דבר חלקים שחיס זו שמעתה, שהקצ"ה מליל
עם ישראל ונחית שכינתא עלאה כלילא מנר"ג מכורסייא
יקרא וכו', ולבחר מליל עמכון מרוחא לחיכו מעיב
כליל כל נצח השמים דלחתא וכו' ובג"ד ככל דבור
ודבור דנפיק מיניה כוכ נפיק מיניה מלאך, ודא חיכו
וכל העם רואים את הקולות וכו' עיי"ש. כג"ד יקו"ק
וכו'. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ד' ע"ב) ודי חשוון
דחינון יקו"ק נהרין בדי חיוון ובהון אהביראו עיי"ש
(וצע"ה פ"ח משער קאצ"יע. ודדרוש י"ב משער פנימיות
וחילוניות) ור"ל כי כמו שאמרנו לעיל כמה פעמים
שענין הקול שילא מפי הקצ"ה אנכי ולא יכיר לך, היה
צרח דדי אוחיות יקו"ק כן גם זה הענין שאמרנו
דקצ"ה נחית למלאך עם ישראל עיי המלאכים הוא צרח
דדי חיון שהם סוד ד' אוחיות יקו"ק: ו' בחיה חדא
דאיהו אריה וכו' היינו כמו שכתב רבינו (בלק"ת
פ' כי תשא) דסוד ד' חיות המרכבה הם צרח דדי
פרופים. אריה, דא אצח (היינו אות ו'), שור, הוא
אמא (היינו אות ה' עלאה). אדם, הוא ז"א (היינו
אות ו'). ושאר, היא נוקצה דז"א (היינו אות ה'
אחרונה): וביה אתמר אריה שאג מי לא ירא
וכמ"ש (לקמן תיקון כ"י ריש דף ע"ב) בסוד התמורות

ומינייהו אחייהו ו' דבין דא ו', וכל העם רואים את
הקולות מסערא דו' עיי"ש וצ"חורנו שם. הכה לפי
דרוש זה נרמזו כד' אוחיות הוי"ה צב"ה לוחות וצסוד
הקולות כמ"ש וכל העם רואים את הקולות: ודא ו'
כליל ו' זמנין דב' וכו' עד סליק לעיב שמהן.
(כגרי"א) מוחק כל חיצות הללו וליג לכו: ה"ה ב'
דבורין וכו'. עתה הוא מוסיף על דרוש רמז כד'
אוחיות הוי"ה שדרש בסוד נחיתה כד' לוחות, ואמר עוד
רמז שחנינה הכורה הוא מסערא דחסי"ד מספר השם
ע"ב: ואי תימא דבאורייתא מליל ולא יתיר. עיין
[בצמ"ד ש"ש צפסוק יסקי מנשיקות פיהו] אמר ו'
יוחק מלאך היה מוליא הדבור מלפני הקצ"ה על כל
דבור ודבור, ומחזירו על כל אחד ואחד מישראל, ואמר
לו מקבל אתה עליך את הדבור וכו' הכי"ל אתה הראת
לדעת עיי שליה ורצון אמרו הדבור ענמו היה מחזיר
על כל אחד ואחד מישראל, ואמר לו מקבלני את עליך
וכו' עיי"ש. והנה לעיל בריש העמוד הזה אמר דהתורה
הוא כגולה מפקודין דעשה ולי"ת, ומחרויכו מליל למהיב
יקרא לאורייתא, ולכאורה משמע מזה שהכריע כדעת
רצון דעיי הדבורים צענמס מליל הקצ"ה עם ישראל
ולא כר יוחק שאמר שהיה הדבור עם ישראל עיי
מלאכים. ולזה מפרש דבריו ואמר שמה שאמר למעלה
ומחרויכו מליל וכו', לא צא לשלול דעת ר' יוחנן דעל
ידי מלאך דיבר עמהם מקודם והיינו אם מקבלים עליהם
את הדבור. אבל הדבור צענמו שמשו אח"כ מפי הקצ"ה
צענמו כביכול, ואלו ואלו דברי א' חיים. דלא אשתכח
דאלק אחרא אית בעלמא. כלומר שהקול ילא מכל

ה' על גדפוי. ר' בפומיה, ה' בזנביה, ובגינה אתמר הוי זנב לאריות (דף ס"ד ע"ב) וכו', ודא הוא (יחזקאל א) לפני אריה אל הימין לארבעתם.

ולבתר הוה נחית בחיה דשמה שור, כגוונא דא קוק"י. ה' ברישיה. ר' בפומי. ה' בגדפוי. ר' בזנביה. ודא איהו לפני שור מהשמאל.

ולבתר הוה נחית על חיה ששמה נשר. כגוונא דא וקיק"ק. ר' ברישיה. ה' בפומי. ר' בגדפוי. ה' על זנביה, ודא איהו לפני נשר לארבעתם.

ואינון תרי עשר אנפין לכל חד שית, סלקין לע"ב. ודא איהו (שמות כ) וכל העם רואים את הקולות.

ואדם רכיב על גבייהו דא מטטרוין, דאיהו כליל שמא דארבעין ותרין אתוון. ואינון (שית אתוון ולכל את סלקין שית) ז' תיבין. ובכל תיבה שית אתוון. וסלקין למ"ב.

ודא איהו (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף.

דכמה דאיהו שמא דקביה דמ"ב וע"ב לעילא, כך איהו שמא דמ"ב וע"ב לתתא, הה"ד (תהלים מח) כשמך אלקים כן תהלתך על קצוי ארץ כה"י).

ודא

באר לחי ראי

ולא אמר הכא למהלכים שהם מסטרא דנשר, שהראש של המלאכים הוא נוריא"ל אחגליא להון וכו"ל זהם צלירוף וקויק שמאיר בת"ת שהוא סוד נשר מסטרא דעמודא דאמלטיחא וכו"ל: ואינון י"ב אנפין. היינו שכל אחד מהג' כחות מלאכים מאיר צירוף כוי"ב וג' ניורפי כוי"ב הוא י"ב אותיות לכל חד שית. צסוד שש כנפים לאחד כדמפרש וזיל: ודא איהו וכל העם רואים את הקולות. עיין בדברי רבינו (צליקוטי תורה דדרוש הפקידה) שכתב שיש חילוק צן רחיה לשמיטה, דרחיה הוא צחסד שצמיח שהוא צגימי ר"י מספר ג"פ ע"ב, משא"כ שמיטה שהוא צשמאל צסטרטא דגבורה עיי"ש. ולא דרש הכא דלכתי לא כתוב וכל העם שומעים את הקולות, רק רואים, כי הקול נתגלה לישראל עיי' הג' כחות מלאכים מסטרא דחס"ד סוד השם ע"ב, וכל אחד כלול משלשתן הרי ג"פ ע"ב שהוא סוד הרה"י וכו"ל: ואדם רכיב על גבייהו דא סמ"ש שנקרא אד"ס וכמשי"ל (דף ס"ו ע"ב) צסוד ודמות פניהם פני אדם. שהוא דמות אדם ולאו אדם וכו', ואיכו אדם זעירא דציוקנא דלעילא, עיי"ש וצציוארנו שם: דאיהו כליל ששא דמ"ב אתוון וכו'. פי דמשי"ע הוא ראש המלאכים אשר שש כנפים לאחד, אשר ע"כ יש ר' אותיות צשמו, שמתחל לסוד השם מ"ב שהוא ז' שמות שיש צכל שם ר' תצבות, שהם שש הכנפים המאירין צמשי"ע. וכמ"ש (לעיל תיקון ר' דף כ"ו ע"א). ולעיל (צצקדמה דף צ' ע"ב) צסוד וצבעל הכנפים גיוד דבר, עיי"ש וצציוארנו שם. (וצע"ח דרוש י"ג משפר פנימיות וחילוניות, וצדרוש צ' מדרושי הללס פמ"ז), (וצפרע"ח סוף ת"א השי"ך לשער הקי"ש) צצאורך: דכמה דאיהו ששא

שיש כמה גוונין שהשם הוי"ב מהלכש צהם וצכמה מיני כיסויין, זמנין אחגליא להון צדמות אריה כה"ד אריה שאג מי לא יירא זמנין אחגליא להון צדמות שור וכו' עיי"ש וצציוארנו שם, ומפרש לה הכא להמשך הדרוש כי צכל חיה וחיה שנתגלה הקצ"כ למלאח שם ישראל, הוי צכל אחד צצרח דר' אותיות יקויק ר' ברישא וכמ"ש (לקמן תיקון מ"ה דף פ"ב ע"ב) ר' רישא דעופא עיי"ש, ומשז הכא איך יש השרחה ד' אותיות יקויק כסודן ע"ג האריה ובגינה אתמר. (צצצות פ"ד משנה כ'): הוי זנב לאריות. וכמשי"כ (צצליקוטי הש"ס צצרות) צסוד מ"ש צגימי שם ויצן ד' אלקים את הללע, רצ ושמואל, חד אמר זנב הוי, כי זנב הוא סוד רחל כשהוי"ב צצחי נקודה אחת תחת היסוד דז"ל צסוד זנב לאריות עיי"ש, והיינו סוד ה' אחרונה. ודא הוא לפני אריה אל הימין לארבעתם וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ו ע"א) לפני אריה אל הימין לארבעתם דא מיכאל ער החסד לימניה עיי"ש, ומלך זה מאיר השם הוי"ב כסודן שהוא מסטרא דחסד, וכמ"ש (לעיל צצקדמה דף ר' ע"א וצצצאר דוכת'). ודא איהו לפני נשר מהשמאל. וכמ"ש (לקמן תיקון ע' שם) לפני שור מהשמאל לארבעתם, דא צצציראל ער הצבורה, ושם מאיר השם קוק"י, כמ"ש (לעיל צצקדמה שם, וצפרע"ח פ"ו משפר הפורים) צסוד ונכפוך הוא, לזירוף זה הוא דין גמור מסטרא דשמאלא: על חיה ששמה נשר כגוונא דא וקיק"ק. היינו כמ"ש (לקמן תיקון ע' שם) לפני נשר לארבעתם. דא נוריא"ל ער שלום עמודא דאמלטיחא עיי"ש. וכוה נודע מדברי רבינו (צצציוור צכוונת קי"ש) שכהם וקיק"ק מאיר צצתי,

ודא איהו וכל העם רואים את הקולות, ואינן הו מלאכין, דכל חד הוה אתעביד קול ופרח באוירא, וכל חד מישראל דהוה אמר נעשה ונשמע הוה שריא בפומיה והוה אוליף ליה אורייתא כולה.

ולבתר מלייל עמהון מן שמיא וארעא, הה"ד (דברים ד) מן השמים השמיעך את קולו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה וכו', בההוא זמנא דאמרו ישראל נעשה ונשמע מיד (ד"ה א טו) י"שמחו ה"שמים רתגל ה"ארץ.

לבתר הוה ממלל עמהון מארבע טו) סטריין. והוה מסתכלין לגבי מזרח והוה שמעין ית קלא. ולגבי מערב ודרום וצפון הוה שמעין ית קלא. לאחזאה דמכל אתר מלייל עמהון. ולא הוה אתר לעילא ותתא דלא מלייל עמהון.

לאחזאה

באר לחי ראי

דכחי עלמא, ועיין (בתקונים מז"ח דף ע"ד ע"ג וע"ד) דככלים דאורייתא נשמתיין דהכחא עלמא רכזין עליכו ומתלבשין בכו, וקלין ודבורין דאורייתא אתעבידו לבון כסוסון ורכזין עליכו ונחתין בכו עלמא ופילי מלאכין וכו' עיי"ש. ואינן הו מלאכין. הקולות שחס בסוד כי עוף השמים יוליד את הקול נעשו מלאכים ע"כ היו נראין לעין וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ח דף ע"ט ע"א) עיי"ש וצביאורנו שס. הוה שריא בפומיה והוה אוליף ליה אורייתא כולה. וכמ"ש (בתקונים מז"ח שס) דפומיה חיכו סיני, וקלא דליה אתא צבונא דקלא דמארי דאתמר ציח קול דצרים אחס שומעים, וכל דבור ודבור אתעביד מניח מלאך וכו' עיי"ש: הה"ד מן השמים השמיעך את קולו וגו'. וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ח דף ע"ט ע"א) הוה חזינא דאתמר מן השמים השמיעך את קולו ליסרך וכו', וצבאחר אתא שמשנא דמלייל עס ישראל מסערא דמלאכיה. דכחי אוקמטכו דכל דבור ודבור דנפיק מפומי אתעביד מלאך וכו' עיי"ש: מיד י"שמחו ה"שמים רתגל ה"ארץ עיין (לקמן בתקונים הנוספות תקון ו' דף קמ"ד ע"א) שזכי שזכי בצרבע יחודין דילך, ונחזי כך בצרבע חיות, ונחזי כך בשמיא וצרעא, מיד ישמחו השמים ותגל הארץ וגו' עיי"ש, ולזכ אמר גם כחא דצבאחר שנעשה היחוד של כד' אותיות יקוי"ק כדצורים והקולות ע"י כד' חיוון דנחתין מן השמים אל הארץ, מיד ישמחו השמים וגו' לבתר הוה ממלל עמהון מארבע סטריין וכו'. עיין (צב"ר פ' שמוה דף י"ג ע"א) בסוד מארבע רוחות צא כרות, גופא אהנעיל מדי סערי עלמא, רוח ארץ הכי אהנעיל מדי סערי דכורסייא דמתחקנא עלייכו עיי"ש, ולזכ אמר דצבאחר שנעשה הענין שש"ח נתן כהורח משמים על הארץ בסוד שזכי שזכי מארבע יחודין דילך, ונחזי כך מדי חיוון, ונחזי כך בשמיא וצרעא, מלייל עמהם מדי סעריין שכוה סוד מדי רוחות צא כרות מארבע סעריין דכורסייא, לכופיע לתוך כגוף דצבאחר מלאכיה ע"כ הוה אוליף ונחזי כגונא נחתין דכחי עלמא גלימין ומתלבשין בצב"ר גופא כגונא לעילא

שמו דקב"ה דמ"ב וע"ב לעילא וכו' הה"ד כשמן אלקים וגו'. עיין (בזכר חרומה דף קל"ג ע"ג) שדרש שס בסוד כשמן אלקים כן תהלתך, בסוד אור ישר ואור חוזה, שחס סוד כצ' שמוה ע"ב ומ"ב. דסליק ונחיה, דסליק צ"ג אכבן סוד רחיקא שכוה אור חוזה, ונחיה למלכות עלמא תחאכ בסוד אור ישר, עיי"ש (בצב"ר החמה) צביאור דצברים כי השם מ"ב הוא צב"ר אור חוזה, כי הוא מורה לסוד ג' אבות שמתעלן לעלמא עלאה שכוה צינח, והשם הזכ עיקר ענינו להיות עולה ולהקשר בצולמות העליונים עד א"ס צ"ב ולהקשר בצב"ר בסוד היחוד בגמור למעלה, והשם ע"ב הוא צב"ר אור ישר שכוה מורה לסוד הכהנה בתחתונים, שעל ידו יורד השפע מלפילא מעולמות העליונים למלכות שכוה סוד עולמות התחתונים, ודרש כשמן אלקים, כמו שנעשה סוד בצולמות העליונים בסוד שס ע"ב, כן תהלתך שמתפשט השפע עד המלכות שכוה סוד תהלתך. ולזכ אמר כחא דמכחי עעמא היכ נחיהת כהורח ע"י חיות דמרכבה שכוה צב"ר דשס ע"ב וע"י מטי"ב שכוה צב"ר דשס מ"ב כנזכר, כי כמו שכתבנו השפע של עליות עולמות צב"ר דג' אבות הוא ע"י כצ' שמוה שיועד השפע ממה שעולין כג' אבות ע"י השם מ"ב, ונחתין שפע לעולמות התחתונים ע"י השם ע"ב. כן היכ סוד נחיהת כהורח לתחא לעבו"ז ע"י כצ' שמוה מ"ב וע"ב, שכוה סוד אור ישר ואור חוזה, וכיינו צב"ר דקרא כשמן אלקים כן תהלתך שזכר השם, ודרש כחא סיומא דקרא על קצוי ארץ שמנחם להכרדות שפע כהורח לארץ התחתונה שכוה סוד עבו"ז וכאמור: ודא איהו וכל העם רואים את הקולות. וכיינו כיון שדצברים והקולות שילא מפי הכצ"ה צמתן חורה תהלבשו צמלאכיס, ע"כ היו נראין לעין. וכטעם המלאכים שנראו לאצרכס דדמותא אנשים שנעשה להם גוף רוחני מאורות דג"ע, וכמ"ש (צב"ר פ' שמוה דף י"ג ע"ב). וכ"כ (צ"ב) תולדות דף קמ"ד ע"א) דמלאכי שלוחי דקוצ"ה כד נחתין דכחי עלמא גלימין ומתלבשין בצב"ר גופא כגונא

לאחזאה דמלא כל הארץ כבודו. דאיהו סביל עלאין ותתאין, ואיהו סמך עלא ותתא וכוורסייא יקרא ומלאכין וגשמתין. איהו סביל כולא, וקשיר כולא, ומיחד כולא, ולית מאן דסמך ליה..

ואיהו אתקרי בכל שמהו, לאשתמודעא תוקפיה בכל שמא ושמא מההוא דרגא וממנא דשריא עליה. וליה לית שמא ידיעא.

ואיהו אתקרי חד בחושבן. כד שריא בדרגא דאינון (אחרנין) (ג"א אחדין) משאר דרגין, ואיהו לית ליה חושבן.

כד שריא על כל עלמין (ס"א עלאין) ועל כל ממנא דלהון, אתקרי על שמיה. לאחזאה לכל חד מישראל מאתר דקראן ליה לפום צרכייהו. כמה דאוקמוהו הרוצה להעשיר יצפין להחכים ידרים:

קמ

באר לחי ראי

העשר ספירות שכוה נמלא כהם צפועל, אכל כה"ם צ"ה צעמו איכו חד ולא צחושבן, כיון שמיילוחו איכו מושג לנו, וכמ"ש (לעיל בהקדמה) אנה כוה חד ולא צחושבן עי"ש וצניאורנו: ועל כל פסנא דלהון אתקרי על שמיה. וכמ"ש (צרע"מ פ' פתחם דף רע"ז ע"ב) צענין שמוח המלאכים איח ליה לכל חד שם ידיע, לאשתמודע לכל כה צכהוה שם דמלאך דיליה עי"ש: לאחזאה לכל חד מישראל מאתר דקראן ליה וכו'. היינו כי כל ספירה יש לה סגולה ופעולה ידועה, חכמה להחכים, צינה להעשיר וכו', ועכ"ז הכה כל ה"ים הם צחי גוף אחד, וכמו שיש בהגוף רמ"ח אברים וכל אבר פועל פעולתו צפני עצמו, ועכ"ז כוה גוף אחד כי הכל כוה צכה הנשמה אחת שצחוכו וכיה צידים וצעינים וכו', וכל אבר שפועל פעולתו פעולה פרטית, הכל כוה צכה הנשמה הכללית שצחוך הגוף, כן כוה צענין העשיר ספירות שכל מה שכל ספירה פועל פעולה פרטית, הכל כוה צכה האור א"ים צ"ה שכוה הנשמה הכחת שכולל כל ה"ים יחד צחחדות בגמור, וממילא כשאנו מחפללין וקורין אליו לאיזה יצועה פרטית, אס נריך לחסד כוה מעורר כה ספירת החסד, ואס נריך לנקום מאוביו מעורר כה ספירת הגבורה. עכ"ז הקריאה כוה אליו ולא למדותיו, דהיינו רק להאור א"ים צ"ה אשר בספירות פועלים צכה אור א"ים המושפע בהם, כי האור א"ים כוה צחוכם נשמתה צגופא כניל. ולזה אמר דכל חד מישראל שכל אחד יש לו מצוקה פרטי וכל אחד קורא ומחפלה לפום צרכייהו רק אליו דייקא ולא להספירות, לזה אמר דקראן ליה דייקא, כי כוה כנותן כה צכל ספירה לעשות חיל כניל: כמה דאוקמוהו. צש"ס (צ"ב דף כ"ה ע"ב), ומציא צכה מימרא זה לדוגמא וכיינו כמ"ש הרוזכ להעשיר יפין, ר"ל שיעורר ככה של הצינה שמנפן זהב יחכה שמשם ישפיע העושר צכה האור א"ים צ"ה שכוה הנשמה המחיה כל הספירה, וכן הרוזכ להחכים

לעילא ותתא דלא סליל עמהון. וכמ"ש (לקמן סוף חיקון ל"ה סס) צגין דישתמעין קליה ודצוריה מן כורסייא ומלאכיה ושמיח וארעא, דישתמודעין ליה צכולא, עילא ותתא, כנשמתה דשולטנותה צכל גופא אפילו צאבר צעירא ולית אבר פנוי מינה עכ"ל: וקשיר כלא וסיוחד כלא וכמ"ש (לעיל בהקדמה כ"ז דף י"ז ע"א) אנה כוה דקשיר לון ומיחד לון עי"ש וצניאורנו שם ואיהו אתקרי בכל שמהו וכו'. היינו כמ"ש (צכר פ' צה דף מ"ב ע"ב) דהא קרס דצרה דיוקנא צעלמא וכי אכל צחר דעדה כהי דיוקנא דמרכבה דאדם עלאה נחית תמן ואתקרי צכהוה דיוקנא יקריק צגין דישתמודעין ליה צמדות דיליה צכל מדה ומדה וקרא אל אלקים שדי לצחות קריק צגין דישתמודעין ליה צכל מדה ומדה איך יתבה עלמא וכי עי"ש, וכי"כ (בהקדמה כ"ז לעיל דף י"ז ע"א) אנה כוה דאפיקת עשר חיקונין וקריין לון עשר ספירן לאנכגא צכון עלמין עי"ש, וצניאור הדברים עיין (צס) שומר אמונים ויכות צ' ס' י"א) דר"ל דע"י הספירות והשמות שמאירים בהספירות שכל ספירה מאיר שם אחד משמותיו יתצ"ש יפעול כה"ם צ"ה השניוניים צצריחת בעולם וכשגחתו צענינים חולפים עי"ש: ואיהו אתקרי חד בחושבן וכי ואיהו לית ליה חושבן. עיין (צדכרי מהר"י חייט צס) מערכת האלקים, צמערכת האחדות וצריש מערכת השמות) שכתב כי כה"ם צ"ה אינו נכנס צגור המספר, ואפילו מלה אחד לא יתייחס אליו, כי איך יאמר אחד על מי שאינו מושג מציאותו, אכל מלה אחד יתייחס אל הכתר עליון, כי לו משפט האחד מלד הספירות, ומלה האחד כוה ראש וכתר לכל העשר ספירות שכוה נמלא כהם צפועל עי"ש צאורך, וזה כוה ציאור הדברים כאן שאמר ואיכו אתקרי חד צחושבן כד שריא צדרגא אחדין משאר דרגין, ר"ל כי כהם אחד יתייחס אליו יתצ"ש רק מלד הכתר שכוה ראש לכל העשר דרגין של

קם בוצינא קדישא כו) וכל מארי מתיבתאן, ואשתתחו קמי סבא, ובריכו ליה.

אמר בוצינא קדישא כו), ודאי האי סבא מאתר דעתיק יומין קא אתי, ותמן אתרבי. זכאה חולקנא דזכינא למשמע מלין עתיקין מאתר דעתיק יומין. זכאה חולקנא דזכינא להאי.

קם רבי שמעון, פתח ואמר, בראשית, ברית א"ש, דאיהו אות ורשימו דעלאין ותתאין ביה קיימין.

איהו אות דצבא דלעילא דבהון אתקרי קוביה יקריק צבאות. ואיהו אות דצבא דלתתא.

איהו אות וברית דביה כו) קיימין שמיא וארעא, כד"א (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת.

איהו אות ודאי דאיהו רשימו דחותמא דמלכא.

אדהכי הא סבא קא נחית לגביה כמלקדמין, פתח ואמר רבי רבי, (י) (יש מתיקין) ברית איהו ודאי

באר לחי ראי

הסבא שבאריך צבאד האור א"ס המאיר בכל הי"ם ועלו צחוק הקירעא של הבוא סבא וסליקו נשמתם עד האור א"ס צ"ה ונחיתו עד חין תכלית כנ"ל. עורר רבי שמעון הדרוש של סוד א"ש ובריי"ת, כי א"ש הוא סוד ז"ל שהוא סוד ה' אותיות יקריק כשהוא בר משכינתא, ובריי"ת היא התיקון בזמן היחוד צבאד וראיתיה לזכור בריית עולם שהוא היסוד לדיק שפ"י נעשה היחוד, ואח"כ חזר הסבא ונחית אליהם להשלים הדרוש, ומפרש איך היחוד של ה' אותיות יקריק נעשה עם המלכות פ"י היסוד לדיק להמתיק פ"י הצרית חוקף הדינים של סוד האש וכאמור דאיהו אות ורשימו וכו' איהו אות דצבא דלעילא וכו'. עיין בש"ס (חגיגה דף ע"ז ע"א) כי לצלות שמו חדון הוא בצבא שלו, (ובעין יעקב) הגיה אות הוא בצבא שלו, ועיי"ש (במכרש"ל צד"א) שדרש מלת לצלות צ"ב מלות לצא אות, ומפרש אות הוא בצבא שלמעלה ובצבא שלמטה עיי"ש, ועיין (בזכר בראשית דף כ"א ע"ב) דהיסוד לדיק נקרא לצלות עיי"ש, ויותר מזה מבואר בדברי רבינו (בפרע"ה פ"ד משער המצוות) צבאד יהי כבוד ד' לעולם, כענין שארה כסותה ועונתה, דסוד עונה הוא בחי' ה' לצלות דסוד עונה עמירא צבא ה' לצלות עיי"ש, ולזה דרש רבא שזה הוא ציבור אמרם בגמי שם שברמז במלת לצלות אות הוא בצבא של מעלה וצבא של מטה, היינו כענין היסוד שנקרא אות ורשימו אשר צבאד היסוד העונה כעטם יסוד לדיק דאחיד צבאיתא ורעא וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ע"ב ע"ב) דרש ג"כ צבאד בריית א"ש לסוד תיקון של ברית מילה עיי"ש וצביאורנו שם, והכא דרש לה לסוד היחוד ז"ל שהוא סוד ד' אותיות יקריק צמלכות פ"י היסוד צבאד וראיתיה לזכור בריית עולם, והמשך הדברים כזה הוא דהנה (לעיל תיקון כ"א דף מ"ד ע"ב) וצומנא דיקריק הוא בר משכינתא אחמר ציב כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא. ה' אחעביד גהלת, ה' שלכוצא גהלת וכו', וכאשר נעשה היחוד ואיבי נהרצ צבונתא אחמר זה וראיתיה לזכור ברית עולם, וכאשר סיים שם הדרוש זה קמו התנאים והאמוראים דלעילא ואמרו רבי כמה תקיפא קירעא דילך, די סליקת לה עד א"ס, ונחיתת לה עד חין תכלית עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה מוזן גם הכא דלאחר ששמעו הדרוש של

להכניס יורים וכו': מאתר דעתיק יומין קא אתי וכו'. פ"י ששורש נשמתו נחצץ משם קודם שגולד צבוכ"ז הוא מעתיק יומין, וכיינו מעולם האלילות שמבואר (צט"ח פ"ב משער המלכים) דעתיק יומין ארכו הוא שיטור כל האלילות עיי"ש, אשר משם נחצבו נשמות הצדיקים היותר גבוהים צרום המעלות יותר מן המלאכים, וכמבואר (צט"ח פ"ד משער סדר הצ"ע) עיי"ש. ואמר בלשונו מאתר דעתיק יומין ולא אמר מאתר דאלילות, היינו כי עתיק יומין נקרא רישא דלח' אחיידע, והיינו דלח' נודע מה בחי' אורות יש בו עיי"ש, ולזה מוזן דלאחר שסיים הסבא הדרוש, הבינו רש"צ"י וכל מארי מתיבתאן לאחר שהדרוש הוא צמלכות גבוה מעל גבוהים ועמוק עמוק מי ימאלנו ואי אפשר להשיגו לתכליתו, מזה נראה שנשמת האי סבא נחצץ מעתיק יומין שהוא סוד רישא דלח' אחיידע כנ"ל: בריית א"ש. כמ"ש (לקמן תיקון כ"ג דף ס"ט ע"א) בראשית בריית א"ש. ברית דה לדיק דאקרי כל שהוא קשורא דכל הצדיק דגופא עיי"ש, והתם דרש לה לסוד שבת, וגם (לעיל בהקדמה דף י' ע"ב) דרש ג"כ צבאד בריית א"ש לסוד תיקון של ברית מילה עיי"ש וצביאורנו שם, והכא דרש לה לסוד היחוד ז"ל שהוא סוד ד' אותיות יקריק צמלכות פ"י היסוד צבאד וראיתיה לזכור בריית עולם, והמשך הדברים כזה הוא דהנה (לעיל תיקון כ"א דף מ"ד ע"ב) וצומנא דיקריק הוא בר משכינתא אחמר ציב כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא. ה' אחעביד גהלת, ה' שלכוצא גהלת וכו', וכאשר נעשה היחוד ואיבי נהרצ צבונתא אחמר זה וראיתיה לזכור ברית עולם, וכאשר סיים שם הדרוש זה קמו התנאים והאמוראים דלעילא ואמרו רבי כמה תקיפא קירעא דילך, די סליקת לה עד א"ס, ונחיתת לה עד חין תכלית עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה מוזן גם הכא דלאחר ששמעו הדרוש של

ודאי צדיק חיי עלמין. דאיהו ׀ זעירא מסטרא דחכמה דלעילא דכד נחתא ׀ לגביה, אעיג דבאתריה ׀ עלאה אתקרי, כד נחית לגבי צדיק. ׀ זעירא אתקרי. ואת ׀ אעיג דאיהו ׀ עלאה באתריה בעמודא דאמצעיתא, כד נחית לגבי צדיק לאתחברא בה ׀ זעירא אתקרי.

אלפא ביתא דאתון זעירין (דף ס"ה ע"א) ביה אינון, והי עלאה כד נחתא לגבי צדיק. זעירא אתקריאת. ואעיג דאתון דשמא קדישא ביה כלילן. סתימין אינון ביה. ובגיניה אתמר (תהלים כה) סוד יי ליראיו ובריתן להודיעם.

ואי סתימין אינון ביה במאי אשתמודעאן. בשכינתא. דאיהי אספקלריאה כט) דנהרא כד נחית

באר לחי ראי

דבריו, ומפרש ח"ך היחוד דזו"ג ע"י היסוד לדיק בכל כד' אותיות יקו"ך כנ"ל. כמלקדמין. ר"ל זה הסבא עלמו שבו המדבר לעיל בסמוך אחר שכלך חזר: ׀ ברית איהו ודאי צדיק חי עלמין. ר"ל כדברין ודאי דבברית שבו היסוד לדיק הוא סוד אות ׀, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"א ע"א) מאן דטעיר ברית אש קרי איש לדיק תמים עי"ש, והיינו כמ"ש (לעיל שם דף ׀ ע"ג) זרחש"ית זר"ית א"ש, ברית איבו ׀ ועס א"ש אהעביד א"ש עי"ש וזביוארנו שם. דאיהו ׀ זעירא וכו'. עיין דבדברי רבינו (זע"ה פ"ג משער השמל) שבי של אלק"ים הוא יסוד ד"א שבו ׀ זעירא, אמנס (זפ"ג משער הארת המוחין) כתב שהיסוד נקרא ׀ זעירא, כי אורחו הוא כעין ׀ ארוכה עי"ש. וכ"כ שם (זפ"ג משער חיקון הנוקבא פ"ג) שהיסוד יש בו ׀ זעירא שממנו נעשה גוף המלכות בסוד ו"ק עי"ש, ולזה מפרש הכא להמשך הדרוש שאין זה סתירה דהריוויכו אהניוויכו זיב. כי מה שנקרא ׀ זעירא הוא: מסטרא דחכמה דלעילא וכו'. והיינו כמ"ש (זכור פי פנחס דף רע"ז ע"ג) ׀ זעירא איבו ברית ודאי דנפיק מגו ׀ עלאה קדישא וכו', ועי"ש (זמק"מ) דר"ל שבה של היסוד שמשפיע להמלכות, הוא זכה הארת יסוד אבא שמתחיים זיסוד דזעיר ומאיר לעטרה דיסוד דזעיר וכו' עי"ש. ולזה מפרש הכא דמלך קבלתו של היסוד דז"א מאורות היסוד דאבא נקרא ׀ זעירא, כי כשצריכין האורות של מוח אבא להוריד למטה ליסוד דז"א, הם מלמלמס את עלתם כדי שיוכל היסוד דז"א לקבלם ואת ׀ אע"ג דאיהו ׀ עלאה באתריה בעמודא דאמצעיתא וכו'. עיין (זכור פי אחרי דף ע"ד ע"ג) דיסוד לדיק ׀ זעירא איבו, וקב"ב שבו ז"א איבו ׀ רבנא עלאה עי"ש, ולזה מפרש דהאות ׀ של הויב ז"ב מלך עלמו כשבו מרנא לז"א עלמו הוא זבחי ׀ רבנא. אמנס מלך השפעתו להמלכות דרך היסוד לדיק היינו שכשבו לדרך להשפיע הארתו מכל ה"ק שלו להמלכות דרך היסוד, הוא מקטין את עלמו ומלמלס אורו כדי שיוכל היסוד לקבלו, אז נקרא זבחי ׀ זעירא: אלפא ביתא

דאתון זעירין ביה אינון. הוא מפרש הטעם דהי"ד והו' שג היסוד לדיק נקראים ׀ זעירא ׀ זעירא, והיינו כמ"ש (זקב"י, ערך אחון זעירין) לכל האותיות דנחתן ליסוד נקראו אחון זעירין עי"ש: וה' עלאה כד נחתא לגבי צדיק זעירא אתקריאת. עיין (נלק"ת ר"פ זרחש"ית) בסוד חלב הולדות השמים והארץ זכבראס זבי זעירא, דתולדות זויג דזריאס היב ע"י מלכות דאלילות שהיא ב' זעירא עי"ש, ומפרש הכא זכמשך הדרוש הענין דהב' עלאה, ר"ל הב' תחאה של העולם העליון שהוא מלכות דאלילות שבה נבראו זויג הוא ב' זעירא, משום שכל דזריאס ע"י השפעת היסוד לדיק שהשפיע בה כנ"ל, וכיון דנחתא הב' לך היסוד לדיק נעשית ב' זעירא: ואע"ג דאתון דשמא קדישא ביה כלילן. עיין (לעיל חיקון י"ח דף ל"ב ע"א) יקו"ך איבו בכל אבד ואבד, ועי"ש זביוארנו דכלל אבד ואבד מאבדים דמלכא שריא יקו"ך, ועיין (לעיל בחיקון י"ט דף מ' ע"א וע"ג) שכשם הוי"ב מאיר בכל ספירה וספירה מהשער ספירות עי"ש וזביוארנו, ולזה קשב כיון שהיסוד הוא אבד אחד מאבדין דמלכא וספירה אחת מהי"ם, אי"ב למה יהיה אותיות יקו"ך שבו קטנים. ולזה מתרן כי סתימין אינון ביה. ר"ל דלעיג שאמרנו דגם זיסוד מאירין כד' אותיות יקו"ך, מימ און האור זבאחגליא אלא סתימין אינון זיב וכמ"ש (זכור פי ויחי דף ל"ז ע"ג) דיסוד הוא רחא עמירא עי"ש, ועיין עוד (זכור פי תלוב דף קפ"ז ע"ג) זככוא עמירא איבו וגנו, ועיין (לעיל חיקון י"ט דף ל"ט ע"ג) מסטרא דלדיק דאיבו ברית אור גנו דאיבו ר"ז זבזשנן אור עי"ש וזביוארנו, ולזה מוכן שכוותיות הויב דשמא קדישא אעפ"י שבה מאירין זיסוד הם אחון זעירין שאין אורן נראה חו"ב. ובגיניה אתמר סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם. וכמ"ש (פי ויחי דף ל"ז ע"ג) זרחא דסוד ב' ליראיו וגו', דא אות קיימא קדישא דלקרי סוד ב' ברית קודש עי"ש, ואמר שענין שביסוד שהוא אור כגנו כנ"ל מאיר ליראיו להודיעם סתרי תורה, הוא זבגן שכינתא שבה מאירין לב ע"י היסוד לדיק כנ"ל: במאי אשתמודעאן, זשכינתא

נחית יקוק לגבי צדיק לנהרא בה דאי. ומינה אשתמודען. הה"ד (ירמיה ט) כה אמר יי אל יתהלל חכם בחכמתו. אי איהו תמן. אתקריאת אספקלריאה דנהרא. ובההוא זמנא (שם) כי אם בזאת ל) יתהלל המתהלל הישכל ויידוע. ואם יסתלק מצדיק ואשתאר איהו לא) חרב ויבש. מיד אתקריאת אספקלריאה דלא נהרא. בההוא זמנא אל יתהלל חכם בחכמתו.

ומאן גרים לאנהרא לה ולאשתמודעא בה לקובי"ה. מאן דנטר ברית. ורזא דמלה (תהלים קיח) זה השעיר ליי צדיקים יבואו בו. דא איהי תרעא דצדיקיא ואית לון רשו לעאלא תמן.

ודא איהו מאן דאיהו צדיק וביה יקוק. איהו זכי בשכינתא וירית לה וסליק בה למלכא דאיהו עמודא דאמצעי"תא. דאיהו מלך. ואיהי מלכות דיליה.

ורזא דמלה (ישעיה ט) ועמך כלם צדיקים לעולם ידשו ארץ, ודא איהי שכינתא דאתמר בה והארץ הדום רגלי.

ושכינתא איהי ציורא דעלאין ותתאין. כל דיוקנין דספירן וכל שמהן דלהון. בה לאי) אינון מצוירים.

ובה

באר לחי ראי

חכם בחכמתו. היינו דלף אס מקבל החכם השפעת החכמה והנצואה מהמלכות, אס אינו מסטרא דתיקון יסוד לדיק דר' אותיות יקו"ק כני"ל, אל יתכלל בו שאינו לעובה, וכמ"ש (לקמן תיקון מ' שס) דנביאיה מסטרא דיקו"ק היינו שמאזיר ז"ל למלכות ע"י היסוד דר' אותיות הוי"ה דליתקריא אספקלריא דנהרא אלן יתנצחין רחמי אצל הנביאים שמתנצחים מסטרא דאספקלריא דלא נהרא שאין עושין התיקון להמלכות ע"י היסוד לדיק כני"ל, הם מתנצחים דינא עיי"ש: מאן דאיהו צדיק וביה יקו"ק וכמ"ש (לקמן צ"ג) מי יעלי"ה ליי"ו ה"שמומ"ה ר"ת מיל"ה, וס"ת יקו"ק, מאן דנטיר האזי רשימא כחילו נטיר שמה קדישא עיי"ש וצניחורנו שס. אי זכי בשכינתא וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון ג' דף י"ח ע"ג) מאן דנטיר ברית דיוקניה רשים בשכינתא ונדיק עיי"ש, ועיין (צ"ע פ' פנחס דף רנ"ז ע"א) שכינתא אתקריאת אות מסטרא לדיק חי יסוד עולם עיי"ש וסליק בה למלכא. עיין (לעיל תיקון י"ח דף ל"ג ע"ג) צסוד ובי צביכל קדשו, המלך דא קצ"ה שהוא ז"ל, וביכל המלך הוא המלכות שהוא אדני"י עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ג' שס) עמודא דאמצעי"ת דאיהו יקו"ק לא אשתמודע לנציה וחוצה אלא צביכליה דאיהו אדני"י עיי"ש וצניחורנו שס, ולזה דרש הכא זה השער לר' לדיקים יבואו בו, דמי שהוא נוער ברית דדרגא לדיק וכו' מתקן את המלכות שהוא השער לר' שיבא נרשם צב השם יקו"ק, הוא עולה עמה למלכא שהוא סוד עמודא דאמצעי"תא להיות הוי"ה צביכליה צסוד ור' צביכל קדשו. כולם צדיקים. ששומרים בריתם ועיי"ז יישו ארץ שהוא המלכות: ושכינתא איהי ציורא דעלאין ותתאין וכו'. וכמ"ש (לעיל צסדמא דף י' ע"א

בשכינתא. וכמ"ש (לעיל צסדמא דף י"ג ע"ג) וכן איכו סחוס ותחוס עד דחיעול ציב שכינתא ועיי"ש צניחורנו, דעיי זריחה השכינה הקדושה צלדיק יסוד עולם מאירין צו האורות ונראין לעין כל עיי"ש. דאיהו אספקלריא דנהרא כד נחית יקו"ק לגבי צדיק לנהרא בה דאי. עיין (לקמן תיקון מ' דף פ' ע"א) מסטרא דיקו"ק אתקריאת אספקלריא דנהרא, וכד איכו אדני"י צלא צעלה אתקריאת אספקלריא דלא נהרא עיי"ש. חה הוא המשך הדברים כאן שהרגיש דלכחורה קשה צזכ דאין אמר דעיי המלכות מתגלין אורות היסוד, הלא המלכות צעלמותה היא סוד אספקלריא שאינה מאירה לית לה מגרמא כלום, ולזה הוא מפרש כד נחית יקו"ק שהוא ז"ל לנצי נדיק להזדווג עמה נקראת אז אספקלריא דנהרא, כי קצלה אורות ז"ל והיא כמוהו ואז מתגלין אורות היסוד הסתומים צו. הה"ד אל יתהלל חכם בחכמתו פי שהכנס וגבור צחורה ויי"ש אל יתהלל צמה שיש לו השגה ונמסרו לו המפתחות של אורות דר' אותיות יקו"ק כי אס צזא"ת, כשהוא דדרגא לדיק נוער בצרית. וגורם צלדיקו לתקן המלכות שנקראת זא"ת לקבל אורות הוי"ה ע"י היסוד מן ז"ל, שאז היא משפעת ללדיקים ולכל עולמות התחתונים לכל אחד לפוס דרגא דליה, וכמ"ש (לעיל צסדמא דף י"א וצ"ע פ' תרומה דף קנ"ה) עיי"ש, וכ"כ (צתיקונים מ"ח דף פ"ג ע"א) שהנצואה שנמשך לנביאים הוא מכה המלכות עיי"ש, ועיין (לעיל ריש תיקון י"ח) דככל הוא ע"י תיקון יסוד לדיק עיי"ש וצניחורנו שס צאורך: ואם יסתלק מצדיק וכו'. שאינו נוער ברית כראוי חי' וגורם שיסתלקו אורות הוי"ה מיסוד לדיק וכדמפרש ואזיל: בההוא זמנא אל יתהלל

ובה אינו גליפין נשמתיין ומלאכין וחיוון קדישין.

ובה גליפין מה דאתמר בהון (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם וכו' :

קם ר שמעון ואמר לב) סבא סבא. והא שכינתא איהי יחודא דקוביה, איך גליפין בה דיוקנין דלתתא דלאו אינון מציאותה.

אמר ליה רבי. למלכא דאיהו יתיב בהיכליה, וכמה בני נשא עאלין למחוייה. מנהון מסתכלין בלבושי, ומנהון בגופי, ומנהון מסתכלין בעובדוי, ובודאי בעובדוי אשתמודע מאי גיהו מלכא.

דלבושין איהו משתני בהון לכמה ג) שנויין. ולבושין דאיהי לביש בצפרא לא לביש ברמשא. ולבושין דלביש יומא חדא. לא לביש יומא תניינא. והכי בכל יומא וירחא ושנתא ושבתא ויומין טבין אשתני בלבנשין.

כגוונא דא שכינתא כמה לבושין אית לה, דמנהון ברא קוביה כורסיין (ג"א כרסייא) ומלאכין וחיוון ושרפים ד) ושמיא וארעא וכל מה דברא בהון. וכל בריין דברא מאלין לבושין דילה, רשים לון כולהו. וגליף לון בלבושהא. בגין לאסתכלא מינה בכל בריין לרחמא עלייהו.

ורוא

באר לחי ראי

גיהו (הגר"ה) הגיה ש"ל מסתכלין בעובדוי, וזודאי בלבושין לא אשתמודע מאן ניכו מלכא וכו', וביאור הדברים הוא עפ"י מ"ש (לעיל בהקדמה דף ט"ו ע"א) ואשתניחא דלח אשתמודעין זה חיילין מה דלחיב מטרוניחא וזמחי הוא מחכסיה ועיי"ש צביאורנו. דר"ל שדרכה של המטרוניחא להלביש עמיה בצגדי שפחה כדי שלא יהיה מלכותה וממשלתה ניכר לחיילוחיה עולם גדלה והפארתה צמה היא נקראת מטרוניחא עיי"ש. וזהו אמר הכה דחיילוח המלכות אין מכירין אותה בהמלבושים, כי במלבושיה לא אשתמודע מאן ניחי, כי היא אשתניחא מלבושיה לפעמים כח"ל, ומפרש הכה ענין שניו המלבושים: ולבושין דאיהי לביש בצפרא לא לביש ברמשא. כי בצפרא היא מהלבושיה מלבושיה גבורה, וכמשי"כ (צפרעי"ה פ"ז משער הקי"ש) ובשאר דוכחי, דמדת יום הוא חסד. ומדת לילה היא דין וגבורה עיי"ש: ולבושין דלביש יומא חדא. לא לביש יומא תניינא וכו'. היינו כמשי"כ (צפרעי"ה פ"ז משער החפלה) חכ לשונו לריך שהדע כי הכה הפרש גדול בין חפלה החול ובין חפלה ר"ה ובין חפלה יו"ע ובין חוק"מ ובין חפלה שבת. וגדולה מזו דלפילו ציו"ע עממו אינו דומה חפלה פסח לחפלה שבועות וחפלה סוכות, וגדולה מזו דלפילו חפלה חול עממו אינו דומה חפלה יום זה לחפלה יום שלפניו וכו' עכ"ל: ושבתא. וכמ"ש (לקמן תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) דצויה החול השכינתא מלכא וכלבושין שפירחן עיי"ש ובצבת אשתפסח מכלל ואשתפסח בלבושין שפירחן עיי"ש וצביאורנו שם. דמנהון ברא קב"ה כרסיין ומלאכין וחיוון ושרפים. וכמשי"כ רצונו (צפעי"ה פ"א משער

ע"א) שהמלכות הוא סוד מרגליה יקירא כלילא מכל גוויין וכל העשר ספירות כלכו נכרין בצבנא יקירא מלכות כלילא מכל סגולות עיי"ש וצביאורנו שם כמה דאתמר ודמות פניהם פני אדם היינו כמ"ש (צזכר פ' זרחיה דף י"ח ע"ב וי"ט ע"א) דצפני אדם אצטויר ניווין דרכב אלקים רבוחים אלפי שאן, כללל דלכו ניווין וכו' אדם אסתכליל בלכו פני אריה פני שור פני גשר וכלכו סלקין ומסתכלין ציה כדין כלכו אצטוירו בגלופייכו ציווירא דא, וכדין כתיב עליהו ודמות פניהם פני אדם עיי"ש, וכיוצא בזה כתב גם (צפ' צמדצר דף קי"ח ע"ב) ובשאר דוכחי. ועיי"ש (צמק"מ) דפני אדם הוא סוד המלכות עיי"ש. איך גליפין בה וכו'. הקשה בשלמא דיוקנין דספיקין ושמהן דלפילא ניחא שהם גליפין זה, כיון שהם עליונים עליה ולחיותה יחודא דקצ"ה מתייחדה בהם אצל חיות המרכבה שהם החתיה פני אריה פני שור פני גשר ואדם ורכב אלקים רבוחים אלפי שאן הג"ל דלאו אינון מליחוחה. איך גליפין זה הלא כשהיא מתייחדה לעילא עם צעלה מה לורך עם הדיוקנין הנמוכין ממנה שיהי שם גליפין, וחירץ לו הסבא דצחמח שאין לורך בהם להמלכות ואין לה שום תועלת בהם, אלא התועלת הוא להם לרחמא עליהו בכל עת, ולהכי גליף לון בלבושהא ולא בגופה, כי אינם מליחוחה, ואי אפשר שיוחקקו בגופה כיון שהם דיוקנין נמוכים ממנה ולא הגיעו כלל למעלה, אצל בלבושהא הם חקוקין כדי שחזכור בהם בכל עת שיהיה נראה לעיניה מנחון: למלכא דאיהו יתיב וכו'. הוציא המשל להכריח שהלבושין משתנים כפי מעשה החתונות והכוונה לרחמא עליהו: ובודאי בעובדוי אשתמודע מאי

ורזא דמלה (בראשית ט) וראייתה לזכור ברית עולם. וראייתה באלין לבושין דאינון נהירין בכל (בריינ) זמנין דישראל נהרין לון בעובדין טבין, ובגינייהו קוביה רחים עלייהו.

ראי עבדין עובדין בישין, איהי אתלבשת לבושין אחרנין אוכמין דבהון רשימין כל אינון מארי דינין דאתקריאו לילות לה) למידן בהו לעלמא. ובההוא זמנא איהי אמרת (שיר א) אל תראוני שאני לו) שחרחרת.

ובגין דא אלין מסטרא לו) דלבושין אינון גליפין בה. עלאין דאינון מלכין ושלטין על תתאין לה). ומלאכין (ג"א ומלכין) אתקריאו מסטרא לו) דמלכות.

ומסטרא דגופא ט) אתקרי חסד דרועא ימינא. גבורה דרועא שמאלא. גופא עמודא דאמצעיטא. נצח והוד תרין שוקין. צדיק אות ברית. והא אוקמוה. ואיהי ציורא דכולהו. ומלגאו מינה דאיהו תקונא דגופא נהיר קוביה דאיהו יקריק כנשמתא ט) בגופא. לגאו מכולא ההוא דאחיד כולא וקשיר כולא דלא אתרמיז בשום ט) רמיזו.

וכולא אתרמיז בשכינתא דאתלבישת בלבושין דבהון מצויירין כל בריין. איהי אתקריאת בכל שמהן.

ואיהי דמות ארבע חיוון בלבושהא. דבכל חד וחד רשים ארבע אתון.

ודמות אדם להנה. דא רשימו (דף ס"ה ע"ב) דעשר אתון דאינון יוד קא ואו קא דסליק לחושבן אדם. דמות אדם ודאי דא שכינתא דאיהי דיוקניה (ג"א דיוקני דאדם), ועלה

באר לחי ראי

ריזו. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ר ע"ג) ומאריכ דכלא ליה זיב שום יזור דלוח ונקודה עיי"ש וצביאורנו שם, ולא חמר שחאור ח"ם זיב לא נרמז בשום רמז בחורה, כי הרמזים בחורה הוא צהאוחיות ונקודות, וכיון שצבאור ח"ם זיב ליה זיב שום יזור דלוח ונקודה, ממילא שלא נרמז שום רמז בחורה לא צהאוחיות ולא בנקודות, וכענין הוא כמשי"כ (בעי"ח פ"א משער דרושי אצ"ע) שעל האור ח"ם זיב נחמר צמופלא ממך אל תדרוש, כי הוא נעלם בשורש כל הי"ם בדקות גדול, ועי"כ נקרא האור ח"ם חפס, כי אין זו שום תפיסה שאין שם חומר ולא נורה כלל עיי"ש בחורן: וכולא אתרמיז בשכינתא וכו'. חחר לענין ראשון: איהי אתקריאת בכל שמהן. וכמ"ש רבינו שם (בפ"ג משער חיקון הנקבא כלל י"ח) דע כי המלכות כוללת כל השמות כולם וכו' עיי"ש. ואיהו דמות ד' חיוון וכו'. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"ג) דמות אחד לארבעתם, ואיכ"ו ד' דח"ה"ד, ואיכ"ו ד' אפי"ן דכל ח"ה, בגין דבכ ד' אתון נהירין דאינון יקריק, ואיכ"ו דמות אד"ם דאיכו יו"ד ק"א ואל"ו ק"א, ועשר אתון אל"ן אינון עשור קומה דגופא עיי"ש וצביאורנו שם: דמות אדם ודאי דא שכינתא. פי כי אד"ם שהוא עספר שם מי"ה הוא ז"ח עלמו. ודמות אד"ם שהוא רשימו ודמות דיליכ היא שכינתא הנקראת תמונת ד': ועלה אתמר ותסונת ד' יבי"ט. היינו כמ"ש (לעיל ריש חיקון

יזור עולמות) דהלבושים שבהיכלות העליונים הם נקראים שרפים ומלאכים וממונים, זין צבריאה, זין צלירכ וזין בעשיה עיי"ש. ולא חמר שזה הוא הענין דהלבושים שבהיכלות העליונים נקראים שרפים ומלאכים משום שהם נצראים מן צה"י הלוזשים: ובג"ד אלין מסטרא דלבושין וכו' ומסטרא דגופא וכו'. פי כי מכ שחמרנו למעלה יזורא דעלאין ותתאין, אין ר"ל שגם העולמות העליונים הם צבחי המלבושים, כי אין כל היזורין במקום א' וצבחי א', שהעולמות התחתונים הם מלויירין מסטרא דלבושין, והספירות העליונים הם גליפין צבחי בגוף של המלכות עלמה שהם צחי מליאוחה חסד דרועא ימינא וכו' וכמ"ש (לעיל בהקדמה צ' דף י"ז ע"א) וצבאר דוכתי: ואיהי ציורא דכלהו וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ר ע"ג) איה שמחן דרמיין לחותמא דמלכא דזבחן אשתמודע דיוקנא דמלכא ומסרוניתא יזורא ממש עיי"ש וצביאורנו שם: נהיר קוביה דאיהו יקריק וכו' עיין (לעיל חיקון י"ח דף ל"ג ע"א) יקריק איכו בכל אבר ואבר ועיי"ש וצביאורנו דבכל אבר ואבר מאצרים דמלכא שריא שם יקריק, ולא חמר הכא צביאור הענין שכל אבר ואבר יש צפנימיותו השם יקריק שהוא נשמתו של האבר, ענין הנשמה שצנוף האדם לגאו מכולא וכו'. פי שצחון הכויה שהוא הנשמה של האבר, מאיר האור ח"ם זיב הכא דלחיד וכו' שהוא נשמת כל הנשמות: דלא אתרמיז בשום

ועלה אתמר (במדבר יב) ותמונת יקריק מגי יביט. והאי מסטרא דלבושא, אבל מסטרא דגופא אייה יחודא דעמודא דאמצעיטא.

איהו (נ"א איהי) חותמא מסטרא דגופא, ובגין דאיהו חותמא, אמרת שכינתא לגבי יקוק דאיהו מלגא, שימני כחותם על לבך. דאעיג דאנת תסתלק מגי בגלותא. חותמא דילך אשתאר עמי ולא אתעדי מגי לעלם:

קם רבי שמעון. ואמר סבא סבא, אימא לך קרא דאוליפנא כגוונא דא. (שיר ח) שימני כחותם על לבך. שימני חותם לא כתיב, אלא כחותם. אמרת שכינתא רבון עלמין שימני כחותם כההוא רשימו דחותמא דילך. דאעיג דחותמא אשתאר בידך. רשימו דיליה בפתקא איהו, ומההוא רשימו מזדעזעין עלאין ותתאין. כגוונא דמלכא דאיהו בשרא דמא מאי דרשים בפתקא רשימו דיליה. דחותמא בידיה הוא. ואעיג דחותמא בידיה אשתאר. הכי דחילין מרשימו דחותמא כאלו הוה מלכא. עאכיו אי הוה חותמא.

שימני כחותם על לבך. וכי מאן חמא (נ"א שוי) חותמא על לבא. אלא אלין תפלין דאינון רצועין דלהון תליין על לבא. ואלין תפלין דרישא. ותפלה דיד דאיהו בשמאלא לקבל לבא. ודא איהו כחותם על לבך. וכחותם על זרועך. תפלה דיד דאינון רשימא דשמא קדישא. דאיהו י קדש לי כל בכור. ה' והיה כי יביאך. ו' שמע ישראל. ה' והיה אם שמוע. ומההוא רשימו מזדעזעין אומין דעלמא. הדא היא דכתיב (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך ויראו ממך. והכי אוקמוהו שם יי. אלין תפלין דרישא.

שימני

באר לחי ראי

היחוד דעמודא דלמעניתא עם המערוניתא כנ"ל. דאעיג דאנת תסתלק מגי בגלותא חותמא דילך אשתאר עמי. וכעין זכ אמר (לעיל תיקון ח' דף י"ח ע"א) דהכי אמרת שכינתא אעיג דלנת תסתלק לעילא, דיוקנך שכוף סוד חותם לא אתעדי מנחי לעלם, ועיי"ש דציבורנו שכתבנו הטעם מ"ש על לבך דיוקנא: כההוא רשימו דחותמא דילך היינו מדרגה ג' כנ"ל רשימו דלירורא דחותמא דשעור. ור"ל דלס ח"ו יגרום דהעפא אשר לא די צמח שיסתלק ממנה המדרגה ה"א סוד דחיי הנשמה שכוף עלם דיוקניה. ולא זו אף זו שגם המדרגה ה"ב שכוף חותמא דמלכא סוד גופא דמלכא מ"מ נשאר עכ"פ המדרגה ג' שכוף סוד לירורא דחותמא דשעור כנ"ל. רשימו דיליה בפתקא דהיינו סוד חותם שעור שנחתם על פתקא של נייר כנ"ל: ומההוא רשימו מזדעזעין וכו'. כלומר דאעיג דלא אשתאר גוף החותם. מרשימו דחותמא ג"כ מזדעזעין עלאין ותתאין, ולא יצוהו זרים לשלוח עמי ולנגוע בי ח"ו. עאכיו אי הוה חותמא. כגון בזמן המקדש, וכן יהיה לעת"ל וכתהלכתי בחוככם וגו': אלא אלין תפלין כמ"ש גם זה (לעיל תיקון ח' ע"ט): דאינון רשימו דשמא קדישא וכו'. ר"ל אחיות יקויקן כס דחיי גוף חותמא דמלכא וכדי פרשיות דתפילין כס מרמזים ל"ה אחיות כו"כ י קדש וכו' כס סוד רשימו דחותמא דמלכא. והכי אוקמוהו. דש"ס (צרכות דף ו' ע"א). ובמנחות דף ל"ח ע"ג, ועיין (לעיל בצקדמה דף ע' ע"א). ובתיקון

י"ח דף ל"ח ע"ג) ועלה אתמר ותמונת ה' יביט, על שם דכל פרלופין דנביאי זה אינון רשימין, וכל נהורין דלעילא מניח, זה אחחזיין עיי"ש וציבורנו שם והאי מסטרא דלבושא, אבל מסטרא דגופא וכו'. עיין (צרכי"מ פי פנחס דף רכ"ז ע"ג, ודף רל"ט ע"א) דמסטרא דעלם האור של ח"ס עלה על כלא שמאיר בהמלכות אתמר עלה כי לא ראיחם כל תמונה, ועל שאר דיוקנין דשאר צריין שהם מנויירין בהמלכות אתמר זה ותמונת ה' יביט עיי"ש, ולא אמר גם הכא כי מה שאמרנו בהמלכות הוא דחיי דמות אדם, הוא מלך מלבושיה, שמלך המלבושים אפשר לתאר זה ענין השתנות צלורין של המלבושים כזכור, אבל מסטרא דגופא איכי יחודא דעמודא דלמעניתא עלה אתמר כי לא ראיחם כל תמונה וכאמור: איהו חותמא מסטרא דגופא וכו'. עיין (לעיל בצקדמה דף ד' ע"א ודף ו' ע"ג) שיש ג' דחיי צרוחי פני המלך. המדרגה הגדולה הוא דחיי דיוקנא דמלכא שכוף בעולם האלילות, וכו'. הוא דחיי חותמא דמלכא שכוף בעולם הבריאה, וכו'. הוא רשימו דלירורא דחותמא דהיינו דחיי חותם שעור עיי"ש וציבורנו, זה הוא ציבור הדברים כחן לתאר שמפרט לעיל סוד ותמונת ה' יביט שנאמר על סוד דמות אדם, ותאר דמות אדם ודאי זה שכינתא דחיי דיוקניה. ולפי האמור היינו המדרגה ה"א של עולם האלילות שכוף עולם הנשמות, וכן הוא מפרט גם מעלת המדרגה ה"ב שכוף דחיי חותמא דמלכא. ותאר שכוף מסטרא דגופא שכו נעשה

שימני כחותם. דא אות ברית מילה ואות דיומין טבין דאיהו רשימו דשמא קדישא. כגונא דא (שם ג) מ"י יעליה ל"גני הישמימיה. רישי אתון (ג"א תיבין) מילה. וסופי אתון יקריק. מאן דנטיר האי רשימו כאלו נטיר שמא קדישא. ומאן דמשקר בהאי רשימו כאלו משקר בשמא קדישא. דהאי אתקרי חותמא דגושפנקא דמלכא. דכל בר נש דנטיר האי רשימו לתתא דאיהו אות ברית אות שבת אות תפלין אות דיומין טבין, איהו רשים וחקיק לעילא. ונהיר מד) לעילא. ומיניה מזדעזעין עלאין ותתאין. כד"א (שם כח) וראו כל עמי הארץ כי שם י"י נקרא עליך, שם יקוק ודאי. דא ההוא רשימו דאות ברית מילה ואות דתפלין ואות דשבת ודיומין טבין. ומאן דמשקר לתתא. ביה אתעבר גליפו דיליה (מח) מלעילא, בההוא זמנא שלטין עליה כל מקטריגיין עלאין ותתאין.

שימני כחותם. דא נשמתא דאיהי רשימו דילה גליפא לעילא. כמה דאוקמוהו ביעקב דיוקנו של יעקב חקוקה בכסא הכבוד, דכל נשמתין דאינון גזירין מתמן. גליפו דלהון איהו חקוק לעילא. ורשימו דלהון לתתא. וההוא גליפו דלעילא איהו חותם. ורשימו דלתתא (מח) רשימו דחותם. ומיד דרשימו דגליפו דנשמתא איהו לעילא ורשימו דילה לתתא. אתמר בה (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. סלקין לעילא ומסתכלין בדיוקא דנשמתא דנהרא

באר לחי ראי

דיוקנו של יעקב חקוקה בכ"ב. כינוי כמ"ש (צזכר פ' האזינו דף ר"א ע"א) דלמח כוח חותמא דגושפנקא דמלכא דכוח שלימו דלכא, ככ"ד חתן חמח ליעקב עי"ש, ואמר הכא לכמשך כדרוש דלככי קחמר ציעקב דדיוקניה ונורתו חקוקה צכ"כ, כי יעקב עיקר מדרגתו הוא סוד דיוקניה ונורתו שהוא ענין חותמא דגושפנקא דמלכא שהוא סוד החמח אשר הוא מעלתו וכו' שלימו דלכא, וכמ"ש (בתקונים מז"ח דף פ' ריש ע"ב) נשמתא אחא מבורסייה עי"ש, וציאור הדברים צזכ עיין (צפרדס שער פער ולא תשע פ"י) צאורק, ואמר הכא לכמשך כדרוש דלככי נחקק דמות דיוקניה דיעקב צכ"כ כי משם נחצו נשמות ישראל שענינם הוא סוד החותם שהוא צחי ללם דמות תצניחו, שהוא סוד חתן חמח ליעקב חותמא דגושפנקא דמלכא דכ"ב שלימו דלכא נשמתן של ישראל וכאמור: גליפו דלהון איהו חקוק לעילא ורשימו דלהון לתתא. עיין (צזכר פ' נח צתוספתא דף ס' ע"א) כל לדיק ולדיק אית ליה תרין רוחין חד צעלמא דין וחד צעלמא דלחי, ועי"ש (צמק"מ) שכ"ב צזס רצינו צס, כדרוש, דמ"ש צ' רוחין הוא ללו דוקא. אלא ר"ל צ' נשמתין א' נחצו מלמענה מן החזק, וא' מן החזק ולמעט עי"ש, ואמר הכא דכחי נשמה דלעילא הוא סוד החותם ודמות עצמו דדיוקנא דמלכא, אבל כנשמה דלתתא הוא רק רשימו דליורא דחותמא, ולא החותם עצמו וכמ"ל: אתמר בה ובר סלקין לעילא וכו'. (עש"ס חולין סס) וכו' מלאכי אלקים עולים ויורדים צו. עולים ומסתכלים בדיוקנו של מעלה ויורדים ומסתכלים בדיוקנו של מעט עי"ש. ומפרש הכא לכמשך כדרוש דמלאכי אלקים כמסתכלים בדיוקנא דנשמתא דלמעלה מן החזק וצדיוקנא דנשמתא דלתתא

דף כ"ו ע"א) וצניאורנו שס צאורק מח: שם ה' אליו תפלין דרישא. דייק מלשון שס כ'. ללא דוקא כאשר יתגלו כד' אותיות הוי"ב צעלמס שהוא סוד גוף חותמא דמלכא אלא גם כאשר יתגלו כד' פרשיות דתפלין שהס צחי רשימו דחותמא וצחי שס כ' ג"כ יראו ויזדעזעין כל עמי הארץ ואומין דעלמא: דא אות ברית מילה וכו'. הוא דרוש אחר כמו דבר אחר וכמ"ש (לעיל תיקון א' שס) ועוד שימני כחותם, דא חותם דאות ברית קודש וכו' הוא צחית צצח עי"ש וצניאורנו שס: כגונא דא מי יעלה לנו השמימה. וכמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קל"א ע"א) צגין דשמתא דכ"ב שריא עליה דתשכח ליה צאלין תיבין מ"י יעליה ל"גני כ"שמימיה רית מיליה ס"ת יקריק עי"ש. ולעיל צבקדמח (דף צ' ע"ב) ועי"ש צניאורנו דלככי רמיו שניכס הוי"ב עם מיליה צד' תיביות אלו ציחד, זכ צרי"ח וזכ צס"ח, כי גוף וצרי"ח חשצין חד עי"ש: מאן דנטיר האי רשימו כאלו נטיר שמא קדישא. לגוף וצרי"ח חשצין חד וכנזכר: דהאי אתקרי חותמא דגושפנקא דמלכא. וכמ"ש ועל צרי"ח שחתמח צצצניו, וגם ואלאחי חתם צצחות ברית קודש. ועיין (לקמן תיקון ע' דף קל"ב ע"ב) ע' נקודין עד לדיק ואיכו חותם דכולהון עי"ש: שימני כחותם דא נשמתא. הוא עוד רמז צזכר אחר עכ"פ שימני כחותם וגי: דא נשמתא. כי ענין כנשמה הוא סוד לורה האדם וכמ"ש (צפרדס ריש שער כנשמה) ונורה האדם הוא סוד ללם דמות חצניו יתצ"ש שהוא ענין החותם וגושפנקא דמלכא: כמה דאוקמוהו. (צפרד"א פ' ל"ב) פניו של יעקב כפני החיה צככ"כ, וכן הוא (צרש"י חולין דף ל"א ע"ב) צדי"ח דיוקנו של מעלה עי"ש:

דנהרא בההוא גליפו ומזדעזעין מיניה. נחתין לתתא ומסתכלין ברשימו דההוא דיוקנא דלתתא וחזאן דלא אשתני מדיוקנא דלעילא ודחלין מיניה.

שימני כחותם. דא צלותא. דבה איהו חקוק ורשים ח"י עלמין. בתמני סרי ברכאן דצלותא, ודא איהו רשימו דחותמא בפתקא דאיהי (מ) אורייתא. גליפו דאתון דחותמא דא צדיק ח"י עלמין. חותמא דא עמודא דאמצעייתא דאיהי ק"ש. והנה מלאכי אלקים עולים בזמנא דאיהו זוקף בשם סלקין עמיה (דף ס"ו ע"א), בזמנא דאיהו מאיך וכורע בברוך נחתין עמיה. ודא איהו והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. מלאכי אלקים עולים. בזמנא דאיהו קאים בדינא קיימין כולהו ומוליפין עליה זכות. ויורדים בזמנא דנצחין ליה בדינא ונחית לתתא כולהו נחתין עמיה. כמה דאוקמוהו ביעקב (בראשית כו) אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה..

שימני

באר לחי ראי

לדניי צסוד עמודא דלמנעיתא עיי"ש וצביאורנו שם : בזמנא דאיהו זוקף בשם סלקין עמיה. עיין (צזכר פי וילא צס"ח דף קמ"ט ע"א וע"צ) צסוד וכזה מלאכי חלקים עולים ויורדים חלין מלאכין קדישין דקרצין למלכותא, כד איכו סליק סלקין צבדיה וכד נחית נחתין צבדיה עיי"ש ועיין (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ה ע"ב) צסוד וכזה מלאכי חלקים עולים ויורדים צו, צזמנא ד" סליק לגבי ה' דיליה עולים מלאכי חלקים עמו, וכד נחית ו' לגבי ה' דיליה נחתין עמיה עיי"ש. ועיין העליר והירידה צזה נעשה צכריעות דשמונה עשרה. וכמ"ש (לעיל צכקדמה דף י"ד ע"א. וצתיקון י"ח דף ל"ג ע"א, ולהלן תיקון ע' דף קכ"ג ע"א), (וצפרע"ה פי"ו משער העמידה) צסוד כל הכורע כורע צצרוך, כורע לנחית ד' אותיות יקוי"ק לגבי ד' אותיות חדני, חוקף צשם לסלקא ד' אותיות הוי"ו עיי"ש וצביאורנו שם, וכונתו צבמשך הדורש צזה דמ"ש צסוד שימני כחותם וגר שמרנו ליסוד לדיק ח"ך שמקשר המלכות עם צעלה עיי"ה הק"ש, הוסיף עוד ואמר דלא לצד לגוף המלכות מקשר היסוד עם ז"א, כי גם לכל המשיידין דמלאכין קדישין של המלכות מקשר היסוד עם ז"א, צסוד והנה מלאכי חלקים עולים כשהוא זוקף את המלכות צשם הוי"ו, ויורדים עם ז"א כשהוא כורע לגבי המלכות וכאמור קיימין כולהו ומוליפין עליה זכות. וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"ג ע"א) וקצ"ה מה עבד כניש לכל חילין דיליה ויימא וכי כל ממנה דעופי דלתתא חולין אזו על עופין דיליה וכי עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (צזכר צכקדמה דף י"ג ע"א) צפסוק חס יש עליו מלאך מליך אחד מני ח"ך וגר צאורך : כלהו נחתין עמיה. וכמ"ש (צזכר פי' שמוח דף ד' וז') צסוד ויעקב הלך לדרכו ויפגעו צו מלאכי חלקים כד נחת יעקב למיפק בצלותא. וקצ"ה אמר אנכי ארד עמך מצרימה, ללא דינא הוא האילן ופטרונא נחית דייחתן גם שמשוי עמיה, ועיי"ש (צדף ע"ז ע"א) דקרא קצ"ה לכל

לחתתא מן החזק לא ראי זכ כראי זכ, דדיוקנא דיעקב כחקוק נמנעל שכו"ל הנשמע האי דלעילא צסוד למעלה מן החזק הוא גוף החותם וכדמות, חזל דדיוקנא דיעקב כחקוק לתתא שכו"ל נשמע כ"ו דלתתא כחקוק למטה מן החזק הוא רק רשימו דחותמא ולא החותם עלמו כני"ל. שימני כחותם. הוא ד"א : דא צלותא דבה איהו חקוק ורשים ח"י עלמין וכ"ו. וכמ"ש (לעיל צכקדמה דף י' ע"א וע"צ) דיסוד לדיק ח"י עולמים איכו כלול צח"י צרכאין דללותא, והיינו שע"י י"ח צרכות מעוררין הכח של יסוד לדיק ח"י עולמים עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש הכח שימני כחותם על לבך שבעש"ה הקדושה מצקשת שיתקן אותה צעלה צצחי יסוד לדיק ח"י עולמים שכו"ל סוד החותם קודש עיי"ה ח"י צרכאין דללותא : ודא איהו רשימו דחותמא. ר"ל כי מ"ש דללותא הוא סוד חותם, אינו ר"ל דהתפלה הוא גוף החותם של יסוד לדיק, דהא קיי"ל דהתפלה הוא צמלכות, וכמ"ש (צפרע"ה פי"ט משער הק"ש, וצשאר דוכתי, צסוד סמיכה גאולה לתפלה) דגאולה הוא יסוד ותפלה הוא מלכות עיי"ש. ולזה אמר דמ"ש דתפלה הוא צסוד החותם, אינו ר"ל עיקר החותם, דהא עיקר החותם הוא צגאולה, חלל ר"ל רשימו דחותמא, והיינו שכשמייתד היסוד עם המלכות צסוד סמיכה גאולה לתפלה נשאר צה רשימו דחותמא של היסוד לדיק. חה הענין של ח"י צרכאין דללותא : בפתקא דאיהי אורייתא. (הגר"א) מוחק תיבה אורייתא, וגרס ללותא, ור"ל דללותא הוא הפתקא דצב גליף גליפו דלחזון דחותמא עיי"ה בגוף החותם של יסוד לדיק שכו"ל הק"ש כזכר : חותמא דא עמודא דאמצעייתא דאיהי ק"ש. כלומר דגוף החותם שכו"ל היסוד לדיק הוא נחטורר עיי"ה הק"ש שכו"ל מקשר ז"א ונוקצ"ה דיליה. וכמ"ש (לעיל צכקדמה דף ג' ע"ב) דקשורא דחרייכוו הוא היסוד לדיק שכו"ל סוד ק"ש שמו ישראל וגר וציה מתייתדים חרין שמחן הוי"ו

שימני כחותם, דא נשמתא (מ) דאיהי חקוקה (מט) בכורסייא. בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא, כורסייא אתער לעילא.

כחותם דא רוח, דאיהו ציורא (דיש) (ג"א דש) חקיקא (ג) במלאכיא, בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא. מלאכיא אתערון עמיה לעילא.

על זרועך, דא (ג) נפשא, דאיהי חקיקא בארבע סטרין דעלמא. בזמנא דאתערא איהי בצלותא לתתא, ארבע סטרין דעלמא מתערין עמה.

נשמה איהי חותמא.

רוחא ציורא דאתון דאינון חקוקין בחותמא.

נפשא רשימו דאתון בחותמא, דאינון רשימין בצירין דבר נש כרשימו דחותמא בפתקא. ובההוא

באר לחי ראי

דעולס הי"רה ששם משכן החיות והמלאכים, ושם הוא מקור הרוח, ושם הוא סוד ליו"ר דחותמא דמלכא וכאמור: בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא מלאכיא אתערון עמיה לעילא. היינו כמ"ש (בתיקונים מז"ח דף ע"ד ע"א) בסוד וכוה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו, דקאי על מלאכים דשכינתא ומלאכים דקב"ה, זכאה ללותא דכ"ג לחיבי אהעצידת סלס לתרין משיריין דמלאכים דמלכא ומטרוניתא עיי"ש, והיינו שהמלאכים מתעוררים בהתעוררות הרוח של האדם בתפלתו, כמו שמתעורר הכסא בהתעוררות הנשמה בתפלתו של איש: על זרועך, דא נפשא. היינו כי נפש הוא סוד המלכות, כמ"ש רבינו (בהקדמה לפרע"ה), ועיין (בזכר פי לך דף פ"ג ע"א וזשאר דוכתי). ולזה דרש כחותם על זרועך שהשכינה מנשקת שיגדיה אוחה ממש שהיא מושפלת לארץ צבוע"ה, ויתן אוחה זין זרועותיו ששם מקומה הטוב. דאיהי חקיקא בדי ספרין דעלמא. עיין (בתיקונים מז"ח ט) דנפש רוח ונשמה, הם סוד שרפים וחיות ואופנים, שרפים הוא מסערא דנשמה, וחיות הם מסערא דרוח, ואופנים הם מסערא דנפש, דשכינתא תתא מסערא דנפש משכן הכסא בסוד אופנים, עיי"ש (ובגבהות הגר"א ט), ולזה אמר דהשכינה מסערא דנפש שהיא סוד האופנים היא חקיקא דג' סערי דעלמא, וכמ"ש (בזכר פי צמדבר דף קי"ה ע"ג) דהא חילגא עלאה קדישא זכו אחתם בחותמו, ואוקמוכו דכתיב ודמות פניכם פני אדם ופני אריה אל הימין וכו', ואפי' הו' לר' סערין דעלמא ומתפרשן דיוקניהון וכו' עיי"ש: נשמה איהי חותמא וכו'. היינו כמ"ש (בתיקונים מז"ח ט) דשרפים הם לעילא, וחיוון צלמנעיתא והאופנים לתתא, ולפי האמור הכי נשמה שהיא מסערא דשרפים היא המדרגה הגבוהה, ע"כ חיבי גוף החותם, ורוח שהיא מסערא דד' חיוון שהיא צלמנעיתא הוא ליו"ר דאתון דחותמא, ונפשא שהיא מסערא דאופנים שהיא המדרגה התחתונה הוא

לכל רחוביו ומשירייתיה ומלכותו בראשיתו ונחתו כולכו עם יעקב עיי"ש: כחותם דא נשמתא דאיהי חקוקה בכורסייא. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף א' ע"א) בסוד חיבירו זכור הרקיע, אלן נשמתין דנכרין בכורסייא, ועיין צביאורנו דר"ל כי עיקר מקור הנשמות הוא צבינה עולם הכסא והיא מקנה בכורסייא עיי"ש. ושם הוא סוד חותם המלך, וכמו שכתבנו (לעיל שם ד' ע"א) דעולס הצריחה הוא חותמא דמלכא עיי"ש וצביאורנו שם. בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא כורסייא אתער לעילא וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"א) בסוד כל הקובץ מקום לתפלתו, דכמה דנשמתין עבדין הכי שריא שכינתא עמכון עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש שימני כחותם על לך, היינו שיתעוררו נשמתן של ישראל בתפלה שמקורם צביאה עולם הכסא ועי"ש יאירו ה"ם של קומת השכינה עמכם וכאמור, וצביאור הדברים עיין (בפרדס ששער הכוונה פ"ח) שפרש דברי התיקונים זכא, והוא כי להיות דמות ודיוקן נשמתו חקוקה בכסא, הוכרח שעי' תפלותיו ומעשיו הטובים תתעורר נשמתו ותתעורר הכסא בענמו עיי"ש באורך: כחותם דא רוח דאיהו ציורא (דש') (ג"א דיש) חקיקא במלאכיא (הגר"א) מוחק תיבות דש וגם ה"א דיש, וכנ"ל כי אין לו המשך עם המחמר, אמנם מה שעשה עוד חיבה שינויים צבוי, הנכ בכל הדפוסים לא מלאחי כן, ולכן לפניך לכוונה הגי' הישנה, ורק תיבות דש וגם ה"א דיש יען שאין להתייב המשך עם המחמר, על כן יש למוחקו, וציאור הדברים הוא עפי' מש"כ (לעיל שם דף ד' ע"א) דכספיק דלירח וצמלאכין דאינון חיוון שם הוא ליו"ר דחותמא צשערה עיי"ש וצביאורנו שם, וגודע (בתיקונים מז"ח דף ע"ג ע"א) בסוד ודמות החיות, דהחיות הוא מסערא דרותא, כי הרוח הוא בעולם הי"רה עולם המלאכים, ולזה דרש הכא שימני כחותם על לך גם לסוד הרוח, היינו כחותם זכ"ף דמיון ולא גוף החותם שהוא סוד י"ם

ובהווא רשימא דנפשא, אשתמודע פרצופא בגופא דבר נש מאן אתר איהו.

ובגין דא אוקמוהו בהאי חותמא כמה רשימין אית ביה. ארבע. רשימו דאריה תמן. רשימו דשור תמן. רשימו דנשר תמן. רשימו דדמות אדם תמן. ומאן איהו דרשים לון בחותמא נב) יקרא אמת. דבהאי ארבע רשימין אינון כל ברין דעלמא.

אבל אומין דעלמא דשקרו ביה, לאו אינון רשימין ביה, אלא בחותמא דשקרא. ואיהו נב) נחש דמליל שקרא על קוביה. ובגיניה אתמר באורח מתלא שקרא לית ליה רגלין, וכך חויה לית ליה רגלין (בראשית א) על נב) גזונך תלך. ועתיד קוביה למחאה נב) שקרא מעלמא כד"א (ישעיה כה) ומחה ימי אלקים דמעה מעל כל נב) פנים וכו'. דודאי האי חויה איהו מלאך המות דקטיל לבני נשא וגרים דמעה. דאיהו אל אחר. ובמאי קטיל, בסם המות דיליה דאיהי גיהנם, ודא איהו סמאיל.

ובאלין פרצופין דחויין אתגלייא איהו נב) לבני נשא בארע שקרא לפתאה לון, ורזא דמלה (תהלים קכו) אם ימי לא יבנה בית שוא נב) עמלו בוניו בו. ולית לון קיומא.

אבל

באר לחי ראי

שקר, דכמה שקרא אמר וכמה מילי דשקרא עבד בגין לאטפאח וכר עיי"ש: ובגיניה אתמר. נשי"ס (שבת דף ק"ד ע"א). ועתיד קוב"ה לסחאה שקרא מעלמא. היינו כי שקר הוא ויק דקלי דסיימ, וכמיש (במאורי אור) בסוד שקר הסוס להשיעב ולזכ אמר דנעתי"ל דמין קבי"ב לאטעברא ליה מעלמא בסוד בלע המות ללגת, כמי"ש (בזכר בראשית דף כ"ד ע"א), אז ימחא גם השקר מעלמא, כי השקר השיעור דויק דסי"מ: וגרים דמעה. שהוא שורש הגבורות של קיי לרופי חלקים שמשם יורד הדק לעולם כמי"ש רבינו (בפרע"ה פ"ב משער הזמירות). ועיין (בזכר פ"י שמות דף י"ט ע"א): דאיהו אל אחר. ר"ל דכמי"ש הוא אל אחר שהוא שורש השקר, וכמי"ש (בלק"ת תרי עשר) בסוד סבזוני בכתש אפרים, דשצט אפרים היו מוחקין בעוקן של אחורי ד' לחי"ד ועשש אחר ח"ו שהוא שקר גמור להקיף ולהכעיל ד' לעשות ר' ח"ו עיי"ש: בסם המות דיליה דאיהו גיהנם. כי הביכנס הוא משורש רע, וכמי"ש נשי"ס (נדרים דף כ"ב ע"א) אן רעב לאל גיכנס, והוא סוד סם המות שהוא ג"כ צחי רעב שהוא שורש הקלי, וכמי"ש (צע"ה פ"א משער הקלי), ועיי"ש (צפ"ד משער קיי) דאש מהלקחה של גיכנס הוא מסערא דק"ג עיי"ש: ודא איהו סמא"ל. נוטריקון ס"ס המות ח"ל חסר: ובאלין פרצופין דחויין אתגלייא איהו לב"ג וכו'. היינו כי נודע צדדי רבינו (בזכר הרקיע בהקדמה בזכר דף י"ד ע"ב) כי כמו שיש בקדושה ד' חיות המרכבה, כן יש ג"כ ד' חיות במרכבה עמאכ דמלכות דקלי שסם מרכבה לסי"מ הרשע וכל גונדל דיליה עיי"ש, ולא אמר שהסי"מ וכל גונדל הם מזיירין לבי"ב כד' חיות דמרכבה עמאכ ומשקרין, ונדמה ליה שסם מסערא דקדושה כד' להטעותו ולהכתיאיו ח"ו: אם ד' לא יבנה בית וכו'. ולית

רק רשימו לחתון לחותמא. ובהווא רשימא דנפשא אשתמודע פרצופא בגופא דב"ג. עיין (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"ב) דפרלופא דבי"א אשתמודעה כזון בלנפוי דבי"ג וכו' ועיי"ש צביאורינו, דר"ל דבפרלופא הפנים ניכר האדם בשורש נשמתו מאיזה פנים הוא מהד' פנים של חיות המרכבה, וכמי"ש (לקמן תיקון פ' דף קכ"א ע"ב) ולכלן, ובזכר פ' יתרו מוד פ' ע"א ולכלן, בסודו וחסה תחזר דצדיוקנין להנפך דבי"א רשימין מגו רשימין פנימאין עיי"ש: ובג"ד אוקמוהו בהאי חותמא וכו'. היינו כמי"ש (לעיל בהקדמה דף ד' ע"ב) צמראה יחזקאל שהוא סוד הכותש שהוא ד' חתון יקרא דנהרין צד' חיון וזכון אתצריאו עיי"ש, (ובצ"ה דרוש י"ב משער פנימיות וחילוניות) כי גופם של כד' חיות, הוא ד' חיותות בוי"ב וכל אות מהוי"ב כולל י"ס של אותה חיה ונקרא ד' פנים של אותה חיה עיי"ש: ומאן איהו דרשים לון בחותמא יקו"ק אמת. היינו כמי"ש (לעיל פ"ס, ושם יקויק איכו עמודא דלמעניתא אמת עיי"ש וצביאורנו פ"ס: דבהאי ארבע רשימין אינון כל ברין דעלמא. היינו כמי"ש (בלק"ת צע"מ פ' ויקרא) שכתב דע שכל מין צממות וחיות ועופות הגבראים, הם נשפטים מחיות הקדושה, אם עכורה היא נשפעת ממרכבה הקדושה, אם עמאכ היא נשפעת ממרכבה העמאכ, ונפש הצממות שצאדם נמשכת מפני חסם שצמרכבה כן דקדושה כן עומאכ, וכתב שם דנפש הצממה מכה פני שור שצמרכבה, וחיות מנורה אריה שצמרכבה, ועופות נמשר שצמרכבה וכו' עיי"ש, ולא אמר ככה להמשך הדרוש דבהאי ארבע ר"ל כד' חיותות יקויק שחכם נוצע ד' חיות המרכבה. רשימין אינון כל החיות וצממות ועופות וכו' אדם וכלאמור: ואיהו נחש דמליל שקרא על קוב"ה. וכמי"ש (בזכר פ' תולדות דף קמ"ג ע"א) ואתנפלו מכהווא חויה לחיכו שפה

אבל ציורין דחויין (ט), אינון רשימין בשמא דקוב"ה בהאי רשימן דמזוזה. דאיהו שד"י מלבר יקריק מלגאו.

והאי איהו רשימו דברית מילה, שד"י מלבר יקריק מלגאו.

שד"י הא אוקמוה (ש) תלת אבהן דאינון תרין דרועין וגופא אלין אינון תלת ענפין דש. ד' שכינתא. י' צדיק אות ברית מילה. ועל האי שד"י אתמר (שמות 1) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי. בהאי שד"י דאיהו מלבר במזוזה. אבל ושמי יקריק דאיהו מלגאו במזוזה, דאיהו תרעא דקוב"ה דאתמר בה (תהלים קיח) זה השער ליי (שמות 1), לא נודעתי להם.

וכתבתם

באר לחי ראי

ורא דמזוזה, כי גם צמילה נעשה התיקון צסוד הכוחס רשימא דשמא קדישא שהוא שד"י מלבר והוי"ה מלגאו וכמ"ש (לעיל דף דקדום ע"ג) מי יעלה לנו השמימה, ר"ת מילה וס"ת הוי"ה עיי"ש וצ"חורנו שס, וגם מזוזה (צזכר פי לך דף ז"ב ע"א וע"ג) דצמילה כתיב אני אל שדי, כי ע"י המילה נחגלה הוי"ד רשימו קדישא ואתרשים צבו שד"י ואשתלים צקיומא שלים עיי"ש, וכ"כ (צטע"מ צלק"ה סוף פי לך) עיי"ש: ש' ג' אבהן וכו'. הוא כדמפרש איך נרשם השם שדי צהנימול, היינו כי אות ש נרשם צגוף ורועות שהוא סוד ג' אבות הג"ת, ואות ד שהוא שכינתא, כמ"ש (צטע"מ פי"ו משער הולדות א"ח), (וצפרע"ה פי"ג משער חג המלות ובשאר דוכתי) הוא נרשם צצ' שוקיים, וכמ"ש רצינו (צטע"מ פי"ו משאר השמות) דמה שהוא צ' שוקיים צדכורה הוא גוף א' של הווקצא עיי"ש, ואת י' נרשם ע"י המילה ציסוד דיוק, וכמ"ש צטע"מ שס: ועל האי שד"י אתמר וארא וכו' אבל ושמי יקריק וכו'. עיין (צמד"ר פי' ואלא פי"ו סי' ד') שדרש הרצה פעמים נגליתי אל אברהם יתחק ויעקב צאל שדי ולא הודעתי להם כי שמי יקריק כשם שאמרתי לך. (ורש"י צחומש) פי' ושמי הוי"ה לא נודעתי להם, לא נכרתי להם צמדת אמיתית שלי, ועיין (צזכר פי' ואלא דף כ"ד ע"א וע"ג) צצ"חור פסוק זה שהג' אבות הם סוד ד' יסודות צצד' סערי עלמא, שהם סוד ד' חיות המרכבה אר"גמן וכולם נכללים צצשה, משא"כ החצות לא זכו לזה כ"כ, עיי"ש (וצמק"מ וצאוה"ח) ולזה אמר הכה להמשך הדרוש לאחר שאמר דעיקר סוד מזוזה וצברית מילה הוא להעציר הכה של החיות צישא דמלייר לצ"ג הד' פרוצפין צזורה שקרא לפתאח לון, וכהנה של המזוזה וצברית מילה הוא לגלות רשימו דליורי דד' חיון סוד ד' אותיות יקריק צדרך אמא וכזכר למעלה, אמר הכה להמשך הדרוש ועל האי אתמר ואלא אל האצות וגו', הרצה פעמים נגליתי להאצות צאל שדי שהוא הכה של מזוזה וצברית מילה נרשם כה כנתש המפתח לאדם צצברי שקר כ"ל, אלל לא הודעתי להם כי שמי יקריק

ולית לון קיומא. היינו כי הוי"ה הוא סוד עמודא דאמלעיתא דאיכו אמא ואיכו תורת אמא. וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ד' שס) ואמר שאם לא נעצוד את כי צלימוד תורת אמא צציעול ה"ה"ר שהוא שוא ושקר, גם אם נצנה צית לא יהיה לו קיוס ושוא עמלו צוניו צו, דשקרא לא קאי, רק אם נעצוד את כי צאמא אז יכ"ס צנין עדי עו, דקושעא קאי: אבל ציורין דחויין וכו'. ע"י (צצטע"מ פי' פנחס דף רנ"ז ע"א) פקודא תמינאל. מזוזה שכינתא אתקריאת מזוזה מסערא דעמודא דאמלעיתא דאתון דהוי"ה, ומסערא דלדיק רוא צברית אתקרי שדי שדי חותמא דמלכא דאיכו הוי"ה עכ"ל, ועיי"ש עוד (צצ' ואתחנן דף רס"ג ע"ג) דענין מזוזה הוא סגולה להליל את האדם מהי"ה"ר ולהצריה הקליפות שרוי"ס להחטיא את האדם, עיי"ש וצצברי רצינו (צטע"מ) צמלות מזוזה ובשאר דוכתי, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דמה"ע נרשם על המזוזה השם שד"י מלבר. כי השם שד"י הוא מאיר חמיד ציסוד כמ"ש רצינו (צטע"מ פי"ו משער כסא הכבוד, וצפרע"ה פי"ד משער הקדישם ובשאר דוכתי), ויסוד הוא סוד הכוחס כמ"ש (צפרע"ה פי"ד משער הלולב ובשאר דוכתי), ולזה י"ל הדברים שאמר שדרשם צמזוזה השם שד"י מה"ע כי זה השם הוא חותמא דמלכא דאיכו הוי"ה והיינו כי הוי"ה הוא סוד ד' חיון דקדושה סוד המרכבה שנעשה מחורה ומלות ומע"ע מסערא דאמא, וכדי להגלל מהי"ה"ר ומחיון צישן שרוי"ס לפתוח ולהחטיא את האדם ולהעטותו צד' חיון דמרכבה עמאלא צזורה שקרא כ"ל, נרשם מלבר השם שד"י של יסוד שהוא חותם גושפנקא דמלכא שהוא סוד האמת שעיי"ש ניילל מארחא דשקרא וכאמר: דאיהו שד"י מלבר יקריק מלגאו היינו כמ"ש (צזכר פי' ואתחנן דף רס"ו ע"א) שדי אתרשים צמזוזה מלבר, לקצלי שמא דא הוי"ה מלגאו, שד"י מלבר למכוני נעיר צ"ג מכל סערין מלגאו ומלבר עיי"ש. והאי איהו רשימו דברית מילה וכו'. ר"ל כי רוא דצברית מילה הוא מתאחד עם

וכתבתם על מזוזות (כו) ביתך ובשעריך (דברים ו) אליו תרין סמכי קשוט. זו מות מן ביתא דאיהו (כז) שכינתא, ולא אתקריב לגבה, הה"ד (במדבר א) והור הקרב יומת, ואתוון דמזוזות, אינון ממש ז"ו מרת.

ובגין דא מאן דנטיר ברית (כז) מילה דאיהו חותמא דיליה. זו מות מיניה. דאיהו שטן יצר הרע רע טמא צפוני מלאך המות. ולא יתקריב לגביה. ולא ימות על ידיה.

ומאן דמשקר בברית מילה, הוא משקר בחותמא דמלכא. דאיהו רשים ביה שד"י מלבר. יק"ק מלגאו. מנא לן. מהאי קרא משמע (דברים ל) מי יעלה ליניו הישמימה. רישי תיבות מילה, סית יק"ק.

ובודאי מאן דמשקר בברית מילה, אסתלק מיניה יק"ק ושד"י, ושריא עליה שטן דאיהו אל (כד) אחר, חויא שריא באתר דיק"ק מלגאו. וסם המות שריא באתר דשד"י מלבר.

ודא איהו דאמר קרא (במדבר יח) את מקדש י"י טמא וכי אם לא תב בתיובתא (כו) וסביל כמה יסורין (דף ס"ו ע"ב) לאעברא ההוא חויא מתמן ולסם המות דיליה דאיהו צרעת ממארת

באר לחי ראי

ובפ' פנחס דף רל"ח ע"א) דכו רשים ישראלנ צסם שדי שהוא מט"ע דברית ובמזוזות ציך ובשעריך, כל שדין ומזיקין דרחוק, ועל דא כתיב כל כוז הקרב יומת עיי"ש ובג"ד מאן דנטיר ברית מילה דאיהו חותמא דיל"ו זו מות מניה וכי. היינו כמ"ל דסוד הכותם דברית מילה הוא ג"כ החגלות אור היסוד לדיק צכח של חותם חמה ע"י הכ' שמות שד"י מלבר ויק"ק מלגאו לחותם הקלי מקור השקר, כי כל מי ששומר חותמו של הקצ"ה עליו, לא פגע בו יד הס"א שהוא מה"מ דאיהו השטן ואל אחר כמו חותם המזוזה ששומר כל בני הבית כג"ל, וכמ"ש (לעיל תיקון י דף כ"ה ע"א) עיי"ש וצדאורנו סס. וסם המות שריא באתר דשד"י דמלבר. וכמ"ש (צדע"מ פ' כי תלל דף רפ"ג סוף ע"ג) צסוד עכ"ד עוז ורע, דהשם שדי שהוא יסוד דקדושה שהוא מט"ע מלכא דמלאכים סוד חילגא דנוי שהוא מסערא דעוב, ולעומתו מסערא דרע הוא ס"מ שד מלכא דשדין שהוא הי"ה"ר עיי"ש ודא איהו דאמר קרא את מקדש ה' שמו. היינו כמ"ש (לקמן תיקון ס"ו דף ל"ז ע"ג, וצדקון ס"ע דף ק"ט ע"א) כי זה הפסוק נאמר על הפוגם צלות צרית קודש וגרם דעייל היסוד ועשר כהרין דקדושה צרשות נוכרסא צידא דס"מ ועשר קלי דחול עיי"ש: אם לא תב בתיובתא וכי. דאז שריא הי"ה"ר סם המות כג"ל משא"כ אי תב וסביל יסורין ומכתשין צבהי תשובת המשקל נעבר נפשו ע"י היסורין צמה שפגם צהעציר. וכמו שהארין צזה (כצעל ראשית חכמה ז"ל צפ"ג משער החשוב). וסביל במה יסורין וכי. ר"ל דאס אינו חחר בתשובה ולעשות תשובת המשקל כאמור, אז שריא עליו סם המות וימות וסביל חצוב הקבר ציסורין ומכתשין, וצלותן

יק"ק כמו שהודעתו לך הסוד של הדי אוחיות כו"ה" שהוא לורת פלופי הדי חיות דמרכבה שבקדושה שאין צהס שמן שקר, ולזה פירש"י לא נחגלתי להס צמדת חמיות שלי כמו שאני מנגלה לך. דאיהו תרעא דקוב"ה דאתמר בה זה השער לה'. וכמ"ש (צזכר פ' ואתמן רס"ד ע"א) וכד צ"י אתקון מזוזה לפתחיה, כד עייל הכוא יכה"ר וכהוה שדא, צעל כרהיכו נערי ליה ושמרי זה השער לה' לדיקים יצואו צו עיי"ש. אליו תרין סמכי קשוט עיין (צטע"מ פ' ואתמן) צסוד וכתבהם על מזוזה, דנו"ה סס שתי מזוזות שהס עומדיט עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש דלכחי לוחה ההורה לקצוע המזוזה על מזוזות הבית שהס נו"ה, וענינם לצרר החמה כעסם תרין סמכי קשוע שנזכר (לעיל צהקדמה הכ' דף י"ז ע"א), לפי שניינס להעציר קליפות הנחש שמפתים לצ"י צאורחא דשקרא ומורים דרך החמה של הדי אוחיות יק"ק דמלגאו כג"ל. זו מות מן ביתא כי ע"י המזוזה שהוא סוד הכ' שמות שד"י מלבר ויק"ק מלגאו שמקומה צמקום שתי המזוזות סוד נו"ה חא דהרין סמכי קשוע, הוא מצרית הס"א שהוא הי"ה"ר שורש המות, וכמ"ש (צזכר פ' פקודי דף רס"ג ע"ה) כמה סערין ודגין חית לינה"ר נחש עקלתון שטן מה"מ עיי"ש, והחמה, הוא שורש החיים, וכמ"ש חז"ל (צאדר"ג סוף פל"ד) עשרה נקרו חיים הקצ"ה דכתיב ובי' חלקים חמה הוא חלקים חיים עיי"ש, וע"כ יתכן שנרשם שד"י על המזוזה מלבר, שהוא כחה של היסוד לדיק שהוא מקור החיים, וכמ"ש (צלק"ה פ' וארל, וצטע"מ סוף פ' עקב צצרכת שהחיינו, וצפרע"ה פ"ה משער תפלת ר"ה) עיי"ש: הה"ד והור הקרב יומת. וכמ"ש (צדע"מ פ' לו דף כ"ע ע"א,

ממארת בכמה מרעין ומכתשין עד זלא אשתאר ביה בשרא דאיהי עפרא, ורזא דמלה (ויקרא יד) ועפר אחר יקח וטח את הבית. בגין דנחש עפר לחמו. עד דיתפרנס מההוא בשרא לא יזו מיניה.

ועני חשוב כמת. מה מיתא אנפוי משתניין, כגוזנא דא עני אנפוי משתניין. והא אוקמוהו (תהלים יב) כרום זלות לבני אדם. מאי כרום זלות, אלא מאן דאצטריך לברייתא אנפוי משתניין (ט) ככרום, וכמה נשוכין דיסורין נשיך ליה ההוא חויא. **ולא** עוד אלא דעני חשוב כמצודע, מה מצודע וראשו יהיה פרוע ובגדיו יהיו פרומים וכו'. כך עני. מה מצודע מחוץ למחנה מושבו. כך עני ערום ויחף. ועניותא איהי לישראל באתר דצרעתא.

וארבע דיוקנין אינון (ס"א גונוין) כד' גונוין דצרעת. ואינון נגע לבן. אדמדם. ירקק. בהרת שחורה. הא ארבע. וכולהו אית לון אתרין ידיעאן בגופא. ומנהון אתיין לבני נשא כמה מרעין. לבן ואדמדם חלב טמא וכבד. ירקק מרה. בהרת שחורה טחול. ומנהון נבעין ארבע מינים מרעין. ואינון מרה חוורא. מרה סומקא. מרא ירוקא. מרה אוכמא.

ואם תב בתיובתא, נחית עליה סם חיים, דאיהי שכינתא, ואתמר בה (ישעיה ו) ושב ורפא לו מאלין מיני מרעין. ומחיה ליה ממיתה דעניותא. כד"א (יהוקאל יח) והשיבו וחיו.

דישראל בזמנא דאינון עניים קרויים מתים, ובגינייהו אתמר שובו וחיו. **ולית** עניותא כעניותא דאורייתא. דמאן זלא אית ביה אורייתא אתקרי מת.

אסותא

באר לחי ראי

בשרא לא יזיו סניה. ר"ל דכל זמן שלא נעכל הכשר לא יזיו הנחש שהוא כס"א מן הגוף ומתפרנס ממנו כנ"ל: ועני חשוב כמת. פי' לפעמים עונשו של הפוגם בלוח צרות קודש אינו מיתח ממנו, רק עניות, וכמ"ש (משלי ו) צעד אשכ זונת עד ככר לחם, והכל במשקל אל דעוה הוא נחשז כמו עונש מיתח, וכמ"ש בשי"ם (גדרים דף ז' ע"ג וצט"ח דוכתי): והא אוקמוהו. בשי"ם (צרכות דף ו' ע"ג): ולא עוד אלא דעני חשוב כמצודע. ר"ל ללא לצד דע"י עניות ניול ממיתח, אלא דגם אס לפעמים נגזר על אדם עונש צרעת ניול ע"י עניות מלרעתו שהוא ג"כ נחשז כמת, וכמ"ש בשי"ם (גדרים דף ס"ד ע"ג) ארבעה חשוכים כמה עני מלורע וכו' מחוץ למחנה מושבו. וסופו דקרא בגדיו יהיו פרומים וד' דיוקנין [נ"א גונוין]. פי' דנחש, ור"ל דלכן יש צלרע ד' מיני יסורין, שהם צאים מד' גונוין דנחש שמתים צאים הד מרוח כדמפרש והזיל. וכולהו אית לון אתרין ידיעאן בגופא. וכמ"ש (לעיל היקון כ"א דף מ"ע ע"א) כד אשכ סומקא מרב אשכ ירוקא עחול אשכ אוכמא וכו' ע"י"ש וצבאורנו שם: שובו וחיו. מג' מיני מיתוח מיתח עניות ולרעה כנ"ל. ולית עניותא כעניותא דאורייתא. עיין שי"ם (צרכות דף ה' ע"א) ארבע הוא יסורין של אהבה כל שאין צהס ציעול תורכ ע"י"ש, אצל אס אינם של אהבה אלא לעונש, יש צהס ציעול תורכ, ומצולר

וצלוחן המכחשין יוסר הכשר עמח ממנו וכדמפרש ואזיג דאיהו צרעת ממארת וכו'. ר"ל הווא חויא וכדמפרש ואזיל בגין דנחש וכו': בשרא דאיהו עפרא. וכמ"ש (צזכר צסצא דמשפטים דף ל"ז ע"ג) צסוד וישוצ העפר על הארץ, שעפר הוא כס"א השולט על הארץ ע"י"ש, ועי' צדברי מהרש"ו (צע"ח פ"ז משער קאצ"י"ט) דנפש הצבאמיות של יסודות החלץ נקרא עפר אשר משם הוא זוכמת הנחש והיכ"ר ושדן דקל"י, וע"י המיתח הוא מתעכל ונשאר גוף האדם הראשון זך ונקי כמקודם החטא שהיה מעפר העליון וכו' ע"י"ש, ולזה אמר שאס החוטא הוא צסוד לדיק אינו שז צחשוכה, אזי לאחר מיתחו הוא צסול כמה יסורין עד שמתעכל הכשר של זוכמת הנחש והיכ"ר שחלצ מהעפר התחתון שהוא מדור השדן והקל"י דס"א. ויחזקך הגוף בגשמי וישג גוף קדוש זך ונקי מעפר העליון כנ"ל: ורזא דמלה ועפר אחר יקח וטח את הבית. היינו כמ"ש (צרע"מ פ' פנחס דף ר"ז ע"ג) שמי שחוטא צבוכ"ז ושלט מלרי חובין עברה ועס וזרה דאינו מלאכין רעים, תריך ליה קצ"ב מהכוא עלמא, ואז נאמר ונתן את הבית אה אצניו ואת עליו, דאינון גרמין וגידין וצשרא דכוכ חזר לעפרא, שעליהם נאמר ונחש עפר לחמו בגין דכוכ מנוגע, ולצתה ועפר אחר יקח וטח את הבית וצני ליה צצשר גידין ועלמות ואחחדש צבית ישכר דעצדן לה חדשה ע"י"ש: עד דאתפרנס מההוא

אסוותא דיליה מאי היא לההוא עלמא, אורייתא דאתמר בה (משלי ג) עץ חיים היא וגו'. ואייהי אסוותא לכל מרעין, כד"א (שם) רפאות תהי לשרך וכר.

שימני כחותם. מאי חותם בהאי אתר. דא אות שבת ויום טוב דאיהו שקיל לברית מילה. כגוונא דא. שבי"ת. ש', לקבל שיין דשם שד"י, כלילא מתלת חיוון עלאין מתלת אבהן. ב' דא ד' דאיהי רביעאה לאבהן, ורביעאה לתלת חיוון, ואיהי דמות אדם ולא אדם, ההיד (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, אלא מאי אדם יוד קא ואו קא.

שבת ביה שד"י. יקוק איהו רשות היחיד רחבו ארבעה וגבהו עשרה יוד קא ואו קא. י"ד דשד"י לקבל אות דשבת וי"ט. י' ביה אתרמיזו עשר ספירן.

האי

באר לחי ראי

משום דאיכי רביעאה לאצבן וכר וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ג' ע"ב) ואיכי רביעאה לון, ועיי"ש (דף ד' ע"ב) ואיכי מהכלתה בין החיות דליוון תלת לעילא ותלת לתתא ואיכי רביעאה לכל תלת עיי"ש וצביאורנו שם: ואיחי דמות אדם ולא אדם וכר. עיין (צ'ור החמה פי נח דף ע"א ע"ב) צביאור מ"ש צוהר שם לפני אדם אחגליפו ככל הד' חיות, וצגין כך ודמות פניהם פני אדם. כי הענין שלא הזכיר צהרבה מקומות רק ג' חיות אריה שור נשר, כי צלמת אינס רק ג' חיות. כי החיה הד' שהוא אדם אינה חיה צפני עלמה כי כולם נכללים ממנה, וזהו ודמות פניהם פני אדם עיי"ש, ולזה אמר הכה שהמלכות שהיא חיה הד' דאיכי רביעאה לון להג' חיות איכי דמות אדם שכלל הג' חיות, אבל אינה חיה צפני עלמה ששמה אדם וכתאמור: אלא מאי אדם יו"ד ק"א ואי"ו ק"א. ר"ל כי המלכות היא רק דמות אדם ולא אדם ממש, כי אדם ממש יכולה רק לז"א סוד שם מ"ה מספר אד"ס וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ז' ע"א ובשאר דוכתי). שבת ביה שד"י יקו"ק איהו רשות היחיד וכר. במשך הדברים צוה הוא לפרש איך גם הכי של שד"י מאיר בשבת כמו צמילה, ואגב הוא מפרש בהמשך הדרוש איך גם השם יקו"ק מאיר בשבת צ'ורוף השם שד"י כמו צמילה. ואמר שבת צוה שד"י. ר"ל הלא זה כבר צארו איך הכי אותיות ש"ד מאירים בשבת לקבל ש' צ"ה, ומפרש ג"כ איך הו"ה י' דשד"י מאיר בשבת ואמר כי הלא כמ"ש צמילה שמאיר צוה גם השם יקו"ק, כן הוא גם בשבת, והיינו כמ"ש (לקמן תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) רב"י איכי שכינתא רחבו ד' יקו"ק וגבחו ה', דאיכו ה' אחוון יו"ד ק"א ואי"ו ק"א, וכ"כ (לעיל בהקדמה דף ה' ע"א, ובתיקון כ"א דף נ"ה) עיי"ש וצביאורנו שם. י' דשד"י לקבל אות דשבת וי"ט. ר"ל כי לפי"ז ממילא מוצן איך מאיר בשבת גם הכי של השם שד"י, כי הלא ענין זה דסוד רב"י דשבת אשר רחבו ד' וגבחו ה' הוא סוד ה' אותיות דשם מ"ה כנזכר, והיינו סוד אות ה' שמרמז לעשר ספירות צלי מה. לכל שיעור קומה דגופא דז"א שהוא ה' אותיות דשם מ"ה שמאיר צוה להמלכות

ומצוהר (שם צ"ב) דנגעים אינס יסורין של אהבה עיי"ש, ולזה אמר הכה דזה הוא הענין מ"ש דעונש הצרעה של החוטא הוא צללל העניות, כי הם יסורין שאינם של אהבה שיש צוה ציטול תורה, וליה עניותא כעניותא דלוריייתא וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף כ' ע"ב) צדרגא שביעאה, לון עני אלא מתורה ומן המנוח עיי"ש. וכ"כ (צמד"ר צפתיחה דאיכה, ובש"ס נדרים דף מ"א ע"א). אסוותא דיליה מאי הוא וכר אורייתא. וכמ"ש (בש"ס שם) העוסק צתורה יסורין צדילין ממנו עיי"ש ואיהו אסוותא לכל מרעין וכר. וכמ"ש בש"ס (עירובין דף נ"ד ע"א) צפסוק לכל צשרו מרפא, שהתורה הוא סם חיים לכל גופו עיי"ש. שימני כחותם דא אות שבת וי"ט דאיהו שקיל לברית מילה, מאי חותם בהאי אתר כג"ד שבת ש' וכר. כן גרס (הגר"א) וכ"ל, וצביאור הדברים הוא כי לעיל אמר שימני כחותם דא אות דמילה ושבת וי"ט, ופי' למעלה ענין הכוחס דמילה שהוא צרוח דשם יקו"ק ושם שד"י דהוא סוד הכוחס, ועשה מפרש ענין שבת איך הוא ג"כ צרוח דשם יקו"ק ושם שד"י: ש' לקבל שיין דשם שד"י. עיין (צוהר פי ויקבל ד"ר ע"א, ובפי פנחס דף רמ"ג ע"ב) דסוד שצ"ת הוא ש' צה, דהנה שהיא המלכות היא עולה ונקשרת עם ה' שהיא ג' אצבן הג"ה, עיי"ש (ובלג"ה פי כי תשא), ולזה אמר הכה דהג' אותיות דשבת מתאחד עם הכי אותיות ש"ד דשד"י דצריה מילה שזכר למעלה צעמוד הקודם, שפ"י המילה נעשה התיקון דצ' אותיות ש"ד דשד"י. שיין תלת אצבן דליוון תלת ענפין דש'. ד' שכינתא וכר. וכן נמי נעשה התיקון דג' אותיות דשצ"ת וכדמפרש ואיל. (הגר"א) גרס בת דא ד' דאיהי רביעאה לאבהן וכ"ל, ור"ל שאותיות צ"ת של שבת מתאחד עם כוונת אות ד' של שד"י דצריה מילה, וכמ"ש שהד' מרמז לשכינתא שעולה לג' אצבן כ"ל, כן מרמז גם הצ"ת של שבת שמרמז להמלכות שהיא סוד הצ"ת צרתא דמלכא שעולה לגבי תלת אצבן כ"ל: דאיהי רביעאה לאבהן ורביעאה לתלת חיוון. הוא כמפרש הענין מה שצבת שהיא שכינתא תחאה נרמז צרות ד',

האי רשימו איהו לברא דמלכא. אבל לעבדא דמלכא רשימו דיליה שד"י מסטרא דההוא דאתמר ביה (ישעיה גב) כל הנקרא בשמי וכו'. ומאי ניהו מטטרין דסליק לחשבן שד"י. ואיהו אדם זעירא (טו) בדיוקנא דלעילא. ודא איהו אם כבנים אם כעבדים כו'.

מאן דאיהו רשימו דאריה בחותמא דיליה. איהו חוור באנפוי. מאן דאיהו בחותמא דשור, איהו סומקא באנפוי. מאן דאיהו בחותמא דנשר, איהו ירוקא באנפוי. מאן דאיהו בחותמא דדמות אדם, איהו אוכם באנפוי. כגוונא דאורייתא דאתמר (שיר א) שחורה אני ונאווה. שימני

באר לחי ראי

ומט"ע שר העולם לתתא, וזכ שלמטב נחצר עם העליון עיי"ש, ולפי התמור למעלה דנשמות הגבוהים שמקורם מוחילות הם צבחי צנים וכנשמות שהם נציי"ע הם מסערא דמט"ע שהוא סוד עבדה דמלכא, ולפי התמור חותן הנשמות שהם מסערא דמט"ע דעולם גנוטע הם אחודים צעולם העליון שהוא מט"ע דעולם דלעילא שהוא סוד חיליות שהם צחי צנים. ולזה חמר וזא חיוכו הם כצנים הם כעבדים, כי שניהם אחודים זה צזכ מסערא דמט"ע שהוא שר העולם דלעילא ולתתא וכאמור. [*א"ה. חו יש לפרש צזכ דקאי אלעיל דמייירי מהנשמות שהם צחי צנים כמש"ל דז"ה האי רשימו חיוכו לצרר דמלכא וכו' וגם הנשמות מצחי מט"ע שהם צחי עבדים, וכמ"ש (צסי הרב מ' שצחי ז"ל, צכוונת היום הרת עולם הם כצנים) פי מי שזכ לנר"ן מסערא דלחיליות והן צנין לז"י צסוד צנים חסם לדי חלקיכם, חם כעבדים מלד נר"י הצאים מציי"ע שהם נקראים עבד שפחה חמה. וכנשמות אשר הם נקראו עבדים צסוד כי לי צניי עבדים צצחי צווג מטטרין וכגדלפרין עבדים משלו צנו עכלי"ב. מאן דאיהו רשימא דאריה בחותמא דיליה איהו חוור באנפוי וכו'. עתה הוא חוור לדצרו שלמעלה (צדק ס"ה ע"ג) צסוד שימני חמות לא נשמתא דכל נשמתין חיון גזרין מדי חיות המרכב דגליפו דלהון חיוכו חוקק ורשימו דלהון לתתא וכו' עיי"ש וצצחורנו שם, ומפרש ככל הסיון לידע כל אדם מאחיה שורש נשמתו הוא, והוא כענין מש"כ (לקמן תיקון ע' דף קכ"ג וקכ"ד) דרוש וחסה תחזי עיי"ש צחו"ך. בחותמא דדמות אדם איהו אוכם באנפוי וכו'. עיין (צזכר פי צלק דף קל"א ע"א) שהכניח אומרת אל תרלוני שאני שחרחורת, ועיי"ש (צצחוכיה) צצחור דצברים, כי הלוצן הוא משל לדבר המושג. והשחרות הוא כנוי לדבר הנעלם עיי"ש, ולזה אמר ככל דמי שנשמתו מסערא דחיה כדי שהוא אדם סוד המלכות, הוא אוכם צדמות פניו. כעטס השכינה שאומרת שאני שחרחורת, שהיא נעלמה מעיני כל חי: כגוונא דאורייתא דאתמר שחורה אני ונאווה. היינו כמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ג ע"א) דרוש וחסה תחזי, דלותן שכן צגוון חוכמה הם מסערא דאתמר צכ שחורה אני ונאווה, ולאי

להמלכות. וכמ"ש (לעיל צכקדמה דף י"ג ע"ב) עיי"ש וצצחורנו שם האי רשימו איהו לברא דמלכא וכו'. היינו כמ"ש רבינו (צע"ה פ"ו משער קיור חצ"י"ט) כי יש נשמות הלדיקים הצאים מצווג לז"י דחיליות, או שזכ ע"י מעשיו לנר"י דלחיליות, חכ נקרא צן לקצ"ה, ואם חינו זוכר רק לנר"י דציי"ט, חז נקרא עבד עיי"ש והצברים יתוחדו עם מ"ש (הצצח צזכר ר"פ משפטים דף ל"ד ע"א וע"ב) שיש נשמות שהם מסערא דהכוא עבד עברי שהוא מט"ע, ויש נשמות גבוהים מהם, עיי"ש (וצמק"מ טס). ונדע מדצרי רבינו (צע"ה פ"ו משער כסא הכבוד) צסוד והחיות ללוא ושוב כי כחו של מט"ע הוא השם שד"י שכן מט"ע גימי שד"י עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דמש"ל צסוד שימני כחותם על לצך שמרמז לסוד הלדיק הנוטר צרות המקיים חותמא דמלכא שהוא חבי שמות שד"י מלצר ויקוי"ק מלגלו. ואמר הכה דמ"ש צלדיק יסו"ע מאירים חבי שמות שד"י ויקוי"ק. זה הוא מי שנשמתו מצווג לז"י דלחיליות שהוא צצחי צן לקצ"ה ונקרא צרר דמלכא וכאמור. אלז מי שנשמתו מציי"ע שהוא צצחי עבדא דמלכא. חינו מאיר צו השם שד"י צעלמו, רק מט"ע שהוא סוד עבדה דמלכא וכאמור. מספרא דההוא דאתמר ב"י כל הנקרא בשמי. לשמו כשם רבו. וכמ"ש (צרע"מ פי פנחס דף רכ"ה ע"א) דגם על מט"ע נאמר כמרחא חדם עליו מלמעלה, שהוא דציוקנא דתפארת דחיוכו ח"ת חדם וחתקרי כשמיח יו"ד ק"א וח"ו ק"א, וע"ז נאמר כל הנקרא צשמי ולצבדי וג"י עיי"ש. ואיהו אדם זעירא. היינו כמ"ש (צרע"מ דף רכ"ו ע"ב ורכ"ז ע"א) דמט"ע הוא צצחי קטן ועליו נאמר ונצר קטן נוכח צם עיי"ש, וחיונו כי ז"א דלחיליות נקרא חדם ככ"ל, ומט"ע שהוא צציי"ע הוא חדם זעירא, וחיונו שאינו חדם ממש רק דמות חדם ונקרא חדם זעירא כי הוא נרמז צ"י של שד"י שהוא סוד י' זעירא, וכמ"ש (סוף דף ס"ה. וריש דף ס"ו) דנקרא י' זעירא מסערא דיסוד לדיק וכמ"ש צצחורנו צחו"ך: ודא איהו אם כבנים אם כעבדים עיין צצרי רבינו (צכ"י הגלגולים פ"ט) צסוד נח נת, שמרמז למט"ע שר העולם. שכל לדיק ולדיק יש לו חרין רוחין ח' לעילא וח' לתתא. והם אחודין צמט"ע שר העולם דלעילא

שימני כחותם. דא אורייתא דאתמר בה (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו.

ואיהי כלילא מעשר אמירן דאינון י'. ומעשר דברן דאינון ה"ה. ומאי תורה ו' כליל שית ימי בראשית.

על לבך, דא ל"ב אלקים בחושבן ל"ב דתליין מן ו' דאיהו ו' זמנין טוב. ובה אשתלים (ג"א ר') שמא דארבעין ותרין אתון, דבהון אתבריאו שמיא וארעא וכל מה דאית בהון.

ודא איהו רזא (ישעיה סג) כי יום נקם בלבי. לביי סליק מ"ב. ויכליו ע"ב שמהן דשמא מפרש. ועליה אתמר ללבי גליתי. ולאברי דאינון רמ"ח פקודין דאורייתא לא גליתי. ובהאי

באר לחי ראי

והיכי שטורא דלחון דאורייתא דאתמר עליכו קולותיו וההניס שמורות כעורב עיי"ש. שימני כחותם דא אורייתא ע"י צזכר פי מלורע (דף ג"ד ע"ג) שימני כחותם מאן הוא חותם דא חותם גושפנקא דקשט עיי"ש ודרש לה הכא על התורה שהוא שורש האותיות ונקראת תורה חמת: דאתמר בה תורת אמת היתה בפיהו וכמ"ש (צזכר פי קדושים דף פ"ה ע"ג) דאית תורה דלאו ליכי חמת, כגון דאורי ממאן דנא ידע ונאו ליכי קשט, וצ"ג כתיב תורה חמת היכה צפיקו, דמצבי ליה לצ"ג למיפק מיילי דאורייתא רק ממאן דידע עיי"ש. ואיהי כלילא מעשר אמירן וכו'. הוא כמפרש נתימות הדברים שאמר שאמת הוא כנוי לתורה, ומפרש כי חמת הוא סוד ז"א, כמ"ש (צזכר פי צשלח דף ק"ז ע"ג). וצ"פ האזינו דף קנ"ז ע"ג וצשאר דוכתי) וז"א הוא סוד הייב. והתורה הוא סוד ד' אותיות יקו"ק ומפרש וחמר שהיו"ד מרומז צעשרה מאמרות צבכס נצרה העולם והעשרת הדברות שנחלקו ל' לוחות הם סוד צ' הדיין, וכללות התורה ענמה שהוא ז"א הוא סוד אות ו'. ומאי תורה (הגרי"א) מוחק זה והגיה שג"ל דאינון ה"ה ו' כלול שית ספרי תורה ואיהו כריל שית ימי בראשית ואיהו ו' זמנין טוב. ונראה דע"ס יש צדצרי (הגרי"א) צזה, ול"ל כלול שית ספירן דס"ה, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"ג ע"ג) דאות ו' הוא סוד עמודא דאמנעיתא גופא דז"ת, שהוא כלול שית ספירן דס"ה מחסד עד יסוד עיי"ש. וצ"ע לריבך להגיה גם כמן הכי, כי לא מלאחי צשום מקום שיש ו' ספירים וצ"ש (שצח דף קע"ז ע"א) דפי ויהי צנטוע הוא ספר צפ"ע, הלא אמר שם ר"ש צ"ג דשצפה ס"ה הן דס' צמדצר נחלק לג' חלקים, ולהמ"ד דפליג שם על ר"ש צ"ג הלח ס"ל דויהי צנטוע אינו ס' צפ"ע, רק פרשה צפ"ע, ואין רק ה' חומשי תורה, וע"כ שעי"ס ול"ל שית ספירן דס"ה וכנ"ל. ואיהו כלול ו' ימי בראשית. כי ו' ימי צראשית הם סוד ו' ספירות דז"א: דאיהו ו' זמנין טוב. כי בכל אחד מששת ימי צראשית נאמר כי טוב, והיינו כי אין טוב אלא תורה, כמ"ש צש"ס (צרכות דף ה' ע"א). והיינו סוד ז"א

אחכנלין

ובהאי ויכלו (ה' בששי דאיהו בר, ודא איהי (בראשית א) ויהי (דף ס"ז ע"א) ערב יהי בקר יום הששי, דהאי) ה' דהששי איהי מלכות שביעאה.

ואיהי אתקריאת ע"ב, ובה רכיב ו' למפרק לישראל, הדא היא דכתיב (ישעיה יט) הנה י"י רוכב על ע"ב ק"ל.

בגין דאיהי כללא דתלת אבהן דתליין מנהון ע"ב שמהן. ואתכלילין בה.

ולקבל תלת אבהן אתמר בויכלו תלת זמנין שביעי. ודא איהו רזא דשבית בית ש, דאינון ויסע ויבא ניט דאתכלילין בבית.

בההוא

באר לחי ראי

שכולל ג' אצבן שכלן הם לשון כ"ל עיי"ש. ולזה אמר גם הכא ולהכי רמוז ענין התיקון של המלכות ע"י היסוד לדיק צסוד ה' בששי כ"ל ע"י השס של ע"ב תיבות תחיבה ויכלו כ"ל, משום דליהו כלל דג' אצבן וכו', שהס סוד צכל מכל כל וכאמור: דתליין מנהון ע"ב שמהן וכו'. וכמשי"כ (צלקי"ת זישע"י) דדרוש הפסוק מי מדד בשעלו מים, דהשס ע"ב מהג' פסוקים ויסע ויבא ויע, פסוק א' הוא צחסד. והב' הוא צצבורה, והג' הוא צת"ת. וצכללות כולם הם צחסד עיי"ש ולזה אמר הכא דהשס של ע"ב תיבות תליין צג' אצבן חגי"ת, וצכוללת כולם הם ע"ב שכול סוד המלכות, הרי שהג' אצות חגי"ת נכללן צהמלכות שצכללות שלשתן הם סוד ע"ב וכאמור. ולקבל ג' אבהן אתמר בויכלו ג' זמנין שביעי. עיין (להלן צעמוד צ') שדרש שהג"פ שביעי שנזכר צפ' ויכלו, הם מרמזים לג' אצות שכללים ציסוד לדיק. וציה אתקריאו ג' אצבן שביעיות עיי"ש. והכא דרש שהג"פ שביעי מרמזים שהג' אצות נכללים צהמלכות, וע"כ נקרא כל אחד צשס שביעי שהוא המלכות ספירה כ"ז: ב"ת ש'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"ב ע"ב) צסוד שצת ש' צ"ת, דהמלכות דליהי צת כלילא צג' ענפי אצבן דלינון ש עיי"ש וצציואורנו שס: דאינון ויסע ויבא ויע. עיין (לעיל צהקדמה דף י"ב ע"ב) שהמלכות שהיא ה' אחרונה אית לה ג' קוין, ואינון ג' עמודין דסמכין לה שהס ג' ווין וזו ג' אצבן דסמכין לציתא דליהי שכינתא, ועיין (לעיל דף ז' ע"ב) דהג' פסוקים דויסע ויבא ויע מתחילין צג' ווין, כי ג"פ ו' הוא מספר י"ח שמרמז לענין הצכללות הג"פ ע"ב ציסוד לדיק חיי עולמים עיי"ש וצציואורנו שס, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף מ"ד ע"א) והאיתנים מוסדי ארץ, אלק ג' ווין דלכלו אתרמזו צויסע ויבא ויע. עיי"ש שהג' קוים של הש היא כוורת ג' ורי"ן שמרמזים לג' אצבן שהס עמודין דסמכין לציתא דליהי שכינתא ולהקנט צמדת החסד צשס ע"ב של כג' פסוקים דויסע ויבא ויע וכאמור. דאתכלילין בב"ת. דרש שצת ש' צ"ת, דכיינו שהג' קוים שהוא סוד כג' ווין דויסע ויבא ויע

אתכלילין ל"ב חלקים צצרתא אתקריאת ל"ב, וכ"כ (צזכר פ' ואתחנן דף רס"ב) ועיי מענין זה עוד (לעיל צתיקון כ"א דף ג' ע"א) שדרש לאצרי לא גניתו, לאותן הצדיקים שאינם מסערא לצב רק מסערא דשאר אצבין מאלחד מרמ"ח מ"ע עיי"ש: ובהאי ויכלו ה' דהששי איהי וכו'. עיין (צזכר צראשית דף מ"ז ע"א) שדרש יום הששי, מ"ש צכלבו יומי ללא אתמר צכון ה' אלא הכא, כד אשחכלל עלמא אתחצרתה נוקצא צדכורא צחצורה חד ה' בששי דליהו יסוד, למבוי כלל חד עיי"ש. ולזה דרש הכא להמשך דדרוש יום הששי ויכלו, דלעתי"ל שיהיה התיקון השלם של המלכות צשס ע"ב גימ' ויכלו, אז יתכח היחוד דזוי"ן צסוד יום הששי, ה' בששי. ר"ל שיהיה הכי שהיא המלכות צחצורה חדל עם היסוד דכורא וכאמור. ואיהי אתקריאת ע"ב. היינו כמ"ש (צזכר פ' אחרי דף ע"ח ע"א) וצפ' פקודי דף רל"ד ע"ב. וצמק"מ שס) דשס של ע"ב תיבין מאיר צמלכות, והיא צחי' תורכ צצעי"פ עיי"ש (וצקכ"י אוח ע' ערך ע"ב): ובה רכיב ו' למפרק לישראל. עיין (צזכר צראשית דף כ"ב ע"א) צסוד ה' נפלת ו' יוקים לה. דצגלות נפלה ה' אחרונה צעוה"ר, ולעתי"ל נחית ו' דמשח ויוקים לה לה' עיי"ש: הח"ד הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל. עיין (צזכר פ' שלח דף ק"ע ע"א) שדרש פסוק זה על המלכות שנקראת ע"ב ק"ל צסוד נשים דעתן קלות עיי"ש (וצמק"מ שס. וצלקי"ת פ' שמיני) דק"ל הוא סוד המלכות מספר ה' הווי"ת עיי"ש, אצל לא מפרש החס מה ברמז תחיבה ע"ב לענין המלכות, דלפי כאמור שס היה ל"ל הנה ה' רוכב על ק"ל, ולזה מוסיף הכא להמשך דדרוש דלפי כאמור יתכן מ"ש על ע"ב ק"ל, כי גם ע"ב מרמז לסוד השס של ע"ב תיבין שמהיר צהמלכות וכאמור. בגין דאיהי כללא דג' אבהן דתליין מנהון. עיין צתיקונים (מז"ח דף ע"ג ע"א) שאמר שס צהבוא ע"ב דליהו חס"ד אתחזיזא היסוד לדיק צגוונין נהירין דלינון ג' גוונין דג' אצבן וציה אתכלילין. וצג"ד אתמר צלדיק ויכ"לו דסליק ע"ב דציה אתכלילין ג' אצבן צכל מכל כל, ועיי"ש (צציואר הגר"א) דר"ל תחיבה ויכלו מרמז לזה

בההוא זמנא חלה זכות אבהן. דמיומא דאתחריב בי מקדשא, עלמא אתקרי תהו ובהו. מתמן ואילך אתקיים קרא (תהלים ט) אמרתי עולם חסד יבנה. חסיד סליק לחושבן ע"ב שמהן.

ודא רזא דאתקשר שביעי ביומא קדמאה. ומאן שביעי דא צדיק אות דשבת ויומין טבין. ורזא דמלה (רות ג) חי ימי שכבי עד הבקר, ודא בקר דאברהם. ההוא דאתמר ביה (בראשית ט) וישכם אברהם בבקר. ואיהו חסד דיליה.

בגין דבהאי חסד אתתקן כורסייא דאיהי גפילה, ההי"ד (ישעיה יו) והוכן בחסד סח) כסא, וביה תקום. ורזא דמלה (שם נד) ובחסד עולם רחמתך.

וכל ספירן מתקשרין בימינא, בגין דעליה אתמר (דברים לג) מימינו אש דת למו. מימינא אתייהיב

באר לחי ראי

ויע שכוה בע"צ שמוח, הס נכללים בהמלכות שהיא צרתא דמלכא וכאמור. בההוא זמנא חלה זכות אבהן. עיין (צתיקונים מז"ח דף ע"ד ע"ב) שדרש יוס הששי ויכלו, שפ"י הכה של ויכלו סוד ע"ב, נזכה לגאולה ע"י היסוד לדיק שהוא סוד יוס הששי, עיי"ש (וצביאור הגר"א ס), ולזה דרש הכה להמשך הדרוש שזה הוא הענין שענין זה נאמר בצב"ת, כי שנת הוא סוד ש צ"ת, שהמלכות עולה לתלת אצבן וכזכר, וזכה הכה יריב הגאולה ותיקון המלכות, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ד ע"ב) דלפת"ל אס תאצין צתיבתא אתמר לגביה חלה זכות אצות צתיקון כ"ג קוין חגי"ת ותחיד לכו דרדועא ימינא וצדועא שמאלא ונבופא שהוא עמודא דלמנעיתא עיי"ש וצביאורנו שם. דמיומא דאתחריב בי מקדשא עלמא אתקרי תהו ובהו וכו'. עיין (צתיקונים מז"ח דף פ"א ע"ב) דבגלותא אתמר בצכינתא תתאה, והארץ היתה חכו מסערא דשמאלא, ומסערא דימינא וכו'. ומסערא דעמודא דלמנעיתא ותשך על פני תהום, כמו שהיה בשעת צריחת העולם בסוד צונה עולמות ומחריצן ומאן גרים האי אלא בגין דלא נחית ולא אתפרש נציעו מלות ו לגבי ה' תתאה. אמנס צומנא דנחית נציעו לגבי ה'. הוה שרתא מחסיד הכ"ד כי אמרתי עולם חסד יבנה וכו', עיי"ש (וצביאור הגר"א ס). וזה הוא המשך הדברים כאן ולהכי מרנח תיקון העולמות דלפת"ל צויכל"ו מספר ע"ב בסוד שנת צתיקון המלכות בסוד ג' קוין חגי"ת, כי בשנת נעשה התיקון בסוד ש צ"ת, שנתקנה המלכות ונמשך לה נציעו בכל ה' קוין לתקנה מנח שהיתה חכו וכו' וגו' צב"ג קוין כנ"ל, ותיקונה היא בסוד כי אמרתי עולם חסיד יבנה מספר ויכל"ו וכאמור: ודא רזא דאתקשר שביעי ביומא קדמאה. עיין (צב"ר בראשית דף כ"א ע"א) דציומא דשבתא דהבין אינון מאורי אור מסערא דימינא דליבו אור קדמאה דהוה ציומא קדמאה עיי"ש. ולזה אמר הכה שזכ הוא הענין דאתקשר שביעי שהוא יוס השנת

אתייהב אורייתא. בגין דא (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו ובוקע מים דאורייתא מתמן. מה דאברהם. למהוי ליה בה שם עולם. ובה אשתלים ה' דמשה. דאיהי במשכונא לגביה דאברהם במשה דאיתי אורייתא עד דיפרוק לבנוי. ורזא דמלה (מיכה ו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

ורזא דפורקנא בהאי חותמא איהו. דעליה אתמר (ישעיה נה) כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון.

בשמחה סליק לחושבן אדין דאיהי אדניי ארון הברית אדון כל הארץ אתקרי, בר מאת ש דאיהו תלת מאה, ואיגון תלת אבהן דאתחברו בה, ואתון בשמחה איהו מחשבה.

בחמ"ה

באר לחי ראי

דסוד מוליך לימין משה זרוע תפארתו ובוקע מים דאורייתא, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ג ע"א) עיי"ש וצביאורנו שם: [*א"ה וכמ"ש (צמד"ר פ"ר וילך סוף פ"ט) וז"ל א"ל הקב"ה למשה חייך צבורי הכהגת את בני, חף לעת"ל על ידך אני מנכיג אותן, מנין שנאמר ויזכור ימי עולם משה עמו עכ"ל] כימי צאתך מאמ"צ אראנו נפלאות. כלומר כמו שגאונות מלריס היה על ידי משה, כן גם גאולה העתידה יוכי עיי משה וכחמור ורזא דפורקנא בההוא חותמא איהו ה"א חזר צוה לדרושי שימני כחותם על לבך, שדרש למעלה ואמר שהשכינה מנקשת שימני כחותם לסוד הגאולה שהיא תלוי צה' אחרונה שהיא כמו של חצרכס שניתן למשה שהוא סוד שכינתא תתאה, וכמ"ש (לעיל תיקון א' דף י"ח ע"א) דכנס"י מנקשים שימני כחותם על לבך שהיא שכינתא דילך, דצגינה אתה דכיר לן בגלותא עיי"ש וצביאורנו שם: דעליה אתמר כי בשמחה תצאו וכמ"ש (צזכר סוף פ' צלק דף ר"י ע"ב) כד יפקון ישראל מן גלותא שכינתא נפקת עמכון ועמם יפקון, ה"ל"ד כי בשמחה תללו עיי"ש: בשמחה סליק וכו' ה"א מפרש איך תיקון המלכות דלעת"ל ה"א מרומן בלותיות בשמחה: אד"ן דאיהי אדניי ארון ברית וכו' עיין (צזכר פ' ויחי דף רכ"ח ע"ב) צסוד ויסב חזקיתו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה', קיר דא הוא אדון כל הארץ ודא שכינתא, כד"ח הנה ארון הצרית אדון כל הארץ עיי"ש, ועיין (צזכר פ' פקודי דף רל"ב ע"ב) (וצמאורי אור, ערך אדן, ושם צביאור כתיב אות י"א) דשם אד"ן היא המלכות צרוא דמשכנא שם אדניי. כמ"ש הנה ארון הצרית אדון כל הארץ עיי"ש, ולזה אמר הכהן ללוחות צמח"ה של צשמח"ה הם גימ' אד"ן שהיא המלכות, שהיא צסוד ארון צרית אדון כל הארץ. דאיהו תלת מאה ואיגון ג' אבהן וכו' עיין (צצ"ח פ"ח משער אח"פ) צסוד מאכ אדניס שהיא צמשכן שמתנו לסוד המלכות שהיא שם אדניי שהוא מספר ס"ב, ועם ה"ל"ד לוחות של המילוי דמילוי

דת למו עיין (צזכר פ' תרומה דף קס"ו ע"ב) ותורה אור, דקא נכיר להכח נר ואלדלקת מניח מסערה דאור קדמאה דליכו ימינא, דכא אורייתא מההוא סערה דימינא דאור קדמאה אחיביבת, דכתיב מימינו אש דת למו מסערה דימינא אחיביבת, אש"ג דאתכליל ציה שמהלל דכא כדון איכו שלימו דכלא עיי"ש, ולזה חמר הכהן להמשך הדרוש שאמר למעלה ודא רחא דאתקשר שציעי ציומא קדמאה. כי מהחור דיומא קדמאה שהוא מסערה דימינא אחיביבת התורה דכתיב צה מימינו אש דת למו, ואיכו שלימו דכלא וכחמור. בג"ד מוליך לימין משה וכו' ובוקע מים דאורייתא מתמן ר"ל מסערה דחסד, והיינו כ"ל (תיקון י"ג דף כ"ח ע"א) ומשה אתמר ציה מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ואיכו בוקע מים דאורייתא לגבי זרע הצרכס, דאיכו ימינא למהוי ליה שם עולם, ועיי"ש וצביאורנו שהצאתי מדברי (ברע"מ פ' משפטים דף ק"ט ע"ב) צפפוק זה מוליך לימין משה וגו', דמשה התקשר עלמו צחסדים שצ"ד ימין דרגא דצצרכס, וכ"כ (צזכר פ' נח דף ס"ז ע"ב) עיי"ש. מה דאברהם וכו' וכמו שפרש (לעיל תיקון י"ג שם) צהמשך המחמר ואיכו בוקע מים דאורייתא לגבי זרע הצרכס דליכו ימינא למהוי ליה שם עולם ואתקשר צה' דלצרכס דליכו חמשה חומשי תורה, ובה אשתלים משה, ומיד דששתלים אהגליא עליה ימינא עיי"ש וצביאורנו שם. ובה אשתלים ה' דמשה עיין (לקמן תיקון כ"ע דף ק"י ע"ב) דעיקר שמו של משה הוא צ' לוחות מ"ש, עדי"כ כי מן המים משיתכ"ו, ונהוסף לו ה' דשכינתא תתאה עיי"ש, והמר הכהן שניוסף לו ה"ה דשכינתא תתאה מסערה דלצרכס שהוא צחי ה' תתאה דהוי"ה. והגם שכתב (ברע"מ פ' תל"א דף רע"ט ע"ב, וצזכר פ' לך דף ל"ו ע"א) דלצרכס הוא סוד ה' עלאה שהיא צינה, הכהן דרש שהוא צחי ה' אחרונה דהוי"ה שהוא סוד שכינתא תתאה שצ"י ה"ה בגאולה העתידה: עד דיפרוק לבנוי. שהיכו עיי משה, וצכת התורה

בחמ"ה ה"ן, ואיהי שכנתא דלית לה יחודא אלא במינה כמה דאתותא (טו) דה"ן, ואתעבידו עשרה, ואתעבידו מאה, כמה דשכינתא כלילא כלהו עשרה וכלהו מאה, והיינו דכתיב (דברים י) הן לה' אלקיך השמים ושמי השמים, ורוא דמלה (בראשית לט) הן אדני.

ובשלום תובלון. (ישעיה נה). ש תלת אבהן. ו"ו תריין משיחין. מ' ל"ב דובשלום, סליק ע"ב. ודא איהו דאתמר (בראשית כח) ושבתי בשלום אל בית (ע) אבי.

שמחה איהו דאתמר ביה (קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמך.

ושתה בלב טוב יינך. דא יין המשומר בענביו, ועליה אתמר (תהלים כה) סוד יי ליראיו.

יין

באר לחי ראי

מכאן חרות שצב היא כלול מעשר כרי ח"ק, (ויהיכן שהמלכות מלך יחודתה היא מרומן צחות א' צמילואה אליף, שמספרה היא קי"א. היינו שמלך יחודתה היא אות א' ומלך ההכללותה צ"מ היא אות י'. ומלך ההכללותה מעשר למאה היא אות ק'). ה"ן אדני. היינו שהמלכות שהיא סוד שם אדני מלך יחודתה היא צרוא דאות ה"ן וכאמור. ובשלום תובלון לאחר שמפרש רישא דקרא כי צשמחה הלאו לחיקון המלכות, הוא מפרש גם סיפא דקרא וצשלום תובלון. ש' ג' אבהן היינו שחיקונה של המלכות היא כשעולה לג' ראשין שהוא סוד ג' אבהן כמש"ל ו"ו תריין משיחין היינו כי כ"ב ווי"ן של וצשלי"ם הם סוד נ"ו"ה, וכמש"כ רבינו (צ"מ פ"ו מעשר השמות) צסוד ווי העמודים, וכ"כ (צפ"ו מעשר לאה ורחל) צסוד צ' לוחות אבנים עי"ש. ויודע מדברי (הרע"מ פי פנחס דף רמ"ג סוף ע"א וריש ע"ב) דמשיח צן דוד הוא לקבל גלגל, ומשיח צן אפרים הוא צבוד עי"ש, והרמז הזה הוא שכאשר יתקון המלכות צסוד אות ש, שהצב עולה לג' אבהן כנ"ל, אז יצואו כ"ב משיחין מסערה דנ"ו"ה וכאמור: סליק ע"ב. שהוא תיקון המלכות לנורך בגאולה ע"י כ"ב אבות צרוא דע"ב, וכמ"ש (לעיל ריש עמוד זה) ואיהי חתקריאת ע"ב, וזה רכיב ו' למפרק לישראל, צגין דאיהי כלל דג' אבהן דתליין מנכון ע"ב עי"ש וצביאורנו שס. ודא איהו דאתמר ושבתי בשלום אל בית אבי. עיין (צזכר פי צראשית דף כ"ג ע"ב, וצ"י וילא דף ק"ע ע"ב) שדרש פסוק זה צענין בגאולה העתידה צ"ב, ולזה דרש ככא דלכתי אמר ושצתי צשלוס דייקא, היינו צסוד וצשלי"ם תובלון, שצחיבה וצשלוס מרומן ענין תיקון הנוקבא לנורך בגאולה וכאמור: שמהוה איהו דאתמר ביה וכו'. עיין (צזכר פי וחרא דף כ"ע ע"א) דשלמה קא אצבר ליה לצ"ב לאעטרה לה לכנסיי צשמחה דאיהו סערה דימינא, ואיהו נכמא דיתעטר צחדוך, ולצחר יתעטר צחמרת דאיהו שמהלא, צגין דתשפתה צמכימינוחה דכלא חדותא שלימחה צימינא ושמהלא, וכד תכוי צן תרויביה כדן כל

דמילוי שצסם אדניי וע"כ כרי ק'. זכו סוד מאה אדנים עי"ש, וזה הוא המשך הדברים כאלו דלחמר שאמר שאותיות צמח"ה של צשמח"ה, מרמז לשם אדנין שהיא המלכות, הוסיף ואמר שהש' של צשמח מרמז לסוד תלת מאה שהוא ג' אדנים שכל אחד מספרו ק'. כעטס ג' ענפים של אות ש' שמרמז לעלויות המלכות לג' אבהן, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"ב) דכ"ש מרמז להמלכות דאיהי צח כלילא צג' אבהן עי"ש וצביאורנו שס בחבבה הן *א"ה ויהיו דאותיות הנשארים צחיבה צשמח"ה מלכד אות ש' המה צחמ"ה צג"י ה"ן] דלית לה יחודא אלא במינה כמה דאתותא דה"ן. וכמ"ש (צמד"ר פי צא פט"ו—ז) צפסוק הן עם לצדד ישכון, מה ה"ן כל האותיות מצדווגים חוץ מצ' אותיות הללו, כילד ח"ט כרי י', צ"ח כרי י' וכו', נמנא ה' לעממה, וכן אות י' חין לה זיווג י"ג כרי ק', כ"פ כרי ק' וכו', נמנא י' לעממה עי"ש. והכא דרש לה על השכינה הקדושה: ואתעבידו עשרה ואתעבידו מאה. עיין (צזכר פי תרומה דף קכ"ז ע"א) צסוד אל תקרא מ"ה אלל מא"ה, שמרמז להמלכות שנקרא מאה, צגין דכל דרגין עללין צאשלמוחהון ככא חינון, ועי"ש (צמק"מ) דר"ל כי מה"ט נקראת המלכות מאה, משום שנכללים צב י"ם וכל אחד כלולה מ"י כרי מאה עי"ש, ולזה מפרש ככא לכמשך הדרוש שאמרנו שהמלכות צסוד ה"ן שהוא מרמז לסוד היחידות דלכאורה אמרנו למעלה שהמלכות היא מרומן צסם אדנין צרוא דמא"ה אדני"ם, ולזה אמר שאין סתירה כי הכל חד דמתוך סוד יחידות שצב נכלל צב כל הי"ם, וכל אחד כלול מ"י, כרי מאה אדנים: והיינו דכתיב ה"ן לה' אלקיך השמים ושמי השמים. כוונתו צזה דלכתי נרמז הענין צאותיות ה"ן, כי כ"ה אחרונה שהיא המלכות היא כלילא מעשרה, וכי פעמים ו' היא י', ולכתי קי"ל דחיק שנים מהלך צין רקיע לרקיע וכמ"ש (לעיל תיקון י"ע דף ל"ח ע"א) וצשאר דוכתי, שהיא מרמז לעלויות המלכות שהיא ה' שכלולה מ"י כנ"ל עד שמים ושמי שמים שכל אחד

יין טוב דא צדיק, דאתמר ביה (ישעיה נב) הצדיק אבד. ומאי אבד, אבד ההוא נביעו, ואשתאר נחרב ויבש בבית ראשון ושני.

קם סבא ואמר. אדני במחשבה סלקא, ולא בחשבון, ועליה אתמר (זכריה ב) ה"ס כל בשר מפני י"י, כי נעור ממעון קדשו. יתער ביה, כמה דאתער משנתיה וחזר (א) לשנתיה. עד דיתער יקוק דאיהו רחמי, לקיימא ביה (ישעיה נב) וברחמים גדולים אקבצך. גדולים אתקריאת מסטרא דהאל הגדול דאיהו חסד. ושכינתא ביה סלקא לאתקרי גדולה.

וביה

באר לחי ראי

דמפרש ואזיל, וכוה ליה לדרוש דלותיות בשמח"כ הוא דלותיות במחשבה שמרמז נהשכינה, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) שכינתא תחאה לתקרי מחשבה עי"ש וצביאורו שם. ועדיה אתמר ה"ס כל בשר מפני ה' עיין (צמד"ר ר"פ וישנה) שמפרש פסוק זה לזמן הגאולה צחותה שעה הם כל בשר מפני ה' למה כי נעור ממעון קדשו עי"ש. ולזה מציא הסבא הכא פסוק זה שמרמז דלעת"ל כאשר יעור ה' ממעון קדשו לתקן המלכות בשלימות נאמר ה"ס כל בשר, דהיינו שיחקן השם הדניי מספר ה"ס, ולא רק אד"ן מספר י"ב יתער ביה כמה דאתער משנתיה וכמ"ש רבינו (צפ"ט"ח ריש פ"ב בשער הפורים) צדוק ישנו עם אחד, ואחז"ל שאמר המן אלמקיס יסן הוא, היינו שכל חוקק הגנות צבל היה על שכל הכי שנים של בגלות היה ה"ז"א צסוד דדורמיטא, ואתחלתא דגאולה היה על אשר נדדה שנת המלך מלכו של עולם, כי חזרו המוחין ונתעוררו ללורך הגאולה עי"ש, ולזה אמר דגם הכא גלות הדום שאנו משוקעים צו עתה צעוב"ר הוא עיי' שז"א הוא צסוד התרדימה ודורמיטא ולעת"ל כאשר יהיה רזונו יחצ"ש לגאלנו צ"ב, יהיה צבחי נדדה שנת המלך ויתעוררו המוחין וכאמור: וחזר לשנתיה. עיין (צב"ר פ' שמות דף ע"ב) צסוד ענין זה צפרעות צאורך, ושם מצואר שהתגלות של משיח יהיה מתחלה משך שבעין יומין, ויתחזר ויתגנז עד תריסר ירחין עי"ש: עד דיתער יקו"ק וכו'. דרש ה"ס כל בשר מפני הוי"ה, היינו שמתחלה יהיה בהתעוררות מסערא לנוקבא צסוד ה"ס מספר הדניי מפני הוי"ה, היינו קודם שיהיה התעוררות מסערא דדבורא שהוא הוי"ה, יהיה התעוררות מסערא דנוקבא, עיי' יחזרו לשינתיה כי נודע מדברי רבינו (צכונת המפיל חצלי שינה, וצכונת המעביר שינה מעיני) שהשינה הוא צא צלילה צהסתלקות המוחין מהעדר השגחה עינא פקוחא מצי"א לנוקבא. אצל צבוקר נסתלק הדורמיטא וחזרו המוחין עיי' עינא פקוחא של אריך צ"א ח"א צנוקבא וכמ"ש (צסידור) עי"ש, ולזה יתכן דמתחלה כאשר יהיה התעוררות הגאולה מסערא דנוקבא ולא באר עוד צחי עינא פקוחא של ז"א צנוקבא, על כרחך אף שיהיה התעוררות הגאולה, עכ"ז

כל צרכאן שראן צעלמא עי"ש. ולזה הוא ממשך הדרוש שזה הוא הטעם שאמר למטלח דסוד תיקון המלכות לעת"ל יהיה צסוד בשמחה חלוא, שהוא צרזח לך אכול בשמחה לחמך, שהיא תיקון המלכות מסערא דימינא, והיינו צסוד והוכן צחסד כסא וכמ"ל: ושתה בלב טוב יינך אגז הוא מפרש גס סיפא דקרא על הגאולה הכתובה. דא יין חמוסומר בענביו. היינו כמ"ש (צזכר צמד"ר פ' הולדות דף קל"ב ע"ב) יין חמוסומר צענביו מששה ימי צראשית, חלו דברים עתיקים שלא נגלו לאדם מיום שנצרה העולם, ועתיקים להתגלות ללדיקים לעת"ל ועלי' אתמר סוד ה' ליראיו וכו' ר"ל כי יין מספרו סו"ד, וכמ"ש צש"ס (עירובין דף ס"ב ע"א), והיינו כי יין הוא כנוי לסודות התורה, ודצריכס עתיקים שלא נגלו לשום אדם, אלא ללדיקים הנוטרים אות צריה קודש לעת"ל כני"ל. אשר מקורו צסוד לדיק, כי רק הם צאים צסוד ה': יין טוב דא צדיק וכמ"ש צש"ס (יומא דף ל"ה ע"ב) אין עוב אלא לדיק עי"ש, ודרש ושחכ צבל עו"ב יינך, דלעת"ל ישחו הלדיקים הנוטרים היסוד לדיק שנקראים עובים, היין שהוא סודות התורה אשר צעוב"ר עתה הם חרצים ויבשים צגלות שלא נתגלה להם סודות התורה כראוי, עד לעת"ל שאז יפתח להם השפעת מעיינות החכמה שהוא סודות התורה וכאמור: דאתמר ביה הצדיק אבד. וכמ"ש (צב"ר ויקרא דף ע"ב ע"ב) הלדיק אבד, אבד הכוא נביעו דמקורא ענאח דהוא נגיד ומשך מלעילא עי"ש, והכוא נביעו דלעילא מעיינות החכמה של סודות התורה וכאמור: אבד ההוא נביעו ואשתאר נחרב ויבש. וכמ"ש (לעיל צהקדמא דף י"ד ע"א) דצגלותא אסתלק הכוא נכר דנפיק מעון דשאצין לדיקים מניה מן ימא דאורייתא, ואשתאר נכר יחרב ויבש, יחרב צבית ראשון, ויבש צבית שני עי"ש וצביאורו שם - אדני במחשבה סליק ולא בחשבון. הסבא השיב על שדחק לפרש תיבה צשמח"כ דלותיות צמח"כ מרמזים לשם הדניי שצבחי חשבון, אף ההשבון עולה יפה, דהא דלותיות צמח"כ הוא מספר נ"ב, ושם הדניי עולה ס"ה, ואעפ"י שדרש לשם אד"ן שמרמז לשם הדניי, לא ס"ל להסבא כן, כי עיקר השם של המלכות נוקבא ח"א היא הדני מספר ס"ב

וביה ודאי רזא דפורקנא. כגוונא דא יוד קא ואו קא יקוק.

וא"ו ביה רזא דפורקנא, דאיהו רשים בשמא דע"ב. דאינון ע"ב) והיו אנ"י והיו ע"ב) ר"ת ואו, תלת עשר מכילין דרחמי דאורייתא דאתייהבת מימינא. אשתאר יוד קא קא דסליק לחשבן ל"ב. ואיהו ב' מן בראשית. ל' לעיני כל ישראל.

ועוד איהו ל"ב אלקים דעובדא דבראשית. דעליה אתמר (ישעיה ע"ג) כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה.

ושמא

באר להי ראי

י"ג, משום שסך כלולין כל הע"ב שמות וכמ"ש (בהיקונים מז"ח ע"ב) וי"ג מכילין לכלולין כחמד כלול ע"ב שמכן דלינון כללל דלכון וכ"ו וכ"ו וה"ו שהס מסטרא דימינא עי"ש, ועין (ברע"מ פ' תנא דף רע"ו ע"ב) דה"י מכילין דרחמי רמוזין בתלת חיבין וה"ו אנ"י וה"ו דאינון וא"ו, דכלול בהון ע"ב שמכן כמנין חס"ד, דבהון נלחו ישראל את המגרים צקרי"ם, ולפת"ל נלמר כימי לאתך מאמ"ל אראנו נפלאות, שיכיח הגאולה העתידה בנה השם הזה שהוא מסטרא דימינא, בסוד מולך לימין משך זרוע תפחתו וזקע מיא דאורייתא קדמכון עי"ש. תלת עשר מכילין דרחמי דאורייתא. (הגר"א) מוחק חיבת דרחמי, ו"ל [מכילין דאורייתא]. והיינו י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן, ור"ל ששם הוי"ו במילוי אלפי"ן נרמז בגאולה, שהוא"ו נרמז לה"י מכילין דאורייתא שהתורה נדרשת בהן, והגשאר יו"ד ה"א ה"א מהשם מ"ה, הוא גימ' ל"ב, שמרמז להב"ו של ציראש"ת, ולה"ל של לעיני כל ישראל, והיינו סוד ז"א שהוא כוללות התורה מראש ועד סוף שעי"ו יהיה בגאולה לפת"ל. * א"ה. שוחס דמר (הגר"א ז"ל) לא ידענא, למח לא גרס חיבת דרחמי, רק י"ג מכילין דאורייתא, ואם לאשר הוא מפרש לשיטתו דקאי על מש"ל והכל בחורה ע"ז קאי י"ג מכילין דאורייתא דייקא היינו י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן עי"ש (צביאור הגר"א), אך גם אם נגרוס י"ג מכילין דרחמי דאורייתא (היינו י"ג מדות של רחמים בכתובים בחורה) ג"כ הם מכוונים לה"י מכילין דאורייתא נדרשת כדארמין (צוזביק שלה ס"ב ע"א) ח"ל תלונא צייג מכילין אהקשר קשרא דמתינתא לאשתכחא צרכאן לכלל וכו'. ועל האי ה"י מכילין דאורייתא מתעשרת כמה דאוקימתא מקיז ומג"ש וכו' עכ"ל. כרי שהם מכוונים זה כנגד זה: ועוד איהו ל"ב אלקים וכו' עתה מפרש עוד רמז ח"ך שצ"ג אלותיות יו"ד ה"א ה"א נרמז ענין בגאולה, ואמר כי מספרים ל"ב שהוא לסוד ל"ב אלקים ומעשה בראשית שהוא שורש הבבורות, אשר ע"י יהיה בגאולה העתידה ע"י מרצ"ב, כמ"ש (לגיל חיקון כ"א דף כ"א ע"א) בסוד כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה. וזכר עתיד לאחגליית קב"כ למשכ דאורייתא צנלותא דהראש כגוונא דפורקנא קדמאכ עי"ש וצביאורנו

הזר לדורמיעא והסתלקות המוחין, עד שהקב"ה ירחם ויכיה התעוררות מסטרא דכורא שהוא הוי"ו ואז יאיר ז"א צעינא פקוחא להנוקבא ויסתלק הדורמיעא ויחזרו המוחין ואז יהיה בגאולה בשלימות. דאיהו רחמי והיינו כמ"ש רבינו (צע"ח פ"ה משער פרנופי ז"ע) דז"א הוא בחי רחמים, והנוקבא היא בחי דין עי"ש וברחמים גדולים אקבצך. וכמ"ש (ברע"מ פ' תנא דף רע"ז ע"א) חבל צפורקנא בתרייתא וברחמים גדולים אקבנך, מסטרא דאברהם, דדרגה דאברהם איכו יד הגדולה עי"ש: מסטרא דהאל הגדול וכמ"ש (צזכר פ' פקודי דף רס"א ע"א, וצפרע"ח פ"ג משער העמידה וצשאר דוכתי) דהאל הגדול הוא מסטרא דאברהם, והוא צרוא דחסד עי"ש: ושכינתא ביה סלקא לאתקרי גדולה. היינו כמ"ש (צפרדס צערי הכנויים, ערך גדולה) שהענין שהמלכות נקראת גדולה, הוא מלך קבלתה מאברהם שנקרא גדול, והפי' הוא שהי' אחרונה שהיא המלכות מתלבשת בלבוש הגדול שהוא חסד דאברהם עי"ש. וביה ודאי רזא דפורקנא וכו' הוא נותן חזוק לדבריו שגאולה העתידה תהיה בגאולה בשלימות, ואמר כי הלא בגאולה העתידה יהיה מסטרא דחסד, וכמ"ש (לגיל חיקון כ"א סוף דף כ"ג וריש דף כ"ד) וציימנא יפקון, דהגאולה העתידה תהיה מסטרא דימינא שהוא צחסד עי"ש וצביאורנו ע"ס, וכדמפרש ואזיל, וכן הנה השמות של ז"א שהם השם הוי"ו פשוט וצמילוי אלפי"ן עכ"כ גי' ע"ב מספר חס"ד. וא"ו ביה רזא דפורקנא וכו'. הוא מוסף עוד עטס שהגאולה העתידה ל"ל מסטרא דז"א דוקא, כי הלא קי"ל דז"א הוא סוד הוא"ו של הוי"ו דמ"ה. וכמ"ש (צע"ח בהכללים שעשה מהרחמי, כלל י"ט וצשאר דוכתי) והוא סוד ה"י מכילין דרחמי שהוא החסד צציימן, וכמ"ש (צזכר פ' וארא דף כ"ז ריש ע"ב) אמר ר' אלעזר צספרא דימינא עלאה נפקין תליסר מצועין עלאות, עי"ש (וצמק"מ ע"ס), ועיין צכיו"ט צזכ (צבהיקונים מז"ח דף ע"ה ע"ב) ומסטרא דחס"ד איכו אז ל"יג מכילין דציה איכו הוי"ו עמודא דאחמשייתא ארך אפים ומאריך אף על ציימנים ומעב לון כלפי חסד וכו': דאינון חזיו אנ"י וחזיו. ר"ל דכ"י שמות וה"ו אנ"י וה"ו, שהם ר"ת וא"ו מספר

ושמא דע"ב איהו ויכליו. ביה אשתלים רזא דפורקנא. ועליה אתמר ללבי גליתי דאיהו חושבן ויכלו. וביה אתקיים קרא (תהלים ט) אמרתי עולם חסד יבנה.

וכמה דנפקו ממצרים ברזא דע"ב שמהן. כך יפקון בהון כד יפרקון בבתרייתא, בהווא זמנא (שם לג) חסד י"י מלאה הארץ. ועליה אתמר (ישעיה נד) וחסדי מאתך לא ימוש. (שם נד) ובחסד עולם רחמתיך.

ובגין דא שבח דוד לקוביה בגלותא דאיהי שאול. בהאי חסד, כד"א (תהלים טו) כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה.

ואי אומין (דף ס"ז ע"ב) דעלמא דחקין להו לישראל יותר מדאי, קוביה חס על ד' מן חסד דאיהי דל"ת בגלותא. ואתקיים קרא ביה (ישעיה טו) בטרם תחיל ילדה.

ושבעין תיבין דמזמור (תהלים כ) יענך י"י ביום צרה, אינון לקבל שבעים שרים ואומין, דאינון צירים וחבלים דשכינתא עלאה ותתאה.

דאתוון ב' (נ"א דאתוון דביה) ביה אתקריאן פלטרין גדולים הה"ד (תהלים קיא) גדולים מעשי י"י.

וקוב"ה ביה אתקרי גדול. כד"א (שם קמז) גדול עד) אדונינו ורב כח. וביה סלקין ישראל לגדולה.

ושכינתא

באר לחי ראי

בטרם תחיל ילדה וכמו שנדרש פסוק זה (זרע"מ פי תל"א דף רע"ח ע"ב), ולכלן בחיקונים הנוספות תיקון צ' דף קל"ט ע"א) דיפקון צרחמי קודם שיצאו החצלי לידה שהיא חצלי משיח עיי"ש, וכמ"ש (בזכר פי פנחס דף רמ"ט ע"א) דענין חצלים דגלותא הוא צרחי חצלי לידה עיי"ש (וצרע"מ שם צלוחו עמוד), וכ"כ (זרע"מ אחרי דף ס"ז ע"ב) עיי"ש: ושבעין תיבין וכו'. עיין (זרע"מ פי אחרי שם) דהחצלי משיח שנחשבו (צמשה סוף סוטה) דור שכן דוד צא אנשי חיל יסוצו מעיר לעיר וכו' הם צמספר ע', והם מענין הכי קלק אשר תחיל כיוולד ולוחת צהן צסוד תחיל חשק חצלי דאינון שבעין לקבל פי תיבין דמזמור וענך כי ציום צרה עד לתפתחת רחמי וכו' עיי"ש. דאתוון ב' (בגרי"א) הגיב שגיל דאינון ב'. ור"ל דהצירים והחצלים הם צרחי רחם של הצ' שכינות כציוול שכינתא עלאה ושכינתא תתאה, והכמתקה הוא צסוד השם ע"ב שהוא מספר פי עס צ' כוללים של הצ' שכינות הכי פי צ' מספר חס"ד, ועיי"ז יהיב הגאולה ודמפרש ואזיל. ביה אתקריאן פלטרין גדולים. עיין (בזכר פי פנחס דף רכ"א ע"א) דהפסוק גדול יהיב כצוד הצית הכי האחרון מן הראשון, שזה קאי לעתיל שיצנה הקציה כצודו וצענמו צ' צתים, א' יהיב נגד צינה וכו' נגד המלכות, עיי"ש (ובמק"מ שם), הכי מצואר שצוד הצ' צתים שעתיד הקציה לצנחם צ"ב יהיב צרחי גדול, ולזה מפרש להמשך דדרוש שזה הוא סוד גדולים מעשה כ'. היינו הצ' צתים דלעתיל שיכיו מעשה כ' ולח מעשה

וצצירורו שס: ושמא דע"ב איהו ויכלו. עתה הוא חוזר צהמשך דדרוש לדצרוי שאמר למעלה (סוף דף הקודם) צסוד כי יוס נקס צלצ"י שהוא צרח דויכליו מספר ע"ב שמהן וכו' עיי"ש וצצירורו שס, ולזה הוא ממשיך דדרוש כאן כי האות וא"ו של השם מ"ה מרמו ג"כ לצוד הגאולה, כי הוא ר"ת וכו"ז וא"ו שהוא סוד הכי"צ שמהן שנרמזים צסוד ויכליו כגיל שגל ידו נעשה הגאולה צאמ"ל, ועל ידו יהיב הגאולה לעתיל: ביה אשתלים רזא דפורקנא. לרש ויכליו לשון התכללות, כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) וכד צעאה לרחמי על עלמא חנא וחסדא צעלמא, נעלה מחסד וכלהו ספיך התכליו צה ואתקריאו חסדים עיי"ש וצצירורו שס: וכמה דנפקו ממצרים וכו' וכמ"ש כימי לתך מאמ"ל אראנו נפלאות וכמ"ש לעיל כמה פעמים: עולם חסד יבנה. ע"ב גימי חס"ד, וציה יצנה העולם צגאולה העתודה צסוד כי חסד כי מלאה הארץ: דחקין להו לישראל יותר מדאי. קוב"ה חס. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) צסוד אגרא דכלה דוחקא, דגלותא דערב רב לישראל ממחר לון פורקנא עיי"ש וצצירורו שם ממ"ש שם מדצרי (הזכר פי צלק דף קל"ט ע"א וע"ב): חס על ד' מן חס"ד. חס"ד נוסריקון ח"ים ד': דאיהי דל"ת בגלותא. וכמ"ש (צלקית תהילים פי ל') צפסוק ארוממך כי כי דליתני, שחמלכות נקראת שער שהיא צרחי דל"ת, כי שם אדני"ו צמילואו צגימי הרע"ה, ושם מצקשים החלונים ללחח עיי"ש: ואתקיים קרא ביה

ושכינתא בה אתמר (שמות לג) הנה מקום אתי.

בההוא זמנא אתקיים בה קרא (תהלים לג) גדלו ליי אתי.

ובה (ג"א וביה) אתמר בקוביה בההוא זמנא (שם טו) כי גדול אתה ועושה נפלאות (עז) וגר. וביה (איוב ט) עושה גדולות עד אין חקר.

ודא איהו חסיד ביה ויכלו, ה' בששי. (ג"א וביה ויכלו בהששי) בגין דביה ה' דאברהם אזיל ו' לגבה.

מיד יתער ייה לקרבא. הה"ד (שמות יז) כי יד על כס ייה.

וששי איהו אלף שתיתאה. שביעי יסוד. ביה אתכלילו ואתייחדו שית ספירן, הה"ד (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ. דא קוביה ושכינתא, דאינון ריה. יום הששי, בגין דעליה

אתמר

באר לחי ראי

באזרכס מסערא דחסד עי"ז יפרוק לבנוי עי"ש וצביאורנו שם מיד יתער י"ק לקרבא וכו' זכ הוא המשך (למש"ל בעמוד הקודם) שבגאולה לעת"ל לא תוכל נהיות חלא עד דיתער ד' אותיות יקוי"ק דזיב ודאי רזא דפורקנא, ומפרש כחא ח"ך יתערן כדי אותיות צבז ומפרש לפי האמור דע"י כח של השם עי"צ חסד דאזרכס יתוקן המלכות שביא אות כ' דאזרכס. ויזווג עמה בעלה סוד אות ד', וא"כ ממילא יתעוררו גם כז' אותיות י"ק, כידוע מדברי (מכרח"י) דבגהותיו לומר ריש פ' תרומה דף קכ"ו ע"ב) צמוד כי יעקב צחר לו י"ק, כי יעקב שהוא ז"ל צחר לו י"ק שביא המלכות שתיב צת זג"ו עי"ש, ואז ממילא יתעורר הכה של דין וגבורה של כז' אותיות כללו על קלי עמלק וכל הכ"א, וכמ"ש (צקכ"י ערך י"ק, צשם דבחי פ' צשלח) שבז' אותיות י"ק הם צחי דין וגבורה וכמ"ש עזי וזמרת י"ק עי"ש, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון א' דף י"ח ע"א) דלעת"ל צומנא דיפקון ישראל מן גלותא, צבהוא זמנא יתער רשפי אש שלבבת תרין אתון דשמא קדישא י"ק לנגלא נוקמין מעמלק, כמ"ש כי יד על כס י"ק וגר עי"ש וצביאורנו שם: וששי איהו אלף שתיתאה. לאחר שאמר דכ' דהששי הוא כ' דאזרכס שעל ירה ויכה בגאולה ועי"ז יתער קרבא בעמלק, אמר דלכ"ו רמז הענין צחיבת הששי, שכל זה יהיה צאלף הששי, שאז יהיה התיקון של ספירה הששית שהוא יסוד וכדמפרש ואזיל: שביעי יסוד וכו'. (בגרי"א) מוחק חיבת צביעי, אבל קשה לשש כל הספרים, והמשך הדברים לדעמי הענין הוא, דלכ"ו רמז כל ענין הכזר צחורה צצריחת יום השבת שהוא יום השביעי שהוא יסוד לדיק, וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"א, וצזכר פ' יתרו דף ל"ב ע"א, וצפ' תצזיע דף מ"ד ע"א, וצלקית פ' וירא) דשבת הוא יסוד לדיק, שהוא חז' דיוס השביעי דליכו צביעי לצביע עי"ש: [* א"ה. ועיין (צשערי אורח עזר צ') צאורך מצח]:

כ"ד

מעשה צשר ודס יהיו צצחי פלטרין גדולים, היינו מסערא גדולה הוא סוד החסד, וכמ"ש רצינו (צפרע"ח פ"ב משער הצרכות) וצשאר דוכתי. וביה מלקין ישראל לדגולה ושכינתא וכו'. (בגרי"א) כגיס של"ל דשכינתא בה אתמר הנה מקום אתי עיין (צזכר פ' ויקהל דף ר"ז ע"א) צסוד אל יאל איש ממקומו ציום השביעי, דנשמחן של ישראל אחודין צאתר ידוע לעילא לעילא שנקרא מקום שהוא עערא דשבתא הקצ"ה מקומו של עולם כמ"ש הכה מקום אתי עי"ש, ולזה דרש דלעת"ל כשקצ"ה ויכי נקרא צצחי גדול אדונינו, ממילא דישאל שחס אחודין ציב ציסוד הכה מקום אתי, ממילא שגם הם יעלו לצחי גדולה. בההוא זמנא אתקיים בה קרא גדלו לה' אתי. עיין (צזכר צאדרי"ז פ' האזינו דף ר"צ ע"א) כל בני לדיקיא וכל צני מתיבתא קדישא דחתיין השתא עם קצ"ה, כלכו שמעין מלי וחדאן, צגין כך גדלו לה' אתי וגר עי"ש, ואמר גם כחא להמשך הדרוש דלעת"ל יקוי"ס פסוק זכ על כנס"י שיעלו צמדרגה גדולה כ"כ צצחי שביב אז רצ"י, עד שיבא צביכול קצ"ה וכל מתיבתא דלעילא לשמוע חידושי תורותיהם של כל אחד ואחד צסוד גדלו לה' אתי וכאמור: ודא איהו חסד ביה ויכלו ה' בששי. עמה הוא חוזר לדרוש הראשון שדרש (סוף דף שלפ"ז וריש דף זכ) וצבחי ויכלו דליכו צ' כ' צשעי וכו' כ' דהששי איכו מלכות וכו' עי"ש וצביאורנו שם, והמשך כחא הדברים כי על תכלית הגאולה העתידה שתיב צמחא חסד צכח השם עי"צ כאמור היתה תכלית צריחת העולם צרח דיכל"ו מספר ע"ב, ועי"ז נעשה ככח לגאולה העתידה שתייחדו כ' שהוא סוד יום הששי, עם כה' דהששי שהוא המלכות, צכח כה' דאזרכס"ס איש החסד, שעי' תהיה בגאולה וכאמור: בגין דביה ה' דאברהם אזיל ו' לגבה. היינו (כמש"ל בעמוד הקודם) דבגאולה העתידה שתיב ע"י משב הוא משום שיתן לו הכה כה' דשכינתא תחלה דשריא

אתמר (ד"ה א כט) כי כל בשמים ובארץ. ותרגומו דאחיד בשמיא ובארעא. ודא איהו כ"ל, ועליה אתמר (בראשית ב) וכל צבאם. מאי צבאם, תרי סמכי קשוט.

וביה אתקריאו תלת אבהן שביעיות. כד"א (שם) ויכל אלקים ביום השביעי, וישבות ביום השביעי, ויברך אלקים את יום השביעי.

ויברך אותו, מסטרא דברכה, ויקדש אותו, מסטרא דקדושה. וישבות, בו מסטרא דיחוד. ודא איהו ויכליו דאתכלילו ביה תלת אבהן דאינון ברזא דשמא דע"ב.

כגוונא דא. חסד אתקרי גדול. בגין דאיהו כללא דע"ב תיבין. גבורה כללא דריזו אתוון דאית בשמא דע"ב. עמודא דאמצעיתא דאיהו ו' כליל כולא.

ודא

באר לחי ראי

היסוד לדיק וכלמור: ויברך אותו מסטרא דברכה וכו'. כוונתו צבמשך דברים אלו למה שאמר למעלה ולפעמ"ל יהיה ההעוררות ע"י היסוד לדיק לעשות היחוד דז"א צסוד כי כל בשמים וצארץ, ואמר להכני נאמר בגי"פ שביעי שכוא יסוד לדיק, ויכל, וישבות, ויברך, שמרמז לרזא דיחוד צרכה וקדושה, שכוא סוד השס יצ"ק שפ"י נעשה היחוד צין צאו"א וצין צז"ה, וכמ"ש (צרכני"ז צמק"מ פ' עקב דף ע"ג ע"ב). ועיין מזה (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"ב, ותיקון ו' דף כ"ב ע"א וע"ב) וצביאורו שם בצורך, ועיין (לעיל בהקדמה דף ג' ע"ב) דסוד יחוד צרכה קדושה, הוא יחוד ג' קוין ימין ושמאל ואמצע ע"י היסוד לדיק, כי צרכה הוא צימין, וקדושה צשמאל, ויחוד הוא סוד האחדות שניכס כ אחד ציסוד לדיק עי"ש וצביאורו שם. וישבות בו מסטרא דיחוד. דשנת הוא רזא דיסוד דמיחד לקצ"ה ושכינתיה ציחודא שליט, וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"ב) עי"ש וצביאורו שם: ודא איהו ויכלו וכו' נוהן עטס למש"ל ויכליו מלשון התכללות, כי הוא כולל סוד ג' אצבן שנאמר צבס ככ"ל מכ"ל כ"ל, ואמר ככא ויכליו הוא גימ' ע"ב, שכל אחד מאצבן הוא מסטרא דשמא דע"ב. כב"ד גדולה אתקרי חסד וכו' קן גרס (הגר"א) וכנ"ל, ור"ל כי כג' אצבות חס סוד גדולה צצורה ח"ת, ומפרש ח"ך שכל כג' ספירות חס צרזא דע"ב, ואמר כי אצרכס הוא ספירת גדולה שכוא חס"ד מספר ע"ב גבורה כללא דריזו אתוון דאית בשמא דע"ב. ר"ל כי יחק אעפ"י שכוא מסטרא דגצורה יש צו מסטרא דע"ב, כי גצורה גימ' ריזו כמספר ריזו אחוון שיש צשס ע"ב דויס"ע ויצ"א וי"ע: עמודא דאמצעיתא דאיהו ו' בליל כלא וכו'. היינו כמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"ב ע"ב) דסוד אות ו' של הו"יה שכוא עמודא דאמצעיתא, הוא כלול דרועא ימינא ודרועא שמאלא חו"ג דסוד ויעצ"ר דסליק לחושבן ע"ב תוצין וריזו אחוון דע"ב שמכך, וזא איהו רזא דויעצ"ר עיצור כלל חרויכו עי"ש וצביאורו שם ע"ב

הה"ד ויכליו וכו' דרש ויכליו מלשון התכללות שכוא יסוד לדיק לכליל כל הו"ק, אשר מה"ע נקרא צכל מקוס כ"ל צסוד כי כ"ל בשמים וצארץ, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף צ' ע"ב) ובשאר דוכתי, יסוד נעיל לון כנכו ואתקרי כל עי"ש וצביאורו שם, וכמ"ש (לקמן תיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) בצורך מזה עי"ש וצביאורו שם השמים והארץ דא קב"ה ושכינתא. וכמ"ש (צזכר צראשית דף ע"ו ע"ב) צסוד אה השמים ואת הארץ, אה השמים, דלא לאפרשא לון דו"ג כחדא וכו' השמים דא יקו"ק וכו' עי"ש, והיינו כמ"ש (לעיל דף ג' ע"א) דלדיק יסו"ע הוא ויכליו, דאיהו כליל כלא וציה מתייחדים תרין שמכך חלק עי"ש וצביאורו שם. ודא איהו כ"ל וכו' עיין (לקמן תיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) ויכלו השמים והארץ וכל צבאם, ויכליו, צלדיק אתכלילן כל אצבין וכל ספירן וכו', דאיהו כ"ל כליל כנא, ואיהו כלא, ומיכה תלוי כלא, עמודא דאיהו סביל שמיא וארעא וכו'. ויכלו כליל שמיא וארעא וכו' שמים דא עמודא דאמצעיתא. הארץ שכינתא תתאה, וכל צבאם נו"ה דאינון נצח השמים, בגין דאיהו כלון ז' ספירן דשנת צצבן דוד לקוצ"ה לך ה' הגדולה והגצורה וגו'. בגין דא אתקרי יום השביעי כלל צצע וכו' עי"ש וביה אתקריאו ג' אבהן שביעיות וכו'. עיין (לעיל ריש עמוד הקודס), ה' דהששי איהו מלכות שביעיתא. ואיהו אתקריאת ע"ב וכו', בגין דאיהו כללא דג' אצבן דתליין מכוון ע"ב שמכך ואתכלילן צב, ולקבל ג' אצבן חתמר צויכלו ג' זמנך שביעי, עי"ש וצביאורו שביעיתא מדצרי (התיקונים מ"ח דף ע"ג ע"א) שאמר שם צכהזא ע"ב דאיהו חסד אתחזיא היסוד לדיק צגוויין נהירין, דאינון ג' גוויין דג' אצבן וציה אתכלילן, וצג"ד אתמר צלדיק ויכליו דסליק ע"ב, דציה אתכלילן ג' אצבן צכ"ל מכ"ל כ"ל עי"ש. וזא מוסיק ככא להמשך דדרוש ולהכני נאמר צענין זכ ג"פ שביעי שכג' אצבות חס סוד ג' שביעיות, כי שביעי מרמז להיסוד לדיק דאיהו שביעי לצניה, וכמש"ל כי כל הוא רק צאמצעות

ודא איהו רוא (שמות לד) ויע"בר יי על פניו, ע"ב, רי"ו, יק"ק.

על פניו. מאי פניו, אנפוי דא וא"ו. י"ג מכילין דרחמי דאתמר בהון (ישעיה גד) וברחמים (ט)
גדולים אקבצך. גדולים ודאי מסטרא דחסד דאיהו האל הגדול. וכולא אתכליל
בשביעית דאיהי מלכות. ה' שביעי, ה' ודאי בכל שביעיות כלילא. ואיהי ה' דיום הששי.

יום דא צדיק, עליה אתמר (וכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ וגו'. איהו יום הששי.
יום השביעי יום דכולהו יומין. ועליה אתמר (רות ג) שכבי עד הבקר. ודא הוא
בקר (טו) דאברהם דכתיב (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר. וישכם לפורקנא.

וביה

באר לחי ראי

ה' אחרונה דשס ז"ן צנח ה"ג תיקוני דיקנא כני"ל
שיכיה צנח היסוד לדיק שכולא ספי הששית, וכמשי"כ
(צט"ח סוף פ"ו משער א"ח) דסוד דיקנא אינו אלא
צנחי היסוד ולכן הסרים אין לו זקן עיי"ש, ועיין
(צפרע"ח ר"פ א' משער הסליחות) דסוד ויעצ"ר שהוא
ע"צ רי"ו נעשה ע"י היסוד הנקרא שדי עיי"ש: יום
דא צדיק. (הגרי"ח) כתב שהוא ע"ס, ול"ל [הששי
לא נדיק יום עליה אתמר וכהי' ה' למלך ענ כל הארץ
זיוס הכולא יכיה וגו' איהו יום הששין] ור"ל דלפתח
לנורך הגאולה יכיה צסוד יום הששי שהוא תיקון
היסוד לדיק, ודרש יום היינו יום הגאולה, וכמ"ש זיוס
הכולא יכיה וגו' והששי הוא יסוד ספי הששית: ויום
השביעי יום דבלחה יומין עיין (צזכר פ' צלק דף
קנ"ח ע"ב) וכה' הולך לפניכם יומם, מאן אזיל קמייכו
סבא עלאה, ומנו אצרהם, יומא דכל יומין כילין זיה,
ועיי"ש (באר החמה, בדיה לא ידע אי להאי)
דספירת החסד נקרא קן משום שהוא כולל כל הדי
ספירות. מפני שכל הדי ספירות נאלצו לרך החסד ממנו
ולמטה ומליחותם נשחרו זו עיי"ש, ועיין (צפרדס
צברכי הכנויים, ערך יומם) דספירת החסד נקרא יום,
מפני שהוא כולל צמיתות של כל הדי יומים. וגם מפני
שכולם שואפים אור ממנו, וכתב שם שסוד הפסוק הזה
דיומם יזכה ה' חסדו, מרמז להמלכות, כד"ח וכה' צרך
אח אצרהם צנ"ל. ופי' חז"ל זה היתה לו לאצרהם וכל
שמה, והיינו שטיקן תיקון לנורך הגאולה הוא ע"י
החסד, והוא עיקר מארי דציהא עיי"ש. ולזה אמר
הכה להמשך דדרוש שאמר למעלה צסוד ויכל אלקים
זיוס השביעי דקאי על תיקון המלכות דכלא אתכליל
בשביעית דלכתי אמר זיוס השביעי דייקא. כי זה עיקר
תיקון המלכות לנורך הגאולה ע"י היום שהוא יומא
דאזיל עס כלכו יומין כמעם ספי החסד שכל הדי ספי
יולאין ממנו ושואצין אור ממנו וכאמור: וישכם
לפורקנא. וכמ"ש (לעיל צעמוד הקודם) צסוד שכבי
עד הבקר שהוא צרה דוישכם אצרהם צצקר לתקן
כורסי"ח צסוד והוכן צחסד כסא, וזיה תקום המלכות

ע"ב רי"ו יק"ק. עיין לעיל דשס הויכ שהוא צעמודא
דלמנעיתא הוא כלול חוי"ג סוד ע"צ רי"ו כני"ל: אנפוי
דא וא"ו וכו'. עיין (צפרדס צברכי הכנויים ערך
פנים, ובמאורי אור, ערך פנים) שכי' דפנים הם מלך
הת"ח, ולזה דרש ויעצ"ר ה' על פניו היינו שהאיר לו
צספירת ה"ח שהוא סוד אור הפנים שהוא סוד אור
ו, ונתמלח ה' להיות וא"ו סוד י"ג מכילין דרחמי
שמאירים צסוד הפנים, והיינו כמ"ש (צברע"מ פ' תלך
דף רע"ו ע"ב) חז"ל צתליסר מכילין דרחמי דרמזין
צג' חיבין וכה"ו חז"ל, דאזינו וא"ו (ר"ל שהג'
שמות הללו הם ר"ח וא"ו) דכלול ע"צ שמהן כמנין
חס"ד עכ"ל. ועיין (לעיל צהקדמה דף י' ע"ב) אהבה
חס"ד דאיהו ע"צ צחושצן, לקבל שמה מפרש ויס"ע
ויצ"ח וי"ע, דזיה וא"ו כחושצן אח"ד מספר י"ג עיי"ש
וצביאורנו שם וברחמים גדולים אקבצך היינו כי
רחמים הוא סוד ה"ח דכלול חוי"ג עיי"ש, וכמ"ש
(צמאורי אור ערך רחמים), והיינו סוד ויעצ"ר ע"צ
רי"ו, שהוא סוד ה"ח אור ו' כני"ל: וכלא אתכליל
בשביעית. עיין (צרמ"ז צמק"מ פ' צלק דף קפ"ה
ע"ח) צסוד אס עונות תשמור י"ק אדניי מו יעמוד,
שענין הכה של כפיית הדינים, שהוא סוד דיקנא
קדישא ששם הרחמים הוא וכלל ציי"צ אהיות של השם
אדניי צמילואו, וכן הענין שהי"ג מכילין נכללים צשם
אדניי שהוא המלכות, כי שורש הי"ג תיקונים הוא
צנח ג' הוי"ה דשס ז"ן, ועיקרן נמשך מהג' הכיין
אחרונים של הג' הוי"ה עיי"ש. ולזה אמר דלכתי נרמז
ענין תיקון הגאולה צסוד וצרחמים גדולים אקבצך צרה
דשצחה צפי ויכליו שנאמר ג"פ שביעי כני"ל, כי ענין
כפיית הדינים צסוד הי"ג תיקוני דיקנא, שורשן הוא
צג' הכיין של הוי"ה דזיין שהוא סוד המלכות ספי
הז: ה' שביעי ה' ודאי בכל שביעיות כלילא. ר"ל
דלכתי כ' צג' שביעיות של ויכלו צכל א' ה' מתחלה
לכרות צרה דשצחה הוא צרה דיי"ג תקוני דיקנא
ששורשן הוא צג' הכיין כני"ל: ואיהי ה' דיום הששי.
ר"ל דגם הדי של הששי מרמז לתקון המלכות שהיא

וביה הבקר אור דאתמר ביה (משלי ו) ותורה אור, והאי איהו דאתמר ביה (שמות י) ולכל בני ישראל היה אור. ואיהו פסח דרועא ימינא וביה עתידין ליגאל.

דבר אחר (שיר ח) שימני כחותם על לבך. האי קרא על שכינתא אתמר דאיהי בגלותא. חותם לא כתיב, אלא כחותם, כההוא חותם דגושפנקא דאיהי חותם אמת. ובה (נ"א ודא) חתמנו לחיים.

ומאי ניהו האי חותם דבה חיים. אלא דא עץ החיים דביה בני חיי ומזוני נפקין. עץ ודאי ההוא דאתמר ביה עץ החיים מהלך ת"ק שנה, והאי עץ איהו ו'. מהלך ת"ק שנין דא ה'.

החיים

באר לחי ראי

גלותא עיי"ש, וכיינו כמ"ש (שם דף נ"ג ע"ג) הזוכ"ר ציב כו"ב ר"ז, דליבו אור דפורקנא דתרייתא. וכיינו כמ"ש (צזכר וצתיקונים כמה פעמים) דצחצורה לא יפקן מן גלותא צסוף יומיא וכמ"ש צצזיארנו שם ד"א שימני כחותם וכו' דלמעלה פי מה שחמלכות מצקשת על תיקונה לצורך הגאולה, ועתה פי על תיקונה לצורך השפעת בני חיי ומזוני לצניח גס עתה צזמן הגלות. חותם לא כתיב אלא כחותם כמ"ש רבי שמעון (לעיל דף ס"ב ע"א) קס ר"ש וכו' כההוא חותם דגושפנקא דאיהו חותם אמת ר"ל לא כהחותם ממש סוד הגושפנקא דמלכא שהוא ממשיות החותם, חלף החותם שעוב שנעשה ע"י הגושפנקא שאינו ממשיות, וכמ"ש (לעיל צצקדמה דף ד' ע"א) דצספרין דצריאה הוא חותמא דמלכא, חצל צספיק דליציר הוא ליורא דחותמא צשעוב עיי"ש וצצזיארנו שם, ועיין מח (צקב"י ערך חותם), וחמר הכא שחמלכות מצקשת שימני כחותם, ולא חותם ממש שהוא הגושפנקא דמלכא צשעולס דצריאה, חלף כחותם שהוא החותם של שעוב שנעשה ע"י הגושפנקא שהוא צעולס הליציר שהוא ז"ל מדה אמת, שעל ידו נשפט בני חיי ומזוני וכדמפרש וחז"ל. ובה חתמנו לחיים. ר"ל צחותם אמת חיל שבו עמודא דאמלעיתא כדמפרש וחז"ל דביה בני חיי ומזוני נפקין, ומשם נמשך חיים, וכמ"ש צשי"ם (סנהדרין דף ל"ז ע"א) הכוא חתרא דקושעטא לא מיית חניש חלף זמניה עיי"ש. אלא דא עץ החיים דביה בני חיי ומזוני נפקין: היינו כמ"ש (צזכר צרלשית דף כ"ד ע"א) בני חיי ומזוני מסערא דעמודא דאמלעיתא דליבו בני צכורי ישראל ואיבו עץ החיים ואיבו חילנא דזמן לכלא ציב וכו' עיי"ש: עץ ודאי ההוא דאתמר ביה וכו' ר"ל כי עץ מרמז לכוד ז"ל עמודא דאמלעיתא, וכמ"ש (צזכר פי צרלשית דף כ"ז ע"א) צסוד עץ החיים דליבו נכר דנפיק מעדן מצין י"ק עיי"ש, ועיין (לקמן תיקון נ"ג דף פ"ז ע"ג) דז"ל נקרא עץ חיים עיי"ש דאתמר ביה עץ החיים מהלך ת"ק שנים. עיין (לעיל תיקון י"ט דף ל"ח ע"א, וצתיקון כ"א דף מ"ד ע"א

צצחי וצחסד עולס רחמתיך. וביה הבקר אור. וכמ"ש (צרע"מ פי פנחס דף רל"ח ע"ג) צרזא דהצקר אור, צקר דהצרכס שהוא הגאולה הטעידה דאתמר ציב וצקר ורליחס חת צבוד ה' עיי"ש, וכיינו כי אור הוא צחי הגאולה וכמ"ש (צישעי ס') כי צל אורך, ותרנומו מעט זמן פורקנך. דאתמר ביה ותורה אור עיין (צרע"מ פי פנחס דף רע"ו ע"ג) כשחמלכות מחקשעת צגווינן נהירין דרזין דאורייתא כדכתיב כי נר מלוח ותורה אור, צהכוא זמנא ורליחיה לצכור צרית עולס. צהכוא זמנא שאלת על פורקנא דילכ וצנהא ועמה עיי"ש, ולזה חמר להמשך הדברים וישכס לפורקנא וציה הצקר אור, היינו דללורך הפורקנא מחקשעת חמלכות צסודות החורה שישראל נומדים צרזא חורה אור, וצהכוא זמנא שאלת על פורקנא וכאמור: דאתמר ביה ולכל בני ישראל היה אור. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ג ע"ג) ולכל בני ישראל היה אור"י גימ' ר"ז, שצכה רז"ין דאורייתא ילאו מחמ"ל דליבו אור דפורקנא וכן יכיה צפורקנא דתרייתא לקיים מ"ש כימי לאתך מחמ"ל חרלנו נפלחות עיי"ש וצצזיארנו שם: ואיהו פסח דרועא ימינא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ריש ע"א, וצרע"מ פי פנחס דף רנ"ז ע"ג) פסח דרועא ימינא עיי"ש, וכ"כ (לעיל דף נ"ז ע"א) עיי"ש וצצזיארנו שם, וחמר הכא להמשך הדברים דמכ"ט כיה צפסח הגאולה, כי הוא מסערא דימינא, ושם הוא מקור של חורה אור"י שהוא מספר ר"ז, וכמ"ש (לקמן תיקון פי דף קכ"ז ע"ג) דאורייתא אחייבצ ע"י הצרכס שהוא מלאך החסד צסוד מימינו חש דת לנו ואיבו ממנוה על רזין דאורייתא, וכוא גלי עמיקתא ומסתרתא וידע מה צחשוכא, צכה האור"י דליבו ר"ז דעליה חתמר וכל ר"ז לא חנים ליה ואיבו נכיר וכו' עיי"ש, וכיינו כמ"ש (צזכר פי חרומה דף קס"ו ע"ג) דכש"י עונמות דתחות כורסייה עלאה מתחלקים ר"ז לימינא וק"ג לשמאלא, וכתורה אור"י דאחייבצ מימינא הוא מסערא דאור"י קדמאה עיי"ש: וביה עתידין ליגאל. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"א) וצמינא חסתקנו מן

החיים אינון אבא ואימא דאינון י"ק.

" איהו חכמה. ומנא לן דאתקרי חיים, כד"א (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה.

ה' ביה אימא עלאה. מנא לן דאתקרי חיים, כד"א (משלי ג) עץ חיים עץ היא ודאי. ותרוייהו (שם ד) כי חיים הם למוצאיהם.

ושכינתא תתאה איהי רישומא בהאי חותמא דאיהו חותם אמת, וכל צירין דהאי חותמא אינון רשימין בה. לאשתמודעא דאיהי ציורא דעמודא דאמצעיתא דאיהו אמת.

אדם (ס"א דא איהו) דאיהו חותם דיליה יוד קא ואו קא. איהו חתים ביה לחיים. ומיניה ירתין בני ישראל בני חיי ומזוני.

חיי מסטרא דאבא ואימא דאינון י"ק.

בני מסטרא (דף ס"ח ע"א) דעמודא דאמצעיתא דעל (נ"א ועל) שמה אתקריאו ישראל לתתא בני בכרי ישראל ואיהו ו'.

מזוני

באר לחי ראי

חותמא אינון רשימין בה. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ו ע"ב) אית שמחן דמיון לחותמא דמלכא דזכון אשתמודע דיוקנא דמלכא ומערוניתא לזורא ממש עיי"ש וצביאורנו שם. דעמודא דאמצעיתא דאיהו אמת. וכמ"ש (לעיל סוף תיקון י"ב דף ג ע"א) אמתו דא עמודא דאמצעיתא צמוד תמן אמת לעקב עיי"ש וצביאורנו שם: אדם דאיהו חותם דיליה יוד ה"א וא"ו ה"א איהו חתום ביה לחיים. עיין (ברע"מ פ' פנחס דף רמ"ב ע"ב) שכיחא של ת"ת הוא השם יוד ק"א וא"ו ק"א, שהוא חיי המלך, צמוד והחכמה תחיה בעליה כ"ח מ"ה, ואמר שם ובהחכמה דלחיה חיי ת"ת לחיה סליק לאתקרי א"דס מספר מ"ה הכ"ד כהפארית א"דס עיי"ש, וזה מפרש הכא להמשך הדברים הענין דעמודא דאמצעיתא הוא סוד עץ החיים, והיינו לפי האמור כי עמודא דאמצעיתא הוא סוד השם מ"ה מספר א"דס צמוד כהפארית א"דס צבחי והחכמה כ"ח מ"ה תחיה בעליה וכאמור, ויתכן שזה הוא רשום גם צשיניתא תחתה כזכר וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"ב) דצשיניתא נכירין ד' אחוץ יקויק ואיבי דמות א"דס דלחיה יוד ק"א וא"ו ק"א עיי"ש וצביאורנו שם, ועיי"ש עוד (לעיל בדף ד ע"א) דהמלכות חיה כרביעית נקראת א"דס, ככה האור של חכמה שמאיר בה כ"ח מ"ה דאחמור דמות כמראה א"דס עליו מלמעלה עיי"ש וצביאורנו שם. ומניה ירתין בני ישראל בני חיי ומזוני וכו'. עתה הוא חוזר לדבריו שלמעלה שאמר אלל דא עץ החיים דזיה בני חיי ומזוני נפקין, ומפרש לפי האמור דעץ החיים הוא סוד ז"א שהוא סוד הויה, ויתכן לפי האמור דע"י צ' אותיות י"ק נמשך חיי וכמ"ש דיר"ד שהוא חכמה משפיע חיים צמוד והחכמה תחיה את בעליה, וגם הכי עלאה היא מקור החיים צמוד עץ חיים היא למחזיקים בה כניל

ע"א) והאי עץ מהלך ת"ק שנה דלחיה ה', ועיי"ש וצביאורנו שהכחתי מדברי (האריז"ל) דר"ל ח"א שהוא אוח ו' שנקרא עץ חיים מושך השפע מן כי חסדים דאמת עלאה הנמשך לחיה מצעלה אצא שהוא אוח ה', וע"כ הוא מהלך ת"ק שנה, כי הכ"ח כל אחד כלול מקי עיי"ש, ומפרש הכא ואזיל איך נמשך החיים מאו"א, וממילא שגם בני ומזוני נמשך מהם, כי מאן דיכוי חיי יכוי מזונא, וכמ"ש בעין זה צ"ש"ס (תענית דף ח ע"א) וצ"ש"ר דוכתי: והאי עץ איהו ו'. היינו עץ צורתו הוא ו', וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ג"ע ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם, וכוא אוח חיים, וכמ"ש (צ"כ צ"כ ע"ב) דלוח ו' הוא אוח חיים עיי"ש. ת"ק שנין דא ה' היינו שהכ"ח הנמשך לז"א מאו"א, כל אחד כלול מקי צרכות וכמ"ש"ל שם: כד"א עץ חיים היא ודאי. עיין (ברע"מ פ' פנחס דף רמ"ב ע"ב) צמוד יין חיי, שהוא יינא דלחוייתא, שהוא צרח דיון חיי מן החצית שהוא אמת עלאה, וע"ז נאמר עץ חיים הוא למחזיקים בה, ודרש היא על אמת עלאה שהוא מקור החיים עיי"ש, ולזה אמר הכא עץ חיים הוא ודאי, ר"ל דאמת עלאה היא מקור החיים שעליה נאמר עץ חיים הוא וכאמור: ותרוייהו. או"א, הם נוהגים חיים למולאיהם שהוא ז"א דנפיק מהם. ומכא נמשך לו החיות שהוא אמת צמוד עץ חיים כניל: ושכינתא תתאה איהי רישומא בהאי. ר"ל שהמלכות הלוקחת שפע החיות מצעלה הוא ג"כ האמת שהוא החותם, וכמ"ש (ברע"מ פ"ד משער הוי"ו) דכל חותם הוא צחל עיי"ש, והמשך הדברים הוא שהמלכות מצקשת שימני כחותם, דכמו שצ"א מאיר כה האמת שהוא החותם חיים צמוד עץ חיים, כן האור כה האמת גם בהמלכות צמוד חותם חיים, כעטם החותם שעוב לכל הלורה של טבעת המלך מרשם צו: וכל ציריין דהאי

מזוני מסטרא דה' דאיהו המוציא לחם מן הארץ.

ובזמנא דירתין מיניה אלין תלת (ג"א תריין) דרגין דכלילין בשמיה. אתקריאו ישראל לתא בנוי דקב"ה. כד"א (דברים יד) בנים אתם ליי אלקיכם.

ובזמנין דירתין משמוי דקוב"ה אלין תלת בני חיי ומזוני. אתמר בהון (שיר ח) כי עזה כמות אהבה, תקיפא איהי ממתא אפרשותא דקוב"ה מבנוי.

ומנא לן דאפרשותא אית בין קוב"ה ובנוי. הכא אוכח (ישעיה גט) כי אם עונותיכם היו עט) מבדילים כו'. (ואיבה) וחבה איהי ממיתה, ועלה אתמר (רות א) כי המות יפריד ביני ובינך.

ובזמנא דישראל מקיימי פקודיא דאורייתא ברחימו (שיר ח) קשה כשאל קנאה, דמקנא קוב"ה על סמאל ועל נוקביה, דאינון גרמין לבינ מיתה בחובייהו, וגרמין לון למחטי

באר לחי ראי

הכי ייק, וזניס נמשך מלות ו' שהוא עמודא דלמנעיתא שהוא בן דנפיק מלוי. בני מסטרא דעסודא דאמצעיתא דאתקרי בני בכורי ישראל, ועל שמיה אתקריאו ישראל בנוי דקב"ה כד"א בנים אתם לה' אלקיכם. כן גרס (הגרי"א) וכו"ל. ואיהו ו' וכמ"ש רבינו (בפרע"פ פ"ו משער התפילין) ללות ו' מהו"ה נקרא בן צבור עיי"ש: דאיהו המוציא לחם מן הארץ. עיין (צובר דרע"מ פי עקב דף ע' ע"א) שכינתא דלויכו ה' דהמו"ה לזקוקוכו עליה מארי דמתני כל הצובע לריך לרקק צבי עיי"ש, וצביאור הדברים עיין בדברי רבינו (צלק"ט דרע"מ פי עקב) צכווכה צבי של צרכה המו"ה, וזיל לכוון צבי דהמו"ה לה' תחאה שהיא המלכות, כי אחר קבלתה מזון מלעילא, גם היא מו"ה לחס לתחתונים, וזהו המו"ה לחס לתחתונים מן ארץ התחתונה שהיא המלכות שמקבלת מארץ העליונה עיי"ש: כד"א בנים אתם לה' אלקיכם. וכמ"ש (צובר פי יתרו דף פ"ה ע"ב) זניס אחס, זניס ממש, ועיי"ש עוד (צדק ל' ע"א, ובמק"מ, צביאור הדברים - ובזמנא דירתין מצויה אלין תלת דרגין דכלילין בשמיה בני חיי ומזוני אתמר בהון ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת כי עזה כמות אהבה וכו' גרס (הגרי"א) וכו"ל, וצביאור הדברים הוא עפ"י מש"כ (צובר פי אחרי דף פ"ג ע"ב) צריך רחמנא דפריש לישראל מרות מסאבא, וכן רשימין צרשימא קדישא, ועליכו כתיב ואנכי נטעתיך וגו' עיי"ש. וכיו"צ כתב גם (צפ יתרו דף פ"ט ע"ב) דישראל אקרין צנין למלכא ולמטרוניתא כדכתיב זניס אחס לה' אלקיכם, וכד סלקא עלמא צדינא אסחכל קצ"ה צחיון צנוי ומרהם על עלמא, וע"ד כתיב ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, זרע אמת ודלוי, מאי אמת. נקרא קדישא שלימתא כד"א התן אמת ליעקב עיי"ש, והמשך הדברים כאן עפ"י מש"כ (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט ע"ב) ומסערה דעמודא דלמנעיתא אתקרי שורק כד"א ואנכי נטעתיך

שורק כלה זרע אמת, ועיי"ש צביאורנו שהצאתי מדברי (המק"מ פי צראשית דף ע"ו ע"ב) דשירק הוא צמית, שר"ק אותיות קש"ר צרא דקשורא דתרוויכו עיי"ש, ולזה דרש כלה וזמנא דישראל ירתין מז"א שהוא עמודא דלמנעיתא אלין תלת דרגין בני חיי ומזוני אתמר בהון ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, וחינו כי נודע מדברי (התיקונים מז"ח דף ע"ח ע"ב) דמתלת חתון יק"ו נפקין בני חיי ומזוני עיי"ש, ונודע מדברי רבינו (צלק"ט שמואל) דשם יק"ו הוא ז"א, כי הכי אחרונה היא נוקבא עיי"ש, ולזה אמר כי צמנא דירתין ישראל משמו של הקצ"ה אלין תלת בני חיי ומזוני שנוצטין מג' אותיות יק"ו סוד ז"א, שגליו נאמר התן אמת ליעקב אנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, היינו שחס נטועים ואחרים צמוד ג' אותיות יק"ו שהוא ז"א עמודא דלמנעיתא שהוא קשורא דתרוויכו צרא דתתן אמת ליעקב וכו"ל: כי עזה כמות אהבה. לאחר שמפרש רישא דקרא שימיני כחותם על לך, דהכוונה לחותם אמת שהוא רח דז"א שהוא מקור החיים כנ"ל, הוא מפרש צזכ גם סיפא דקרא כי עז כמות אכצב כי ידיעת הכופכים אחד: תקיפא איהו וכו'. דרש כי עז כמות אכצב צמכ שהקצ"ה אכצב את ישראל, וכמ"ש (צמד"ר ש"ש צפסוק זה) עדכ"כ אכצבי אכצב אמר ה' עיי"ש: ומנא לן דאפרשותא אית וכו'. הוא מצוה ראי דהקרא כי עז כמות וגו' קאי על זמן בגלות צצוכ"ר דלית אפרשותא, ומצוה ראי שגאמר על זמן בגלות כי חס וגו': וחבה. (הגרי"א) מוחק חובה זו, וגרס ועזה איהו מציתה וכו'. מצוה ראי דמ"ש כי עז כמות, מדבר על עין אפרשותא צמה שיש פירוד ציוניו לצין הקצ"ה עדכ"כ כי כמות יפריד ציוני וציוני, ור"ל כי חולת האכצב שיש ציוניו לצין אצונו צצשמיס וקשה עליו על המצוה כהן עפ"י מש"כ (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט ע"ב) ומסערה דעמודא דלמנעיתא אתקרי שורק כד"א ואנכי נטעתיך

למחטי, ובגין דא עתיד קוביה לנטלא נוקמא מינייהו ולאעברא לון מן עלמא. דסימ ונוקבא דיליה אייה מיתה דאיהי לילית מלאך המות יצר הרע. דנוקבא אייה עם דכורא. ודכורא עם נוקבא.

והאי מנא לן. קרא אוכח דכתיב (בראשית ג) בעצבון תאכלנה. אדם חאב בנוקבא אתייהיב ליה יצר הרע נוקבא. חוה חבת בדכורא אתייהיב לה יצר הרע מדכורא (אל אחר).

ועלה אתמר (שם) בעצב תלדי בנים. ודא איהו (שיר ח) כי עזה כמות אהבה כר.

ועוד כי עזה עמי) כמות אהבה. אם ישראל יתערון לה להאי אהבה קדם זמנא. צריכין לאתערא לה כדקא יאות. ואם לאו, לא יתערון לה (ב) הה"ד (שיר ג) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה וגו'. דאומאה אייה דלא שריא על כורסייא עד דנטיל נוקמא מעמלק, דחלל (א) תרין אתוון דאינון ייה דנפיק מן מיליה מיל ייה, ובגין דא (שמות יז) כי יד על כס ייה, ודא (ב) א.

וכד מטא זמנא לנקמא מיניה ושלהובין דאשא נפקין מהאי ייה, כד"א (שיר ח) רשפיה רשפי אש שלהבת (ג) ייה, ואינון שלהובין (ד) דאיש ואשה. דתמן א"ש א"ש, ותמן ייה.

איש

באר לחי ראוי

לכשתל דחורח ומלוח דחילו ורחימו וכמי"ש (לעיל תיקון כ"א דף ג' ע"א) ומיד דלשתלון בצווייתא ומלוח דחילו ורחימו דלינון י"ק, אומלח איבו לקציה צייק דלינון דחילו ורחימו לאפטר לסימ ונחש מעלמא עיי"ש וצזיאלורנו שם, וכי"כ (לעיל תיקון ע"ו דף כ' ע"א) עיי"ש. הה"ד השבעתי אתכם וגו'. והיינו כמי"ש צ"ש"ם (כתובות דף ק"יא ע"א) השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תעירו ואם תעוררו וגו' שלא ידחקו את הקץ (ופירש"י שם) שלא ירצו צחגנונים על כך יותר מדאי עיי"ש, ואמר כהא דהקאי על תפלות בלא דחילו ורחימו ולא ידעין לאתערא כדקא יאות, אבל אותן היודעין לאתערא צדו"ר כדקא יאות, צודאי נריכין לכתפלל ולהעמיר בכל מה דאפשר. דנפיק מן מילה ובר. עיין (מד"ר איכה ג' סי' מ"ג) צפסוק תשיב לבם גמול, שדרש ויזנב כך שכיח חותך מילותיכם של ישראל, וכן (פירש"י בחומש סוף פי תל"א), ודרש כהא היינו שחלל בצאותיות י"ק של מילה, שהם האורות של תיקון היסוד לדיק צסוד איש ואשה וכדמפרש ואזיל: ודא א'. עיין (צרע"מ פי צבר דף ק"ט ע"צ) כי יד על כים י"ק חסר א' מנסא עיי"ש, ודרש כהא דככל ענין אחד הוא, כי עיי שנטעש פגם בצאותיות י"ק שהם סוד האורות של חו"צ שמאיר ציסוד לדיק, ממילא נעשה פגם גם בצאות א'. וכמי"כ (צ"ע"ה פ"ו משער הולדת אר"א) דצורת ארת א נכלל אורות אר"א עיי"ש, וכי"כ במאורי אור ערך א'), ונודע מדברי (הזכור פי תל"א דף קפ"א ע"א) שכתב דלוח א נכיר לסיכרא רשימא בכל לינון חין, עיי"ש (במק"מ) שכתב משום דלוח א הוא ממנח ליסוד לדיק שיש צו הי"א והי"ג עיי"ש (ובגבחות קה"י) שם: כד"א רשפיה רשפי אש שלחבת י"ק. וכמי"ש (לעיל סוף תיקון א' דף י"ח ע"א

צש"ש צפסוק זכ) קשה כשאלו קנאה של הקציה צשעה שמקנאים אותו צע"ז וכמי"ש יקניאוהו צורים, ועיי"ש (צמפרשים) שהמשך הקרא הוא כי זה צמדה שהעין האכזבה לאותו הדבר, צמדה הוא תוליד הקנאה למי שמונע האכזבה עיי"ש. על סמ' ועל נוקביי וכמי"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) וצשאר דוכתי, דו"ג, דא סימ ונחש: דנוקבא אייה עם דכורא ודכורא עם נוקבא. היינו כמי"ש (צ"ז"ח פי יתרו דף כ"ט ע"א) דהי"כ"ר דאיכו עזד ואחתייה שפחה צה זוגיה דהי"כ"ר ליליה פיתו לאדם וחוכה לחטוא וגרמו להון מיתה, ליליה נוקבא דהי"כ"ר פתי לאדם, ודכר דהי"כ"ר פתי לחוכה עיי"ש, והצנח הענין הוא עפמי"ש (צק"י ערך קליפי אוח כ"א) ממשמעות דברי (הרע"מ פי פנחס דף רמ"ז ע"צ) דשמואל דקלי הוא נגד ימין דקדושה, וימין דקלי הוא נגד שמאל דקדושה. ועיי"ש להבן (צסוף ערך קליפי) שמצא שם דעפ"ז נשמע ממילא דדכר דקליפי הוא נגד נוקבא דקדושה, ונוקבא דקלי הוא נגד דכורא דקדושה עיי"ש, ולא אמר כהא דנוקבא איכו עם דכורא, ר"ל שדרך הנוקבא אחתייה דהי"כ"ר להתעסק רק עם צני ישראל הזכרים מסערא דכורא דקדושה להחטיא אוחס, ודכורא עם נוקבא, היינו שדרך סימ שהוא דכורא דהי"כ"ר להחטיא את הקצות של צניי שהם משורש הנוקבא דקדושה, וכמו שהיה צל"ס וחוכה: קרא אוכח דכ' בעצבון תאכלנה ובר. ר"ל דאללכ כתיב צע"ז תלדי לשון זכר, ואללו כתיב צע"זן לשון נקבה. אל אחר. שהוא סימ דכורא דקלי: ודא איהו כי עזה כמות אהבה וגו'. קאי דלנטיל דמחמת גודל האכזב שהקציה חוכה את צניי. הוא נוקם מהי"כ"ר דו"ג על שגרמו מות לצניו וכאלמו: צריכין לאתערא לה כדקא יאות. היינו

איש כד"א (שמות טו) י"י איש מלחמה דנטל (סו) נוקמין מפרעה ומעמיה. אשה (טו) דא שכינתא דאתמר בה (משלי יח) מצא אשה מצא טוב וגו'.

דבר אחר שימני כחותם, כ"ח. ת"ם. כ"ח דא שכינתא עלאה. כ"ח מ"ה מן חכמה. ועלה אתמר (במדבר יד) ועתה יגדל נא כח י"י.

ת"ם דא ישראל דלעילא, דעל שמיא אתקרי יעקב תם. כד"א (בראשית כה) ויעקב איש תם. ובגין דאיהו דיוקנא דחותם אמת דלעילא אתמר ביה (מ"כה ז) תתן אמת ליעקב.

ומאן

באר לחי ראוי

הוא צדיקה, וצמילוי המילוי יש כ"ח אחוון ע"כ אמר יגדל נא כ"ח אדני, היינו שחקן המלכות מהצדיק שיש צמילוי המילוי כ"ח אחוון עיי"ש. כ"ח מ"ה מן חכמה. עיין (לעיל בהקדמה דף ד' ע"א) שדרש שהמלכות שהוא חיה הרצונית סוד אות ה' אחרונה של הוי"ה הנקראת אד"ם, והיא מתהלכת בין החיות העליונים ותחתונים, הוא יפן שיש זה כ"ח מ"ה, דהיינו כח פני אד"ם שהוא ה' דהוי"ה סוד חכמה עלאה עיי"ש וצביאורו שם, ולא אמר הכא להמשך הדרוש שהמלכות נקראת כ"ח מ"ה מן חכמה היינו שהשפעתה נמשך ע"י החכמה שהוא סוד כ"ח מ"ה ע"י הצדיק בראו דכ"ח אחוון וכאמור. תם דא ישראל דלעילא עיין בדברי רבינו (צ"ע פ"א משער הכללים) צביאור דברי (הזכר פ' ויגאל) ע"פ וישכב עמה צלילה הוא, ולא הזכיר יעקב, כי הכוונה על צחי' ישראל שהוא המדרגה עליונה של יעקב שהוא מחזה ולמעלה דז"א שהוא שוכ בקומתו לקומת ז"א ונוקבא דילי' היא לזה, משא"כ צפרלוף יעקב שהוא מחזה דז"א ולמעט ונוקבא דיליה היא רחל עיי"ש באורך דעל שמיא אתקרי יעקב תם. היינו כמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רכ"ג ע"ב) עמודא דאמלטיעתא דרגא דיעקב איש תם, ועיין (זכר פ' יתרו דף ע"ה ע"ב) דיעקב נקרא איש תם בזמן שמדווג עם לאה אז הוא צעלה דלאה שנקראת ת"ם עיי"ש (וצאו"ה שם), וע"י צביאור הדברים זה בדברי רבינו (צ"ע פ"א משער הארת המוחין דז"א) באורך, ואמר הכא להמשך הדרוש דהן הן הדברים שאמרנו למעלה שהשכינה העליונה שהיא לאה מצדקת שימני כחותם כ"ח ת"ם, היינו שפע מהצדיק אמא עלאה שהיא סוד כ"ח ת"ם, ואז יהיה הזיווג בסוד ישראל סבא ונאה שהיא בסוד איש ת"ם, וכמ"ש רבינו (צ"ע הכללים) שם שיש צ' צחי' דז"א, זיווג התחתון היינו יעקב ורחל, זיווג העליון ישראל סבא ולאה ואז הוא בסוד איש תבונות ילנה, דכשיעקב עולה לקבל השפע מהצדיק אז נקרא שם צ"ס ישראל סבא ומזדווג שם עם לאה שנקראת תבונת עיי"ש: ובגין דאיהו דיוקנא דחותם אמת דלעילא. עיין (צלק"ת פ' תולדות) בסוד יעקב איש ת"ם, כי יש י"פ דם מסערא לעוב מספר ת"ם, ויש י"פ דם מסערא דרע מספר ע"ה, ויעקב היה שרש

ע"א) דלמחיל כאשר יגיע העת שינקום הקצ"ח בעמלק, יתעורר הכה של רשפי אש שהם חוקף הדינים והגבורות, שבהם ישפוך הקצ"ח חמתו על הרשעים וינקום נקמתו מעמלק להכריחו ולאצד זכרו זכה השצועה שנשבע הקצ"ח צ'י' אוחיות י"ק עיי"ש וצביאורו שם, וממשיך זה הדרוש לפרש הפסוק כי עזה כמות אהצ"ח כמ"ש (לעיל תיקון ע"ז דף ל"א ע"א) בסוד מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, שענין אהבה שצין הקצ"ח לישראל נתעורר וצ"י ע"י התעוררות רשפי א"ש שלהבה י"ק שהוא עבודה הש"י בדחילו ורחימו ע"י נתעורר רשפי אש של צ' אשות בסוד א"ש אש"ה, ונפקין צ' אשות של איש ואשה בסוד שלהבין דאש"י דנפקין מצ' אוחיות י"ק שהם אהבה ויראה עיי"ש, וכ"כ (לעיל תיקון דף כ"א ע"ב) עיי"ש וצביאורו שם, וע"ל תיקון כ"א (דף כ"ו ע"א) עיי"ש וצביאורו שם: איש כד"א ה' איש מלחמה עיין (זכר פ' בשלה סוף דף נ"ה ור"ש דף נ"ו) שדרש ה' איש מלחמה בסוד על כן יאמר בספר מלחמות ה' את והב' בסופה, כל מאן דאגח קרבא צאורייתא, זכי לאגסאח רחיומתא, את והב' בסופה כלומר אהבה בסופה עיי"ש, ועיין (ברע"מ פ' חלף דף רע"ז ע"א) כי ימלא נערה בתולה חלין ישראל דכתיב כי נער ישראל ואוהבבו נער וכו', ואין איש חלף הקצ"ח שנאמר ה' איש מלחמה עיי"ש, ולא הוא ממשיך הדברים כאן להמשך הדרוש איש כד"א ה' איש מלחמה, והיינו שענין אהבה נרמז בסוד איש המכר שם בסוד ה' איש מלחמה וכאמור. דאתמר בה מצא אשה מצא טוב. היינו שענין יראה הוא סוד אשה, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ו' ע"א) אחתא חיה לה לאקדמא בכל פקודייה, דאתמר זה אשה יראה ה' היא תהלה, ובג"ד מלא אשה בקדמיתא מלא עוב עיי"ש וצביאורו שם. כ"ח דא שכינתא עלאה כ"ח מ"ה מן חכמה היינו כמ"ש (צפרדס צערכי הכנויים ערך כה) מדברי (הזכר פ' שלח דף קס"א ע"ב) בסוד ועתה יגדל נא כ"ח אדני, כי שפע הנשפע אל המלכות מלמעלה, הוא צ"ח אל החכמה, ומחכמה אל הצדיקה, ומזה אל המלכות ואז נקרא כח אדני עיי"ש, וצ"אור הדברים עפ"י דברי (הקב"י ערך כה אות צ') כי הוי"ה פשוט הוא צאריך, ומלא הוא בחכמה, ומילוי המילוי

ומאן דאשתדל באורייתא דאתקרי תורת אמת, דיוקניה חקיקא לעילא בההוא חותם (ח) אמת.

ומאן דמשקר בה. כאלו אפיל אורייתא לתתא ההי"ד (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה.

ובההוא זמנא נפיל דיוקניה וחומתיה לתתא. ונפיל מזליה. ואסתלק ההוא כח מיניה.

בההוא זמנא סמא"ל וחיליה דאינון חיוון ובעירן ועופין מסאבין רדפין אבתריה. ההי"ד (איכה א) וילכו בלא כח לפני רודף.

ואם תב בתיובתא, תב ההוא כח לגביה דאיהי שכינתא עלאה.

בההוא זמנא אתקיים ביה (ישעיה מג) ואתן אדם תחתך ולאומים תחת גפשך. מאי אדם, הא אוקמוהו (פח) אל תקרי אדם אלא אדום.

ולאומים

באר לחי ראי

לכמשך הדרוש דמאן דמשקר כהאמת שבוה סוד אורות חקיקא אמת עלאה שבוה החיות של יעקב ז"ל מדה החמת, חז ניפל ממנו דיוקניה וחומתיה היינו סוד הנסס וחומת חיים בההוא זמנא וכו' דאינון חיוון ובעירן רדפין אבתריה והיינו כמ"ש בש"ס (שנת דף קנ"א ע"ב) אין חיה שולטת באלם עד שנדמה נו כבהמה, שנחמר אלם ציקר כל ילין נמשל כבהמות נדמו עי"ש, וכ"כ (בזכר פ' משפטים דף קפ"ה ע"ב) דמי שמעמל את עלמו גדיה אשכח ויכיל לאתזקא, דהא לולמא דצ"י אהעבר מניה והכוא רשע צשעתא דמלכותא אהעדי מניה אעדי לולמא דאנפוי מניה וכל צעירא דאתי אהחזי ליה לולמא דזיגיה ואכלין ליה חיות צרה וכו' עי"ש. וילכו בלא כח לפני רודף. עיין (במד"ר איכה) בצפוק זה, כשאין ישראל עושין רש"מ מחישין כח גדול של מעלה והולכין גם הם בלא כח לפני רודף עי"ש, וצביאורו בדברים הוא עפ"י מש"כ (לעיל בהקדמה דף ד' ע"ב) מיד דאסתלקו וילכו בלא כ"ח לפני רודף, ועי"ש צביאורו דכשש שמות הנזכרים שם מהם מגרשים החילונים ודוחין הקל"י יש בהם כ"ח אותיות, וכאשר נסתלקו הכ"ח אותיות הנזכרים וילכו בלא כ"ח לפני רודף עי"ש, ולזה אמר גם הכא שהשכינה הקדושה מבקשה שימני כחותם כ"ח ת"ס כנ"ל, שבוה אורות אמת עלאה שבהם נשלים האי' ל"פ דם להיות אד"ם ואמ"ת כנ"ל, כי עתה בגלות צעורה"ל שחסר האי' שבוה כח של תס לסוד ד"ם אז אד"ם ציקר כל ילין ונמשל כבהמות ועי"ן רדפין אוחנו הקל"י והחילונים ואם תב בתיובתא תב ההוא כח. כי ע"י התשובה נמשכים אורות הצניח אמת עלאה, וכמ"ש (בזכר ויקרא סוף דף ע"ו ור"ש דף ע"ו) דאמת עלאה לקרי תשובה ומקור התשובה הוא צניח, ולזה יתכן דלם שז בתשובה, ממילא שז הכוא כ"ח של תס וכאמור: בההוא זמנא אתקיים ביה ואתן אדם תחתך. וכמ"ש (בחוסיפות מהזכר סוף ח"צ דף ד"ש ע"א) דאמר קצ"ב מה אעביד דהא

שורשו ד"פ דם מסערה לטוב ע"כ נקרא איש ת"ס, ועשו היה מ"פ ד"ם מסערה דרע ע"כ אמר הנני הולך נמו"ת עי"ש, וצביאור הענין בצורך עיין (בפרע"ה פ"א ופ"ד משער הג המלות, ופ"א משער ספיר"ע) כי החיות של ז"ל שבוה סוד שם מ"ה האות א של המילוי וז"ו, ובגלות מלרים היה חסר האי' שבוה החיות של ז"ל שבוה סוד אד"ם ונשאר ד"ם שבוה דם הגשש והיא י"פ דם מספר מ"ה, והתיקון היה שחזר האות א שבוה האורות של אמת עלאה סוד חקיקא צריבוע להשם מ"ה, ועי"ן הוא גימ' אד"ם, ונלטרף האי' למ"ת ונעשה אמ"ת צמוד תתן אמת ליעקב עי"ש בצורך, ולזה הוא מוסיף הכא לכמשך הדרוש שהמנכות מבקשה שימני כחות"ם כ"ח ת"ס, היינו שז"ל שבוה סוד ת"ס י"פ ד"ם עכור יקבל שפע מאורות אמת עלאה סוד חקיקא צריבוע ששתלם צמוד תתן אמ"ת ליעקב, כי יעקב הוא סוד חות"ם אמ"ת שבוה סוד החיות של ז"ל ואז יהיה זיווגו צמוד ישראל סבה ותצונק וכאמור: ומאן דאשתדל באורייתא דאתקרי תורת אמת דיוקניה חקיקא לעילא וכו'. היינו כמ"ש (לעיל סוף תיקון ג' דף י"ח ע"ב) ומאן דאשתדל באורייתא דיוקניה רשים צעמודא דאמלטיחא עי"ש וצביאורו שם: ומאן דמשקר בה כאלו אפיל אורייתא לתתא. היינו כמ"ש (בזכר פ' יתרו דף כ' ע"א) צמוד תתן אמת ליעקב, מאן דאסתדי שקרא משקר באורייתא כולל דהא כהא תליא עי"ש: ההי"ד ותשלך אמת ארצה. והיינו כמ"ש (ברע"מ פ' לו דף כ"ח ע"ב) כד חובין דישאל מרובין מחכות, אהמר באורייתא דליכו גופא ותשלך אמת ארנ"ב עי"ש: ובההוא זמנא נפיל דיוקניה וחומתיה לתתא. ע"י צדצי רבינו (בפרע"ה פ"ד ובי' משער הלולב) צמוד אך צללם יתהלך איש שבוה צרא דחותם חקיקא צמילואו, וכאשר נעשה הקלקול כהחותם צבוי"ר, אז ניפל ממנו הללם ושלטון צו החילונים ונמסר בידם למיחא כי זולת הללם אין חיות לאלם, ולזה אמר הכא

ולאומים (בראשית כה) ולאום מלאום יאמץ. בההוא זמנא אומה דישראל יתקפון (ג"א יתגברון) על אומה דעשו, בחילא דהאי כח דאתלבש בשבע תיבין דעובדא דבראשית.

כ"ח אתון שכינתא עלאה. שבע תיבין כלילן בשכינתא תתאה.

והאי כ"ח איהו רזא דכ"ח פרקין ד"י אצבעות. דבהון (שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל.

ובגין דא אוקמוהו ז"ל למי נושאים כפים לרום השמים. דצריך האי כח לסלקא ליה לגבי חכמה, ודא איהי רום שמים. ואיהו יוד קא ואו קא דשארי ב"י אצבעאן על האי כח, ואיהו חכמה כ"ח מ"ה.

והאי כח עליה אתמר (דניאל א) ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך. לעמוד בצלותא דעמידה. בהיכל המלך סתם דא אדני דסליק לחושבן היכל.

והאי כ"ח איהו רזא (דברים ו) דיקר'ק אלקינו (דף ס"ח ע"ב) יקר'ק, כוז'ו במוכס'ז כוז'ו. ועליה

באר לחי ראי

היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ' ע"ב) דעובדא דכ"ח פרקין חינון בעשר אלצטן, ועיי"ש דביאורנו דר"ל שלזה צא הרמז כלס בחכמה עשית שאמרנו לעיל כ"ח מ"ה וחינון כי השם מ"ה יש בו י' אותיות שמרמזם ל"י אלצטות שזכרם נצחא בעולם צבחי מעשה צוטל ידים עיי"ש דבהון כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל עיין (זכר פי בשלה דף י"ז ע"א) צשעתא דלריס צ"ג ידיה צללותא מכוון צאלצטן דיליה לעילא כמח דכתיב והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל עיי"ש, ותמר הכח להמך הדרוש דמיש דסוד כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל שמרמז להרמת ידים צללותא ומכוון צאלצטן דיליה לעילא הוא צסוד הכ"ח פרקין של כ"י ידים דידין דלעילא וכאמור: ובג"ד אוקמוהו ז"ל למי נושאין כפים לרום השמים. עיין (צילקוט ראוני פי גשא) שצביא מהמדרש רנצ"ה ח"ל שאלו תלמידיו למי נושאין כפים, ח"ל לרום שמים שנאמר רום ידיכו גשא עיי"ש, ועיל תיקון י"ט (דף ל"ט ע"ב) שצביא דח"ל צזכ דרש פסוק זכ רום ידיכו גשא ומאי ניכו יו"ד ק"א וח"ו ק"א דלויכו חכמי' כ"ח מ"ה ועליה אתמר כ"ח מעשיו הגיד לעמו, וכאי איכו כ"ח פרקין דידין דמלכא עלאח דלוינון כוז'ו צמוכס'ז כוז'ו כינוין דיתודא עלאח יקר'ק אלקינו יקר'ק עיי"ש וצביאורנו שם, וכל הדרוש דשם מהאחד עס הדברים דכאן: ואיהו חכמ"ה כ"ח מ"ה. ר"ל דעליות דחי אלצטות מרמזים לסוד עליות כ"י ידים להזי"ד בעליונה שהוא החכמה שהוא סוד צריחת בעולם דמעשה צראשית שנטעה עיי' החכמה צסוד כלס צחכמ"ה עשית, כ"ח עשר אותיות דשם מ"ה ובאמור: עליה אתמר ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך לעמוד בצלותא. עיין (צרע"מ פרשה כי תלל דף רפ"ב ע"ב) ואלש

הכזית רשו לחויא לזקא, דא הוא עיטא ואתן אדם תחתין, מאי איכו אדם דיהיב קצ"ה תחותיה, הכוא אדם דלחי מעמא אחרא, דהכוא חויא מדיליה ייכול, דכתיב ואתן אדם תחתין, אל תקרי אדם אלף אדום וכי עיי"ש ולאם מלאם יאמץ. כי צגלות צעוה"ר עשו ולאמץ, ובגאולה לאם דישראל יאמץ, וכמ"ש צש"ס (מגילה דף ו' ע"א). בחילא דההוא כח דאתלבש בשבע תיבין דעובדא דבראשית. עיין (לעיל צהקדמה דף י"ג ע"א) צסוד כח מעשיו הגיד לעמו, שהוא צרזא דכ"ח אתון דצראשית צרזא אלקיס את השמים ואת החרן, ועיי"ש צביאורנו דר"ל כי (צילקוט) איתא מ"ט פחת צראשית משום כ"ח מעשיו הגיד לעמו, היינו הכח של הכ"ח אתון צנפסוק ראשון דמעשה צראשית שהס סוד השם מ"ה צמילוי דמילוי שהוא סוד צי ידות י"ד ימין וי"ד שמאל, וצכס כללל הי"ד בגי' שהוא צרזא של כמ"צ אותיות שצכס צצראו בעולמות עיי"ש. בשבע תיבין דעובדא דבראשית. היינו פסוק' הראשון ש"ס צו ז' תיבות יש צו כ"ח אתון כזכר: כ"ח אתון שכינתא עלאה, ז' תיבין כלילן בשכינתא תתאה. היינו דכ"ח אתון מרמזין לאמא עלאה שכיח צרזא דשם מ"ה צמילוי דמילוי שהוא צצניכ וכמ"ל מדברי (הזכר פי שלה) שם, ומספר ז' תיבות מרמז לסוד המלכות שהיא שציעיה, והיינו כי שתיבן יקומו לעזרת ישראל לזוך בגאולה: והאי כח איהו רזא דכ"ח פרקין וכי. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ' ע"א) כ"ח מעשיו הגיד לעמו, והאי איכו כ"ח פרקין דידין דמלכא עלאה, דלוינון כוז'ו כינוין עילאח, דלוינון כ"ח אתון דעובדא דצראשית עיי"ש, ועיין (לעיל צהקדמה דף י"ג ע"א) דהידין דמלכא עלאה, כס סוד השם מ"צ דמ"ה של מעשה צראשית שנטעה עיי' השם מ"צ דמ"ה עיי"ש וצביאורנו שם: ד"י אצבעות.

ועליה אתמר (ט) כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו, דאיהו כח דאתלבש בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה.

וצריך לסלקא לה לגבי י' דאיהו רום שמים, ולנחתא לה לגבי ו' דאיהו שמים. דעליה אתמר (מלכים א ה) ואתה תשמע השמים.

כד נחתא לה לגבי עמודא דאמצעיתא, למפרק בה לישראל בנוי.

וכד סליק לה לגבי רום השמים דאיהי י'. למיטל נוקמא מעמלק.

ודא

באר לחי ראי

הדעת מסערא דחויג, כי ה' מרמז לסוד ה"ה וכו"ג שדעתא ענמו, ואות ו' של הויכ מרמז ליסוד דז"א ששם מתקבלין ה"ה וכו"ג בסוד והיכ האוכל לפקדון לנורך הנוקבא עיי"ש, וממשך הדברים זכ שהכ"ה פרקין הם של צ' ידים שכל אחד ה' אלצעות, לרמז לה"ה וכו"ג שניחנין ע"י הרמז הידים למוחין ללאה בסוד רום ידיכו נשא צ"כ בסוד אות י', ולאחר צרכה כהנים מורידין הידים למטה ביועצר לנורך היסוד דז"א שמתקבלין צו ה"ה וכו"ג לנורך הנוקבא וכאמור: ועלי' אתמר ואתה תשמע השמים עיין (צתום) הזכר שצסוף ח"ג דף ש"ו ע"א) והנה סלם מוצב ארצה דמללין בני נשא לה צארעא לחיכי שכונתא, ומעת לשמיה לחיכו קצ"ה דאתמר ואתה תשמע השמים עיי"ש, ולזה הוא ממשך הדברים הכא דתיקון הנוקבא בצרכה כהנים הוא למעלה ממה שהוא התיקון צלוחתא, כי צתפלה נאמר ואתה תשמע השמים שהוא ז"א סוד אות ו' כנ"ל, אבל צ"כ הוא עד רום השמים למעלה מהדעת לחיכו אות י' וכאמור: כד נחתא לה לגבי עמודא דאמצעיתא וכו' עיין (צזכר פי צשלח דף כ"ז ע"א) צשעתא דארום קצ"ה ימינא לעילא, ווי לבו לתתאי, דהא כל סיעתא וכל צרכאן אסתליקו מנייכו, וכמ"ש נטיה ימינך תצלעמו ארץ, כתרגמו ארימת ימינך מיד תצלעמו ארץ, וכד נחיה ידיה וימינא אשתכח, שמאלא אשתכח עמיה, כדון לא שלעין דינך צעלמא, מ"ע בגין דימינא אשתכחת עמיה עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שלנורך ישראל לר"י להיות התיקון צ"כ צחי, צצחי אות י' צצחי רום ידיכו נשא שהוא סוד רום שמים, והצחי ה"ה הוא בסוד אות ו' שהוא סוד שמים שהוא צצ"ה שהוא נחיה ידים לתתא, ואמר כי סוד כד נחיה קצ"ה לצחי שמים שהוא עמודא דאמנעיתא, הוא לנורך הגאולה, וע"כ אמר כד נחתא לגבי עמודא דאמנעיתא למפרק צה לישראל וכמ"ש (לגיל דף ס"ז ע"ב) עמודא דאמנעיתא לחיכו ו' כליל כולא, חא דויעצ"ר ה' על פניו וכו', דא וא"ו י"ג מכילין דרחמי דאתמר צהון וצרחמים גדולים אקבץ עיי"ש וצביאורנו שם, הנה מצוחר דמסערא דעמודא דאמנעיתא ואות ו' בסוד ויעצ"ר יהיכ גאולת ישראל

ואשר כח צהם לעמוד צהיכל המלך, צעמידה ולנחתא צהיכלא דמלכא אדניי, מלכא דילה יקויק עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש להכי אמר צלשון ואשר כח צהם שהוא בסוד רום ידיכו נשא צחי נשיתא ידים צלנחתא צסוד כ"ה פרקין דידין דמלכא עלאה וכאמור: דאיהו כ"ה דאתלבש בתרין דרועין דאינון חו"ג וכמ"ש לעיל (תיקון י"ט שם דף מ' ע"א) להמשך הדרוש שם שהרמז מ"ש כל העונה איש"ר צכל כח"ו, היינו שמעלה המלכות ע"י עניית איש"ר צכל כוונתו לגבי צעלה שיקבל אותה צ"י ידיו צסוד רום ידיכו נשא עיי"ש, והיינו כמ"ש צהמשך הדברים כאן. וצריך לסלקא לה לגבי י' דאיהו רום שמים ולנחתא לה לגבי ו' דאיהו שמים עיין (צפרע"ה פ"ו משער חזרת העמידה, וצע"ה פ"ה משער יעקב ולאה) צסוד נשיתא כפיס צצרכה כהנים שכתב העטם שענין צרכה כהנים שנירך להיות ע"י ה' ידים, הוא משום שהידיים הם משונים משאר האברים שהם עולים ויורדים, כי ענין כ"כ הוא לנורך צנין לאה, ולכן נושא"ים הידים למעלה כדי שיחפשע ההארה היואל מסוף האלצעות לעילא לתקן המוחין דלאה, כי אז ראשי האלצעות יותר גצוהים מצי לדדי הדעת שלה וחוי"צ יותר גצוהים מן הדעת ומחפשע ההארה מתתא לעילא ונעשה סוד המוחין, ואח"כ לאחר צ"כ מורידין הידים למטה שע"ז נתקן צחי היסוד שלה כי אז לא חסר מפרטוף לאה רק היסוד שלה לצד זה ונעשה ע"י סוד ויעצר, ואז מורידין הידיים כי א"ל עוד להצביה הידים ביועצר עיי"ש, זה המשך הדברים כאן לתחתא הכאמר הזה צמה שדרש שימני כחות"ים שהוא סוד כ"ה ח"ס שהוא תיקון לאה שנקראת ח"ס שהוא נשיתא כפיס לרום שמים צצרכה כהנים, והיינו כ"ה פרקין דראשי אלצעות ד' דרועין שושאין למעלה צ"כ עד סוד רום שמים היינו למעלה מן הנוף שהוא סוד המוחין דלעילא, ואח"כ נחתין הידים למטה לתקן צה צחי יסוד לדיק, ואמר צלשון לסלקא לה לעילא לגבי י' ולחתא לגבי ו' שהוא שמים, היינו כמ"ש רבינו (צכללים של חוי"ג צדרוש צ' משער דרושי כלל א') דאות י' של הויכ מרמז לסוד

ודא איהו (שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו, ואיהו יד ר. ואיהו ירד. ואיהו י"ה ז.)
ולבתר נחית האי כ"ח לגבי וא"ו דאיהו י"ג מכילין דרחמי למפרק לבנוי דישראל כד"א
(ישעיה גד) וברחמים גדולים אקבצך.

וכ"ח בהאי וא"ו אשתלים ואתעביד א"ם.

בההוא זמנא (בראשית ג) כי היא היתה א"ם כל ח"י. ודא ח"י עלמין, דבה אתמלי ואשתלים
בח"י ברכאן דצלוחא.

ה"א

באר לחי ראי

אות ו', אז נתמלא האות להיות וא"ו שנמשך אות א'
של אקו"ק לתוכו ועולה למספר י"ג סוד י"ג מכילין
דרחמי לנורך הגאולה וכזכר למעלה בעמוד הקודם
באורך. וכ"ח בהאי וא"ו אשתלם ואתעביד א"ם.
ר"ל כי כ"ח עם וא"ו הוא מספר א"ם, להורות דבין
התיקון של הכ"ח אתון דסוד צ' ידיים, ובין התיקון
של הי"ג מכילין דרחמי שהוא אות וא"ו, הכל הוא ע"י
השפעה דאמא עלאה וע"י תהיה בגאולה צ"צ ברחמים
וכאמור בההוא זמנא כי היא היתה א"ם כל ח"י.
עיין (לקמן ריש תיקון ס"ח דף ל"ו ע"א) דמה שנחיר
בחוה כי היא היתה א"ם כל ח"י, קאי על צינה חמא
עלאה בגוונא דהכ"ח דאתמר צ"ב כי א"ם לצינה תקרא,
היינו כי סוד חוה נמשך מצניח אמא עלאה ע"י צ"ב
ולא דרש לה כה נמשך דהמשך הדברים שמש"ל דכל
השפעה הנמשך לז"א הוא מצניח, דגם ההשפעה שז"א
משפיע לז"א זוגו שהיא סוד חוה הוא ממנה שמשקבל
מאורות הצניח, ודרש כי היא היתה א"ם כל ח"י,
שהאורות דז"א הנמשכים להמלכות ע"י היסוד לדיק
מקור מחצבתם הוא מהצניח, ודרש א"ם כל ח"י עפ"מיש
רבינו (בפרע"ה פ"א משער הלולב) כי החיות של
המלכות שנמשך ע"י היסוד דז"א שנקרא אל ח"י נמשך
מצניח, כי משם הוא ח"י המלך ומה"ע נקראה הצניח
אלקים חיים ע"י: ודא ח"י עלמין. עיין (לעיל תיקון
כ"א דף ס' ע"א, וזכור פ' ויגש דף ר"א ריש ע"ג) דיסוד
לדיק נקרא ח"י העולמים ע"י, ולזה מפרש הכ"ח
דמה"ע נקרא כן כיון שכל השפעתו הוא נמשך מאורות
הצניח שהיא סוד א"ם כל ח"י כנ"ל: דבה אתמלי.
עיין (בכללים של מהרח"ו שצסוף בע"ה כלל כ') דהיסוד
לדיק נקרא כ"ל כיון שכלל צו כל החסדים שצ"ק,
וחוץ מהם יש צו כוללות של חסדים אחרים, ואמר
הכ"ח להמשך הדרוש שכל החסדים שכללו בהיסוד לדיק,
הכל נמשך לז"א מהצניח שהיא א"ם כל ח"י וממנו
להיסוד כזכר ע"כ נקרא ח"י עלמין כזכר: ואשתלים
בח"י ברכאן דצלוחא. היינו כי שלמות היסוד הוא
כשהוא עם עטרת היסוד שהיא המלכות, ואמר שזה
נשלם ע"י ח"י ברכאן דלוחא, היינו כי תפלה הוא
המלכות שהיא עטרת היסוד, ותקנו י"ח ברכות להמשך
השפע

צ"צ. וכד סליק לה לגבי רום השמים דאיהו י'
למיטל נוקבא מעמלק. והיינו כמ"ש רבינו (צנקה"ת
פ' בשנה) לעמליק הוא עולה צ"פ ק"כ לרופי אלקים
ימין ושמאל שצקלי, וכנגדו צקדושה ר"ם ונשא של
כסא כבוד ימין ושמאל דקדושה, ולכן ח"ן הכסא שלם
עד צ"ח נקמתו ע"י, ולזה אמר וכד סליק לר"ם שמים
היינו צסוד כסא ר"ם ונשא, אז יצא נקמתו של עמלק
סוד ר"ם שצקליפה, ואמר דלוחו י', היינו כמש"ל
בעמוד הקודם דנושאין כפיס לרום שמים לסלקא לה
לגבי חכמה סוד אות ו' דלוחו רום שמים, ויתכן שע"י
האות ו' נועלין נוקבא מעמלק וכמ"ש (צ"ס מהר"יק)
לאחר קדושת וצ"ח לזיון קודם מזמור תפלה לדוד דכ"י
להכרית ולומר את הקלי צסוד זמיר ערילים, לריכין
לכוון באות ו' סוד החכמה שהוא שם ע"צ שצאגילות
שצו הוא שורש הגזרות הקדושים המכניעים לס"א
ע"י: ודא איהו והיה כאשר ירים משה ידו,
ואיהו י"ד ו', ואיהו י"ד. ר"ל דתיבת יד"ו הוא
לרופ יו"ד, והיינו דכדי לבטל קלי עמלק ולהליל את
ישראל, נאמר ירים משה ידו, משום דתיבת יד"ו
מרווח ב' דרגין של כה יהודים, הן הכה של רום
ידוכו נשא לגבי סוד כלם צחכמה עשית לומר
ולכרות ע"י אות ו' הקלי של עמלק כנ"ל וגם הכה של
אות ו' דע"י יפרוק לון מן גלותא כנ"ל, וע"כ הוא
הרמו של יד"ו שהוא אותיות י"ד ו', וגם הוא נירוף
יו"ד ואיהו י"ק היינו כי מלחמות עמלק היה להקן
חותיות י"ק צסוד כי יד על כס י"ק מלחמה נהויה
בעמלק, ואמר לזה היה התיקון כאשר ירים משה
ידו לירוף יו"ד לרמו לסוד תיקון ב' אותיות י"ק,
וכמש"כ (בפרע"ה פ"א משער התפילין, והמהרח"ו
צ"ה בהכללים שצסוף בס' כלל י"ט), דבאות יו"ד
צמילוחו נרמוז א"י עלאין, והוא אות ו' פשוטה הוא
אצ"ח עלאה הנקרא י', וב' אותיות המילוי ו"ד הם
רומזים לאמא עלאה שהיא אות ה' שליורה הוא ד"ו
צסוד ד' על ו' ע"י: ולבתר נחית האי כ"ח לגבי
וא"ו. תנא והדר מפרש דבריו מש"ל כד נחתא ליה
לגבי עמודא דלמלכותא למפרק צ"ב לישראל צ"ו, ומפרש
כד נחית האי כ"ח של אמא עלאה לגבי ז"א שהוא

ה"א היא תליין מן ב' ה"ה, דאינון היא היא בחושבנא י"ב. ומינייהו תליין אתוון כפולים. ואינון תליין מן תרין ה"ה פשוטות. ובהון סלקין לחושבן י"ד, ודא איהו (שמות י) כי י"ד על כס י"ה.

וכן וא"ו. י"ג מכילין דתליין מן ר"ו פשוטה. ובה אשתלים י"ד. ודא איהו (משלי יא) י"ד ליד לא ינקה רע. דא עמלק. לעילא ותתא (צא) נטיל נוקמא מיניה. נטיל נוקמא לעילא ביי"ד, ולתתא ביי"ד. ודא איהו (שמות ט) הנה י"ד י"י הויה.

י' ו' היא (נ"א ו' והיא עם ו') והיה אינון כ"ח.

י"ד כ'. ותליין מן י"ד פשוטה. הרי כ"א כחושבן אקייק, וסליק כולא מיט אנפין דאורייתא.

כגורנא דא, כ"ח דאיהו תמניא ועשרין, אקייק דאיהו כ"א, הרי מיט.

וכולא י"ד ק"א וא"ו ק"א יקויק. יוד קא ואו קא מ"ה. יקוק, ד'. סליק מיט.

לבושא (צב) דיריד חסד. לבושא דהיא גבורה. לבושא דוא"ו תפארת. לבושא דהיא מלכות. נצח קשורא

באר לחי ראי

ז"ל בנוקצא שהיא כ' תחאה עיי"ש, ולפי האמור יתכן שיד כ' שהיכה צפרעה וצמארים להכסם ולאבדם, כיון שהיכה זכח היד שנשפט מאמא עלאה צבדו א"ס כל חי כני"ל, ע"כ כחיד הירוף הויה שלמא עלאה השפיטה כחכ לז"א, ועיי"ז הויה זכח לעשות דין בהס"א וכאמור: ו"ו ה"א וכו'. (בארור ישראל) בגי' של"ל (וא"ו ה"א ה"א אינון כ"ח) וכני"ל, ור"ל שכתב עוד רמז א"ך ה"ד אותיות יקויק צמילוי מ"ה מרמזים לסוד הכי"ח של כ"ב יד"ים שנעשה ע"י אמא עלאה, וכיינו: כי ב' אותיות ו"ה"י צמילוי אלפ"ין כזה וא"ו ה"א ה"א ה"א עם ג' אותיות השורש, הוא מספר כ"ח סוד כ"ב יד"ים כני"ל שבושה בהם דין ברשעים יו"ד כ' וכו'. ר"ל (שמות) [אות] יו"ד של השם מ"ה צמילואו הוא מספר כ', ועם כוללת אות ו' פשוטה שהוא השורש שממנו תלוי המילוי, הוא מספר כ"א גימ' אקייק שמאיר צנינה ואמא עלאה. וסליק כולא מ"ט וכו'. היינו כי מספר מיט מרמז למיט שערים של הצנינה שהיא סוד אמא עלאה, שעל ידה ניתן הכי"ח לז"א להתגבר צבדו יד"ו על עמלק וכל הקלי לאבדם כני"ל: ובולא יו"ד ק"א וא"ו ק"א יקויק. ר"ל כי גם בהם מ"ה דז"א צמלמו מרומה סוד הכי"ח של מיט שערי צינה דאמא עלאה: יו"ד ק"א וא"ו ק"א מ"ה, יקויק ד', סליק מ"ט. הוא מפרש א"ך הוא מרמז צבדו ה"ד שבושה דין ברשעים סוד מיט שערי צינה, היינו כי סוד ה"י"ד הוא שם מ"ה עם הו"י"ה פשוטה שיש בהם י"ד אותיות, וכמ"ש (בזכר בראשית דף כ"ג ע"א) עיי"ש, ואמר הכא שזכר הסוד של ה"י"ד שבושה דין ברשעים נרמז שמתוך זכר הכח של אמא עלאה, כי מ"ה עם מספר ד' של ד' אותיות הו"י"ה גימ' מיט, בראח דמיט שערי צינה: לבושא דיו"ד חסד וכו'. עיין (בפרדס פי"ז משער השערים

השפע דרך היסוד לדיק ח"י עולמים מאמא עלאה להטיל לחקל תפוחין קדישין שהיו עטרת היסוד. ה"א ה"א תליין מן ב' ה"ה וכו'. לאחר שמפרש למעלה כאשר ירים משה יד"ו, שמרמז לאות יו"ד של הו"י"ה שיש בה הכי"ח שהוא סוד כ"ב יד"ים ללחוס צמלמק, הוא מפרש גם יתר האותיות של הו"י"ה שהם כ"ב הכי"ן, ואות ו' צמילוי מ"ה, א"ך מרומה בהם סוד היד ללחוס צמלמק, ומפרש שה"ב הכי"ן צמילוי אלפ"ין שהם ה"א ה"א הם מספר י"ב, ועם שורשיהן דתליין מ"ב הכי"ן פשוטים הרי מספר י"ד, וכן האות ו' צמילואו וא"ו גימ' י"ג ועם שורשה דתליא זכר הוא אות ו' פשוטה הרי י"ד, הרי שזכר אות מהו"י"ה אשתלים סוד ה"י"ד, אשר בהם ירים משה יד"ו ללחוס צבדו מלחמה להו"י"ה צמלמק וכאמור. ומינייהו תליין אתוון כפולין. כלומר שאותיות המילוי תלוין מלכותיות הפשוטים כני"ל: דא עמלק. היינו כי עמלק היה כל טכסיסו רק רע, כי לקח כל הרע של קין וכמ"ש (בלק"ח פי בלק). נטיל נוקמא לעילא ביי"ד ולתתא ביי"ד. עיין (בזכר פי יתרו דף פ"ב ע"א) שיש בחי יד כ' עלאה, ובחי יד כ' תחאה, ובארור הענין עיי"ש (בארור החמה, ומק"מ, ובק"מ), ולזה אמר הכא להמשך הדרוש ולהכי כחיד לענין ציבול קלי עמלק י"ד ליד לא ינקה רע, כי לעמ"ל יעול הקב"ה נקמתו ממנו צבדו ב' יד"ים, צבחי י"ד עלאה, ובחי י"ד תחאה: ודא איהו הנה י"ד ה' הויה. מצי"ל ראי"ה שמבחי י"ד זכר מכות על מזרים, ולפי האמור למעלה שהכל היה צבדו א"ס כל חי, יתכן מ"ש שם יד כ' הויה דייקא, עפמ"ל (בהקדמה דף ע"ב ע"ג) צבדו פסוק זכר, שצירוף הו"י"ה מרמז א"ך שלמא עלאה שהיא כ' ראשונה, מעטרת ומשפיע אודות שלה לז"א, וממנה מכח משפיע

קשורא דיליה צד) חסד. ההיז (תלים טו) נעימות בימינך נצח. הוד קשורא דיליה גבורה. צדיק קשורא דיליה עמודא דאמצעייתא. דגוף וברית חשבינן חד, מלכות שלימו דלהון. איהי שלימו דעלאין צד) ותתאין.

כתר עליון. דא איהו שלימו דחמשין שערי בינה. ודא איהו דלא אתייהיב צה) למשה דעליה אתמר (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. ועליה אדיל במופלא ממך אל תדרוש וכי בגין דאיהו מקור דלית ליה סוף. ובמקורא דלית ליה סוף מאן יכיל לאשגא ולאשכחא ליה, (סיפא).

קם סבא ושאליל. ואמאי אתקשר נצח עם חסד כמה דאוקימנא (תלים טו) נעימות בימינך נצח. וכן הוד עם גבורה.

אלא

באר לחי ראי

דרושי הנוקבא דרוש אי צלורק). כתר עליון דא איהו שלימו דחמשין ש"ב כ"כ (צפרעי"ה פ"ג משער הצרכות, וצפ"ג משער תפלת ר"כ) דשער הכי נקרא כתר עליון עיי"ש, ועי' בדברי רבינו (צנ"ח פ"ג משער א"א) צביאור דברי החיקונים צב, דר"ל דשער הכי של נש"צ הוא הכתר, והוא כולל כל המיטע שמרים ואינו חלק שער פרטי, ועיי"ש עוד (בשער דרושי הללם צכללי ח"ג כ"ו) ודא איהו דלא אתייהיב למשה פי' משערע"ה לא זכה חלא למיטע ש"צ, ושער העליון שהוא שער הכי לא ניתין לו, וכמי"ש צש"ס (ר"כ דף כ"א ע"ב) עיי"ש: * דעליה אתמר נתיב לא ידעו עיט וכמי"ש (צזכר פי' משפטים דף קכ"ג ריש ע"א) שזכ נאמר על השער הכי שהוא כולל כל המיטע שמרים עיי"ש, ועיין (לקמן חיקון ל' דף ע"ג ע"ב) שכתח נקרא נתיב לא ידעו עיט, כי גם המלאכים אינם יכולין להשיגו שאומרים איז מקום כבודו עיי"ש, ועי' (צפרדס שס) צביאור הענין שפרופי ז"ר נחלקו לאחר יליאתן מצטן אמס ל" ספירות, וז' פעמים ז' הוא מיטע כי אינס יכולין לינק לאחר יליאתן מהצנינה רק משורשיהם בגללים עיי' שורשיהם הנעלם, חבל משער הכי אינס יכולין לינק, כי אין מחגלה להם למטע לכך הם רק מיטע עיי"ש. ועלי' אז"ל. צש"ס (חגיגה דף י"ג ע"א): דאיהו מקור דלית ליה סוף. וז' עיי"ש (צרע"מ פי' פנחס דף רכ"ח ע"א) דסוד הכתר נקרא חן סוף עיי"ש, ועיין משנן זכ (צזכר פי' צל דף מ"ג ע"ב) עלת העלות עמיד עשר ספירות וקרא לכתר מקור וציה ליה סוף לנציטו דנכוריה וצג"ד קרא לגרמיס א"ס עיי"ש: מאן יכיל לאשגא ולאשכחא ליה. וכמי"ש (צזכר צרע"מ דף כ"א ע"א) א"ס לא חלוא צשאלתחא ולא רעיונא לאסתכלותחא דמתשכח כלל וכי עיי"ש: קם סבא ושאליל ואמאי אתקשר נצח עם חסד וכי. עי' בדברי רבינו (צנ"ח פ"ג משער חיקון הנוקבא) שמשער דברי החיקונים צמי"ש דאיזי שלימו דכל ספי וספי, דשורש המלכות איז צפי"ט, כי יש לה שורש עם כל ספי וספי. ממה שנתערב צס צשעת העיבור צצטן האס, ועיי"ש עוד (צפי"א משער הירח, וצמצוא שמרים שער

השערים) צביאור הענין, שיש מיטע שערי צינה ושער הכי כולל כולם, וגם צמה שיש לז"ר לכ"א ז' ספירות, כי הולדות ז"ר הוא צמה שהיו שניהם צעיבור צצטן אמא עלאה חלה גו חלה, והגם שיואלים אח"כ מצטנה ונלטיירו ונחגלו, מכל מקום כיון שהיא הולידם נשאר מליאת שורשיהם הנעלם צצטנה צדקתה גדול, וממס יונקיס הנעימות שהוא סוד ז' ספירות מלד שורשיהם הנעלם שצצניה, ולכן הם ז"פ ז' מספר מיטע עיי"ש צלורק, וצזכר יוכן המשך הדברים כאן דלאחר שהציע שכל הכה של השם מי"ה ושס הוי"ה פשוטה שהוא כפי"ה והי"ד של ז"א הוא גלמה מסוד צינה אמא עלאה צסוד מיטע שערי צינה, הוא מפרש איך הוא נמשך מצניה, ואמר כי סדר יניקת הז"ם של ז"א מצניה כך הוא, כי לצושא דלות יו"ד שהוא צראש קו ימין הוא ספי' החסד, ולצושא דלות ה"א רצאונה שהוא צראש קו שמאל הוא ספי' הגבורה, ולצושא דלות ו"א הוא ראש קו האמצעי הוא ספי' תפארת, וספי' המלכות הוא יונק מאות ה"א אחרונה: נצח קשורא דיליה חסד וכי. היינו כי כמו שהיה שורש הספירות נכללות חלה גו חלה צצטן הצנינה כנ"ל, כן הוא ג"כ לאחר שילאו לחון דאף שהם ספירות נפרדות זו מזו, עכ"ז יען שצצטן אמס היו נכללים בגי"ם נה"י שלמטע בגי"ם חגי"ה שלמטע, כן הוא גם כשהם חולק לה לאחר הלידה, שג"ם נה"י הם ספירות נפרדות כ"א צפי"ט, עכ"ז הם מקושרים בגי"ם חגי"ה שלמטע מהם, יען כי היו צצטן אמס נכללים צכס: דגוף וברית חשבינן חד. וכמי"ש (לקמן חיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) וצביאורנו שס, וצדברי רבינו (צפרעי"ה פ"ג משער הצרכות) וצשאר דוכתי: מלכות שלימו דלהון וכי. עי' בדברי רבינו (צנ"ח פ"ג משער חיקון הנוקבא) שמשער דברי החיקונים צמי"ש דאיזי שלימו דכל ספי וספי, דשורש המלכות איז צפי"ט, כי יש לה שורש עם כל ספי וספי. ממה שנתערב צס צשעת העיבור צצטן האס, ועיי"ש עוד (צפי"א משער הירח, וצמצוא שמרים שער

* וצ"ל רמו ע"ו נתיב לא ידעו עי"ש בגי"מ ג' בכתר יאה' — המר"ל.

אלא בגין דדרועא ימינא לא אית ביה אלא ג' פרקין, וכן בשמאלא. ובגין דא אתקשר שוקא ימינא דאית בה תלת פרקין עם דרועא ימינא לשריא ביה היא.

וכן דרועא שמאלא עם שוקא שמאלא לשריא ביה היא.

וכן גוף וברית אינון ר' ו. ושריא בהון א' דאיהי אימא, ואתעבידו י"ג וא"ו.

י"ד שריין בעשר אצבעאן דידין ובעשר אצבעאן דרגלין. משום דאתחלתא דשמא קדישא מחכמה שריא דאיהי באצבעאן.

כתר עלאה שריא ברישא דבר נש דתמן מחשבה סתימאה. וכמה דמחשבה איהי סתימא, כך

באר להי ראי

(צט"ח פ"ו משער הכללים) וצט"ח דוכתי, דז"א הוא סוד שם הוי"ו צמילוי אלפין מספר מ"ה, אמנס הא' שצמילוי וא"ו של ת"ה שלו אינו מאיר חלל בזמן שמאיר זו אורות אמא עלאה שכו"ס שם חקיקי עיי"ש: ואתעבידו י"ג וא"ו. עיין (צבכללים של מרחשו"ת שצסוף כפ"ח כלל י"ט) דלות וא"ו של השם מ"ה מרמז לז"א שמספרו י"ג סוד י"ג ספירות עיי"ש, ועיין (צלקועי הש"ס צ"ב) צסוד י"ג מדות, דסוד י"ג מרמז לסוד ז"א וי"סוד, כי י"ג גימ' אח"ד שכו"ס ז"א וגימ' אהצ"ה שכו"ס ציסוד עיי"ש, ואמר הכה הכי סבא דלאחר שנמשך אורות אמא עלאה לבין הכ' ווי"ן סוד גוף וברית, אהפצירו י"ג שמרמז לאח"ד ואהצ"ה, אז נתקן הכ"ז שכו"ס סוד אות וא"ו של מ"ה צשלימות: יו"ד שריין בעשר אצבעאן וכו'. עיין (צזכר צבאשית דף כ' ע"ב) דאלצבעאן דצ"ג אינון סתרא דדרגין ורזין דלעילא עיי"ש, ועיין (צפרדס פ"ח משער עשה ולי"ת) שכי אלצבעות ידיים הם צסוד י"ס דאלילות, והכי אלצבעות דרגלים הם צסוד י"ם דצריאה, והכי ספירות דצריאה ששם צסוד י' אלצבעות דרגלים הם צצחי' לל ודמיון ל"ם שצאלילות ששם צידים עיי"ש, ואמר הכה ששם צסוד יו"ד של הוי"ו כי אות י' השורש הם צסוד עשר אלצבעות ידיים, ואותיות ו"ד המילוי אעפ"י ששם ג"כ מספר י' עכ"ז הם רק צצחי' י' אלצבעות שצרגלים ששם רק כעין לל ודמיון וכאמור: משום וכו' שריא דאיהי באצבעאן. עיין (צזכר פ' גשאל דף קצ"ט ע"א) צסוד הפסוק רום ידיכו גשאל, דתיבת ר"ם הוא מלשון התרוממות, ומרמז לסוד עליות י"ם של י' אלצבעות דיד לשם מ"ה עיי"ש. (וצט"ח פ"ב משער הכללים) צסוד וישאל אהבן את ידיו וע"כ נקרא כף כיד פרק העליון עיי"ש (וצפ"ו משער הולדות אור"ט) צסוד הגבחה ידים למעלה עיי"ש, ולזה אמר הכה דצ"ב ידים שמגביהן אותם למעלה מן הראש יש עשר אלצבעות שמרמז לסוד י"ם של העשר אלצבעות לשם מ"ה כזכר. ואמר דלככי רמז הענין צלות יו"ד הראשונה של הוי"ו כי אתחלתא דשמא קדישא מ"ה הוא מחכמה צסוד כ"ח מ"ה חכ דהארכה הוא שורש בעשר אלצבעות כזכר: כתר עלאה

ואין להם התקשרות כלל עם הזרועות כנראה צחוש הראות כי מסיוס הגוף נתלן ויואלחץ ואין נקשרים לקו ימנית ושמאלית ועם החוי"ג דכרי שניכס וולאוס מקו אמנעי, ומתקן שם דלחין נוי"ה דז"א נמשך מחוי"ג דז"א, אך הענין הוא כי נוי"ה הם נמשכים מנו"ה דאור"ט, חמנס הנוי"ה דאור"ט אין נכנסין ומתפשטין תוך הגוף של ז"א שכו"ס הת"ה שבו, כי הנלה דאמא אינו מתפשט חלל צקו ימין צלצד שכו"ס חוי"ג דז"א, וכוד דאמא אינו מתפשט רק צקו שמאלו ששם צג"ה דז"א, חבל צת"ה דז"א שכו"ס קו אמנעי אין נכנסים צו הנוי"ה דאור"ט וכו' עיי"ש, וכו' י"ל דהוא צישור דצרי הסבא כאן שהקשק לו אמאי אתקשר נלה עם חסד וכו' וכן כוד עם גבורה, חלל הנוי"ה הם תחת הת"ה, ות"ה הוא צקו אמנעי ואין נקשרים לצחי' הזרועות כלל כיון שהת"ה מפסיק כני"ל, ולזה מתקן דהאמא כן שאין הפסק צין חוי"ג לנוי"ה, ומחיי"ט יש צנו"ה ששם סוד הרגלים ג' פרקין כמו שיש צחוי"ג ששם סוד הידים, כי שניכס שורש אחד להם שנצראו ע"י אורות אמא עלאה שכו"ס סוד ה"ה העליונה צלי אמנעיות הת"ה קו האמנעי וכאמור שם, ומפרש איך נהווו ד' אותיות הוי"ו צמילוי אלפין צבנין ז"א צסוד ג' קוין כזכר: ובג"ד אתקשר שוקא ימינא וכו' לשריא ביה ה"א, עיין (לעיל תיקון י"ט דף מ"ח ע"א) וצביאורנו שם דכ"ב הכי"ן של הוי"ו הוא צסוד צ' כחפות חוצרות דאינון ימינא ושמאלא עיי"ש, ומפרש דלככי נתמלאו כ"ב הכי"ן של ז"א צמילוי אלפין שכל אחד מספרו ו', כי כן יסוד המלך צשעת צריאתו של ז"א שנצראו הג"פ דיד ימין ומזה נהכוה גם הג"פ צרגל ימין, וכן ג"פ דיד שמאל ונהכוה ממנו ג"כ ג"פ צרגל שמאל, כרי צכל לך ג"פ ציד וג"פ צרגל, כרי צכל לך מספר ו' צגימ' ה"ה צמילוי אל"ף וכאמור: וכן גוף וברית אינון ו' ו'. כ"כ גם (צצט"ח פ' פנחס דף רל"ו ע"א) שכו"ס צמלאו שכו"ס צ' ווי"ן מרמזים לחי"ת ויסוד צסוד גוף וברית שצקו האמנעי חשצין חד עיי"ש. ושריא בהון א' דאיהי אמא. וכמשי"כ

כך איהו סתים. אין סוף אתקרי מלגאו. כתר עלאה מלבר. כתר דרישא עלאה.

ארבע יסודין דגופא. בהן שריא יקרי. ודא איהו (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. בראתיו. דא נשמתא קדישא דאיהי עולם המחשבה. יצרתיו. דא רוח ממלא דמיניה חיוון (ג"א חיוון) ממללין. עשיתיו, דא נפש דתמן עשייה דשרי"א ברמ"ח פקודין :

תקונא עשרין ותלת (דף ס"ט ע"א)

[אלו השני תיקונים הם בספר כ"י אחר תיקונא שיבסר ואח"כ מהחיל תקון תמני סרי]

בראשית, ברית אש. ברית דא צדיק. כל אתקרי. קשורא דכל אברין דגופא.

וד דאיהו

באר לחי ראי

וגר עיי"ש, ועיין (בזכר פי ויחי דף ר"ב ע"א וע"ב) דבריהת העולם לנתחא קטור הקציה צמילין עלאין ולעילא, וכמ"ש כל הנקרא בשמי וגר עיי"ש בראתיו דא נשמתא קדישא וכו' יצרתיו דא רוח וכו'. היינו כמ"ש רבינו (בס' הגלגלים פ"א) ודע דכל צחי הנשמות צאים מעולם הצריחה, וכל צחי רוחות צאים מעולם הליירה וכל צחי הנפשות צאים מעולם העשיה עיי"ש עשיתיו דא נפש דתמן עשייה דשריא ברמ"ח פקודין. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ג ע"א) דתורה היא צחי נשמת של אדם, ומנות היא צחי נפש שנו עיי"ש, (וע"ל תיקון י' דף כ"ב ע"ב) מלכותא קדישא איכי מלכא עשייה פקודין דרמי"ח עשין עיי"ש, וכ"כ (בתיקונים מז"ח דף ע"ז) עיי"ש, ולזה דרש הכא עשיתיו דא נפש, כי הרמי"ח מי"ע הם מצחי נפש שבעולם העשיה שקיומם הוא צקום ועשייה :

בראשית ברית א"ש. (הגר"א) כתב שתקון זה י"ל להבין אחר תיקון כ"ה וכו"ל המשך עם התיקון הקדום הנ"ל, שלאחר שהקדים (צריש תיקון כ"ח) בראשית הלת פקודין, חד ירי"א בשית, הניחא צריית א"ש, ותליחאי שצ"ת ירי"א, ודרש שם ככל תיקון הנ"ל צמוד פקודא קדמאח ירי"א בשית, ובכן הוא צח צחיקון זה וצחיקון שלאח"י לפרש גם פקודא הניחא ותליחאי צמוד צריית א"ש וירי"א שצ"ת, ומפרש הכא פקודא הניחא צריית א"ש שמרמז לסוד תיקון אות הצריית ותיקון אות שנת, ואמר כי בראשית הוא לירוף צריית א"ש. ר"ת אות שצ"ת, כי צריית ושנת שנייהם צרזא דתיקון יסוד לדיק, וכמ"ש (לעיל תיקון א' דף י"ח ע"א) דא חותם דאות צריית קודש וכו"ל אות צריית שנת קודש עיי"ש וצניחורו שם וכדמפרש ואזיל : בריית א"ש ואיהו נשמת כל ח"י ודא צדיק ח"י עולמים דמני' פרחין נשמתין דצדיקא דצדיק כל אתקרי וכו'. כן הוא ג"י (הגר"א) וכנ"ל, והמשך הדברים הוא עפ"י משי"כ (לעיל תיקון י' דף כ"א ע"א, וצחיקון כ"א דף כ"ד ע"ב) דעיקר זמן תיקון

עלאה שריא ברישא דב"נ דתמן מחשבה סתימאה וכו'. עיין דצברי רבינו (בזכר הרקיע דף קע"ב פי' תרומה על דף קס"ו ע"ב) דצ"א שכו"ל סוד כתר עלאה כלולים צו ג' רישין זה תוך זה חזק למעלה מה, הראש הא' הוא חכמה סתימאה דלחכסיה ולא אהפתחא, והראש ב' הוא כתר עליון סתימאה דכל סתימין, ואלו ה' ראשין הם זה בתוך זה, ועוד יש ראש ג' הוא ראש לכל ראשים, והוא סוד רישא דלא אחידע והוא דצוק צאים צ"ב עיי"ש צאורך, ועיין (צליקוטי הש"ס צרכות) שכתב דמחשבה הוא סוד החכמה הנקרא יש מאין שהוא ככתר עיי"ש, חזק הוא צאור הדברים כאן שאמר דצרישא דצ"ב שריא כל ה' רישין, היינו הראש הא' והב' שהוא חכמה סתימאה שהוא סוד מחשבה סתימאה דלחכסיה ולא אהגליחא, וגם צחי הראש ה' שנקרא כתר עליון סתימאה דכל סתימין שם כלולים זה תוך זה, ולזה כתר עליון היינו ראש ה' שהוא סוד כתר סתימאה דכל סתימין דתמן מחשבה סתימאה שהוא נכלל צראש הא' שהוא סוד חכמה סתימאה, ואמר אין סוף אתקרי מלגאו, כתר עלאה מלבר, היינו גם צחי הראש ה' רישא דלא אחידע שפנימיותו הוא דצוק צאים צ"ב, ומצחי חילוניותו יכולין לתוארו בצמוד כתר עלאה וכאמור : כתר דרישא עלאה. ר"ל זה ראש ה' שהוא רישא דלא אחידע הוא רישא עלאה ולמעלה מה' הנוצרים שם זה בתוך זה, ועיין (צע"ה פ"ב משער הכללים) : ד' יסודין דגופא בהן שריא יקרי. וכמ"ש רבינו (צע"ה דרש א' משער דרשי אצ"ע) דצ"א יש ד' יסודות שם אש רוח מים עפר, ושורשם הם ד' אותיות יקרי"ק שם חו"צ חו"מ, והם סוד ד' עולמות אצ"ע עיי"ש, וע"י מה' (בס' נכר שלום דף ל"א) צאורך : ודא איהו כל הנקרא בשמי וגו'. היינו כמ"ש (צע"ה פי' פנחס דף רכ"ח ע"א) דצריחה האדם לנתחא היכ דציוקנא דת"ה אדם ולמעלה ואתקרי ששמיח יי"ד קי"א וא"י קי"א, וכמ"ש כל הנקרא בשמי

ח' דאיהו תמניא יומין. אינון שעורא א) דשבת דאיהו תרין אלפיין אמין לכל סטר לנטרא בהון אות שבת.

כגוונא דא אינון תמניא יומין תחום ב) לקבלא בהון אות ברית, ולנטרא ליה בהון דלא יתעביד באות ג) ברית חלול.

אמר רבי אלעזר. אבא. יומא חד הוינא אזלי אנא ורבי יוסי ד, ואתא בריה דרב המנונא סבא מההוא עלמא בדיוקנא דהאי עלמא. ואזדמן לן בארחא כגוונא דמחמר בתרין חמרין. ושאיילנא (נ"א ושאל לן) מאי (ויקרא יט) את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו. ואמר איהו מילין שפירין. אבל עם כל דא בעינא למשמע בפומך.

אמר ליה, ברי. בודאי ברית איהו שקיל ה) לשבת, ובגין דא. בראשית ירא שבת. תקונא

באר להי ראי

דהחוס שבת, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ז' ע"א) חלון דנטרין אות ברית בתחומיה דליכו ח' יומין, ושבת בתחומיה דליכו ח' אלפי חמין, ששניכס מרמחוס להיקון היסוד שהוא מלך הח, כי אות שבת ואות ברית שוין וממקור אחד נחנצו. דלא אתעבוד באות ברית חלול. היינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ז ע"א, ובתיקון כ"א דף כ"ה ע"ג) דנחליל שבת נאמר מחלליה מות יומת מןן דאעיל דרשות המלכות שפחה חללה זונה דרשות דילך הוא תחום שבת עיי"ש, הכה מצומר דפגס דאות שבת הוא מתאחד עם פגס דאות ברית לחללה זונה. ואתא בריה דרב המנונא סבא וכו' וגופא דעודא ח"ך נתגלה להם גשמה זו בתמונה מחמר אחר חמרין ואמר ושאלנא מאי את שבתותי השמרו וגו', עיין (בזכר בהקדמה דף כ' ע"ג ודף ו' ע"א) כל המאמר הזה באורך, ועיי"ש (בארכי"א ובמק"מ) ציבור הדברים הצריכות: בודאי ברית איהו שקיל לשבת. פי' כי (לעיל תיקון כ"א דף י"ז ע"א) דרשין בסוד שבת שנאמר זה מחלליה מות יומת בגין דקודש הוא לכם, ובג"ד אתמר את שבתותי השמרו ומקדשי תיראו, דבגין דאת שבתותי השמרו שלא תהנו מקום להם"א לפרון ולעלות בחלל הקדושה ע"כ נאמר ומקדשי תיראו שתיבה השכינה מקודשת לבטח ולא יהיה רשות להם"א לנוס בחללה עיי"ש וציבורינו עם, ולזה השיב הכה רש"י לבנו דענין זה שאתרנו בסוד את שבתותי השמרו ומקדשי תיראו הוא מתאחד עם המאמר הקדוש דברית איהו שקיל לשבת, דכל המחלל שבת הוא כמו הפוגם באת ברית קודש ומכניס הכ"ס שביא שפחה חללה זונה להיכל הקדושה כנ"ל, וכן הפוגם באת ברית קודש הוא כמו חילול שבת, וכדמפרש ואזיל בתיקון ששח"ז באורך: ובג"ד ירא שבת. פי' דמכ"ט בתיבה בראשית שיש בו לירוף ברית א"ש, יש בו ג"כ לירוף י"א שבת, כי שניכס ככללים יחד שבת וברית, ובקוליס הס וכדמפרש ואזיל בתיקון ששח"ז:

היסוד לדיק בסוד אשר פרוו יהן בעתו, איכו ליל שבת, לדיק מניה פרחין נשמחין דחתין ישראל, כי שבת הוא בעגמו צהי יסוד לדיק וכו שבת ונייחא לנזקבה עיי"ש וציבורינו עם, (וברע"מ פ' תזריע דף מ"ד ע"א), וכזה שם לדיק מניה פרחין נשמחין דחתין ועיי"ש וציבורינו דר"ל דהזוג דכליל שבת הוא מסוגל להוליד נשמות לדיקים עיי"ש, ולזה דרש הכה שכל מרווח בלירוף ברית א"ש, עפ"י מש"כ (לעיל תיקון כ"א שם דף ס"ג ע"א, ובתיקון י"ז דף ל"א ע"א) דהתיקון של יסוד לדיק שמתקנים האיש והאשה בלוי שבתות, הוא בסוד רשפי א"ש שלהבת י"ק צ' אש"י דשלהבין דאשא דנפקין מצי אותיות י"ק עיי"ש, ומעשה חזין אשר להמשך הדברים הזה אמר ברית א"ש ואיכו נשמית כ"ל ח"י, היינו כמ"ש (בזכר פ' תרומה דף קל"א ע"א, וכמ"ל תיקון ו' דף כ"ז ע"ג, ותיקון כ"א דף מ"ו ריש ע"א) דענין נשמית כ"ל ח"י שאומרים בשבת הוא לשבת הנשמות החדשים דנחתין בשבת עיי"ש וציבורינו עם, ומפרש הכה דזה העטס שאנו אומרים נשמת כ"ל ח"י, כי שבת הוא זמן התעוררות היסוד העליון שממנו נוצעים נשמות לדיקים, וכמ"ש (לעיל ברית בהקדמה דף א' ע"א, ובתיקון ו' דף כ"א ע"א, ובתיקון י"ז דף ל' ע"א) דנשמות הלדיקים יולאים מיסוד דז"א עיי"ש וציבורינו עם, ודרש שזה מרווח בתיבת כ"ל ח"י, כי נשמת הלדיקים נקראים כ"ל ח"י, על שם היסוד לדיק שנקרא כ"ל, בסוד כי כ"ל בשמים ובח"ך, וגם נקרא ח"י ע"ש לדיק ח"י בעולמים: קשורא דכל אברין דגופא. ר"ל דמכ"ט נקרא היסוד כ"ל, כי הוא כלל דכל שיפין דגופא: ד' דאיהו תמניא יומין וכו'. עיין (צ"ע"ה פ"ד משער אונחה) דענין מלות מילכ הוא מסערה דמלך החי שהוא הדין שהוא היסוד השלם שממנו נצרה עולם התיקון, ולכן מילכ שהוא ציבור ל"ל ציוס החי עיי"ש, ולזה אמר הכה כי גם צמה שמילכ הוא ציוס השמתי שהוא סוד יסוד השלם, הוא מתאחד עם סוד שבת שהוא ח' אלפיס

תקונא עשרין וארבע ליום י"ג

בראשית יר"א שבי"ת. (ובה) שבתותי תהי דחיל. יר"א תורה. יר"א ברית.

כמה דצריך נטירו דברית דלא יעול ליה ברשו נוכראה. כגוונא דא צריך בר נש נטירו דשבת דלא לאפקא מרשות היחיד ויעול ברשות הרבים.

רשות היחיד, איהי שכינתא רחבו ד' ואינן יקר"ק, וגבהו עשרה יוד קא ואו קא.

רשות הרבים. נחש אשת זנונים סם דאל אחר דאיהו סמאל. ואיהו כללא דע' אומין, ואיהי חללה זונה. ובעלה חלול שבת איהו. ובגין דא מאן דאפיק מרשות היחיד לרה"ר. חייב א) סקילה.

עירוב איהו עמודא דאמצעיתא, וביה מטלטלין מבית לבית. דאינן שכינתא עלאה ותתאה. ועלייהו אתמר (סם) את שבתותי תשמרו, ומקדשי תיראו, דא מקדש' יו"ד.

אות

באר לחי ראי

פי' אומות, אבל בשבת היא השכינה צנח' רח"י שלא יתן רק לישראל בלבד בסוד צניו וצין צני ישראל ולא צניו וצין העכו"ם, כמ"ש (צמכילתא פ' כי תשא) ונכרי ששבת חייב מיתה, וכמ"ש צ"ש"ס (סנהדרין דף נ"ח ע"ב) עיי"ש ובעלה חילול שבת איהו. ע"ל בהקדמה שדרש מחלליה מות יומת, מאן דאטיל ברשות דילה שפחה חללה זונה דרשות דילה תחום שבת עיי"ש וצביאורו שם, ואמר הכא דמ"ש שם דפי' חילול שבת הוא מכניס קליפת חלליה להיכל הקדושה, לאו דוקא הנוקבא דקלי' שנקרחת חלליה צה' כי הוא פוגם ג"כ בדכורה דקלי' שנקרחת חליל' שבת צו', וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ק"ז ע"א) עיי"ש. ובג"ד מאן דאפיק מרה"י לרה"ר חייב סקילה היינו כי לפי האמור למעלה דמוליה מרכ"י לרכ"י הוא פוגם בעולם האצילות שהוא סוד אות י' של הוי"ו גבוה י' ורחבו ד' כג"ל, וממילא דעושו סקילה צה, כגודע מדברי רבינו (צ"ע"ה צפ"ט משער ק"ש שעה"מ) שאם העאחי לפניך ופגמתי בצוח י של שמך הגדול הוי"ו וכו', ונתחייבתי צ"ד הל"ק סקילה וכו' יאיר בעולם אצילות וכו' עיי"ש: עירוב איהו עמודא דאמצעיתא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"ב) איכו עירוב דילה מסערה דימינה ושמאלה דאינון ע"ב רי"ו דהיינו חסד וגבורה ועיי"ש צביאורו, דהיינו סוד ת"ת עמודא דאמצעיתא מסערה דאות ו' של הוי"ו עיי"ש, ולעיל (בהקדמה דף ח' ע"א) וצביאורו שם: וביה מפלגלין מבית לבית וכו'. היינו כי כל הכשפעות הנשפע ממאמא שהיא סוד צית ראשון ה' עלאה לצרתא שהיא סוד ה' תחאכ צית שני הולך דרך אות ו' שהוא עמודא דאמצעיתא, וכמ"ש (צ"הר פ' בלק דף קפ"ו ע"א, ולעיל דף י"ג ע"א) דעמודא דאמצעיתא שהוא אות ו' דהוי"ו הוא צריח התיכון שמצריח מן הקל"ה אל הקל"ה, היינו מצית ח' שהוא

יר"א שב"ת. ר"ת שצ"ת צרי"ת תור"ה. ירא תורה ירא ברית עיין (צ"הר בהקדמה דף י"א ע"ב) צמאמר פקודה קדמאח דירחא ה' אקרי ראשית, ולא איכו חרעא לאטלא גו מהימנחא עיי"ש, ולזה דרש הכא תיבה צראשית, שהוא לירוף יר"א שצ"ת צרי"ת תור"ה, שצ"י דברים הללו לריכין לשמור צירחא ה' דאקרי ראשית שהוא חרעא לאטלא גו מהימנחא שלא ינכוו זרים צחוכו. דלא יעול ליה ברשו נוכראה. וכו"ה שצריך לשמור שלא יכנס נכרי ברשות הקדושה ככה ישראל הנבעלה לגוי, ונקט חדא וכו"ה לאידך. דלא לאפקא מרה"י ויעול ברה"ר. וכו"ה נמי שלא יעול מרכ"י לרה"י, והולאח והכנסה חדא הוא כדתן אצות מלאכות והמוילא מרשות לרשות, וחד ממייכו נקט. דלא לאפקא מרה"י ויעול ברה"ר היינו ממלכות שנקרחת רח"י לגזי בעלה ז"א דגבוהה י' ורחבה ד', כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"ב) עיי"ש וצביאורו שם, ורה"ר הם הקליפוי כמ"ש (צ"הר פ' פנחס דף רמ"ד ע"א) מאן רה"ר הל"ה שפחה זונה נדה גויח רשות דסי"מ ונחש ושצפין ממנן דעמין עיי"ש רחבו ד' וכו'. צביאור הכזרים ע"י צדברי רבינו (צליקוטו הש"ס שבת) דרכ"י הוא עולם אצילות, שהוא אות י' של שם הוי"ו שצו כולל כל ד' אותיות הוי"ו וכו', ורה"ר הוא בעולם הצריחא אשר כנגדה מתחילין אחיות החילונים הנקראים רבים בסוד הן רבים עמי הארץ, ועוד כי שם נפלו המלכין דמיתו ע"כ נקרא רה"ר עיי"ש: ואיהו כללא דע' אומין. היינו כמ"ש (לקמן תיקון ל"ב דף ע"ו ע"ב) דסי"מ ונח"ש הם ממנן דע' אומין, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"א) דע' ערקין אינון כצבדא לקבל ע' ממנן של סי"מ ונחש עיי"ש וצביאורו שם, ולזה אמר הכא דמכ"ש נקראו רה"ר כג"ל כיון שהם כוללים רבים עמי הארץ שהם

אות שבת (דא ברית) דצריך לנטרא ליה בבת זוגיה דאיהי קדושה דיליה, ברכה דיליה, דעלה אתמר (בראשית ב) ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו. ויברך דא ברכה, ויקדש דא קדושה.

ולגבי תרזיהו הוו נפקי קדמאי לקדמות כלה, והו אמרי תרי זמני ב) באי כלה באי כלה. בההוא זמנא קול חתן ג) וקול כלה.

ועוד

באר לחי ראי

פי השא) כבוד ושמרו בני ישראל את השבת, ר"ת בי"א, לנטרא ולהמתקן עד השבת עיי"ש: דאיהי קדושה דיליה ברכה דיליה עיין (לעיל חיקון כ"א דף כ"ז ע"א) דשבת דלא איה רשות נוכראה בין קביא ושכינתיה איבי אחקריאה קדושה דיליה וכד מצרכין מזונא אחקריאה צרכי דיליה וצתרוויכו איבי יהודא דיליה עיי"ש וצביאורנו שם, ובין דרש גם כהא בענין קדושה הזיווג ליל שבת עפ"י מש"כ (לעיל חיקון ו' דף כ"א ע"ב) כבוד זכור ושמור, דשמירה שבת בענין קדושה הזווג צבחי אשר פרו יתן בעתו מליל שבת לליל שבת ומחיידין צווגיכוון כדה דאינון יהודא דלכוון בקדושה וצרכתא היינו שנשא אחת בחופש וקדושין נחטורר הכה של השם יצ"ק ר"ת יהו"ד צרכייה קדושייה, ועיי"ש צביאורנו שבצבחי מדברי (המק"מ) דסוד יהוד צרכי קדושה הוא יהוד א"י עם יהוד ז"י, והצבחי שם מדברי (הרע"מ פי משפטים דף קנ"ז ע"א) דסוד יהוד צרכי קדושה, הוא כי צרכי הוא סוד קו ימין, וקדושה הוא סוד קו שמאל, ויהוד מחבר שניהם, והיינו שע"י היהוד של סוד חתן וכלה בקדושין ח' צרכות נחטבר הקו ימין עם הקו שמאל עיי"ש, ולזה אמר כהא שע"י הזווג של איש ואשה צחיקון יסוד לדיק צליל שבת, נעשה היהוד של יצ"ק כמו צווג חתן וכלה ציוס החותם, כי התעוררות האות י הוא ע"י היסוד צכה השבת כמו שהקדם לעיל כבוד ומקדשי היראו מקדש י, והשבת צעמנו יש צו הכה של צרכייה קדושייה שנאמר צו ויצ"ך ויקד"ש ולגבי תרזיהו היינו לגבי הכי שבתות שבת עלאה ושבת החאה, שהוא סוד חיקון הכי נקיבות ה' עלאה וה' החאה שנעשה צכה השם יצ"ק סוד יהו"ד צרכייה קדושייה שנתעורר צליל שבת, שע"י נעשה הכי צווגים של א"י ושל ז"י כמ"ל. הוי נפקי קדמאי לקדמות בלה וכי. וכמ"ש צשים (שבת דף ק"ט ע"א) דר הניחא כוי אמר צואו ונלא לקראה שבת המלכה, ור' ינאי אמר בוי כלה צאי כלה עיי"ש, ואמר הכה דלגבי תרזיהו אמרו צי פעמים צאי כלה, היינו ע"ש הכי צלות העליונות דמחידין עם צעליכו צכה קדושה שבת כמ"ל: בההוא זמנא קול חתן וקול כלה. עיין (לעיל חיקון ו' דף כ"ז ע"א) דצבכתת הפילין ש"י וש"י מחתקין הכלב צחכשעין שלה וקורין לבחתן דילה שהוא סוד ק"ש ומצידין אחתם לבחופש, וכיינו

שהוא ה' עלאה לצית שני שהוא ה' החאה, שכל החסדים והשפעות הנשפע מאמא עלאה לאמא החאה נשפע דרך היסוד לדיק של ז"א שהוא עמודא דאמלעיתא עיי"ש. ועלייהו אתמר את שבתותי תשמודו. עיין (צוכר צבקה דף ה' ע"ב) שרש את שבתותי תשמורו שבת עלאה ושבת החאה עיי"ש, ופנימית הענין ע"י דצרי רציו (צלק"ה פי קדושים) כבוד את שבתותי תשמורו, שהוא כבוד משאחז"ל אלמלי שמרו ישראל צי שבתות, שהוא כבוד חיקון מלך ה' מלך הדר, דשבת הא' ה"ה שצירה ה"ז מלכים, אבל שבת הכי נחקנו העולמות החתומים מסטרא דמלך הדר שלא נאמר צו מיחה שע"י נעשה חיקון העולמות עיי"ש, והנה כזר חמר למענה דסוד חיקון דיסוד השלם הוא צמלך ה' שהוא הדר וע"כ יש ה' אלפים אמה צחחוס שבת וכמזכר, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דלאחר שאמר דחיקון עירוב לצורך חחוס שבת שהוא מסטרא דמלך הדר כמ"ל הוא ע"י עמודא דאמלעיתא צרא דצריה החיכוך שהוא יסוד דז"א דע"י נשפע החסדים מה' עלאה לה' החאה, אמר ועלייכו אתמר את שבתותי תשמורו, היינו שישמרו ישראל את היסוד לדיק השלם שהוא צרא דמלך הדר הכולל יסוד השלם צבחי שתי שבתות שבת עלאה ושבת החאה, ה' עלאה וה' החאה וכאמור ומקדשי תיראו. דרש המשך הקרא את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו, כי חיקון האות צריה הוא מסטרא דקדושה, וכמ"ש (צמדורש ר"פ קדושים) שכי"מ שאחה מולא גדר ערוה אחה מולא קדושה, ועיין (צוכר פי משפטים דף ק"א) כבוד והנחה צירושלים קדוש ואמר לו עיי"ש: מקדש יו"ד. היינו כמ"ש (לעיל צבקה דף ה' ע"ב) כבוד צרייה איש צרייה איכו י עיי"ש וצביאורנו שם, וע"י עוד (לעיל דף ה' ע"א) לאות י הוא יסוד לדיק עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (צפרע"ה פי משער התפילין) דיסוד דז"א הוא לורה י עיי"ש. אות שבת דא ברית. עיין (צמכילתא ר"פ השא) לעשות את השבת לדורותם צריה עולם, ר' אליעזר אמר דבר שהצריה כרחת לו, ואחו זו מילה עיי"ש, ולזה דרש כהא דכן הוא צרום גבוים שגניהם נחייסדו לצורך חיקון יסוד לדיק חו עולמים וכאמור: דצריך לנטרא ליה בבת זוגיה. פי שצריך שימתין לבחזווג צבת זוגיה שבת ולא צחול, כמ"ש (צלק"ה

ועוד מקדשי באת ירד, בגין דלית קדושה פחות מעשרה. וצריך לברכא לון ולקדש לון בקדוש על היין בשבעין תיבין דקדוש, ויכליו כחושבן ביי"ן.

וצריך למימר סברי מרגן. ואינן דאמרין וענו לחיי, בגין דאתקשרו באילנא ה) דחיי. לא באילנא דמותא. ואיהו גפן דחב ביה אדם קדמאה. וחד אמר חטה היה, וחד אמר גפן, וכולא ה) קשוט.

שבע

באר לחי ראוי

והיינו שזייג עולים למינ לאריא ע"כ לריכין עמא קדישא לברכא לון אז צזי זכרות ולקדשא החתן להכלא זקדושין ולא חיוון קדישין מנגנין זגדפיוכו עיי"ש וזביאורנו שס, ולאמר הכא דבענין זה שפושן היחוד עיי שמיחה שצח ג"כ החיון קדישין מנגנין זגדפיוכו, וכוא סוד קול חתן וקול כלה, והיינו סוד מזמוטי חתן וכלה האמור (לעיל דף ג' ע"א) עיי"ש וזביאורנו שס. ועוד מקדשי באות יו"ד. פי עוד רמז למה שדרשינן למעלה מקדש י: בגין דלית קדושה פחות מעשרה עיין (לעיל תיקון י דף כ"ה סוף ע"א) דתיקו קדושין וזכרות לכלה ולקבל זכרה וקדושה ויחוד דקצ"ה, הכי לריכין ישראל דיכא יחודא לזכון זקדושה וזכרה, והכי כל מזוניכו וזכרה וקדושה, ולית קדושה זפחות מעשרה דלית י עיי"ש וזביאורנו שס. והכי ענין סוד יחוד זכרה קדושה שגעשה זשצח זצח"י היחוד זכרה קדושה של חתן וכלה וכדמפרש ואזיל. וצריך לברכא לון. עיין משיל (תיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) דא' מתיקוני השצח הוא צסוד זכרה שהוא כללא דז ספירין ואינון שצח זכרואן דשמ"ע זצח"י ז זכרות דחתן וכלה וכלינן זלדיק שהוא יוס השצעי זכיה מתייחדין חתן וכלה דליתו יאקדונוקיי עיי"ש וזביאורנו שס. לברכא לון ולקדש לון. לתקנס צסוד זכרה וקדושה, ולא ממילא מתיחדים קצ"ה ושכינתא ונעשה התיקון של יחוד זכרה קדושה כנ"ל: בקדוש על היין. כמו שמזכרין ז זכרות של חתן וכלה על היין. בשבעין תיבין דקדוש וכו' היינו כמ"ש (זכור בהקדמה דף כ' ע"ב) זרזא דלת שצחותי השמורו, לקבל חינון תרין שצחות, חינון תרין קדושותי דלית לנא לאדכרנא, חד ויכליו וחד קידוש, ויכלו לית זיה תלתין וחמש תיבין, וזקידושא דאק מקדשין תלתין וחמש תיבין, וסליק כלא לשבעין שמכן דקצ"ה, וכנסת ישראל אחטער זכו עיי"ש, ועיי זדצרי רזינו (זפרע"ה פטניו ועיי מזער השצח) דסוד יי"ן מספר ע, ועי תיבין דויכלו וזכרה הקידוש הוא להמשך ז ספירות להמלכות שכל אי כלול מעשר עיי"ש: ויכל"ז כחושבן ביי"ן (הגרי"א) כחז של"ל כחושבן יי"ן, ולפני"ד יש לקיים הגי' הישנה זיי"ן, עפמי"ש (זפרע"מ פי פנחס דף רמ"ה ע"ב) צסוד הכוס יין של קידוש, יי"ן לית זיה תרין גוונין חויר וסומק, יי"ן גימ' עי אנפין. הא

פי"ז לקבל זכור ושמור דשצח שהוא ז', ועי תיבין קידוש ויכלו הא פי"ז עיי"ש, ולאמר הכא שזכ מזמונ זמ"ש זגמי (פסחים דף ק"ו ע"א) דמלות קידוש היוס של שצח ל"ל זיי"ן הוא גימ' ויכלו לכוונה כנ"ל: וצריך למימר סברי מרגן. עיי זדצרי רזינו (זפרע"ה) שס דכוונה סברי מרגן שאומרים זקידוש היוס, הוא מתאחד עם כוונה ש"ס של שמ"ע ישראל דק"ש, ועיי"ש (זפ"י משער הק"ש) דכוונה שמ"ע ישראל הוא ש"ס ע, ש"ס הוא המלכות ואנו ממשיכין לה שפע מן עי הגדולה שהוא סוד עי שמכן דזאילנא דחיי שהוא זינה שהוא סוד ז ספירות של הזינה שכל אחד כלולה מעשר הרי עי עיי"ש, וזכר מזון המשך הזכרים כאן דלנורך הכוונה של המלכות צסוד ז' שצחות להמשך משצח עלאה שהיא זינה לשצח חתאה שהוא מלכות כנ"ל, אומרים זקידוש היוס סברי מרגין סוד ש"ס דשמ"ע ישראל שהוא ש"ס עי להמשך עיי ביי"ן גי' עי רצחי סוד ז' ספירות כל אי כלול מעשר דאילנא דחיי שהוא זינה להמלכות וכאמור: וענו לחיי בגין דאתקשרו באילנא דחיי היינו כי לאחר שאמר המקדש על היין סברי מרגין סוד ש"ס עי רצחי דאמא עלאה שהיא חילנא דחיי הוא מתקשר זאילנא דחיי סוד שצח עלאה וכאמור דא באילנא דמותא. עיי זדצרי רזינו (זלקי"ה פי זרזשית זדרוש חטא אדכ"ר) שצחז שנין הפגס של אדכ"ר לאחר החטא היה כי קודם שחטא היה כל העולמות זימי החול זמקומם ומדרגתם כמו שהוא עתה זעלויחם עיי תפילתנו זיוס השצח זחפילת מוסף, ולאחר שחטא ירדו העולמות ממדרגותם כמו שהוא עתה זימי החול עיי"ש זאורך, וזכר מזון המשך הזכרים דשצח זקידוש היוס על היין נתקן החטא של אדכ"ר שגערך נשמתו מאילנא דחיי דעד שס הוא עליות העולמות צסוד שמ"ע ש"ס עי כנ"ל וע"כ נגזר עליו מיחה, ועתה עיי קידוש של שצח עולים זיי"א למדרגתם כמו שהיה קודם החטא להתקשר זאילנא דחיי שהוא אמא עלאה כנ"ל: ואיהו גפן דחב ביה אדם קדמאה. עיי ש"ס (חולין דף ל"ב ע"א) וזגפן שלשה שריגים גפן זה העולם, ועי (זקכ"י ערך גפן) שמזכר דמ"ש גפן זה העולם, היינו עולם הזינה צסוד כי אמרתי עולם חסד וינ"כ אוחיות זינה עיי"ש זאורך, ולאמר הכא שזכ כוונה המ"ד דס"ל חין שאלל אדכ"ר

שבע מינין אינון. חטה. ושעורה. גפן. ותאנה. ורמון, זית שמן. ודבש. (חטה ושעורה). והא אתמר.

וצריך לאחזרא עלייהו. חטה הא אתמר.

שעור"ה דאפיק ה' משעור ו' דילה.

גפן סחטה ענבים ברשו אחרא ועבד יין נסך ואתעביד אילנא דטוב ורע.

תאנה. לקיט תאינה קדם זמנייהו קדם דאתבשלו, כך לקיט הוא מעלמא קודם זמניה. ודא איהו רזא מאן דגרים די ימותן בנוי קדם זמנייהו, הה"ד (קהלת ה) למה יקצוף האלקים על קולך וחבל את מעשה ידיך, ורזא דמלה (ירמיה ב) לשוא הכיתי את בניכם וגו'. ובגין דא (שמות כ) לא תשא את שם יי אלקיך לשוא.

רמון

באר לחי ראי

נוכראח ברשות הקדוש ועבד יין נסך וכאמור: ואתעביד אילנא דטוב ורע. עיין (צ"ח פ"א משער ליוז בעולמות) דהמלכות נוקבא דליליות בהתמעט וירדה לעולמות התחתונים ונקשר בה המוח בסוד רגליה יורדות מוח אז נקראת המלכות עץ הדעת עוז ורע עיי"ש באורך, ולזה אמר גם הכא להמשיך הדרוש דעיי שפחטב ענבים ענבים צרי"ר שהיא מדור הקליפור ועאלל נוכראח ברשו דילכ בצחי יין נסך ונקנסה עליו מיחה על שנכנסו החיזונים בחלל דילה בסוד רגליה יורדות מוח, אז אתעביד עץ הדעת עוז ורע וכאמור: לקיט תאנה. וכמ"ש צ"ח (ברכות דף מ ע"א, וסוכה דף ע' ע"ב) עיי"ש: קדם זמניה. וכמ"ש (במד"ר בראשית פ' כ"א סי' ז') אדכ"ר שלא יכולת לעמוד בצוויך אפילו שטב א', והיינו שאם היה ממתק לשבת, היה מקוים בו אשר פרוי יתן בעתו, והוא אכל פגב קודם צישולה, וציאור הדברים עיי' בדברי רבינו (בפרע"ח פ"ב משער ר"ה), ועיי' (בס' עטרת לבי בפירושו לזהר בראשית דף ל"ו ע"ב): [א"ה ועיין (בשע"כ ענין ר"ה דרוש א') בהגהת כ"ר אציגדור ז"ל צוה] ודא איהו רזא מאן דגרים די ימותן בנוי קדם זמניהו. עיין (במד"ר שם פט"ו סי' ח') חאנה שאכל אדכ"ר מה היתה, ר' אבין אמר ברת שבע דחמטיית ז' ימי אצלה לעלמא, ר"י דסכנין בשם ר"א אמר ברת אליחא דחמטיית אליחא לעלמא, ומפרש (המח"כ שם) פ"י יללך וקויה עיי"ש: וחבל את מעשה ידיך. היינו כמ"ש צ"ח (כתובות דף ע"ב ע"א) אחיכ הוא מעשה ידיו של אדם, הוי אומר בניו וזנותיו עיי"ש: לשוא הכיתי את בניכם. עיי' צ"ח (כתובות שם) שדרש על פסוק זה על פסקי שוא הכיתי את בניכם, (ובמד"ר ש"כ"ש פ"א סי' כ"ח) דרש מרפיון תורה שצבם הכיתי את בניכם, והכא דרש לה על חטא אדכ"ר שפגם בחטא יי"ע שהוא מסטרא דפ"ז שנקרא שוא כחבר בסמוך: ובג"ד לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א)

גפן הים, היינו היין שפגם בחטאו בלמא עלאה שהיא ברזא דש"ס ע' מספר יי"ן סוד אילנא דחיי ע"כ נקנסה עליו מיחה כנ"ל: וחד אמר חטה היה וכו'. הוא פלוגתא המ"ד צ"ח (ברכות דף מ ע"א וסוכה דף דף ע' ע"ב): ז' מינין אינון וכו' היינו כמ"ש (לעיל תיקון ע"ז דף ל"א ע"א) דכ"ז מינין ששחצבה בכו הארץ, היינו הארץ העליונה שהיא הציונה, כי ה' מינים הם סוד ז' ספירות של הציונה שנקראת בת שבע עיי"ש וצביאורנו שם: והא אתמר. וכמ"ש (בתיקונים מז"ח דף פ' ע"א) דכ"ז אדכ"ר שבע מינים דאינון חטב ושעורה וכו', ובג"ד הוו אמרו רבנן דמתני' חילן שאכל אדכ"ר חטב הים, וחסרנין חמרין גפן הים, ולא הוו חולקין במילויכו דכולא קשוע דשבעת מינין נטיעין בארץ וכו' עיי"ש. חטה הא אתמר. פרושה לעיל (תיקון ע"ז שם) דחילן שאכל אדכ"ר חטב הים, היינו כי אדכ"ר החזיק בה' העליונה שהיא סוד ציונה מן חטי"ה ונשאר ח"ט, ע"כ גרס ליה מיחה עיי"ש וצביאורנו שם והיינו כדאמנן: שעורה דאפיק ה' משעור דילה. עיין (בזכר פ' בלק דף קפ"ח ע"ב) שדרש שעור"ה שיעור ה', דשיעור קומה של המלכות נכנה ע"י סוד ה' חסדים עיי"ש (ובמק"מ) שם, והכא דרש שער ה', היינו ה' העליונה שהוא ציונה, דחטא אדכ"ר היה שמוע בהשפעה מה' עליונה לשיעור קומה של המלכות כנ"ל: חטה ענבים. וכמ"ש (במד"ר בראשית פ' י"ט סי' ה') שחטב ענבים ונתנה לו, וכ"כ (שם פ' נשא פ"י סי' ד') ויין מסכה לו חוה לאדם ושחב עיי"ש: ועבד יין נסך עיין (לקמן תיקון כ"ח דף ע"ב ע"ב) שהיין שצחוק הכוס הוא סוד החכמה שצחוק הלל, אם אינו משמרו נכחן נתנסך ציון נסך דחיהו ינרא ציפא עיי"ש וצביאורנו שם, ולכלן (תיקון ל"ו דף ע"ז ע"ב) בסוד מחללה מוח יומת, למאן דעאל נוכראח בחלל דילה דחיהו רשות הרבים יין נסך עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא שזכ החטא של אדכ"ר שנקנסה עליו מיחה על שפחטב חוה ענבים ברשו אחרת ועאל

רמון בן זומא ביה חב. אבל רבי מאיר תוכו אכל קליפתו זרק. דקליפין אינון אומות העולם. ישראל מוחא בינייהו.

כן כגוונא דא שכינתא איהי פרדס בגלותא. (דף ס"ט ע"ב) ואיהי מוחא מלגו. אגוז קרינן לה, כמה דאמר שלמה מלכא (שיר 1) אל גנת אגוז ירדתי. ואיהי שכינתא איבא מלגאו. הה"ד (תלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה.

וקליפין הן כמה רשויות נוכראין. ובשבת מכולא אתפשטת, ואתלבשת בלבושין שפיראן, וכן

באר לחי ראי

ר"מ וכאמור: שכינתא איהו פרדס וכו'. וכמ"ש (צתיקונים מז"ח דף ע"ז ע"ב וע"ה ע"א) שכינתא אתקריאת פרדס דלוריינתא ואיהו מוחא מלגאו אגוז קרינן דה. וכמ"ש גם זה (צתיקונים מז"ח ס"ט) דשכינתא היא כגון אגוז, דליבא דילא סתימא וחסומא בין רשיעיה וכו', וכגוונא דמוחא דאגוז סתימא הכי חיכי שכינתא סתימא ואיכי אסירא בגלותא בין רשיעיה עיי"ש, ועי' דצדרי רבינו (צע"ה פ"ג משער הקליפות) בסוד השליך משמים ארץ, שמרמז לזמן הגלות והחורבן שנפלה המלכות למטה למדור הקליפות והקליפות הקיפו חוהה כביז עיי"ש, ועיי"ש עוד (צפ"צ משער ק"ג) שענין זה של התלצשות המלכות צהקליפות הוא צרף דאגוז, שהנכורה שהיא סוד נקודת המלכות הוא המוח שבתוך האגוז, והקליפה הקשה הוא הס"א הסובבים אותה עיי"ש בצריכות. אל גנת אגוז ירדתי. וכמו שמבאר (הרצ הק' צבל ערוגת הכושם על שה"ש) פסוק זה על ענין הנזכר באורך: ואיהי שכינתא איבא מלגאו. וכמ"ש (צתיקונים מז"ח ס"ט): כל כבודה בת מלך פנימה וכמו שדרש (להלן תיקון ל' דף ע"ג ע"א וע"ב) צפסוק זה על ענין התלצשות המלכות באינון קליפין והיא סתימא וחסומא צפנים שלא יבואו החיזונים צתלל שלה צסוד מחלליה מות יומה עיי"ש וצביאורנו שם באורך וקליפין הן כמה רשויות נוכראין. (להלן ס"ט) איתא דקליפי' שהמלכות מתלצשת צהן הס' ד' גלויות שהם חבו וצבו והשך וחסום עיי"ש, ועיין (צתיקונים מז"ח דף פ"צ ע"ג) דהארץ היא כלילא מכלהו קליפין, ושכינתא מתלצשת צה לצערא רוח עומאה עיי"ש בצריכות. ובשבת מכולא אתפשטת וכו'. עיין (לעיל דף ע"ז ע"א) וצביאורנו שם, כשהשכינה מתיראת מהחיזונים הסובבים אותה שלא יכירו צה החיזונים ויצואו לשלוט צה ח"ו צסוד שפחה כי חירש גצירחה, אז השכינה מתלצשת צצגדי שפחה ואינה מתלצשת צצגדי מטרויחא. אבל צזמן שאין לה פחד מן החיזונים היא מתלצשת צצגדי מלכות עיי"ש, ולזה אמר להמשך הדרוש דמה שאמרנו שהשכינה מתלצשת צקליפין שהוא צגדי שפחה הוא רק צימי החול שהוא צזמן שליטה החיזונים, אבל צצצת דאיכי אתפשטת מס"א וכל דינין מהצצין מינה וכמ"ש (צזכר צראשית

לא השא וגר שם כי לא שכינתא, לשוא דא ע"ז דגלת חמון ועיי"ש צביאורנו שהצחיה מהא דלהלן (תיקון ס"ט דף ע"ז ע"ב) שדרש פסוק זה על המוליד ז"ל מלכות צריה קודש שהוא רכיי לרבי"ר כאלו ערצ שמה דקצ"ה צע"י, ולזה דרש לא השא שם כי שהוא שכינתא לשוא שהוא ע"ז דגלת חמון, פי שעי' פגם הצריה הוא מעציר ונושא את השכינה ממקור הקדושה למקום שוא שהוא ע"ז עיי"ש, ולזה דרש הכא לשוא הכיחי את צניכס, עיי' עצירה לא השא את שם כי אלקיך לשוא שעצר אדכ"ר שפגם צחות צריה קודש על שאכל פנה ולא המתין כנ"ל, עיי"ז גרם מיחה לכל צחי עונס. רמון בן זומא ביה חב. (הגרי"א) גרם [נחחר ציה חצ], וכנ"ל לעי"ד, והיינו מפני כי ידוע מ"ש רבינו (צלק"ה פי צראשית) צסוד ד' שנכנסו לפרדס האמור צש"ס (הגיגה דף י"ד ע"ב) צצחו כל אחד לתקן חלק אחד מחטא של אדכ"ר, וגם אלישע אחר נכנס לנורך זה וקינץ צנטיעות, ומבואר שם (צגמי להלן דף ע"ז ע"ב) שחורחו של אלישע אחר הוה צצחי רמון, ור"מ תוכו אכל וקליפתו זרק, ועיין (לעיל דף י"א ע"ב) שהמכשול שאירע לאלישע אחר הוה מסטרא דרמון שיש עליו קליפה קשה ונכשל על שצברו עליו הקליפות והמשיכו את נשמתו למדור התחתון שלהם, אבל ר"מ הוה ציכלתו להצגבר על הקליפות ותוכו אכל וקליפתו זרק עיי"ש: דקליפין אינון אוה"ע. וכמ"ש רבינו (צע"ה פ"ג משער ק"ג) דסוד עה"ד עו"ר הוא צכללותו סוד אגוז שכולל הקליפות והמוח של האגוז, והג' קליפות של האגוז הם שורש הרע, והמוח צצפנים הוא שורש הטוב, וכל נשמות הגוים והילכ"ר צצחדם הם מג' קליפות של סוד האגוז כנ"ל שהם מסטרא דרע דעה"ד עו"ר ואין צבם טוב כלל, וכל נשמות ישראל והיל"ע הם מהמוח של האגוז מסטרא דטוב דעה"ד עיי"ש באורך, ואמר הכא להמשך הדרוש דכוד הרמון דציה פגם אדכ"ר הוא ג"כ כענין האגוז דעה"ד שיש צו קליפה קשה שמתנו נשמות הגוים והילכ"ר, ומוח צצפנים שורש היל"ע, ועי"כ כאשר נתקלקל אלישע אחר ואתדבק צקליפות הרמון של עה"ד, עי"כ המיר דהו ואתעבר צו נשמת גוי מגויי הארץ, והכח הפנימיות של סוד חוכיות והמוח של האגוז והרמון הו"א ממנו

וכן צריכין ישראל לתתא לאתחדשא בשבת בלבושין שפיראן. וכן לאטעמא בשבת מכל מאכלין טבין, בגין לקשרא ולארקא ברכאן לגבה מכל ספירן. ולמהוי אשתקיא מכולהו.

וצריך לקיימא בה ענג, דאיהו צדיק דנפיק מעדן דאיהי בינה עלמא דאתי. להשקות את הגן דא שכינתא תתאה. ונהרא איהו ר' דנפיק מן י"ה ואזיל חמש מאה שנין דאינון חמש ספיראן. ומטי לצדיק לאשקאה מיניה גנתא דאיהי ה', (בראשית ב) על כן יעזב איש ז' את אביו ואת אמו ודבק באשתו וגו'.

וכן

באר לחי ראי

עדיף ס"ל גם להזכיר ע"כ מחיר על מאכלי ענג היום ציותר, וא"ש וכוון. [ולמחוי אשתקיא מכולהו. וכמ"ש (בזכר פ' האזינו בל"ד דף רפ"ח ע"ג) וצעי צ"ג למיכנ תלת סעודהי דשבתא, דהא כל המינותא וכל כללא דמינימותא זיה אשתכח עכ"ל, ועיי' מזה (בזכר פ' יתרו דף פ"ח ע"א) וצריך לקיימא ביה עונג דאיהו צדיק וכו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ג"ח ע"א) דמי שמקיים עונג שבת, הוא מתקן את המלכות להמשך שפע מאמא צסוד ונהר יולא מעדן להשקות את הגן, ועיי"ש בציוארנו שהדברים מתייחדים עם מאמר (הזכר פ' בראשית דף כ"ו ע"א) דשכינתא עילאה היא סוד עד"ן, ושכינתא תתאה הוא סוד ג"ן, ונהר דא ר' יולא מעדן דא י"ק, שהו הוא מצין י"ק סוד או"א, להשקות את הגן ה' תתאה עיי"ש. ואמר הכא להמשך הדרוש דתיקון המלכות צסוד עונג שבת הוא ע"י היסוד לדיק שנמשך השפע מצניח עלאה דרך ז"א להמלכות ע"י היסוד לדיק וכאמור: ואזיל ת"ק שנין וכו' עיי' (צירושלמי פ"ק דברכות ה"א דף ד' ע"ג), ובמד"ר בראשית פט"ז סי' ה') תנא עץ החיים מהלך ת"ק שנה עיי"ש, ועיין (לעיל ריש תיקון י"ח דף ל"ח ע"א) בציואר הענין, שהשפעה הנשפע מאמא עלאה לז"א הוא צרוא דתי"ק שנים, כי ה"ו עלאה הוא צרוא דה"פ אור שכל אחד הוא כלול ממאה עיי"ש וציוארנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שגם סוד נהר יולא מעדן להשקות את הגן שהוא סוד אות ו' דנפיק מבי עלאה הוא ג"כ צבחי מהלך ת"ק שנים, שהוא צרוא דה"פ אור שכל אחד כלול ממאה וכאמור: דאינון חמש ספיראן ומטי לצדיק. עיי' בדברי רבינו (צ"ע"ה פ"ג משער העקודים) שכתב שם אגב אורחיה דיסוד אינו מכלל הו"ק, כי אינם אלא ה' קלות מחסד עד הוד, אך היסוד אינו לוקח חסד פרטי לעצמו רק שכללים זו כל הו"ק עיי"ש, ולזה הוא מפרש הכא להמשך הדרוש מ"ש צסוד ונהר יולא מעדן שמרמז לאות ו' שהוא יסוד לדיק המקבל שפע מבי עלאה שהיא אמא, שלא נעטע דלהכי היסוד נרמז באות ו' עיי' שיש זו ו"ק מחסד עד יסוד, דזה אינו כי היסוד אינו מקבל מאמא עלאה בעצם רק ה' ספירות שהוא סוד ה"פ אור כ"ל כי אמא רק עד הוד אחשפעת, אלא שכולן נכללן אח"כ

דף כ"ה ע"א) בצורך, ע"כ אז היא אחשפעת מצדדי שפחה שהיא סוד קליפת האגוז, ומתלבשת בצבגדים נאים כראוי למטרונותא ואתלבשת בלבושין שפירין. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ה ע"א) שכינתא כמה נבושין אית לה וכו', ועיין (לקמן תיקון ל"ח דף ע"ח ע"ג) צהכוא זמנא דלהפתחתא, אתלבשת צכמה לצושין דנהרין דאורייתא ואתקשטת בקישוטתא וכו' עיי"ש וציוארנו שם: וצריך לאטעמא בשבת מכל מאכלין טבין וכו' וכמ"ש (בזכר פ' בראשית דף מ"ח ע"ג) וצילינא דשבתא צעי צ"ג לאטעמא מכל מאכלין, בגין לאחזקה דהאי סוכת שלום מכלא אתכלילת, ועיי"ש (בצור החמה) דר"ל כיון דשבת נכללת המלכות מכל מיני שפע ע"כ ראוי לאדם להתענג צעונג שבת צכמה מאכלים צמינים שונים הרבה, שזו מורה לתיקון המלכות הכלולה בכל מיני דמיטע עיי"ש: *א"ה ומ"ש שם (בזכר בראשית ה"ל) צילינא דשבתא צעי צ"ג לאטעמא וכו', והכא כתב וצריך לאטעמא צשבת (ולאו דוקא צליל שבת), עכ"ז גם שם אין הדיוק לליל שבת משום שהוא מדה המלכות חקל תפוחין והיינו לתיקון המלכות, דהא כתב שם וצלבד שלא יפגום מיכלא חדא ליומא, וכ"ש אי סליק יתור ליומא ויוכל למיטעם ממאכלין אחרין עכ"ל, הרי דגם צשבת ציום ג"כ הכי הוי, ומלשון (הזכר"ק יתרו דף פ"ח ע"א) צעי לסדרא פתורא וכו', ר' יתחק אמר אפילו ציומא דשבתא נמי ג"כ י"ל דשוין הן, (ובמג"א סי' רע"א סק"ד) וצלבד שם כתב דמשמע מדברי הזכר"ק צפי יתרו דכבוד לילה עדיף מכבוד יום והוא פליג עם (הש"ס וש"ע שם סעי' ג') שכי דכבוד יום עדיף, ובאמת י"ל דאין פלוגתא בין הזכר"ק והש"ס, דשם הזכר"ק צפי יתרו אין הכרח דהכוונה כדעת הצ"ח דכבוד לילה עדיף, וי"ל דמ"ש אפי' ציומא דשבתא נמי, היינו דשוין הן, ולא נחיה למימר אי כבוד יום עדיף, (ובזכר"ק בראשית דף מ"ח) מ"ש כז' מלשון אי סליק יתור ליומא, וכן מ"ש וצלבד דלח יפגום מיכלא חדא ליומא, מזה צע"כ משמע דכבוד יום עדיף ועיקר אללו וכד' הש"ס, דלג"כ ושוין הן כ"ל צליל שבת דמורה שבת לידך אל תחמיננה להתענג העיקר צלילה ולמה ממהי שייחא ושלח יפגום ולא יחסיר מהיום שהוא אחר הליילה, אלא ודאי דכבוד יום

וכן ברית מילה איהי כגזונא דאגות. צריך לתברא קליפין דערלה ופריעה ולאעברא לון מתמן ולאחגלייא מוחא מלגו. ודא אות ברית. ודא עץ חיים.

אבל ברית דאיהו בערלתיה ולא אית ביה פריעה, עליה אתמר (שם ב) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעה"ז תמות בעה"ב.

ועוד לבא הוא n) אגות. ומאן דתבר קליפה דיליה דאיהו יצה"ר. עליה אתמר (תלים נא) לב נשבר ונדכה אלקים לא תבוה.

וגסות לבא ט) זהו שלים בקליפין דיליה ולא אתבר. עליה אתמר (משלי טו) תועבת יי כל גבה לב. ושכינתא לא שריא עליה. ומסטרא דקליפין אתקריאו בני נשא עולי לב.

ובשבת גיהנם לא שלטא בעלמא. ולא ממנן דיליה. בגין דא מני ישראל (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ואי בינן אוקיז בשבת אמר קובי"ה אנא הויתי מכבה לנורא דלא אוקיז. ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדון בגיהנם.

בגין

באר לחי ראי

הוא אחיד צאילגא דמותא שנאמר צו רגליה יורדות מות שאלו נעדיה יתמוכו עי"ש. ומאן דתביר קליפה דיליה דאיהו יצה"ר וכו'. עיין (צ"ע"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"א) שדרש פסוק זה לזכ נשבר ונדכה על הילכ"ר, דהיל"ע הוא צפנים בתוך הלל, והילכ"ר הוא שמכצנו ומכסה על היל"ע כדוגמת המון המכסה על ההעב עי"ש, והכא דרש לה לזחי האגוז שהמח שבתוכה הוא היל"ע, והקליפה הקשה שסוצבו הוא הילכ"ר, ור"ך לשצור הקליפות שהוא הילכ"ר צסוד לז נשבר ונדכה: עליה אתמר לב נשבר ונדכה. וכמ"ש (צזכר שם דף ר"מ ע"א) שפסוק זה מרמז לגברא דלא אחגאי ולא אחענג צענוגין לעלמא עי"ש: ושכינתא לא שריא עליה. כי אין הקצ"ב משרה שכינתו אלא על עניו ושפל רוח, כמ"ש צש"ם (נדרים דף ל"ח ע"ב) וצטאר דוכתי: ובשבת גהינם לא שלטא בעלמא. עהכ הוא חזר לדצרוו שלמעלה שאמר וצצת מכלא אחפשעת ואחלצשת שפיראן, והפסיק צכמשך הדברים צפירוש צחי אגוז, ולאחר שגמר הדרוש צסוד האגוז הוא חזר לדצרוו ומוסיף דמח"ע דצצת מחפשעת השכינה מכל הקליפ' ומכמה רשויות ווכראין, גס גיבנס לא שלטא אז צעולם, וכמ"ש (צזכר פ' יתרו דף פ"ח ע"ב) צכדין יומא חיציא דגיבנס ניחין עי"ש, והיינו כי שורש הגיבנס הוא מסערא דרע דק"ג, וכמ"ש (בגמ' נדרים דף כ"ב ע"א) אין רעה אלא גיבנס, והוא ממקום הקליפות וכוסיא, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ו ע"א) דאל אחר וסס המות הוא סוד גיבנס עי"ש וצביאורו שם והיינו מהקליפה הקשה דאגוז ככ"ל, ואמר הכא לכמשך הדרוש דצצת לאמר שהשכינה אחפשעת מהמלצושים דשפחה שהוא הקליפה הקשה דאגוז שהוא מסערא דרע דק"ג, ולוצשת צבדים טובים ומתוקנים, היינו כמ"ש (צקכ"י ערך שבת)

אח"כ ציסוד לדיק, ועיין מהכ עוד צדצרי רציו (צפ"ח משער הנסירה). ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו. עיין (לעיל צכקדמח דף י ע"א) שדרש פסוק זה על הו שהוא ז"ל, שיתר נכון לפני הו להיות דצוק צכ"י אחרונה שהוא צרתא ולהשפיע לה מעיבו, מלכיות למעלה אלל ה"י הראשונה סוד אמא עלאה ולקבל ממנה שפע עי"ש וצביאורו שם, ולזה דרש ככא ווכר יולא מעדן, היינו שהי שהוא יסוד דז"א מניה מקומו ממה שהיה צמקום העין שהוא סוד או"י, וילא משס וירד למטה להשקות את הגן שהיה ה' תחלה, צסוד ודצק צאשתו ולהשפיע לה מעיבו וכן ברית וכו'. אגז שדרש צסוד אגוז שהוא מלכות, הוא מרחיב הדרש ומפרש וכולך עוד ענייני אגוז שהוא מתאחד עם סוד הלז וכו': ברית סולה איהו כגונא דאגוז. וכמ"ש לעיל (צכקדמח דף י"א ע"א), ולכלן (תיקון ל"ז דף ע"ח ע"ב) צהערלה כסוצצות את המילה הם ג' קליפין, ואינון צחי ג' קליפין דאגוזא עי"ש וצביאורו שם, וכ"כ (צפ"ח ע"ב משער ק"ג) שהג' קליפות הערלה, הם עגן, ורוח סערה, ואש מתלקחת, והם סוצצים את העטרה של צרית מילח עי"ש. ודא עץ חיים. ר"ל עץ החיים הוא שורש החיים, כמ"ש (צזכר פ' צראשית דף כ"ו ע"א) ע"ה דא חילגא דחוי עי"ש, והוא סוד ע"ה מהלך תיק שנים האמור למעלה, שהוא צ"י ספיראן של ה"פ אור המחירים ציסוד לדיק שנמשך לו מאמא עלאה שהוא שורש החיים, וכמ"ש לעיל (תיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) עץ החיים דאתמר ציה עץ החיים מהלך תיק שנה דא ה' דכח חיים עי"ש וצביאורו שם: מות בעוה"ז תמות בעוה"ב. שהוא סוד מיחא ואצודא דחרין עלמין, וכמ"ש לקמן (סוף תיקון כ"ג דף פ"ז ע"ב), והענין מצואר (צזכ"ק צראשית דף ל"ח ע"ב) שביד עויר

לשבת

בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם ואפילו בגופא. ומאי ניהו גיהנם בגופא. כבד. דביה מרה דאיהו גיהנם סם המות. סם דאל אחר. חרבא דמלאך המות. ועליה אתמר (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

וצריך דלא יתער (נ"א לאתערא) עציבו וקטטה מסטרא דטחול. אלא דתהא לב נטיר מכולהו, דאיהו שבת שמור. ומוחא זכור.

וצריך לקבלא אושפיזין דאינון מלאכין עולימן. דנשמה יתירה. דאיהי שכינתא עלאה. ונפש יתירה דאיהי שכינתא תתאה. ואושפיזין דנחתין עמה.

וצריך אתתא לתקנא שרגא בליל שבת לימינא, ואתחשב לה כאלו תקנה יא) מנרתא בדרום. ופתורא בצפון.

ועלייהו

באר לחי ראי

ע"ג) דנשמה יתירה דשבת הוא שורכ כלל, וגינה לא שלטין בשבת מארי דגיבסם צעלמא עיי"ש וצביאורנו שם, ולא אמר דמכ"ע דכל מה ללא שלטין מארי דגיבסם על עלמא דשבת הוא בגין הנשמה יתירה השוכן כלל האדם כמ"ל ע"כ ריכין שלא יכעוס שלא ישלטו הקליפות שצבילים נקראים ערלי לב שמונע מלשרת הנשמה יתירה שם וכאמור: דאיהו שבת שמור ומוחא זכור. ר"ל דלגורך שמירת נשמה יתירה השורה בשבת כלל ומוחא, הזכירנו התורה שמור וזכור, וכמ"ש (בזכר פי פנחס דף רכ"ד ע"א) אר"י מסתכל הוינא שמירה כלל וכו' זכירה צמוחא וכו'. וליה זכירה ללא צמוחא עיי"ש: דאינון מלאכין. עיי"ש ש"ס (שבת דף ק"ט ע"ג) דשני מלאכי השרת מלוין את האדם בע"ש לצייתו עיי"ש, ומפרש הכה דכ"ז מלאכין הם צ' ענפין, אי מהנשמה יתירה, וכו' מהנפש יתירה דנחתין לישראל בשבת וכדמפרש ואזיל: ואושפיזין דנחתין עמה. היינו כמש"ל תיקון ה (דף כ"ג ע"ג) דשבת יכיז לישראל כמה נפשאן יתירין וכמה מלאכין ממנן ומשמשין להון קא אחייאן עמהון, ואתקריאו אינון נפשות אושפיזין, בגין דלא שריין בישראל אלא ביום השבת, וכד נפיק שבת כלכו חזרין לאתריבו עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (בזכר פי תרומה דף קל"ו ע"א) דצמעי שבתא כמה רתיבין קדישין משעטי לכאן לכאן לאעטרא לפמא קדישא, אלן סלקין ואלן נחתין, אלן אזלין ואלן אחיין עיי"ש: ואתחשב כאלו תקנה מנרתא וכו'. היינו כמ"ש (לעיל צבקה דף י"ג ע"א) דודאי משכנא ומנרתא ומנרתא ופחורא כלל איכי דיוקנא דדיוקין דשכינתא לעילא ותתא עיי"ש: ועליהו אתמר. צ"ש יומא (דף כ"ה ע"ג): כאלו תקנה מנרתא בדרום ופתורא בצפון וכו'. גם זה מצוה (לעיל ס) מנרתא לימינא ואתמר צה הרוח להכניס ידריס, בגין דתמן מוחא צרישא וזכמה צמוחא שריא וכה נהיר מנרתא פתורא דה לצל ואתמר צה שולחן צלפון עיי"ש וצביאורנו שם, ולא אמר הכה להמשיך כדרוש

דשבת הוא אותיות תש"ב, פגם הרע דק"י תשב בשבת אל הקדושה עיי"ש בג"ד מני לישראל לא תבערו אש וגו'. וכמ"ש (בזכר פי עקב דף רע"ג ע"א) וז"ל ואפי' גיבסם לא שליט ולא חוקיד בשבת, וצ"ל לא תבערו אש וגו' וזה אש נוכח עיי"ש. ואפי' בגופא וכו'. היינו כי הכעס מצטיר האש של הקליפה השורה בצדד לשרוף כל הגוף, וכמ"ש (לעיל צבקה דף י"ג ע"ג) דשבת הוא חירות ולא שלטין מארי גיבסם על עלמא, ומה ניהו גיבסם בגופא, דה כד וכד ציב מרה גיבסם דחוקיד ציב עיי"ש, ועיין (צבקה פי פנחס דף רל"ד ע"ג) דחמימות דכד צעי לשרוף בשלהובין דילה כל אצריין דגופא עיי"ש, וכל חוקף החמימות דגיבסם של כד ומרה נחטורר עיי הכעס, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) דעיי הכעס נחחמס הכד והמרה שהיא ס"מ ונחש כד אשא סומקא ומרה אשא ידוקא שהיא קליפה אש מהלקחת של גיבסם שהוא סם המות ואל אחר עיי"ש וצביאורנו שם. ואמר הכה להמשיך הדברים דמי שכעס בשבת לא די צמה שפוגם נשמתו צעון הכעס, אלא גם זאת כי הוא נוהג יד למארי גיבסם לשלוט גם על גופו שהוא מצטיר אש הגיבסם של כד ומרה לשרוף בשלהובין דילהו כל אצריין דגופא וכאמור: ועליה אתמר ואחריתה מרה כלענה וגו'. וכמו שדרש לעיל שם (דף כ"ג ע"א) דמרה הוא גיבסם וחרבא דמכ"מ עיי"ש וצביאורנו שם: עציבה וקטטה מסטרא דטחול. עיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ט ע"א) דאמר שם דעצבות היא מקליפה לילית השוכה שהוא טחול עיי"ש, וכ"כ גם (צדק י"ג ע"ג) דנוקבא דס"מ דהיינו טחול היא עצבון עיי"ש וצביאורנו שם, והכא מוסיף דגם קטטה היא מסטרא דטחול: אלא דתהא לב נפיר מכולהו. לאחר שאמר למעלה שמשטרא דקליפין אתקרי צ"ג ערלי לב, אמר הכה שריך לזכר בשבת מכעס שלא ישלטו עליו הקליפין דכד ומרה שלא יהא ככלל ערלי לב, והענין הוא עפי' מש"כ (לעיל צבקה דף י"ג

ועלייהו אתמר הרוצה להחכים ידרים, הרוצה להעשיר יצפין. ואינן שכינתא עלאה ותתאה.

שכינתא עלאה מגרתא לדרום צריכא לאתקנא לה בגין דא דתמן חכמה. ובגיד הרוצה להחכים ידרים.

ובההוא ביתא דאשכחין דירה דא מתקנא בהאי סדורא, מגרתא בדרום, ושלחן בצפון, ומטה בין צפון לדרום. אמרין אלין מלאכין דקא נחתין עם שכינתא דאיהי נשמה יתירה. לית דין אתר הדיוט דעם הארץ. אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם י"י.

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי יב) צפון. ופתורא איהי שכינתא תתאה דאתמר בה (תלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. מאי זהב, דא גבורה דאתמר בה מצפון זהב יאתה, ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט.

מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא יג) דאמצעייתא דאתמר ביה (שמות ד) בני בכרי ישראל.

ובביתא

באר לחי ראי

צ' מדות נ"ו"ה שהם תרי סמכי קשוע שנקראים מאזני לך, והיינו כי הכל נשקל ע"פ תורה אמה שהוא סוד הכסף שנקרא חלקים בסוד חלקיים יש על כסף קדשו עיי"ש, ועי' (בס' זריה מנוחה דף ו' ע"ד) דסוד הצריה שהקצ"ה כרה עם נח שלא להציא מצול לעולם ולהלילו, שם הצריה הזכ משבצות שמו, דכי ועשיית משבצות זהב עכור, והוא כשמשחית יולא מלפניו השליט והמושל וצא להשחית את העולם, אז המאור הזכ שנקרא משבצות עומד בצרפת דרכים, וכח המשחית הנ"ל כשיגיע אל מקום הזכ אז הוא השש כמו מלפניו, וזה הוא הצריה שגרה הקצ"ה עם נח עיי"ש, ומעשה מוצן הדברים כאן דלחחר שאמר דסוד זהב הוא כח הגבורה ומדה הדין, אמר דסוד מדה משבצות זהב הם תרי סמכי קשוע שצבם הקצ"ה יושב על כסף משפע ואוחז בידיו כביכול מאזני לך שהוא סוד תרי סמכי קשוע שנקרא משבצות זהב שהוא כח הצריה שגרה עם נח שלא להציא מצול על העולם גם אם לא יזכו דדין וכאמור: ספדה למערב בין צפון לדרום. עי' ש"ס (צרכות דף כ' ע"ב) ועל מעתי שחכא נחוצה בין לפון לדרום וכו' ועי' צדצרי רבינו (צליקוטני הש"ס דף ו' ע"ב) דר"ל שרוחב המטה יהיה בין לפון לדרום שצב נעשה היחוד דרז"ג צ"י דרועין ימין ושמאל חר"ג עיי"ש, ולזה אמר דכמו שצריכין לתקן לכבוד שבת שלחן ומטרה זה צלפון חה צדרום שמרנו לסוד החיובוק זר"ג צ"י ידים חר"ג בגוונא דלעילא כנ"ל, כן גם המטה צריכין לתקנה צלופן זה שחכא בין לפון לדרום לרמו לענין היחוד שהמלכות מהיחודת צבעלה צחיובוק בין צ' דרועין ימין ושמאל חר"ג כנ"ל: לתקנא לה לגבי עמודא דאמצעייתא. וכמ"ש (צבאר פ' צמדבר דף קי"ח ע"ב) דע"י תיקון המטה ולפון ודרום שהוא בגוונא

הדרוש לאחר שאמר למעלה דתיקון שמירה שבת כראוי הוא צרף דזכור ושמור דהכח לצ נעיר מכלכו דליכו שמור ומוחה זכור כנ"ל, אמר דמ"ע לריכח אחתה שהוא סוד המלכות לתקנא מנורה צדרום שכינתא צלפון שהוא תיקון דזכור ושמור כלב ובמוח וכאמור: ואינן שכינתא עלאה ותתאה גם זה מצואר (לעיל סס) דהנשמה יתירה שלב שמהירכ צאדם שצבנה ככה ל"ב נתיבות החכמה הוא מסטרא דשכינתא עלאה דליכו תורה חכס דכח הלכ מצין שהוא סוד שלחן צלפון, ומנורה שצדרום שהוא צראש צמוח רישא דז"א הוא אורות שכינתא תתאה, דהמנורה צעלמה הוא סוד רחל נוקבא דז"א וכמ"ש צביאורנו צביחור רחב קלח צב: לית דין אתר וכו'. זה הוא (תרגום) של מה נורא המקום הזה וגר, והיינו כמ"ש דמשכנא ומנחתא ופתורא הם דיוקנין דשכינתא ודירין דשכינתא דלעילא ותתאה, כן גם זה המקום שיש צב שלום וקדושה ומנורה צדרום ושלחן צלפון, הוא צדוגמה המשכן ושלחן ומנורה שגאמר עליה מה נורא המקום הזה וגר: פתורא צריכא לתקנא לה לצד צפון. וכמ"ש (לקמן תיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) ושבת צריך לתקנא ציה פתורא בגוונא דפתורא דלעילא פתורא דקצ"ה דא שכינתא איכי מסטרא דלפון דליכו גבורה, ובג"ד תקינו מארי מהני שלחן צלפון עיי"ש וצביאורנו סס: פתורא איהי שכינתא תתאה וכמ"ש רבינו (צלקית צעטימ פי עקב) צסוד מ"ס אחרונים, דסוד שלחן מרמז לרחל סוד שכינתא תתאה עיי"ש: שמשבצות זהב תרי סמכי קשוע. עיין (לעיל בהקדמה כ"ב דף י"ז) צסוד מאזני לך תרי סמכי קשוע, ועיי"ש צביאורנו שחכאחי מדברי (הזכר פי פקודי דף רכ"ב ע"א) כחשך הקצ"ה יושב על כסף לשפוט את הארץ, הוא שוקל כלל פי

ובביתא דלאו אינון מתתקנין אלין תקונין בליל שבת. אושפיזין אמרין לאו איהו דא דירה דישראל דאתמר בה (שם לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת (דף ע' ע"א) לדורותם, לדרתם כתיב חסר, מלשון דירה. וכל אלין תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיהי ממש אות ברית מילה.

אמר רבי אלעזר, וכי ברית מילה לכל בני נשא איהי שוה.

אמר ליה לא. דברית מילה לחייביא, עפרא (ד) דתקין במנא, איהו מזונא לחויא דאפריש מיניה. הה"ד (ישעיה מח) ונחש עפר לחמו. ודם ברית איהו מזונא דסמאל דאיהו רוצח דאפריש מניה. ורזא דמלה (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים.

לבינוניים אתחשיב ברית מילה אעברו דדמא ובשרא כקרבנא. הה"ד (שמות כ) וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך.

לצדיקייא

באר לחי ראי

שכרו, ולזה שאל ר"א לאזיו רש"י כיון דאמרת דסגולה שבת הוא ממש אות ברית מילה, ר"כ מצוחר דגס לענין מלות מילה כל אפינ שוין צוה ואין מצחין בין לדיק לרשע א"ל לא פי צוה הדבר [ר"ל במילה] אינס שוים. לחייביא עפרא דתקין במנא וכו' היינו כמ"ש (לקמן תיקון ל"ז דף ע"ח ע"ג) דארש"י שמענא צמתיבתא דערלה איכו נחש, וכיון דאעצרינן ליה מאתריה לריך למיבצ ליה מזונייה הה"ד ונחש עפר לחמו, ועיי"ש צביאורנו שהצאתי מדברי מרן (צלק"ת פי עקב) דענין מים אחרונים שנסוף הסעודה הוא כי עיי' שהקליפות נעלו חלקן בסוד זה חלק אדם רשע, הם נפרדים מהקדושה ואין אוחזין בהאורות של הסעודה, ועיי' לריכין ליתן הערלה צעפר שהוא לחם הנחש כמ"ש ונחש עפר לחמו שעי"ז הקליפות של הערלה נפרדים מהיסוד לדיק דקדושה עיי"ש, ולעיל (צחקומה דף י"א ע"א) וצביאורנו שם שאמר כדברים אלו לגבי מילת ממזר עיי"ש, ולזה אמר הכא דצוה יש חילוק בין מילת ממזר וגם שאר רשע, דצמילת חייבוה עפרא דתקין צמנא הוא ללורך צמונה הנחש קליפת הערלה שעי"ז שמקבל חלק בעפר שהוא לחמו הוא נפרד מהיסוד דקדושה: האכילהו לחם וגו' השקהו מים. היינו עפרא דמנא כגיל. הה"ד וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך. כמ"ש (צוהר פי לך דף ל"ב ע"א) שפסוק זה מרמז לענין זה, וכאז שם דבנין כך צעי לסדרה מדבחה צמנא חד מלייה ארעא למגז עליה האי קיימא קדישא ואתחשב קמי קצ"ה כאלו אדצה עליה עלון וקרצנין וכו' דכתיב וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך עיי"ש: ודא איהו ומבשרי אחזה אלוך. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב, וצוהר שם פי לך דף ל"ב ע"א) שפסוק זה מרמז לתיקון אות ברית עיי"ש: שריא יקו"ק. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ה ע"ב) וצפאר דוכתי. דעיי' תיקון המילה רש"י

כגונא דלעילא דכשנעטה היחוד של ימין ושמאל שהוא סוד י"ק נפיק מצניניה ו' ת"ת סוד בן זכר סוד יק"ו עיי"ש (ובצמ"מ) צאורך, וככה אמר דענין הלעט המטה בין לפון לדרום הוא ללורך הנוקבא לתקנא להצקה צבעלה עמודא דאמלעיתא צ"י לרועין חוי"ג כג"ל דאתמר ביה בבורי ישראל וכמ"ש (צוהר פי חיי שרה דף קכ"ד ע"ג) דאות ו' של הוי"ה נקרא צני צכרי ישראל דאיכו צרא צוכרא דאיכו קיימא לחרקא להמלכות צרכאן חדיר עיי"ש ובל אלין תקונין צריכין לתקנא בליל שבת. עיי' צוהר פי תרומה (דף קל"ב ע"א) שדרש פסוק זה דושמרו צ"י את השבת בשבת לליליא צרא דנוקבא עיי"ש. ולזה אמר הכא דכשהמלאכים המלוים לאדם צליל שבת ולא מלאו ה' דברים הנזכרים שלחן ומנורה ומטה מוכן כל אחד כראוי, אומרים שזה האדם אינו מקיים ושמרו צ"י את השבת צתיקונים השייכים לליל שבת צרא דנוקבא, כי כל ה' תיקונים הנזכרים הם הכל ללורך הנוקבא וכאמור: דאיהו ממש אות ברית מילה. עיי' (צוהר סוף פי צחוקתי דף קע"ז ע"ב) שדרש בסוד פסוק זה דושמרו צ"י את השבת וגו' ברית עולם כי שבת נקרא צרית, כי מייחד את התי"ת והמלכות שהם סוד זכור ושומר, עיי"ש (וצאורה"ש שם), ולזה אמר הכא דמיי"ט לריכין לתקן בשבת זה התיקון של שולחן ומנורה ושל המטה שהיה בין לפון לדרום לתקן המלכות שהתייחד עם צעלה שהוא עמודא דאמלעיתא כג"ל, כי שבת הוא ממש ברית מילה וצרא דצרית עולם המייחד ת"ת ומלכות וכאמור: וכי ברית מילה לכל ב"צ איהו שוה. עיי' צ"ש (שבת דף קי"ח ע"א) כל המשמר שבת כהלכה אפי' עובד ע"ז כדור חנוט מוחלין לו וכו', נותנין לו נחלה צני מצרים וכו', נותנין לו משאלות לבו וכו', וכן מצוחר צמדריים הכרע כמה יעודים טובים להשומר שבת, ואפי' הוא צעל חוטא מוחלין לו ומקבל

לצדיקייא ודאי באתר דמילה ופריעה שריא (טו) יקרק. ודא איהו (איוב יט) ומבשרי (טז) אחזה אלוק. ועלייהו אתמר (יחזקאל טז) ואמר לך בדמך חיי לצדיקיא (יז), (וכתיב (זכריה ט) גם את בדם בריתך שלחתי אסירך מבור דאיהו גיהנם):

תקונא עשרין וחמשה (דף ע' ע"א)

בראשית דא אורייתא, הה"ד (משלי ח) ימי קנני ראשית דרכו, קדם מפעליו מאז. מההוא אתר דאתמר ביה (תהלים צג) נכון כסאך מאז.

ואורייתא תרין פקודין אית בה. חד, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. תניינא, למהוי למלא ספר תורה דאזיל עמיה בכל אתר. הה"ד (דברים יז) והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו.

ספר תורה אמאי למלך, בגין דאיהו לאו איהו מלכא אלא מסטרא דמלכות.

וצריך למהוי ליה עמה בכל אתר ספר תורה דאיהו עמודא דאמצעיתא, לאתקשרא ביה קוב"ה (א) עם שכינתיה.

וספר תורה היא דרגא דיעקב דאתמר ביה (בראשית כח) ויעקב איש ב תם.

וספר תורה כך צריך למהוי תם בלא פסולת. ואם ספר תורה איהו חסר באתר דמלא, או מלא באתר דחסר, או אות חד חסיר או יתיר או חליף, ספר תורה פסול. לאו איהי כדיוקנא דספר תורה דלעילא.

כגונא

באר לחי ראי

דרש בראשית ב, היינו תורה שכתב ושבע"פ: חד והגית בו יומם ולילה. היינו תורה שכתב מסערה דדכורא וע"כ והגית ב"ו לשון זכר, ורישא דקרא שם לא ימוש ספר התורה הז"ה מפ"ך ג"כ בלשון זכר: הה"ד והיתה עמו וגו'. היינו תורה שבע"פ, וע"כ אמר והיתה עמו לשון נקבה, וכן רישא דקרא וכתב לו את משנה התורה הז"ה על ספר, ג"כ בלשון נקבה: ס"ת אמאי למלך ע"י בדברי רבינו (בפרע"ה פ"א משער ר"ה) בסוד וכתביו בספר החיים, כי רחל נקראת ספר משום שהיא עומדת נגד הידים דז"א שבהם הכתיבה ע"י"ש. ועיין (צמאורי אור, ערך ספר) שכתב דספר נקראת המלכות בצחי היסוד שלה ששם הכתיבה והתעצות הדברים ע"י"ש וגודע מדברי רבינו (בצ"ה פ"ב משער דרושי הל"ס) דז"א כשמקבל המוחין נקרא מלך ע"י"ש, ועיין (לעיל תיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) המלך דא קצ"ה שהוא ז"א, ביכל המלך דא אדני ע"י"ש ובצאורו שם, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ד ע"א) דהמלכות נקראת תורה מכח ז"א צעלב ע"י"ש ובצאורו שם: ס"ת דרגא דיעקב. כמ"ש (בזכר פי ו"ח צמ"ה דף קנ"ז) יעקב דא תפארת קדישא ע"י"ש, והיינו סוד תורה שכתב, ואמר הכא דמח"ע לריך הכ"ה להיות תם בלי שום מוס חסר או יתיר חליף או נפק, כיון שהוא דרגא דיעקב שנקרא איש ח"ס, וכמ"ש

ז"ה רשימא דשמא קדישא, וכמ"ש מ"י ועל"ה לניו השמימי"ה ר"ת מיל"ה וס"ת יקרי"ק ע"י"ש ובצאורו שם. ועליהו אתמר ואמר לך ברמ"ך חיי. היינו כמ"ש (לעיל בבקדמה שם) וזכ"ס מיל"ה שז"ב לון משמיטת מה"מ, וע"י"ש בצאורו שהצחתי כן גם (מבמד"ר) כי חסן דמיס אח"כ ל', בזכות דמיס הללו של מיל"ה מיד וירף המה"מ ממש"ה ע"י"ש. וסייס הכא ללדיקיא, והיינו כי רק להבדוקים שהם בצחי לדיק חי עולמים הנוטרים את האות ברית קודש להם ממשיך חיים, וכמ"ש רבינו (בצע"מ פי עקב, ובפרע"ה פי"ה משער תפלת ר"ה) כי היסוד לדיק הוא מקור חיים ע"י"ש:

הה"ד ה' קנני ראשית דרכו. וכמ"ש (במד"ר ר"פ בראשית) אין ראשית אלא תורה הא"ך מה דאתר דאמר ה' קנני ראשית דרכו ע"י"ש: מההוא אתר דאתמר ביה נכון כסאך מאז. עיין (בזכר צמד"ש הנעלם פי וירא דף ק"י"ג ע"א) בסוד נכון כסאך מאז, שמרמז לסוד כסא כבוד מרום מראשון, שהוא כי"ה ראש וקדם וכל הנצרכים ע"י"ש. ואמר הכא שגם התורה הוא בצחי קדם מפעליו מאז, שהיא ראש וקדם לכל הנצרכים, כי הוא אלפים קדומה, כעטם הכסא שנאמר זה נכון כסאך מאז: ואורייתא ב' פקודין אינון בה.

כגוונא דא. אינון חמש כנפי ריאה כגוונא דחמשה חומשי תורה.

וורדא כגוונא דזה ספר דאיהו ספר ישרים. אי אוני חסיר או יתיר אי חלוף. איהו אמרא פסול.

ומאן דעבר עלייהו, כאלו עבר על אורייתא וחמשה חומשי דילה. דחמשה כנפי ריאה, וורדא אינון שית. דא ו, כל מאן דעבר (על דא כאילו עבר) על דא.

וחמשה

באר לחי ראי

חליף. דחמשה כנפי ריאה וורדא אינון שית דא ו' פ"ל (תיקון כ"א דף ס"ג) דס"ח הוא עמודא דאמלטיחא כנוכ שיה ספירין מחסד עד יסוד עיי"ש וצבילורו שס והיינו כמש"כ צפרע"ח (פיג משער הפורים) ח"ל דע שז"ח הוא דיוקנא דס"ח העליונה עכ"ל ולז"ח דכריאה מרמז לבחי ס"ח העליונה זכא כי יש ה' אונות והורדא היא הששית שהם מרמזים לסוד ששס קאווה דז"ח. כל מאן דעבר על דא כאלו עבר על דא. פי שמי שעובר ואוכל מהצבחה שגערפה כנ"ל, הוא פוגע בכל הוי"ק דז"ח: [*א"ה נראה פשוט מדברי החוקנים זכא דאס חסרה העינותא דורדא הוא עריפה, כיון דהוא בכלל הששס שאסור לעבור עליהם אי חסיר או יתיר או חליף כמו שאר האונות כנזכר בפנים, וה"ז כדעה רש"י ודעימיה וכד' המברי"ו והרמ"א (בסי' ל"ה סעי' ב') וכמנהגינו, אולם זה כביר היה קשה לעי"ד על מנן כב"י שפסק שם במחבר דהורדא אס חסר או יתיר או חליף כשרה, וכיון דקיי"ל בפוסקים (הרד"ב) ודעימיה וכמ"ש צמ"ח סי' כ"ה סק"כ ועי' בשו"ת חכ"ל ומוצא שם בשע"ת סק"יז ועי' שו"ת שאילת יעבץ [ח"א סי' מ"ז] באורך והיולא לנו מדברייהם) דהיכא שאין מפורש בש"ס לביפך מדי הזכיריק ובעון שהמפורשים מחולקים צפי דברי הש"ס באיזה ענין ובזכיריק מפורש כמד מנייבו, אז צודא הזכר יכריע צפרע להחמיר, וא"כ היכא שמחולקים רש"י ורבינו אפרים והבאונים ושאר פוסקים צפי דברי הש"ס כל בני חיות צרא הכי אית להו לענין הורדא אס לאסור כשחמרה או שיש לה ב', ובחזו"ק מפורש דדינה כאונה שחמרה, וא"כ הי"ל לפסוק דעריפה, והרי עינינו רואות דלפני מנן כב"י הי' דברי הזכיריק והחוקנים והבא"ס פעמים רבות והכי צקי זכא, זולת אס דחוק לומר דכב"י לא ס"ל לבלכח כך כללא דהרד"ב) והכח"ל כנ"ל לענין שהזכר יכריע בכב"ג, וקשה לומר כן וז"ע. ועתה בעיננו ח"ח א' ניי שגם בענין הכותן ומעות בין לפן לדרוס (הי"ל מהשאלת יעבץ זכא) בא"ח צפי ר"מ פי כב"י כפירשי ז"ל דלא כזכר וכן פסק שם צשי"ע (סי' ר"מ סעיף י"ו) חטפ"י שיש לפרש גם דברי הש"ס כן כנ"ל (בדף ס"ט ע"ג) צב"ל צד"ה מטה דדרוס בין לפן לדרוס בשם חלקוטי ש"ס להארח"ל שפי כן דברי הגמ': [וחמשה דברים

וכמ"ש (צפרע"ח פי פנחס דף רכ"ג ע"ג) דת"ס הוב עמודא דאמלטיחא דרגא דיעקב עיי"ש. אינון חמש כנפי ריאה כגוונא דחמשה חומשי תורה עיין (צזכר פי אמור דף ק"צ ע"ג) חמישאה זיה יתיב מלכא צתרעא, ועיי"ש (במק"מ צפי ב') דחמישאה הוא ת"ח, שהוא חמישי כשאלו מונין כחצ"ד והח"ח שהוא ענף הדעת הוא חמישי עיי"ש, ועי' (צפרע"ח צערכי הכינויים, ערך חמשה) שכתב כן מהזכר שס, דכ"מ שנאמר חמשה. כרמז אל הח"ח שהוא חמישי מתחיל לעילא עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א ודף נ"ג ע"א) דכנפי ריאה המן שורכ סוד רוח שהוא ת"ח סוד אות ו' שעי' נמתקים הצבורות של נור דליק של הלכ שהוא המלכות עיי"ש וצבילורו שס, ולזה אמר הכא דלכבי יש צריאה ה' כנפים בענין החמשה חומשי חורה, כמעט מספר חמשה שמרמז לת"ח וכאמור: ורדא כגונא דזה ספר. ר"ל כי חוץ מהחמשה אונות הגלויים החלויים צריאה, תלוי זכא אונה אחת שנקראת ורדא והיא נחצאה בצחר הכים ואינה גלוי, ואמר שזכא העינונותא דורדא שאינה גלוי, מרמז לסוד חכמת הקבלה שהיא סתרי חורה שהיא תלוי צפי"ת ואינה גלוי לעין כל, ואמר שהוא מרומז זכא ספר והיינו כמ"ש (צזכר צרא דרזין פי יתרו דף ע' ע"א) צסוד זה ספר תולדות אדם, דא ספר מאינון ספרין סתימין ועמיקין, ונקרא זה ספר, זה דחילא זיה חילנא דחוי, זה ספר למנדע חכמתא סתימא ועמיקא עיי"ש, ועיין (לקמן תיקון ע' דף קל"ז ע"א), ואמר הכא צהמשך הדרוש דבחמשה אונות שצריאה מרמזים לסוד חמשה חומשי חורה שהוא מכוסה צכים שנקרא זה ספר שהוא סתימא ועמיקא דחכמתא סתימא כזכר. דאיהו ספר ישרים עש"ס (פי' דף כ"ה ע"א) הלא הוא כחוצה על ספר הישר, מאי ספר הישר, זה ספר הצרכים יתקב שנקראים ישרים עיי"ש, ולזה אמר שזכא הוא ג"כ סוד ספר ישרים, שהוא חכמה נסתרה שלא השיגו זכא רק בני אצות, שהיא חכמת הקבלה שמקורה באצילות שהוא סוד חצ"ד, וכמ"ש (צפרע"ח פכ"א משער השבת) דחכמת הקבלה הוא צמולס האצילות עיי"ש: איהו אמרא פסול. פי שהכבש עריפה: ומאן דעבר עלייהו ומחיר צכמה שנמלא צריאה שלכ חסיר או יתיר או

וחמשה דברים המפסידין את השחיטה. (כל מאן דאעבר עלייהו) כאלו אעבר בה' מן יקוץ. כנפי ריאה. צריך דלא יהא בהון סרכות.

תמני סרי סרכות אינון, מאן דאעבר עלייהו כאלו אעבר ברית דאיהו חי' עלמין. וסירכא ג) איהו סם המות. סם דאל אחר דאיהו סמאל. עלה אתמר (משלי ה) רגליה יורדות מות. בכל אתר דאסתרין קטילת.

וכנפי

באר לחי ראי

פלא חיך מכון זזה לפי'ד מן המחבר אם כי לא מנאם כלל מספר הסרכות שהם עריפות ועולים במספר מכון י"ח כמ"ש בתקונים זה. (ועי' מה שהעירותי צעניי ע"ד מן הצ"י והמחבר לענין הורדא שהסרה לעיל צ"ד"ה כג' מאן דעבר ענ דה וכו' עיי"ש) והנה שחלני מופלג אי' דקשה לפי"ז דהא סהם תיזוכיק הוא רשצ"י דהוא סהם ר"ש דס"ל צממני דאלו עריפות דחינה עריפה רק עד שתקצב לבית הסמפונות, ואיך שייך חי' סרכות, והשצתי לו צ' תשובות דצבר. א) דהא לעת התוס' חיבור הסרכות אינו משום דניקבו כבר אלא דסופו להתפרק ואי"ל לר"ש דסופו להתפרק ולקצב עד בית הסמפונות צ) וגם לפי"ד הסי' צ"י שהאריך צראיות נכוחות דהיכא שזכר ר"ש סהם היכ קודם המערה ערס נגלו אליו מראות האלקים ביותר, ועי"כ עפ"י רוב אין הלכך כר"ש דצבריו אז שצגמי, ואח"כ נקרא רשצ"י או צן יוחאי אז הלכך כמותו גם צנגלה, ונפ"י"ז ליק' דצמתינותי זכר ר"ש סהם, ואח"כ צתיזוכיק שנתחבר צממער ס"ל אח"כ להלכך לדיודן דלי"ז עד שתקצב לבית הסמפונות ויש חי' סרכות לדיודן וא"ש.]

דברים המפסידין את השחיטה וכו'. עי' (צקס"י, ערך שחיטה) שכהז דסוד שחיטה הוא צמלכות, וחמשה דברים הפוסלין את השחיטה הוא סוד ה' אחרונה של השם עיי"ש צאורק, וזה המשך הדברים כאן דלאחר שאמר דמי שאוכל מצממה שנטרפה צא' מהעריפות שצריאה, פוגם צ"ח סוד אות ו', הוא אומר דמי שחכל מצממה שלא נשחטב כדת של תורה צממשה דברים המפסידין את השחיטה, הוא פוגם צה' אחרונה של הוי"ו שהוא סוד נוקצא דז"א - כנפי ריאה צריך דלא יהא בהון סרכות. עי' (צרע"מ פ' תלף דף רפ"ב ע"א) דסירכא היא שפחה צישא דאחידא צערב רב, ועיי"ש (לעיל צפ' לו דף כ"ה ע"ב) חימאל דערב רב סירכא אחידת צכורסיה וכו' עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש שאמר למעלה דהריאה וכנפיה מרמז לסוד ז"א שהוא סוד התורה דנגלה ודנסתר שרין לחכר שיכיה הלימוד לשמה, שלא יכא לחינוים וכו"ל שהם צחי סרכות הריאה שום אחיזה צנפיה הריאה שהוא סוד נימוד התורה דנגלה ונסתר וכאמור: י"ח סרכות אינון וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ט ע"ב) וכל סירכאן דסם המות אינון רגלין דס"מ ואל אחר, ואינון חי' סרכות עיי"ש וצביאורנו שם [* א"ה. שמעתי מפס קדוש אלמוי' המחבר זללה"כ ז"ל, חיך הם מכוונים הי"ח סרכות שהם עריפה לפי דעת מן המחבר כמפורש צשי"ע (צלשון המחבר) צדיני הסרכות שמעריפות צמקומותם, והמכ (צס"י ל"ט) מסעי' ד' עד סוף סעי' ז' עיי"ש, ואלו הן צמספר י"ח כאשר תדקדק בהם. א) אונא הסרכא לאונא שלא כסדרן. ב) אונא הסרכא לאונא שלא כסדרן כמ"ש צסעי' ד' ג) עגוניתא דורדא לכל מקום שהסרך. ד) אפי' לכיס שלכ. ה) וכל יתרת היכא דסריכא (כמ"ש צסעי' ו'). ו) חם נסרכה האונה לגרגרת. ז) או לחזה. ח) או לשמנונית הלכ. ט) או לכיסו שהוא ערפש הלכ כי אי' הם כוודע. י) או לערפש הכבד. יא) או לערפש העגוניתא שהוא סוף ערפש הלכ. יב) או לרחם. יג) או לאלמעדי' שקורין מוליג"א (גראש"י"א צלי"א). יד) או לשמפון היורד צין צ' הערוגות. טו) או לקנה הלכ, טז) או לשמנונית הסמפונות. יז) או לכבד יח) או האומא שנסרכא לכ"א מהמקומות שנתצבו צזה מאות ו' עד כאן (כמפורש צלשון המחבר סעי' ז') כרי י"ח, והוא

וכנפי ריאה, אינון כנפי חיוון וצריכין למהוי פרודות מלמעלה. ההי'ד ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. אם אינון בחבור טרפה.

ותרי אומות אינון בריאה, ובהון שית גדפין. חמש אונות ורדא. ועלייהו נאמר (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד. שית אינון מסטרא דאת ר דאיהו ספר תורה.

ארונא דספר תורה, דא כיסא דלבא. ואיהו ד) נור דליק. ואי לאו כנפי ריאה דאינון נשבין עליה, הוה לבא אוקיד כל גופא. וההוא נורא דאיהו דדם דערקין דלבא. רוחא נשיב אבתריה בערקין דדמא. וכולהו מתנהגין אבתריה. ודא הוא דכתיב (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח (דף ע' ע"ב) ללכת ילכו וגר.

ולבא

באר לחי ראי

אומות, היינו אמא עלאה ואמא תתאה, סוד צינה ותצונא שמכס הוא מקבל אורות השפע שלו: ועליהו נאמר שרפים עומדים ממעל לו וגו'. וכמי'ש (צזכר וצרע"מ פ' פנחס דף רל"ד ע"ב, ולעיל בצקדמה דף י"ג ע"ב) דצי ערונות של הריאה סוד כנפי החיות שהם צבי ערונות שתלויים צבי אומות מימין ומשמאל שסוככים בצנפיהם, בצוד והיו הכרוצים פורשי כנפים למעלה וגו', והם מגינים וממתיקים הבצורות של תוקף הדינים של המלכות שהיא הלצ שכוח נור דלוק מסטרא דשמאלא, עיי"ש וצביאורנו שם. ארונא דס"ת דא כיסא דלבא (הגרי"ח) מוחק תיבת כיסא, וגרס דא לבא, ולעני"ד אין מהלוקך לשבש הספרים, והכוונה הוא כמי"ש (לעיל בצקדמה דף י"ג ע"ב) דכנפי ריאה עליהו אתמר והיו הכרוצים פורשי כנפים למעלה סוככים בצנפיהם על הכפורת, דא כפורת הלצ עיי"ש וצביאורנו שם, וכי"ב (צרע"מ פ' פנחס ע"ב) לצ הוא כסא דין, וצמנא דכנפי ריאה נשצין על לבא צבי כנפי ריאה, הם סוד והיו הכרוצים פורשי כנפים למעלה סוככים בצנפיהם על הכפורת, דא כפורתא דלבא, הם מצבים האש של נור דליק דכסא דין של הלצ, אז נאמר וחמת המלך שככה עיי"ש, ואמר הכא דארונא דס"ת הוא כמי' דכפורת הלצ הוא היכל של ז"ת, וכמי"ש (צזכר ויקבל דף רי"ד ע"ב) ארון דא איכו רחא למיעל צב תורה שצכתא, ואחגניו צב צרוא דשית ספרין, ואע"ג צב חמש ספרים, ואינון חמש אינון שית צמד דרגא דעאל צב בגניחו דלקרי רחא דכלא עיי"ש: ואי לאו בגפי ריאה דאינון נשבין עליה וכו'. כי"ב גם (לעיל תיקון כ"א דף מ"ע ע"א) רוחא כנפי ריאה דנשיב על לבא דאיכו נור דליק, ואם לא כוכ דליק כל גופא עיי"ש וצביאורנו שם: וההוא נורא דאיהו דדם דערקין וכו'. וכמי"ש (צרע"מ פ' פנחס דף רכ"ד ע"א) ערקין דכבדא חלין אשים וכל אינון תיילין וכו', ועיי"ש (צזכר צע"ב ע"ב), ועיין (לעיל שם דף כ"ב ע"ב) כצד איכו קמונא דריאה דסליק לגבי לבא נורה

עלה אתמר רגליה יורדת סות. ומצטלים צחי יסוד לדיק חיי עולמים כמי"ל. וכנפי ריאה אינון כנפי חיוון. עיין (לעיל בצקדמה דף י"ג ע"ב) כנפי ריאה עליהו אתמר והיו הכרוצים פורשי כנפים למעלה עיי"ש וצביאורנו שם, ועי' (צרע"מ פ' פנחס דף ל"ד ע"א), ועיין (לעיל בצקדמה דף ר' ע"ב) כי ד' חיות המרכבה שורשם צדי חיות יקויק, כי ד' חיות יקויק נכרין צדי חיוון וצבון חצבריו עיי"ש, ומבואר מזה דסוד כד' חיות שורשם הוא צ"א שהוא סוד שם הוי"ה, ויתכן שיש צבם רמז לסוד ס' התורה. כי נודע דצרי רציון (צלק"ה צע"מ פ' האזינו) דכי חומשי תורה מרומזים צדי חיות יקויק, צראשית הוא סוד קולו של יו"ד, שמות הוא ה', ויקרא הוא ה' עלאה, צמדצר הוא ה', דברים הוא ה' אחרונה עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שאמר למעלה דסוד הריאה וכנפיה מרמזים לסוד ז"ת שהוא סוד שם יקויק דיתכן דמכ"ע יש להריאה ה' כנפים, כעין דוגמת מספר כנפי החיות שכתב צבם שש כנפים שש כנפים לאחד וכדמפרש ואזיל. וצריכין למהוי פרודות מלמעלה. היינו כדוגמת הכי חומשי תורה שז"ל הפרש צין חומש לחומש ד' שיעין, כמי"ש צ"ש (צ"ב דף י"ג ע"ב), ועי' (צצ"י חו"ה ס"י ל"ב) שכתב מצריצ"ה שפרשיות שצראשי הספרים אין מקום לכללם לא צפתוחות ולא צסתומות לפי שכן תחלת ספר עיי"ש: אם אינון בחיבור פריפה. וכדצרי הש"ס (חולין דף מ"ז ע"ב) דריאה שאין לה מחוכה דלוני פריפה עיי"ש: ותרי אומות אינון בריאה וכו'. עיין (צפע"ה פ"ג משמר התפילין) כי צינה נחלקת לצי פרטופין, עד החזק שלה נקראת צינה שהיא אמא עלאה, ומשם ולמעט נקראת תצונא שהיא אמא תתאה עיי"ש, ועיין (צע"ה פ"א משער הכללים) כי שורש השפע של ז"ת הוא ממה שמקבל מצינה אמא עלאה, וזה נחלק לצי צחי, כי חזי אורות שלו הוא מקבל מצינה עיי"ש, ולזה אמר שזכ הוא הרמז של הריאה שהוא ז"ת שיש לה צי

ולבא כד סליק מיניה רוחא (ואתפרש מנפשא דאיהו ר) על דמא נור דליק, אתמר בנפשא (שיר ה) אני ישנה.

וכד ייתי רוחא לגביה, אתמר ולבי ער. ודא איהו (ישעיה כו) נפשי אופיתך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך.

וכד ייתי רוחא לגבי לבא דתמן נפשא, אתמר ביה (שיר ה) קול דודי דופק. דפיק לתרעא דלבא שית דפיקין לאשתמודע דאיהו ר. דייתי לגבי ה' (נ"א ד') דאיהו נפש.

ובה אינון עשרה. וכולהו (ה) בפיוסא. הדא היא דכתיב (שם) פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל.

ובתקונא

באר לחי ראי

הדינים של הנור דליק ע"י שם הויכ שהוא הקול המעורר ונותן חיות בהנפש לעשות דפיקו להחפשט הדם והנפש בכל אבריו, אז נאמר ולבי ער - ודא איהו נפשי אופיתך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך. וכמ"ש (צזכר פי' לך דף פ"ג ע"א וע"ג) צפ"י פסוק זה, שגא להורות דלא תימא דנפש ורוח צ' דרגין אינון, אלא תרין בחצורה חד, ונפש שלטא צלילה, ורוח ציוס, והנפש מתאזר צלילה למרדך בחר רוח דשליט ציוס עיי"ש, ולפי האמור היינו כדאמרן דצלילה כשהוא צבחי לני ישנה אינו יכול להחשורר ע"י חוקק הדינים וגור לני שגבא ומתאזר להחשורר ע"י כח הרוח שציוס להקל על נור דליק שגבא וכאמור. אתמר ביה קול דודי דופק וכו', וכמ"ש (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ב ע"א) דכלהו אסתכלין בגבא, ומינה נפקין דפיקו דרוחא לכל ערקין דדרועא, כד רוחא דפיק צמיא דחיכו ליימינא אתמר ציה קול דודי דופק פתחי לי אחותי, להכוא דאתמר צה אמור להכמא אחותי את, וכד דפיק לשמאלא דחיכו אשא אתמר צה רעיתי דציה אתוקד וכו', דאתמר צהון רשפיה רשפי אש שלכצת ייק עיי"ש. דפיק לתרעא דלבא ר' דפיקין לאשתמודע דאיהו ר' וכמ"ש (לקמן שם דף ק"ז ע"ג) דאות כ' הוא לשמאלא אש שעל לבא, ואות ר' הוא רוחא דנשיב לגבא וצעי רחמי מינה ללא חוקידת עלמא, בגין דגרמי לה דאתרחקא מצעלה ומאריך רוגזא עיי"ש, ולא אמר הכא דזה הוא סוד קול דודי שהוא אות ר' דופק, דדפיק ר' דפיקין כעטס אות ר', לקרב את עלמו לגבי ה' דחיכו נפש ולפיוסא לה על מה שהיכה עד עתה צריוסן ממנו כזכר: ובה אינון עשרה. פי' כי (להלן שם דף ק"ו ע"א) פי' פתחי לי וגר פתחי לאות ר' דחיכו עשרה מיני דפיקין וכו' עיי"ש, וכדי שלא יסתרו הדברים זה את זה דכחא אמר דדפיק שית דפיקין, והתם אמר דדפיק ר' מיני דפיקין, ולא מתרין דבשית דפיקין האמורים הכא נכללו כי דפיקין שמצואר להלן: וכלהו בפיוסא. וכמ"ש (צזכר פי' פנחס דף רכ"ב ע"ג) ללא יאות לצעל למתיי לגבי אחתי

נורא מניה ואי לאו דנשיב ציה כנפי ריחא אקיד לגבא עיי"ש וצביאורנו שם - ודא הוא דכתיב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת וגו'. מציא רחיב מפסוק זה דכלכו ערקין דמא מתנהגין בחר לבא, וכמ"ש (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ב ע"א) מפסוק זה וכל ערקין וורדי גופא דאינון דפקין מלבא אינון דפקין ורחא דמלא אל אשר יהיכ שמה הרוח ללכת וגר עיי"ש כד סליק מניה רוחא וכו'. (כגכהות ימין) הכי ש"ל כד סליק מניה רוחא דאיהו ר' ומתפרש מנפשא וכו', וציאור הדברים הוא עפ"י מש"כ (לענין תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) דהרוח דנשיב צבחי ריחא להקר ולבמתיק חוקק הדינים של נור דליק שגבא, הוא סוד רוחא דחוטמא שהוא צחי אות ר' עיי"ש וצביאורנו שם, והמטק הדברים לכוון: על דמא גור דליק אתמר בגנפשא אני ישנה וכו' וכד ייתי רוחא לגביה וכו'. פי' דצברי רצונו (צע"ח פ"ב משער ענת"א) שצביא דברי התיקונים צה, ומצואר מדצריו שהצנת הדברים כך הוא, כי הנפש והרוח שניהם משכנס בחוך הלצ, דחינו שהדס שגבא הוא סוד הנפש והוא צחי אלקיס דקענות חוקק הדינים שהוא נור דליק ואש שורף, והרוח השורכ צלב שהוא סוד הוי"ה צמילוי מיה, הוא ממתיק הדינים של רתיחות הדם שהוא הנפש, ודפיקת הלצ שהוא ענין החפשעות הדם שהוא הנפש בכל אברי הגוף, הוא ע"י הרוח, דחינו שצכח הרוח עושה הנפש דפיקת הלצ שעי"ז מחפשט הדם בכל אברי הגוף, ולפעמים כשאדם ישן וידו מונחת על לבו צשינתו, אין הנפש יכולה לדפוק ולהחפשט צשאר אברים והוא ישן ואינו יכול לקום אלא עד שיקראוהו ויעורר נפשו ע"י חוץ הקריאה צקול שהוא סוד הרוח שנותן חיות בהנפש לעשות דפיקו כראוי, ועי"כ אמר דעל דמא שהוא הנפש סוד נור דליק חוקק הדינים ואש שורף של דס הנפש של האדם כשהוא ישן ואינו דופק דס בכל האברים, ואז אתמר ציה אני ישנה, ואינו יכול להחשורר אלא ע"י קול הקריאה דאז ייתי רוחא לגביה שהוא המחטק

ובתקונא תמני סרי (ניא ובתקונא דא שית אתון) דאיהו בריא שיית, אינון רמיזין כגונא דא. פתחי לי, באת ב' דאיהי תרעא. אחותי, באת א'. רעיתי, באת ר'. יונתי, באת י'. תמתי, באת ת'. שראשי נמלא טל. דא יר'ד נקודה דאת ב'.

קוצותיו אלין שית סטרין דאתמר בהון (שם) שוקיו עמודי שש. ואינון דפיקין. כמולך (הי) ומביא למאן דארבע סטרין דליה. ומעלה ומוריד למאן דשמיא וארעא דליה.

ושית

באר לחי ראי

הוא כזורת ה כולל כל די אותיות יקויק, וכמ"ש (לעיל דף ה ע"ג, ודף ו ע"ג) כל ה אחי כוי"ה, עיי"ש וצניאורנו שם, ולא דרש הכא עזה דצרי הפיוס שז"א מצקש משכנתא פתחי לי וגו', שיכנס לתוך כב כסוד נקודה צביכלא ויזדווג עמה צביטה, כי כל זמן שהוא עומד מחוץ לציתה, ראשי נמלא ט"ל שחסר לו ה"א תחלה משם מ"ה, ואינו רק ג' אותיות יר'ד ה"א וא"ו מספר ט"ל וכאמור. קוצותיו אלין ו' ספרין. עיין (צפירש"י) צפסוק זה, שכתב קולותיו הן קבולות מיני פורעניות. ורסיסי לילה הן עורה ועייפות עיי"ש, והיינו תוקף הדינים השולטים בז"א מחמת אחיזה ההנוגיס, ומוצן עפ"י מ"ש כר"י למח (צמז"ש ש"צ ח"ג פ"ג) דז"א נקרא כן, להורות שהוא צבחי קטן דהקטן יש לו דינים, וכיוצא בזה כתב גם רבינו (צמ"ח פ"א משער מוחין דקטנות) דז"א נקרא קטן כי קטן יש בו לעולם צחי דין עיי"ש, אמנם הכה לזורך הזווג צמ"ח שיהיה נקרא גדול, וכמ"ש רבינו שם (פ"ז משער מוחין דל"ס) וצדדו ג' (משער דרושי הל"ס) דקטן אין ציאתו ציאה דזווג של הולדה אי אפשר להיות אלא צכה המוחין גדלות עיי"ש, ולא מוצן שהוא מצקש שהזווג השכינה עמו דזווג גמור שיהיה צבחי גדול ואז לא יהיה קולותיו רסיסי לילה, היינו שלא ישלטו בו החיזונים ותוקף הדינים שצאים מכה מוחין דקטנות וכאמור, ולא אמר קולותיו אלא שית סערת, והיינו כמ"ש שם (פ"ז משער הכללים) דצרישא דז"א אין להחיזונים יכולת לאחוז רק לתחא עיי"ש, ולא דרש הכא קולותיו מלשון קולות שהוא סוד ו"ק דז"א, דהיינו כי סוד קבולות תוקף הדינים מיני פורעניות ועורה ועייפות של רסיסי לילה כגמר שחס שולטין בזמן הגלות דז"א, הוא רק צריק שלו ולא צבחי"ר שלו וכאמור: דאתמר בהון שוקיו עמודי שש. וכמ"ש (בזכר פי מלודע דף נ"ג ע"ג) וגופא אחפשע ציב עד סיומא דשית סערת, ותומכיה כד"א שוקיו עמודי שש, עיי"ש וצ"י אמור (דף ו ע"ג), וקיימי אלא לגופא לשית עכירין ה"ד שוקיו עמודי שש עיי"ש, ואם תקשה לך הלא זה הקרא משחעי צבחי"ר שהוא סוד השוקיים וא"ך מביא פסוק זה לשיעור קומה דכל הגוף, הכה חטיין (צמ"ח פי פתחם דף רל"ו ע"א) שאמר שם אות ה כולל ה

אתחיה אי לא הווי צמילי פיוסין לפייסא לה וכר. וכ"כ (צמ"ח שם, וכ"כ גם בזכר פי צראשית דף מ"ט ע"א וע"ג) עיי"ש, וזהו הוא זוג ז"א צמ"ח שהוא ה' עם ה' סוד רוחא עם נפשא וכאמור: הה"ד פתחי לי וגו'. ע"ל דצקרא זה דפתחי לי חשב ה' לשונות של פיוס מדכר לנוקצה וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף ל"ח ע"ג) עיי"ש וצניאורנו שם, ודרש הכא שהוא סוד ה' דפיקין הכזכרים וכדפרש ואזיל: ובתקונא י"ח. ר"ל, עיין (לעיל ריש תיקון י"ח דף ל"ח ע"ג) דרש צראשית הוא לירוף צ"א שי"ת, ואמר דזה הוא לרמז לסוד ה' דפיקין צשעה דצרי פיוס מדכר לנוקצה הכזכרים, שגמחים צשעה אותיות של תוצה צראשית: פתחי לי באת ב'. ר"ל שצלות צ' מרומן סוד פתחי לי: דאיהו תרעא. ר"ל כי אות ב' זורתו כעין תרעא, וכמ"ש (לעיל ריש תיקון ה' דף י"ז ע"ג) צראשית זה השער וכר דא איכו תרעא עיי"ש וצניאורנו שם, וכ"כ גם (להלן תיקון ס"ט דף ק"ו ע"א), וכלבו רמיזון צמלת צראשית דאיכו צ"א שי"ת, ועליוכו אתמר פתחי לי צלות ב' פתחו לי שערי נדק וכר, וצ"ג פתחי לי צלות צ' זה השער לה' ודא ב' מן צראשית וכר עיי"ש: שראשי נמלא טל וכר. (להלן תיקון ס"ט שם) איתא שראשי, צלות ש מן צראשית, וכ"כ (הכס"מ והגרי"א) הכא, וכל"ל: נמלא טל דא ה' נקודה דאות ב'. פי (צמד"ר תרומה פל"ג ס"ו צ') פתחי לי אחותי רעיתי, עד מתי איכיה מחבלך בלא ציה, שראשי נמלא על וכר, ופינימיות הענין מצואר (לעיל צבקהמה כ"ו דף י"ז ע"ג) צפסוק זה פתחי לי וגו' שראשי נמלא על, היינו בזמן הגלות דשבינתא היא צבולות, חסד היא אחרונה מכשם מ"ה, ונשאר אותיות יר'ד היא וא"ו מספר ט"ל, והוא מצקש פתחי לי וגו' שראשי נמלא ט"ל שחסר לי היא אחרונה להשלמת השם מ"ה, עיי"ש וצניאורנו שם, ודרש הכא שהוא מרומן צבב דצראשית עם הנקודה שצחוכה, וכמ"ש (לעיל צבקהמה דף י"ג ע"ג, ודף ע"ו ע"ג) וצשאר דוכתי, שבו דצראשית עם הנקודה שצחוכה מרמז לסוד נקודה צביכלא סוד יתוד ז"א עיי"ש וצניאורנו שם, וככה דרש ג"כ כעין זה שבו מרמז לסוד כמלכות שהוא היכל של הויב כסוד הו"י"ה צביכל קדשו, והנקודה שצחוכה

פרקין

ושיית סטרין אינון שית ספירן. ודפיקו סליק ונחית בהו. באריכו^ו דחסד כגוונא דא תקיעות. בתבירו דגבורה דאינון שברים, במהירו דעמודא דאמצעיתא דאיהו תרועה, בחסד גבורה תפארת^ז סלקין. בנצח יהוד יסוד^ח נחתין.

וכולהו דפקין לגבי שכינתא דאיהי סלם דביה שית דרגין. ודא לבא. וביה מלאכי אלקים סלקין ונחתין דאינון דפיקין דרוחא.

ואינון שית סלקין לעשר. ודא י'. ואינון קשר"ק קשיק קר"ק. עד דאתכלילו בעשרה^ט זכרונות ובעשר מלכיות ובעשר שופרות.

תלתין

באר לחי ראי

העלוניס זה תלויין, כי כולם אינם משפיעין אלה על ידה, כי היא שער הכניסה והיציאה עי"ש באורך: דביה ו' דרגין. לא אמר דבה ו' דרגין, אלא דביה וקאי על היסוד, ור"ל דשכינתא היא נקראת סלם על שם היסוד לדיק, כי היא צבחי יסוד לדיק שמשפיע לכל העולמות ויש בו ו' דרגין, וכמ"ש (צזכר פ' נשא דף קמ"ד ע"א), כן המלכות יש בה ג"כ ו' דרגין. ודא לבא. עיין (צע"ה פ"ד משער פרופי ז"י) שכתב הטעם שהלכ שכוה המלכות נקראת כן, משום שיקר הארת הלכ שכוה המלכות הוא נמשך מחשבון ל"ב הארות של ה' יסודות דא"ח שמתקבצים בלכא עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש להכי נקראת הלכ צמוד סלם, שיש ציה ג"כ ו' דרגין כמו היסוד לדיק, כי עיקר הארת הלכ הוא ע"י הארות היסודות דא"ח שמתקבצים בתוכה וכאמור. וביה מלאכי אלקים סלקין ונחתין וכמ"ש (צע"מ פ' פנחס דף רל"ב ע"א) להסלם הוא סוד ו' קלין דשכינתא וכו', ושית עזקין דקנה אינון כגוונא דשית דרגין דכרסייה למלכא, וקנה איכו סלם דביה איכו מלאכי אלקים עולים ויורדים צו צאינון הצלים לסלקין ציה מלכא עי"ש. ואינון שית סלקין לעשר וכו' וסלקין בלהו לשתיין ו' זמנין עשר. וכמ"ש (לעיל ריש תיקון י"ח דף ל"א ע"ג) וכמה דאינון שית לתתא הכי אינון שית לעילא, ואינון שית סלקין לשיתין, צאן אתר ציסוד לדיק חיי עלמין, ועי"ש צצאיורנו שהצאתי מדצרי רבינו (צע"ה פ"ד משער מי" ומ"ד) דהיסוד הוא לורת אוח ו' שיש ו' צראשו, והצאתי מהא (להלן תיקון ע' דף קכ"ז ע"א) דהיסוד שהוא אוח ו' משפיע ע"י אוח ו' שצראשו, וי סליק צרות ו' ונעשה מן ו' פעמים ו' מספר ס' עי"ש: ואינון קשר"ק קשר"ק קר"ק. לאחר שאמר למעלה לסוד ו' דפיקין לסוד קול דודי דופק בלכ שהוא המלכות הוא צרא ל' קולות דתק"ש, צאריכו דחסד הוא צרא דחסד וכו', הוא מפרש הכא דמ"ט סיך גם הענין דשית סלקין לשתיין שהוא צרא דסלם צמוד ו' דרגין דכרסייה גם צרא ל' קולות דתק"ש, שחס ג"כ צרא דמספר ס', וכמ"ש (צזכר פ' אמור דף ל"ט ע"ג ודף ק' ע"א)

פרקין דתריין שוקין דכתיב צבו שוקיו עמודי שש, ודא לדיק אוח צרית ו' עללכ, ח"ה צין שית פרקין דתריין דרועין, וצג"ד ו' ר' גוף וצרית חשצין חד עי"ש ונא יקשה לך כמוליד ומביא למאן דארבע סטריין דייליה זכ הוא מימרת הש"ס (סוכה דף ל"ז ע"ג) לענין הנענועים שעושין עם ה' מינים צחג הכסות ועי"ש, ומביא אלו הדברים לכאן כי פנימיות הענין של הנענועים לשית סטריין מצוחר צדצרי רבינו (צפע"ה פ"ג משער הלולב) כי ענין הנענועים ל"יק הוא לתיקון הנוקבא, ע"י המשכה החסדים מכל הששה ספירות הג"ה נכ"י להמלכות, וצזכר נחקבה צקומה שלימה שתיבה ראויה לזווג השלם, ולזה אמר הכא דחינון דפיקין הס כטעם מוליד ומביא וכו' כהנענועים בלולב שצעלה דמטרוניתא דפיק לה לשית סטריין צמוד קול דודי דופק להקימה ולבנותה צצנין שלם מחמת גודל האהבה שנתעורר צכוכות צמוד וימינו תחצקיני. וכמ"ש רבינו שם (צריש שער חג הכסות) עי"ש: באריכו דחסד וכו' ע"י צדצרי רבינו (צע"מ פ' וירא) שמצאר איך כל חיות האדם שהוא צהדפק ולכן ניכר בכל אדם צהדפק, שכי שיש עצירה נחסר האור משם, ולפעמים רואין שאדריבה אוחה צבחי של החסרון מחצבר צדפק כדי להחזיק וכו' צמוד תוסף רוחם יגועון עי"ש, ולזה הוא מצאר הכא שענין הששה דפיקין ססוד הרוח דופק על הלכ הוא צששה צחי כפי לורך הששה ספי שצעלה לריך לתקן חותה ע"י הדפיקה, ומפרש דשכ"ה צא צאריכות שהוא כענין התקיעה שהוא צא ג"כ צאריכות קלת, אז הוא צונה אוחה צספירה חחסד וכו', וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ר"א ע"ג) צתקיעה סליק קלא ארוך צנגונת עד דהוי סליק ליה לגצי ימינא דאיכו חסד, צשצרים וכו' עי"ש וצצאיורנו שם: לגבי שכינתא דאיהי סלם. והיינו כמ"ש (צזכר פ' וילא דף קמ"ט ע"ג) מאי סלם, דרגא דשאר דרגן ציה תליון, והוא יסוד דעלמא, ועי"ש (צאוח"ה צדצרי הרב מהר"א ז"ל) שמפרש דסלם הוא סוד המלכות, שהיא יסוד לכל העולמות כולם, שהיא זנה ומפרנסת לכל הנמלאים, וע"כ אמר דרגא דכל שאר דרגן ציה תליון, היינו כי כל המדות

תלתין סלקין. מתתא לעילא. ותלתין נחתין מעילא לתתא, וסלקין כולהו לשתיתין, שית זמנין עשר.

כד סליק דפיקו בתקיפו דגבורה בגבירו, איהו דינא תקיפא, כד סליק דפיקו ואתארך, מרעה אתארך, דהא מטה כלפי חסד:

קם סבא תניינא מאינון מארי מתיבתא, ואמר יא) בוצינא קדישא, הא סמנין יב) אלין אינון דמרעה בגלותא.

כד דפיקו אתקצר וגלותא אתקצר, הא מטה כלפי גבורה ב"ד רברבא. ומותנא קא אחזי למשיח יג) ושבטיין. ובגין דא אומיאת ההיא חולה בגלותא לישראל (שיר ב) אם תעירו ואם תעוררו. דלא יהא במהירו, אלא עד שתחפץ.

ואם דפיקו אתארך, הא מטה כלפי חסד. ועם כל יד) דא מרעה בגלותא אתארך.

ראי

באר לחי ראי

אנקך, דלעת"ל כד אתין לדינא ציומא דדינא רבא דייתי ס"מ צכמא פתקין דחוצה עלייכו דישראל, אז אפיק קצ"ב פתקין דיסורין דסצלי ישראל על כל חוצה וחוצה, ונקא לכו ציסורין זעיר שם זעיר שם עיי"ש, ואז ממילא שכל מה שהקצ"ב מדכה אותנו ציסורים צעוכ"ר הוא לעובדנינו, שעי"ז ינקא דפתקין דיסורים פתקין דעציות, ולא יהיה מקום להמקטרג נקטרג ויצא גאלהינו צמחרה ב"ד רברבא. עיין (צוהר פ' שופטים דף עה"ר ע"ג) דצ"ד רצוצה הוא סוד צ"ד הגדול שהיא צינה דמינה דינין מחערין מסערה גדולה שהיא רב דדינוי ורב צוכווי, ועיי"ש (צמק"מ דצדרי הרמ"ז ז"ל, וצפרדם צערכי הכינויים ערך צ"ד), ולא אמר דהיכא דדפיקו דתקצר וגנותא דתקצר, הוא עיי"ז צ"ד רצוצה היינו שמש נמשך זה הענין שהיא רב דדינוי שהצלים תקיפים צעוכ"ר. אזל הוא רב צוכווי שעי"ז ימחר הישועה שהוא מסערה דדינים של הצינה מסערה דחסד וכאמור: ומותנא קא אחזי למשיח ושבתין. וכמ"ש (צרכי"מ פ' הנח דף רע"ז ע"ג) צגין דלא יתקטל משיח בן יוסף וכו', וצגיניה אתמר וכו' מחולל מפשעיו וגר וצתבורתו נרפא לנו עיי"ש: אם תעירו ואם תעוררו. וכמ"ש צש"ס (כתובות דף קי"א ע"א) צפסוק זה שהקצ"ב השציע את ישראל שלא יתקו למחר את הקץ יותר מדאי, עיי"ש (וצפירש"י) שם: עד שתחפץ. וכמ"ש (צוהר פ' שמות דף פ' ע"א) עד שתחפץ, הויה דשכיבה לעפרה (היינו השכיבה הקדושה), ויהא רשותא דמלכא צב, זכאח איבו מאן דחזי לכהוא דרש צעלמא הדן וצעלמא דאתי עיי"ש, וכו"ו כי אם תהיה הגאולה צרעותא דקצ"ב, אז יהיה הגאולה צרממים וצלא הצלי משיח כלל: ועם כל דא פרעא בגלותא אתארך. ר"ל דאם לא תהיה הגאולה לצורך השכיבה דשכיבה לעפרה כמ"ל, אז כגם שהיכה הגאולה

סדרא קדמאח קלא נפיק וכו' לגבי אצרהס וכו' סדרא תנינא וכו', וכו' ג' סדרין סדרא חד, סדרא אחרא קלא נפיק וסליק ונעיל לאצרהס מאתריה ונגיד ליה לתהא וכו' עיי"ש, הרי שיש סדר של ל' קולות דסליק להג' אצות לעילא, ועוד יש סדר של ל' קולות דנגיד להג' אצות לתתא, ומספרם צכללות הוא ס' וכאמור. כד סליק דפיקו וכו'. אגב אורחיה שהוא צענין הדפיקין, הוא נותן סימנא להממשמשין צדפק החולה לצבין מכות החולה חס יתארך וחוע של חסד משוך עליו, או ח"ו הוא חולה כצד דדינא תקיפה וכמשי"ל מדצרי הארז"ל: מרעה אתארך. שהוא סימן המשכה דחסד כמ"ל שיתרפא ולא ימות: הא סימנים אלו דמרעה בגלותא כי הגלות נמשל לחולה, וכמ"ש (צמ"ר שה"ש פ"ב סוף ס"ד) שחולת אצבה אצי, מה חולה זה מנפח לרפואה, כך הדור מנפח לגחולה עיי"ש. כד דפיקו אתקצר וגלותא אתקצר וכו'. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ז ע"ג) צסוד הש"ת שהיא מרמז לסוד הגלות, שאם הוא צחריכו כענין התקיעה, אז הצצלי משיח חס ממותקיס, שהוא דינא רפ"א ואינא צחוק כ"כ אלף מסערה דחסד, אזל כשהוא צצחי צברים שהוא מסערה דצוצרה שהוא צמחירות, אז הצצלי משיח חס גדולים, אזל אין חכלית העוצה כשהגאולה היא צצחי תקיעה שהוא מסערה דדינא רפ"א כי עיי"ז נחעכב הגאולה רצב צעוכ"ר, אזל כשהוא מסערה דצברים שהוא צמחירות ואז אעפ"י שהצצלי משיח גדולים רצב, מ"מ יש מעלה גדולה שעי"ז יהיה הגאולה צמחירות, עיי"ש וצצחורו שם, ולא אמר הכא כד דפיקו אתקצר, שהצצלי משיח חס צחוק קדימין צסוד צברים שהוא מסערה דצוצרה, אז הגלות דתקצר והגאולה הצב צמחירות וכאמור, וענין הצורך של היסורין והצצלים לציוח משיח דקדינו עיין (צוהר פ' צלק דף קצ"ט ע"ג) צפסוק ונקא לא

ואי דפיקו איהי לא אריך ולא קצר, הא אתער רחמי לגבי חולה בגלותא דאיהי לבא, ולגבי ערקין דילה דאינון בנהא ישראל, ודא איהו עמודא דאמצעיטא, עליה אתמר (ישעיה גד) וברחמים גדולים אקבצך.

ועוד כד דפיקו איהו בתרועה במהירו דוחקא בתר דוחקא. (מיד) ייתי פורקנא.

ועוד ההיא חולה דאיהו לבא. כד (טו) רוחא לא נשיב לגבה דאתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים מרחפת על פני המים, איהי לא דפיקת בערקין דילה, וכולהו חשיבין בגלותא כמתים. ואתמר בהו (איכה ג) במחשכים הושיבני כמתי עולם.

ובגין דא, בגלותא אני ישנה. ואיהי חולה בגלותא. וכמה אסיין תלמידי חכמים קא משתדלין לגבה בכמה בוסמין וריחין דשושנים תפוחים ואגוזים ורמונים, ולא אתחזרת רוחא לגבה בהון בגלותא במרעה דילה. ולא דפיקו אתחזרת לגבה, עד דייתי רעיא מהימנא רחימו דילה דאתמר ביה (שיר ב) הרועה (טו) בשושנים, ואייתי לה תפוח ושוי לחוטמא

באר לחי ראי

תרועה זיב ייתי פורקנא, לחזי דוחקא בתר דוחקא וליה רווחא זין דא לזא, דודאי כיון דשאר עמין מעכבין לון לישראל בגלותא, דוחקא דלכון מקרב לון פורקנא עי"ש, וציואר הדברים כי הכה (צמד"ר פי וישלח פי ע"ב סי י"ג) מה ורוח השימו זין עדר לעדר, אמר יעקב לפני הקב"ה, רצונו של עולם אס יהיה ריות צלות על בני, לא תצו אותם זו אחר זו אלא כרווח מלכותיכם, ועי"ש צמפ"ר דז קאי על הגזירות רעות שבזמן הגלות צעוק"ר, אמנס זה הוא רק בזמן הגלות, אבל כשאנו רואין שסיסורין הם דוחקא בתר דוחקא שבן תקיפות ואין ריוח זין לרה, לז הוא בודאי סוף וקץ לכל נרותינו וייתי פורקנא צמברה, וכמ"ש צש"ס (סנהדרין דף ל"ח ע"א) אריי אס ראית דור שלמה רבות צלות עליו ככהר לז, ועי"ש (צמברש"ה צמד"א) שסיסורים הם ככהר שאינו פוסק עי"ש וכיינו צצחי דוחקא בתר דוחקא, ואמר שלעתי"ל תהיה הגאולה מסערא דצורה, שבו"א צר"ח דתרועה, קולות קלרות תקופות זה לזה, וכמ"ש (צמאורות נתן, ערך גאל) לעתי"ל תהיה הגאולה מסערא דצורה דז"ל עלמנ, וכמ"ש ה"י כצבור ילא עי"ש. כד רוחא לא נשיב לגבה. היינו כמ"ש (לקמן תיקון ל' דף ע"ג ע"ב) צנתי"ל תנינא, ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים דצמנא דשכינתא נחתה בגלותא, כאי רוח נשיב על אינון דמתעסקי צאורייתא צגין שכינתא דאשתכחה צינייכו, ודא איכו רוחא למשית, וי לון לאלין דגרמין דכאי רוח יזיל ליה מן עלמא וכי עי"ש: וכמה אסיין ת"ח קא משתדלן וכי. וכמ"ש (צרע"מ פי פנחס דף רי"ט ע"א) דכנסיי היא חולה בגלותא לדוד, ואתמר עלה שחולה אהבה לזו, ולריך אסיה למנדע צמכה דרגין אסתלק דפיקו דכהו"א חולה, ואתכנשו כמה אסין למנדע קן דמרטב דילב צאלן

צצחי מעב כלפי חסד ולא יהיו היסורין צקף גדול כדי שיוכלו לסבול ודפיקו ואתרך כנ"ל, לעומת זה צזח חסרון גדול שיחארך הגלות ולא יהיה צמחירות כ"כ כצוכר. הא אתער רחמי וכי עיין (צרע"מ פי כי תלא דף רע"ז ע"א) דגאולה צתרייתא חתמר וצרחמים גדולים אקבצך עי"ש, והנה נודע מדברי רבינו (צפרע"ה פי"ה משער הסליחות) דסתם רחמים הוא הכרעה החסד והדין עי"ש, וכיינו מדה ממולעת, ולזה אמר דכאשר יעזור השי"י לגאלנו צמדה כרחמים, אז אפילו שיהיה צע"כ ארזח הצלילים של משית, עכ"ז יהיה צמדה ממולעת לא אריך ולא קצר וכאמור: ודא עמודא דאמצעיטא. עיין (צמאורי אור, ערך גאל) דכל הגאולות שיהיו עד עתה היו מסערא דנוקצא. אבל הגאולה כעתידה תהיה ע"י ז"ל עי"ש. ועיין (לעיל תיקון כ"ח דף י' ע"ב) דהגאולה כעתידה תהיה ע"י ישראל עלאה, ועי"ש צציוארנו דר"ל ע"י ז"ל, והצחתי דברי (המאורי אור) ה"ל, והצחתי כן (הצמד"ר פי צשלח פכ"ג סוף סי י"א) עי"ש, ולזה אמר שתהיה ע"י ז"ל שהוא ת"ת שהוא עמודא דאמלעיתא שהוא הכרעה דיין והחסד וכאמור: עליה אתמר וברחמים גדולים אקבצך. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"ח דף נ"ב ע"ב) דדרגיה דמשכ עמודא דאמלעיתא דאיכו חג השבועות שהוא צת"ת, זיב מאריך קצ"ה וערה צגינייכו לקיימא וצרחמים גדולים אקבצך וזיב יפקון עי"ש וצציוארנו שס: כד דפיקו איהו בתרועה במהירו דוחקא בתר דוחקא ייתי פורקנא. זה כמשך למ"ש למעלה צר"ח דפיקין מסערא דצורה, ואמר דהיכה שדפיקים והכזלים של משית הם צר"ח דתרועה, אז מוצעת לנו שתהיה הגאולה, וכמ"ש (צרע"מ פי פנחס דף רי"ט ע"א) תקיעה לחזי אריכו דגלותא, שצרים קריבו דגלותא,

לחוטמא, וארחת ביה ואשתמודעת לגביה. הה"ד (איכה א) מנחם משיב יי) נפשי. מיד חזרת רוחא ודפיקו לגבה.

בההוא זמנא שבחת ליה (שיר ב) כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים וכו'. ולבתר יעול לגנתא ואפיק מתמן רמונים. ויהיב לה מעסים רמונים. ולקיס אגוז ותבר (דף ע"א ע"ב) קליפין, ויהיב לה מוחא מלגיו יי). ואיהי אכלה, ושתיית מעסים הרמונים ואתסיאת. ודא הוא דאמר קרא (שיר ו) אל גנת אגוז ירדתי.

אדהכי הא נשרא קא אתיא הנשר הגדול בעל הכנפים, ויהיבת (תלת) קלין וסליקת לטורין.

אמר רבי שמעון לחברוי, בודאי רעוא אשתכח יי) לעילא, ורחמים אשתכחו לגבי שכינתא וישראל בגלותא. דודאי תלת חיין אינון במרכבתא אריה שור נשר. ובכולהו לית ליה רחמים כנשרא. ובגין דא אמר לישראל (שמות ט) ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי.

אדהכי

באר לחי ראי

צילין דפיקין ולאשתמודע זיה, דלית דפיקין דקשריק וכו' עיי"ש. ואייתי לה תפוח ושוי לחוטמא וארחת ביה וכמ"ש (לקמן צחיקונים נוספות תיקון ו' דף קמ"ג ע"ב) דשכינתא בגלותא נפלה במרעא ואומרת כמכוני באשישות רפדוני צתפוחים דלינון תרין תפוחין דמנכון רוחא דמשיחא נפיק דאתמר זיה ונחא עליו רוח ה' עיי"ש, והיינו שאין לכנפי שום רפואה רק צביאת משיח שהוא רוח אפינו, ועיי"ז יחזור לנו הרוח לרפא את לבבנו הנשבר ונדכח: מיד חזרת רוחא ודפיקו לגבה וכמ"ש (לקמן תיקון כ"ו דף ע"א ע"ב) עד דייתי רע"מ דאתמר ז' ורוח אלקים מרפחא דליכו רוח דמשיח דאתמר זיה ונחא עליו רוח ה', צרוחא דא ארחת ה' הוא חולה ואתסיאת, עיי"ש וצביאורינו שם. בההוא זמנא שבחת ליה כתפוח. וכמ"ש (צוהר דף רפ"ו סוף ע"ב) מנ תפוח מתפרשא צגונוי על כל שאר חילני, כך קביה מתפרש ואתרשים על כל חילין עילאין ותתאין וכו' עיי"ש: ולבתר יעול לגנתא ולקיס מתמן רמונים וכו'. סוד כגן וברמונים והאגוזים, מזוחר גי"כ (להלן שם דף ע"א ע"ב) גנת אגוז דא שכינתא, תרי סמכי קשוע חינון תרי רמונים עיי"ש וצביאורינו שם: ודא הוא אל גנת אגוז ירדתי. וכמ"ש (צוהר פ' צראשית דף מ"ד ע"ב) דגנת אגוז איכו היכלא דרחימו לאתדצקא דכורא צנוקצא עיי"ש: הא נשרא קא אתיא הנשר הגדול בעל הכנפים. עיין (לקמן תיקון ס"ע דף קי"ז ע"א) דשכינתא תתא זמנין אתקריאת נשר עיי"ש, והענין שנקראת לפעמים כן, מזוחר עפית"ש (צחיקונים מ"ח דף ע"ג ע"א) דאמא עלאה איכי הנשר הגדול בעל הכנפים עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ג ע"א) ופורקא דילא דאיכי תשובה אמא עלאה איכי תליא

צדיכוון וכו' ועיי"ש צביאורנו דמקור הששובה הוא צבינה ועיקר הגאולה הוא מנחם הצבינה שהוא יוצר העליון עלמא דחירות עיי"ש ולזה יתכן מ"ש שם דהמלכות נקראת לפעמים נשר, היינו שכאשר עולה לאמא עלאה ומקבל תהשפעתה ממנה, אז נקראת גם היא נשר, וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"ג ע"א) שכינתא מסערא דכורסיא אתקריאת נשר עיי"ש וצביאורנו שם. וזכו הענין שהראו להם הנשר שצא לכאן ולאחר הדרוש שדרש הכהן סבא צחיקון המלכות לזרך הגאולה שיהיה צמדת הרחמים צסוד וצרחמים גדולים אקבצך, וזיה עיי"ז התעוררות פקודת הגאולה, עיי"כ נתגלה עליהם סוד המלכות כשעולת לאמא עלאה סוד הכסא צנורת הנשר הגדול בעל הכנפים שממנה יולאה פקודת הגאולה כגיל צמדת הרחמים צצחי וצרחמים גדולים אקבצך מסערא דנשר כי הנשר הזה הוא רחמני וכמ"ש (צפיר"ש צ"פ האזינו) צפסוק כנשר יעיר קנו על גחליו ירחף: ויהיבת תלת קלין וסליקת לטורין. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ג ע"ב) שמעו הרים את ריב ה', הרים חילין אצבן, את ריב ה' דא שכינתא דליכי ריב עם אצבן צגין דמרחקין לה מצעלה, וכי"כ שם עוד (להלן דף מ"ד ע"ב ודף מ"ה ע"ב) עיי"ש, ולזה יתכן שהנשר נשק לפניהם צגי קלין, והצינו שמרמזים להם מן השמים שהנשר שהוא סוד המלכות צהתעוררות אמא עלאה לזרך הגאולה כמכר, דיהיבת גי קלין וסליקת לטורין, היינו שמתנה גי קולות לכל א' מהגי אצות צצחי שמעו הרים את ריב ה', שיתעוררו לצקש רחמים על הגאולה וכאמור: ובג"ד אמר לישראל ואשא אתכם על כנפי נשרים. היינו כמ"ש (צוהר פ' יתרו דף פ' ע"ב) מאי כנפי נשרים, אריי צרחמני, דכתיב כנשר יעיר קנו וגו', והיינו רחא דלמא

אדהכי הא נשרא קא אתיא לגבייהו זמנא אחרא, ובטשת בגדפהא עלייהו. ורמת קלין וסליקת לטורא. אמר רבי שמעון, בודאי איהי דקא בטשת בגדפהא עלנא וסליק התם.

אמרו ליה סליק והא אנן אבתרך. סליקו כולהו אבתריה לטורא, ואיהי סליקת לעילא עד דלא אתחזיאת.

לפום שעתא הא נשרא קא אתיא, ותרין שושנים בפומאה, וזריק לון על (ידהא) רישייהו (נ"א על ידו).

מיד חדי רבי שמעון חדוה סגיא. אמר לון חבריאי, בודאי חדוה אודמנת לגבי שכינתא דאיהי חולה. דהא אם שושנה חדא יהיב ביננא, לא הוה אסותא. בגין דשושנים אינן רמזין לקבל בית ראשון ושני, דאומי קובי"ה דלא יעול דא יט) בלא דא. ובגין דזריקת תרין, רמזות דא. תרי שושנים. כען איהי אסותא שלימתא, וכדין צריך למפתח עלייהו כמה דהוינן:

פתח רבי שמעון ואמר (שיר ו) אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, מאי שושנים. אלא שושנה עלאה שכינתא עלאה, ואיהי קיש דשחרית, ושושנה תניינא קיש דערבית. שכינתא תתאה.

דא

באר לחי ראי

מקדשים כמ"ל, חלל שששנה הכי צל לרמז להם גם להתיקון הכי מקדשים שלמעלה הרוחניים שהם מכוונים כנגד הכי צחי מקדשים שלמעלה הגשמיים, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"ב) וזניינא דני מקדשא חכא צנויה וכו' עיי"ש וצניאורנו שס, והיינו כיון שששנה הקצ"ה שלא יכנסו להי צלל הכי, איכא חס לא היכ התפוררות לשניהם יחד הן לציבומיק דלעילא והן להציבומיק דלתתא לא היכ ח"ו תקומה לשונאי ישראל: דאומי קב"ה דלא יעול דא בלא דא. וכמ"ש צשי"ס (תענית דף כ' ע"א): צריך למפתח עליהו כמה דהוינן עיין (צאור החמה צדברי כרז מבראש"ג ז"ל צריש הקדמה צראשית) שכתב הענין מ"ש כ"פ צזבר פתח ר' פלוני, היינו כי רשצ"י והצירוי היו פותחין המקור של סודות החורב של פסוק פלוני מה שלא נחגלה לעולם לא למעלה ולא למטה עיי"ש, ולזה יחבן גם כאלן דלחצר כי (לעיל סוף דף הקדום) חמר דייחי רע"מ רחימו דילכ דלחמר ציכ הרועה צששנים. וצכן הראו לנו מן השמים שהגשר הציול לנו צי שושנים צפיו ורמזו לנו מן השמים שתיקון המלכות לצורך הגאולה הוא צרזא דשושנים, ע"כ לריכין למפתח עליהו המקור של סודות החורב צענין השושנים ולדרוש צענין תיקון המלכות צרזא דשושנים שיחאחד עם הענין שאנו משיינים צו כעת, ולזה חמר כמה דהוינן: אני לדודי ודודי לי וכו'. עיין (צזבר פ' שמות דף כ' ע"א) פתח וחמר חני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, מי גרס לי שאני לדודי ודודי לי, מפני שזודי מכה"ג עולמו צששנים עיי"ש

רבי שמעון דרך גשר צשמים, מאי צשמים, צרחמי וכו' עיי"ש. ורמת קלין השתח לא חמר ג' קלין כי חין צו רמז חלל סי צעלמא שיעלו צבר: בטשת בגדפהא עלנא דנסליק התם. כן גרס (הגרי"ל), וכו"ל. לפום שעתא הא נשרא קא אתיא. ר"ל צעת הכוח עודם מדברים ממנו מהגשר דסליק לטורא, ירד מן הכר וצא חללם: דאיהי חולה. היינו כמ"ש (לעיל צסוף דף הקדום) דשכינתא היא חולה בגלותא, ורפואתה היא צמה דרעיו מהימנא שכוה סוד הרועה צששנים משתדל לגבא ומייחי לה כמה צוסמין וריחין דשושנים וכו' ושוי לחוטמא וחרתה ציכ חכ היא רפואתה, וחחרת רוחא ודפיקו לגבא וכו'. בגין דשושנים אינן רמזין לקבל בית ראשון ושני. עיין (לקמן תיקון ל"ה דף ע"ה ע"ב) צסוד כששנה צין החוחים, ששנה היא צכ חמש עלין מלגאו, וחמש עלין מלצר, ואינון הי"ה עיי"ש. וודע ממה שכתוב (לעיל תיקון כ"א דף מ"ה ע"א) צית ראשון ושני הי"ה. ועיי"ש צצניאורנו שצצחתי מדברי (הזכר פ' שמות דף כ' ע"א) צית ראשון לקבל כי עלאה, וצית שני לקבל כי תחתה, ולזה חמר דכ"י שושנים שהגשר היכ אוחו צפיו הוא לרמז להם ענין תיקון המלכות לצורך הגאולה, וצנין כצית השלישי שכוה כלול הכי צחי מקדשים הקדומים צית ראשון ושני סוד כי עלאה וכי תחתה הרמחים צסוד הששנה שיש לה כי עלין מלגאו וכי עלין מלצר, שכוה צרזא דצי הכין ככ"ל, וחמר שמה"כ היכ צי שושנים, דצחמה כי גם צששנה חחת מרומה הכי צחי

דא לימינא, ודא לשמאלא. הרועה בשושנים כ) דא עמודא דאמצעיתא.

ושושנה עלאה דק"ש דשחרית דאיהו בקר ימינא דאברהם. אית ליה חמש טרפין, ואינן (דברים ו) שמע ישראל י"י אלקינו י"י. ותלת עשר עלין מלגו אח"ד.

שית סומקי, ושית חוררי, ושושנה דאתכלילת בהון, הא תלת עשר כחושבן אח"ד. וכן שושנה בה כ"ה גרעינין בתפוח דילה, כחשבן כ"ה אתון דיחודא. וכן בשושנה תנינא כ"ה גרעינין. וסלקין כולהו לחמשים.

שושנה בין החוחים דא בראשית ברא, ודא בראשית ב' שושנה

בראשית

באר לחי ראוי

באמצע כלול תרוויכו, וכמ"ש (תיקון י"ח דף ל"ב ע"א) צדוד קרבן עולב ויורד עיי"ש וצביאורנו שם: דאיהו בוקר ימינא דאברהם. הוא מפרש דבריו כמ"ש דשושנה עלאה שהיא ק"ש דשחרית הוא מסערא לאצרכה ואמר דאיכו בוקר לאצרכה, וכמ"ש (לקמן תיקון מ"ע דף פ"ב ע"ב) דק"ש של ערבית ושל שחרית הם צדוד ויכי ערצ ויכי בוקר, ערצ דילחק ובוקר לאצרכה עיי"ש, הרי דק"ש של שחרית הוא מסערא לאצרכה, וכייוו משום שהוא החפורר הכחד דשחרית כמ"ש (צוהר פ' בלק דף כ"ד ע"א) צדוד וישכס אצרכה צבוקר, בוקר לאצרכה עיי"ש: אית ליה ה' טרפין וכו'. עתה מפרש איך נרמז בשושנה ענין ק"ש, ואמר כי צבוקר השושנה נרמז סוד הק"ש כי יש לה ה' טרפין, וכייוו כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) דלוח ה' מרמז לסוד חמשה תיבין של שמע ישראל ה' אלקינו ה', ותיבת אחד הוא כולל כולם צידד עיי"ש וצביאורנו שם: שית סומקי ושית חוררי. הנח והדר מפרש ד"ג עלין שזכרנו שחושבנם אח"ד הם צדוך שית סומקי ושית חוררי, וכייוו כי גם צוה נרמז סוד יחדא עלאה ותתאה, שמע וברוך, שיש בכל אחד ו' תיבות: וסלקין כלהו לחמשיין. וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"ב ע"א) דפורקנא תילא צאמא עלאה דאינן חמשין טרעין לחירו, דא היא ויפן כ"ה וכ"ה דאינן חמשין אהון דמייחדין ליה פעמים בכל יומא שמע ישראל וגו' דלית צהון כ"ה וכ"ה אהון עיי"ש: שושנה בין החוחים דא בראשית ברא. עיין (צוהר בריש הכקדמה) ר"ה פתח כתיב כשושנה בין החוחים וכו', ועיי"ש (צמק"מ) שכתב כמה עממים לפתיחה זו צוהר דשושנה, כי כל בעיני השושנה שבין החוחים מרמזים למאמר בראשית צוהר אלקים, הן בעיני החמש טרפין שלה, והן בעיני ה"ג עלין שלה, והן צוהר שעומדת בין החוחים שלה עיי"ש בצוהר, ועיין לקמן בריש תיקון שאל"ה:

עיי"ש, ולזה הכה רש"י הוא כשאל הכה מה הוא ענין השושנים שבהם תלוי הענין של אני לדודי ודודי לי: שושנה עלאה שכינתא עלאה. עיין (בס' ערוגת הכושם על ש"ש) שפרש פסוק זה אני לדודי וגו', דהשכינה אומרת אני לדודי, כשאתי מעלה מ"ג לבעלי ז"ה שהוא דודי, אז דודי יורד לגנו בשבילי להעלות מ"ג לאמא שהיא שושנה עלאה כדי שתזדווג עם צעלה חבא ועי"ז הוא מוריד מ"ד משושנה עלאה לשושנה תתאה לצנות את צנינו שיהא חזוג דו"ג בשלימות עיי"ש, ולזה אמר הכה שזה הוא ביאור הכדורים שהשכינה אומרת מי גרם לי שאני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, היינו מה שאני שושנה תתאה מעלה מ"ג לדודי ודודי מעלה מ"ג לשושנה עלאה ועי"ז מוריד דודי מ"ד אלי שושנה תתאה ועי"ז נזונים ונמשך חיות לכל העולמות וכאמור: ואיהו ק"ש דשחרית וכו'. עיין (צוהר פ' שמות דף כ"ו ע"א) ישראל עמודא דאמצעיתא כליל שכינתא עלאה ותתאה דאינן ק"ש של ערבית וק"ש דשחרית עיי"ש, ועי' (בס' קב"י, ערך ק"ש אות צ') שעמד צדדיו הוה צוהר, וכתב דמסתברא דר"ל דק"ש של שחרית הוא שכינתא עלאה שהיא צינה, וק"ש של ערבית היא שכינתא תתאה שהיא מלכות עיי"ש, ואמר הכה להמשך הדרוש דק"ש של שחרית שהיא צוהר דשכינתא עלאה היא סוד שושנה עלאה, וק"ש של ערבית שהיא צוהר דשכינתא תתאה היא צוהר דשושנה תתאה, וכייוו כמ"ש (צד"מ פ' ואתחנן דף ר"ט ע"א) וללקום שושנים, אינן דמייחדין בק"ש צוהר דאחד ביחודא שלים ומאריכין צאחד למלקט שושנים עיי"ש בצוהר: דא לימינא ודא לשמאלא. הוא כמפרש יתר (דברי הצוהר ה"ג) שאמר דישאל דאיכו עמודא דאמצעיתא כלול כ"ה כה"ן שכינתא עלאה ושכינתא תתאה, ומפרש כי כ"ה כה"ן הם דא לימינא ודא לשמאלא, היינו שכי' כראשונה הוא לימינא של האות ו', וכ"ה אחרונה היא לשמאלא, וכ"ה הוא

תקונא עשרין ושית (ליום י"ד)

בראשית ב', שושנה. חמש עלין דילה א) ראשית ב). בראשית לחשבן זעיר ג) דחנוך. תלת עשר.

חוחים דילה תלת עשר תיבין מן אלקים ועד אלקים. ואלין אינון. (בראשית א) את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלקים.

חמש חוחים אחרנין, מרחפת על פני המים ויאמר.

מאי איהי בין החוחים. אלא מדחרב בי מקדשא, והארץ היתה תהו ובהו, ונפלת שושנה בין החוחים. כד ייתי פורקנא תהיה כשושנה ד) דשחרית דאתמר בה (בראשית מד) הבקר אור (והאנשים שלחו).

ואינון

באר לחי ראי

בגו גובין דליון חוחין דליון קליפין וכתרין דמסאבין היונקים משם אלקים, ולזה יש מן תיבת אלקים הא' עד תיבת אלקים כב' י"ג תיבין, דליון י"ג מכילין דרחמי נסחרא לכשושנה דאיהי כנס"י מכל סטרהא כדי לשמרה מן החילונים מכל סטרהא לאכפיה דליונים של השם אלקים שלא יינקו ממנה החילונים עיי"ש ולזה אמר הכא חוחים דילה כלומר דלעומת החוחים של השושנה ועולם הבריאה ששם היא בחי שושנה בין החוחים יש י"ג תיבין מן אלהים הא' עד אלקים כב', לשמרה מן הגובין והחוחים וכאמור: חמש חוחים אחרנין מרחפת על פני המים ויאמר. גם זה מבוחר (בזכר, ובמק"מ שס, וד"ה סס) מן אלקים כב' יש עוד ה' תיבות עד אלקים ה' שכן מרחפת על פני המים ויאמר, להורות דבתר דאפיך י"ג תיקונים להמתיק דליונים כג"ל אפיקה אמא עוד חמש עלין תקיפין דסחרין לשושנה, שכן סוד ה' גבורות קדושות מנלפ"ך להושיע את המלכות מן הקליפות עיי"ש. מאי איהי בין החוחים. ר"ל דמאחר שאתה אומר דסחרין לשושנה י"ג תיקונים להמתיק דיניה וגם סחרין ה' טרפין דגבורות קדושות מנלפ"ך להצילה מהקליפות, א"כ אמאי קרית לה עוד שושנה בין החוחים, כי הלא הכה און להחילונים שום אחיבה ושום מקום ליינק ממנה כלל: והארץ היתה תהו ובהו ונפלת שושנה בין החוחים. היינו כמ"ש (ברע"מ פ' כי תלך דף רע"ט ע"א) דמשית אקרי צר נפלי, דמשית צן יוסף ומשית צן דוד דאתקרו שור וחמור נפלו בגלות לצור שהוא מדור הקליפות דליון חכו וצרו והשכינה נפלת בתריכו עיי"ש: כד ייתי פורקנא. שהוא בסוד ורוח אלקים מרחפת כדמפרש ואזיל: תהיה כשושנה דשחרית. היינו סוד שושנה העמקים שאין סביבה חוחים כלל, וכמ"ש (במק"מ צ"ב בראשית סס) באורך: חמש עלין דשושנה עלאה. היינו שפעלה המלכות עד עולם אצילות שאין

בראשית וכו'. בהמשך סוף דרוש הקדום שדרש בסוד כב' שושנים, פתח לדרוש בראש דבראשית, ועל דא ר' חזקיה דפתח בריש הזכר בסוד בראשית בראש דשושנה בין החוחים וכמ"ש שם (במק"מ) באורך. פתח רש"י גם הכא לבאר איך כל עניני השושנה נרמזים בתיבת בראשית שהוא התחלת התורה וסדר מע"ב ב' שושנה. ר"ל דאות צ' מבראשית מרמז לגוף השושנה, והיינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף ע"ז ע"א) דהתחלת התורה הוא בראש צ' בגין דאיהו בנינא דעלמא, ויתכן שהוא סוד שושנה העליונה כמ"ש (במק"מ בריש הזכר סס) דסוד התחלת בריאה שמים וארץ הוא בראש דשושנה בין החוחים וכמ"ל: חמש עלין דילה ראשית. ר"ל דהחמש עלין של השושנה שמרמזים לסוד ה"פ אור של מעשה בראשית כדמפרש ואזיל, נרמזים בהחמש אותיות ראשית: בראשית לחושבן וכו'. ר"ל שסוד י"ג עלין של השושנה שמרמז לראש דהא"ד ול"ג מכילין דרחמי שהאירו לאורך מע"ב, כמ"ש (במק"מ סס) נרמז ג"כ בתיבת בראשית שכן כמ"ל הוא גימ' י"ג וכדמפרש ואזיל: [*א"ה. לחושבן זעיר דחנוך. עיון (לעיל תיקון י' דף כ"ו ע"א). ובבאר לחי רואי, בדיב' ובחושבן זעיר דחנוך]: חוחים דילה תלת עשר תיבין. כיוצא בזה כתב גם (בזכר בריש בהקדמה סס) מה שושנה איה צב י"ג עלין אף כנס"י איה צב י"ג מכילין דרחמי דסחרין לה מכל סטרהא. אוף אלקים דהכא משעתא דאדכר אפיך י"ג תיבין לסחרא כנס"י ולנערה לה ולבתר אדכר אמא אחרא, ועיי"ש (במק"מ) דר"ל כי יש שושנה העמקים, ושושנה בין החוחים, דהמלכות דאצילות הוא סוד שושנה העמקים ששם און מקום לבקליפות לשלטת בה, אבל המלכות דבריאה הוא נקראת שושנה בין החוחים, כי בעולם הבריאה מאיר רק השם אלקים, כי גם השם הוי"ו צ"כ שבעולם הבריאה הוא הוא דאלקים בסוד חזו מפעלות אלקים, ושם יתבא המלכות דאיהי שושנה

ואינן חמש אור, חמש עלין דשושנה עלאה. חד ויאמר אלקים יהי אור. תנינא ויהי אור. תלת וירא אלקים את האור. ארבע ויבדל אלקים בין האור. חמש ויקרא אלקים לאור יום.

תלת עשר עלין מלגו ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. אחד אחד ה) בתרין שושנים דא יקוק. עליה אתמר (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ואיהו עמודא (דף ע"א ע"ב) דאמצעיתא הרועה בשושנים וחושבניה אחיד.

שושנה תתאה בה דחילו. ואיהי (י) יראה. שושנה עלאה רחימו דאהבה, ובה אתמר (שיר ג) אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ.

במה

באר לחי ראי

שעל ידו עולה השושנה תתאה לשושנה עלאה ומתחברים צרזא דלחד וכאמור - וחושבניה אחיד. (באור ישראל להבטיק מקאזנין ז"ל) בגי' שליל וחושבניה אחיד שהוא וא"ו וכליל, והיינו כי (בזכר פי אמור דף ל"ו ע"א) מצוה דז"א שהוא ת"ת נקרא אחיד, בגין דליבו אמנעיתא דכלא ואחאחד בכל סערא ואתקשר ציב עיי"ש, וכ"כ רבינו (צלק"ת פי תרומה, וצליקוטי הש"ס מבי' צ"ג) עיי"ש, וכוהו (לעיל בחיקוק כ"ב דף ס"ח ע"ב) אמר ולצתר נחית האי כ"ח לגבי וא"ו דליבו י"ג מכילין דרחמי למפרק לבניו דישראל כד"א וברחמיים גדולים אקצ"ך, עיי"ש צביאורנו דר"ל דכד נחית האי כח של אמא עלאה לגבי ז"א שהוא אור ו נתמלא האות ו להיות וא"ו שנמשך לתוכו האות א' של אק"י, ועולב למספר י"ג סוד י"ג מכילין דרחמי לנורך הגחולה עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן דלאחר שאמר עמודא דז"א שהוא דאמנעיתא יהא מייחד לעתיל הצי שושנים שיש בכל א' י"ג עלין צרזא דאחיד שהוא סוד י"ג מכילין דרחמי כנזכר, הוא מוסף עוד ואמר דלכבי נקרא ז"א אחיד. יסן שהוא וא"ו שהוא סוד י"ג מכילין דרחמי דמתאחדים עיי' הצי שושנים ואיבו אמנעיתא דתרוויבו ומתייחדים עיי' ומתקשרין צ"א צרזא ד"ג מכילין דרחמי לנורך הגחולה לכיות ה' אחיד ושמו אחיד וכאמור. שושנה תתאה בה דחילו וכו'. עיין (לעיל חיקוק כ"א דף נ"ו ע"א) שאמר איבי יראה מסערא דשמאלא, אהבב מסערא דימינא עיי"ש, ולפמש"ל בסוף חיקוק הקדום דשושנה עלאה היא מסערא דימינא, ושושנה תתאה היא מסערא דשמאלא, מצוה דמסערא דשושנה עלאה מתעורר כה אהבב, ומסערא דשושנה תתאה מתעורר כה היראה, ולזה דרש שאומרת המלכות כשנעתי אחכס צנות ירושלים אס תעירו ואס תעוררו את האהבב, שהוא מכה מתעורר דשושנה עלאה, אלנא עד שתחפץ עד זמן הגחולה תעלה המלכות שושנה תתאה לסוד שושנה עלאה ששם הוא כה האהבב מספר י"ג צרזא דאחיד וכמ"ש (לעיל בבקומת דף י ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם:

שם שום מגע נכרי ולא תהיב צבחי רעיתי בין הבנות, ולא בין החוחים, וכמ"ש (במק"מ) שם: דאתמר בה הבקר אור. ר"ל דלז תהיב גם השושנה תתאה שהיא ק"ש דערצית צבחי שושנה עלאה, שתעלה המלכות לאמא שהיא ק"ש דשחרית שהוא צוקר דלצרכס, כמש"ל סוף חיקוק הקדום, שעל זה נאמר ה"פ אור צמטשא צרחשית וכדמפרש ואזיל. והאנשים שלחו. הם החוחים דילב, וכמ"ש (בזכר פי יתרו דף פ"א ע"א) אימתי אהגליא חסד צצוקר כד"א בצקר אור, דכד נכיר לפרא, חסד השתכה בעלמא ודינין מתעברין, וכ"כ (בזכר פי מקץ דף ר"ג ע"א) עיי"ש. י"ג עלין מלגאו. וכמש"ל סוף חיקוק הקדום: אחד אחד בתרין שושנים. ר"ל דלעתי"ל צומן החיקוק השלם תעלה השושנה תתאה עם ה"ג עלין שלכ מספר אחיד להשושנה עלאה שבה ג"כ י"ג עלין מספר אחיד: דא יקו"ק. מספר צ"פ אחיד. עליה אתמר ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. עיין (בזכר פי תרומה דף קל"ד ע"א) דעתה בגלות צעוב"ר שהוא זמן שלטת החינוכים ה' אחד רק ביחודא עלאה, אבל לתתא ביחודא תתאה לא אתקרי אחד צאתגליא רק בלחישו, וצאתגליא אחתלק תיבת אחיד צתיבת וע"ד בגין שלא ילטנו צה החינוכים, אבל לעתי"ל שתפרש האי סערא מינה ויתאבד מן עלמא, דקין יתקרי אחד ושמו אחד עיי"ש, ולזה אמר גם הכה דלעתי"ל שתעלה השושנה תתאה שהיא שושנה בין החוחים לשושנה עלאה שהיא סוד שושנה העמקים, החוחים שסביבותיה יתפרשן מינה, ולא תהיב גם השושנה תתאה צמטשא השושנה עלאה, שיהגלה צה סוד י"ג עלין דלגאו שהוא צרזא דאחיד, ויכיב צרזא דה' אחיד ושמו אחיד: ואיהו עמודא דאמצעיתא. היינו כמש"ל הרועה בשושנים דא עמודא דאמנעיתא, דשושנה עלאה לימינא, ושושנה תתאה לשמאלא, ואמר גם הכה דלכבי מתייחדים הצי שושנים צ"פ אחיד, לכיות מספר יק"ק שהוא עמודא דאמנעיתא שהוא הרועה צ"ב שושנים, כי רועה מלשון התעוררות, כי הוא סוד צרזא החיוב התעוררת מן העולם ועד העולם,

במה ייתון לאתערא לה. בימינא, ואיהי לא רעית בהו, עד דייתי רעיא מהימנא דאתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים מרחפת דאיהו רוח דמשיח, דאתמר ביה (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי. ברוחא דא ארחת (ז) והיא חולה ואתסיאת (ח).

ובגין דא (שיר ג) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ, ואיהי ארח ריח בתרין תפוחין, (נ"א ואיהו ריח דתרין תפוחין) דאתמר (ביה) בהו (שם ז) וריח אפך כתפוחים. ומאי נינהו, תרי סמכי קשוט. ואינון תרי (ט) רמונים.

אגוז

באר לחי ראי

במה וכו' בימינא. וכמ"ש נשבע ה' בימינו שהוא צ"ב. ואיהי ארח ריח בתרין תפוחין. היינו כמ"ש (לעיל דתיקון הקדום סוף דף ע' ע"ב) ואייתי לה תפוח ושוי לחוטמא ורחא ביה עיי"ש וצביאורנו שם. ועיין (בדל"ז) בצלזינו דף רנ"ד ע"א) דסוד וריח אפך כתפוחים, הוא סוד נייחא ואתצטמוחא צרחא דריח נייחא דאתמשך לנוקבא מחוטמא דתיקא עיי"ש. ועי' מזה (צזר פ' פנחס דף רכ"ד ע"א) דסוד ריח אפך כתפוחים, הוא סוד ריח נייחא דחמי עיי"ש: ומאי נינהו תרי סמכי קשוט. היינו כמ"ש (לעיל דתיקון י"ט דף ל"ט ע"ב) רפדוני בתפוחים, אלן תרין סמכי קשוט דאינון חוור וסומק, ועיי"ש צביאורנו דהתפוח יש לו ג"כ מעלות השושנה שיש צו חוור וסומק, שהוא סוד אנפי רחמי ואנפי דינא, אלל ששושנה הוא צרחא דחוי"ג, וכתפוח הוא צרחא דחוי"ב, כי גם חוי"ב יש בהם צ' מראות הללו חוור וסומק, וכמ"ש רבינו (בפרע"ח ריש פ"יה משער השבת) והיינו שהמלכות מבקשת רפדוני בתפוחים מסערה ללובן ואודם שהוא רחמי ודינא, ועי"ז נעשה תיקון המלכות צהכללות שמאלל בימינא ע"י היסוד לריק עיי"ש. ואינון תרי רמונים. לאחר שמפרש מש"ל דתיקון הקדום שם ואייתי לה תפוח ושוי לחוטמא ומפרש שהוא התעוררות מסערה דחוי"ב תרין סמכי קשוט, הוא מפרש צזר גם מש"כ לעיל שם ולבחר יעול לגתא ואפיק מתמן רמונים, ולקית אגוז ותציר קליפין ויביז לה, ומפרש דתרי רמונים הם ג"כ חוי"ב, כי רמונים הוא כגוי לת"ח שיש בין כנס"י, וכמ"ש בש"ס (עירובין דף כ"א ע"ב) כגלו הרמונים אלו בעלי גמרא עיי"ש, וגודע מדברי רבינו (בפרע"ח פ"ג משער הקדישים, וצפ"ח משער ר"ב, וצליקוטי הש"ס מס' צרכות) צסוד ת"ח מצדים שלום בעולם, דת"ח הם סוד חוי"ב תרין ירכי קשוט עיי"ש, ולא אמר דמ"ש אל גת אגוז ירדתי לראות וגר כגלו הרמונים, שהקב"ה משתוקק לראות אם מתנווללים וגדילים ת"ח בין כנס"י שיהיב לו נתח רוח מלימוד תורהם כדי ליחד הדודים ולקרב בגאולה: אגוז דא צדיק. וכמ"ש (במד"ר שכ"ש, בפסוק אל גת אגוז ירדתי) נמשלו ישראל לגת, מה אגוז זה יש לו צ' קליפות, כך ישראל יש להם צ' מלות מילב ופרישה עיי"ש

אגוז דא (א) צדיק. גנת (א) אגוז דא שכינתא, ודא איהו דאמר שלמה (שם ו) אל גנת אגוז (ב) ירדתי.

גנ"ת. ג'. גימטריאות. (אד' ביקוק) דאינון פרפראות לחכמה. ג', נוטריקון. ת, תמורה. גימטריאות דא אדניי יקריק. סליק בחושבן אמין. אקריק אדניי, סליק בחושבן פיו. אלקים דאיהו כנרי, מיה מים היא. מים היא בגימטריא אלקים. יוד קא ואו קא בגימטריא מיה, ודא איהו עשר ספירות (ג) בלימיה, ואיהו מעיד על יחודא קדישא. ובגין דא (איכה ב) מיה (ד) אעידך.

דבר

באר להי ראי

עיי"ש הכה מצוחר דמסערה דיסוד לדיק נמשלו ישראל לאגוז, ולזה מפרש ולקיע אגוז וחזיר קליפין דיליה, היינו תיקון יסוד לדיק שמסירין הכ' קליפות שלו במילה ופריעה כנ"ל, שעל ידם נעשה תיקונה של המלכות גנת אגוז דא שכינתא עיין (בזכר פי חולדות דף קמ"א ע"ב) דהמלכות נקראת גן רוח, ועיין (בפרדס צערי הכנויס סוף ערך גן) שכתב דהמלכות נקראת גן רוח זהויה היסוד בתוכה וממלא אותה ומרוח אותה מים עליונים כמנהגו הטוב, ונקראת גנת אגוז, כי היא גן חרטה מן האגוז אשר ביסוד עכ"ל, ולזה מפרש הכה בענין מש"ל יעול לגנחה ואפיק מתמן וכו', היינו שנכנס לכיין הכל ללורך הגאולה לסוד הגן שהוא תיקון המלכות עיי' היסוד לדיק וכחמור: גימטריאות וכו'. עיין (בזכר פי פנחס דף ר"ב ע"ב) דכל גימתי ותקופין ועיצורין הם במלכות עיי"ש, וכי"כ רבינו (בצ"ה פ"י משער אר"י, וצלקית פי וינה) דכל השבון וגימי הוא הוה המלכות עיי"ש, והכא מוסיף דגם נוטריקון וחילוף אותיות הם צנוקבא: דאינון פרפראות לחכמה. עיין (במאורי אור ערך השבון) שכתב דהשבון נקרא החכמה, ועיי"ש (ביאור נח"ב סוף אות ע"ה) דר"ל צסוד חכמה למלכות עיי"ש, ולזה דרש הכה שזה מ"ש חז"ל (בצ"ה סוף פ"ג) תקופות וגימי פרפראות לחכמה, ר"ל לחכמה שבמלכות עיי"ש וכדמפרש ואזיל: תמורה. ר"ל חילוף אותיות הוי"ה אלקים הן מלפניהם וכן מלאחריהם. גימ' דא וכו'. עתה הוא מפרש איך הוא תיקון המלכות צסוד הגימ: דא אדנ"י הוי"ה סליק בחושבן אמין. עיין (בזכר פי וילך דף רפ"ה ע"ב) צסוד חמן וחמן, לחמן דלחתא היא המלכות הוי"ה אדנ"י, עיי"ש היינו דצמזן שהמלכות שהיא אדנ"י מתוחדה בצעלב שהוא הוי"ה נקרא חמין שהוא גימ' ככה, ולזה אמר הכה דסוד הגימתי הוא צמלכות כמו דאשכחן דתיקון המלכות צרוא לחמין שנעשה עיי' הגימ' הוי"ה אדנ"י: אקריק אדנ"י וכו'. עיין (בפרע"ה פ"ד משער הקדישים) כי השם אלקים מרמז לתיקון המלכות צמוחן דיליה, כי המלכות היא שם אדנ"י, וכאשר יודין לה צמוחן דלמא שהיא סוד אקריק, מתחבר אקריק ואדנ"י ונעשה גימ' אלקים

עיי"ש, כרי דתיקון המלכות צסוד השם אלקים הוא עיי' הגימ' אקריק אדנ"י וכחמור: אלקים דאיהו כנרי. היינו כמ"ש (לעיל בצקדמה דף ד' ע"א) דלוחי אלקים כנרי לשם יקריק, ולוחי כורסיה עיי"ש, וצביאור יותר מצוחר שם להבן (דף ע"ו ע"א) כנרי דא אלקים דסליק אקריק אדנ"י עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין עוד (לעיל ריש תיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) וכו' סליק חושבן אקריק אדנ"י וחושבן אלקים לחושבן כנרי עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שזה גי' אחד מתקוני המלכות להיות כנרי לשם יקריק שהיא סוד הכורסיה כשהיא בשלימות עם צמוחן שלה צרוא דלקריק אדנ"י גימ' אלקים וצגימ' כנרי וכחמור מ"ה עם ה"א גימ' אלקים וכו'. עיין (לעיל בצקדמה דף י"ד ע"ב) ושכינתא לוחי מייב וי"ד ק"ח וחי' ק"ח אלקריאה בגין דלוחי כלל דעשר ספירין עיי"ש, וצביאור דברי הזכר שם כיון דמעון חמין מייב ידעה עיי"ש, (ובצ"ה ענף ה' משער עגוליה ויושר), ולזה אמר הכה כי גם זה בענין שהמלכות נקראת מייב הוא גימ' צשם אלקים, כי מייב צמילוחו מייב היא, הוא גימ' אלקים: ודא איהו עשר ספירות בלימ"ה. עיין (לעיל בצקדמה דף ו' ע"א) צסוד עשר ספירות צלימ"ה, שהוא מרמז לתיקון המלכות בכל עשר ספירות, ששם צרוא דיו"ד וחותיה של שם מייב צסוד לחי' ואיין מחתא לעילא ומעילא לחתא עיי"ש וצביאורנו שם: ואיהו מעיד על יחודא קדישא ובג"ד וכו'. עיין (בזכר צריש כהקדמה) שכתב שם צענין המלכות שנקראת מייב כד אחתריב צי מקדשא נפיק קלא ואמר מה אעידך דככל יומא ויומא אסבידה כך מיומין קדמאין דכתיב בעדותי צכס כיוס וגר עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שצדברים יתיחדו דמכ"ע שנקראת המלכות מייב שהוא צרוא דעשר ספירות המאזרים במלכות צכה בעשר אותיות דשם מייב, ע"כ נאמר צב מייב אעידך, כי המלכות מעידה על יחודא קדישא צכה הוי"ה שהיא נכללת צכס, וכמ"ש (לעיל בצקדמה דף ז' ע"א) דכל כתי נקודין נכללין צב ולוחי אשחלומי לעשרה, וכלכו אזלו לאתר חד שהוא חא

דבר אחר איב ג"ד היו ז"ח ט"י בגימטריא שכינה. כגוונא דא. א' זמנא חדא. ב' תרי זמני. ג' תלת זמנין. ד' ארבעה זמנין. ה' חמש זמנין. ו' שית זמנין. ז' שבעה זמנין. ח' תמניא זמנין. ט' תשעה זמנין. י' עשר זמנין. כולוהו סלקין לחושבן שכינה.

ורזא דחושבנא, לקיימא דלית שכינה נחתא פחות מעשרה, ולא סלקא למעלה מעשר.

ועוד קוביה הוא אתריה דעלמא, ומלאכין לא ידעין, ושאלין איה מקום טו) כבודו להעריצו. ואשכחינן ליה בגימטריא מקום. נוטריקרון. כגוונא דא. י' עשר זמנין טו) מאה. ה' חמש זמנין עשרין יו) וחמש. ו' שית זמנין יח) תלתין ושית. ה' חמש זמנין עשרין וחמש. בגימטריא מקום. ועליה אמרו מלאכיא (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו.

אית אחרנין בגימטריאות דלית לון חושבן. בגין דאינון פרפראות לחכמה דלית לה סוף. תמורות אלין אלפא ביתות כגון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו דאינון תמורות (דברים ו) יקר"ק אלקינ"ו יקר"ק, ואית תמורות אחרנין מכמה מינין.

אמר

באר להי ראי

דעלמא. וכמ"ש (במד"ר וילא פי ס"ח ס"י ע"י) מפני מה מכנין שמו של הקציה מקום, שהוא מקומו של עולם וסין העולם מקומו עיי"ש. ומלאכין לא ידעין ושאלין וכו' עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס"א ע"ב) שדרש שם כן על המלכות כשעולה לכתר ומטח נאחר דליה ממן דידע אתרהא ומלאכין קדישין שאלין בגינהא איב מקום כבודו דלית מאן דידע מקומו עיי"ש ובבילאורנו שם, והכא דרש לה על ז"א, וכמ"ש לקמן (תיקון מ"ז דף פ"ג ע"ב) עיי"ש: ואשכחינן ליה בגימ' מקום כג"ד. כל"ל, ותיבת נוטריקון הוא עיי"ש, וכמ"ש בגליון התקונים (דפוס אמסטערדם). ובחוקים של הגר"א: כגונא דא וכו'. והיינו כמ"ש (לקמן תיקון מ"ג דף פ"א ע"ב) ואיכו יקריק מקום אתקרי עיי"ש, ועי' (במאורי אור ערך מקום) דח"ת נקרא מקום, כי הוי"ה שהוא ח"ת צבכ"ה גי' מקו"ם עיי"ש: ואית אחרנין בגימ' דלית להון חושבן. ר"ל שחושבין מילוי ומילוי דמילוי עד אין סוף וכן צכמה מיני מילואים עד אין סוף: ומפרש הע"ס. בגין דאינון פרפראות לחכמה דלית לה סוף. היינו כי סוד הגימ' הוא צכמה דמלכות וכמ"ש, וצכמה אין שום השגב ולא קיימי לשאלה כי הוא מתאחד עם הכתר שהוא צחא דח"ס, וכמ"ש (בפרדס צע"ר סדר האצילות פ"ד, וצקכ"ו ערך חכמה) עיי"ש: תמורות אלין אלפא ביתות וכו'. עיין (צזכר פי כי תל"א דף רפ"א ע"א) על הגאולה ועל התמורה דא שכינתא התאה עיי"ש וכ"כ (לעיל תיקון כ"א דף ס"א ע"א) על התמורה דא שכינתא התאה דבגלות היא תמורת אהון יקריק צאדניי עיי"ש, ולעיל (בצקדמה דף ע"ו ע"א) ח"תא דבגלות הקציב אינו מתגלה בעלמא היינו צבי שמות הוי"ה חלקינו הוי"ה רק בחילוף אותיות כח"ו צמוכס"ז כח"ו עיי"ש ובבילאורנו שם, ולא אמר

דלות א' דסכיד על יהודיה דלית חלק אתרהא עליל ותתא וד' סערין עיי"ש ובבילאורנו שם. ד"א א"ב וכו'. זה הוא המשך לשמ"ל דהמלכות הוא סוד י' אותיות של השם מ"ה דאיכו עשר ספירות, ואמר עוד רמז דלכחי היא המלכות סוד י' אותיות, כי זה היא היקונו של הנוקבה שתיבה בת י' אותיות, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) שכל שם צן י' אותיות מרמז לחיקון המלכות צמה שהיא רק נקודה אחת לחקנה ולכוסוף עליה שתיבה צקומה צת י"ם צלימ"ה ובג"ד דאיכו כלולה מעשר אחמר צה אין שכינה שורה צפחות מעשרה עיי"ש ובבילאורנו שם, והכא מוסיף לזה הוא הרמז ע"י הגימ', שאם נחשוב הא"צ מאות א' עד אות י' צבכ"ה, מספרם שכינה נחתא בפחות מעשרה וכמ"ש צש"ם (סוכה דף ה' ע"א) מעולם לא ירדכ שכינה למטה מי עיי"ש. ולא סלקא למעלה מעשר עיין (צרע"מ פי כי תל"א דף רע"ז ע"ב) דמלכותא קדישא איכו כלילא מעשר ספירן, דמאן דירית לה וחי לה זכי לעשר ספירן צלל פרודא. עשר ולא תשע, דאי הוי יריח למלכותא יחידא הוי תשע צפרודא מנה, ובגין דלית תמן פרודא אמר צעל ספר יצירה עשר ולא תשע, ואי הימא דסליקת לעילא מעשר שמא מפרש יי"ד קי"א וא"ו קי"א הא עשר יי"ד דמחייח צה לא סליק לעילא מעשר. ובג"ד י' ולא י"א עיי"ש, ובבילאור דברי הרע"מ עיין (בפרדס שער עשר ולא תשע פ"ה צאודק), ולזה הוא ממשך הדברים כאן לאחר שאמר למעלה דהמלכות הוא סוד י' אותיות דשם מ"ה, ואמר מה"ט לא ירדכ השכינה למטה מיי"ד ולא עלה למעלה מיי"ד, כי השם הזה מעיד על יחודא קדישא לא פחות ולא יותר מעשר שהוא למאס אחדותו יתצ"ש צע"ר ספירות צחא דעשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר וכאמור: קב"ה הוא אתריה

אמר רבי אלעזר (ט) והא כתיב (מלאכי ג) אני יי לא שנית.

אמר ליה (כ) ברי, ווי לבני עלמא דאינון אטימין לבא, דחשבין דידעין, ולא ידעין ודאי. אני איהי שכינתא הה"ד (ויקרא כו) ויסרתי אתכם אף כא) אני. איהי לא אשתני ולא איהי תמורה מיניה באחרא. ואיהו לא אשתני ולא אסתתר מינה. אבל לגבי חייביא אשתני קובי"ה ואסתתר (כב) מינייהו. הה"ד (דברים לב) אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם, ואמאי, בגין כי דור תהפוכות המה בנים לא אמון במ.

מיד קמו כולהו חברייא דשמעו מילין אלין ונשקו ליה על (ג) רישיה, ואמרו אלו לא אתינו לעלמא אלא למשמע דא דיינו.

דודאי קובי"ה ושכינתיה לא אשתני (כד) דא מן דא. אבל לגבי אחרנין אשתני ואסתתר בכמה לבושיין ובכמה כסויין ובכמה קליפין.

ובגין דא אמר שלמה עליו השלום (שיר ו) אל גנת אגוז ירדתי, דאיהו הוה ידע בקליפין כולהו

באר לחי ראי

אשתני, אכל בקריאה אשתני, דכתיבה דליכו אחריה לא אשתני, אכל בקריאה דליכו לבר מאתריה אשתני עיי"ש וביאור הענין דזמן שז"י הם למטה צדחי קריאה שהוא בעולם הנשמי התחתון, אז ז"י מוכרחים להסתתר במלבושי עבד ואמה כדי שלא יכירו צהם החילוניים, כי לחתא שהוא עולם העשיה שם הוא מקום שליטה הקליפות כמי"ש מברח"ו (בהכללים שצסוף הע"ה כלל ח'), אכל כשהם צדחי כתיבה היינו כשעולים לעולמות אליהם צריאח ויורה ששם אין פחד מיניקה החילוניים, שם א"ל להסתתר במלבושיהם: הה"ד אסתירה פני מהם וכמי"ש (לעיל חיקון כ"א דף ט"ו ע"ב) דצהכוא זמנא דמתלבשת המלכות צאלין נבשוין אחרת זיה ויאמר אסתירה פני מהם עיי"ש וצביאורו שם: אבל לגבי חייביא אשתני וכו'. והיינו כמי"ש (צזכר פ' פנחס דף ר"ז ע"ב) כל שמחן דיליה אינון כגויין, ולא אחקרי צהון אנה על שם צריין דעלמא, כד מארי דר"ה אינון חייבין אחקרי אדניי צמדת כדק, לכל דר"ה ולכל בר נש כפוס מדי דיליה, אכל לא דר"ה ליה מדי ידיע ולא שם ידיע וכו' עיי"ש ובכמה קליפין. וכמי"ש רבינו (צכ"ח פ"ג משער הקליפות) כי ענין חטא אדכ"ר וענין גלות וחורבן ציכמי"ק גרמו שירדו ז"י למטה לארץ צין הקליפות, ח"ה שהוא ארם דעשיה כחלבש צי קליפין שהוא נוקבא דז"י דאליהו ומי ספירות הטלויגים של המלכות דאליהו דקדושה היא נחונה צין הקליפות, ועיי"ש (צכ"צ משער ק"י) צסוד החשמ"ל, שלכל העולמות יש להם צחי כחונה פור שהוא כולל ג' קליפות עק ורחו סערה ואש, ובעולמות ציי"ע לא יש סוד החשמ"ל הסודצת, אלא קליפה נוגב היא סודצת עליו, וסביב לקליפה נוגב יש קליפה סיי"מ ולילי עיי"ש צצריכות: ובג"ד אמר שלמה ע"ה אל גנת אגוז ירדתי. וכמי"ש (צזכר פ' פקודי דף ר"ג

אמר הכה דסוד תמורות הוא כגון מה דאחרת שהקצ"ח אינו מתגלה בצוחיות הוי"ה אלקינו הוי"ה רק בחילוף צוחיות המאחרים, וה"ה מה שהוא בחילוף צוחיות הקודמים ועיין (לקמן חיקון ס"ע דף ק"ה ע"ה) צסוד שינוי השם דא מפ"ן דליכו צלי"ה צ"ש יקו"ק עיי"ש. ואית תמורות אחרנין בכמה סיגין. כגון השמות היולאים מתמורות צוחיות ח"ת צ"ש, או מתמורות צוחיות דאעצ"ה, וכמי"ש רבינו (צכ"ח פ"ד ו"ה משער חיקון כירה): והא כתוב אני יקו"ק לא שנית עיין (לעיל צהקדמה דף י"ד ע"ב) דצזמן הגלות הקצ"ח מתלבש צעצד דליכו מטי"ע שהוא שינוי דכל שמחן, ועיי"ש צביאורו דצזמן שהשי"ת מסתתר במלבושי עבד שהוא מטי"ע אז הוא צדחי שינוי לכל שמחן, ואין השם הוי"ה צ"ה נקרא ככתיבתו עיי"ש וצביאורו שם, ולא מהמה ר"ה אין יש מליחות אה מסערה דמלך ומלכות דקדושה שיהיו צדחי שינוי צמלכותיהם, הלא מצואר צקרא אני ה' לא שנית. ומצואר (צכע"מ פ' כי הלא דף רע"ו ע"ה) דכל ענין שינוי והסתר הוא רק מסערה דשכינתא. ואמר אני ה' לא שנית, וכו' דליכו שכינתא ליה לה דחילו מכל סערין אחרנין וכו' עיי"ש: הה"ד ויסרתי אתכם אף כא) אני ודרשין לפסוק זה (לעיל חיקון כ"א דף נ"ע ע"ב) דאני הוא סוד שכינתא החת"ה עיי"ש: איהי לא אשתני וכו' ואיהו לא אשתני וכו' היינו כמי"ש (צכע"מ פ' כי הלא דף רע"ו ע"ה) צסוד אני ה' לא שנית דשכינתא לגבי קצ"ח לא אשתניה וקצ"ח לגבי שכינתא לא אשתני הכ"ד אני ה' לא שנית אני שכינתא, ה' עמואל דאמצינתא, עיי"ש: ולא איהי תמורה מיניה באחרא. גם זה מצואר (צכע"מ ע"ה) לא כשאני נכח אני נקרא, צעוכ"ז נכח יקרא ונקרא אדניי, והא כתיב אני ה' לא שנית, צכתיבה לא

כולהו, ובגין דא לא שביק אפילו מיני דכשוף דלא ידע. בגין דידע (ג"א למנדע) בקליפין.

ורעיא מהימנא, איהו יתבר כל קליפין. ונפיק מתמן מוחא דאיהו יקרק לארבע סטרי דאגוזא. (דאינון תהו ובהו וחשך ותהום) ומפרנס מיניה לההוא חולה דאיהי אדני. דבאלין קליפין די כה) באגוז דאינון תהו ובהו וחשך ותהום, אמר אסתירה פני מהם.

ואית שנוין אחרנין כו) לטב לכל חד כפום עובדיה.

ואמנין אתגליא לון בדמות אריה, הדא היא דכתיב (עמוס ג) אריה שאג מי לא ירא. זמנין בדיוקנא דשור. הה"ד (דברים לג) בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו. וזמנין בדיוקנא דנשר, הה"ד (שם לב) כנשר יעיר קנו. וזמנין בדיוקנא דאדם סבא כמה דאתדמיא לאלין דאמרי (שמות טו) זה אלי ואנוהו כו). דאיהו הוה אתדמיין לון בדמות סבא. ואתמר בהו (ג"א ביה) (דברים לב) ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור. אבל לאלין דתליין מיניה ומשכינתיה כו) לא אשתני לעולם.

ואינון

באר לחי ראי

בדיוקנא דשור וכמ"ש (במדרש תנחומא פ' וישלח) דלכרס נקרא שור רב תבואות בכח שור, ועי"ש (כ"פ בראשית) דמשיח בן יוסף נקרא שור, ועיין (בזכר פ' שנה דף קס"ג ע"א וע"ב) דיעקב אחיד בכחא שור, וצ"ג דהקרי יוסף בכור שור, דהיינו בכור דהכחא שור דעל יעקב עי"ש וזמנין בדיוקנא דנשר וכמ"ש (בזכר פ' האזינו דף רח"ל ע"ב) בסוד כנשר יעיר קנו, דנשר באתר דיעקב קאים בגין דאיהו רחמי על בגוי דינא לגבי אחרנין עי"ש: וזמנין בדיוקנא דאדם סבא (הגר"א) מוסיף ש"ל דאדם סבא בסיני, וזמנין כאדם בחור כמה דאתדמיא לאלין דאמרי זה אלי ואנוהו אתדמיין לון בדמות בחור, והיינו כמ"ש (במכילתא יתרו פ"ב, ומוצא בפירש"י בפסוק אנכי ה' אלקיך) שנגלה הקב"ה על הים כגבור עושה מלחמות, ועל הר סיני כזקן מלא רחמים, וגבור היינו בחור כמ"ש נשים (חגיגה דף י"ד ע"א) אין לך נאה במלחמה אלא בחור עירש, ועיין בדברי רבינו (בפרש"י פ"א משער חג השבועות) שכתתיק מדברי חז"ל כי צום סוף נדמה להם הקב"ה לישראל כבחור זקנו שחורה כאיש מלחמה עם המלרים, וצמתן תורה זקנו לזן כזקן עי"ש: כמה דאתדמיא לאלין דאמרי זה אלי ואנוהו. (במד"ר פ' שמות ע"א ופכ"ב, ובפדר"א פמ"ב) שבמלרים הולידו הנשים מבנות ישראל צדקה, ועוצתה כנער ומוסרת וחתו להקב"ה, והקב"ה ירד בכבודו ובעלמו כציוול וחותך עבודן ומרחיץן וסכן וכו' וכו' וחתן צ' פנינן צידו אי מניקו שמן ואי מניקו דבש שנאמר ויניקכו דבש מסלע וכו', וכיון שצאלו לים היו חותן כתינוקות שם והם ראו להקב"ה צום, כתחילו לאמרים לצבותיהם זהו חותן שהיה עושה לנו כל חותן בדברים כשהיינו במלרים שנאמר זה אלי ואנוהו עי"ש, ולזה אמר דמה שנאמר

ר"ל ע"ב) כתיב אל גנת אגוז ירדתי וגו', מה אגוז אית ליה קליפה דסחרא וחסרא על מוחא ומוחא לגו, חוף הכי בכל מלח דקודשא, קדושה לגו וספרה אחרא לבר עי"ש, ועיין (בזכר פ' בראשית דף י"ט ע"ב) שלמה מלכא כד נחית לעמקא דאגוזא דכתיב אל גנת אגוז ירדתי, נטל קליפה דאגוזא ואסתכל בכל חינון קליפין, וידע וכו' עי"ש ורע"מ איהו יתבר כל קליפין וכו' וכמ"ש (לעיל חיקון כ"ה סוף דף ע' ור"ש דף ע"א) דכתיבתא איהי חולה בגלותא, ולעיל יעול רע"מ לגנתא ולקוט אגוז ואתר קליפין ויהיב לה מוחא מלגוז עי"ש ובציוארנו שם, ועיין מזה עוד (לעיל חיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) ובציוארנו שם ונפיק מתמן מוחא דאיהו יקרק עיין בדברי רבינו (בפ"ה פ"ב משער ק"ב) דהאגוז הוא סוד החשמל שהוא רחא דשם הוי"ה ודניי בשילוב שהוא סוד עכ"ד עיר, והפנימיות שבאגוז שהוא סוד המוח פנימות החשמל שבה שהוא הטוב שבטובה, הוא סוד ד' אותיות יקרק, בהם אין להקליפה שום יניקה שאין שם שום תערובות רע, והיניקה שלהם הוא רק מחילוניות האגוז עי"ש: לארבע סטרי דאגוזא. ר"ל שלאחר שמסירין הקליפות מהאגוז, ונגלה המוח פנימי שבה, אז נתגלה הקדושה ומאיר צד סטרין מסערה דקדושה שהוא רחא ד' אותיות יקרק שמאירין ל' סטרי עלמא, כמ"ש (בזכר פ' במדבר דף ק"ח ע"ב) עי"ש. דאינון תהו ובהו וחושך ותהום. ר"ל דהקליפות החילוניות הסובבים להאגוז הם נקראים כן, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רכ"ז) עי"ש בלורן: וזמנין אתגליא לון בדמות אריה. וכמ"ש (בזכר פ' שמות דף ע"א ע"ב) רש"י אריה ור' אלעזר צריה אריה ורש"י הוא ללא כשאר אריותא, עליה כתיב אריה שאג מי לא יירא, ומה עלמן עילאין מזדעזעין מניה אן עכ"ז עי"ש: וזמנין

ואינן תמורות, אינן רוא דיבום דאתמר בה ביבמה (רות ד) על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו. בההיא נעל דנתן לרעהו אית תמורה ושנוי רצון, ותמן צריך שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה לקיים כל דבר. נעל איהו גופא. ואמאי בחליצת נעל דנתן לרעהו אית תמורה ושנוי.

אמר סבא חדא, רבי רבי לא תימא הכי, אלא אמאי חליצה בנעל, אלא איהו קליפה לאתמרא בה לאשתובא מיניה ולא אשתמודע לגבי מקסרגין דיליה. ובחליצה דנעל חלץ ליה י"ק.

ובגין

באר לחי ראי

שאמרנו שם דזיס סוף נדמה להם כבחור, זה הוא לגבי הגדולים שגולדו קודם הגזירה דכל בן הילוד וגר, אבל לאותן שגולדו לאחר הגזירה להם נדמה צדמות סבא שהכירוהו אז לזקן מלא רחמים שרחם עליהם, וחסיה אותן זילדותן, אשר ע"ז אמרו כאשר הכירוהו זה אלי ואנוהו. אבל לאלין דתליין מניה ומשכינתיה לא אשתני דעולם וכדמפרש להלן, אבל לגבי משכ בלא כסויה כלל: ואינן תמורות אינן רוא דיבום. עיי' (ברע"מ פי כי תלך דף רפ"א ע"א) שדרש הפסוק וחת לפנים זישראל על הגאולה ועל התמורה, דסוד תמורה מרמז לעיני היבום שהוא צרור דשינוי השם דשינתה תחלה אסתרתה צמט"ע וישנה צמחי שינוי השם ושינוי מקום ושינוי מעשה עיי"ש. לקיים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו (לעיל תיקון כ"א דף ס"א) שלף איש נעלו מה נעלו דא כנוי הכוא דתתמר זיה גן נעול ועיי"ש צביאורנו צביאור הדברים שהצמחי ממש"ל (בהקדמה דף ע"ו ע"א) כי עתה צגלות השכינה מהלבשה צמלצוין דעבד ואמה, היינו שהג' שמות הוי"ה חלוקיני הוי"ה אין מאירין רק ע"י כוויין וחילוף אותיות, עד לעת"ל שאז נאמר ולא יכנף עוד מוריך, ואחפשת קציה מכל כוויין ומרכבות דמט"ע עיי"ש וכ"כ ברע"מ שם. בההוא נעל דנתן לרעהו אית תמורה ושינוי רצון. עיין (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"א) שכתב דהכוא עבד איהו כנויה לכל שמהן שינוי לכל שמהן עיי"ש צביאורנו, ועיין (להלן סוף תיקון סי דף ל"ג ע"ב) דכשהקציה מהלכש צמט"ע אז יש שנוי צלגונו ומתהפך ממדה הרחמים למדה הדין להפטרע מן הרשעים, וממדה הדין למדה הרחמים נלורך הנדיקים, שהוא סוד שנוי מקום ושנוי השם צרור דמט"ע, שהוא סוד הצמט"ע דלמנין מטע כלפי זכות לנדיקיה, ומנין דמטע כלפי חובה לרשיעיה, ומתהפך ממטע לנחש ומנחש למטע עיי"ש וצביאורנו שם: נעל איהו גופא. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ב דף כ"ז ע"א, ותיקון ל"א דף ע"ז ע"א) של נעלך דהתפשט מן גופא דליה נעל לגבי גופא אחרת דהתלבש, ועל גופא דמשה דהאי עממא אתמר של נעלך מעל רגליך עיי"ש וצביאורנו שם, וע"ל (תיקון כ"א דף ס"א

ע"א) ועוד שלף איש נעלו דא גופא ודא אחתא ודא מט"ע עיי"ש וצביאורנו שם: ואמאי בחליצת נעל דנתן לרעהו אית תמורה ושנוי. פי כיון דמלות חליצה הוא אי מרמ"ח עשין, ומכ הוא הענין שגשגה מלוב זו משאר מלות שצחורה שמלות חליצה נעל היא מסטרא דהמט"ע דמסטריה הוא כענין כמטע שיש בו צחי המורה וצחי שנוי דמתהפך מטוב לרע ומרע לעוב כמ"ל שהוא מסטרא דקליפת נוגה, וכמ"ש (בזכר ברחשית דף כ"ז ע"א) ובשאר דוכתי: לא תימא הכי. שמלות חליצה הוא מצחי נעל הנאמר צמטע שהוא מסטרא דקליפת נוגה צסוד עכ"ד עו"ר כאמור אלא איהו קליפה לאתמרא בה לאשתובא מניה ר"ל דענין נעל דחליצה אינו מענין נעל של משכ שא"ל הקציה של נעלך שהוא מסטרא דקליפת נוגה כמ"ל, אלא הוא הכל בקדושה, שהנעל דחליצה רומז שהוא כענין קליפה וכסוי להטמין רוחו של הנפטר בלא צנים שהוא נדבק בצגל היבם צזה המנעל, שהיא סוד אור מקיף שלא ישלשו צו החיזונים, והוא כענין קליפת פרי שהפרי נעמן צחוכה כדי לשמרה מכל הפסד, וכמ"ש (הרמ"ז צביאור דברי הזהר פי חקת דף קי"פ ע"א) שהוא מה יפו פטמין שנאמר צשצח הכלב הקדושה, וכמ"ש רבינו (צכוונה שפעה לי כל לרכי) שצכל הגוף של ז"י יש צחי אור מקיף ממלמא עלאה להגן עליהם ממחיצת החיזונים והאור מקיף של כל הגוף נקרא מלבוש, אבל האור מקיף של הרגלים נקרא נעל, ולכן ליבם זה המנעל של מלוב כדי להגן על רוחו של אחיו הנפטר בלא צנים הדבוק שם צרגלו וכאמור. ובחליצה דנעל חלץ ליה י"ק. עיין (ברע"מ פי כי תלך סוף דף ר"פ ודף רפ"א ע"א) צסוד החליצה ויבום ועיי"ש צאר החמה מ"ש צזה צאורד: [*א"ה (צכום מלך) צזה פי כי בחליצה חחר היסוד למקומו צין ר"כ, כי קודם היכ מכוכה למעלה ממקומו צין י"ק אר"ה, ובחליצה חליץ י"ה וחזר צין ר"כ למקומו עכ"ד:] ובג"ד שלף איש נעלו ונתן לרעהו נעל ו'. עיין (בזכר פי חקת דף קי"פ ע"א) שדרש חתה לפנים זישראל וגר, מאן דצעי לקיימא קיים, נעל נעליה ויכיב לחציה לקיימא עליה קיימא שליט, ושלף איש נעלו ונתן לרעהו דא הוא קיימא

ובגין דא שלף איש נעלו ונתן לרעהו. נעל ר'. גן נעל דאיהו בן י"ק, לאעלא בין ר"ק. ודא איהו חלץ י"ק.

ומשה אתמר ביה (שמות ג) של נעליך כח מעל רגליך. דא בהפוכא דאחרנין, דלא צריך לאתחזיא קדם שכינתא בקליפה. ורזא דמלה (אתמר ד) כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק. ולגבי אבהן לא אתחזיא אלא בנעלים (כט), הה"ד (שיר ו) מה יפו פעמים בנעלים בת נדיב. אבל לגבי משה בלא לא) כסויא כלל.

ורזא

באר לחי ראי

החליכה אעפ"י שהוא למטה במקום הרגלים עכ"ז אמרנו שחליכה הוא לירוף חליץ י"ק, והיינו לפי האמור כי השורש של תיקון היסוד נדיק בזה הוא צמה שעולה למ"ג לאו"א סוד י"ק ועי"ז הוא מקבל הברכות למעלה ויכול לירד לעשות התיקון למטה בזו"ג לאעלא ציניהם ולהיות להם למ"ג ולזוגם ביחוד שלים. ומשה אתמר ביה של נעליך וכו'. פי' כי הנעל דמשה יען שלא היה מסטרא דקדושה, כי היה מבחי הרע של ק"ג שבו, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ה משער ק"ג) עי"ש. ע"כ כאשר נתעלה במדרגתו אל הקב"ה של נעליך של ק"ג. דא בהפוכא דאחרנין. ר"ל כי הנעל דרע של ק"ג הוא צהיפוך מהנעל האמור למעלה שהוא מסטרא דקדושה לנורח שמירת המלכות לאתעמרה צה ולאשתזבה מחחוצה החינוכים, כי זה הנעל הוא לגריעותא לכבוד השכינה: ורזא דמלה כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק. עיין (צ"ח פ"ה פנחס דף רכ"ז ע"א) כי לעילא בחילגא דחיי לית קליפין כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק, אבל לתתא צמטי"ט אית קליפין עי"ש, ולזה אמר הכא צטטס הענין דלמשה ציה הקב"ה של נעליך, כי רק לקיים כל דבר גשמי צעו"ז שהוא צמטי"ט דאית קליפין שם ע"כ לריך לנעול הנעל לשמור השכינה מייניקה הקליפות כג"ל, אבל צמשרע"ה לאחר שטלה ואתאחיד בחילגא דחיי ששם לית קליפין וע"כ נאמר למעלה כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק, ומח"ט ממילא דאין ראוי ג"כ להיות נעול שם צנעל להגן מייניקה הקליפות, כיון דהמין לית קליפות וכאמור: ולגבי אבהן לא אתחזיא אלא בנעלים הה"ד סח יפו פעמיך בנעלים. עיין (לקמן תיקון כ"ח דף ל"ב ע"ב) דשכינתא שריא בתלה גווינן נהירין דעליהו אמר מה יפו פעמיך בנעלים דעליהו אמר שלש רגלים תחוב לי צננה עי"ש, ודרש הכא דשלש רגלים שעליהם אמר מה יפו פעמיך בנעלים הם הג' אצוה. ועי"ד שאחז"ל צט"ס (ברכות דף ל"ב ע"א) כסא של ג' רגלים אינו יכול לעמוד עי"ש, ופינימות הענין עיין (צברוגות ה' ע"ב) שחבאר פסוק זה עפ"ד התיקונים דלכאן שם. ודא שריין בתלה גווינן נהירין דעליהו אמר מה יפו פעמיך בנעלים, דכג' גווינן הם כג' אצוה שם כג' גווינן דקשה דשכינתא. שעליהם

נאמר

קיימת, ועי"ש (צדכרי רכז מהר"ח צהור החמה) צדיאור הדברים, כי ענין הנעל מורה על סוד התלצות והצקות של השכינה למטה צעו"ז צננסת ישראל, וע"כ על כל קנין שלף איש נעלו, להורות לקיום הדבר בגזירה לעילא, כלומר דבר שצני לבינה יתקיים ויתאשר ע"י השכינה שהוא אללנו צנח"י הנעל צעו"ז שהוא צסוד התלצות השכינה צנח"י הנעלים עי"ש, ולזה דרש הכא להמשך הדרוש דענין הקנין של שליפת הנעל הוא מרמז כי כמו צסוד נעל ר' שנעשה ע"י היסוד לדיק שיוירד למטה במקום הרגלים שהוא תחתיות עולם העשיה לקשר המלכות שהיא אות ה' עם צעלה שהוא אות ר' צסוד נעל ר' להעלותה למעלה, כן יהיה הקנין קיים ג"כ ע"י היסוד לדיק שהוא יורד עתה צתחתיות עולם העשיה שהוא עו"ז, והוא עד צינינו לקיום המקח ולאשרו וכאמור, ויתכן הענין כי יסוד מורה על קיום הדבר שלא יחצטל עפ"י רבינו (צ"ח פ"ה משער הכללים) דכלל הספירות היה צחי ציעול צשעה צריחה העולם צסוד ז' מלכת קדמאין דמיתו, אבל היסוד לדיק נשאר צקווימו ולא נחצטל עי"ש: גן נעול. (צחיקונים של הרמ"י, כתי"ק) הג"י גן נעל ר', ודרש נועריקון נעול נע"ל ר', והיינו שהג"ן שהוא סוד המלכות שכינתא תתאה כמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ע ע"ב) צסוד נקצה תסובצ צבר עי"ש וצדיאורו שם הוא סוד הנעל של אות ר' שהוא ח"ת, ואמר הכא להמשך הדרוש דגם מה שהגן סוד המלכות הוא נעל לאות ר', הוא ע"י היסוד לדיק וכמ"ש (נעיל צהקדמה דף ג' ע"ב) יסוד חי עולמים קשורה לעמודא דאחלטיחא ושכינתא תתאה עי"ש וצדיאורו שם: דאיהו בן י"ק לאעלא בין ר"ק עיין צדכרי רבינו (צלק"ת סוף פי ויחי) צפסוק ויאסוף רגליו אל המטה, דהלדיק יסוד עולם צעה פעירתו עולה עד או"א להיות שם צסוד מ"י, ואחר שמתבדך משם יורד למטה וגשאר צנח"י מ"ג להמלכות צשלימות גמור ועי"ז הוא זוג ח"ת ומלכות עי"ש, ולזה אמר דענין חליכה הוא ע"י היסוד לדיק דאיהו בן י"ק, היינו שהוא עולה ע"י החליכה למ"ג לאו"א ועי"ז הוא בן היו"ט מיי"ק מלח צרכאן ויורד למטה למ"ג לזו"ג לאעלא צין ר"ק לעשות ציניהם האוג וביחוד השלם: ודא איהו חלץ י"ק. ר"ל ששורש

ורזא דמלה (שמות ו) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יי לא נודעתי להם, ומשה אתמר ביה (שם ג) ואמרו ל"י מ"ה שמ"ז מ"ה אומר אליהם.

ועוד אמאי צריך חליצה בנעל דאשה, בגין דמאן דימות בלא בר, איהו קשיר ברגליה דיבם, ורזא דמלה (בראשית ג) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. ובגין דלא ימית ליה חויא דאיהו כרוך על עקבו. צריך לחלוץ לגבי נעל דאתתא, ואתפטר ההוא חויא מיניה.

וכולא על ההיא טפה דאיהי י דפרח מן יעקב לאתריה.

ויעקב

באר לחי ראי

וכו' עיין (דצברי מהרז"ו זלק"ת פ' כי תלך) וצביאורו לזהר הנדפס צלור החמה פ' חקת (דף ק"פ ע"א) צביהור סוד החלילה, כי הנעל מרמז לגוף הנפטר, וכאשר האיש הזה הולך מעו"כ נעלה מנעלו ממנו, אז הוא מתלבש ומתעלם צחיו שהוא היצב, ואשתו של המת נעשית צחי נעל אללו, ולכן אחיו של המת הוא חוזר להצילו לעו"כ להחגלגל בעפר אחר, והרי הוא צחי צנו של הנפטר, וע"כ הוא נועל המנעל על רגלו שהוא סמוך לרץ. להורות ענין זה שצלונו להחזירו להחגלגל צגוף של עפר רץ שצעוק"ז, וע"כ כשאחיו אינו רוצה לייצם. הוא נועל חד נעל צרגלו, לרמז כי כפי דין תורה זכתה לו החורה איתו הנעל של אחיו שהיא אשתו כדי לכות את אחיו אלף שהוא אינו רוצה בו, לכן צחה האשה וחוללה הנעל מן רגלו, להורות כי לא חפץ הוא לקחת הנעל הבוא, ולכן חוללתו מעל רגלו ונועלה המנעל הבוא, להורות כי כמו שהאשה שהיכה עמו צעוק"ז נועלה המנעל הבוא מרגלי היצב, כך האשה העליונה שהיא סוד השכינה העליונה נסתה חיל עטרה בעלה תקבל אותה אללה להיות נעל לרגלה עי"ש צאורך, ולזה הוא מסביר הכא דלהכי אם היצב אינו רוצה ליצמה רריך לחלוץ לכוונה הג"ל, כי אם אינו מחליץ לה והוא נשאר מקושר למטה במקום העקב. מהדבק צו הקליפה שנקרחת נחש ששורה למטה באתה צצחי עקב וכדמפרש ואזיל: הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. מצינו פסוק זה לר"ח למדור קליפת הנחש הוי"א גישא הוא שם במקום העקב. ובגין דלא ימית ליה חויא. היינו כי שם במקום הרגלים הוא מקום סם המות צסוד ורגליה יורדת מות, וכמ"ש (נעל תיקון כ"א דף מ"ע ע"ג) עי"ש וצביאורו שם: נעל דאתתא. ל"ל פאתתא הגר"ל: וכלא על ההיא טפה דאיהי י דפרח מן יעקב לאתריה. עיין (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ג סוף ע"א וריש ע"ג) דיעקב פרח מיניה י ואשתה עקב, ולזה הוא רזא הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב עי"ש. וכדברים מהאחרין עם דברי (הזכר בראשית דף כ"ד ע"א) צסוד אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, אע"ג דאתמר ביה ואתה תשופנו עקב, הבוא חפץ להיכו י דיעקב לא יפסיק ולריך לסלקא

נאמר ור"חיהו לזכור צרית עולם, שהם מצעלים כח הקליפות מה שהיה הנעלים צסוד כחנות עור. נעשה כחנות אור מג' אצות שהם חג"ת ושלשתן נכללין באצרכם שנקרא גדיז וע"כ אמר צה גדיז עי"ש צאורך ואמר הכא להמשך הדרוש לגבי האצות שלא היה להם עדיין הכח להצריח את הקליפות ויהי עוד פחד מהקליפות ע"כ הריך הקצ"ה להחגלות עליוהם צכסוי האור של צחי נעלים שהם סוד ג' גווי דקשת להפחיד את הקליפות ולצטלן אכל לגבי משה שהיה להקליפות פחד מפניו וצרחו ממנו, לא היה רריך לכסוי נעלים של הגוויין דכחנות אור, ע"כ נאמר לו של נעלך מעל רגליך: וארא וכו' באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם היינו כי מע"ט הוא סוד השם שד"י, כי מטערו"ן גימ' שד"י צסוד שמו כשם רצו כמ"ש צש"ס (סוכהדרין דף ל"ח ע"ג), וכמ"ש רצונו (צט"ח פ"ז משער כה"כ) וצשאר דוכתי, ולזה אמר הכתוב וארא אל חוי"י צאל שדי שהוא סוד מע"ט שהוא רזא דמנעל דקדושה לבגן ולככות האור צפני הקליפות ולהצריחם וכאמור, ומצינו גם סיומא דקרא ושמי ה' לא נודעתי להם. והיינו כמ"ש (לקמן תיקון ע' דף ק"כ ע"א) צסוד ושמי ה' לא נודעתי להם שציימיהם לא היה עוד התיקון השלם שהוא השם הוי"ח צמילוי אלפ"ין דאתקרי מ"ה, שהשם הזה נקרא רכ"י שאין צצצולו שום אחיזה להחיונים, וכדמפרש ואזיל אתמר ביה ואמרו לי מ"ה שמו מ"ה אומר אליהם. היינו כמ"ש (לקמן תיקון ס"ט דף ק"י ע"ג) דמשכ כלול חרי זמנין מ"ה, דאתלבש צתלת דרגן דמ"ה דלעילא, וצתלת דרגן צמ"ה דלתתא, שהוא סוד דמות אד"ם דמרכבה דלעילא ודמות אד"ם דמרכבה דנתחא. כי משה איבו מרכבה דלעילא ודלתתא וזה הוא רזא מ"ה שמו מ"ה עי"ש עוד צדק שאל"ז צאורך מזה. והיינו כי משה הוא אד"ם שהוא ז"ל שהוא סוד השיעור קומה דאדם שהוא סוד י אותיות דשם מ"ה שהוא סוד רכ"י ששם אין להחיונים שום אחיזה צסוד רכ"י צצכו י דאיון וי"ד ק"א וז"ל ק"א וכמ"ש רצונו (צט"ח פ"ז משער המלכים) צאורך: בנעל דאשה. ל"ל מאשתה הגר"ל: איהו קשיר ברגליה

ויעקב בגין דא קנה מיניה בכרותא. לאחורא י לאתריה דאיהי טפה בוכרא דבה חאב אדם. ופרח מיניה ואשתאר יחיד בלא עזר.

ובגין דא אמר (תהלים מט) למה אירא בימי רע עון עקבי לב יסובני.

ובגין

באר לחי ראי

זעירא להחזירה למקומה במקום העק"צ להיות בסוד יעק"צ וכאמור. בג"ד קנה מיניה בכרותא וכו' ע"י (בזכר פ' ואתחנן דף רס"ג ע"א) בסוד קדש לי כל זכור, וזכור הוא מוחא דאצח עלאה שהוא חכמה, וכ"כ (לעיל תיקון י"ד דף ל' ע"א) דסוד זכורה הוא סוד החכמה שהוא זכור לכל הזכורים עיי"ש ולא אמר הכה להמשך הדרוש דמח"ט השתדל יעקב לקנות מעשו הכה של הזכורה, שהוא חכמה עלאה סוד אות י שאלחו זה עשו לעקב"ו ועיי"ש היה נחש כרוך בעקבו כנ"ל, ועיי"ש נתקן העפס הראשונה האדם וחזרה היר"ד של יעק"צ שפרחה ממנו למקומה וכאמור דבה חאב אדם וכו' עיי"ן (לקמן תיקון י"ו דף ל"א ע"א) שכתב שם דעיי"ש שחטא אדכ"ר זמה שנעשה פירוד בין קצ"ה ושכינתיה כד"ל לא עוז היות האדם לבדו, כי מי שיש לו אשה שעושה יחוד דר"ג הוא נקרא עוב, ומי שאין לו אשה שרוי בלא עובה, חזר גרס ליעקב לחומר זיה ויותר יעקב לבדו, בהכרח זמנא נח ליה ס"מ ויגע בקב ירכו דפרח אות י מגיד הנשע שלו שזו היה יעקב אחוז בעקב דעשו דאיכו דש בעקבו בגלותא, ודא ראי וידו אחוזה בעקב עשו עיי"ש, ולא אמר הכה להמשך הדרוש שזו הענין שאמרנו וכלא על ההוא טפה דפרח מיעקב וגשאר עקב זה הקלוקל גרס אדכ"ר זמה שעשה פירוד בין קצ"ה ושכינתיה עד שאמר זו לא עוז היות האדם לבדו ואשתאר עיי"ש יחיד בלא עזר מחמת הפירוד וכאמור, ואמר בלשוננו בלא עזר עפמי"ש (לקמן תיקון ע"י דף קכ"ט ע"ג) לדכ"ר קודם החטא היה הוא זריע בסוד שורק כלב זריע אמה ושכינתא עזיר כמי"ש אעשה לו עזיר כנגדו עיי"ש, ולא אמר הכה להמשך הלשון דעיי"ש החטא של אדכ"ר שפגם בהאי טפה בזכרא ונעשה פגם ושורק כלב זריע אמה עיי"ש נטל ממנו זה זוגיה שהוא עזיר וכאמור: עון עקבי יסובני היינו כמי"ש (ברשי"מ פ' משפטים דף ק"ב ע"ג) שדרש בפסוק זה, עקב"ו הוא לירוף יעקב"ו, ועליה אומר לגבי נחש דפתי לחוה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב"ו עיי"ש, ולא דרש הכה להמשך הדרוש פ"י פסוק זה נמה אירא צימו רע, היינו שדחמעי"ה אומר שכל הפחד שלו, צימו רע, היינו בזמן שיש פירוד בין זריג ואינו שרוי בעובה, ואני בסוד לא עוז היות האדם לבדו כנ"ל הוא זמה שנעשה הקלוקל עיי"ש בעקב"ו, שנסתלק היר"ד מיעקב"ו, ונעשה זכחי ואתה תשופנו עקב"ו וכאמור: ובג"ד אייתי ליה קב"ה תלת זמנין לאדם קדמאה

לסלקא לה עד אין סוף, ועיי"ש (במק"מ) שמיחד הדברים עם דברי החיזקונים כאן, דר"ל דעיי"ה כי דפרח מיעקב, היינו הפגם שפגם אדכ"ר בלות י יש שניטה לנחש לשופו בעקב עיי"ש לדרכו, ופנימיות הענין הוא עיי"ש מ"ש רביו (בעיי"ש פ"ג משער האלילות) דעולם העשיה נקרא יעקב, סוד י עקב"ו. כי ה"י הוא י נילוני אור הנמשך מא"ק היתונים בעקב"ו, וזהו פ"י (הר"ן ז"ל) סוד הפסוק וידו אחוזה בעקב עשו, ר"ל יד"ו שהוא אות יו"ד של יעקב"ו אחוזה בעקב"ו א"ק שחוחו זו עשו שהוא בעולם העשיה עולם הקליפות, וכשנשלם הצריח של העקב אז יהיה התיקון השלם עיי"ש (ובהגות וביאורים) שם, חזר הוא זי"אור המאמרים הגיל דקודם שחטא אדכ"ר היה העוב"ו זכחי יעקב"ו שהיר"ד נילוני אור הנמשך מא"ק היו מאירים גם בעולם העשיה שהוא עולם התחתון מדור הקליפות, ועיי"ש נהדררו הקליפות ואין להם כח לשלוט, ועיי"ש חטא אדכ"ר פרח היר"ד נילוני אור ועיי"ש יש שליטה לנחש לשופו בעקב"ו, ואמר הכה בהמשך הדרוש דמה שאמרנו דפגם אדכ"ר היה ציר"ד נילוני אור של יעקב שנמשך מא"ק לעולם העשיה שהוא סוד עקב, אינו ר"ל י נילוני במספר, כי במספרן אינם אלא א', וכמי"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"ד ע"א) דמקור נבישו דאחממשך ממוחה עלאה האי טפה חיבו י זעירא דכד נפקת ממוחה וכו' כל ספירה נעלת חלקהא עד דאחפליגת נטי נקודין, וכד נטיל כל חד חולקיה אשתארת עשורת מכלבו עפין וכו', ועיי"ש צביאורו שהבאתי זכר ממשי"ל (בהקדמה דף ה' ע"א) שמי"ע נקראת המלכות י זעירא, כי הזרע שהיא עפה חורחה הנמשך מלעילא עד רחם המלכות הוא נמשך דרך היסוד של עמודא דאמלגמיתא, ובאשר יורדה למטה אינה בשלימות ציי"ש כמו שנעקרה ממקומה, כי צדק הליכתה עד שם כאש באתה עד רחם הנקוצא לא גשאר ממנה רק חלק עשירית והוא רק י זעירא עיי"ש, ולא אמר הכה להמשך הדרוש דענין התיקון של סוד התלוי"ה בעקב הוא בסוד העפס חורחה הנמשך מלמעלה ממוחה חכמה לרחם המלכות שכתבאח העפס למטה אינה אלא י זעירא. וכי"ז שזכר העפס קיימה בקדושתה אזי הוא מאירה לעולם התחתון שהוא סוד העקב ואין הנחש והקליפות שומדים שם יכולין לשלוט, אבל זכר הנפטר שמת בלא צנים מחמת חטא אדכ"ר שקלבל בעפס אז עיי"ש הוא קשור שם בצנלי היבס לנוך תיקון היר"ד

ובגין דא אייתי ליה קובי'ה תלת זמנין לאדם קדמאה בגלגולא, ההי'ד (איוב לב) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ודא איהו שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה (ג).

ועל' ההיא טפה אתמר בה (שיר ז) מה יפו פעמים בנעלים בת נדיב. ואתדבקת ביעקב ואפיקת מיניה י"ב שבטיך, ההי'ד (תהלים קכב) שבטי יה עדות לישראל. דאתמר ביה אדם ישראל, ובההוא זמנא רווח יעקב מה דאביד דאיהו י' מיעקב, ההי'ד (בראשית לב) לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל.

באברהם

באר לחי ראי

מניה י"ב שבטין וכו' עיין (זכר פ' צמדנר דף ק"ח ע"ב) דסוד י"ב שבטין הם י"ב תחומין לתתא, ועי"ש (צמק"מ) דר"ל דיי'ב שבטים שבטו"ז הם נשרשין ציי'ב מלאכים שתחת המלכות שכינתא תתא שהם נקראים י"ב תחומין לתתא, ועי"ש עוד (זכר וצמק"מ) דהיי"ב שבטים לתתא שתחת המלכות הם כגוונא דלעילא, ר"ל כמו הי"ב תחומין ויי"ב שבטים שבטו"ז עיי"ש בלורך, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף ג"ה ע"ב) דסוד היבוס הוא כי יצמיה היא לירוך ציי' מיה, (והגר"א) גרם י"ב מיה, ועי"ש צביאורנו דר"ל כי סוד היבוס הוא ללורך תיקון המלכות עיי' בעל, צסוד צא אד"ס לשבת על כסא שהוא סוד שם מיה, כי ז"א הוא סוד יק"ו צמילוי אלפין, והמלכות הוא סוד אות ה"א אחרונה והוא צרוא דג' אצבן ככל אחד הוא מרכבה לשם מיה, ואחר שבא אד"ס לשבת על כסא הוא צרוא דג' שמות הוי"ה שיש צבס י"ב אותיות, וממנו מאיר סוד הי"ב אצפין ויי"ב גדפין וכלכו פני אד"ס, ולזה אמר שם דיבמה הוא י"ב מיה, היינו דצומנא שבטלה מתייתד עמה וגשלת השם מיה דסוד צא אד"ס לשבת על כסא, נתקנה המלכות צאור י"ד אצפין ויי"ב גדפין שהוא רוא דיי"ב אחרון של ג' הוי"ת דלילין צג' אצבן וכאמור, ולזה אמר ככא להמשך הדרוש דלאחר תיקון המלכות עיי' ענין יבוס וחליצה שהוא צסוד יעקב שהי"ד אהדבקה צעקב להבניה החילוניים משם ושעי"ז אהדבקה המלכות ציעקב ונתקנה צסוד י"ב מיה, אז אפיקת מניה י"ב שבטין צרוא דיי"ב תחומין דלתתא שנמשכים מיי"ב תחומין דיעקב דלעילא וכאמור: דאתמר ביה אדם ישראל. (הגר"א) מוחק תיבס אד"ס, וגרס דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה. וכל"ל, והוא מימרה (צמד"ר צראשית פ"א סי' ה', וגש' פ"ד ריש סי' י"א) דמחשבת ישראל עלתה תחלה עיי"ש, והמשך הדברים כן הוא עפ"ש (זכר פ' וילא צבס"ת דף קמ"ז ע"ב) דהרין שמהן אקרי יעקב וישראל, צקדמיתה יעקב ולבחר ישראל, כי יעקב הוא סופא דמחשבה דהוי המחשבה הקדומה צבס ישראל עיי"ש (וצלוח"ת) שם, ולזה אמר ככא להמשך הדרוש דלזת י' שהוא סוד העפס דפרח מיעקב שחזר ואתדבק צי צעקבו לאחר התיקון, הוא סוף מעשה של המחשבה תחלה

קדמאה בגלגולא עיין (לקמן תיקון ס"ע דף ק"ב ע"א וע"ב) דלדחי'ה תתא בגלגול צצברהס וצילחך וציעקב. צצברהס תחלבן, צילחך תחנרין, וציעקב נצחן, כד"ח הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, ועי"ש (צברע"מ פ' פנחס דף רע"ו ע"ב ורע"ז ע"א) שמצואר שם ג"כ שה' גלגולין של גשמה הנפטר צלח צניס שגריך ליבוס הוא לתקן ג' אותיות יק"ו, שלזה נריך להחגבל גי"פ צסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר ועי"ש עוד (צ"פ כי תלח סוף דף ר"פ וריש דף רפ"א) דסוד יבוס הוא כדי להציל את הנפטר מג' גלגולין צסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר וצמה צמדה המלכות ה' תתאח שמונע ממנה שפט של ה' אותיות יק"ו דלילין צג' אצבן עיי"ש, ולזה הוא חחר עתה לפרש דצריי' צמה שכתב למעלה דסוד חליצה הוא חליץ י"ק וצג"ד שלף איש נעלו ו' וכו' ולצבי אצבן לא תתחזי אלה צבעלים. ולפי האמור הנה מצואר דתיקון של אדחי"ר צתלה גלגולין צג' אצות צסוד יק"ו הוא מתאחד עם ענין של יבוס וחליצה שהוא כדי להציל נפש הנפטר מה' גלגולין צג' אצות צסוד ג' אותיות יק"ו והוא ענין דלח תתחזיא קציה לצבי אצבן אלה צסוד נעלים וכאמור: ודא איהו שנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה. והיינו כמי"ש (לקמן תיקון ס"ע דף ק"ב ע"א) דסוד התלה גלגולין הנצרכים שהם צרוא דפעמים שלש עם גבר. הם צג' שינויים, שנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה, דמתחלה אעקב ליה מאתריה ושוי ליה צאתר אחרא ושני ליה אתר, ואם אללה מוטב, ואם לא אללה ארכיב ליה צאתר אחרא ושני שמי'ה, ואי אללה מוטב, ואי לא אללה אעקב ליה מתמן ונטע ליה צאתר אחרא ושני עוצדוי מכל מה דכוה צקדמיתה ומכל יורוין דיליה וכו', עיי"ש (וצתיקוניס מ"ח דף פ"ה ע"א): ועל ההוא טפה אתמר בה מה יפו פעמיך (זכר פ' ונו). ר"ל על ההוא טפה דלויכו י' דפרח מיעקב ואשחא עקב כמש"ל כדי להחזיר למקומה שלא תצטרך להחגבל צתלה גלגולין כסנן ה' גלגולין של אדחי"ר שה' גי"פ צג' אצות, אתמר ציה מה יפו פעמיך צבעלים, היינו כי לצבי תלת אצבן לא תתחזי אלה צסוד מנעלים כדי להציל הי"ד של יעקב משליטת החילוניים, והוא מתאחד עם הכותה של יבוס וחליצה וכאמור: ואפיקת

באברהם שזיב מסם מות חובא דאדם גיהנם נחש אשת זנונים דאתמר ביה (שמות כ) לא תנאף.

ביצחק שזיב מאל אחר דאתמר ביה (שם) לא תרצח.

ביעקב אשכח אתר לינקא (נ"א לנקאה) בנוי ודא שנוי מקום.

ולית חד מינייהו דלא אתכליל בתלתא. לקיימא (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר :

קם

באר לחי ראי

תחלה סוד היו"ד ד' ישראל"ל שהוא המהשכח קדומה
 וכאמור - הה"ד לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם
 ישראל. פי' דע"י שהחזיר לו היו"ד ליעקב שהוא
 המהשכח נתגדל יעקב ועלה במדרגה שנקרא ישראל
 בסוד עלה במהשכח קדומה כנ"ל. באברהם שזיב וכו'
 הוא חוזר לדבריו הראשונים שאמר למעלה דלדכ"ר
 להגלגל צהלה גלגולין בג' אצות וכמ"ש צביאורנו,
 ומפרש דכשנתגלגל באצרהם יצחק ויעקב להגלגל מג'
 מיני קליפות ועונשי גהינם שהיה ראוי לענש בהם
 ע"י פגם דע"ד עו"ר צהלה פקודין ע"ז ג"ע וש"ד
 וכמ"ש (לקמן בתיוקונים הנוספות תיקון ז' דף קל"ב
 ע"א) דנשתתח דלדכ"ר אעלה באצרהם, ואח"כ ביצחק,
 ואח"כ ביעקב, לתקן מה דעבר צהלה פקודין, וכמ"ש
 ויזו דא ע"ז, על אדם דא שפ"ד, לאמר דא ג"ע עיי"ש,
 ואמר הכא להגלגל נשמתו באצרהם כדי להגלגל משהינם
 דקליפה ג"ע וניחוף שהוא קליפה הנחש ואשה זנונים,
 וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"ב) עיי"ש ובשאר
 דוכתי. דאתמר ביה לא תנאף היינו כמ"ש (לקמן
 תיקון ל"ז דף ע"ה ע"ב) דכדי להגלגל מצי קליפות
 ועונשי גהינם של נח"ש וס"מ, אמר אורייתא לא תרנח
 נח הנחף, לא תנאף לקבל נחש אשה זנונים. לא תרנח
 לקבל ס"מ עיי"ש וצביאורנו שם. ביצחק שזיב מאל
 אחר פי' שנשמתו עאלת ביצחק כדי להגלגל משהינם
 דשפ"ד, וכמ"ש בתיוקונים הנוספות שם ולבחר אהלצב
 אדם ביצחק ואצטרף ואמר אל תעש לו מאומה דלח
 עבר על שפ"ד עיי"ש, ואמר דע"י אשחזיב מאל אחר
 היינו כמ"ש (צט"ה פ"ב משער הקליפות) דס"מ שהוא
 דכר דקליפה אקרי אל אחר עיי"ש, וכמ"ש תיקון
 כ"א שם, ובתיקון כ"ב (דף ע"א) ס"מ סם המות אל
 אחר, וע"ל תיקון י"ג (דף כ"ט ע"ב) ס"מ אל אחר
 דתמן יסודיה ועקריה עיי"ש וצביאורנו שם: ביעקב
 אשכח אתר לינקא (לנקאה) בנוי. לאחד שאמר
 למעלה דגלגול אדכ"ר צסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים
 שלש עם גבר היה בג' אצות לתקן צסוד שנוי שם ושנוי
 מעשה ושנוי מקום וכמ"ש, ואמר הכא לסיים המאמר
 כי כשצא אדכ"ר בגלגול יעקב נתקן צשנוי מקום,
 וכמ"ש בתיוקונים הנוספות צסוף התיקון שם, דתיקון
 עיי"ש

אדכ"ר בגלגול יעקב היה כד נחית למצרים והיה ירח
 שלה יוכל לעלות מן המקום ההוא, וא"ל הקצ"ה אל
 תירח מרדח מצרימה וגר אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי
 אעלך גם עלה עיי"ש, והיינו סוד תיקון דשנוי מקום
 [* א"ה לינקא בנוי ודא שינוי מקום לענ"ד כנ"ל
 לינקא. הגם דהג"י לנקא"ה י"ל דהכונה צחי יעקב
 שהי' מתחו שלמה וצניו נקיים צלי פסולת (אחרי
 ההיתוך מהעול אדכ"ר כבר בג' אצות) לח כמו שהיה
 באצרהם ויחזק שהיו ישמעאל ועשו כנודע, מ"מ הג"י
 צדפוס מנעוצה ואמשערדס וקוסטו וסלאוויטא (צלי
 נ"א) רק לינק"א, ונראה דהפי' שנוי מקום מפני שהלך
 לבית לבן להעמיד משם תולדותו ולהמשיך ולהניק את
 הי"צ צשטים מתחו שלימה מדי אמהות וממנו צניו
 יונקים שנקראים צני ישראל, ועיי' צזה (צאור ישראל
 להגה"ק מקאזנין ז"ל) צד"ה ויש לרמז צמ"ש ע"פ
 ויעקבנו וכו' עד סוף כל הדיבור שם] ולית חד
 מינייהו דלא אתכליל בתלתא כוונתו לבאר צזה
 שלא יסותרו דברים אלו למש"ל תיקון ס"ט (דף ק"ג
 ע"א) דלדכ"ר נתגלגל צהלה גלגולין בג' אצות, ומתחלה
 היה צצחי' שינוי מקום, ואח"כ צשנוי שם, ואח"כ צשנוי
 מעשה עיי"ש, וא"כ איך אמר הכא דגלגול הג' שהיה
 ביעקב היה צסוד שנוי מקום, הרי לפי האמור שם
 כבר היה צצחי' שנוי מקום באצרהם, ולזה מתרץ דהכל
 חד, ואין צוה שום סתירה, דכל אחד מהג' גלגולין
 צבג' אצות היה צכל הג' צחי'. ורק כי לא היינו יודעים
 איך נרמז ביעקב צצחי' שנוי מקום ומפרש לסיים דבריו
 איך הענין של שנוי מקום ביעקב וכאמור: לקיימא
 הן כל אלה יפעל אל וגו'. עיין (לקמן תיקון כ' דף
 פ"ו ע"א) שדרש היצת אליה שמתמז לחלה אצתן
 דעליהו אתמר אליה תולדה השמים והארץ צבהראם
 וגו', והכא מוסיף לדרוש גם היצת כל מלשון התכללות,
 והיינו הן כל אלה שכל הג' אצות אליה התכללו
 בגלגולו של אדכ"ר, שצכל אחד מהם היה צצחי' שנוי
 מקום ושנוי שם ושנוי מעשה, וכמ"ש גם (צרע"מ
 פי' פנחס דף ר"ז ע"ב) שהקצ"ה אמר לאצרהם לך לך
 מארלך הרי שנוי מקום, ולא יקרא עוד שמך אצרה הרי
 שנוי שם, וגם שנוי מעשה דאשחזיב מעוצדין צישין וכו'
 עיי"ש

קם סבא ואמר רבי רבי במאי אוקימתא סוד יבום וחליצה דהא ברירא דמלה שמענא. אמר ליה מה דשמעת אימא.

אמר ודאי ברזא דיבום אשכח אתרא ההיא נשמתא ערטילאה. הה"ד (תהלים טד) גם צפור מצאה בית, ודא נפש דאתיא בגלגול זמנא קדמאה. (שם) ודרור קן לה דא רוחא דאתיא בגלגולא זמנא תנינא. (שם) אשר שטה אפרוחיה דא נשמתא דאתיא בגלגולא זמנא תליתאה, ומינה נפקין אפרוחין דאינון בנין.

וברזא דיבום כולוהו תלת נחתין בבת אחת, הה"ד (איוב לד) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו (דף ע"ב ע"ב) אליו יאסוף. לבו דתמן נפש. רוח בכנפי ריאה. נשמתא במוחא. וכלוהו חד בקשורא חדא.

אבל חליצה איהי שזבת ההיא נשמתא ורוחא ונפשא דאינון קטירין בתלת קשורין דחויא, ורזא דמלה (תהלים קכד) נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ואנחנו נמלטנו.

קם רבי שמעון כדי לנשקא ליה, פרח מיד ולא אתחזי:

(תיקון כ"ו גדפס בהקדמה כי שם ביתו)

תקונא עשרין ותמניא

בראשית ביה תלת פקודין. חד יראת יוק. כגוונא דא בראשית יר"א בש"ת. והא אוקמוהו. תנינא

באר לחי ראי

ועיי"ש צניאורנו, דלפעמים שוכנים שלשתן נר"י צמות, ולזמנין שלשתן בלב וכו', ואמר שם עוד דשצת ור"ח עולים שניהם רוח ונפש למקום הנשמה ועיי"ש עולים שלשתן ביחד בג' מדריגות גבוה מעל גבוהים לדרגא עלאה קדישא ועיי"ש, ולזה אמר הכא דעיי"ש סוד היבום נתקנים הנר"י של הנפטר בכל בג' דרגין יחד, ועולים למקור שנחצבו שלשתן יחד לדרגא עלאה קדישא: אבל חליצה איהי שזבת וכו'. ר"ל דהוה הוה החילוק בין יבום לחליצה. דיבום נתקנים הנר"י של זה הנפטר בתיקון הגמור להעלותם למקור מחצבתם צרום המעלות כזכר, אבל אם אינו מיצמה רק חולץ אין מעלה אחת רק שתיים הוה מילת את הנר"י של הנפטר שהם קשורים בעקבו של היבם אשר הוה משכן הנפש, ועיי"ש החליצה הוה מילת מיינות החיות אשר במקום העקב כנ"ל בעמוד הקודם: ורזא דמלה נפשיתו כציפור נמלטה וגו'. היינו כמ"ש (צוהר צבוספות שנסוף ח"ב דף רע"ג) שפסוק זה נאמר על ענין הלל משלימה הנפש עיי"ש, ודרש הכא כי גם הנר"י של הנפטר בלא צנים כשחצו חולץ לו ומילין צבולתה הנעל ממקום העקב, הם נותנים שצח והודאה להשי"ת ואומרים הפה והקשר של הנפש חיות ציטא נשבר, ועיי"ש אהנו נמלטנו: בראשית ביה תלת פקודין. וכמ"ש (לקמן ריש תיקון ל' דף ע"ג ע"א) וכלל אהרמז צבואי חיצה ויר"ח צרי"ת שצ"ת עיי"ש וצניאורנו שם: והא אוקמוהו. (לעיל תיקון דף כ"י ע"ב) ודא בראשית יר"א צש"ת, דיראה עם צש"ת כלל חד, והפוך צש"ת

עיי"ש, הכה מצוהר שם קן כי צאצרהם עלמו היה צרוח דג' צחי שנוי כנ"ל: ההוא נשמתא ערטילאה. עיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ג ע"ב) שמצור סוד שלוח הקן שהוא ענין הנשמות דחולין מתחרכין שלריכין לצח שנית צעוה"ז צסוד הרצכה שהוא הגלגול, צסוד גם לפור מלאה בית דא גלגולא קדמאה דאיכו נפש, ודרור קן לה דא גלגולא תנינא דרוחא, אשר שחכ אפרוחיה דא גלגולא הליחאכ הנשמתא עיי"ש וצניאורנו שם, והכא דרש ככל הדברים הנאמרים שם לענין יבום וחליצה שהוא לתיקון נר"י של הנפטר: בלחו תלת נחתין בבת אחת. פי' שעי"ש היבום נתקן נר"י של הנפטר שלא יעטרך להחגלגל בג' גלגולים צזה אחר זה כנ"ל, כי מה שחכ לריך נר"י שלו להסתקן בג' גלגולין צזה אחר זה, נתקנים שלשתן צבת אחת, וכמ"ש רבינו (צטע"מ פי' חלף) שבצאים בגלגול נר"י שלהם נפזרים כל אחד צפ"ע. עיי"ש לריכין לצח בג' גופים מפזרים הנפש צפ"ע והרוח צפ"ע והנשמה צפ"ע עד שיזכו כל אחד צמקומו ויחצרו ויתקשרו יחד, אבל עיי"ש מלות יבום יש לו תועלת רב שאינם מתפזרים בג' נר"י, אלא שמצוה שלשתן כלחת לתיקון השלם צפעס הכוה עיי"ש, ועיי"ש מה צדצרי רבינו (צשער הגלגולים דפוס ירושלים דף ד' וכו' צהקדמה בג') צניאור הענין צאורך: לבו דתמן נפש וכו'. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"ג ע"א) כ"ר כי דא נשמתא צמחא, רוחא בכנפי ריאה, נפש צלצח עיי"ש וצניאורנו שם: וכלוהו חד בקשורא חדא. היינו כמ"ש שם ולזמנין תלת צחלת עוחין וכו'

תנינא ברית. כגוונא דא בראשית בריית. א"ש. תליתאה שבת. כגוונא דא שבית יר"א.

פקודא קדמאה יראת י"י. עליה אתמר (ישעיה ג) יראת י"י היא אוצרו.

ועוד אתמר בה (משלי א) יראת י"י ראשית דעת. (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת י"י.

ובודאי מאן דלית ביה דחילו דאיהו אוצר, לית תמן חכמה.

אוצרא דהאי חכמה. איהי ב'.

ובתקונא אחרא בראשית. ב' ראשית. נקודה בהיכליה. עליה אתמר (שיר ד) גן נעול אחותי

כלה גן נעול מעין חתום.

גן איהו אורייתא דבכתב דאיהו גין סדרים דאורייתא.

גל, איהו אורייתא א) דבע"פ, ותרוייהו ב' מבראשית.

מעין

באר לחי ראי

ראשית נקודה צהיכליה. וכן (לעיל צהקדמה דף י"ב ע"ב) דרש כן ב' ראשית נקודה צהיכליה כגוונא דא ב' עיי"ש, ולזה חמר כחל להמשך הדרוש כי גם מה שדרשינן צהתיקונא חמרא ב' ראשית לסוד נקודה צהיכליה הוא מחיימד עם דרוש זה, שהנקודה שצחוך הב מרמז לסוד החכמה שהוא צחוך היכל הב' שהיא הירמח וכאמור. עליה אתמר גן נעול וגו'. עיין (לקמן תיקון ל"ו דף ע"ח ע"א) שדרש פסוק זה לסוד המלכות, דככל ששה ימי החול קודם שאתפתחה לצעלה איכוי סחימא וכמעין חתום, וכד איכוי סחימא אתקרייתא יראה וציה איכוי סגירא ונעירא, ובשצח כד אתפתחה לצעלה אתקרייתא חכמה עיי"ש, ולזה אמר כחל להמשך הדרוש צסוד ב' ראשית שהיא סוד הפסוק גן נעול וגו', כי גין וגיל הם הב' חודות שצכחצ ושבע"פ, שהריוויכו הם סוד מעין חתום צחוך הירמח, כי הירמח היא הבית שלהם וכיכל שלהם. והנקודה שצחוך הב' היא כלולה מהב' חודות הנ"ל, כי החורה היא סוד נקודה צהיכליה שהיא הירמח וכאמור: גן איהו אורייתא דבכתב. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ט ריש ע"ב) ותיקון י"ט (דף ל"ט ע"א) עיי"ש וצביאורנו שס. גל איהו אורייתא דבע"פ. ר"ל דצבאורייתא שצבע"פ שהוא הגמרא יש ל"ג מסכתות, והכח לפנינו הם ל"ז מסכתות (גמרא) שצעלי החלמוד צבלי סדרו על מחני, (ובסדר הדורות) כחצ דמה שיש לפנינו ל"ז מסכתות, חוין צבאלת רק ל"ו, כי הגמרא שגל מסכת תמיד חינו ממש שסדרוכו רב אשי]* א"ה. וצביות מהר"י אסאד (תלוי"ס סי' א') השגי צזה שפיר ע"ד סה"ד עיי"ש] חלל ל"ג מאן דבר שמיח ולא מלאתי חשבון שכיכה ל"ג מסכתות רק אס נחשוב כג' צבות צ"ק צ"מ צ"ב למסכת אחת. וכמ"ש (צכר פ' צלק דף קל"ח ע"א) חלת צבוי דוינן תקינו רבנן צסדרי מתניתה חדא עיי"ש, וגם נאמר דס"ל להאי חנא כמ"ש (ברעב"ס צפוכמ"ש צריש מס' מכות) דמס' מכות חול

צשית וחשכה צשית, והיונו צראשית יר"א צשית עיי"ש וצביאורנו שס: בריית א"ש. כמ"ש (לעיל צהקדמה דף י' וי"א, וצתיקון י"ג דף י"ח ע"ב, ותיקון כ"ג דף ס"ט ע"א) עיי"ש וצביאורנו שס: שבית יר"א. וכמ"ש (לעיל תיקון ע' דף כ"ד ע"ב, ותיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) עיי"ש וצביאורנו שס: פקודא קדמאה יראת ה'. פי כי סוד פקודא חנינא צריית, ופקודא תליתאה צשית. צבר נחפרש צתיקונים הקודמים נעיל שס. והכח צתיקון חזק דורש וכו"ל צפקודא קדמאה צסוד יראה ה'. עליה אתמר יראת ה' היא אוצרו וכמ"ש צש"ס (שצח דף ל"ח ע"א). ולעיל (צהקדמה דף ה' ע"א, וצתיקון א'), ובשאר דוכתי. שדרש צסוד צראשית שמרמז למדה הירמח שהיא המלכות דאתמר עלה יראה ה' היא חולרה. והיונו צראשית ב' ראשית, שהב' שהיא סוד המלכות סוד הירמח היא חולרה לחכמה. שאי אפשר להשיג החכמה חלל עיי' הירמח עיי"ש וצביאורנו שס: ועוד אתמר בה יראת ה' ראשית דעת. וכמ"ש (צכר צהקדמה דף י"ח ע"ב) שחיצת צראשית מרמז לסוד יראה ה' ראשית דעת, צגין דירמח היא ראשית ותרעא לחעלא צבו מהימנותא עיי"ש. ראשית חכמה יראת ה'. וכמ"ש (צכר צהקדמה דף ז' ע"ב) צסוד פסוק זה דירמח ה' היא ראשית לחעלא לגו דרגא דחכמתא עלאה סה"ד פתחו לי שערי חן וגו' זה השער לה' וגו' דתרעא קדמאה לחכמה עלאה יראה ה' איכו ודא איכו צראשית עיי"ש: ובודאי מאן דלית ביה דחילו דאיהו אוצר וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון ב' דף י"ח ע"ב) ואס לית דחילו לית חכמה, כמה דחוקמוכו אס חין יראה חין חכמה, צגין דירמח הוא חולרה לחכמה, איכו גניחא דילה, איכוי עמירא דילה עיי"ש וצביאורנו שס: אוצרא דהאי חכמה איהי ב'. וכמ"ל תיקון ב' וג' עיי"ש וצביאורנו שס: ובתקונא אחרא וכו'. עיין (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"א) שדרש צראשית ב'

מעין חתום, דא ראשית נקודה בהיכליה.

ובמאי איהו חתום. באות ו. ואתעבידת ב' עם חתימו דר'. מה דהוה ב' אתעבידת מ.

יין סתום וחתום. יינא דאורייתא סתים וחתים דלא יעול נוכראה ב) תמן.

ודא יין המשומר בענביו מששת א) ימי בראשית.

ולאו למגנא תקינו מארי מתניתין חתימת יין דלא יתנסך ויתערב בסטרא אחרא.

ועל האי יין אתמר (תהלים קמז) לא עשה כין לכל גוי ומשפטים כל ידעום. כין ודאי. יין

שבעין אנפין דאורייתא, ועלייהו אתמר (שם כה) סוד יי ליראיו.

קנקן דהאי יין, דא לבא ד) דבר נש.

אם

באר לחי ראי

צורת הכות ׀ סתימה שלא יבא ערל עמא לעמא
 צורח צמג נכרי כענין כיון דלתתא שליל סתום וחתום
 כ"ל ודא יין המשומר בענביו מששת ימי
 בראשית. ע"י (צזכר פי תולדות צמדכ"ע דף קל"ה
 ע"ב) יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית, אלו
 דברים עתיקים שלא נהגלו לאדם מיום שנברא העולם,
 ועתידים להתגלות ללדיקים לעת"ל עיי"ש, ואמר הכא
 להמשך הדרוש דהצברים ללדיקים עתיקים שעתידים להתגלות
 ללדיקים לעת"ל הוא עתה סתומה וחתומה צמוד מעין
 חתום וכאמור. ועל האי יין אתמר לא עשה כין
 לכל גוי היינו כמו שדרש פסוק זה (צזכר פי אחרי
 דף ע"ג ע"א) כי רק לישראל דאינו חולקא ענאה
 קדישא נעט צבו קצ"ה גניזא עלאה יקירא שמיח ממנ,
 דאיכו אורייתא דכולא סתים וגליא צראא דשמיח
 ויהיבין לבו מילין דלתגנין רזי אורייתא ונמוסי
 אורייתא וסתרי אורייתא, אבל לא עשה כן לגוי לעמין
 עוע"ז, וע"כ אסור ללמד לארוב"ע תורה, ואם מגלין
 לבו אפי' אות זעירא דאורייתא כאלו חריצ עלמא
 וכו' עיי"ש ומאחד הדברים הכא צהמשך הדרוש שאם
 מלמד תורה לגוי הוא עושה פגם צעלמות העליונים
 כענין המניח לגוי ליגע ציין שמנסכו ונותן יד להס"א
 להתערב צהקדושה ח"ו וכאמור: ועליהו אתמר סוד
 ה' ליראיו. כי סו"ד הוא גימ' ייין, וכמ"ש צשי"ס
 (סנהדרין דף ל"ח ע"א) צסוד נכנס ייין ילא סו"ד,
 ודרש הכא דייין מרמז למספר צשבעין אפנין דסתרי
 אורייתא, וכמ"ש (צתיקונים מ"ח דף ע"ח ע"ב) סוד
 ה' ליראיו איכו פי ענפך דסתרי תורה עיי"ש, ולעיל
 (סוף הקדמה כ"ב דף י"ז ע"ב) וצביאורנו שם, ודייק
 הקרא דסוד ה' שהוא יינו של תורה לריך שיהיכ סתום
 וחתום שלא לגלות למי שאינו ראוי והגון לכך רק
 לירחיו לייקא חכ שמירתו: קנק"ן דהאי יין דא לבא.
 צבו משתמר סודות התורה שהוא יינא דאורייתא: דא
 לבא דבר נש. והיינו כמ"ש (צרע"מ פי כי תלך דף
 ר"פ ע"ב) דסוד מראות אלקים דמעשה המרכבה, ח"ל
 וכלא

הוא נקשרת צנוסחא אחת עם מס' סנהדרין וצכללח
 היא מנויח וכו' עיי"ש ואז אס נחשוב ה"ג צבות למס'
 אחת וגם סנהדרין ומכות למס' אחת אז לא יש לתלמוד
 צצלי רק ל"ג גמרות: ותרווייהו ב' מבראשית וכו'.
 ר"ל דכ"י מרמז לסוד צ' תורות שנכתבו וצצ"פ שהם
 סתומין וחתומין צהמלכות, צסוד מעין חתום צתוך
 היראה נקודה צהיכליה שהוא צסוד ראשית חכמה יראת
 ה' וכמ"ש למעלה ובמאי איהו חתום באות ו' וכו'.
 עיין (לעיל ריש תיקון ה' דף י"ט ע"א) שמפרש אליכו
 דברי רשב"י צמ"ש בראשית. צ' ראשית נקודה צהיכליה
 דר"ל דהאי נקודה צתתוך כ"ב נפיק מנכ קו דסתים
 האי מחשבה. כגוונא דא ׀. צקדמתא איכו ׀ סתימא.
 וכד אהפשט קו דאיכו ו' מן המדע איכי אהפתחת
 ואהעבידת ׀, ודא בראשית צ' ראשית נקודה צהיכליה
 עיי"ש, ולזכ אמר הכא להמשך הדרוש דקודם נתינת
 התורה שאהפתחת המלכות לצעלה אז מעיינה שהות
 סוד התורה וכהי רחמה צסוד מעין חתום צצחי
 נקודה צהיכליה, אז היכ מעיינה חתום צצות ו שהוא
 כוללות התורה, ולא אהפשט עדיין צצות ו והיתה
 צסוד ׀ סתומה, ולאחר שהמלכות אהפתחה לגבי צעלה
 ותינתה התורה לישראל אהפשט היות ו ונעשה צצורת
 אות ׀ דבראשית. יין סתום וחתום יינא דאורייתא
 סתים וחתים ע"י ש"ס (הענין דף ז' ע"א, וצמד"ר
 ש"ס פ"א עובים דודיק מיון) שנמשלת התורה ליין
 עיי"ש, ועיין (צזכר פי שמיני דף ל"ט ע"א) וחכך
 כיון הטוב דא יינא דאורייתא, ועיי"ש עוד לבלן (צדף
 מ' ע"א) כל מה דעבדי ישראל לתתא כולא הוא כעין
 דוגמא דלעילא, ויין דקאי צצחר עלאה דזמנא דיין
 דמנערא עיי"ש, ולזכ אמר הכא דסוד גן וגל נעול
 מעין חתום שהוא כענין סתימת וחתומה כיון ממגע
 נכרי, כי כיון מרמז להתורה צסוד יינא דאורייתא שצריך
 להיות חתום וסתום. והיינו כי קודם נתינת התורה
 שהיכ פחד ממגע החליונים ציין עלאה, היכ הבין
 וכג"ל סוד כ"ב תורתא סתום וחתום צצות ו כג"ל

אם הוא קנקנא חדתא, ואתנסך ביין נסך דאיהו יצרא בישא, צריך תלתא זמנין הדחה. (איוב לג) והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר.

ולא למגנא תקינו בכוס דברכה אוף הכי הדחה ושטיפה, הדחה מבפנים שטיפה מבחוץ למהוי תוכו כברו. ורזא דמלה (ויקרא טו) וטהרו וקדשו.

וכד איהו קנקן דאיהו לבא. דכיא מלגאו ומלבר. שריא תמן חכמה דאתמר בה (משלי ח) יי קנני ראשית דרכו. קנני איהו קנקן ודאי.

ואם האי קנקן איהו דכיא אתמר ביה ונקה. ואם לאו (שם ו) לא ינקה כל הנוגע בה.

וקנקן דבר נש דא אתתא. ואיהו כוס הכי צריכה שטיפה והדחה אם היא כוס דברכה. ועלה אתמר (יחזקאל מד) להניח ברכה אל ביתך.

ואם

באר להי ראי

חדש שנגע בו ה"ה"ר ונתנסך היין שנתוכו שהוא סודות התורה כ"ל לריך הדחה ג"פ בסוד ג' גלגולין, אבל בקנקן ישן שהוא איש המוני וע"ה שהוא ריק מיינה של תורה, גם אם מתגרה בו ה"ה"ר אין הפגם גדול כ"כ וא"ל לבוא עי"ז צ"ג גלגולין. פעמים שלש עם גבר וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ב דף ע"ו ע"ג), דקרא מרמז לסוד הכ"ג גלגולין דנפש החוטתה כדי לטהרה ולזכותה מכל זוכמה ולכלוך העונות, וציאור ענין הגלגולין עיין (בספא דמשפטים מדף ל"ד עד דף ק"י"ז) צלורך. תקינו בכוס דברכה וכו'. וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רמ"ה ע"ג) דח"ל תקנו בכוס של ברכה הדחה מבחוץ ושטיפה מבפנים, ורזא דמלה שיהא תוכו כברו, הכוס מרמז לנשמתא דבר נש, דלריך למהוי נשמתא דכיא מנגו ומלבר, ורזא דמלה וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים, וקדושה מבחוץ וכו', ובג"ד אמר ר"ג מי שאין תוכו כברו לא יכנס לביהמ"ד בגין דלאו איכו מסטרא דליגלא דחי, אלא מטען הדעת טוב ורע עי"ש. דאתמר בה י"י קנני ראשית דרכו. כלומר ה' עשה אחי קנקן לכתורה שנקראת ראשית, וכמ"ש (במד"ר ריש פ' בראשית) ולעיל (תיקון ח' דף י"ח ע"א) עי"ש: קנני איהו קנקן ודאי. ר"ל קנני הוא ודאי לשון קנקן. אתמר ביה ונקה וגו'. עי' בדברי רבינו (בפרע"ה פ"ה משער השופר) בכוונת השליך, דמדת ונקה היא לשון נקוי הכסף מן העופרת והוא המעצור והמנקה הקדושה מתוך הקליפה עי"ש, ולזה הוא מייחד הכף הדברים להמשך הדרוש עם דברי (בגמ' יומא דף פ' ע"א) על פסוק ונקה לא ינקה שדרש ונקה לשבים לא ינקה לשאינם שבים, ודרש הכף ונקה ויטהר הל"ב ע"י התשובה לקבל צחוכה סודות התורה כ"ל לא ינקה לשאינם שבים שעליו נאמר הפסוק לא ינקה כל הנוגע בה בסודות התורה והוא עמא לנפש, כי עושה היין קדוש סוד ייט של תורה יי"ג שמערב ברע בעוב לנפש, כי עושה היין קדוש סוד יינו

וכלל אשתמודע בעין השכל לזכא דאתמר בה כלב יודע כלב מזין, ומח דאמר וציד נבואים אדמה, דמיון לא איכו אלא בשכל לזכא, ולא איכו בדמיון דעינא עי"ש: אם האי קנקנא חדתא. עיין (במדרש שמואל ב' צ"ב פ"ד משנה כ"ו) וציאור דברי ר' מאיר יש קנקן חדש מלא ישן. כי דירה קבע של התורה הוא בגשמה כי שם ציחה, ומשל הקנקן הוא רמז לגשמה שהתמלא מן היין שהוא סודות התורה, והשמיענו שכלל הלוי בגשמה כי כפי טהרה הגשמה מגלן לו רזי תורה, כי נח כל הגשמות מאנשי העולם שותה, כי יש גשמה חדשה מוכנת ומזומנת להתמלאות מיון ישן אם מעולם לא טעמה טעם חטא, ועל גשמה כזו אמר יש קנקן חדש מלא ישן, ויש גשמה ישנה שבעבור רוב עוונותיה נחגבלה בגלגול פעם אחר פעם, ולזה אמר יש קנקן ישן שאפילו חדש אין בו, שלככה שהטאה בגלגולים הקודמים אין התורה נכנס בקרב עי"ש, ולזה אמר הכף להמשך הדרוש כי לא לזד שריך לשמור התורה שלא ללמד למי שאינו הגון לכך כזכר, אלא גם מי שהוא ראוי והגון שהוא צדדי קנקן חדש שיש לו גשמה טהרה ונתמלא לכו ציינו של תורה על כל גדותיו לריך ג"כ שמירה סתומה וחתומה שלא יכנס ה"ה"ר בלבו וינסך היין ישן שנתוכו. ואתבסך ביין נסך דאיהו יצרא בישא. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ב דף ע"ז ע"ג) נקודה בחלל דילה מתלליה מות יומה למאן דעאל נוכרהא בחלל דילה דאיכו רשות הרבים יין נסך וכו' עי"ש וציאוריוו שם. ועיין (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) וציאוריוו שם: צריך תלתא זמנין הדחה. וכמ"ש (כתובים צע"ז דף ל"ד ע"ג) סוף ד"ה כסי, דכוסות שנגלע בהם יין נסך לריך הדחה ג"פ, ומצואר שם צריש דברי הכוס' דכל החומרות צזה הוא רק צכלי חרס חדש שנגלע היין נסך, אבל אם הוא ישן שכבר נבלע צו משקה אחרת אינו בולע מהיי"א עי"ש, ולזה אפשר דייק הכף להמשך הדרוש דרק בקנקן

ואם לאו אתקריאת כוס התרעלה. ויין דילה עליה אתמר (משלי לא) תנו שכר לאובד ויין ה) למרי נפש כו'. שדים דילה אינון אשכולות מרורות.

אבל יין דכוס ו) דברכה, עליה אתמר (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש, דתמן (שם יט) פקודי י"י ישרים משמחי לב, דאינון אשכולות דילה :

תקונא עשרין ותשע ליום ט"ו

בראשית ברא אלקים. ב נקודה בהיכליה, עליה אתמר (שיר ד) גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום.

מאן מעין חתום דא נקודה מאן גיהו נעול (דף ע"ג ע"א) דילה. דא ו'. דסתים להיכלא, ובה אתעביד ם סתימא. איהי ם רבתא (ישעיה ט) מלברבה המשרה.

והאי נקודה עלה אתמר (איוב כח) ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה.

והאי

באר לחי ראי

י"ו של תורה וי"ג שמעבר הרע בטוב כ"ל, אלא קודם שמקרב לבו ללמוד סודות התורה לריך לטוב את לבו מחוץ ומצפנים שכיח חוכו כצרו בקדושה ועברה כ"ל וקנקן דבר נש דא אתתא. ר"ל דתה זוגו של איש היא דוגמת האורייתא, ליתן כל האמור של זה זה, והיינו כמ"ש (לעיל סוף תיקון י"ד דף ל' ע"ג) דלחתא איבי דדיוקנא דאורייתא עשר מילין דאתמר כהאי ועשר כהאי, ועי"ש וצ"אורנו כי עשרה מיני הלולים נאמר בצרכות דכלה שטון ושמחה גילה וכו', וכן התורה היא כלל דעשר אמירן, והיינו משום החורב וענין זה זוגו של איש הכל אחד הוא, וכל האמור לגבי האשה שצ"ב"ז אשה איש גשמי, נאמר גם למעלה בגבאי מרומים לגבי התורה שהיא אשתו וזה זוגו של ז"א עי"ש: ואיהו כופ. פי וגם כזום אחז"ל עשרה דברים נאמרו כזום של צרכה טעון הדחה ושעופה וכו' כמ"ש (צרכות דף י"א ע"א), והיינו כי כזום הוא מרמז לסוד אשתו זה זוג של אדם, כסוד ר' ישחיה אדם כזום זה ויתן עינו כזום אחר, והוא ג"כ סוד נוקבא דז"א. וכמ"ש כל זה (צרכות דף כסוד כשופה בין החותים) עי"ש, ועי' מזה דצרכי רצונו (צלקועי ש"ס צרכות) כסוד משאחז"ל המצריך לריך שיתן עינו כזום (ובג"ק פ' עקב), ואמר להמשך הדרוש דגם האשה לריכה להיות נקיייה ועבורה לעלה ע"י שעופה וכהנה מחוץ ומצפנים, היינו עברת נדה לצדוק ציתה מצפנים שחורין וסדוקין, והדחה מנחון צמקור כדה, להיות חוכה צרכה, להיות עוברה לעלה כדוגמתה כקנקן שהוא הכוס לקבל היין, וכדוגמתה כלל לקבלת התורה וכאמור: אם היא כוס דברכה וכו'. (בגרי"א) כגי ש"ל אז היא כוס וכו'. ואם לאו וכו'. ור"ל כי הכוס דוגמת אשתו דבר נש דקיי"ל זכה נעשה לו עזר לא זכה כגזו, וכמ"ש (צ"ס יצמות דף ס"ד

ע"א), ואמר הכה להמשך הדרוש שדברים אלו הוא צמשל על החורב וכדאמרינן זכה נעשה זר לא זכה זכה, היינו זכה סם חיים לא זכה סם מיתה וכמ"ש צ"ס שם (דף ע"ו ע"ג). ועל זה המשילו ענין החורב לכוס של צרכה זכה להגות צרכה וכו'. דאינון אשכולות דילה וכמ"ש (לעיל צחקמה דף צ' ע"א) אלן דעסקין צאורייתא לשמה, ונערינן פקודה דתליין משם יקו"ק כעגזין צאחכלא עי"ש: **ב נקודה בהיכליה היינו כמ"ש (לעיל צחקמה דף ע"ו ע"ג) דלות צ' דבראשית והנקודה שצחוכה כה, מרמז לז"א צעלה דמטרונייתא שהוא לוקח את הנקודה דליכה לציתיו ולהיכלו, והנקודה שצחוך כצ' מרמז להמלכות שהיא כסוד כבודה צת מלך פנימה עי"ש וצ"אורנו שם. עליה אתמר גן נעול מעין חתום. היינו כמ"ש צחיקון הקודם: מאן גיהו נעול דילה דא ו'. היינו כמ"ש (לעיל צחקמה דף י"ג סוף ע"ג) דלות ו' שהוא סוד צחיתו החיובי הוח כוהם הכותל השמאלי מן כה עי"ש וצ"אורנו שם, ועיין (לעיל ריש תיקון כ' דף י"ט ע"א) כסוד צ' ראשית נקודה צהיכליה דצקדמיתא הויה ם סתימא, וכד אהפשע קו דאיכו ו' מן המדכ איכי אהפתחה ואהעצרתה ם, וכד איכי סתימא איכי מ"ס רצחי דלמריכה המשכה עי"ש וצ"אורנו שם, ודרש דכאי ו' דכחים הכותל השמאלי של הצ' הוא צעלה עמודא דלמנעיתא דכחים לפניה כדי למערכה וכדמפרש להנן. והאי נקודה עלה אתמר ונעלמה מעיני כל חי וגו'. וכמ"ש (לעיל סוף תיקון י"ח דף ל"ז ע"ג) דכאי נקודה עמירא גניזא דאתמר צכ ועלמה מעיני כל חי ועלכ אתמר נתיב לא ידעו עיני עי"ש וצ"אורנו שם. ועי' מזה עוד צ"אורנו יותר (צזכר פ' תולדות דף קמ"ב ע"א) שדרש פכוק זכ כסוד כצ' דבראשית שמרמז לסוד**

והאי נקודה מסטרא דימינא אתקריאת אהבה. ומסטרא דשמאלא אתקריאת יראה. ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקריאת תורה א) ואיהי מצוה.

דעמודא דאמצעייתא כליל תרוייהו, בגין דאיהו ר' כליל י"ק דאינון לימינא ולשמאלא ב) ואיהו ר' באמצעייתא כליל תרוייהו, ושכינתא תתאה ג) מצוה כלילא מארבע אתוון.

איהי אתקריאת י' מסטרא דחכמה. ה' מסטרא דאימא עלאה. ואתקריאת תורה מסטרא דעמודא דאמצעייתא. הה"ד (משלי ה) י"י קנני ראשית דרכו. דרכו דרך ר'. קנני דאיהו קן דילה.

ובגין דאיהי כלילא מכולהו ארבע, אתקריאת מצוה, מ"ץ באותיות א"ת ב"ש איהי ד) י"ק. י"ם ה"ץ.

ובה

באר לחי ראי

אתקריאת תורת הוי"ו שהוא עמודא דלמנעיהא, קן גם נקראת מלות הוי"ו שהוא סוד עמודא דלמנעיהא, כי היצת מלוח מרמז לדי אותיות יקו"ק וכדמפרש ואזיל איהי אתקריאת י' מסטרא דחכמה וכו'. וכמ"ש (לעיל בבקדמה דף ע"ג ע"ב) שכינתא תתאה כד נטלא מיימינא ושריא עלה חכמה וכו', וכד נטלא משמאלא וכו' ושריא עלה צינה וכו', וכד נטלא מגופא דאיכו עמודא דלמנעיהא כלול תרוייהו עיי"ש וצביחורנו שם ולזה אמר הכא דהמלכות כשמקבלת השפע מצעלה ז"א נקראת היא בעצמה יקו"ק, כי מלך קבלתה מסטרא דימינא נקראת ר'. ומלך קבלתה מסטרא דשמאלא נקראת ה' ראשונה, ומלך קבלתה מסטרא דעמודא דלמנעיהא נקראת ר', והמלכות מלך עלמה היא ה' אחרונה, הרי נש"ס כב ד' אותיות יקו"ק: דרכו דרך ר'. פי שהמלכות אומרת כן הוי"ו קנני שנעשה לי קין ע"י התורה שהוא ראשית, ע"י דרך ר' היינו מסטרא דעמודא דלמנעיהא שהוא סוד אות ר': דאיהו קן דילה פי שכשם הוי"ו צ"ב שהוא עמודא דלמנעיהא הוא קן שלה, וכוא ע"ד מ"ש (דבריי מ"פ פנחס דף רמ"ב ע"א) בסוד מ"ש הזיל דקצ"ה הוא מקומו של עולם, מה עולם דא שכינתא, דהרגום עולם עלמא לישנא דעולמיתא כמ"ש בעלמה עיי"ש. מ"צ באותיות א"ת ב"ש איהו י"ק. צביחור דכדריס עיין (צלקיית פ' בראשית, צעמי מלות) שכתב בעפ"ס שאותיות י"ק של הוי"ו הם צחילוף אותיות א"ת צ"ש מ"ז של מנז"ה, כי ע"י המלכות נעשה החילוף בסוד יהוד א"ת שהוא י"ק חזוג ז"ת שהוא ר"ק, וחילוף יש בין יהוד וצין זוג, כי יהוד אינו צלוימת כי"כ כמו זוג. ע"כ צחותיות י"ק שהוא צחילוף אי אפשר לנו ע"י מעשינו לעשות זוג רק יהוד, ע"כ נתחלפו אותיות י"ק של מלכות לאותיות מ"ז של מלכות, לבורות שאי אפשר לנו ע"י מעשינו לעשות רק יהוד שאינו גמור כמו זוג. אבל צח"י שהיא י"ק עושין ע"י המלכות זוג גמור, ע"כ האותיות י"ק הם צלי חילוף עיי"ש:

לסוד נכסת ישראל שהיא המלכות שהיא פתוחה מהאי גיסא וסתום מהאי גיסא, בגין דהמלכות היא סתימא מתחלה ללא אחיידע כלל דכתבי ונעלמה מפינו כל חי ומעוף השמים נסתרה, וכד שארי לחפשטא בחכמה דלחזבן כה וכו' פיה פתחה בחכמה עיי"ש וצמק"מ שם: מסטרא דימינא אתקריאת אהבה וכו' וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ו ע"א) דכשכינה איכי אהבה מסטרא דימינא, ויראה מסטרא דשמאלא, ותורה מסטרא דעמודא דלמנעיהא ועיין (לעיל בבקדמה דף י' ע"ב) דמסטרא דימינא נקראת המלכות אהבה חסד דאיכי אהבה ה', ומסטרא דגבורה איכי ירחת ה', ואורייתא כלול מתרוייהו מחו"ג ודא עמודא דלמנעיהא ומסטריה אתקריאת המלכות תורה ה', ועיי"ש צביחורנו כי המלכות נקראת תורת הוי"ו מכה ז"א צעלה שהוא סוד הוי"ו עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך כדורש דהמלכות קודם צריאת העולם כל זמן שהיכה נקודה סתימא צ"ב סתימא לא היה מתגלה כה שום מדה עד לאחר צריאת העולם בסוד פתיחת ה"ב שנעשה נקודה צהוק ב דבראשית ושאריו לחפשטא ולאנתגלח ע"י צעלה שהוא סוד ר' כנ"ל התחילה לגלות מדותיה מסטרא דצעלה, ומסטרא דימינא שמקבלת ממנו מדה חסד נקראת אהבה חסד ואהבה ה' ומסטרא דגבורה נתגלה כה צחי ירחת ה' ומסטרא דעמודא דלמנעיהא אתקריאת תורה ה' כמזכר: [* א"ה. ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקריאת תורה. היינו כי סטרא דלמנעיהא שהוא ז"א נקרא תורה כנודע בכתבי האריי ז"ל בכמה דוכתי, וצטער הכוונות עיין שמחת תורה, שהז"א הנקרא תורה שמה ציוגו וכו' עיי"ש]: ואיהו מצוה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ו ע"א, ובזכר פ' וינח דף קנ"ז ע"א) שהמלכות בזמן שאין צעלה מחזוג עמה נקראת מלך בלא ר', וכד התחברת בדבורה אקרי מנ"ה בחו"י ר' עיי"ש. (ולעיל תיקון י"ג דף כ"ה ע"ב) וצביחורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך כדורש דכמו דלמריק ומסטרא דצעלה חא דלות ר'

ובה כלילן פקודין דעשה ולא תעשה.

פקודין דלא תעשה מסטרא דדין, דאיהו אלקים דתמן י"ק, ועלה אתמר (שמות א) זה שמ"י והא אוקמהו.

פקודין דעשה מסטרא דימינא דאיהו רחמי דכלילן באברהם, ועלייהו אתמר (חבקוק א) ברוגז רחם ה) תזכור.

קם סבא חד מבתר טולא (דכותלא), ואמר (ו) רבי רבי בוצינא קדישא, קום אדליק (ו) שרגא. דאיהי מצוה שכינתא קדישא. דעלה אתמר (ויקרא ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. ועלה אתמר (שמות כו) להעלות נר תמיד. נר י"י אתקריאת ודאי. אור דנהיר ביה גשמת אדם. קום אדליק בה.

קם

באר לחי ראי

באברהם גימ' רמ"ח, לכורות שכרמ"ח עשין הם מסטרא דחסד דרגיב דלצרכס רחימ"א, וכמ"ש (ברע"מ ויקרא דף ג' ע"ב) ובשאר דוכחי, ועי' דדברי רבינו (צפ"ה פ"ד משער קינור אצ"ע) צביאור הענין הזה שכרמ"ח עשין הם כנגד החסדים של צחי' אצרכס מספר רמ"ח עי"ש. ברוגז רחם תזכור היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"א ע"א) צמוד ועשה לי מעטמים כאשר אהבת, היינו דזמן שס"מ מקטרג על ישראל צמה שעוברין על פקודין דל"ה, צהאי זמנא ועשה לי מעטמים ופקודין דעשה דלחתיבצו מחכבה עי"ש, ולזה דרש הכה להמשך הדברים ולהכי נרמזים רמ"ח עשין הזה זכר"י כגזר, שהוא כמעט צרוגז רחם תזכור, והיינו צרוגז זמן שהמקטרג מעורר דינים על ישראל מחמת עבירות כל"ה, אז רח"ס תזכור, תזכור"י להם המ"ע שהם צמוד זה זכר"י שעולה רח"ס וכאמור: דעלה אתמר אש תמיד תוקד וגו'. עיין (ברע"מ פ' לו דף כ"ח ע"ב) אש תמיד תוקד על המזבח. דא אורייתא ובר לא תכבה וכו', מאן דעביד עבירה מכבה נר דליה דאתמר ציה נר ה' נשמת אדם, והאי הוא כצוי דאשתאר גופא צחשוכא, והכי מאן דסליק שכינתא מאתהרה גרם כצוי והשוכא להבוא אחר וכו', אלבל לגצי תורה ליה ליה כצויב עולמית צבון, דנכרין לה צכמה רזין דאורייתא, דאורי' ר"ז אהקרי, ומלות דאורייתא דמקיימין לה רצון תורה חיבו לגבייהו, לילה ויום לא תכבה עליהו עי"ש, וצזה וכן המשך הדברים כאן דללאחר שדרש רש"בי למעלה צרוגז רחם תזכור, דגם צשעת רוגז על שעברו ישראל על שסיב ל"ה, זכור יזכור הקצ"ה זכות רמ"ח מ"ע, קם האי צכא לכוסף עוד כי לפי מה דקוי"ל דעבירה מכבה מ"ח לא יתכן לומר צרוגז רח"ס תזכור, אללא צכח של רש"בי שיקום לבלתיק אורי' תורה ורזין דאורייתא, ועד"מ יקיימו ישראל במלות ותורה ומעלה צבוונה לר"ה ע"ד הנסחר לא יהיה נכב"ס ע"י עבירות אשר עליהו אתמר אש תמיד תוקד על המזבח לא

תכבה

ובה כלילן פקודין וכו'. שחיבת מ"ח כולל מלות ע"כ ול"ה, וכן הוא מרמז ל' אוחיות יק"ק שמרמז למ"ע ול"ה וכמ"ש רבינו (צטע"מ) שם. פקודין דל"ה מסטרא דדין וכו' וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) דשכינתא אתקריאת מלות ע"כ מסטרא דימינא. ומנות ל"ה מסטרא דשמאלא. עי"ש וצביאורנו שם, ועיין (צליקוטי הש"ס צלצות) דמלות ע"כ הם החסדים, ולא תעשה הם הגבורות עי"ש. דאיהו אלקים דתמן י"ק. עיין (לעיל ריש תיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) צמוד אלקים הצין דרכה והוא ידע מקומה, דכ"י אוחיות י"ק שהם סוד אורי' הם סתומים צהיכלם שהוא סוד אלקים צרזא דצראשית צרא אלקים עי"ש וצביאורנו שם, וציאור הדברים הוא עפמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"א משער הקדושים, וצסידור מהרי"ק צקדושה וצא לזיון צכוונה למען יזמך צבד) שעולם הצריאה הוא סוד שם אלקים, ושפט של זה העולם נמשך מאורי' שהוא סוד י"ק עי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דסוד מלות ל"ה הוא מסטרא דגבורות של השם אלקים צששם זה נסתמו האורות של צ' אוחיות י"ק שהם שורש הדינים, וכמ"ש (לעיל שם דף ס"ז ע"ב) מיד יתער י"ק לקצ"ה, עי"ש (ובדף ס"ח ע"א), וכ"כ (לעיל סוף תיקון א' דף י"ה ע"א) צכבוא זמנא יתער שמהלל צצלכצין דליה דלזיון רשפי אש שנכבה י"ק, ואוקיד כמה היכלין דצחי ע"ז, ועי"ש וצביאורנו דתוקף הגבורות אשר ישפוך הקצ"ה לעת"ל חמתו על הרשעים יהיה צכה אוחיות י"ק עי"ש, ולזה אמר הכה דפקודין דל"ה הם מסטרא דדין שהוא אלקים, כי פנימיות הכה של אלקים הוא אוחיות י"ק והוא שורש הדינים, ע"כ נרמזים הש"ס ל"ה צלאוחיות י"ק של הוי"ב: והא אוקמהו. (לעיל צסוף תיקון א' שם, וצבהקדמה דף י' ע"ב) דכלכו עשין ול"ה תלין צשם יקריק צמוד זה שמי לעלם חכ זכרי לדור דוד, שמי עם י"ק שסיב, זכר"י עם ו"ק רמ"ח, עי"ש (וזכר צראשית דף כ"ד ע"א) עי"ש: דכלילן

קם ר"ש על רגליו, ויטיב רגעא חדא. ואמר רבון עלמין דאנת איהו מארי מלכין גלי רזין, היא רעוא דילך לסדרא מילין בפומאי, לקיימא בי האי קרא (שם ד) ואנכי אהיה עם ח) פיך. דלא אעול בכסופא קדמך. פתח ואמר:

תקונא תלתין

בראשית, מאן ראשית, דא חכמה, דא נקודה דלגאו דאתמר בה (תהלים מח) כל כבודה בת מלך פנימה.

ודא יראה דאיהי פקודא קדמאה, ועלה אתמר (משלי א) יראת יי ראשית דעת. ואיהי רמיזא במלת א) בראשית. (ואית יראה ב) רעה רצועה לאלקאה לחייביא).

והאי

באר לחי ראי

ומלכות שהיא חכמה, שכוף צ' חכמות דמתחזרים כדחא ולזה חמר ודא יראה דאיהי פקודא קדמאה היינו כמש"ל מדברי הזכר שם, דהיראה והחכמה שניהם נרמזים בנקודה הפנימיות שבתוך כב, לרמז כי שניהם אחדים כ אחד, כיון דאי אפשר לכונום לחכמה עלאה חלא עיי היראה שהיא חכמה תתאה, ואע"ג ששם צ' נקודין היינו צ' חכמות חכמה עלאה וחכמה תתאה, מ"מ הכה הנקודה של חכמה עלאה הוא סתום ועמום וגנח בתוך היראה שהיא הנקודה בגלויה, ואי אפשר לבוא לידי חכמה עלאה חלא עיי היראה שהיא הנקודה בגלגלת סוד חכמה תתאה וכ"ל. ואיהי רמיזא במלת בראשית. שהוא נועריקון צ' ראשית, וגם יש נקודה ח' כבש של בראשית להורות דאעפ"י שיש צ' נקודין סוד צ' ראשית דהיינו צ' חכמות. אעפ"י שניהם כ אחד הם אחדים, ולא אחתגליא חלא נקודה חדא וכאמור. ואית יראה רעה רצועה לאלקאה דחייביא. עיין (לעיל בסקדמא סוף דף ח' ודף ו ע"א) דרגא עשיראה ציראת ח', אית יראה ואית יראה אית יראה דחיל צ"ג לקצ"ב בגין דלא ילקח ליה ברעושה שהיא מסערה דשפחה צישא. וזה לא הוי יראה ח', אצל מאן דחיל מגו אורייתא דאיכו ת"ת דמניה נפקת זכ הוא יראה ח', בגין דאיכו יראה דנפקת מגו תורה דאיכו יקריק, ואמר שם דזכ הוא בענין שאמרו חז"ל אדם הוא ראשון במחשבה ואחרון למעשה, אדם הוא ת"ת שהוא י של יקריק, איכו ראשון למחשבה דאיכו חכמה עלאה, ואחרון למעשה שהיא י מן אדני חכמה תתאה שהיא יראה ח' מלכות דיליה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה הוא מרחיב כאן הדרוש בסוד הנקודה שבתוך כב שמרמז לענין היראה שיש צ' בחינות, ובעיקר הוא רק ח' כענין סוד החכמה עלאה וחכמה תתאה, ואמר כי גם צהיראה שהיא חכמה תתאה יש ג"כ צ' בחינות, דאית יראה ואית יראה וכו', והיראה ח' שהיא דחיל מן הרעושה לאלקאה אינה נחשבת לכונום, ובעיקר הוא רק היראה דנפיק

תכב עיי עצירות וגם צרוגז רח"ס תזכור וכאמור. אור דנהיר ביה נשמת אדם ר"ל הכר והכח"ל של קיום תורה ומלות זכוונה ע"ד כסוד, הוא מאיר נשמת האדם ולית זכ כצ"ב עולמית וכאמור:

מאן ראשית דא חכמה דא נקודה דלגו וכו'. עיין (לעיל בסקדמא דף י"ב ע"ב, וצ"ב חיקון ח' דף י"ע ע"א) שורש בראשית צ' ראשית נקודה צהיכליה כגונא דא ב שכתובה שבתוך ח' מרמז לסוד החכמה ועלה אתמר כל כבודה בת מלך פנימה עיי"ש וצביאורנו שם, וככה מרחיב הדרוש בזה, דככה (צ"ב בסקדמא דף י"א ע"ב) דרשינן בראשית ברא חלקים, דא הוא פקודא קדמאה דכלל דחקרי יראה ח' דחקרי ראשית, דכתוב ראשית חכמה יראה ח' וכו', בגין דמלה דא ראשית חקרי ועיי"ש (לעיל דף ז ע"ב) שהקשה על מה דכתוב ראשית חכמה יראה ח', סוף חכמה יראה ח' מיצט"א, בגין דיראה ח' סוף חכמה איכו, חלא איכו ראשית לאעלא עיי לגו דרגא דחכמתא עלאה וכו', תרעא קדמאה לחכמה עלאה יראה ח' איכו, ודא איכו ראשית ב, תרין אינון דמתחזרין כחדא, ותינון תרין נקודין חד גניחא ועמירא, וחד קיימא באתגלויא, ובגין דלית לכו פרודא חקרון תרוויכו ראשית, חד ולא תרין, מאן דנעיל האי נעיל האי וכלא חד, ועיי"ש (בארכ"א וצמק"ת), והעולה מדבריהם צביאור הדברים דר"ל כי גם המלכות נקראת חכמה, רק שהחכמה נקרא חכמה עלאה, והמלכות שהיא סוד היראה נקראת חכמה תתאה, ושניהם נקראים ראשית, ומי שנכנס לחכמה תתאה שהיא יראה ח' סוד המלכות, חלא נכנס בחכמה עליונה, נאלץ שהחכמה הוא מלכות ומלכות היא חכמה דכלל חד עיי"ש, ולזה אמר ככה מאן ראשית, היינו כי מה שדרשינן בחכמה מקומות לעיל ולהלן בראשית צ' ראשית, לאיזה צ' ראשית הוא הרמז, ואמר דא חכמה, היינו חכמה עלאה וחכמה תתאה שהיא יראה, והוא חכמה שהוא מלכות,

והאי נקודה איהי אות שבת ויומין טבין, ואות דתפילין, ואות דברית מילה.

ההיא רצועה איהי יראה רעה, איהי ערלה. זכאה איהו מאן דאעבר לה ג) מיניה, דלית לה רשו לרצועה לאלקאה ליה.

והאי נקודה ד) עלה אתמר (שמות לא) מחלליה מות יומת. מאי מחלליה, אלא מאן דאעיל רשו נוכראה בחלל ה) דילה דאיהי רשות היחיד, דעלה אתמר (במדבר יט) ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל כי את מקדש יי טמא.

וכולא

באר לחי ראי

זעננס צי במספר ומתייחדים לנקודה א', וכן הוא מרמז לצי אותות שמתייחדים הצי יודיין בנקודה אמלעית, וכן הוא מוסיף הכא כי גם משייכ (לעיל) בנקודה דף י"ג ע"א ובתיקון פי דף כ"ד ע"א) צסוד בראשית יר"א שצ"ת דעלה אתמר מחלליה מות יומת עיי"ש ובציאורנו שם, שחרמז הוא כענין זה שהוא מרומז צלות צי ונקודה א' בתוכה שהוא במספר שנים ועולה לאחד, והיינו כמ"ש (לקמן תיקון כ"ו דף י' ע"ג) דסוד חילול שנת הוא מתאחד עם חטא דעכ"ד עו"ר ועי"כ נאמר צו מחלליה מות יומת צי פעמים, כמו בחטא דעכ"ד עו"ר שנאמר צו ציוס חלכל ממנו מות תמות, ועיי"ש בציאורנו שם שבצאתי מדברי (הזכר פי בראשית דף כ"ו ע"א) ציוס חלכל ממנו מות תמות צי פעמים, משום דגרמו לחצו צי אצדין דאינון בית ראשון וצית שני, וזא איבו ונבר יחרצ ויבש, ונבר דא אות ו' יחרצ צבי עלאה, ויבש צבי תחאכ בגין דאסתלק מניה נציעו עיי"ש, ולזה חמר הכא דהאי נקודה שהוא היראה ברוממות מי שפוגם צה, גורם פגם צה צי יודיין שנכללו בנקודה זו, וגורם צי מיתות של אצדן דצית ראשון ואצדן דצית שני, שהוא פגם של הצי הרי"ן, והפגם נכלל בנקודה א' שהוא הנבר היולא מעדן סוד אות ו' שהוא יחרצ ויבש וכלמור: מאן דאעיל רשו נוכראה בחלל דילה. עיין (לעיל תיקון פי שם שאמר שם כדברים אלו לענין חילול שנת שהמחלל שנת ומכנים מרבי"ר לרבי"י הוא נוטן שליטה לכס"א שהוא נקרא רבי"ר לכנס נחלל היסוד של המלכות שנקרא רבי"י עיי"ש ובציאורנו שם. וכי"כ (בזכר פי פנחס דף רמ"ד ע"א) ועי' (בזכר בנקודה דף ו' ריש ע"א) מחלליה מות יומת, מאן דעאל לגו חלל דעגולא ורצועא לאחר דההוא נקודה שריא ופגים מות יומת, עיי"ש (ובמק"מ ובאזכ"ח) שם, והכא חמר כן לענין היראה שמי שהוא אחו ציראה השפלה, הוא מכנים מרבי"ר שהוא הס"א לחלל היסוד של המלכות שנקרא רבי"י וכלמור: דאיהי רה"י. היינו כמ"ש (לעיל ריש תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) לענין שנת כמה דלריך נעירו דצריה דלא יעול ליה צרשו נוכראה, כגוונא דא לריך צי"נ נעירו דשנת דלא לאפקא מרבי"ר דאיהי שכינתא לרבי"ר דאיבו נחש אשת זנוים וכו', ובג"ד

דנפיק מגו אורייתא שהוא הי"ו"ד של יקוי"ק סוד חכמה עלאה וכלמור והאי נקודה איהו אות שבת ויו"ט ואות דתפילין ואות דברית מילה שורכ זו שייככ להבן לאחר תיבת לאלקאה ליה, וקודם תיבת ודאי נקודה: איהו ערלה. וכמש"ל בנקודה שם, דיראת העונש דלענש לאלקאה היא מסערא דקליפת ס"מ וצת זוגיה עיי"ש, וקרי ליה הכא ערלה, להמשך הדברים דלהבן שרין להעצור ממנו יראה הרעב הלזו כענין הערלה שרין להסירה, ולהבן מפרש כמה שקרי לה ערלכ. זכאה איהו מאן דאעבר לה מניה וכו'. עיין (בזכר בנקודה דף י"א ע"ג) אית יראה רעב דנקי ומחי ומקטרג, ואיכי רעוע לאלקאה חייבא, ומאן דדחיל בגין עונש דמלקיותא וקטרוגא, שריא עליה האי יראה רעב, וחסחכה דשריא עליה האי רעוע וכו' עיי"ש, ועיין (לקמן תיקון ל"ג דף ע"ז ע"א) ובציאורנו שם ולזה חמר הכא זכאה איבו מאן דאעבר ליה מניה האי ערלה שהוא היראה רעב, דכשיעצור ממנו היראה רעה הג"ל הוא מעצור ממנו כח והקטרוג של הקליפה שהוא הרעוע לאלקאה ליה וכלמור. והאי נקודה איהו אות שבת ויו"ט ואות דתפילין וכו'. עיין (לעיל בנקודה דף צי ע"א) דלריך צי"נ להיות מעוער בכל יום צי אותות אות מילכ אות שנת ויו"ט ובחול עם אות תפילין, כי האותות של מילכ ושנת ויו"ט ותפילין כל אחד רמוז צלות י'. ולא אשתכח צ"נ פחות מתריוויה ש"ל צי צי צי אותות שהם סוד צי יודיין של השילוב יאקדונקי, להורות דלא תשכח שכינתא דאיהי מן אדניי יחידה בלא צעלה שהוא מן יקוי"ק עיי"ש ובציאורנו שם, ולזה חמר הכא להמשך הדרוש שאמר למעלה צסוד צי דבראשית שמרמז להיראה שהוא חכמה עלאה שהוא נקודת דלגו דמייחד הצי כוחות להיות צרח דנקודה אחת שהוא בעיקר, הוא מוסיף הכא דענין זה הוא מרמז האות ב לצי אותות שהוא סוד שני נקודות כנורת צי יודיין, דלא אשתכח בכל יום פחות מתריוויו שמרמזים לסוד צי יודיין של זוי"ג והעצודה של האדם הוא ליחדם ציחוד גמור צרח דלחד להיות צצתי נקודה אחת וכלמור: והאי נקודה עלה אתמר מחלליה מות יומת. לאחר שאמר למעלה דהנקודה שנתון הצי מרמז לענין החכמה שהם

וכולא אתרמיז בהאי תיבה. יראיה בריית שבית, כגונא דא יראית בראשיית, בריית בראשיית, שבית בראשיית.

והאי נקודה איהי ראשית. (משלי ח) יי קנני ראשית דרכו, כגונא דא בראשית. כולא איהי נקודה חדא. איהי ראשית, ואיהי אות ברית, ואיהי אות שבת, ואיהי יראת יי.

מאן חלל דילה ב. ו איהו בעלה. ביה איהי נטירא וסתימא בגלותא, הה"ד (יחזקאל מו) יהיה סגור ששת ימי המעשה. כגונא דא סתימא. והא אתמר.

ונקודה איהי שביעאה תגא על רישיה, תגא ו דס"ת, עטרה על ברית. ז' דאיהו יום שביעי יום השבת שביעי ודאי. ועליה אתמר (שם) וביום השבת יפתח.

אבל ביומין דחול (שיר ד) גן נעול אחותי כלה, (דף ע"ג ע"ב) אתקריאת סתימא באות ו'. והאי

באר לחי ראי

וצג"ד מאן דמפיק מרביי לרה"ר חייב סקולה עיי"ש וצביאורנו שס, כמו כן כתב הכא לענין היראה וכאמור. דעלה אתמר וכו' כי את מקדש ה' טמא היינו כמי"ש (לקמן תיקון ס"ז דף ל"ח ע"ב) כי את מקדש ה' טמא, מקדש ה' דא שכינתא, וכל מאן דסאיז חתר דאיזי שריא זיב אהתשז כאלו עביד ליה לשכינתא, ודא איבו רחא מאן דאעיל מרה"ר לרה"י, וצג"ד אמר ולא תחללו חת שס קדשי עיי"ש, ואמר הכא כי גס צאחז ציראה השפלה וברעה נאמר עליה כי את מקדש ה' טמא, דסאיז חתר דשכינתא שריא זבה, כי ציראה הטכורא שס הוא משכן המלכות שכינתא קדושה כני"ל. וכלא אתרמיז וכו' יראה ברית שבת. עיין (לעיל תיקון כ"ח דף ע"ב ע"ב) צראשית תלת פקודין, ה' יריא צשיית, ז' צריית אי"ש, ג' צביית יריא, ואמר הכא להמשך הדרוש צסוד נקודה צביכיליה דכל בג ענינים יריאה צריית צשיית צנרמיז צחיצה צראשית, יתכן שהס צנרמיז צחיצה ראשית, כי סוד ראשית צרמיז להצקודה חדא צצחוך חלל המלכות שהוא סוד הטכורו עלאה צצמנה הושחת העולם כמי"ש ה' קנני רחשית לרכו. ה' קנני ראשית דרכו. וכמי"ש (לעיל צצקדמה דף י"א ע"ב) פקודה צציעאה צצמלת צצראשית הוא כמי"ש ה' קנני ראשית דרכו, דא שכינתא חתאה דאיזי ראשית לצצראיס, עיי"ש וצצביאורנו שהוא סוד טכורו עלאה שהיז חתלה הצצמיז לעמידת העולמות צצמקוס המלכות עיי"ש צצורך קלת כגונא דא בראשית. ר"ל כל מי"ש צצדרוש הצצנינים צצחיצה צצראשית, צצצממתה צצרמיז לצסוד המלכות שהוא ראשית הצצראיס צצרמיז צצכל בג ענינים יריאה, שבת, ברית, היינו יריאה הוא כמי"ש ל דהיראה היא סוד חכמה חתאה שהוא סוד המלכות, ושבת הוא נזכר למעלה (צצתיקון י"ט דף כ"ד ע"ב) דשבת הוא שכינתא עיי"ש וצצביאורנו שס, ועיין (צצזכר פ' ויקהל דף ד"ר ע"א) דסוד שבת דהאי נקודה שהוא המלכות סלקא ואחצנרמל צצצצכן סוד ש' צצית, שהצצת יחידה עולית לצצני תלת

אצכן עיי"ש, וכן צצריית הוא חוטר לצעמיס להמלכות, כמי"ש (צצמאורי חור) דהמלכות נקרא צצרות, כי שורש צצעטרה היסוד וכו' עיי"ש. מאן חלל דילה וכו'. והא אתמר (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"א, ותיקון כ"ח וכו"ט, עיי"ש וצצביאורנו שס, וצצזכר צצראשית דף ע"ז ע"א). הה"ד יהיה סגור ששת ימי המעשה וכמו שדרש (לעיל תיקון כ"ח דף כ"ח ע"א) צצגין דא דצשיית יומין דשלעא סס המות אל חתר, חתמר צצשכינתא יהיז כסור ששת ימי המעשה, וצצצבת ורי"ח דלח שלעין צצממן צצשיין חתמר צצחון וצציוס השצבת יפתח, וצציוס חחודש יפתח עיי"ש וצצקודה איהי שביעאה וכו' עיין (לעיל תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב, וצצזכר צצצקדמה דף ו' ע"א) שדרש מחלליה מות יומת, על הפוגם צצנקודה הצצנימית צצצחוך הם סתימא עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דלאחר שאמר כגונא דא סתימא ומפרש שהענין של הנקודה צצצחוך הם סתימא הוא כי הם סתימא הוא צצחי יסוד לדיק שהוא ספירה הששית כעסם אמרו יהיז סגור ששת ימי המעשה, וביינו ששה ספירות מחסד עד יסוד לדיק, ואמר שהנקודה צצצחוך הם הוא ספירה השצביעית שהיא המלכות, ועי"כ אמרו שהמחלל שבת הוא גורס פגימת הספירה השצביעית שהיא המלכות שעליו נאמר מחלליה מות יומת וכאמור. תגא על רישיה דס"ת. וכמי"ש (לקמן תיקון ל"ו דף ע"א ע"א) דהאי נקודה איזי אות דשבת וכו', אות דצצרת מילה, עטרה דצצרות, תגא דס"ת קראן ליה, כתר צצריש כל לדיק וכו', והאי נקודה איזי סתימא וצצתימא צצאות ו' צצ' יומי דחול, וצצתימא שצציעאה חתפתחה לקצלה לצעלה עיי"ש: עטרה על ברית ז'. היינו כמי"ש (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט סוף ע"א) וצצשאר דוכתי, כי כאשר המלכות היא צצתיקון השלימות כראוי אז סלקא על רישא ד"א וצצתיקויאת תגא דס"ת, צצהכוא זמנא חתמר צצצ השת חיל עטרה צצעלה עיי"ש, וכי"כ גם (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"ב) עיי"ש וצצביאורנו שס, ואמר הכא דאע"כ

והאי ערלה ופריעה, אינון כמון ותבן דחטה.

ביומין דחול אתקריאת היא. דאיהו הביל להיב המזבח לאדלקא (1) מן ותבן. ואשתארת
איהי סלת (2) נקיה.

אבל ביומין דשבת ויומין טבין אתקריאת י עטרה על כלא, וביתא (נ"א וכסא) דילה ל"ב
אלקים דעובדא דבראשית. ואיהי ב' כלילא מעשר אמירן בכל סטרא.

האי

באר לחי ראי

לדקה, וזשער הפסוקים פי' בראשית) צפסוק ויחי מקן
ימים ויצא קין, שכתב צסוד קין והבל, כי קין רומז האות
ק' דקו"ן שהוא ליוז אוח ה' וצרגלה נחזות הקליפה
של נחש אשר זכנו ארוך צסוד רגל ה' המתפשט צמקום
הקליפות, יהבל מרומז צחות ה' דהצ"ל שהוא מורה
צלתי אחיות החינוים צרגל שצב עיי"ש, ולזה אמר
הכא להמשך הדרוש דזיומין דחול שהוא זמן שליטת
הקליפות, שהשכינה שהיה חות ה' מחט"ה מתלצשת
צקליפות שהוא אחיות ח"ע, אז לריך כל אחד מישאל
בהצבר על החינוים לנקות ממנה המון והתבן, ואז
נשאר המלכות צצחי אוח ה' מהצ"ל שאין להחינוים
שום אחיכה צב ונשאר סלת נקיה וכאמור: דאיהו
הב"ל להי"ב המזבח וכו'. עיין (לעיל תיקון כ"א
דף מ"ע ע"ב) דלגורך תיקון ירושלים שהיה מלכות
צגלותא, לצב איכו להי"ב המצח להי"ב הצ"ל עיי"ש,
והיינו כמ"ש (צפרסם, צערכי כנויים ערך להצ)
דלפעמים נקראת המלכות להי"ב כאשר היא מתלצשת
צלהי"ב הצורה שהוא להי"ב המצח, ועיי"ש עוד (צסוף
ערך הצל) שכתב דהצ"ל הוא לירוף להי"ב מלשון חו"צ
לצבות חש עיי"ש. ולזה אמר הכא הצלן דלגורך תיקון
החט"ה להעביר מהמלכות קליפת ח"ע של הנחש כג"ל
אז נקראת צצחי ה' של הצ"ל שהוא סוד הצבורות להצ
המצח לשרוף צלהי"ב ואש של המצח שהיה הצבורות
המון והתבן של החטה, ועיי"ש אשתארת ה' סלת נקיה
וכאמור. אבל בשבת ויו"ט אתקריאת י עטרה
על כלא. עיין (צזכר פי' צא דף ל"ו ע"א) דהמלכות
שהיה עטרת יסוד דז"א הוא מרומז צחות יו"ד אשר
עיי' קליפת הערלה הוא אעום וסחום וכאשר מעצירין
קליפת הערלה אחגליא הו"ד עיי"ש, ולזה אמר הכא
דזימות החול שיש שליטת החינוים שהמלכות עטרת
היסוד הוא אעום וסחום, אז המלכות היא אוח ה',
אבל צשבת ויו"ט שכל הקליפות צעלן ומחטבין מן
המלכות צסוד העצרת הערלה כג"ל, אז נחגלה העטרת
היסוד ע"כ אתקריאת יו"ד: וביתא דילה ל"ב אלקים
וכו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס"ב ע"א) צסוד כי
יוס נקס צצ"י, אחיות ל"ב י, דהנקודה הראשונה
שנעשה צחלה הצריכה שהוא סוד הנקודה שנעשה
צחוק ה' דבראשית שהוא סוד י, עלה אתמר צעטרה
מאמרות נצרה העולם, וצב נכלל להי"ב אלקים דעובדא
דבראשית

שהיה עפלה להיסוד לדיק כענון עטרה שהוא עפל
לאות צרית, אעפ"כ היא נמנית לספירה צפני ענמה,
שהצרית הוא ספירה השישית והעטרה הוא ספירה
הז' וכאמור: אבל ביומין דחול גן נעול וגו'. וכמש"ל
צריש תיקון הקודם עיי"ש וצביאורנו שס: והאי ערלה
ופריעה וכו' זה קאי אחאי שאמר למעלה צהמשך
דצרו דהיראה הרעב שהיה מסטרא דסי"מ וצח זוגיה
היה צצחי ערלה, ולריך להסירה כעטס שצריכון להסיר
הערלה צסוד הנקודה (וכמש"ל דצצרונו צדיה זכאה
איכו מאן דאעבר לה מניה וכו') עד שגביע להדברים
שאמר צסמוך שהנקודה הוא עטרת היסוד, וצכן
להשלים הדרוש חוזר לדבריו הראשונים שהקליפות
הסוצבים את המלכות הם צצחי ערלה. והסרת הקליפות
הצכרים הוא כענון הסרת הערלה ע"י מילה ופריעה
משל העטרה שצחות צרית קודש וכאמור: ערלה
ופריעה וכו' עיי' להלן (תיקון ל"ז דף ע"ה ע"א) האי
צרית כד איכו מלוצש צלצושין דליון קליפין דליון
ערלה ופריעה, לריך תמן דחילו וכו', דצאלין קליפין
אויבי מתחללת, וצג"ד מתחלליה מוח יומה וכו', וכד
העצבר מניה ערלה ופריעה, מיד אחגליא אוח צרית
עיי"ש, ולזה אמר הכא צהמשך הדברים דמה שאמרנו
דלהסיר המלצושים של אוח צרית דליון קליפות דערלה
ופריעה דלריך לזה דחילו וכאמור. לזה לריך לדקדק
להצבן רק ציראח הרוזמות, אצל ציראח הרעב והשפילה
(שהיה צענמה צצחי ערלה ורעוה לאלקאה) לא יוכל
להסיר הערלה ופריעה: כמון ותבן דחטה וכו'. עיין
(לעיל תיקון ע"ז דף ל"א ע"א, ולהלן תיקון ע' דף ק"ל
ע"ב, וצכר פי' צלק דף קפ"ה ע"ב וקפ"ט ע"א) דחטה
מרמז על השכינה צתוך הקליפות ח"ע ה'. המלכות
נקראת ה', והקליפות שמתלצשת צכס נקראים ח"ע, ועיי'
(לעיל צתיקון י"ז) ומון ותבן דליון לצושין דחטה
צבאי ענמה, וצמי לנקאה החטה מן מון ותבן דליון
ח"ע, ואשתארת ה' נקיה עיי"ש וצביאורנו שס, ולזה
אמר הכא כי ענון המילה לחיקון המלכות שהיה עטרה
של היסוד לדיק. שהוא צצחי חפא, שמון ותבן הסוצבים
אוחה שבהם הקליפות שהמלכות מתלצשת צכן, ועיי'
מילה ופריעה שמשירין המון והתבן מתגלה העטרה
שהוא סוד המלכות וכאמור: ביומין דחול אתקריאת
היא וכו'. עיין (צשער המלות פי' ראש צכונת מלת

האי י אתקריאת יראה, בין בשבת, בין בברית מילה, בין בדינא. והכי בכל פקודא.

אלהים דא נתיב קדמאה, עליה אתמר (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט ולא שזפתו עין איה. מאי עין איה. אלא מאינון מלאכין דאמרין איה מקום כבודו להעריצו. כד איהי בהאי נתיב, לית לון ידיעה בה, דאיהי סתירא מחיוון דמרכבתא.

והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א), מאי והארץ היתה תהו ובהו. אלא מאן דאפיק מרשות היחיד לרשות הרבים, גרים לשכינתא למהוי תהו ובהו חשך ותהום. דאתלבשת באינון קליפין דאינון ארבע גליות.

ולא

באר לחי ראי

דבראשית עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (לעיל ריש תיקון י"ב) דצג"ד נאמר למשכ צלצ"ת א"ש, שהצ"צ חלקים דמעשה בראשית הם שורש הגבורות ואשא סומקה של המלכות להנקם מן החינוכים עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש ללחור שאמר למעלה דהנקודה שנתון ה"י שהוא כגורת אות י הוא מרמז להמלכות, אמר שלא יתכן שהנקודה שהיא המלכות עומדת נתון אות ב דבראשית, כי האות ב יש לה ג' קוין, ועומדת הנקודה בצלמטה, להורות שכל קו כלול מעשר אמירן בכל נד, הרי ג"פ עשר הוא ל, והאות צ' צנעמה הרי ל"צ חלקים, שהיא שורש הגבורות הקדושות להנקם מהקליפות הסוצים אותה כ"ל.

אתקריאת יראה וכו' בין בדינא. (הגר"א) מוחק תיבת צדי"א וגרם דחיל"א, והיינו כי (לעיל ריש תיקון כ"ח) אמר שצחיבת בראשית מרומז תלת פקודין יר"א צ"ת, צר"ת א"ש, שצ"ת יר"א, ולזה אמר הכה דכ"י פקודין הנזכרים נרמזין בהנקודה שנתון ה"ב, כי ה"י פקודין הם לתיקון המלכות סוד יראה התאה וכאמור: והכי בכל פקודא. כוונתו כזה שלא נחשב כיון שאלו ה"י פקודין צפרע נרמזין בהנקודה שנתון ה"ב שממנה הושחת העולם, שאינו נקרא יראה אלא צ"ח שגוגע לאלה השלשה, דאלו ה"י לאו דוקא, אלא וכו' בכל פקודא ופקודא שיש בכל הרמ"ח עשיין ושס"ה ל"ה תיקון המלכות מסערה דיראה, כי המלכות הוא כולל כל הפקודין והיא צחי יראה דכל פקודין: אדקים דא נתיב קדמאה וכו' עתה הוא חזר לדבריו הראשונים צריש תיקון זה שהתחיל לדרוש בראשית לסוד החכמה קדומה והמלכות שהיא היראה שמתאחדה עם החכמה צמוד ראשית חכמה יראה ה', וממשך הדרוש צננין תיקון המלכות צחי יראה ה', וכן הוא חוזר לדרוש עוד צחי המלכות מסערה דחכמה, ואמר שז' ענין מ"ש בראשית צ"ח חלקים, כי תיבת חלקים מרמז לסוד ל"צ נתיבות החכמה, וכמ"ש רבינו (צפרע"ח פ"ג משער תפלת ר"ה) דכל"צ נתיבות החכמה כלם הם צמוד חלקים, והיינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"א) כי שורש ח"צ נתיבות החכמה

הם מהל"צ חלקים דמעשה בראשית עיי"ש וממשך הכה הדרוש לענין תיקון המלכות ואמר כי חלקים הראשון של ח"צ חלקים הוא הנתיב הראשון שהמלכות נחשלת צו וכדמפרש ואזיל עליה אתמר נתיב לא ידעו עיט וכו' עיין (צפרדס צפ"ח משער הנתיבות נתיב ה"א) צביאור הדברים כזה דר"ל כי כאשר תעלה המלכות אפן הראשה אל בית אביה צמוד החכמה, כאשר הגיע אל נתיב הראשון שהוא שכל מופלא ומכוסה נעלם ונסתר ואינו מושג לזולתו, אז נסתלק השפע מן המלחכים, כי נעלם מהם אור השכינה, עד שהם שואלים איה מקום כבודו להעריצו, ומעטס זה נקרא נתיב הראשון נתיב מופלא ומכוסה לרוב העלמו ועי"נ נאמר נתיב לא ידעו עיט וגו' עיי"ש: והארץ היתה תהו ובהו וגו'. מדי דברו צפסוק ראשון דמעשה בראשית צננין תיקון המלכות, הוא הולך ודורש כהמשך הדרוש כל פ' ברשית עד ויכלו צמוד פגימת המלכות ותיקונה, והכל נרמז צ"י אמירן ולי"צ חלקים, אבל חסר כאן מיוס השלישי והלאה. מאי והארץ וגו'. ר"ל מאי סמיכות הוא זה לפסוק ראשון דבראשית שמדבר בהמלכות שהיא סוד נקודה צהיכליה שהוא היראה וחות שבת וחות ברית כ"ל. מאן דאפיק טרה"י לרה"ר. היינו כמ"ש צעמוד הקודם שמי שפוגם בצחות ברית וצחות שבת וציראה שפלה, הוא צחי מוציא מרה"י לרה"ר שמכניס הקליפות צהיכל המלך ומקום הקודש וכמו שצביארנו למעלה: גרם לשכינתא למהוי תהו ובהו וגו' וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ב ע"א) מתחילה מות יומת, מאן דאעיל צרשות דילכ שפחה חללק זונה. דרשות דילכ תחום שבת וכו' כאלו חזר עלמא לתהו וצכו וכו' עיי"ש וצביאורנו שם: דאתלבשת באלין קליפין דאינון ד' גליות. וכמ"ש (צפרע"ח פ' כי תלך דף רע"ע ע"א) דכ"ד גליות הם לקבל תלת קליפין דאגחא דאינון תהו וצכו ותשך, גלות רביעאה היא ע"פ תחום דאיכו חלל דאגחא עיי"ש, ואמר הכה דעיי פגס דחילול שבת דהמלכות היא מתלבשת צאלין ד' קליפין דאגח שחם ה"ד גליות, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ג"ע ע"ב) דצזנן תגבורת דיונים, ה"ד אותיות

יקריק

ולא עוד אלא דגרים לה למהוי יבשה ט) תהו, דאסתלקת נקודה מחלל דילה דאיהי ב/, ואשתארת יבישה.

נתיב תנינא (ש) ורוח אלקים מרחפת על פני המים. מאי ורוח. אלא בודאי בזמנא דשכינתא נחתת בגלותא. האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא בגין שכינתא דאשתכחא בינייהו.

והאי רוח אתעביד קלא וימא הכי. אינון דמיכין דשינתא בחוריהון. סתימין עינין, אטימין דלבא. קומו ואתערו לגבי שכינתא, דאית לכון לבא בלא סכלתנו יא) למנדע בה, ואיהו ביניכו.

ורזא דמלה (ישעיה מ) קול אומר קרא. כגון (איוב ה) קרא נא היש עונך ואל מי מקדושים תפנה.

והיא אמרת (ישעיה מ) מה אקרא כל הבשר חציר. כולא אינון כבעירין דאכלין חציר. (שם) וכל חסדו כציץ השדה, כל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין. ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא

באר לחי ראי

נמשך מאות ו' שהוא עמודא דאמנעוהא עיי"ש, וכ"כ (צדק"מ פ' פנחס דף רכ"ח ע"ב, ודף רנ"ז ע"א) דאות ו' חקרי קול עיי"ש, וכ"כ (צדק פ' שמות דף ג' ע"א, וצ"פ פקודי דף רכ"ז ע"ב) עיי"ש, ולזה אמר הכא דכשגריכין לעורר סוד הקול לזקש רחמים על בני חורב, אז נעשה הקול מהאי רוח שהוא רוח אלקים מרחפת שמזכור שם שהוא סוד מוחא דאגוזא דמתמן אחמשך יעקב שלימא שהוא סוד ו' ת"ת עמודא דאמנעוהא, ע"כ נעשה מזה הרוח צחי הקול וכאמור: דאינון דמיכין דשינתא בחוריהון וכו'. כדכריס אלו אחיא (בחיקויים מ"ח דף ע"ג ע"ב וע"ד) קום רע"מ לאתערא להכוא דאחמר ציה אני ישנה ולני ער, וכמה אינון דמיכין ושינתא צעניכוו, ולא פתחין לון לאתערא צחין דאורייתא, וכל ר' אור חקרי לאתערא ליה לכת עינא, ולאתערא לה ציה לגבי צעלה דאיהי דמיכא בגלותא צין אינון מארי תורה דליה חד מנייכו דיתער לה צעלה עיי"ש: בלא סכלתנו למנדע בה. פ"י כיון דעיקר תיקון השכינה ע"י עסק התורה הוא ללמוד חכמה הקבלה, וכמ"ש (לעיל בצדקמה דף א') ע"ב) דלית סכלתנו לאשתמודע צשכינתא כאלן מארי קבלה, ואלן עצדין דירה נכשכינתא ולקצ"ה ופרחין עמא וכו' עיי"ש, אבל אלן שלומדים רק פשטות התורה נראה שאין רוצים לרחם על השכינה ולחקנה: ורזא דמלה קול אומר קרא. וכמ"ש (צדק פ' שלח דף קע"ב ע"א) דפסוק זה נאמר על המלאך הנקרא חרנגול דאיהו מארי דחכמתא וקסא הכופר צידו שכתב צו כל עובדי דבני עלמא, וזלילה הוא קרי כל מה דהוא כתב צימא עיי"ש: כגון קרא נא היש עונך. ר"ל דהשכינה לועקא ומבקשה מהת"ת שירחמו עליה ללמוד חכמה הקבלה, ואין עונה והוא עקבות משנתא

יקו"ק חלנצת צתכו וצכו וחסך ותכוס עיי"ש וצביאורנו שם, וענין החלנצות השכינה צזה, הוא ענין הסתרת פנים, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ו דף ע"א ע"ב) דצחלין קליפין די צאגוז דאיונון חכו וצכו וחסך ותכוס, חמר אסתירה פני מהס עיי"ש וצביאורנו שם, והיינו שענין הנצשה צחי הסתרת פנים צבגלות צעוה"ר ולא עוד וכו' פ"י מלבד שגם להמלכות פגם צחלוניותה שהיא מתלצשת בצקליפין, גרם לה עוד פגם צפנימיותה שניטל ממנה השפע צפנימיותה: למהוי יבשה וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ג"ה ע"א) ושכינתא אשתארת יבשה, בגין דגרמי דיחכגשון מניה מיון עלאין עיי"ש וצביאורנו שם: דאסתלק נקודה מחלל דילה. והיינו כי הנקודה צצחלה כ"י הוא מעין שצממנה מתשקוף גן דילה לכאילא פירות, וכמ"ש (לעיל ריש תיקון כ"ע דף ע"ב ע"ב) דהנקודה צצחלה כ"ב הוא סוד גן ועול מעין חתום עיי"ש וצביאורנו שם:

נתיב תנינא וכו' עיין (צפרדס שם) דנחיצו כ"י מהל"צ נחיצות נקרא ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים, היינו כי הרוח הזה של אלקים כ"י הוא המשפיע אל השכינה ומאיר אותה וכציכול מלחמה אותה ממיימי החסד, וע"י כך מושפעים צעלי תורה שהשכינה שרוי ציניכס עיי"ש: האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ו דף ע"ז ע"ב) ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים, הוא צ' אלפים תורה, דליה מים אלא אורייתא עיי"ש: והאי רוח אתעביד קלא. עיין (צתום) הזכר שצסוף ח"ג דף ש"ב ע"ב) שדרש והארץ היתה חכו וצכו וחסך, אלן קליפין דאגוזא, ורוח אלקים מרחפת לה מוחא דאגוזא דמתמן אחמשך יעקב שלימא עיי"ש, וככה נודע ממ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ה צמאמר תליתא) שכתב דכקול

באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין. בההוא זמנא (תהלים עח) ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב. לעלמא. ודא איהו רוחא דמשיח. וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא. דאלין אינן דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהו י מינה. ואשתארת ב' (ב) יבישה.

וי לון דגרמין (ג) עניותא וחרבה וביזה והרג ואבדן בעלמא.

והאי רוח דאסתלק. איהו רוח דמשיח. כמה דאתמר. ואיהו רוח הקדש. ואיהו (ישעיה יא) רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי:

פקודא תנינא, (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, ודא אהבה דאיהו אהבת חסד. הה"ד

באר לחי ראי

גן וכו' דאסתחשז ליה כאלו אחזר עלמא לתחו וזכו, וגרס עניותא בעלמא ואורח גלותא עיי"ש. מאן דגרמין וכו'. עי ש"ס (שבת דף ל"ג) דצעון ציעול תורה חרז וצוה רבך ודבר וצלורת זא וכו' עיי"ש, ודרש הכא דהיינו צעון ציעול חכמת הקבלה וכאמור. [א"ה * דיזיל ל' מן עלמא ולא יתוב לעלמא. לכאורה קשה הפלא ופלא הלשון ולא יתוב לעלמא דקאי על רוחא דמלך המשיח כנז, וח"ו לומר דלא יתוב לעלמא, דהא אפילו הרשעים האלו שמרחיקים וממאסים בחכמת הקבלה ועבדין הכל רק לגרמיהו גורמין אורח הגלות ומעכצים ביות המשיח, אבל עכ"פ יתוב צומן מאוחר, אבל לא שלא ישוב לעולם ח"ו, אך הפי צע"כ כמו שהביא אלאמרי"ר ז"ע דליצור הקודם מלשון (התחזוק"ק תיקון מ"ג דף פ"ב ע"א) דגרמין כאלו אחזר עלמא לתחו וזכו, וקאי ע"ז הלשון גם כזכ דלא יתוב לעלמא, היינו דלחזירו עלמא לתחו וזכו, וקאי רק על אותו הזמן ולאותו הדור שמרחיקין האנשים הרשעים את ביות משיח דקיינו מצחי עולם הקען שהוא צחי כל אדם בכל דור ודור, ואולי קאי רק עליהם שהם לא יתחזרו וען שהרחיקוהו אבל זא יצא צ"ב צרחמים צמברה דידן למען כבוד שמו ית' ואמונתו ותורתו, ועיין (צבקהמת מהר"ו ז"ל לשער הקדומה הגדפסה גם צע"ה) מה שהביא דברי התיקונים אלו והאריך שם] ואיהו רוח הקודש. עיין (צזכר פ' אחרי דף ס"א ע"א) שכתב דהמלכות כשמקבלת השפעה מהחכמה נקראת רוח הקודש, ור"ל מצחי קודש דלעילא שהוא החכמה עיי"ש, ואמר הכא דאם לומדים חכמת הקבלה שהוא סוד אות י עלאה שהוא חכמה דלעילא, אז מקבלת המלכות השפעה מהחכמה ועי"ז נקראת רוח הקודש, משא"כ אם לומדים רק גלות התורה וכאמור: ואיהו רוח חכמה וכו'. והיינו כי כל השש מדרגות של רוחו של מלך המשיח לכלול שיתא רוחין רוח חכמה רוח צינה וכו'. הכל הוא צמדגנת לימוד סודות התורה וחכמת הקבלה וצבגנת דבר מחוץ דבר צחכמה זא. וכן צבור: ודא אהבה וכו'. עיין (לעיל צבקהמת דף

דכתיב ואצטע ואין עוזר וכו' : לגרמיהו עבדין. ע"מ לקבל פרס, ולא צביל תיקון השכינה, דאם היה כוונתם בעיקר לתיקון השכינה, היה להם לעסוק בחז"ל התורה שהוא רז"ן לאורייתא, כי רק זה יכולין להענותה ולהקנה כנ"ל, וכמ"ש (לעיל צבקהמת דף י"ד ע"ג) צסוד קבלה למשה מסיני, דרק הלומידים התורה ע"פ דרך הקבלה הם המשתדלים צשכינתא לאפקא לה מן גלותא עיי"ש וצביאורנו שם, וכ"כ (צרע"מ פ' נשא דף קכ"ד ע"ג) דא"ל אליכו לרשצ"י והמשכילים יחירו כזהר הרקיע, צבאי חצורת דילך דאיכו ספר הזהר יפקון ציה מן גלותא צרחמי, ועי צדברי (הרצ מהר"ש צבקהמתו לפרע"ה) צביחור הענין צאורך. בההוא זמנא ויזכור כי בשר הסה. היינו כי הקצ"ה מלמד זכות עליהם צסוד אשר הרעותי צביכול כי החרשלותם צלימוד חכמת הקבלה, הוא מחמת מיעוט הצנתם מלד חומר העבור כי הם צשר ודם וקרין מחומר וכמש"ל מפסוק כל צשר תליר וגו' : ודא איהו רוחא דמשיח. עיין (צמד"ר צראשית פ' ח'), וצזכר (פ' ויחי דף קל"ג ע"ג) ורוח אלקים מרחפת דח רוחו של מלך המשיח עיי"ש. וצחוס' (ע"ז דף ה' ע"א) צד"ה כי רוח, ולזה אמר הכא דלזה אה"כ רוח הולך ולא ישוב, היינו צשצביל זה הולך רוחו של מלך המשיח ומתאחר כל זמן ארוך כזה ולא זא בגאולה עוד. משום דרוח אלקים נציב רק על אינון דמתעסקי בחכמת הקבלה שהוא סוד החכמה קדומה אשר רק ע"י תוכל המלכות להצנות כנ"ל, וכמ"ש (צזכר צאל"ר נשא דף ק"ל ע"ג) דרוחו של מלך המשיח נקרא רוח חכמה, ומלכא משיחא איכו רוחא דלעילא מכל ז' רוחין, דשש מעלות לכסא מלכות של מלך המשיח, שהם שש רוחין, ואינון רוח חכמה וצינה רוח ענה וגבורה רוח דעת ויראת כ', הא שיחא, ורוח דתיקון וימין דלעילא הא צשעב עיי"ש. וי לון מאן דגרמין וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון מ"ג דף פ"ב ע"א) מאן דגרס דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבע"פ ומאורייתא דכתבז וגרס דלא ישתלדן צסון וכו', ויודאי כאלו יסלק נציעו מההוא נהר ומההוא

תקוני תקונא תלתין [דף ע"ג וע"ד ע"א] הוהר קג

הה"ד (ירמיה לא) ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד, ועלה אתמר (שיר ב) אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ.

יראה אתקריאת מסטרא דשמאלא. ואהבה אתקריאת מסטרא דימינא.

אית יראה, ואית יראה. אית אהבה, ואית אהבה. יראה דדחיל בר נש לקוביה בגין דלא נחית מנכסוי, או בגין דלא ימותו בנוי בחייו. אשתכח דאם הוה נחית מנכסוי או אם ימותו בנוי בחייו. דלא הוה דחיל ליה, ובגין דא הוה רחים ליה. האי יראה ואהבה, לא שוי ליראת יי ולאהבה דיליה לעקרא. אבל רחימו ודחילו עיקרא דיליה בין טב ובין ביש. ובגין דא אתקריאת האי יראה ואהבה ע"מ לקבל פרס.

ובגין דא אמר קוביה (שם) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ (ד) דאיהו רחימו (נ"א דאיהי רחמי) בלאו פרס (עד דאיהו יחפץ) ולא על מנת לקבל פרס.

דיראה ואהבה, על מנת לקבל פרס (דף ע"ד ע"א) איהי של שפחה. (משלי ל) ותחת שלש רגזה ארץ וגר תחת עבד כי ימלוך ושפחה כי תירש גבירתה.

אלקיים דא מן ויאמר אלקים יהי אור. איהו נתיב תליתאה, יהי אור. ייה או"ר. או"ר א"י. וכד האי נקודה אתעטפת (נ"א אתפשטת) בהאי אור ואתעבדת או"ר, מהכא אתמשכו (ט) כל ההיות.

קג

באר לחי ראי

כח דלכבד הוא מתאחד צפקודא דיראה, כי אהבד ויראה שניהם צמתקלא חדא צתיקון המלכות, רק שאהבד הוא כשבעל מהצדק צרוע כימין שהוא חסד, וכיראה הוא כשבעל מהצדק צרוע שמאל. ובג"ד הוה רחים ליה. וכמ"ש (לעיל צפקדמה דף י"ט) מאן דרחים ליה לקצ"ה מגו נפשיה או גופיה או ממוניה דינעור ליה קצ"ה, לאו עיקר רחימו הוא עיי"ש וצצ"אורו שם, וכ"כ גם (צוהר צפקדמה) דמאן דרחים ליה לקצ"ה בגין דאית ליה עותרא וכו' ומגו כך רחים ליה ואי יבא צבופא וכו' לא ירחים ליה לאו איבו אהבד עיי"ש: ולא ע"מ לקבל פרס וכמו שמבאר (הרב מהר"ש) הענין צפקדמהו לפרע"ה צהור. דיראה ואהבה עמלק"פ איהי של שפחה. וכמ"ש (לקמן צתיקונים הנוספות תיקון ז' דף קמ"ו סוף ע"ג) דנשמחו דעם ה"רץ איהי צתו של הקצ"ה. וגופו איבו אהבד ושפחה, ואם צ"ג משתדל צצ"אורייתא אלא לירחא עלמא דקין, אזי נשמחא מר לה לגופא ועי"ז נאמר ושפחה כי תירש גבירתה עיי"ש:

נתיב תליתאה וכו'. עיין (צפרים צשער התיבות נתיב בג) צצ"אור הצברים צכ דנתיב בגי מכל"צ נתיבות, הוא יסוד החכמה הקדומה שהוא סוד אות י מהויה אשר ע"י ה"ב צריחא העולם צסוד כולם צחכמה עשית, אמנם הכל ה"ב גם ע"י צצ"ה, והיינו שחכמה שהוא י התלבש צצ"ה שהוא ה, חה ירמוז צתיבת יכ"י אור שהוא לירוף י"ק או"י. היינו שסוד

י"ג"צ) דהמלכות נקראת אהבת ה' דלויכו כלילא מכל ספירן עיי"ש וצצ"אורו שם. ולזה מוזן המשך הדרוש כאן דלחור שרש המאמר הראשון דצריחא צסוד תיקון המלכות מסערא דיראה ה' כ"ג, הוא דורש וכו' המאמר כ"ג ויאמר אלקים יהי אור צתיקון המלכות מסערא דלכבד ה' מסערא דימינא, וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ג דף ע"ז ע"א) דכש"מלכות נועלה כשפע מצעלה מסערא דשמאלא אתקריאת יראה פחד יחוק, וכד נעלה מסערא דימינא אתקריאת אהבד, ודא פקודא תינא דלחמר צכ ואהבת עולם אהבתיך ע"כ משכתיך חסד וכו', ובג"ד ציומא קדמא ויאמר אלקים יהי אור עיי"ש: ולזה אמר הכא דאיהו אהבת חסד. היינו כמ"ש רבינו (צפ"ה פרק י"ג משער הכללים) כי אהבד הוא צרוע ימין מסערא דחסד כי עיי"ה חסד מעורר אהבד עיי"ש. והיינו כמ"ש צפקדמה שם דיראה מסערא דצורה איבו, אצל מחסד איבו אהבת ה' עיי"ש וצצ"אורו שם: יראה אתקריאת מסטרא דשמאלא ואהבה מסטרא דימינא. עיין (צוהר צפקדמה דף י"א ע"ג) אהבד דא הוא פקודא דפקודא דיראה אהבד ציב ולא נפקא מינה לעלמין, ואיבו אהבד למרחם צ"ג למאריה רחימו שלים, ומאן איבו רחימו שלים, דא הוא אהבד רצה דנתיב התלך לפני וה"ב תמים שלים צצ"אורייתא, והוא רחימו שלימחא דאקרי אהבד רצה, וה"ב איבו פקודא למרחם צ"ג למאריה כדקא יאות עיי"ש, ולזה הוא מסציר הענין

קם סבא חד, פתח ואמר, יהי אור, ויהי אור. יהי אור דא ימינא. ויהי אור דא שמאלא. דבכל אתר ויהי איהו לשון צער.

ובגין דא ויהי היום, דדא איהו ראש השנה, דאיהו שמאלא, דאיהו דן דינא דכל עלמא, ובגינה אתמר (בראשית א) ויהי אור.

וירא אלקים את האור כי טוב, דא עמודא דאמצעינא דאיהו (טו) טוב, (שם) ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, בין האור דא אהרן כהנא. ובין החשך דא קרח. אמר משה לי אתחזי לאפרשא מחלקת דאנא איהו דיוקנא דטוב (יז) דלעילא.

חזא דאתדבק קרח בחשוכא דסטרא אחרא, ואכחיש (יח) עובדא דבראשית דלא בעא לאתדבקא בשמאלא דאיהו לוי, אמר (במדבר טו) הבדלו מתוך העדה הזאת.

ורזא

באר לחי ראי

חושך לחשך אנפי עלמא וכו'. וירא חלקים את האור כי טוב דא חייבו עמודא דלקים דאמלטינא וחסיד צסטרא דא וצסטרא דא, וכד הוא עלינו דלתא סטרין דכתיב ציה כי טוב וכו', אור תלינא דאשלים לכל סטרין, וכיון דלתא אור תלינא דא דקין אפריש מחלוקת דימינא ושמאלא, דכתיב ויבדל חלקים בין האור ובין החושך עיי"ש. אור דא אהרן וכו'. הצנח וכמשך דצברים צנח הוא, כי הכה הענין מ"ש (צזכר פ' תרומה שם) כיון דלתא אור תלינא דאשלים האור כי טוב דאשלים לכל סטרי, כדן אפריש מחלוקת דימינא ושמאלא דכתיב ויבדל חלקים בין האור ובין החושך כ"ל, אשר שם הצברים סתומים, אמנם אלו הצברים צביאור היטב הם (צפ' בראשית דף י"ז ע"א) ח"ל צעובדא דבראשית הוה מחלוקת שמאלא צימינא, וצבהוה מחלוקת דאשער ציה שמאלא, נפיק גבינכ ואחזק ציה, עמודא דאמלטינא דאיהו יוס תלינא עאל ציניכו ואפריש מחלוקת ואסכים לתרין סטרין וגבינכ נחית לתתא ושמאלא אחכליל צימינא והוה שלמא צכלא כגונא דא מחלוקת קרח צאחרן, שמאלא צימינא, אסחכל משה צעובדא דבראשית אמר לי אתחזי לאפרשא מחלוקת בין ימינא לשמאלא וכו'. ועי"ד לא צעי קרח לאסכמא האי מחלוקת צידא דמשכ וכו', ואכחיש עובדא דבראשית וכו', ועיין (צמק"מ) צביאור הענין צאורך, ומשחה מוצן הצברים צצזכר פ' תרומה שם, כי האור תלינא יש צו סגולה הצבדלה, ועי"כ נאמר ויבדל חלקים בין האור ובין החושך, חכו צביאור הצברים כאן, אור דא אהרן שבוה מסטרא דימינא, וחושך דא קרח שבוה מסטרא דשמאלא, ועי"י עמודא דאמלטינא שבוה האור כי טוב שבוה יוס תלינא דעאל ציניכו ואפרש צין ימינא לשמאלא כ"ל: דלא בעא לאתדבקא בשמאלא דאיהו לוי. גם זה מצוהר עפ"ד הזכר שם, הצדלה חייבו דאלי צשמאלא, דכתיב צענה הוה הצדלה כי חש צענח הלוי. דהא דאלי לית הצדלה שלא צשני וכו' עיי"ש (וצמק"מ) שם. ונחא חמך

אות י' מכו"כ שבוה חכמה הצלצ צאור של הצניכה, ומשניכס יחד י' עם ח"ר נעשה סוד חו"ר עיי"ש צאורך, ועי' מזה (לעיל חיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) וצביאורנו שם, וצזכר (בראשית דף ע"ז ע"ב) צאורך יותר שסוד יחי אור הוא צרח דמן חו"ר נעשה חו"ר, כי יחי הוא י"ק עם אות י', וחינו כי מחללה האיור חותיות י"ק שבוה אצח ואמא, ולצחר חייכדו חותיות י"ק לנקודה קדמא ונכנס לתוך האור ונעשה חו"ר, עיי"ש (וצמק"מ) שם צאורך ק"ח מהבא אתמשכו כל ההויות היינו שהנקודה סתימא כ"ל הוא כזורה י' שבוה סוד החכמה כ"ל, שממנה התמשך האור לכל הכויות, וקוים כל העולמות, צסוד כלס צחכמה עשית כ"ל: יהי אור דא ימינא וכו' עיין (צמד"ר לך לך פ' מ"ב, ושמיני פ' י"א) כ"מ שנאמר ויחי הוא לער, חיתצין ויאמר חלקים יחי אור ויחי אור, חמר ליה חף הוא לער, לפי שלא זכה העולם להשמש צחותו אור עמד וגזו הצ"ד וימנע מרשעים חורס עיי"ש, וכ"כ (צזכר בראשית דף מ"ה ע"ב), ולזה דרש ויאמר חלקים יחי אור הוא מסטרא ימינא שבוה השפעת הצסוד, אצל ויחי אור הוא מסטרא דשמאלא שבוה לער שמורה על מניעת השפעת האור וכאמור. ובג"ד ויהי היום. דדא איהו ר"ה מציא רחיה דכ"מ שנאמר ויחי הוא מורה על דינים מסטרא דשמאלא. וכמ"ש (צזכר ר"פ צא דף ל"ב ע"ב) ויחי היום דא ר"ה דקצ"ב חקים למיזן עלמא עיי"ש. וירא אלקים את האור כי טוב דא עמודא דאמצעינא. הצברים אלו כחצ גס (צזכר בראשית דף ע"ז ע"ב) וירא חלקים את האור כי טוב דא עמודא דאמלטינא, כי טוב חניכר עילא ותתא וכל שאר סטרין צרח דיקויק שמה דאחיד לכל סטרין עיי"ש, וצביאור הצברים יותר חיתא (צפ' תרומה דף קס"ז ע"א) יחי אור ויחי אור, יחי אור דא אור קדמא דאיהו ימינא ויחי אור דימינא נפיק שמאלא, ועי"ד ויחי אור דא שמאלא. צגין כך לאו חייבו סימן צרכה. מאי עטמא, צגין דמניח נפיק

ורזא דמלה (בראשית א) ויבדל יט) אלקים בין האור ובין החשך. (סס) ויקרא אלקים לאור יום ולחשך קרא לילה.

שוקא דימינא דהוא אור דאתמר ויבדל אלקים בין האור. איהי שוקא ימינא כהנא דאתמר ביה (תהלים יז) נעימות בימינך נצח. וכמה דנצח אתקשר בימינא. הכי הוד אתקשר בשמאלא.

ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. ערב. דא ערב דיצחק. בקר, דא בקר דאברהם. יום אחד, עמודא דאמצעייתא וצדיק דחשבינן חד. ולית יום בלא לילה דאיהי שכינתא.

אדהכי הא קלא סליק ומתפוצץ ברומי רקיעין, והוה אמר משריין קדישאן מתיבתא דרקיעא דלעילא ותתא. אזדרזו ואתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא למיעאל קדם מלכא בכמה קשוטין דפקודין ב) דעשה. קומו משריין לקדמותה.

אדהכי הא קלא תניינא הוה מתערא לגבי מארי מפתחן. הא שכינתא קא אתיא למיעאל להיכלא דילה **אדני** שפתי תפתח.

בההוא זמנא, מטרוניתא עלאה קא נחתת לגבה לקבלא לה בפקודא קדמאה בכמה קלין ושופרות

באר לחי ראוי

באר לחי ראוי המתייחס לנשמות קדושות ממתייחסת דרש"י מתכנשי לגו מתייחסת להבין כהנא ומתערין לגביה ועאלין גו מתייחסת דלילה, ואיכו נטיל כל נשמות המתייחסת צעמירו דקיק ומתשופפין כנשרין גו מתייחסת דנכורא שהוא מתייחסת דמשה וכו'. ונפקי ממתייחסת דמשה ופרחי לגבי מתייחסת דרקיעא. ואינון דלחתחזון פרחי לגבי מתייחסת עלאה עיי"ש (ובז"ה פי יתרו דף ל"א ע"א), ולזה חילי י"ל המשך הדברים דלאחר שדרש האי סבא צמתייחסת של רש"י ותלמידיו צמטלות אהבין ומדריגות משה שהם צסוד האור כי טוב כנזכר הכה נפתח להם השער לנגוס ולעיל צמתייחסת דלעילא ודלחתח, היינו לנגוס תחלה למתייחסת של אהבין ולמיפק ממתייחסת דלחתח ולפרחי למתייחסת נכורא דלעילא וכאמור דקא אתיא למיעאל קדם מלכא בכמה קשוטין דפקודין דעשה וכמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ג ע"א) דמטרוניתא דאיהי מלכא דמלכא ואפטרופסא דכל פקודין אולופת זכו קדם מלכא בגימטריא, ועיי"ש עוד (לעיל דף ל"ב ע"ב) דקרא מלכות כי צרכ מאירת עינים, מרמז על השכינתא שהוא משלח כל מלכות כי קדם מלכא עיי"ש ובציאורו שם: לגבי מארי מפתחן. וכמ"ש (לעיל דף ל"ג ע"ב) דמארי מפתחן הם פתחין וסגריין, והם נטורי תרעין דהיכלא. ומטי"ט ממונה על תרין מארי מפתחין חלו עיי"ש ובציאורו שם. אדני שפתי תפתח וכמ"ש גם זה לעיל שם שכלדיוקים אמרי ליה להאי דסגיר היכלא דאקרי אדניי דשמייה כשם רבו, חדני שפתי תפתח, אפתח תרעין דהיכלא וכו' עיי"ש ובציאורו שם: מטרוניתא עלאה קא נחתת לגבה לקבלא לה וכו'. עיין (לעיל תיקון כ" דף י"ט ע"ב) וכל חתפשי כ" עלאה

אמר הכה דקרה לא שמע למשה שרלה להפריש צין ימינא לשמאלא, וקרה אהדבך צסטרע דלויח שהוא צשמאל ורלה להיות גם כהן כני"ל כדי להאחז גם צסטרע דימין, ע"כ אמר משה לצטל רעונו של קרה בצדו וגר להבדיל השמאל שהוא סטרע דלוי מן הימין שהוא אהבין וכאמור עמודא דאמצעייתא וצדיק דחשבינן חד וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) ובשאר דוכתי, דגוף וצריח חשבינן חד, עיי"ש (ובפרע"ה פי"ה משער הצרכות) ערב דא ערב דיצחק וכו' ולית יום בלא לילה דאיהי שכינתא. לסיוס הדרוש צזה הוא חוזר לצדויו שכל הפסוקים צמע"ב הם מרמזים לתיוקן המלכות, ושכן היה כל הענין דמע"ב שנעשה שלום ע"י עמודא דאמלטייתא ויסוד לדיק צין ימין לשמאל, ועיי"ז נעשה התיוקן של המלכות דלחתחוד צצטלה ציחודא שלום, והיינו כמ"ש (להלן תיקון מ"ט דף פ"ה ע"ב) דסוד ק"ש של ערבית ושחרית דא ערב דיחקה, ובקר דאצרכה, וישראל דציוייהו הוא מלחד לון. והיינו שע"י ישראל שהוא ז"ל סוד עמודא דאמלטייתא מתאחד זה עם זה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ה דף ע"א ע"א) ק"ש דשחרית וק"ש דערבית דא לימינא ודא לשמאלא וישראל דאיהו עמודא דאמלטייתא מייחד לון עיי"ש ובציאורו שם: אדהכי הא וכו'. לאחר שהשלים הדרוש צתיוקן המלכות צסוד צי מתייחסת הראשונות שרמזים צפסוקים דמעשה צראשית, הוא חוזר לפרש גם צי מאמרים הראשונים מהעשרה מאמרות דמע"ב, שהוא כנגד צי דצרות הראשונות של העשרה הצצרות ג"כ צסוד תיוקן המלכות וקשוטייה שחכיב ראויה לזו"ג. משריין קדישאן דמתיבתא דלעילא ותתא. עיין (בזכר פי שאל לך דף קס"ב ע"א) ומשם

ושופרות, וסלקין תרוייהו לגבי מלכא. וכולהו הוו שאלין (שיר ה) מי זאת עולה מן המדבר. מי דאיהי אימא עלאה בזאת עולה.

וכד סליקת לעילא, אתעבדת כסא כא) למלכא עלאה. ובה פתח כב) אנכי דהכי סליק לחשבן כס"א.

וכד אתחברו תרוייהו, אתמר בהו (שמות כ) אנכי יי אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אשר איהו רמיז במלת בראשית.

אשר דא אימא, דאיהי אשר אקיק.

אשר קדשנו במצותיו.

אשר קדש ידיד מבטן. דאיהי בטן דאתמר ביה (איוב לח) מבטן מי יצא הקרה, (יחזקאל א) הקרה הנורא.

מאי

באר לחי ראי

חכשטיין וכמשיל שם עיי"ש וצביאורנו שם: ובה פתח אנכי וכו' היינו כמ"ש (צוהר פי יתרו דף ל"א ע"א) חנכי רחא דתרין כרסון אנ"י כורסיה חדא. כ כורסיה אחרת עלאה, ועיי"ש (צמק"מ) דכ"י כורסון היינו צינה ומלכות דשניכס נקראים כסא עיי"ש: וכד אתחברו תרוייהו אתמר בהו אנכי ה' אלקיך וגו' פי כי כמו שיצאת מנרים היה ע"י התחצרות המלכות עם צינה, היינו כי צינה הולאה את ישראל ע"י המלכות כי נתנה לה גבורותיה ומלכות הכה את מנרים כל העשר מכות, כן ציינו נתחצרה הצינה עם מלכות, ולכן אמר ציינו חנכי ה' אלקיך, כי מלת חנכי מרמז להמלכות. ומלת אשר מרמז להצינה וכדמפרש ואזיל. אשר איהו רמיז במלת בראשית. ר"ל כי בראשית שבה מאמר הראשון הוא מתחלה עם דיבור הראשון חנכי, כי גם חצינה בראשית מרומה צינה ומלכות, כי בראשית הוא לירוף צינה אשיר, וכבר נתבאר למעלה כמה פעמים כי צינה הוא רומה להמלכות, וחיבת אשיר רומה לצינה, וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ט דף ע"ט ע"א) בראשית, תמן אשיר, דכתיב אשר הולאתיך מאמ"ל, אקייק אשר אקייק, אשיר באשירי כי אשירי צנות ודא אמא עלאה עיי"ש: אשר אקיק וכו'. מצינו ראיח דאשר רמז לצינה מלשון בקרא אקייק אשיר אקייק שמדבר צינה ששם מאיר השם אקייק. וכמ"ש (צוהר פי אחרי דף ס"ה ע"ב) וצאלר דוכתי: אשר קדשנו במצוותיו. מהי ג"כ ראיח דאשר הוא צינה, כי מבי"ט חנו אומרים אשר קדשנו, כי בקדושה צינה וכדמפרש ואזיל. וכמ"ש גם זה (להלן תיקון ל"ט ע"ט) עיי"ש וצביאורנו שם: אשר קדש ידיד סבסן. מצינו ראיח דקדוש הוא צינה, כי מבי"ט חנו אומרים אשר קדש ידיד מצנן. כי צנן הוא יסוד דאמא, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ו ע"ב) מסבטל דאמא עלאה אתקריאם שכינתא צנן. כה"ד מצנן מי ילא בקרה עיי"ש וצביאורנו

עלאה לאנהרה צה תחאה וכו', עיי"ש וצביאורנו דהמלכות אינה ראויה לזווג עד שחמא עלאה מתפשטת ויורדת לגבה ומתקנת ומקשטת אותה לעשותה כלי צפירוף שלם ומקושטת כראוי עיי"ש. ולזה הוא הולך ודורש הכה עלה מכוון מאמר הראשון דמשי"צ ומתייחד עם הדיבור הראשון של העשרת הדברות שהוא חנכי, שמרמז לענין זה איך כי התקון של המלכות שתהיה ראויה לזווג עם צעלה, הוא רק ע"י אמא עלאה שהיא מתקנת ומקשטת אותה וכדמפרש ואזיל: לקבלא לה בפקודא קדמאה. פי (צוהר פי יתרו דף ל' ע"ב) לחנכי מרמז לתקון המלכות בסוד סיכורא בשלימותה צבורה דכחיר עלה. ואקרי חנכי באשלמות רזין דשלימו דכורסייה לתתא. ואסתלקו חיון קדישין ואיכי אתתקנת צתיקונה, וכד איכי שפירא בחיור, וצעלה אחי לגבאה, כדן אקרי חנכי עיי"ש, ואמר הכה שכל זה ע"י הצינה מערוניתא עלאה דנחתה לגבה לתקנה ולקשטת. ועיי"ש היא ראויה שתזווג בצעלה להיות נקרא חנכי שהוא פקודה קדמאה וכאמור: בכמה קלין ושופרות. וכדמפר (להלן תיקון ל"ח דף ע"ט ע"א) צהכוא זמנא כמה משריין סגיאין דמחיבתא עלאה ותתא דנשמתין קדישין אתקנו לקדמות מערוניתא וכו' כמה מארי שופרות ומארי דקלין וכו' עיי"ש. וע"ל צעמוד שחמ"ז דשכינתא תתא הוא סלקא בכל קלא וקלא מאינון שבע קלין וכו' דשכינתא כלינא משבעה עגני כבוד דכח מתבסין קלין וצרקון עיי"ש וצביאורנו שם: וסלקין תרוייהו לגבי מלכא. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ח דף ע"ט ע"א) צהכוא זמנא שכינתא עלאה ותתא סלקין דא ע"ב דא עגונא דאתמר צעורא דסיני עיי"ש וצביאורנו שם: מי דאיהי אמא עלאה בזאת עולה. דרש דמה שחמ"ז שהיא המלכות עולה לגבי צעלה הוא רק ע"י האמא שהיא מי"ו. והיינו שעיקר עלייתה היא רק דאמא מקשטת לנרחה צקשמי כלל מכל אצקת רובל בכל מיני

מאי נורא, דא עמודא דאמצעיטא.

מאי קדש ידיד מבטן, בטן כג) דאתמר ביה. דא צדיק.

אשר כד) דאיהי אימא עלאה. קדשנו בעמודא דאמצעיטא. וזונו בצדיק על כל פקודא ופקודא.

בגין דחד איהו מצוה, וחד עושה. חד מצוה כה) על המצוה דאיהי שכינתא (תהלים יט) מצות יי ברה מאירת עינים. וחד עושה עשייתה דאיהו מעשה דפקודא. דהכי אוקמהו מארי מתניתין גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה.

ועוד

באר לחי ראי

ונונו, אשר הוא צינה המאשרניו, קדשנו למחית, במלותיו דרך גוייה, ונונו להיסוד, וכל זה הוא לנורך חיקון המלכות עיי"ש: דחד איהו מצוה וחד עושה. עיין (זכר בראשית דף כ"ב ע"א, ובחיקונים מז"ח דף פ"ה ע"ג) משל למלכה דבז"ל אומנא, ואומנא לא הוה עבד מדעם ללא ברשו דמלכה וכו', מלכה ודלוי חיכו חכמה לעילא, ועמודא דאמנעיתא חיכו מלכה לתתא. חלקים אומנא לעילא ודא אמנא עלאה, וחלקים חיכו אומנא לתתא ודא חיכו שכינתא תתאה, וחתתא ליה לב רשות למיעבד מדעם בלא רשו דבעל. וכל בניינין דהוי בצורה אליותא. הוה אבא אמר באמירה לגבי אמנא יביה כך וכך וכו', מארי דבניינא חיכו אמר ואומנא עבד וכו' עיי"ש. ולזה הוא ממשך הדרוש כאן דמעשה בראשית מיי עולב בזא"ת, וזנתית התורה וזניתי' לחצרו ג"כ תרויבו, ומכ"ע אנו אומרים חקצ"ו על כל מלכה, כי כן היה צעשה מעשה בראשית, כי מלכה דלעילא שהוא חכמה אמר למלכה דלתתא שהוא עמודא דאמנעיתא, ומלכה דלתתא טוב להאומנים שיפעו שבה אמנא עלאה ואמנא תתאה, ולזה אומרים על כל מלכה חקצ"ו ונונו, היינו כי גם נחיתת התורה והמלות היה בדרך מע"ב, ומלכה דלעילא אמר למלכה דלתתא, ומלכה דלתתא שהוא עמודא דאמנעיתא אמר להאומן תתאה שביה המלכות וביה עשהב וכאמור: חד מצוה על המצוה. דרש דלכתי אומרים בנוסח הברכה ככפל במלותיו ולוי"ו. כי כן הוא נחיתת התורה והמלות בדרך לוי"ו ממלכה עלאה לתתאה. ומלכה תתאה אמר ולזה אל האומן שהוא המלכות העושה מעשה המלכה: מצוה ה' ברה מאירת עינים. וכמו שדרש (לעיל חיקון י"ח דף ל"ב ע"ב) בפסוק זה שמרמז לחיקון השכינתא שנקראת מלח"ה בזמן שישראל מקיימים מצוה ה' בראוי עיי"ש: דהכי אוקמהו מארי מתני'. ציי"ש (ע"ז דף ג' ע"א): גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה. היינו כי המלכה ועושה הוא קשור גם במלכה עלאה ותתאה שהוא אבא ועמודא דאמנעיתא שבה המלכות. משאי"כ מיי שאינו מלכה ועושה שאינו קשור רק במלכות לבוד שזכ"ה היא עשיית המלכה וכאמור: דא עמודא

ובניאורנו ש: [א"ה * הקרה הנורא. דרש על יעקב שהוא עמודא דאמנעיתא מדה נור"א, כמ"ש האמרי"ל זיי"ע בזיבור הסמוך שלאח"י. אולם מלח הקר"ה ח"ך שייך על יעקב, והגם דדרשו ג"ש דזקרא אחר כח"ב הקרה הנורא כני"ל דרומח ג"כ על יעקב כפשוטו. משום זיבור, ואולי י"ל דרומח ג"כ על יעקב כפשוטו. משום שאמר יעקב הן עשו אחי איש שפיר ואנכי איש חלק (בלי שער) ונקרא קרת, ועי' ש"ס (בכורות דף י"ח ע"א) חוץ מן הקרה הזה, וזתו"ס שס. (ובעשרה מאמרות לברמי"ע מפלנו ז"ל מאמר חיקור דין ס"י י"א) שיישז ק"י החוס' דדרך כבוד הוא לגבי רע"ק כמ"ש קרה הוא עכור הוא עיי"ש, אך לא נמלא מפורש דיעקב אבינו היה איש חלק גם על ראשו:] מה נורא דא עמודא דאמצעיטא. מביא ראייה דקרא מצטן מי ילא הקרה משפטי בלמא עלאה שממנה ילא זי"א שנקרא קר"ה שהיה צביבור צטן אמנא, כי זקרא אחר כח"ב קרה הנורא, ונדע דנורא הוא כינוי לעמודא דאמנעיתא, וכמ"ש (בזכר פ' יתרו דף ע"ט) מאי והנורא, כד"ל ויעקב איש חס כתרומתו וכו'. ועיין (לקמן חיקון ע' דף קכ"ב ע"א) האל הגדול הגבור והנורא. והנורא הוא סוד עמודא דאמנעיתא עיי"ש, ולזה יתכן דקרא הוא רמז לעמודא דאמנעיתא, ולזה יתכן כפי בפסוק מצטן מי ילא הקרה, היינו כי זי"א שנקרא הקרה הנורא ילא מצטן מיי שביה אמנא עלאה וכאמור: בזמן דאתמר ביה דא צדיק. ר"ל דמה שאמרנו מצטן מי ילא הקרה שזי"א ילא מצטן אמנא עלאה. ר"ל מיסוד דלמא. דסוד שיבור ולדה הוא ברחם האם, וכמ"ש רבינו (בפי"ה פרק ד' משער א"י"ך) עיי"ש: אשר דאיהו וכו'. מדי דברו בדרוש דהיבנה אש"ר שמרמז לביה אמנא עלאה, הוא דרש וכו"ך ע"ז"ג גם נוסח ברכת המלות שמברכין על כל מלכה אשר קדשנו במלותיו ולנו על כל פקודא ופקודא: דאיהו אימא עלאה. קדשנו בעמודא דאמצעיטא. וזונו בצדיק. היינו כמ"ש רבינו (בפרי"ה בפ"ב משער הכרמות) בזמות אשר קדשנו במלותיו ולנו, שפ"י ברכת המלות ממשיכה השפע מהבינה למלכות עיי' הכי"ת דרך היסוד, וזכ' שאומרים אשר קדשנו במלותיו

יעוד מצווה דא עמודא דאמצעיטא, דאיהו מצווה מסטרא דאבא דאיהו רא"ש. ומסטרא דאימא דאיהו אש"ר. והכי צדיק מצווה ועושה מתרוייהו.

ובגין דא אתמר על תרוייהו אשר קדשנו. אמא קדשנו, ואבא צונו, על מאן. על שכינתא תתאה דאיהי כו) פטר כל רחם, פתיחו דרחם דאיהו רמ"ח פקודין.

איהי מצות י"י. בכל אבר ואבר כו) דמלכא איהי מצוה.

יעוד אשר קדשנו, מסטרא דאבא (דף ע"ד ע"ב) ואימא, הה"ד (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. ויאמר מסטרא דאבא דאיהו י'. יהי מסטרא דאימא דאיהו ה'. חד אמירה וחד הויה. עשייתה דתרוייהו יהי כח) אור.

ועוד

באר לחי ראי

גם מאו"א ומעמודא דאמצעיטא, והמלכות היא מלוכה ועושה מתרויכו, מצעלה מלכא לתתא, וגם מאו"א מלכא דלעילא כנ"ל. פתיחו דרחם דאיהו רמ"ח פקודין היינו כי כל הכה של קיום הרמ"ח מי"ע שישראל עושים בפועל, הוא צאמנעות המלכות שהיא באומן העושה ציווי של המלוכה כנ"ל כי המלכות נקראת פטר כל רח"ם וכאמור: איהי מצות ה'. כשמהייחדת עם בעלה ברמ"ח חיבורי ע"י הרמ"ח עשין, נקראת מלות הוי"ו שפירשו שהמלכות שהיא נקראת מלוי"ה שהיא שורש הרמ"ח מלות עשה מהייחדת בצעלה שהיא הוי"ו וכאמור: ועוד אשר קדשנו מסטרא דאו"א וכו'. לעיל אמר קדשנו הוא סוד אבא כנ"ל שהוא משפיע לאמא, ומכאן נמשך השפע למלותיו שהם זר"י, והוארך לומר שהיבנה אש"ר מרמז לסוד הבינה, והכא מוסיק על הדרוש הגיל דיש לומר שהיבנה קדשנו מרמז לתרויכו לזו"א, אשר מכה שניכם נשפע לזר"י. הה"ד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. עין (בזכר בראשית דף ע"ד ע"ב) שדרש היבנה יכ"י חז"ר. יכי הוא חז"ר דלוי"א דלוי"י י"ב, ולבחר תהבחר לנקודה קדמאט שהתגלה מכ שהיא מתחלה במחשבה י שניה של יכ"י שהוא סוד החכמה מכה אל הפועל בצדוד כולם בחכמה עשית, ועי"ש (במק"מ) בחורף, ולזה חמד כי היבנה קדשנו מרמז לסוד י שניה של יכ"י, שנתהוה ע"י יחוד חו"צ שצמחשבה תהלה: ויאמר מסטרא דאבא דאיהו י', יהי אור מסטרא דאימא דאיהו ה'. ר"ל דצמחשבה תהלה היה התעוררות קודם ע"י אבא צפ"ע שהוא אוח כ"י בצדוד אבא חומר, וע"י אמא צפ"ע שהיא אוח כ"י בצדוד אמא עושה: חד אמירה וחד הויה. ר"ל דסוד אבא חומר שהיא חמירה, ואמא עושה שהוא כהוי"ו העולמות במחשבה קדומה היה כל חד וחד בהתעוררות צפ"ע כנ"ל חל: עשייתה דתרוייהו יהי אור. ר"ל דכשילאו שניכם סוד י"ק מכה אל הפועל לכוך החכמה בצדוד כולם בחכמה עשית. אז נכללו שניכם בחוף י הכ"י של יכ"י כנ"ל, וע"ז נאמר בחורף שנית יכ"י חז"ר: ועוד אשר על

עמודא דאמצעיטא וכו'. אמא קדשנו ואבא צונו וכו' דאיהו רמ"ח פקודין איהו מצות ה' וכו'. עין (בפרדס ערך מלוכה) שמצאנו המשך דברי החוקנים ז"ה, ותורף דבריו הוא דברכה המלוכה שמצדקת אקצ"י, הוא מרמז לסוד תיקון המלכות ע"י העמודא דאמצעיטא דרך היסוד לדיק בצדוד גדול המלוכה ועושה, ור"ל כי מלוכה הוא מלשון ההדבקות ויחוד זר"י, ולזה אמר מלוכה דא עמודא דאמצעיטא, וקרא לז"א עמודא דאמצעיטא ענ היותו עולם דרך קו האמצעי עד לבין זו"א, ומכאן שהם מחזיקים אותו מהייחד עם המלכות הנקרא מלוכה ע"י החכמה שהוא אבא, וע"י הבינה שהיא אמא, ולזה הוא הרמז בחיבת אש"ר שאומרים צונום הברכה שגרמז צו חכמה ובינה שהוא לירוף רא"ש, היינו כי אש"ר הוא בינה כמש"ל ורא"ש הוא חכמה כי החכמה נקרא רא"ש, ולזה אמר והכי צדיק מצווה ועושה מסטרא דתרוייהו. כי יחוד המלכות עם בעלה הוא רק ע"י היסוד לדיק, והיסוד הוא נשפע מחו"צ. ועי"ז הוא יכול לפעול פעולתו להשפיע להמלכות וכוונתו זכא לפרש הלשון של צמחותיו שהוא לכאורה מיותר, ויכ"י די לומר אשר קדשנו ולונו, אלא שהיבנה צמחותיו מרמז ללשון רצום, כי העמודא דאמצעיטא שמהיחד את עלמו עם המלכות, הוא מלך שניכם החכמה ובינה: ובג"ד אתמר על תרוייהו. כי מה"ע דהמשך השפע של היסוד לדיק הוא מתרויכו מחו"צ, ע"י אומרים קדשנו ולונו, שנתקדש היסוד מאמא ונלעוה מאבא, כיון שאין היחוד דז"א ע"י היסוד לדיק אלא ע"י התעוררות והכה של זו"א דלעילא כנ"ל: על מאן על שכינתא. היינו כמש"ל מדברי (בז"ח) דמלכא דלעילא אמר למלכא לתתא, ומלכא לתתא מלוכה להמלכות שהיא באומן העושה כנ"ל, ולזה אמר הכה לכן אומרים צונום ברכה המלוכה על פעולה ולבן וכיו"א, שהיא המלוכה עומה שהיא במלכות, וכן בכל מלוכה כנ"ל, שהפקודה מאו"א להעמודא דאמצעיטא לא הוה חליו אלא על המלוכה שהיא השכינתא. וכמוצא שפקודה לכאומן שהיא המלכות לעשות, היה מתרויכו,

ועוד אשר, על שם (בראשית ל) באשרי בט) כי אשרוני בנות.

אשר (ל) הוצאתיך מארץ מצרים (שמות כ). וכי עבד דאיהו בבי אסירי דמלכא, ואבטח ליה מלכא לאפקא ליה מבי אסירי, אית ליה למלכא לשבחא גרמיה אשר הוצאתיך מארץ מצרים כמה זמנין. אלא חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים, לקבל חמשין תרעין דבינה, לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מן גלותא.

וכד נחתת לגבייהו, נחתת למפרק לון בכמה קלין וברקיין. הה"ד (שמות יט) ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קולות וברקים וגו' ועלייהו אתמר (שם כ) וכל העם רואים את הקולות. את, דא שכינתא תתאה (א) דהות סלקא בכל קלא וקלא (ב) מאינון שבע קלין. ואיהי הות בת קול דכל חד וחד.

קול דברים אתם שמעים (דברים ד). דא קלא עלאה כלילא מתלת קלין עלאין דאינון תלת ספירן

באר לחי ראי

חמשין תרעין דבינה ללורך ישראל כדי להמשיך עצורם אור החירות מיוזל עליון וכאמור. נחתת למפרק לון בכמה קלין וברקיין. עיין (לעיל תיקון י דף כ"ה ע"א) וכד נחיתה נחתת מליא מכל ענין, צהבוא זמנא חיון פתחין גדפייכו לגבה צכמה שירות והשכחן, ועיי"ש צביאורנו צביאור הענין דצמנן שהמלכות נחיתה לאחר תפלת שמונה עשרה מלאה כל טוב, הנה מתוירחים המלאכים שלא יעבדו הקליפות את השפע ולינק מן השפע בדרך ירידה, ולא פתחין כנפיהם בשירות והשפחות להצריח את הקליפות עיי"ז עיי"ש, ולא אמר גם הכא דזו היה הענין שניתנה החורה בקולות וצוקים, כי בגאולה מנרים עלתה המלכות שהיא צרתה לגבי אמה עלאה, וצחג השפחות נחתת מלאה כל טוב להוריד החורה עם אורך ימים שצמיחה ועושר וכבוד שצשמאלה לישראל, וכה פחד מקטרוג החילונים שלא ינקו מהשפע, עיי"ז נחתת צכמה קלין וצרקין להצריח את החילונים ולמפרק לישראל מקטרוג וכאמור: הה"ד ויהי ביום השלישי וגו'. עיין (ברע"מ פי' כי הלא דף רפ"א ע"ג) שדרש ויהי ביום השלישי, דביה נחית קביה למהיב אורייתא לישראל בת יחידא למהוי עמיך שבת מלכתא, דאיכו יום השלישי שהוא כלול תלת ענפי אצבן שי' ב"ת, ועי"ד אמר בשלישי ניתנה תורה, וגם אמרו בשבת ניתנה תורה, שהיא בת יחידא דאחידא בתלת אצבן עיי"ש, ולא הביא הפסוק זה לרזיה לדבריו שהקולות וצוקים בשעת מתן תורה היה ללורך המלכות שהוא סוד יום השלישי כ"ל שלא יתמוז צב החילונים כ"ל: מאינון שבע קליין. עיין (בזכר צהו"ש שצסוף חלק ב' דף רע"א ע"א) וכל העם רואים את הקולות. מה ראו אותן השבע קולות שאמר דוד עיי"ש, ולאמר הכא דהשכינתא הוית נחתת מלאה כל טוב ז' מדרגות מחסד עד מלכות ללורך נחיתה החורה לישראל וכאמור: כלילא מתלת קלין דאינון תלת ספירן עלאין. עיין לקמן

שם באשרי וגו' הוא חוזר צוכ לדבריו שלמעלה צעמוד הקודם שדרש צסוד אשר הוצאתיך מארץ מצרים, והוסיף הכא לדרוש עוד אשר הוצאתיך, מלשון שבת וכלל על הטובה הגדולה שעשה לנו צבחינו ממלכים מציות עבדים. וכמ"ש (צזכר פי' ויהי דף רמ"א ורמ"א) צפסוק זה באשרי כי אשרוני בנות כמה דכתיב ראוה בנות ויאשרוה וכו', מאשר שמנה לחמו דא אחר דכלא מאשרין ליה צעלמא דחתי, דעלמי ותחתי מאשרין ליה וכו' עיי"ש, ומפרש הכא דצו"מ"ל עלמי ותחתי מאשרין ליה צביכול על הכס הגדול שעשה לישראל שהוית את ישראל ממלכים עיי' אמה עלאה מסערה דיוצלא, זה הוא ענין נפלא כי כל השפעות הגשפעות לישראל הם נוצעים מסערה דזו"מ, זה הגם נחנוסם לישראל ממדרגה יותר גבוה, היינו מלמנא עלאה: וכי עבד דאיהו בבי אסירי דמלכא וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ע דף ע"ע ע"ג) עיי"ש: לקבל חמשין תרעין דבינה. וכמ"ש (בזכר פי' צא דף מ' ע"ג) דענין ילמי"ל היה צעשור לחודש, היינו מסערה דיוצל שהיא צחי יו"כ"כ שהוא צעשור לחודש שעלנה צרתא לגבי אמה עלאה, ומשם נמשך הגאולה מסערה דיוצל עיי"ש: לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון. עיין (בזכר יתרו דף פ"ג סוף ע"ג) מסערה דיוצלא אהער דינא על מלאי, ולקבל דא אדכר צאורייתא חמשין זמנין נמוסין דמלכים ושצחי חינון כלכו. ועיי"ש (בצוה"מ צגליון) דר"ל דכלל הכי פעמים שזכר יליאת מלכים צחורה גראכ כמו שהוא יחצרך משבת עלמו צכס לחורר החסד שעשה עמו עיי"ש, ולא אמר הכא אשי"ר הוצאתיך מאמ"ל, דהאישור והשבת שהקבי"ה משבת אי"ע צביכול על אשר הויתנו מאמ"ל, אינו על עיקר הגאולה, כי הלא זה היה מהנינוס כיון שצכר הצטיות לצבחינו לאפקא לון מציות אסורים, הלא האישור והשבת שהקבי"ה משבת אי"ע צביכול, הוא צמה שהמליא את הגאולה ממקום גבוה כ"כ, שעלנה המלכות עד

ספירן עלאין. ועל אימא עלאה אתמר (שם) ותמונה אינכם רואים זולתי קול. אבל
נת קול עלה אתמר וכל העם רואים את הקולות ואת. ואת ודאי. דאתמר בה (במדבר יב)
ותמונת יי ביט.

קולות אינון מסטרא לג) דעמודא דאמצעייתא. איהו קול השופר שביעאה לד), באימא עלאה.
ולתתא שית קלין.

ברקים מסטרא דצדיק דאתמר ביה (זכריה ט) ויצא כברק חצו.

ענן דא שכינתא כלילא משבעה ענני כבוד דבה מתכסין קלין וברקין.

ומסטרא דימינא לה) אתקריאת עננא. ומסטרא דשמאלא ערפל, הה"ד (שמות כ) ומשה נגש
אל הערפל אשר שם האלקים.

ועוד אנכי דא שכינתא תתאה. ורזא דמלה (ישעיה נא) אנכי אנכי הוא מנחמכם. אימא עלאה
אנכי לעילא. אנכי אימא תתאה לתתא.

ועל

באר לחי ראי

בעמודא דאמצעייתא תלייתא לחצבן עיי"ש: איהו
קול השופר שביעאה. ר"ל כי ז"פ קול מזכר בחורה
בשעת מית, וקול הז' הוא מ"ש ויחי קול השופר הולך
וחזק מאוד. ולזה אמר ואיכו בעמודא דאמצעייתא
שהמלכות אחידה ציה בשעת מתן חורה הוא סוד קול
השופר, והיינו כמ"ש (זכור ויקרא דף ו ע"ב) מדלג
כחיו ויחי השופר הולך, חלל קול השופר, קול שהוא
ז"א דנפיק משופר שהוא בצינה, ואורייתא מהבט נפקא,
ומאחר דא דאיהו כללג דכל שאר קלין אחייבינה
עיי"ש; ברקים מסטרא דצדיק. ר"ל מסטרא דיסוד
אמא, וכמ"ש (בבבבבב קבלת יעקב צכר פי יתרו דף
פ"א ע"ב) צביאור דצרי הזכר שם צבס הארזי"ל,
דיסוד אמא חקרי צרק עיי"ש: דאתמר ביה ויצא
כברק חצו כי סוד חן ממנו ליסוד לזיק שורה כחן
לגבי כלה, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ט ע"א)
ובשאר דוכחי: ענן דא שכינתא. וכמ"ש (זכור
בראשית דף י"ח סוף ע"א) צסוד את קשתי נחתי
בענן עיי"ש. כלילא משבעה ענני הכבוד. וכמ"ש
(צפרדס צערכי הכינויים, ערך ענן) דז ענני הכבוד
הם הז' ספירות שבמלכות, ולכן נקראו ענני הכבוד
כי כבוד הוא סוד המלכות עיי"ש: ומסטרא דימינא
אתקריאת עננא וכו'. עיין (ברע"מ פי פנחס דף
רכ"ב ע"א) צסוד ענן וערפל סביביו, ועל חכמה
ובינה נאמר ענן וערפל סביביו, ולזה אמר דהמלכות
כשירדה ליתן חורה היתה מסובב צסוד ענן וערפל
סביביו, ענן צימין סוד החכמה ראש קו הימין, וערפל
צשמאל סוד הבינה ראש קו השמאל: הה"ד ומשה נגש
אל הערפל אשר שם האלקים. עיין (לעיל ריש תיקון
י"א דף כ"ו ע"ב) בראשית צרה חלקים, אמא עלאה
עיי"ש, ולזה דרש הכא שמשו שהוא חיש חלקים נגש
אל הערפל ללד שמאל של המלכות, אשר שם חלקים
שהוא

(לקמן תיקון ס"ט דף ק"ד ע"ב) ועל חלק ז' קלין
אתמר וכל העם רואים את הקולות, ועל חלק ג' נחין
אמר קול דברים אחס שומעים וזה קול דכולהו שכינתא
תתאה עיי"ש, ולזה אמר הכא דמ"ש צפ' ואתחנן
קול דברים אחס שומעים, ולא אמר רואים כמ"ש
צפ' יתרו. משום דשם מיירי צבג' קולות עלאין שחס
גניחין, היינו בג' ספירות כח"צ שחס למעלה מן הז'
קלין, וצבג' קלין עלאין לא שייך צבס ענין רחוק, כי
לא היכ להם שום השגה חושיות צבס, רק צחי שמיטה
מרחוק. ועל אמא עלאה אתמר ותמונה אינכם
רואים זולתי קול. כל המאמר הזכר הוא (זכור פי
ו) ואתחנן דף רס"א ע"א) דכד אחייבז ואורייתא לישראל
אשכחכו צ' קולות, קול פנימא שיהא מסטרא דתתא
סוד ה' עלאה שנקראת תמונה צסוד ותמונה ה'
יבט, ולקול זה לא זכו ישראל לראות רק לשמוע כמ"ש
ותמונה אינכם רואים, אבל להקול שהוא מסטרא
דהמלכות ה' תתאה לזה זכו לראות, ועי"ז נאמר וכל
העם רואים את הקולות, עיי"ש (ובמק"מ) שם: קולות
אינון מסטרא דעמודא דאמצעייתא. עיין (ברע"מ פי
פנחס דף רכ"ב ע"ב, ודף רנ"ז ע"א) דאות ו' חקרי
קול, וכן הוא (זכור פי שמות דף צ' ע"א, וצפ' פקודי
דף רכ"ו ע"ב) עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון י"ג דף כ"ח
ע"א) צמאמר תלייתא צצרכה, שכתב דהקול הוא
אות ו' שהוא עמודא דאמצעייתא, ועיין (לעיל צבקדמה
דף י"ד ע"א) וכל העם רואים את הקולות מסטרא
דאות ו' עיי"ש וצביאורנו שם. והסביר הכא הענין
שהקול של צחי המלכות שראו ישראל הוא מסטרא
דעמודא דאמצעייתא. שהמלכות היתה אחידה ציה בשעת
מתן חורה, וכמ"ש (זכור פי כי חלל דף רפ"א ע"ב)
צסוד ויחי ציוס השלישי, דא אמר צשליש נחנה חורה,
ודא אמר צצבינו ניתנה, ואיחי צה יחידה דאחידה

וְעַל תְּרוּיָהּוּ אַתְמַר (דְּבָרִים ל"ב) רָאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא. (תְּהִלִּים מ"ח) כַּשְׁמַךְ אֲלֵקִים כֵּן תִּהְלַתְךָ עַל קְצוֹי (לו) אֲרֵץ.

הָא הֵכָא פְּקוּדָא קְדָמָה.

וְלִית פְּקוּדָא (לו) דְּלֵא אֲתִיִּיב בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵי דֵאִיהוּ ב'. וְדָא ב' מִן בְּרֵאשִׁית. דַּחֲלֵי דִירָאָה וְרַחֲמֵי, דֵאִינוּן ב' עֲלָאָה ב' תַּתְּאָה. ב' עֲלָאָה הָא אַתְמַר דֵאִיהוּ דַחֲלֵי וְרַחֲמֵי. ב' בְּתֵרָאָה (ב'יָא תַתְּאָה) תוֹרָה וּמִצְוָה.

וְאִיהוּ

בְּאֵר לַחֵי רֵאֵי

לְדַחֲרֵי דְקִיּוּל דְּעַשְׂרָת הַדְּבָרֹת הַס כְּגַד הַעֲשֶׂרָה מֵאֲמֵרוֹת, וְהַדְּבָרֹת הַרְשָׁוֹן אֲנִי כִּי אֲלֵקֶךָ וְגַי הוּא כְּגַד זְרָאשִׁית, וְסִיִּים הַדְּרוֹשׁ וְאֲמַר דְּלִפִּי הַאֲמֹר מְכוּוֹנִים הַדְּבָרִים שְׁאֲמַרְנוּ, דְּזְרָאשִׁית הוּא מִרְמַח לְסוּד תִּיקוּן הַמְּלֻכּוֹת הוּא כְּגַד פְּקוּדָא קְדָמָה שְׂכוּא הַפְּקוּדָא הַרְשָׁוִיכָה שֶׁל הַעֲשֶׂר פְּקוּדֵי וְכַאֲמֹר: וְלִית פְּקוּדָא וְכוּ'. עִיין (בְּמֵאֹרֵי אֹר עֵרְךָ אֲבָבָה) שְׂכַחַד דְּשׁוֹרֵשׁ אֲבָבָה הוּא זְבִינָה, כִּי יֵשׁ לָהּ אֲבָבָה תְּדִירָא עִם אֲבָבָה הַס רִיעִין דְּלֵא מִתְּפָרְשִׁין עִיִּישׁ, וְלֹא אֲמַר הַכָּא לְהַמְשִׁךְ הַדְּרוֹשׁ כִּי מֵהֵי עַתָּה הַתּוֹרָה זְבִי דְּזְרָאשִׁית, כִּי רֵאשִׁית הוּא סוּד הִירָאָה שְׂכִיָּה הַמְּלֻכּוֹת כְּמִישׁ (לְעִיל זְרִישׁ תִּיקוּן זֶה) וְלִית פְּקוּדָא דְּלֵא אֲתִיִּיבֵיב דַּחֲלֵי וְרַחֲמֵי עִיִּישׁ, וְכִינּוּ שְׂעִי קִיּוֹם הַמְּלוֹכָה דַּחֲלֵי וְרַחֲמֵי נַחֲלָשָׁה זְבִינָה זְמַלְכּוֹת לְקַשְׁטָה וְלַתְּקִנָּה לְזוּרְךָ הַזּוּג וְכַאֲמֹר: דֵאִיהוּ ב' וְכוּ'. רִיל שְׂכַחֲבָבָה שְׂכִיָּה הוּא זְבִינָה הוּא גַם הַכָּא זְכוּת ב' שֶׁל זְרָאשִׁית, וְכְּמִישׁ (לְעִיל תִּיקוּן י"ה דף י"א ע"ב) דְּחוּת ז' דְּזְרָאשִׁית הוּא אֲמַר עֲלָאָה עִיִּישׁ, וְכִיכ רְבִינוּ (זְבִינָה זְדִרוֹשׁ ז' מִשְׁעַר דְּרוֹשׁ אֲבִינָה, וְזַלְקִיָּתָה רִישׁ זְרָאשִׁית) עִיִּישׁ, וְלֹא מִמְשִׁיךְ הַדְּרוֹשׁ לְדַבְּרֵי שְׂזָרִישׁ תִּיקוּן זֶה שְׂחִיבָת רֵאשִׁית שֶׁל זְרָאשִׁית מִרְמַח לְמַלְכּוֹת שְׂכִיָּה הִירָאָה שְׂקָרָאָת רֵאשִׁית, וְאֲמַר הַכָּא דְּמֵהֵי הַקְּדִים הַאֲוֹת ז' שְׂכִיָּה זְבִינָה שׁוֹרֵשׁ אֲבָבָה כְּגַל לְתִיבַת רֵאשִׁית שְׂכִיָּה הַמְּלֻכּוֹת שׁוֹרֵשׁ הִירָאָה, כִּי תִיקוּן הַמְּלֻכּוֹת שְׂכִיָּה הִירָאָה הוּא רַק עִי בְּז' שְׂכִיָּה אֲבָבָה סוּד אֲמַר עֲלָאָה כְּגַל וְלֹא סִיִּים: וְדָא ב' מִן בְּרֵאשִׁית. הִינּוּ שְׂכַתּוֹרָה הַקְּדִימָה הַאֲוֹת ז' לְתִיבַת רֵאשִׁית. לְכוּנָה ז' לְהוֹרֹת דְּאֲעִיפִי שְׂכַתּוֹרָה מְדַבְּרַת זְמַתָּה הִירָאָה לְזָדָה, עִינִי נְכַלֵּל זֶה גַם מִדַּת אֲבָבָה, וְלֹלָא מַח שְׁאֲמַר עֲלָאָה שְׂכִיָּה אֲבָבָה מִקְשֶׁטָה לְזַרְחָא לָא הִיֵּה קִיּוֹם לְמַלְכּוֹת, עִיכ רְמַח הַתּוֹרָה ז' רֵאשִׁית, שְׂכַתּוֹת שׁוֹרֵשׁ הִירָאָה שְׂכִיָּה רֵאשִׁית הוּא רַק עִי אֲמַר עֲלָאָה שְׂמַחֲלָשָׁת זֶה, עִיכ הַמְּלֻכּוֹת כְּלוּלָה מִז' זְחִינָוִת אֲבָבָה וִירָאָה וְכַאֲמֹר: דַּחֲלֵי דִירָאָה וְכוּ'. (בְּגֵרִיא) מוֹחֵק תִּיבַת דִּירָאָה, וְרִיל דַּחֲלֵי וְרַחֲמֵי, וְרִיל שְׂכַתּוֹת ז' שֶׁל זְרָאשִׁית מִרְמַח לְבָב מִדּוֹת דַּחֲלֵי וְרַחֲמֵי וְכַאֲמֹר: דֵאִינוּן (בְּגֵרִיא) מוֹחֵק כִּי שֶׁל דֵאִינוּן, וְכִיִּיל וְאִינוּן, וְרִיל שְׂכַחֲבָבָה תִּיבּוֹת שֶׁל הַתְּהִלַּת הַתּוֹרָה זְרָאשִׁית זְרָא, מִתְּחִילָת שְׂחִיבָה זְבִי, לְרַמַּח לְסוּד הַסֵּם יִקְרִיָּק שְׂכִיָּה אֲרִיא

שְׂכִיָּה זְבִינָה, וְכַעֲסֵם אֲמַרֵם זִיל זְשִׁים (נְדָרִים דף ל"ה ע"א) כִּי שְׂעִירֵי זְבִינָה יִרְדוּ לְעוֹלָם וּמִשָּׁה זֶכֶה לְכוֹלֵם וְכוּ'. וְעוֹד אֲנִי דָא שְׂכִינָתָא תַתְּאָה. זֶה הוּעוּד הוּא כְּמוֹ גּוֹפֵל זְשָׁן בְּגַמ. וְכִינּוּ כִי לְעִיל זְעַמּוּד הַקְּדוּם דְּרֵשׁ אֲנִי כִי אֲלֵקֶךָ אֲשֶׁר הוּאֲלֵתִיךָ מֵאֲמִיל שְׂחִיבָת אֲנִי כוֹלֵל אֲמַר עֲלָאָה וְתַתְּאָה, שְׂכַחֲלוּבָה זְאֲמִיל כִּיֵּה עִיִּי הַתְּחַזְרוּת הַמְּלֻכּוֹת עִם זְבִינָה וְכְּמִישׁ זְבִיחֹוֹרוּ שֵׁם, וְזַכָּן הוּא חוֹזֵר עוֹד לְדַבְּרֵי הַרְשָׁוִיכָה לְהַמְשִׁיךְ הַדְּרוֹשׁ עוֹד זְעַנִּין זֶה. אֲנִי אֲנִי הוּא מְנַחֲמֵכֶם. הִינּוּ כִי נַחֲמוּת לִין בְּגַלּוּכָה הַעֲתִידָה תְּכִיֵּם מִז' זְחִי חֲנִי חֲנִי לְאֲמַר עֲלָאָה וְתַתְּאָה. שְׂחֵאִיר זְבִינָה זְמַלְכּוֹת, וּמִשְׂחִיבִין תְּזוּרָה נֶחֱם הַנַּחֲמָה וְכַאֲמֹר. וְעַל תְּרוּיָהּוּ אַתְמַר רָאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא. וְכַעֲנִין מִישׁ (זְכוּר פ' לך לך דף ע"ב ע"ב) רָאוּ עַתָּה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא, לְאֲחֵאָה דְּלֵא הוּי פְּרוּדָא זִין עֲלָאָה וְתַתְּאָה עִיִּישׁ, וְאֲמַר גַּם הַכָּא וְעַל תְּרוּיָוִיכָה אַתְמַר רָאוּ עַתָּה כִּי אַתְּאֲחֵלָד אֲנִי לְעִילָא שְׂכִיָּה סוּד אֲמַר עֲלָאָה הַתְּלַבְּשָׁה זְאֲנִי לְתַתְּאָה סוּד אֲמַר תַתְּאָה, וְלֹא הוּכַח פְּרוּדָא זִין עֲלָאָה וְתַתְּאָה וְכַאֲמֹר. כַּשְׁמַךְ אֲלֵקִים כֵּן תִּהְלַתְךָ עַל קְצוֹי אֲרֵץ. עִיין (לְעִיל תִּיקוּן כ"ב דף ס"ד ע"ב) שְׂדֵרֵשׁ פְּסוּק זֶה לְסוּד ז' שְׂמוּת עִיב וּמִישׁ שְׁעַל יֵדֵן מִתְּקַשְׂרִין עוֹלָמוֹת הַעֲלִיוֹנִים זְעוֹלָמוֹת הַתְּחַתּוּיִם, וְיוֹרֵד הַשְּׁפַע מְעוֹלָמוֹת הַעֲלִיוֹנִים לְמַלְכּוֹת שְׂכִיָּה סוּד תְּהִלְתְּךָ, וְכֵל זֶה הִיֵּה זְשַׁעַת נַחֲמִית הַתּוֹרָה, וְעִי מוֹרֵה סִיּוּמָה דְּקָרָא עַל קְצוֹי אֲרֵץ, הִינּוּ סוּד הוֹרֵדָה הַשְּׁפַע שֶׁל הַתּוֹרָה לְאֲרֵץ הַתְּחַתּוּבָה עִיִּישׁ וְזְבִיחֹוֹרוּ שֵׁם זְכוּרֵךְ, וְלֹא הוּא מִמְשִׁיךְ הַכָּא הַדְּרוֹשׁ דְּגַם לְזוּרְךָ הַגַּלּוּבָה הַאִינוּ זְבִי שְׂמוּת עִיב וּמִישׁ שְׂקָרָאִים שְׂמִיךְ אֲלֵקִים, וְעַל יֵדֵם נַחֲלָשָׁה זְבִינָה זְמַלְכּוֹת וְנַחֲמִית עִיִּי בְּגַלּוּבָה עַל קְצוֹי אֲרֵץ וְכַאֲמֹר: הָא הֵכָא פְּקוּדָא קְדָמָה וְכוּ'. זֶה הוּא סִיּוֹם שֶׁל הַדְּרוֹשׁ שְׂכַתּוֹת ז' (זְרִישׁ תִּיקוּן זֶה דף ע"ב ע"א) זְרָאשִׁית מֵאֵן רֵאשִׁית וְכוּ' וְדָא יִרָאָה לְחִיבָה פְּקוּדָא קְדָמָה, וְעִיִּישׁ זְבִיחֹוֹרוּ שְׂכַחֲבָבָה עִיִּי מוֹדְבִי (כְּזָכֵר בְּהַקְּדָמָה דף י"א ע"ב) זְרָאשִׁית זְרָא אֲלֵקִים, דָּא אֲחִיבָה פְּקוּדָא קְדָמָה דְּכַלָּא דְּאֲקָרִי יִרָאָה כִּי עִיִּישׁ, וְלֹא מִמְשִׁיךְ הַדְּרוֹשׁ מִעֲנִין לְעֲנִין זְעַנִּין זְעַנִּין תִּיקוּן הַמְּלֻכּוֹת שְׂכִיָּה יִרָאָה כִּי, עוֹד שְׂחֵאִיר דְּעִיָּקֵר תִּיקוּן הַמְּלֻכּוֹת הוּא עִיִּי זְבִינָה שְׂכִיָּה זְכוּד אֲנִי כִי אֲלֵקֶךָ אֲשֶׁר הוּאֲלֵתִיךָ מֵאֲמִיל, וְלֹא מִסִּיִּים

ואיהו ב' מבריא בהפוך אתון אביר.

איהי מצוה בכל (ג"א דכל) אבר ואבר.

פקודא קדמאה איהו (שמות כ) אנכי יי אלקיך. ואיהו ב' דחילו ורחימו.

איש אמו ואביו תיראו לח) (ויקרא יט) מסטרא דדחילו. (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך מסטרא דרחימו. ותרוייהו אינון זכור ושמור.

תפלין דראש ותפלין דיד. אבא תפלין דרישא דאיהו (תהלים קיט) ראש דברך אמת עמודא דאמצעיתא. אימא תפלין דיד דאיהי שכינתא תתאה.

אבא

באר לחי ראי

זו"ג. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י' ע"א) לרשות המשתדלין בצורייחא ופקודין דחילו ורחימו הם מייחדין י"ק זו"ק, כי לחילו ורחימו הם י"ק, ותורה ומצוות הם י"ק עיי"ש וצביאורנו שם: הא אתמר דאיהו דחילו ורחימו פי' כי (לעיל ריש תיקון זכ) אמרנו שתיבת צראשית עם. הנקודה שבתוך ה' מרמז לסוד החכמה שממנו נובע סוד היראה לרוב פקודא קדמאה. ולפי האמור שסוד היראה נכללת בצאצא הוא מצוה דב' הראשונה של צראשית שהוא חכמה עלאה, מרמז לשני מדות אהבה ויראה שמתייחדים צ' אותיות י"ק שנכללים כאחד וכאמור: תורה ומצוה. היינו כי צראשית הוא מרמז לסוד התורה שנקראת ראשית. והתורה היא נכללת בצמורה, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף צ' ע"א) חורייחא בלל פקודיא לאו איכי תורה ה' עיי"ש, ולא דרש דלכך מרמז ב' השנים של צ' צראשית צירא, היינו מה שנצראה העולם שצביל התורה שנקראת ראשית הוא צסוד צ' אותיות וי"ק שנכללו שני צחי כאחת, כי התורה נכללה בצמורה וכאמור, וז"ש להצבא ויראה הם צ' עלאה, ותורה ומצוה הם צ' תתאה, הוא מתייחד עם הדברים שבת (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) וחוריא נחת לקבל צבון וי"ק דאינון תורה ומצוה עיי"ש וצביאורנו שם, ומצוה לפי האמור להצבא ויראה שם סוד חוריא הם סוד צ' עלאה, והם נחתין לתורה ומצוה סוד זו"ג שם צ' תתאה: ואיהו ב' מבריא בהפוך אתון אביר. הוא מפרש דבריו שלמעלה שאמר לית פקודא ללא אחייבי צדחילו ורחימו, הוא מפרש לדוגמא אחי מצוה שמרומזים צהם אהבה ויראה, ומתחיל בפקודא קדמאה של עשרת הדברות אחי כי אלקיך, ואחיי מצוה מצוה כבוד אב ואם, ומצוה תפלין, ואחיי מפרש גם פקודא תליחאח דאיכו נצואה, וגם פקודא רביעאה שהוא לימוד התורה שמרמז צפסקוי צריחא שמים וארץ שהוא נצראו כל העולמות, והם יכולין להקיש אל השאר שכן הוא בכל הרמ"ח מי"ע שצבילין נצראו שמים וארץ בכל הליצ נתיבות החכמה צרא לליצ אלקים: אנכי ד' אלקיך. דרש הוי"ה אלקיך, היינו סוד חכמה וצניח חוריא. וכמ"ש (צוה צראשית דף כ"ז ע"א) וילמח ה' אלקים חוריא עיי"ש, וכי צניו (צפרע"ה פי' משער ריח), ועיי"ש (צפרק ז' ופרק י"א ופרק צ' משער הקי"ט) צסוד הוי"ה אלקינו, שהוי"ה הוא צאצא ואלקינו הוא צאמא עיי"ש. ולפי האמור הוא מרמז סוד דחילו ורחימו בפקודא קדמאה, להא אהבה ויראה הם סוד חוריא צ' אותיות י"ק כמ"ל. ואיהו ב' דחילו ורחימו. ר"ל דב' שמות הוי"ה אלקיך הוא סוד דחילו ורחימו וכאמור: כבד את אביך וגו'. כיבוד הוא מלד אהבה ורחימו לחוריא. ותרוייהו אינון זכור ושמור. וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"ב) זכאח איכו מאן דמיחד צצבת זכור ושמור דחילו ורחימו דייק דאינון חוריא זכור ושמור עיי"ש וצביאורנו שם: תפילין דראש ותפילין דיד. היינו כמ"ש גם זכ (לעיל שם) דתפילין דרישא הם ו תפילין דיד הם ה' עיי"ש וצביאורנו שם, ועינו (נשל תיקון כ"א דף י"ז ע"א) תפילין דרישא לקבל זכור, ותפילין דיד לקבל שמור עיי"ש וצביאורנו שם, ולפי האמור יתייחדו הדברים דתפילין שיי' הם מסטרא דרחימו, ותפילין שיי' הם מסטרא דחילו וכאמור: דאיהו ראש דברך אמת עמודא דאמצעיתא וכו'. ר"ל דעמודא דאמצעיתא נקרא ראש דברך אמת שהוא אמת לעקב, וכוונתו בצמשך דברים אלו לבאר אגב חורחיה דדברים שאמרנו (לעיל תיקון ו' דף כ"א):

אבא ואימא תפלין דמארי לט) עלמא. קוביה ושכינתיה דאינון ברא וברתא אינון תפלין דילן. ועוד נתיב תליתאיה.

ביה פקודא תליתאה דאיהו נבואיה, הה"ד (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. חמש אור ב) אינון. ועלייהו אתמר (יחזקאל א) נפתחו השמים וראה מראות אלקים.

אימא עלאה מראה סתימא דלית בה מא) דמיון. אימא תתאה מראה באתגלייא דאית בה מב) דמיון. ועלה אתמר (הושע יב) וביד הנביאים אדמה. אדמה, איהי דמיון לכל נביאיא. ולכל חד כפום חיליה.

ובגין

באר לחי ראי

לדקיקא עיי"ש ועיין (בס' מאורי אור ביאור נתיב מערכת ה"ע אוח ג"ח באמנע דביבור) שכחז שמיכ בשם רב מהרמ"פ ז"ל אור הגנוח לעפת רוב המקובלים הוא ת"ת ישראל שהוא גנוז ומעיין של הנביאים באספקלריא המאירה ע"כ. ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דפקודא תליתאה שהוא דרגא דנבואה. הוא מרומז בפסוק זה ויאמר אלקים יהי אור שהוא מרמז לסוד אור הגנוז כנ"ל שהוא הגנוז הוא סוד נ"י"ח של ספירת ת"ת שהוא מעיין הנבואה שמתנבאים בסוד אספקלריא המאירה כנ"ל חמש אור אינון וכו' עיין (לעיל בהקדמה דף ע"ד ע"ב) בסוד נפתחו השמים ואראה מראות אלקים, דחמש אור דיומא קדמאה הם לקבל ה' קדמאה, ועיין שם צביאורנו דלנונו לומר דב' פעמים אור שנזכר בצריחה יום ראשון של מעשה בראשית רוחין כל הנביאים, יען כי מקורם של ה"י"פ אור הוא ה'י' עלאה שהיא הבינה שמשם בא הנבואה, ולכן אמר יחזקאל ואראה מראות אלקים ביינו בכה ה"י"פ אור של יום ראשון דעבודא דבראשית עיי"ש. ולזה אמר הכא שפסוק ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, מרמז לסוד אור הגנוז לדקיקים שהוא נפתחו השמים ואראה מראות אלקים שהוא סוד הנבואה וכתחזין, והיינו שממנו נוצע הנבואה לנביאים בסוד אספקלריא המאירה כנ"ל: אמא עלאה מראה סתימא דלית בה דמיון עיין (בתיקונים מז"ח דף פ"ג ע"א) שאמר שם שהנבואה נמשך לנביאים מכה המלכות. שכשרואה הקצ"י להמשך נבואה לאחה נביא וזחה. הוא ממשך כל הספירות למלכות וכל הספירות נכללים בה, והיא דמיון כולם בסוד וציד נביאים אדמה, והיא כמו אספקלריא שכל הספירות מראים בה כחם ודמיונם וזורחם לכל נביא כפי השגחו למעלה קן למטה עיי"ש, ולכאורה הנה הדברים שאמרנו כאן שהנבואה היא נוצע מחמת זמנך אור, ואמרנו שהיא ברא דה' קדמאה שהיא הבינה בסוד ומצויה נביאים, דהא לפי האומר בתיקונים מז"ח הנה היא נוצע מהמלכות, ולזה הוא כמתוך דשני המחמרים הם אמא, כי הנבואה נוצע מחלה מכה הבינה, אבל עדין אי אפשר לנביאים ליכנות

שם שכחז שם דתפלין ש"ר הם סוד אבא, ותפלין ש"י הם סוד אמא, והוא היפוך צמה דקיי"ל כצ"מ דתפלין ש"ר הם ז"א עמודא דאמלטיחא, ותפלין ש"י הם סוד רחל נוקבא דז"א, וביארנו שם דאלו ואלו דברי אלהים חיים, כי בתפלין דמארי עלמא גבוה מעל גבוה תפלין ש"ר הם סוד אבא וש"י הם סוד אמא, אבל בתפלין שאנו מניחים ש"ר הוא סוד עמודא דאמלטיחא וש"י הוא סוד נוקבא דז"א עיי"ש, ולזה אמר הכא דתפלין צשורשם שהיא למעלה ראש בתפלין דמארי עלמא שם השל ראש הוא סוד אבא לחיכו וכו' עמודא דאמלטיחא, היינו שממנו נמשך צבחי זו לתפלין ש"ר שלנו להיות עמודא דאמלטיחא וכדמפרש ואזיל אמא תפלין דיד וכו' פי דבתפלין דמארי עלמא שורש התפלין הוא סוד אמא וממנו נמשך לתפלין שלנו להיות צבחי רחל מלכות שכינתא תתאה וכאמור ועוד נתיב תליתאה ביה פקודא תליתאה דאיהו נבואה. ע"י (צפרדס צ"י ג' משער הגהיבות) שמבאר בסוד ה"י"ב נתיבות החכמה, דהיו"ד נתיבות הראשונות הם כה"צ והנתיבה ה'י' הוא סוד בינה שבחכמה עיי"ש, ולזה אמר הכא דנתיב ה'י' של ה"י"ב נתיבות החכמה שהיא סוד הבינה שם הוא דרגא דנבואה וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ע ע"א) ומצויה נביאים ואינון ללא והוד. ועיי"ש צביאורנו שהבאתי מדברי רבינו (צע"ח סוף פ"א משער הנסירה) צביאור הדברים צב, כי נ"י"ח דז"א שמהם נוצע הנבואה לנביאים הם נעשה מצויה עלמה עיי"ש. ולזה אמר הכא שבכתיב ה'י' של ה"י"ב נתיבות מה"י"ב אלקים של צריחה העולם שם הוא מקור הנבואה בסוד ומצויה נביאים. והיינו דלע"ג דהנבואה נוצע מנ"י"ח דז"א. אבל השורש הוא מצויה שהוא נתיב ה'י' והשם אלקים ה'י' של מע"צ וכאמור ואמר בלשונו וציה פקודא תליתאה וכו'. כי הנבואה הוא מלוח ממלוח התורה שמלוח לשמוע לקול הנביא: הה"ד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. עיין (צמד"ר לך לך פי מ"ג) ועוד בכתב דוכתי שדרש ויהי אור שהוא שברא הקב"ה גנוז לדקיקים למת"ל עיי"ש. וכ"כ (צב"ר בראשית דף מ"ה ע"ב) שפסוק זה מרמז להאור הגנוז

ובגין דאיהי שלטא על כל מרכבות דלתתא (ב) ועל כל כוכביא ומזלי ואילנין ודשאין ועל כל עופי שמיא וחיון וארעא ונוני ימא. בגין דא אתקריאת בשמא דכולהו.

מסטרא דחיון אתקריאת חיה. ומסטרא דעופין נשר יונה צפור. ומסטרא דנונין הדג. סטרא (נ"א שפחה) בישא בהפוכה דגה.

ומסטרא דעשבין (מד) אתקריאת שכינתא שושנה.

(דף ע"ה ע"א) **נתיב** רביעאה (בראשית א) **ויבדל** אלקים בין האור ובין החשך. דכר ונוקבא אינון, חושך לילה ההי"ד (שם) ולחשך קרא לילה.

ואית

באר לחי ראי

ליליית בת זוגיה דס"ג, [ומכ שמתמה (צקבלת יעקב ערך דגה) ע"ד הזכר בשנה שם צמ"ש שם דשכינתא חקרי דג"ח מדברי התקונים כאן שדגה הוא שם של הס"א וכניה צתימה. עין (באור"ח שם דדברי הרב מהר"ח) שעמד בצתימה זו ומפרש דגס זכור שם הוא הפי כן. ולחחר שמת הדג של יונה היה נקרא דג"ח כי הס"א הוא שורש המיחה. וע"כ כתיב צמריס והדג"ח אשר ביאור מת"ח. ואח"כ כשחזר הדג לחיות נקרא ד"ג עיי"ש]: אתקריאת שכינתא שושנה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ה וכ"ו דף ע"א ע"ב), עיי"ש וצביאורנו שם נתיב רביעאה ויבדל אלקים וגו'. (הגר"ח) מוחק כל הדרוש של ויבדל חלקים מהכתיב הדי, ש"ל להבין צתיב חמישאה. והנה צתיב שכן מצוהר להדיא (בפרדס צשטר הנתיבות) שהיה לפניו נוסחה כזה, ומפרש שם צביאר רחב איך צתיב הרצעי יש בו ענין הכדלה שנאמר בו ויבדל חלקים וגו' עיי"ש, ומצוהר שם (צביאור הגר"ח, וצפרדס שם דדברי הרמ"ק) שכן ל"ל (רחא דנתיב רביעאה, וירח חלקים את האור כי טוב, חלון מארי קבלה. למארי מקרא חינון פתולה. מארי משכה זית, מארי תלמוד לחיבו קבלה למשכה מסיני נר), ואח"כ ל"ל (נתיב חמישאה ויבדל חלקים בין האור ובין החשך. מה כדלה הכא צתיבא וכי עד החושך). ואח"כ ל"ל (נתיב שתיאה ויקרא חלקים לאור יום ולחושך קרא לילה דכר ונוקבא חינון וכי מסטרא דדכיו וכי) וכו'. כי המעיין דדברי (הפרדס) יראה שהכתיב מקדושים הקדמונים פי הדברים של מאמרי הנתיבות שצתיקונים כאן. והוא צנוסחה זו דייקא. וצביאור הדברים כך הוא דנתיב רביעאה הוא צרא דוירח חלקים את האור כי טוב שמרמז לחכמת הקבלה שעל מארי קבלה נאמר פסוק זה כי פסוק זה נדרש צש"ס (הגינה דף י"ב ע"ב) על האור שצרא מששת ימי צרשית הוא סוד האור העמיר ועלם שאין בעולם הזה כדאי לו חלל האור הגנוח לצדיקים לעת"ל. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט ע"ב) דאורי הוא גימי ר"ז, סוד רוי תורה שבוט סוד אור זרוע לצדיק הוא האור הגנוח לצדיקא עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין צרע"מ

ליכנות מהנצוה שאינם יודעים מה הוא המראה שנדמה להם, כי צתיב עלאה המראה היא סתימתא דלית בה דמיון שיוכל בן אדם להבין מהות המראה והחיות, על כן בעל כרחך להמשיך הנצוה מהנצוה להמלכות אמת תתאחז ושם נתגלה מהות החיון והמראה ויכולין להשיג ולהבין מהות המראה שנדמה להם ולכל חד כפום חיליה כפי שורש נשמתו וכפי השגתו היא נדמית לו. ובגין דאיהי שלטא על כל מרכבות דלתתא וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ו ע"ב) ושכינתא אחמר בה ומלכותו בכל משלה ועיין (צרע"מ פ' משפטים דף ק"י ע"ב) ולית כל שכינתא שקילין, דלית שכינתא מסטרא דע"ד טוב ורע, ולית שכינתא מסטרא דחילגא דחיי דאחמר עלה לא יגורך רע בגין דאחמר בה ומלכותו בכל משלה עיי"ש, ולזה אמר הכא: בגין דא אתקריאת בשמא דכולהו. וכמ"ש (לקמן תיקון ס"ט דף ק"י ע"א) שכינתא תתא כל מה דשליטא אתקריאת צשמייה וכי לית צריב בעלמא דשליטא עליה דלא אתקריאת צשמייה עיי"ש. מסטרא דחיון אתקריאת חיה. וכמ"ש (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"ב) מאן חיה דא מלכות, ועיין (צזכר פ' יוגב דף ר"א ע"א) צענין המלכות שנקראת חיה צאורך. ומסטרא דעופין נשר יונה צפור. וכמ"ש (לקמן תיקון ס"ט שם) דשכינתא תתא זמנין אתקריאת נשר, זמנין חיה, זמנין יונה, זמנין נפור בכל מה דשליטא אתקריאת צשמייה. ועיין (לעיל תיקון י' דף כ"ג ע"א) צביאור הדברים שהג' שמות של המלכות נשר יונה נפור יש לה בגי עולמות ציי"מ, נשר צצריאה, יונה צליריה. ולפור צעשירה. ועיי צביאורנו הטעם משום שהג' עולמות הצרכים נמשלים לגי עופות הצרכים, כמו שהג' עופות הצרכים זה קטן מה זה למטה מה, כן הם בגי עולמות הצרכים שהמלכות מקננת בהם שזה קטן מה עיי"ש: ומסטרא דנונין הדג. וכמ"ש (צזכר פ' בשלה דף מ"ח ע"א) צכור וימן ה' את הדג ליונה. כי הדג סוד המלכות דנחית ליונה לנערה ליה, עיי"ש (וצאור"ח וצמק"מ) שם: סטרא בישא בהפוכה דגה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף כ"ג ע"א) דג"ח דא נתש

ואית חשך מה) מסטרא דדכיו, ולילה מסטרא דדכיו, הה"ד (תהלים קלט) גם חשך לא יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשכה כאורה.

וחושך איהו נוקבא דמקבל מנהורא דאיהו אור דכר. כגוונא דסיהרא דמקבלת מן שמשא. ותרוייהו אינון אספקלריאה דנהרא ואספקלריאה דלא נהרא.

ואית חשך דסטרא אחרא דאית בה הבדלה ולא חבורא. וההוא אור איהו כמוחא באגוזא. אדהכי הא קלא אשתמע ברומי רקיעין, מארי דאוצרין, מארי דהיכלין, אפתחו היכלין. הא מטרוניתא קא בעיא לאעלא בהיכליה.

בההוא

באר לחי ראי

ס) דקרא זה מרמז שצעת הזוג פצ"פ דלאחר הנסירה אז מאיר ז"ל כהנוקבא צסוד האור כי עוז צפני הנוקבא, ועי"ז הוא מאיר להנוקבא שגם היא תהיה צבחי אור ויוס בעלמותה, ועי"ז אה"כ וגם חושך שהיא הנוקבא שהיתה עד עתה צבחי חושך ולילה, לא יחשיך עוד אלא תהיה צבחי ולילה כיום יאיר ועי"ש: אספקלריאה דנהרא ואספקלריא דלא נהרא וכמ"ש (לקמן תיקון מ' דף פ' ע"א) מסטרא דדכורא שהוא הויכ התקריאה המלכות אספקלריאה דנהרא, ומסטרא דנוקבא דלויכ אדני צלא בעלה לויכ אספקלריאה דלא נהרא עי"ש וצביאורנו שם דאית בה הבדלה ולא חבורא. וכמ"ש (צב"ש מ' פ' צבר דף ק"י ע"א) צסוד ויבדל חלקים צין האור וצין החושך, שמרמז לענין הפרדת הס"א וכי, דכל חלקים אחרים עלמא דפרודא אינון ולית לון קריבא ויחודא, דקצ"ב אפריש לון משמיה כגון דאפריש חושך מאור וכי עי"ש. ועי' דצב"ר רבינו (צב"קוטי הש"ס יומא) שכתב ח"ל וכבר ידעת מה שהודעתך צסוד נחשא דפרח צבאירא שארי ציחודא וסוים צפרודא וכי, כי הקליפות הם תמיד צפירוד ולא צחיבור, והסיומן ליה הוא מה שאמרנו ח"ל פחור לרשעים נאה להם ונאה לעולם עי"ש, וכוננו צבהמשך דברים אלו דהצבאים שהם צבחי נביאי שקר כזכר שורשם מקליפה זו דעלמא דפרודא וכאמור. וההוא אור איהו כמוחא באגוזא. שהקליפה סוצבת הפרי מצחוץ וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ע ע"א ועי"צ) דמוחא דאגוזא מלגאו לויכו שכינתא, וקליפין דאגוזא הם רשויות נוכרחין שהם הס"א, ושכינתא לויכו לנא, מאן דחבר קליפה דלילה וכי עי"ש וצביאורנו שם, והסציר כאן דענין ההצלה הנאמר צזה הוא צבחי חצירה האגוז והסרת הקליפה מהמוח שצפנים שהוא סוד השכינתא צחי כלב וכאמור: אדהכי הא קלא אשתמע וכי. דברים אלו הם המשך לקלא תניינא דהוכ מתערא לצבי מארי מפחחן הא שכינתא קא אחיה הנזכר (לעיל דף ע"ד ע"א) אלא שהפסוק צאמנע ענין תיקון המלכות צסוד נחיצות החכמה לצבד השכינתא דלתיא, ועתה הוא חחר לדצ"ר: בההוא

(צב"ש מ' פ' פנחס דף רע"ו ע"צ) צסוד כי נר מלוח והורה אור, לאור רז התקרי. דליון רזין דלורייתא עי"ש, והעטס מה שצנתיב כ"ד שם הוא האור כגנון שהוא סוד חכמת הקבלה עיין (צפרדס שם צנתיב ד'ד) שמצאר בענין צרוח צינחו: עתה ל"ל ועוד ויבדל חלקים בין האור ובין החושך דכר ונוקבא אינון. היינו כמ"ש (צובר פ' צב"ש דף ל"א ע"א וצב"ש"ח שם) דהאור והחושך הוא ז"ל ונוקבא דלויכ. וקודם התיקון שז"ל ונוקבא היו דבוקים צצ"ז אחר צאחר, היה צבחי והלרזן היתה תכו וצכו דקודם התיקון היה ז"ל צבחי אור ונוקבא היתה צבחי חושך ועי"כ עשה הקצ"ב ההצלה צנייחס תחלה צסוד הנסירה לצורך זוג פצ"פ. ולאחר שצזדוגו ונתייחדו פצ"פ נאמר צצניחס יכי אור ויכי אור, דגם המלכות נתקנה צבחי אור עי"ש חושך לילה וכי. הוא מסציר הדברים כיון לאור וחושך הכוונה לז"ל ונוקבא כאמור, ממילא מוצן איך אנו הוחרים לנביאי שקר שצאים מסטרא דחושך, דלפי האמור החושך הוא מסטרא דנוקבא והלא חושך הוא כינוי לצוד לילה, ולילה הוא זמן שליטת קליפת נוגה שנקרא לילית קשת עורף שהוא לבושא דהוכ אשת אדה"ר כמ"ש (צב"ש פ"ג משער הקליפות) עי"ש, וממילא מוצן דקודם הנסירה שהיה המלכות צבחי חושך היה לקליפה נוגה יניקה מהנוקבא צבחי חושך ולילה שבה כזכר, ומוצן שצבאי השקר שהם מסטרא דרע דק"י הם מסטרא דחושך ולילה של קודם ההצלה כזכר: ואית חושך מסטרא דדכיו כוונתו לצאר צזה דלא נימא דזה יסוד מוסד דתיבת חושך ולילה הוא כנוי לסטרא דלילית וקליפת נוגה מסטרא דרע. והלא גם לאחר הנסירה והתיקון שהצדיל חלקים צין האור וצין החושך נאמר ויקרא חלקים לאור יוס ולחושך קרא לילה, ותלילה לומר דלאחר התיקון דז"ע פצ"פ ויכי שליטת החינונים ליוק מהנוקבא. ולזה הוא כמתרן דמ"ש דלאחר הנסירה והתיקון פצ"פ ולחושך קרא לילה הוא רק שם המושאל להנוקבא כי צלמח גס הנוקבא הוא אור וחס צעלמוותה וכדמפרש ואזיל: הה"ד גם חושך לא יחשיך ממך וגו'. וכמ"ש (צובר פ' צב"ש"ח

בההוא זמנא אדניי שפתי תפתח, היכלא כלילא משבעה היכלין.

בההוא זמנא כמה נביאים סלקין עמה ומתכנסים עמה. דאית נביאים ואית נביאים. אית נביאים דאינון מארי דביתא דמטרוניתא. ואית נביאים דאינון מארי דביתא דמלכא, אלין מאספקלריאה דנהרא, ואלין מאספקלריאה דלא נהרא. נביאים דאספקלריאה דנהרא אינון מסטרא דיקוק, ונביאים דאספקלריאה דלא נהרא אינון מסטרא דאדני. ואינון שקילין לאורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ. נביאים מסטרא דאדני מסטרא דיראה. ונביאים דאינון מסטרא דיקוק אינון מסטרא דאהבה.

בההוא זמנא כמה מארי תרעין מזדעזעין ומזדמנין להיכלא. וכמה מארי חותמות, וכמה מארי שאלתיך, וכמה מארי תשובות דבהון נביא שואל ומשיב. וכמה מארי עתידות מה דהוה ומה דעתיד למהוי. כמה מארי דעיינין דאינון מראות וחזוין דנביאים. וכמה מארי דאודנין דאינון מארי דגדפין דאתמר בהון (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. וכמה מארי דחוטמא דתמן ריח דאתמר בהון (ויקרא א) אשה ריח ניחת. וכמה מארי דאנפין דאתמר בהון (יחזקאל א) וארבעה פנים לאחת. וכמה מארי דקלין, ומארי דדבורין, ומארי דהבלים דאינון להבות אש. הה"ד (תהלים כט) קול יי חוצב להבות אש. וכמה מארי דידין דאתמר בהון (יחזקאל א) וידי מהי אדם מתחת כנפיהם. וכמה מארי דקומה ואינון שעור קומה דכורסייא. וכמה מארי דאות ברית דאתמר בהון (שמות ג) וזה לך האות. וכמה מארי דרגלין דאתמר בהון (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. כל

באר לחי ראי

מארי שאלתיך וכמה מארי תשובות וכמ"ש (לעיל תיקון י"ה שם דף ל"ג ע"א) מארי שאלתיך דפקין לתרעא וכו', מיד מני למפתח לון ולמיכב שאלותיו עיי"ש. וכמה מארי עתידות וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון מ' דף פ' ע"א) דמתפתחין כיכלין דנבואה כמה מארי דעתידות יתערון בעלמא וכו' ומארי דעתידות שעתידין למכוו עיי"ש. וכמה מארי וכו' וכמזכר (לעיל תיקון י"ה דף ל"ג ע"א) כל נביאיא מזוין נבואה דלכון בלצרון דמלכא, כל חד וחד בלצבר ידיעא ולא יתיר. מנכון ברישא וכו' מנכון בעיינין מנכון בלודנין מנכון בלנפין מנכון בחוטמא מנכון בפומא וכו' עיי"ש. מארי דעיינין. היינו הנביאים המתנבאים בסוד פתוחא דעיינין ובסוד סתומא דעיינין הכזכר (לעיל שם דף ל"א ע"א), עיי"ש וצביאורנו שם. מארי דקלין ומארי דדבורין. היינו אותם הנדיקים שחס מסטרא דדכורא חס מארי דקלין, ואותם הנדיקים שחס מסטרא דנוקבא חס מארי דדבורין, וכמ"ש (לעיל בבקדמה דף ג' ע"א וברע"מ פ' פגמא דף כ"ח ע"א) דסוד הקול הוא ב"זא, ודיבורא הוא בלמכות, עיי"ש וצביאורנו שם: מארי דקומה ואינון שיעור קומה דכורסייא. (לעיל תיקון י"ה שם דף ל"ג ע"א) אמר מנכון בקומה דחיבו גופא, ועיי"ש בעמוד ב' דמארי דגוף אתמר בכון וגויטו כתרשיש עיי"ש, והכל חד וכוונתו שאתם הנדיקים חס מסטרא דמלכיס המלחזין בכל שיעור קומתם סוד הכסא שכל אחד נאמר עליו וגויטו כתרשיש וכמוכן: מארי

זמנא אדני שפתי תפתח. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ה דף ל"ג ע"א) היכיכ מלך דא דלני דאתמר ביה דלני שפתי תפתח, דלני סליק לחושבן היכיכ, וכו' כהיכל קדשו וגוי עיי"ש וצביאורנו שם היכלא כלילא משבעה היכלין. בסוד ז' נערות הראויות לתת לה דלסתח כמ"ש רבינו (צ"ע פ"ו משער כסא הכבוד) עיי"ש. אלין מאספקלריאה דנהרא ואלין מאספקלריאה דלא נהרא היינו כמ"ש (להלן תיקון מ' דף פ' ע"א) ונביאים מסטרא דדכורא שכוו יקויק אינון אספקלריא דכרין, ונביאיא שמתנבאים מסטרא דנוקבא שכוו דלני אינון מאספקלריא דלא נהרא עיי"ש וצביאורנו שם. נביאים מסטרא דאדני מסטרא דיראה וכו'. וכמ"ש (להלן שם) דאלין מתנבאים מסטרא דרחמי ואלין מתנבאין מסטרא דדינא עיי"ש וצביאורנו שם: כמה מארי תרעין. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ה דף ל"ג ע"א) כמה מארי דנבואה אינון דפקין לתרעין דהיכלא וכו', ועיי"ש עוד (בדף ל"ג ע"ב) וזכאין שפון דאינון תרעין דהיכלא כגון אינון דאתמר בהון דלני שפתי תפתח, ועיי"ש וצביאורנו כי מי ששומר שפתיו בשעת ההפכה מו שפתותיו זכאין שחס בחי תרעין דהיכלא דמלכא שיכנס בהם המלך עיי"ש וכ"כ (שם גם דף ל"ד ע"ב) עיי"ש. וכמה מארי חותמות. היינו כמ"ש (לעיל בבקדמה דף ד' ע"א) שיש נבואה וחזוין בבחי חותמא דמלכא ואינון רואה גוף ועלמות זרע המלך ממש ככיוול. עיי"ש וצביאורנו שם: וכמה

כל תקוני דנביאיא מלבר (נ"א מלגאו) בגופא באבריים (מ) דגופא. מארי דחכמה אינון מלגאו במוחא. ובגין דא חכם עדיף מנביא. וממוחא תליין ליב נתיבות. ודא לב. דאתמר לב מבין.

ויבדל אלקים בין האור ובין החשך (בראשית א). הכא רזא דנתיב רביעאה. מאי הבדלה הכא (מ) בנבואה. אלא כמה נביאי שקרא אינון מסטרא דחשך. דאזלין באוירא לאטעאה בני נשא. בההוא זמנא דיהא קודשא בריך היא בשכינתיה. ויבדל אלהים בין האור ובין החשך. נתיב חמשה (ש) ויקרא אלקים לאור יום, אלין מארי מקרא, דמארי מקרא אינון פתילה, ומארי משנה זית. ומארי תלמוד (מ) דאיהו קבלה למשה מסיני גר :

פקודא רביעאה, לאתעסקא באורייתא דבע"פ, ולאפרשא בה בשית דרגין, באיסור והתר, טומאה

באר לחי ראי

וכו'. כוונתו זכ כי סוד הכתוב וירא חלקים את האור האור כי עוב, מרמז למדרגה העליונה של הכר, כי סוד הכר הוא אור הכלול מפחית ושמר ואור, והוא כי הפחית מושך אליה את השמן ועי"ז אחוז השלכת בתריוויו, וכן הוא בהתורה שפחיתל שהוא סוד תורה שכתב הוא מושך אליה את השמן שהוא סוד תורה שבע"פ, ועי"ז אחוז האור שהוא סוד חכמת הקבלה בתריוויו וכאמור ומארי תלמוד דאיהו קבלה למשה מסיני וכמ"ש (ברע"מ פי פנחס דף רנ"ד ע"א) ומארי קבלה אינון מארי תלמוד, כי כל מארי תלמודא סדרו כל תלמודא דלכון על דרך חכמת הקבלה, וכלל דצריכס בגמי עמור ועלם רזין דאורייתא, ועיין (לעיל צהקדמה דף י"ד ריש ע"ב) דלוחן הלומדים נגלות התורה ע"ד הקבלה, מתקנים את המלכות צמוד קבלה למשה מסיני עי"ש וצביאורו שם, היינו כי כל התורה שכתב ושבע"פ שנתנה למשה מסיני שכלול גם כל ששה סודי משנה שנגלות התורה, כל כללותיה ופרטותיה הכל היא ע"ד חכמת הקבלה וכאמור: ג"ר. י"ל שזה סוד נ"ר שכולל שלשתן, תורה שכתב. ושבע"פ. וחכמת הקבלה, וכעטס הכר שכלול פחיתל ושמן ואור וכאמור: פקודא רביעאה וכו' וה"ד ויאמר אלקים יהי רקיע עד עתה דרש במאמר האי בראשית, ובמאמר ה' ויאמר חלקים יחי אור צמוד הלי"צ נתיבות וצמוד העשרה פקודין, ורמז אחיח נתיבות ואחיה פקודין צב"י מאמרים הקודמים, ועתה הוא סומך לדרוש זה שסיים צננין הבדלה בין עומאה לקדושה, גם מלות לא יחי לך חלקים אחרים ע"פ שיש לו שייכות עם המאמר הג' ויאמר חלקים יחי רקיע וגו' ויחי מצדיל בין מים למים וכדמפרש ואזיל, ויסן כי מספר הפקודין שהזכיר למעלה צב"י מאמרים הקודמים הם ג' צמספרס, אמר כהא שזה פקודא רביעאה מהפקודין שנקיע לדוגמא, וממנו תקיש על השאר כל מי"ש וליה שחס מרומים צהעשרה מאמרות שזכר נצח העולם על דרך זה: לאתעסקא באורייתא דבע"פ בשית דרגין באיסור והיתר וכו'. עיין (לעיל תיקון

מארי דחכמה אינון מלגאו במוחא. היינו כמ"ש (צתיקונים מז"ח דף פ"ב ע"ג) מארי מוחא דא חכמה עלאה סתומאה צכתרא דראש דלוחו כתר עליון עי"ש. ובגין חכם עדיף מנביא הוא מיימרא צש"ס צ"ב (דף י"ב ע"ב), ומפרש לה הכא לפי האמור כי כל דרגין דנביאיא הם אלו שיש לכל אחד שורש רק צאצא אחד מאבריים החלונים והנגלים דגופא דמלכא. חבל מארי דחכמה הם אותן שיש להם שורש צמוחא מלגאו שהוא סוד חכמה סתומאה לפני ולפנים צכתרא עלאה, ומעלתן הוא גבוה מעל גבוהים ודא לב דאתמר לב מבין וכמ"ש (לעיל צהקדמה ה' דף י"ז ע"א) צינה לצא וזה הלצ מצין עי"ש וצביאורו שם, והמשך הדברים צזה הוא עפ"י"ד (הרמ"ק צפרדס צפרק אי משער כתיבות) דהלי"צ נתיבות החכמה הם דרכים ולגורות אל השפע הגמטך מהחכמה אל הציונה עי"ש, ולזה אמר דהכחם שהוא עדיף מנביא יש צידו מעלת שהיכו, כי הנתיבות שלו נמשך ממוח של החכמה, וגם יש לו מעלת נביאים שהוא מציונה, כי מהלי"צ נתיבות החכמה שהוא סוד לי"צ חלקים דמעשה בראשית נמשך להציונה, וזה הלצ מצין ומשיג גם מעלת הכוונה מצחי ומציונה נביאים וכמ"ש: ויבדל אלקים בין האור וגו'. (הגר"א) מוחק זה מכתן, כי זה שייך למעלה לנתיב חמישאה, וכמ"ש"ל ועי"פ גירסת (הרמ"ק צפרדס שם, והגר"א) ל"ל כאן נתיב חמישאה ויבדל אלקים בין האור ובין החושך מאי הבדלה הכא וכו'. והענין שמהנתיב החמישי נוצע ענין ההבדלה בין אור לחושך, שהוא ההבדל בין נביאי אמת לנביאי שקר עיין (צפרדס שם) צביאור - כמה נביאי שקרא אינון מספרא דחושך. עיין (צזכר פי תרומה דף קמ"ט ע"ב) וחושך ע"פ חכום, אמאי חקרי חושך, בגין גוון דיליח חשך ואחשיך אנפי צריין עי"ש, ולזה דרש כהא דנביאי שקר הם מספרא דחושך דאחשיך אנפי צריין להטותן מדרך כ: דאזלין באוירא וכו'. וכמ"ש (צזכר פי כי השא דף קל"ח ע"א) עי"ש: דמארי מקרא אינון פתילה

טומאה וטהרה, כשר ופסול. הדא הוא דכתיב (שם) ויאמר אלקים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. בין מים דדכיו דטהרה, הטר כשר. ובין מים דמסאבו דאינון אסור טמא פסול, דאינון מי בורות נשברים, מים סרוחים, מים מטונפין, ועלייהו אתמר (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. והאי רקיע דאפריש בנייהו דא רקיע דעל רישי חיוון, ודא מטטרין, דעליה אתמר (יחזקאל א) ודמות על ראשי (דף ע"ב ע"ב) החיה רקיע, ועליה אתמר (בראשית א) ויעש אלקים וגו', ודא נתיב שתיתאה.

ואית רקיע לעילא מרקיע, ודא צדיק דמפריש בין מיין נוקבין למיין דכורין. לאשתמודע ביה. ועליה אתמר (שם) ויעש אלקים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע, ודא נתיב שביעאה צדיק.

נתיב

באר לחי ראי

מים למים, מרמז למטיט שהוא מזדיל בין מים עמאים למי דכיא, דלח אסור, ודח מותר, דח כשר ודח פסול, דח טומאה ודח טהרה, ואלין אינון שיה סדרי משנה דאחייביה למשה לאפרשה בין טוב לרע וכו' עיי"ש, ולזה אמר הכה דלמאמר זה שייך הכה פקודה לאתעסקא באורייתא דבטיט להזדיל בין טבור לטמא ובין כשר לפסול ובין איסור לטהר, שהם שיה דרגין שטיט נצרה מטיט לחקן וכאמור: דעליה אתמר ודמות על ראשי החיה רקיע. וכמי"ש (לקמן תיקון מ דף פ' ע"א) ודמות על ראשי החיה רקיע דח מטיט, עיי"ש ובצירורנו שם: ועליה אתמר ויעש אלקים. (הגרי"א) מוחק זה: ודא נתיב שתיתאה. ל"ל שביעאה. (הגרי"א) ואית רקיע לעילא מרקיע ודא צדיק דמפריש בין מיין נוקבין למיין דכורין. עיין (להלן תיקון מ דף פ' ע"א) שדרש מתחלה ויהי מזדיל בין מים למים כמו שדרש הכה בנתיב שלפני זה לאתעסקא באורייתא דבטיט ולאפרשה בין איסור וטהר דאינון מיין מהוקין ומיין מריין, ואחר כך דרש דתרוויכו מים אשהטי בקדושה, ולא איירי מסטרא דמסאבה כלל. אלא מים דמסטרא דשמאלא הוו צטי לאתגבא, ומיה דמסטרא דימינא הוו צטי לאסתלקא עליהו, דאלין אמרין אן צעיין למכויו קדם מלכא. דלח אמרין אן צעיין למכויו קדם מלכא. עד דאתא עמודא דאמלטיהא ועאל שלמא צנייכו וקשר לן עיי"ש. ולזה דרש הכה דב' נתיבות צנתיב הקדום דרש הפי האי ויהי מזדיל בין מים למים, שהמים דב' הוא מי הטומאה ומים המרים וסוד הרקיע המזדיל צנייהם הוא מטיט שהוא מדרגה התחתונה שציסוד לדיק, והנתיב הזה דרש כפי הפי דב' דגם המים דב' הכוונה לסטרא דקדושה אלא שהוא מיין נוקבא שמסטרא דשמאלא והיסוד לדיק הוא עאל צנייכו, כעטם היסוד לדיק דלחיד צנתיבא ואתעל ומיוחד ז"א ימינא ושמאלא ועבד שלמא צנייכו וכאמור, ואמר שלפי פ"י הזה הכה הרקיע המזדיל צנייהם היינו

תיקון מ דף פ' ע"א) שדרש ויהי רקיע בתוך המים ויהי מזדיל בין מים למים, רקיע דח מטטרין דלחיו רקיע על ראשי חיוון דלחיו מפריש בין דם טמא לדם טבור בין מיין דכיו מסטרא דימינא ובין מיין דמסאבו מסטרא דשמאלא עיי"ש, וכיוצא בזה כהצ גם (בזהר פ' צה דף ל"ב ע"א) עיי"ש, ועיין (בז"ח במדרש הנעלם פ' בראשית דף י"א ע"א) דרוב"ז השיב בדברים אלו לרי"א עיי"ש, ולזה דרש הכה דלימוד התורה שצטיט הוא צטיה דרגין דמטיט, יטן כי הוא מסטרא דען דעטת טוב ורע עיי"ש יש צמטנייה ששה סדרים יטן כי יש צו שיה דרגין כי מטיט יש צו שיה ענפין ושיה דרגין, וכמבואר כל זה (לעיל בהקדמה דף צ' ע"ב ודף ה' ע"ב) וכמי"ש שם בצירורינו, והיינו איסור והיתר עומאכ וטהרה כשר ופסול שהם שיה דרגין סוד ששה קלות דעבי"ד טו"ר, חליה מהם טוב וחליה מהם רע, ומטיט הוא סוד מטה אלקים המתהפך מימינא לשמאלא ומשמאלא לימינא, מטיט פנים טבור למטיט פנים טמא, ומטיט פנים טמא למטיט פנים טבור, וכמי"ש (בזהר פ' בראשית דף כ"ז ע"א), (ובפ' כי חלל דף פ"ג ע"א), ולעיל (בהקדמה דף י"ד ע"א) (ובתיקון ס"ח דף ל"ט ע"א) עיי"ש ובצירורנו שם. ועליהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים ע"פ. עי ש"ס (הגיגה דף ט"ו ע"א), ולעיל בהקדמה (דף ט"ו ע"א) דלחישע אחר כאשר ראה זה מטיט יושב וכו' אמר שמח חיו שתי רשויות יש עיי"ש, היינו כי לחישע אחר קולין צנטיעות, והיינו שפגם צעבי"ד טו"ר ונחטב צו בקבלת עול מלכותו ואחדותו יתצ"ש גם מרשויות הס"א וע"כ אמר שתי רשויות יש, ולזה אמר דלעומת המאמר יהי רקיע וגו' שהוא סוד מטיט המזדיל בין מים טבורים למים המרים וכדונונים שהוא עבי"ד טו"ר, נאמר פקודה לעסוק בחורה שצטיט שהוא ששה סדרי משנה מסטרא דמטיט כני"ל לעשות הזדיל בין המים טבורים להמים עמאים, וכמי"ש (לקמן סוף תיקון ס"ז דף ל"ט ע"א) דפסוק ויהי מזדיל בין

נתיב תמינאה (ש) ויקרא אלקים לרקיע שמים. ויקרא אלקים דא אימא עלאה. לרקיע דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו בין ימינא ושמאלא וכליל תרווייהו, הה"ד (ש) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. ואיגון ערב דיצחק, ובקר דאברהם:

תקונא תלתין וחד (ליום י"ו)

בראשית, ברא שתי, ועלייהו אתמר (רות א) ותלכנה שתיהם וגו'. ואיגון תרי תורות, אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ.

ועוד תרין לוחות אזלו לטורא דסיני, מיד (ש) ותהם כל העיר עליהן, אזדעזע כל עלמא, הה"ד (שמות ב) וכל העם רואים את הקולות כו וירא העם וינעו, ואמרו הזאת נעמי דא איהו נעימו א) דאורייתא, מיד אתמר (שם לב) וישבר אותם תחת ההר. פרחת ב) אורייתא מתמן. ואמרת (רות א) אני מלאה הלכתי לטורא דסיני, וכען וריקם השיבני י"י. מליאיה מליא י"ק

באר לחי ראי

הרקיע נכללו שניהם זה בזה וכאמור: ועלייהו אתמר ותלכנה שתיהם. עיין (צ"ח רות דף ע"ב ע"ג) בזמנא דבעא קביא למייבב אורייתא לישראל, נטיל תורה שבכתב ותורה שבע"פ ואזיל עמכו לשאר עמין ולא צעו וכו', הה"ד ותלכנה שתיכן עד בואנה בית לחם לאן הלכו לשאר עמין עד דקיימו ישראל על טורא דסיני, כיון דנחתו תורה שבכתב ותורה שבע"פ מיד ותהום וגו' אזדעזע וכו' וכל העם רואים וגו' עיי"ש, ואמר הכה שבעין זה היה התעוררות לנורך בריאת העולם שהיה בשביל התורה וישראל, והיינו בראשית בשביל תביעות ישראל שיקבלו ב' תורות לאחר שהקבי"ה ילך מקודם לכל האומות ולא ירצו לקבלם. ועוד תרין לוחות דאזלו לטורא דסיני. דרש כנזכר לעיל ותלכנה שתיכן על ענין בריאת העולם שהיה בשביל שיקבלו ישראל ב' לוחות, והיינו לטורא דסיני, כי הר סיני כיוונו לכנסת ישראל, כמ"ש (צ"ח פ' בלק דף קל"ג סוף ע"א) זה ותלכנה שתיכן, שבעת נתינת התורה נחית משה מן השמים והוריד להם שני הלוחות, והיינו כמ"ש (צ"ח פ' בראשית דף כ"ו ע"ג) ויילך, תרין ילירות ילירה דעלמין וילירה דתחתין, ונגין דאורייתא מתרין לוחין הוה נחית משה לישראל ולא זכו בכוון ותצטוו ונפלו עיי"ש, והדברים יתייחדו עם משי"כ (לקמן בחיקונים הנוספות תיקון ו דף קמ"ז ע"א) דהתורה אחייביבת לישראל מיעינא ומשמאלא דאיגון תורה שבכתב ותורה שבע"פ דאיגון תרין לוחין דאיגון י"י דבכוון ויילך דאתמר בכוון וישבר אותם תחת הכר עיי"ש: ואמרת אני מלאה הלכתי. עיין (לקמן י"ב דף פ"ח סוף ע"ג) בסוד הומויות מעשה אלקים המה, וי"ב לחויות, איגון וי"ב ברא וצרחא ואיגון מעשה אלקים דאיהו אמא עלאה עיי"ש וצביאורו שם, וצביאור הדברים הוא עפ"מ"ש (לעיל י"ט דף מ"א ע"א) וראו דשם אלקיים הוא אותיות מליא י"ק וסיים ולא איהו י"ק

המדרכה העליונה שביסוד לדיק שהוא יסוד דז"ל, ולא מעי"ט שהוא המדרכה התחתונה שביסוד לדיק וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ב' ע"ג ובשאר דוכתי): ורא [נתיב] שביעאה צדיק. ר"ל דמה"ט הוא נרמז בנתיב ה"ז שרקיע שבו הוא היסוד לדיק שנקרא שביעי, בגין דאיהו שביעי לבינה, וכמ"ש (צ"ח פ' יתרו דף ל"ג ע"א, ובפ' תזריע דף מ"ד ע"א, וצ"ח פ' צ"ח דף ק"ח ע"ג), ועי' (בלק"ה פ' וירא) ובשאר דוכתי: ויקרא אלקים דא אמא עלאה וכו'. והיינו כמ"ש (צ"ח בראשית דף ל"ג ע"א) שפסוק זה מרמז לרקיע שהוא סוד התי"ט שהוא סוד שמים א"ש ומי"ם, שעי' עליותיו והתדבקותו למעלה ליסוד דאמא למקום שנאלץ וקבל משם האורה, היה עושה שלום בין סערה דימינא לסערה דשמאלא, ועיי"ש (במק"מ), דר"ל כי מתחלה הי' מחלוקת בין מים העליונים שהם החסדים מסערה דימינא סוד מי"ם, ובין התחתונים סוד הא"ש שהם הגבורות הקדושות שמשערה דשמאלא, ועי' עליותו למעלה ליסוד דאמא שקבל משם הארתו קבל הכה לעשות שלום ביניהם שנעשה מכל א' פרצוף שלם וכל פרצוף ופרצוף מלכו צמדתו ומתקיים, והיינו שמשערה דמים דימינא נחת הכה לחסדים להנהיג העולם ברחמים וימלאו בני אדם שפע צמח לעבוד את הש"י, כי העושר סיוע להאשר, ומסערה דאש שהוא הגבורה דשמאלא נחת הכה להפרע מברשעים ועיי"ש ופול חימה ופחד על צאי עולם מהרעועה וכו', והכל הוא לנורך עבודתו יחזיק ועיי"ש נכללו שניהם זה הוא סוד שמי"ם דכלל מלי"ם ומי"ם עיי"ש: יום אחד. (בגרי"א) מוחק צ' תיבות אלו, ויחק כי אין להם המשך עם המאמר: ואיגון ערב דיצחק ובקר דאברהם. והיינו דשניהם הם בקדושה, ולצרכם היה עוצד את הש"י מסערה דחסד דקדושה, ויחק היה עוצד עבודתו של יחזיק מסערה דגבורה דקדושה, ועי' יעקב שהוא תיבת סוד

י"ק. וכען פרח מיני מליא י"ק דאיהו יק"ו, ואשתארת ה' יחידה אל"ם, (תהלים לט) נאלמתי דומיה דר"ם י"ק. החשיתי מטוב דאיהו ר'.

דבר אחר ותלכנה שתיהן, גוף ונפש, לאן אתר אזלי, לבי קברא. גוף אתדן ואתרקב. נפש אתמר בה (רות א) ותגל מרגלותיו ותשכב.

קם סבא חד ואמר, בוצינא קדישא, חזור בך. ערפה איהי גוף, רות איהי נפש. שותפו דילה נעמי נשמת חיים. מחלון רוחא. גופא דאיהי ערפה חזרה עורף לגבי נשמה (נ"א שכינתא),

נפש

באר לחי ראי

עיי פגם העגל ונפסק השפע משם חלקים לז"א כסוד נאלמתי דומיה דר"ם י"ק אז הכשיתי מעריצ שאין ז"א יכול להתייחד בכה' אחרונה כסוד אור כי עריצ וכאמור ד"א ותלכנה שתיהן גוף ונפש כלומר שכרמז בראשית בראשית ש"ת הוא על הגוף והנפש, והיינו כמיש (במד"ר בראשית פי ו"ד) ויולר ה' חלקים את האדם שתי יצירות מעליונים ומתחתונים. וי"ל שהגוף הוא מהד' יסודות התחתונים, והנשמה היא מעולמות העליונים. נפש אתמר בה ותגל מרגלותיו ותשכב. עיין (לקמן תיקון ע' דף קל"ב ע"ג) שדרש ענין זה על הנשמה דכ"ג אס חטא האדם נפיק לה מאתרהא ונחית לבר מאתרהא ונחית לה מדרגא לדרגא מאהר לאחר עד נחית לה לרגליו, וע"כ כתיב ותגל מרגלותיו ותשכב עיי"ש, ולעיל (תיקון כ"א דף מ"ט ע"ג) דרש פסוק זה על הנשמה ואמר ונשמתא בגלותא בתרהא אתמר בה ותגל מרגלותיו עיי"ש וצביאורנו שם, והכא דרש על הנפש לאחר פעירת האדם מעוה"ז שהנשמה עולת לגי"ע עליון וחרוז לגי"ע התחתון והנפש נשאר עם הגוף, וכמי"ש (בזכר בס"ת פי לך לך דף פ"א ע"א) וכד מית צ"ג בהאי עלמא הכוא נפש לא התעדי מן קברא לעלמין עיי"ש, ודרש הכא דהנפש אפי"ג שהיא חלק חלוק ממעלה ולא שייך בה מיחה ושכיבה, אך יען שהיא דציקה תמיד בעלמות הגוף השוכב בקבר מכחו הקרא ג"כ בצחי שכיבה ומיחה: חזור בך. עמי"ש דנעמי היא כינוי להגוף החוטא שהוא מסטרא דשמאלא ועמאה, ורות הוא כינוי להנפש, כי הלא נעמי היא ג"כ מסטרא דקדושה ומרמזה לאורות קדושות העליונים מסטרא דומינא: אל"ה: ערפה איהי גוף וכו'. וכמי"ש (בזכר בס"ת שם דף פי ע"ג) אלימלך דא נשמתא לנשמתא, נעמי דא נשמה, מהלרין דא רוחא קדישא, רי"ת דא נפש קדישא, כליוין דא רוח הבהמה שהוא הי"ב"ר, ערפא דא נפשא דשמאלא בה זוגיה די"ב"ר, והצ"ח אל כל אי סמוכין ממקראי קודש שכתובים בן הוא, והכא מכנה לערפא אל הגוף, ויחכן שאין סתירה דבר כי הוא צ"ג של הי"ב"ר שהוא תואב תמיד למלאות תאוותו תאוות גופניות: שותפו דילה נעמי נשמת חיים. ר"ל הגם כי כניס הדברים שאמרנו למעלה דנפשא שותפה דנפשא

יק"ו, ועיי"ש צביאורנו כי המוחין של אמא עלאה הכמשכין לז"א לגורך הזיווג, הם אותיות י"ק מאלקים של הכ"פ חלקים דמעריצ כסוד חלקיים מליא י"ק ועיי"ז נעשה הז"א כסוד יק"ו, כי הו' ממשך המוחין מאותיות י"ק דצ"נה ועיי"ז הוא משפיע השפע של כל הג' אותיות יק"ו אל הכ' אחרונה ונשלב השם הוי"ו עיי"ש, ולזה אמר שזה הוא הסוד של והלחות. מעשה חלקים המה לחיבי אמא עלאה, היינו שהיחוד שנעשה צו"ג סוד אותיות י"ק בשעת נתינת הלחות הוא מעשה חלקים בראש דמליא י"ק שנמשך המוחין דאמא עלאה להז"א ועיי"ז יכול להזווג בהקבצא וכאמור. וכען ריקם השיבנו ה' שעי' חטא העגל שאמרנו עשה לנו חלקים נעשה קלקול כצ"ח כשם חלקים ויעל ממנו המוחין שהם אותיות י"ק ועיי"ז ריקם השיבנו ה', שאין השם הוי"ו בשלימות לאותיות יק"ו סוד ז"א אינם משפיעים לכה' אחרונה וכדמפרש ואזיל ואשתארת ה' יחידה אל"ם וכמי"ש (ברעי"מ פי פנחס דף רכ"ב ע"א) דעי' החטא דחב צ"ק אסתלק י"ק מן גופא ואשתאר אל"ם, וזה נאלמתי דומיה דר"ם י"ק, ועין (בזכר פי וירא דף קע"ז ע"ג) בגין דאשתפשא ה' מן ו' כתיב נאלמתי דומיה דר"ם י"ק בגין דאסתלק ו' מן ה' וקול לא אשתכח כדן דיבור האת"ל"ם, וצביאור הדברים עיי' בדברי רבינו (בפע"ח פ"ה משער הקדושים) כי בזמן הגלות שהוא תגבורת הקליפות שהם אוחזין בשם חלקים אז כבי' אותיות י"ק לחלקים הם מתכסים ונעלמים ונשאר אל"ם מן חלקיים, זה סוד נאלמתי דומיה, דר"ם י"ק שאותיות י"ק מן חלקים דמי"ם ונאלמתי"ם ואינם מתגלים בשביל החיוניים עיי"ש באריכות: החשיתי מטוב דאיהו ר' עיין (בזכר בראשית דף ע"ז ע"ג) וירא חלקים את האור כי עוב דא עמודא דאמלטיהא כי עוב דאנהיר לעילא ותתא עיי"ש, וכ"כ שם להלן (דף כ"ז ע"א) עיי"ש, אמנם (בפע"ח פי"ג משער הזיווגים, וצלק"ת פי כי תשא) מצוהר דעוב מרמז להמוחין בראש דלמשן יעצ לך שהוא המוחין, והגל הולך על קועב אחד, דכשנמשך לז"א המוחין מאמא עלאה סוד שם חלקים כני"ל, אז נאמר עליו וירא חלקיים את האור כי עוב שעי"ז מאיר ז"א ככה המוחין הכזכרים להקבצא וכאמור, ולזה אמר דכשנעשה הפגם בשעת מתן תורה

נפש אתדבק בה בנשמתא הה"ד (חח א) באשר תלכי אלך בפקודין דעשה. ובאשר תליני אלין בפקודין דלא תעשה.

דבר אחר באשר תלכי אלך, בגלותא דאתמר בה (ישעיה ג) ובפשעיתם שלחה אמכם. ובאשר תליני אלין דמשכבא דילך בגלותא, הה"ד (שיר ג) על משכבי בלילות. עמך עמי אלין ישראל, ואלקיך אלקי דא קוב"ה. אלימלך דא י', נעמי דא ה', מחלון ו', רות בה אתדבקות ה', ואתעבידת תורה. ועלה אתמר (שיר ב) וקול התור נשמע בארצנו. ערפה אימא דערב רב דאתמר בהון (שמות לד) כי עם קשה עורף הוא, דחזרת לסרחנה וחזרת עורף לגבי חמותה. בליון

באר לחי ראי

תורה. עיין (בזכר פ' אחרי דף ע"ג ע"ה) שהסצור רשצ"י לר"א צנו בענין שאסור ללמוד תורה לעו"ס, כי ג' דרגין אינון מתקשרין דא דלא, קצ"ה אורייתא וישראל, וחולקא עלאה קדישא דא נטע קצ"ה בישראל, ומי שלומד תורה לנכרי הוא פוגם בשמא דקצ"ה, דכלא זכאי תליא, וכאלו תריצ עלמא, דכלא תליא זכבוא, ודא דלא לתקשר עי"ש, ולזא דרש הכא זכמשך דבזרים כי רות כאשר זאת לחסות תחת כנפיו וגיירא ח"ע אמרס עמך עמי וגו' שהוא ישראל, ואלקיך אלקי שהוא קצ"ה, ורות עלמא אתדבק זכ אות ה' ונעשה תור"ה, לכרות שהתקשרר עלמא זג' דרגין דקצ"ה ואורייתא וישראל, ונעשה זעממ חולקא קדישא עלאה די נטע קצ"ה בישראל, דלתקשרו כג' דרגין הזכרים דא דלא וכאמור: אלימלך דא ו' וכו'. צצ"ה דבזרים עיין דבזרי רצונו (צלק"ת רות) שבי ודע כי אלימלך נעמי ומחלון ורות הם ד' פרטופין דקדושה, ואלימלך הוא זכא שהוא מלך על כל הפרטופים, נעמי הוא ה' אמא עלאה כי שם הוא נועם, מחלון הוא ו' שצשם, רות הוא מלכות ה' אחרונה עי"ש, ופשטות הרמז זכא היא כי אלימלך שהוא הזכר בזקן של המשפחה הוא זכא שהוא סוד אות ה', ונעמי שהיא סוד הנקבא של סוד זכא היא ה' עלאה, ומחלון שהוא זכ"ה של אלימלך ונעמי שהם סוד חו"צ הוא ו', ורות שהיא הנקבא של מחלון שהוא סוד ז"ה שהוא אות ו' היא סוד ה' התאה: רות בה אתדבקה ה'. ר"ל דלאחר שנתדבק בנעמי שהיא סוד אמא עלאה כג"ל אז אתדבק זכ אות ה' אחרונה, וחינו כמ"ש רצונו (צצ"ת צפרק ח' משער הכללים) דהמלכות סוד ה' התאה נעשית מהאור שגפל ממאמא סוד ה' עלאה עי"ש, ואמר דלאחר שקבלה ה"ה התאה נקראת תורה היינו כי כבר הכבתי ממי"ש (בזכר פ' לך צצ"ת שם) רות אתקרי על שם תרי"ר עי"ש, ועי' (צצ"ת צמדרש רות דף ס"ה ע"ג) רות על שם תור שהוא כשר להקריב על המזבח כך רות כשרה לזא זקבל עי"ש, ואמר הכא דלאחר שאתדבק בנעמי שהיא ה' עלאה זכא תהור שלה ונהגיירא נחוסף לה ה"ה התאה מבאורחא שגפלו ממאמא עלאה ונעשה תור"ה ובעשם שאמר ר' יוסי זכר

ויש לה שייכות גדול עם הגוף ומה"ט גם לאחר פטירתו היא שוכנת עמו בקבר, עכ"ל הנה זה הוא רק בצחינת נפש השייך קצת להגשמות של האדם, אבל בצחי הרומניות של האדם עיקר מה שמשתתפת היא עם הגשמה לקיים המלות צחפלא וצרוונה וכדמפרש ואזל, וכ"ש הרומ שאין לה דציקות עם הגוף כלל אלא עם הגשמה ולא ה"רקיך להזכיר הרומ: באשר תלכי אלך בפקודין דעשה וכו'. היינו הליכה שייך ציוס ויוס הוא מסערא דכורה ששם סוד המ"ש, ולינה שייך צלילה ולילה הוא מסערא דנוקבא ששם הוא סוד הלי"ת, וכמ"ש רצונו (צלק"ת צטע"מ פ' צראשית וצצ"ת פ"ד משער צצ"ה צהג"ה) דמ"ש הוא מסערא דכורה שהוא הו"ה שהוא ז"ה, ומלות ל"ת הוא מסערא דנוקבא שהוא חד"ה עי"ש, ונודע מדברי רצונו (צלוקטוי הש"ס זרכות וצשאר דוכתו) דיום הוא צחי דכר. ולילה הוא צחי נוקבא עי"ש: באשר תלכי אלך בגלותא וכו'. וכמ"ש (לעיל צהקדמא דף ח' ע"ג) ואלן נשמתון דאתתרכי מתתריכו זתר שכינתא עלאה ושכינתא תתאה הכ"ד וצפשעיתם עלאה אמכם דתרוויכו אתתרכי מתתריכו צסוד ותלכנכ שחיכו שחי הכי"ן עי"ש צצ"ה ורנו שהנשמות הצלות צעו"ה"ו הוא כמו ענין גלות שגולין זתר כ"ה הכי"ן שהם צגלות כעת צעו"ה"ר עי"ש, ולזא דרש הכא כי רות היא כינוי להגשמה של ישראל שאומרת לנעמי שהיא כינוי להשכינתא באשר תלכי אלך בגלותא לעו"ה"ו וכאמור: דמשכבה דילך. כגרי"א הניכ במשכבה דילך בגלותא. כי ענין ירידה השכינה ממדרגה למדרגה התחתונה צגלותא נקרא צלשון שכיב, וכמ"ש (לעיל חיקון כ"ה דף מ"ה ע"ג ומ"ו ע"ה ודף כ"ג ע"ה) ותגל מרגלותיו והשכב, שקלי על השכינתא צגלותא ששוכנת צמרגלותיו של צעלה ז"ה והשכב שכינה לנפרא עי"ש וצצ"ה ורנו שם: הה"ד על משכבי בלילות. עיין (בזכר ר"פ חצ"ע דף מ"ב ע"ה) שדרש פסוק זה כן דכנסת ישראל אמרס קמי קצ"ה ונעמא מניח על גלותא בגין דהיא יתבא צין שאר עמין עם צנכא ושכיבא לנפרא, ועל דהיא שכינה צארעא אחרת מסבבא עי"ש: עמך עמי אלין ישראל ואלקיך אלקי דא קב"ה וכו' ואתעבידת

כליון בעלה דערפה יצר הרע דאתא כלייה מיניה לעלמא, ואיהו כליון, ואתתיה לילית כלייה.

נשמה, ונפש, כד בר נש איהו מחוייב בחובין ומתגברים על אברים, נשמת חיים אסתלקת מן גופא. ונפש אשתארת תמן. ואתמר בה (רות ג) ותגל מרגלותיו. לגבי מאן, לגבי צדיק, ודא ברית מילה, דאיהו בועז, ב"ו ע"ז. תקיף על יצריה.

(שם) וימד שש שעורים וישת עליה, (שיר ה) שוקיו עמודי שש. שויאת לון עלהא לאגנא עלה.

ואוקמוה ותלכנה שתייהם, בשכינתא עלאה ותתאה. ועלייהו אתמר (רות ד) ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי, דא עמודא דאמצעיטא, דאתמר ביה (שמות ד) בני בכורי ישראל.

כד

באר לחי ראי

דכל האברים מלוכלכין בחובין, מימ אס עכ"פ חותם הצרית קיימת שאינו מושך בערלתו, אז צשצילה יש מקום להנפש לנוח שם כי צשצילה אצרהם אצונו אינו מניחו לכונום לגיהנם אס עכ"פ לא קלקל הצרית מילה, וכמ"ש צש"ס (טירוצין דף י"ט ע"א) דאצרהם אצונו מסיק לכו מגיבנס צר מצא על הכוחית עיי"ש, ולכן הנפש נסתרת שם: דאיהו בועז ב"ו ע"ז. תקיף על יצריה וכמ"ש (צ"ח צמדרש רות דף ס"ו ע"ג) בועז לדיק גבור נער צרית ואסתקף על יצריה ואסתקרי גבור חיל, ודאי לדיק כוח וכו', וע"ד ציח תקיף ולא חליש חי לעלמין למהוי בועז וכו' עיי"ש, והיינו כי לשמירת הצרית יסוד לדיק חי עולמים, לדיק עוז והעלמות ורחיות גדול להשמר בצחי חגור חרצך וגר: ויסד שש שעורים וישת עליה שוקיו עמודי שש וכו' רמז שהנפש משכנה לאחר פעירת האדם צמקוס הרגלים שהם נ"יה שנקראים עמודי שש, כיון שיש צהם שש ערקוס שהם עמודים שעליהם עומד כל הגוף, כי צנייהם נכלל היסוד לדיק שיש צו כח להגן על רמיח אצרים של הגוף: ע"כ. שויאת לון עלהא לאגנא עלה על הנפש, כי גם אס נפגמו כל הרמיח אצרים ע"י החטאים, אס עכ"פ הצרית מילה קיים הוא נ"ול מדינה של גיהנם וכאמור: ואוקמוה ותלכנה שתייהם בשכינתא עלאה ותתאה עמכ הוא חזר לדצרו שדרש נעמי ורות לסוד צי בהי"ן עלאה וחסאה, נעמי הוא סוד צינה ורות היא מלכות, וממשך הדרוש ואמר כי רמז זה צסוד נעמי ורות שמרמיחם לצניח ומלכות צסוד ותלכנה שתייהם שחי כהי"ן כי עלאה וי חסאה, כצר חוקמוכו (לעיל צהקדמה דף י ע"א), וצרע"מ פי פנחס דף רט"ז סוף ע"א, וצסוף חיקון י"ט דף מ"ב ע"א וצשאר דוכתי). וממשך הדרים לדרוש יצר הדרים צסוף מגילת רות צהמשך דרוש זה: [*א"ה] [ותקראנה לו השכנות]. להמשך הדרים להגן ילד בן לנעמי דא עמודא דאמצעיטא וממשך

(צזכר פי יתרו דף ע"ב ע"א) אורייתא מצינה נפקת עיי"ש. ועלה אתמר וקול התור נשמע בארצנו. עיין (צזכר פי יתרו דף רט"ז ע"ב) וקול התור נשמע בצאלנו פתגמי אורייתא דליון ערצין כקלא דתורה על מה אסתמשל אורייתא לגחלה מה גחלה קליה ערצ חף פתגמי אורייתא קליה ערצ ודא קלא יחא לימות המשיה עיי"ש, ולזה אמר הכה שלח זכחה רות לאחר שנתצקה צנעמי שנעשה מר"ת לירוף תורי שנעשה כלי מוכשר לקבל מהיקות דפתגמי אורייתא, ונתוסף צה הכי מאורות אמא עלאה של נעמי ונעשית לירוף תורייה שעליה דרשינן וקול התור אוחיות תורי עם הי שהוא מהיקות דפתגמי אורייתא וכאמור. ערפה אמא דערב רב. כי רות וערפה הם שני הפכים, ללאחר דרשינן רות היא סוד המלכות אמא תחאה של ישראל קדושים שהיא סוד החורה, דרש דאת זה לעומת זה עשה אלקים, דערפה היא מלכות אמא תחאה דקליפה, אמא דערב רב דאתמר בהון כי עם קשה עורף הוא. וכמ"ש (צ"ח ע"ס) ערפה על שמה נידונה, קשת קל דלא צעלח למהוי לה חולקא עם ישראל עיי"ש, והיינו כי עם קשה עורף הוא נאמר על הערב רב שעשו את העגל: נשמה ונפש. עמכ מפרש ענין נעמי ורות על הנשמה ונפש, שהם מדובקים כל ימי חי האדם בחוך הגוף: כד בר נש איהו מחוייב בחובין וכו'. מתפרדין הנשמה מהנפש, כי הנשמה עולה למעלה כח"ל, והנפש נשאר בגוף ויורדת עמו לקצר וכדמפרש ואזיל: דאתמר בה ותגל מרגלותיו. כלומר כי צחיי האדם לעולם משכן הנפש הוא צכצד של האדם, וכמ"ש רבינו (צע"ח פרק צי משער קאצ"ע) וצשאר דוכתי עיי"ש. אמנס לאחר פעירת האדם היא גולה מנעומה, וכשהיא שוכנת עמו צקצר היא שוכנת רק צמקוס מרגלותיו: ומפרש ואמר. לגבי מאן. לאיח ענין היא שוכנת רק צמקוס מרגלותיו דוקא: לגבי צדיק דאיהו מילה. ר"ל דאף

כד חאבו ישראל וגרמו לאסתלקא שכנינתא, עלה אתמר בשכינתא תתאה (רות ג) ותגל מרגלותיו.

דבר אחר ותלכנה שתיהם, איהו ממלל בגופא ונפשא, ומרחימו דגופא כד איהו בעל תשובה יימא נפשא לגבה (שם א) באשר תמותי אמות ושם אקבר, ולא תזוז נפשא בקברא

באר להי ראי

ח"א מעל המלכות, עיי"ש (ובמק"מ ס), ולזה אמר הכה דכד חבו ישראל וגרמו לאסתלקא שכינתא עלאה בצחי ערות חמך לה תגלה ואין האמה עלאה משפיע אורותיה לז"א צסוד צעטרה שפטרה לו חמו, אז ממילא מגיע הפגם גם להמלכות שניטל ממנה הטערת תפארתה, ולזה אמר דמח"ט. אתמר בשכינתא תתאה ותגל מרגלותיו. והיינו כמ"ש רבינו (צ"ח צדוש פי מדרושי הנוקבא) דחטא אדכ"ר גרם שסיסוד דאמה שצחוק הח"ט דז"א שצחוכו מוח הדעת, נמשך למטה וכו' ומה שהי מסתיים יסוד דאמה שליש עליון דח"ט דז"א, מסתיים טחב צסוף שליש עליון דיסוד שצו, ועיי"ז רחל נוקבא דז"א אין הכתר שלה מתחיל אלא למטה משליש עליון דיסוד דז"א, דשם כלב יסוד דאמה, ולכן אין יכולה לצנות פרוף דרחל כלל ועיקר כיון שאין לה מקום להכפשת, וכיון שאין לה מקום להכפשת באילנות, לכן יורדים רגליה בצריאה, חב סוד רגליה יורדת מוח שגרם אדכ"ר צחטאו עיי"ש, ואמר הכה שענין פגם זה נעשה צכל עת וצכל עשה שישאל חוטאים וגורמים שהשכינה עלאה יורדת למטה כיון שאין יכולה להפאר צמעטיהם הטובים של ישראל ויורדת ממדרגתה מצחי ח"ט של ז"א ויורדת למטה לסוף היסוד שלו, ועיי"ז מוכרחת גם רחל נוקבא דז"א שחרד מח"ט למטה צמקום הרגלים וכאמור: איהו ממלל בגופא ונפשא. והיינו כמ"ש (לעיל קודם) שאמר לו הסבא לרשצ"י חזר צך דנעמי היא הגוף ורוח היא הנשמה ועיי"ז נאמר ותלכנה שתיכן הגוף והנפש לצי קצרה, אמנם הכה לעיל דרש צאדם רשע שהגוף כלך אחר תאוה לבו ולכן צור לו הסבא שיחזור צו, וכאן דרש צבעל תשובה שגם הגוף הוא מסטרא דקדושה וכדמפרש ואזיל: ומרחימו דגופא כד איהו בעל תשובה. וכמ"ש (צ"ח פי צלק דף מ"ג ע"ג) דהא לית רחימו דקצ"ה צכדי צר נש אלא למאן דחב מחוציה, דהא ודאי דכל צר נש דאיהו צחיצה קמי קצ"ה צקדמיתא וצחר דאמלך חב מחוציה השתא אחיקר צעתי קצ"ה ואמר ואני אהצחיק עיי"ש, והענין מה שהקצ"ה אובצ לצעל תשובה וצחר מצדיק גמור, מוצן כי אס הגוף הולך מתחלה אחר עבירות, אז ככה הנפש שהיא חלק חלקי ממעלה הוא צמחצר ומסגר צחוק הגוף כי הם שמי הפכים, וכמ"ש (צ"ח נשמת חיים פרק פי מאמר א') צאורך, אצל נאמר עשה

מכחינה (כנזכר צכדיצור שלחח"צ), עיין (כנפי יונק להרמי"ש מפחנו ז"ל, ח"ג סי ג"ג, צסוד שצ"ן) ח"ל וכמו שיש ש"ע צא"א, כן יש גם צחינה המקבלת אורו וכו', והנה תרי קס"א עם ס"ג דאיהו נמי צחינה הכל יחד צג"י שכי"ה דאיהו שכן י"ה, והנה שצ"ן איהו ש"ע וכו', וכבר אמרנו כי צ"פ ח"ל הוא ש"ע, וכן ג"כ ש"ע מהפנים צחילוף מלפ"ן הם ש"ע ש"ע, חבו ושעש"ע יונק וכו' עכ"ל לעניינו, ועיין (צ"ח ע"ב ע"ב) ח"א פי"ג) ענין שעש"ע הצ"פ ש"ע נכרות ה"ל, ועיי"ש עוד (צ"ח ע"ב פי"ד) שצאשר אינם שלימים צקומתן אין לז"א רק ק"צ אורות, ואח"כ כאשר יומשך לו עוד ח"ר"ך אורות ויהי הכל ש"ע צמחצר צכוונה צממור לדוד כי רעי צליל שצח, וכ"ז נמשך פי האמה כמ"ש (צ"ח פי"ד) עיי"ש, וחבו י"ל כי שצ"ן עולה ש"ע צדברי הכנפי יונק הנ"ז ותקראנה לו השכנ"ה צ"פ שצ"ן (ש"ע) שהוא צסוד שעש"ע יונק, חב נמשך לז"א שיהיה לו כל הש"ע נכרות ואז הוא צשלימות הצחי ז"א עמודא דאמלטיחא, חבו הכמשך יולד צן נעמי דא עמודא דאמלטיחא כדמפרש צזה: יולד בן נעמי דא עמודא דאמצעיתא. היינו כמ"ש רבינו (צ"ח צ"ג משער הללם, צמד"ק) דסוד כי צללם חלקים עשה חב האדם דז"א, שהוא סוד האדם עיקרו, והמוחין שלו נעשה משם חלקים שהוא סוד הצינה עיי"ש: דאתמר ביה בני בכורי ישראל. מציא מפסוק זה ראיח דישאל שהוא עמודא דאמלטיחא נקרא צן, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) וכצאשר דוכחי ועי' (צפרע"ש פרק פי משער הצפילין): כד חאבו ישראל וגרמו לאסתלקא שכנינתא עלאה. כן הוא גי' (הגרי"א, והמק"מ, והצחר יחזק) וכז"ל, וציאור הדברים מוצן עפמי"ש (צזכר פי יתרו דף פי"ד ע"א וצאור החמה) צסוד עטרה שפטרה לו חמו, לצזמן שישאל מקיימין החורה, אז אמה עלאה מטערת להמלכות ע"י הצפארת צסוד ישראל אשר צך הצפאר, הצפארת הצינה צמה שצכה הוא מקושט ומפואר צכווני, והיא הצפארת צכוליהא צן מקושט ומצפאר צכמה גוונין, וצכה האור משער ז"א להמלכות צעטרה שפטרה לו חמו. ומלכות שהיא מקבלת הטערת מצעלה היא הכל מאורות אמה עלאה. ואם ישראל הי"ז חוטאים, נאמר ערות חצ"ך וערות חמך לז' תגלה, שעי עונותיהם מסתלק הטערת של

בקברא מיניה. ועלה אתמר (משלי ו) בהתהלכך (דף ע"ו ע"א) תנחה אותך בעלמא דין, (שם) בשכבך תשמור עליך בקברא. והקיצות לתחיית המתים (ג"א לעוה"ב) היא תשיחך. דא נפשא לגבי גופא.

וברצינא קדישא, אם גופא לא חזר בתשובתא וחזר עורף לגבי תיובתא, נפש אתפרש מיניה ואתקרי ערפ"ה. וגופא דא אתאביד מתרין עלמין:

אמר ליה סבא סבא. והא כמה קברין למגנא, והא אם גופא אתאביד, על מה תקום נפשא לתחיית המתים. דהא ודאי גופא אתאביד. ואתמר דאתאביד מתרין עלמין. והא נחית לנשייה דתמן אתנשי לדרי דרין. אם כן כמה קברין למגנא.

אלא

באר לחי ראי

דמשפטים דף ק' ע"א) האי גופא קדמאכ דשכך מה אחעביד מניה וכו', לפיס סכלתנו דבר נש אשחמע דכאי קדמאכ דלא אשחלים בקדמיהא אחאביד כואיל ולא זכא, אי ככי למגנא אשחלל דפקודי אורייתא או אפילו בחד מנייהו, והא חן ידעין דאפילו ריקנין שך מלאי מנחה כרמון, וגופא דא אע"ג דלא אשחלים לאחראכ ולמסגי וכו' פקודין אחרנין דאורייתא נטר דלא אחאבידו מניה וכי למגנא כוו וכו', דהא חנא ידענא דהכי אהון סברין וידעין דכל אינון גופין ליונין בריקניא דלא אית לון קיומא לעלמין, לאו ככי וחם לן לאסחכלא באלין מילין עיי"ש, וכדצרים באלו הקשה גם ככל לדצריך דרשע אס מה בלא השוכה אחאביד גופא ונפשו מעוה"ז ומעוה"ב, נמלא שהקבר שלו הוא ריקן בלא גוף ובלא נפש, חזי לא ניהן להאמר דהא לפ"ז אמרה צע"כ כיון דקיי"ל דצכל קבר בגס שכליותה של העלמות והגידים והצער כלל ונפסד, עכ"ז נשאר עדין עמם הלח שע"י חכה להח"מ, וכמ"ש (פי וארא דף כ"ה ע"ב) דהכוא גופא שהיה צעוה"ז הוא יקום ולא יכיה גוף חדש. דמהאי גרמא חד דאשחאר מן גופא חרות ארעא דלא אחרקב ולא אהבלי צעפרא ישחכלל כל גופא וכל שיפוי, וקצ"ה יכיה ציב רוחא וכו' עיי"ש, וע"י דצרי רציו (צלקוטי בש"ס צבא קמא) צכוד ועלמותו יחלין, דאס היו כל העלמות שבקבר נרקדים לא היו זוכים לקום צחכ"מ, וכנס הוא כמ"ש ובשכ"ך השמר עליך ונחך כי תמיד, שהשי"ת הוא משפיע אור ושפע להעלמות שבקבר שע"י יוכל לקום צחכ"מ עיי"ש, ועיין (בנשמת חיים מאמר א') פנ"ו) שהציו מהרב באגרת החמיה שיש עושים וסוצרים שהגוף יצלה בקבר ונפסד ולא תשוב הנפש לגוף אחר הפרדה. והבגמול והעונש והח"מ הוא רק נפש לבד, אבל המלמין צחחיה מוכרה שיחמין צהשארת הנפש איך תשוב הנפש להבוג גם אם כבר נפסד, ועיי"ש (במאמר ע"ז) שהציו ראיות לזה באורך, וכדצרים יתייחדו עם דברי (הזכר, ולקוטי בש"ס) כ"ל, ולא מוצן כאן שח"ל רשצ"י להבצח בלא כל

שעשה השוכה אגלחי מלחה למפרע שנטשה מלוח גם מהחיות הגופנים והכל נצראו לנורך עבולתו יחצ"ש, וע"כ אמרו חז"ל בש"ס (ברכות דף ל"ד ע"ב) צמקום שבעלו השוכה עומדים לדיקים גמורים אין יוכלין לעמוד, וכן אמרו בש"ס (שם דף ס"א ע"ב) ויירי ה' אלקים את האדם ציר טוב וציב"ל, והיינו כי לאחר שעשה השוכה נעשה רצונו יחצ"ש גם מהינכ"ר, ע"כ מי שחז מהחלה ועשה השוכה אח"כ, הוא חצי צחכ"ה יחירה צעיני הקצ"ה יותר מלדיק גמור, כי ע"י נחמלא רצונו יחצ"ש וכאמור: ועלה אתמר. (באבות פרק ו' משנה ט', ובסוטה דף כ"א ע"א). בשכבך תשמור עליך בקברא והקיצות היא תשיחך לתח"מ ג"א לעוה"ב. והכל חד, וכמשחז"ל (באגדה בראשית פרק מ"ה) שבכ"ך השמר עליך בקבר שהיא משמרה אוחו מן רמח ותולעה, והקיצות היא השיחך, כשיעמדו הכל לדין הוא סניגור שלו ומלמדה עליו זכות עיי"ש. דא נפשא לצבי גופא. כלומר כי (באבות טס) דרשינן פסוק זה צמעות לימוד החורה לצבי כוללות האדם שהחורה היא הולכה עמו צעוה"ז וצעוה"ב ומשמרהו, וצדורש זה של הסבא צכוד נעמי ורוח נדרש פסוק זה צמעתה בעל השוכה שמחייחדים הנפש עם הגוף שאז הנפש הולכה עם הגוף ומשמרהו וכאמור. וברצינא קדישא. גם זה הוא דברי הסבא שאמר לרשצ"י, צונינא קדישא עוד חדה, כי ערפ"ה הוא ניגוד לרוח ג"כ צענין השוכה מסערה דנפש, שהגוף נקרא אף ערפ"ה על שהוא חוזר עורף מלון הנפש ואינו חוזר צהשוכה להשלים רצון נפשו: והא כמה קברין למגנא וכו'. כקושיא זו הוא (צ"ה רות דף ס"ט ע"ג) עב"פ ונכרתה הנפש הכוא מלפני, אי הנפש חכרת, בגוף מה הוה מנמו, אי הכי כמה קצרות בריקניא, כמה ליונין למגנא וכו'. גופא דשציק אחאביד וקברא בריקניא, אי הכי כמה גרמין אחאבידו וכמה קברין למגנא, אלא הקצ"ה לא ישע עובדי ידיו וכו', אלא לשולם לית קברא למגנא ולית ליונא בריקניא וכו' עיי"ש, וכן נמלא קושיא כזכ (צכר צכצח

עין

אלא ודאי קובי' לא ישני עובדי דוי. דודאי עלמא דין ועלמא דאתי דאינון שמיא וארעא, דקובי' אינון. ועלייהו אמר דוד (תהלים 130) השמים שמים ליי. ארעא (שם 130) אתהלך לפני יי בארצות החיים. עלייהו אתמר עלמא דין ועלמא דאתי בשמא דיקרק (אתנהר). הה"ד (שם 13) י"שמחו השמים ויתגל הארץ.

אימתי, בזמנא דאתמר לגבי שמים והארץ דסמאל ונחש (ישעיה נא) כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה. ולבתר דימחי לון וישצי לאלין ממנן דעלייהו. מיד יחדש לון קובי' לשמיא וארעא דיתמחון בגין אלין ממנן בישין הה"ד (שם 10) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה וגו', וכולא בגין דלא ישתצון עובדוי דוי דאינון נשמתין וגופין דאתאבידו מתרין עלמין. ואלין עתירין דבגלותא, בגין דהאי עלמא איהו דלהון.

אבל מסכני דאינון צדיקיא, טובא דלהון לאינון עלמין (נ"א דאינון עובדין) טבין, די בהון אתבריאו תרי תורות, אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ, דאגרא דלהון תמן. ובגין דלתתא ארץ החיים תמן גופין לנשמתין קדישין דאתבריאו בשמא דיי.

וגופא

באר לחי ראי

שצא משרש הארץ דקליפה כניל וכדמפרש ואזיל: נשמתין וגופין דאתאבידו מתרין עלמין. שכלשמה נצרא משמים שהוא עו"כ, והגוף מהארץ שהוא עו"כ ואלין עתירין דבגלותא צכמשך כדרוש הוא מצאר עוד ענין אחד צזכ. כי (צקבלת ה') אמר, והשבע לעשיר אינו מניח לו לישן (ופירש"י) עשיר ח"ה ובעל שמועות שאומרים שמועות מפיו, ולאח"כ אמר עושר שמור לבעליו לרעתו, ואיחא שם (צמד"ר, וצפרש"י שם) דעושר זה מורה על הרשעים שיורדים לשאלו צשציל גאון עשרס, ומפרש ככא לפי הכקדמה שכתב שיש צ' גוויי שמים וארץ וגופניות, דהשעירים שצגלותא שצזכ"ז שחס משוקעים צגשמויות וארליות של עו"כ ועושים ממנו עיקר יטן כי הלא כמה משוקעים צשמים וארץ דמסערא ד"ס"ם ונחש, ע"כ הוא שמור להס לרע. שגורס להס שצעושים צרוצ עושרס ומתגאים צעושרס וע"כ אומרים לאל סור ממנו, ע"כ אחאצידו מתרין עלמין, אבל העשירים שיהיה צזמן בגאולה שחס נשפעים מארץ דצסערא דקדושה נאמר עליהם והשבע לעשיר וגו' וכאמור: בגין דהאי עלמא איהו דלהון שחס משוקעים ונשרשים ואוכלים ושצעים מעולם וארץ דמסערא דמסאצני שורש הרע וכאמור: אבל מסכני דאינון צדיקיא. ר"ל הצדיקים דלית להו כלום צהאי עלמא ועוסקים תמיד צעניני שמים וארץ דמסערא דקדושה ושורש העוץ. דאינון עובדין פבי"ן. ר"ל שעושים תמיד מלות ומעשים טובים, יטן כי שורשם הוא מארץ ושמים מסערא דעו"כ כנזכר: דבהון אתבריאו ב' תורות וכו'. עיין (צילקוט ראובני ר"פ האינון) השמים ואדברה וגו', הורה שצכתב נקרא שמים שהוא שם הוי"ו והורה שצעי"פ נקרא ארץ שהוא שם אדני עיי"ש, ולא אמר דהצדיקים שחורחס אומנחס לית להו כלום משמים וארץ מעולם כגשמי, אלל

ענין חס"מ יהיה רק צמח שיחזרו הנשפות לתוך הגופים שצקצרות כניל וא"כ צעי"כ אהס לומר שהגוף לא יתאצד צקצר ונשאר צקיומו כנזכר עד זמן תחסי"מ: דהא ודאי גופא אתאביד וכו' כלומר דהא דהא ודאי אינו מקשה ע"ד הסצא צמח שאמר כן, כי הלא גס אינו אומר כן דזודאי זה אמת שהגוף של הרשעים יתאצד וירקצ צקצר ולא ישאר ממנו כלום כאשר אמר הסצא: ואתמר דאתאביד מתרין עלמין. כלומר וגם זה מ"ש הסצא וגופא דא אחאציד מתרין עלמין, גס זה אמת כי כן אהמר צמקוס אחר צדברי חז"ל: והא נחית לנשיה (כסי"מ והגרי"א) גרסי לאישצי וכ"ל, שכן הוא הלשון (צז"ח) שם. א"כ כמה קברין למגנא. כלומר אמנח לגבי הקושיא שהקשינו דלפיי"ז אהא שנשאריו כמה קצרין צריקניא ולמגנא כנזכר, יש הירון. הה"ד ישמחו השמים וגו'. צרי"ת יקריק: לגבי שמים וארץ דס"ם ונחש וכו' וכמ"ש (לעיל סוף תיקון ה' דף כ"ד ע"א) שים שמים וארץ דס"מ ונחש, שחס זוי"ג דקליפה דלא דחילו משמים וארץ דקדושה שחס סוד קצ"ה ושכינתיה, ולעתי"ל יחצעלו השמים וארץ דקליפה צסוד כי שמים כעשן נמלחו וגו' עיי"ש: ולבתר דימחי וכו'. מיד יחדש לון קב"ח לשמיא וארעא. צזכ הוא מתרין קושייתו דהכל אמת. כן מה שאמרנו דהגוף של הרשעים שלה חזרו צתשוצב אחאציד לגמרי ורקצ, וכן מה שאמרנו שאותן הגופין שמתו הם יתחדשו ויעמדו לעתי"ל צתח"מ, כי הכל יחכן דכאן מיירי צחלק הגוף דעומאחא שהוא הארליות דארץ דמלכות דקליפה דזה הגוף צעי"כ לירקצ ולצעל ממליאותו. כיון שעושרו הוא משרש הרע דקליפה שסופו לצבעל. אבל חלק הגוף דקדושה שהוא מסערא דארץ שהוא המלכות דקדושה, זה לא נרקצ ולא נאצד מתמתה כהעושים, כי כהעושים הוא רק מסערא דגוף

וגופא דמשה דאתמר ביה (דברים לד) לא כהתה עינו ולא נס לחה, מתמן הוה. ובגיניה הוה איהו בעא רחמי דלא ימות ויפוק מיניה. ולא על גופא דהאי עלמא דאתקרי סנדל לגביה. דעליה אתמר ליה (שמות א) של נעליך מעל רגליך.

אדם וחיון ובעירין ועופין דתמן, אינון עובדא דבראשית. ואינון בדיוקנא עלאה. דאלין דאתמר בהון במרכבתא (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם וגו'. דאינון בעירין עלאין. עלייהו אתמר (ישעיה סד) יעשה למחכה א) לו. **ותמן** עץ חיים, דמאן דאכיל מיניה אתמר ביה (בראשית א) ואכל וחי לעולם.

ותמן כרסיין די דהבא וכספא ואבנין יקירין וערסין דכספא ודהבא. ורמיח פקודין דמני לון משה לישראל בהאי עלמא, לדכאה רמיח אברים דההוא גופא. וגופא דהאי עלמא שפלא איהו סנדל לנשמתא. דאתנפא (ניא ואתנפא) בווהמא דהאי עלמא.

הא הכא תלתין וחד זמנין דאתפרש בראשית. ועשר אמירן ותלתין ותרין שבילין. הא שבעין ותרין, וצריך לפרשא לון: (פתח ואמר בראשית)

בראשית

באר לחי ראי

ומתקני לון לעמרא לעילא. ועיד אתמר עין לא ראתה אלקים וזולתך יעשה למחכה לו עיי"ש: ותמן עץ חיים וכו'. שטעמין ממנו דלדיקים בגי' וכמי"ש (ברעי"מ פ' משפטים דף קי"ז ע"א): דמאן דאכל מיניה אתמר ביה ואכל וחי לעולם. וכמי"ש (ברעי"מ שס) דלדיקים האמתים שטעמין מאילנא דחיי דכתיב ציה ואכל וחי לעולם, בגין דלחברי צאורייתא דלאתמר צה עץ חיים היא למחזיקים צה. חיים דיליה חכמה וצניח שהם חיי המלך עיי"ש, הנה מצוחר משם דתענוג גופניות שמענגין להלדיקים הוא רק לגוף הרוחני שנעשה מארץ החיים הרוחני שהוא התורה וכאמור: לדכאה רמיח אברים דההוא גופא. עיין (במד"ר לך לך ריש פ' מ"ד) רב אמר לא ניתנו המלות אלא ללרף צהן את הצריות, וכיוצא בזה איתא (במד"ר שוח"מ, שמואל פ"ד) אי"ר לא ניתנו מלות אלא ללרף צהן את ישראל עיי"ש. ואמר הכה דכזה גי' הכוונה רק לדכאה רמיח אברים של הגוף הרוחני הי"ל: וגופא דהאי עלמא וכו'. ר"ל דהגוף הרוחני עיקר האדם שהוא הלבנה של הגשמה, משאי"כ הגוף הגשמי הוא רק כמו סנדל להגשמה שנוצחין אותה כשהולכין צמקום הטינופת כדי שלא יתענוף הגוף והמלבושים: הא הכא תלתין זמנין וכו'. (ובדפוס מנוכח וואמס"ד) חיבות אלו נדפסים צריש תיקון שח"מ, כי הם כמו הקדמה לתיקון שח"מ, ועיין (בהיקונים של הגרי"א צמקום הקדמה הראשונה צדק י"ח ע"צ מהנדפס) ציחור דברים אלו, והציח איהו שינוי מוסחלות צה, וכתב דהגיי הכוונה צה הוא הכא הא כ"ח זמנין דאתפרש בראשית ועשר אמירן ולי"ב שבילין הא שבעין וצריך לפרשא לון. ור"ל כי סיב מספר המאמרים שדרש עד עתה צמקום הראשון דמשפח צראשית

אלה משמים וארץ וקדושה שבהם גשר כצ' תורות שכתב ושצ"פ אשר צהם יכגו יומם ולילם: דאגרא דלהון תמן. דשמים וארץ דלהון הם גן ועדן. גן הוא צארן, ועדן צשמים דמפרש ואזיל: וגופא דמשה וכו'. עיין (במד"ר סד"א"ר פרק ד', וצילקוט שמעוני פ' תשא ס"י ע"א) משה זכה לקירון עור פנים צצביל התורה שקבלו ישראל וכנגם עמו לצית עולמו שנאתמר צמשה לא כהתה עינו ולא נס ליחה עיי"ש, ומצוחר כאן הענין צזה כי הלא צבר מצוחר (לעיל תיקון כ"א דף מ"ח ע"ב) דמשה רבינו לאחר של נעלו ולאחר שנעבר ירו ושכח כצש"ו. זכה לגוף קדוש דחיי השמי"ל שזוכים צכזה דלדיקים בגי' צגין דלחתיכא צאורייתא עיי"ש וציחורו שם, ולזה אמר דמשה שזכה לקירון האור צמה שלא כהתה עינו ולא נס ליחה מתמן הוא, היינו כי לאחר דלחתיכא צאורייתא השיג גוף קדוש של הלדיקים צבגי' ששורשו מארץ דקדושה שהוא סוד התורה כג"ל ע"כ לא קבל הפסד לעולם ולא כהתה עינו ולא נס ליחו גם לעת זקנתו, ולאחר פטיחתו נכנס הגוף עמו לצית עולמו וכאמור: ואדם וכו' דתמן עובדא דבראשית וכו'. לאחר שדרש צסוד שמים וארץ שהוא צצחא דגי' עליון ותחתון, הוא ממשיך הדרוש גם צצאר ענינים והנצחיים, אדם וחיון וכו' דעובדא דבראשית, אדם וחיון ובעירין וכו' שנצראו להשחטעש צהם נשמות הלדיקים מגי' עליון ותחתון וכדמפרש ואזיל: ואינון בדיוקנא עלאה דאתמר בחון במרכבתא וכו'. וכמי"ש (צצכר ויקהל דף ר"א ע"א) עיי"ש: דאינון בעירין עלאין וכו'. וכמי"ש (צצכר שם) דכ"ר ראשי חיות הם צצרעב פתחין ועדן דלתחתא דצארעא, ועיקרן ושורשן של החיות המכרים הם צעין עליון, ובהם משחטעשין נשמותיהם של לדיקים

תקונא תלתין ותרין

בראשית מאמר קדמאה לכלא.

ואיהו כליל תרין דבורין (שמות כ) אנכי, ולא יהיה לך, דאתאמרו בדבורא חדא. ותרוייהו אינון רמיזין במלת בראשית, בגין דא בראשית, איב רשיית. איב, אי אנכי, בי לא יהיה לך. וכולא באת אחד בי. ואיהו בי מבראשית.

אמר רבי אלעזר, וכי מאן דאית ליה עבדא ואפיק ליה לחירו משעבודיה. אית ליה לרבנויה לשבחא גרמיה במפקנותא לחירו לעבדיה, וכי קוביה דאמר לאברהם (בראשית ט) כי גר יהיה זרעך וכו', אית לשבחא גרמיה כמה (דף ע"ו ע"ב) זמנין (שמות כ) אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

אמר ליה רבי שמעון, הכי הוא ודאי. אבל הכא לא משבח קוביה גרמיה דאפיק לון מן גלותא. אלא חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים, לאשתמודעא בדרגא א דאפיק לון, דאיהי יובלא דאתמר ביה (ויקרא כה) יובל היא שנת החמשים שנה, ואינון חמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה בסיני בר חד דלא אתמסר ליה. ובגין דא אדכיר חמשין זמנין באורייתא יציאת מצרים.

אמר

באר לחי ראי

[היינו שלכך פתיחה החורב צלות ב', רומח על דיבור של הקצ"ה אנכי ולא יהיה לך שחס שחיס זו שמענו, ע"כ פתח צלות ב'] : חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים. [עיין (צביאור הגר"א) שחשז צוח החמשים פעמים שזכר יליאת מלרים צתורה. וצחמת (צפרדס עער י"ג פ"א) חשז החמשים פעמים יליימ שזכר צתורה, וקחשיז שמה מלכד אלו עוד יליא פעמים יליימ שזכר צתורה, ותי (ברמיק ז"ל) שם צשם מפרש אחד) שאלו הייא מקומות לא זכר יליימ רק לזכור היום או להזכיר העם צליימ, אצל צהחמשים פעמים וחס בעיקר הוא לזכור כגם דיליימ עכתי"ד] :

דאיהו יובלא דאיתמר ביה יובל הוא שנת החמשים שנה. [וכתי"ש (צוה"ק יתרו דף פ"ה ע"ב) עב"פ הזה אשר הוצאתיך מארץ מצרים דא יובלא, כמה דהניק מסערא דיובלא נקפו ישראל ממלרים, ובגין כך חמשין זמנין אדכיר יליאת מלרים צתורייתא וכו' עכ"ל, וכן הוא (להלן צחיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) כל כדווש הזה, ועיי"ש צצלי"ג ע"ש צזה] : ואינון חמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה בסיני בר חד דלא איתמסר ליה. [כמזכור (צש"ס ר"ה דף כ"א ע"ב. ובנדרים דף ל"ח ע"א) חמשים שערי צינה כולם נתנו למשה חסר א', שנאמר ותחסרכו מעט מאלקים עיי"ש. ועיין (צחל"ה"ה להאר"ל, ומזכר צקכ"י ערך ק"כ) כי משה ויקחו מקיב ירושי אלקיים, ע"כ נאמר והיו ימיו מלא וצש"ס, רומח לקיב ירושי אלקיים עיי"ש. (ובצור עינים לתרין הכי"ק א"ל, ח"א ערך

בראשית ודמתן חורב. הם צמספרס כ"ח פרקין, וצדושים הללו נכלל דושים לכל עשרה מאמרות ולכל הלי"צ נחיצות שצבס נצרח העולם, כרי כ"ח י ל"צ ס"ה מספר ע', ועל זה הוא ממשך כדווש צחיקון שח"י שמשפר הזה הוא מרמז לסוד ע' פנים שצתורה, שמצטלן צהס השרים של ע' אומות ושל הי"ה"י, אמנס הכא לפניו לא נמלא כל המספר של כדושים דחשיז הכא צשלימות, כי חסר לנו כמה מאמרים הן ממספר הכ"ח פירושים דפסוק ראשון דמע"ב, והן מהכדושים של הלי"צ נחיצות עיי"ש צחריכות :

דאתאמרו בדבורא חדא. אנכי ולא יהי לך צדבור א' נאמרו, כשאר"ל (צמכילתא פי יתרו) ו"ל ומכ ת"ל אנכי ולא יהי לך. אלא מלמד שזמר הקצ"ה י הדצרות צדבור וחזר ופרטן דיבור דיבור צפי"ע שומע אני אף כל הדצרות שצתורה צדבור אחד נאמרו, ת"ל האלה אמרו דיבור אחד, ושאר הדצרות שצתורה נאמרו דיבור דיבור צפי"ע. והצ"א (צפירשי"י). כגם דמשם משמע דכל הי דצרות קן ולאו דוקא אנכי ולא יהי לך. אולם עיין (צגור אריה למבר"ל מפרש"ג א"ל) שם צחילוק צמה שנאמר אנכי ולא יהיה לך צדבור אחד יותר משאר הדצרות שנאמרו ג"כ צדבור א' עיי"ש] : (ועיין (לעיל חיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) ובצלי"ג שם צדי"ה לחאחא צה דעשר דצן צדבור חד אשחאמרו) : וכולהו באות אחד בי ואיהו בי מבראשית.

אמר הא ודאי אתישב דעתאי.

מאן אלקים אחרים. אלין ממנן דשבעין אומין. וסמאל ונחיש הא ע"ב.

בגין דא קוביה יהיב אורייתא מימינא דאיהו חסד, ומשמאלא דאיהו גבורה, דאית בה שבעין אנפין, לשזבא משבעין אומין.

ואורייתא איתיהיבת ממיא ואשא דאינון תרין. לשזבא לישראל מסמאל ונחש דאינון ממיא ואשא.

ובגינייהו אתמר (שמות כ) לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. ולקבל עי' אומין עי' נפש. ומאן

באר לחי ראי

ערך חלבים) הכיח זכח כי ז"ש ותחסרכו מע"ט
מאלכוס, כי מע"ט עולה קי"ט, וחסר אי ממספר קי"ט
ואותו שחסר נעלם ממשע עי"ש, ויוצן הכמשך עם
להלן צבחי קי"ט נרופי חלכוס כנז' להלן צדי"ח מאן
חלקים אחרים]: ובגין דא אדכיר חמשין זמנין
באורייתא יצ"מ. [עי' (צרמז"ן) בהקדמתו לפי
התורה) כי החמשים שערי צינה הם צסוד ספירת
העומר (מזמן ילידת מלרים) וסוד היוצל, והיינו
כדאמנן צזח] סאן אלהים אחרים. [יוצן צזח המשך
הדברים שדרש הפסוק חנכי ולא יהיה לך אשר הולאתך
מארץ מלרים צסוד היוצל חמשים שערי צינה כנ"ל
שזבו ענין חלקיים מדת הצניעה, והנה צבהארז"ל
צכמה דוכתי עיין (צע"ה) שער קליפת גוגה פ"ג,
וצפרע"ה שער חג המלות פ"ו) ח"ל והנה סוד
התפשטות של חלקים כחצנו צמקום אחר כי הוא
מתפשט עד קי"ט נרופים וכו' עדיין הוא צקדושה
ומשם וחיך הוא שמרי היין והקליפה וכו' עכ"ל. ונעיל
מזה (צפרע"ה סס) שמא לחלקים מתפשט כל כך עד
שמוציאין השמרים אשר צו חלבים אחרים עכ"ל. ועוד
שם צכנה אותן מיי משם חלביים היה יונק פרעה
וכו', וגם כי אותיות מיי הם צסוד נ' יום מפסח עד
עלרת והם סוד חמשים שערי צינה וכו' עכתדיה
לענינו ועיין (צע"ה) שער מיי ומי"ד דרוש אי) וכיון
דמייירי מולי"מ מהחמשים שערי צינה שם צבחי שם
חלקיים ומשם יניקה חלבים אחרים כנ"ל (כי את
זה לעומת זה עשה חלביים), ע"כ שאל צזח שפיר
מאן חלבים אחרים כנז': אלהים אחרים. [עי'
צדיבור הקודם. וי"ל עוד מהמשך מה דמייירי צמשיה
רצונו וסמך לי שאל מאן חלבים אחרים עפ"משי"כ
צמחורי אור למחרי"מ פאפארש זי"ל חלביים אחריים
גי משי"ב, כי ז"ח מכניסן ומשם מרכבה לו עכ"ל ועי"ש
ציחיר נחיצ ועפ"י"ז שפיר בהמכות כי משם מכניסן
שם לעומתו כנז': ועי"מ ונחש. [עיין (לעיל חיקון
כ"ח דף נ"ו ע"א) ועל איתמר לא יהיה לך חלבים
אחרים על פני, מספרל דסי"מ ונחיש דליון חלביים

אחרים עכ"ל, והיינו כדרש דכח על הכי כתיב
לח לא יהיה לך חלביים אחרים דליון שורש צחי
חלבים אחרים כנז'] בגין דא יהיב קוב"ה אורייתא
מימינא דאיהו חסד ומשמאלא דאיהו גבורה.
[כמבואר (לעיל בהקדמת תיקוני זוה"ק דף י"ח ע"ב)
ח"ל וכד חתנוולת מחסד חחקריחת תורה צכנת
לחתיכיבת מימינא וכו', וכד חחקריחת מגבורה חחקריחת
תורה צבע"פ עכ"ל, וכן (צתיקון כ"ח דף מ"ז ע"א)
עי"ש וצבלי"ר ד"ה לחתיכיבת מימינא ומשמאלא]:
דאית בה שבעין אנפין. [עיין (רע"מ פנחס דף
רמ"ה ע"ב) יין חית מנייה תרי גוונין יין חוור וסומק
עי' חנפין הוא ע"כ ולקבל תרין גוונין וכו' עכ"ל
לענינו, ועיין (לעיל צחזוכ"ק חיקון כ"ד דף ס"ח
ע"א) ויכליו צחשצן ציין, ועי"ש (צציחור הגרי"ח
צדי"ה דקידוש) ויכלו דכח ל"ה מימין ולי"ה משמאל,
ועי"ש (צצחר לחי ראי צדי"ה צחשצן ציין וכו') ע"ד
הרע"מ כנז', וע"כ לענינו צזח הוא סוד הכי חנפין
(לי"ה מימין ולי"ה משמאל) והם תרין גוונין חוור
וסומק והם ע"כ, וייתיהו הדברים עם כל מ"ש צזח
על הכי חנפין דהם צחרי גוונין צחסד וגצורה והם
ע"כ, וכמו כן יתחדו הדברים עם כל מ"ש צזח על
הכי חנפין שהם צחרי גוונין צחסד וגצורה והם ע"כ
לקבל ע"כ שריס דחרי"ה וקליפת את זה לעומת זה
כנ"ל]. ואורייתא איתיהיבת סמיא ואשא. [היינו
מיי"ס. כמ"ש (צישע"י נ"ה) הוי כל למל לכו למים, וכן
עוד צמקראות, וכן צשי"ס (חענית דף ל"ז) ד"ת נמשלו
למים, ועוד כ"פ צדח"ל, וגם נקראו ח"ש כמ"ש
(ירמי כ"ז) הלל כה דצרי כח"ש נחוס ה', ועיין (צמס'
חענית דף ז ע"ב) וככנה צדח"ל]: ס"ס"ם ונחש
דאינון סמיא ואשא. [היינו כי ס"ס"ם הוא שרו של
עשו כדח"ל (צמד"ר, ופרש"י צפי וישלח) עכ"פ
ויחצק ח"ש עמו, והוא שורש המקטרגים רחשיה גויים
עמלק בן חליפו בן עשו. ונקראו חרי"ה מיי"ס חזוניס,
הושיענו חלקים כי צחו מיי"ס עד נפש, זהו כח
צן החומות כמ"ש כרש"ונים, וצחי ח"ש"ל הוא כח
השואלי

ומאן דעבר על ע' אנפין דאורייתא דאתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. שלטין
שבעין ממנין ואומין דיצהיר על ע' נפש. וכמה גלגולין ייתון לבר נש על חובין אלין.

ואם לא חזר בר נש בתיובתא באלין גלגולין, ההוא גופא נחית באבדון. גלגולא קדמאה,
אצטבע בגוון חוזר ורכיב נפשא בסוסיא חוזרא דאיהו גופא, אם חזר בתיובתא אתמה
ביה (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. ואם לאו, ייתי בגלגולא תניינא, ורכיב
בסוסיא סומקא. ואם חזר בתיובתא אתמר בחובא דיליה (שם) אם יאדימו כתולע כצמר
יהיו. ואם לא אתחזר, אתגלגל בגלגולא תליתאה, ורכיב בסוסיא ירוקא, ודא גופא.

ואינרן מזל אריה, מזל שור, מזל נשר, דעלייהו אתמר (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים
שלוש עם גבר. (שמות כא) ואם שלש אלה לא יעשה לה לנפשא בתלת גלגולין דעביד
לה

באר לחי ראי

באבדון [ומה שיכיב עם זה כגוף בתחכימ, צוכ
נחלקו ר"ש והסבא (צריש דף ג"ה ע"א) עיי"ש ובצאר
לחי ראי צוכ]: גלגולא קדמאה אצטבע בגוון חוזר
וכר בגלגולא תניינא וכו'. [עיינן (לעיל תיקון ו' דף
כ"ז ע"א) צפנין בג' גלגולים, ואלו אינון וכו' דתלת
כיסויין דתלת גוונא דעינא, ועיי"ש ובצ"ל שם אלו
המראה ולצפנים של לצפני הגלגולים שהזכיר צוכ]:
ואינון מזל אריה מזל שור מזל נשר. [ועיינן (לעיל
בחקמא דף י"ג ע"ב, ובתיקונים הז"ה דף ע"ב ע"ג)
מסערא דלחיה דאיכו לימינא דליתמר ציב ופני לחיה
אל הימין וכו', ופני שור משמאל גבורה וכו', ופני נשר
לארבעתן וכו', ולזה רומח ככא תלת גלגולין לחגיית,
דחינו גלגולא קדמאה צחי גוון חוזר שהוא חסיד ימינא
וע"כ הוא מזל אריה, וגלגולא תניינא צפנינא סומקא
שכוא מראה (אדום), סומקא צחי גבורה, ובסוסיא
ירוקא הוא מראה הפלריית שכוא גופא הפלריה אדם
לשבת ציב שנחשז הפלריה, וכדלמרי (שם בתיקון ו')
גופא עלייכו אתמר ופני נשר עיי"ש בצ"ל, וכדלמרי
(לעיל בחקמא דף ד' ע"א) צא אדם לשבת על כסא
עיי"ש, (ובתיקון י"ה דף ל"א ע"ב) ואיכו אדם לשבת
על כסא, והפ"י (בצאר לחי ראי שם) דכוא גופא דז"א,
והגם דחשיב צבחי נשר כאן בצירוקא ודא גופא, ושם
(בתיקונים מזריח) אמרי ופני נשר ומתמן אתקריאת
שכינתא נשרא והיינו שכינתא צחי מלכות, מימ חין
לומר דגם צוכ הכוכב לנשר לרמז לצחי מלכות דכא
מימ מיירי צוכ גם כ"י גלגולין קדמאין לחיה ובסוסיא
היינו ג"כ בגוף צן אדם, אללא שרמיס צבחי חו"ג,
והגלגול בג' הוא ג"כ בגוף צניא וכו' צבחי הפלריה
שנקרא גופא דז"א, ע"כ רמזו צמרנא ירוק כלמור]:
הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. [עיינן
(בזוכי"ק פ' פנחס דף רע"ז סוף ע"א, ופ' כי תלך דף
ר"פ ע"ב) מה שדריש על פסוק זה, ובצפנין תלת
הגלגולים עיינן (לקמן בתיקון ס"ט דף ק"ב ע"ב):
שאר כפות ועונה. [עיינן (לעיל בתיח"ק תיקולא
שתיח"כ

השאיני הילכ"ר שנקרא ח"ש. כדלמריין (בתיקון דף
פ"א ע"א) נורא צי ר' עמרס עיי"ש]: ומאן דעבר על
ע' אנפין דאורייתא. [ע"י (לעיל בדברי רבנו
אלמור"ר המחבר בצאר לחי ראי סוף תיקון ל"א) כסוד
המספר כ"ה י' ולי"ז שעולה סך הכל ע', שהוא מרמז
לסוד ע' פנים צעם תורכ שמצטלים צכס השרים של
ע' אומות ושל הילכ"ר, ועיי"ן תצן כהמשך לתיקון ל"ב
כסמוך צוכ דמסייס שם צכסוף תיקון ל"א]: ע' אנפין
דאורייתא [עיינן (בזוכי"ק משפטים דף ק"י ע"ב)
שעשתא דסליק משה לקבל אורייתא, מסר ליה קוצ"ב)
שצפנין מפתחין דאורייתא, כד מטא לתשעב ושתין הוי
חד מפתחא גניו וסתים דלח כוכ מסר ליה, אתחנן
לקמייה, ח"ל משה כל מפתחין עלאין וסתחין צכאי
מפתחא תליין, אמר לקמייה מרש דעלמא מה שמיה,
ח"ל לחי"ן, וכל אינון לחינתן ציב תליין וציב קיימין
מתורה וכו' עכ"ל, וחילי לזה ירמחן מילין צכאן צמב
דקאמר שנמסרו למשח חמשים שערי צינה חסר אחד,
ע"ז קאמר דגם שצעים פנים דאורייתא אשר נקראו
(בזוכר משפטים שם) שצעים מפתחין דאורייתא
נמסרו לו ג"כ חסר ח', עד שכתרו שער האיחין לחינן
אוחיות הגל"י, כמי"ש שם דע"י תורכ שצעי"ש שנמסר
לו, וצכ לכל כ"י אנפין ומפתחין דאורייתא. (ובציראור
מכרי"א צנו של בגרי"א ז"ל צריש הקדמה התיקונים
דצ"ה שצפנין אנפין דפריש רש"י) תצז כי מרע"ב
צכ לתייס פנים צתורה שצכת, ורש"י ל"י אנפי רחא
דאורייתא חכו על שריכס נאמר ותחברכו מעיי"ט מי"ט
ע' עיי"ש, ובכרנא אז לא זכר (ש' ציב כזכ"ר צנו של
הגרי"א) מדברי הזוכר צמשפטים כ"י שמרע"ב וצכ
לכ"י מפתחין ונאנפין דאורייתא ושכס צתורה שצעי"ש
כ"ז]: שלחין שבעין סמנין ואומין וכו' [היינו
כמי"ש (לעיל בתיקון כ"ב ס"ד ע"א) ומתרין דבורין
(דלנכי ולא יהיה לך) נפיק קלא ותחפליג ל"י קלין
לקבל ע' אנפין (דאורייתא) וקפיל צכון ע' אומין וכו'
עיי"ש ובצאר לחי ראי שם]: והתוא גופא נחית

לה שאר כסות ועונה, (שם) ויצאה חנם אין כסף. (עמ"ס ב) על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו, ועל ארבעה דאיהו מזל אדם לא אשיבנו, דלא יקלקלו ליה.

אבל לצדיקיא (שמות כ) ועשה בן חסד לאלפים. אלפים ודאי. תלת גלגולין בהון איהו רווח תלת אנפין דאינון עלמין דכסופין. ולמאן (שם) לאהביו ולשומרי מצותיו.

לחייביא דאינהו לא יחזרון בתיובתא בתלת גלגולין אלין. אתמר בהון (ויקרא כג) והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה.

אמר רבי אם כן אנה נחית. אלא שבע ארעין אינון. וסלקין לשבעין לקבל שבעים נפש. ושבע ארעין אינון ארץ אדמה ארקא גיא ציה נשיה תבל. ואינון שבע מדורין דגיהנם. ההיא נפשא דלא חזרה בתיובתא באלין תלת. נחית לה קוביה במדורין דגיהנם אלין, ותמן אתנשי לדרי דרין. ואם הוא צדיק אתמר ביה (משלי כד) כי שבע יפול צדיק וקם.

אמר ליה רבי אלעזר, ואם הוא צדיק אמאי נחית תמן. אלא בגין לאפקא מתמן כל נפשא ונפשא מאלין דהרהרו בתיובתא ומתו בקצרות שנין ואיהו טרח בגיניהו.

דא איהו מאמר קדמאה דאיהו בראשית.

בראשית

באר לחי ראי

(לקמן תיקון ס"ט דף קט"ו ע"א) דדריש על שלשה פשעי ישראל תלת גלגולין דרשיעיא, ועל ארבעה לא אשיבנו לא אהדר ליה בגופא אחרת וכו' עיי"ש, ולא מתחיים מה דמסוים הכה ג"כ דחייביא דלא יחזרון בתיובתא בג' גלגולין אלו והאבדתי את הכסף הכוא מקרב עמה כלאמור זכא: בהון איהו רווח תלת אנפין דאינון עלמין דכסופין. [עיין (לעיל דצדרינו זכא דג"כ ויאלה חנם אין כסף) דהיינו בעלמין דכסופין, ולמה בן תלת אנפין שזיכין ליה כדצדיקין לג' עלמין דכסופין נלטיד עפוי"מ דלמרי (לעיל דצדקמת חיקוני זכ"ק דף י"ב ע"א) עני"ג איכו נכר יזאל מעין להשקות את הכג דאיכו עדון נשמחן עכ"ל, ועיי"ש (צצ"ר) שזכו בג' עולמות דהפנוקין "עדן "נכר "גן דמחעדנין דצדיקיא, ע"כ קרא לוחס זכא תלת חנפין עלמא דכסופא, דהיינו חנוגא וחפנוקי כלאמור: ואם הוא צדיק אמאי נחית תמן אלא לאפקא כל נפשא ונפשא וכו'. [כיינו כלאמרי (צד"מ"ט פי ענחס דף ר"כ ע"ב) וכל בני עלמא חזון לשאל, אבל סלקין מיד דכתיב מרודי שאל ויעל, בר אינון חייבין דלא כרכר השוכה לעלמין דמחין ולא סלקין, ואפילו דצדיקין גמורים נחון חנן, אמאי נחיתין, צדיק דעלמין כמח חייבין מתמן וסלקין לן לעילא לעילא ותמן עבדין לן לכהרר בהשוכה, ומאן אינון, אינון דכרכרו בהשוכה ולא יכילו (כיינו כמ"ט זכא דכרכרו בתיובתא ומתו בקצרות שנין ואיכו ערה בגיניהו. וכיינו שמחמה קולר שמוחבם ע"כ לא יכלו להוציא מכה אל הפועל ככרכורי השוכה מה שרצו לעשות לעובד), ותסתלקו מן עלמא וצדיקיא נחית בגיניהון לחייבין

שחיתאח דף כ"ב ע"א) ומפרש שארכ זו חורב, כסותה זו לילית, ועונתה דא ק"ש, ועיי"ש (צצ"ר דג"כ פטמים שלש טס גבר וכו') וכאן דריש לה ג"כ שזריך ע"י החורב וק"ש והמנוח הכז' לחון נפשו בגלגולים הכז' להנילח מצור שחת]: ויצאה חנם אין כסף. [כמו דקאמר זכ (צחיקונא שחיתאח שס, כז' צדיבור הקודם) על מאן דלא מקיים שארכ כסותה ועונתה לפי דדריש כנ"ל, ויאלה חנם אין כסף לא יחא ליה כיסופא לענמא דחתי עכ"ל, ועל כרחק הכונה שם כיסופיא היינו עלמא דכסופין כז' זה הלשון להלן בצמוך, וכן (צד"מ"ק) כמה פטמים על עולם החפנוג והחשקוה שהם בגי"ע העליון, ומי שלא קיים חורב ומנוח לילית וק"ש אז לא יחכר לעלמא דכסופין אלו, כמו דדריש שם ואם שלש אלה לא יעשה לה (שלא יקיים משלש אלה כנ"ל) ויאלה חנם אין כסף צלי עלמא דכסופא בגי"ע שלא יחכר לזכ. וכן כאן צע"כ הפי' דדרוש זה ואם שלש אלה לא יעשה לה, אם לא יחון צג' הגלגולים לא יחכר לעלמא דכסופיא כמו דקאמר בצמוך זכא דצדיקיא דמחקנים כרחוי חכו לתלת חנפין עלמא דכסופין, וע"ז קאמר דמאן דלא מחון הוא אין כסף, צלי בעלמין דכסופין כז': ועל ארבעה דאיהו מזל אדם. [מל אדם שהוא נחשב מדה רביעית זכא מדה מלכות והגליה חרדה מות, על כן צריך ציוחד לחכר יסן שכבר פגם בחגי"ה בגלגולים כנ"ל שלא יפגום במדה רביעית שלא יכיר בכלל לא אשיבנו ח"ו, ועיין (לקמן תיקון ס"ט דף קי"ז ע"א) ודא אדריש דאיכו רביעיא וביגיהה איתמר ועל ארבעה לא אשיבנו בגלגולא יתיר עכ"ל]: לא אשיבנו. [עיין

תקוני תקונא תלתינ ותלת [דף ע"ז וע"ז ע"א] הזהר קלא

תקונא תלתינ ותלת (ליום י"ז)

בראשית דא פקודא קדמאה דאתרמיז בל"ב שבילין דאינון ל"ב אלקים דעובדא דבראשית. כ"ב אתוון, ועשר אמירן דאתכלילן בהו.

תקונא קדמאה יראה. ועלה אתמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת יי, דאית דחילו, אית דחילו.

יראת יי (דף ע"ז ע"א), דא שכנינתא מלכות קדישא.

יראה רעה, דא רצועה לאלקאה לחייביא. ומאן ניהי סם המות א דסמאל, נוקבא דיליה. יראת יי, איהי אגרא למאן דנטיר פקודין דלא תעשה.

יראה רעה איהי רצועה לאלקאה למאן דאעבר עליהו.

קם רבי שמעון ואמר, אלעזר ברי. אית מאן דדחיל לקוביה בגין דיחון בנוי ויסגי עותריה בהאי עלמא. ואי חסר מהאי לא דחיל ליה. האי לא שוי ליה יראת יי לעקרא. אבל מאן דדחיל לקוביה בין בטיבו בין בעאקו. הא דא שוי יראת יי ביה לעקרא.

דתלת דרגין אינון דיראה. אית יראה בין בטיבו, בין בעאקו. ואית יראה דדחיל לקוביה בטיבו ולא בעאקו. ואית יראה דלא שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לעאקו.

צדיק גמור, שוי לה עליה לעקרא, בין לטיבו בין לדינא.

בינוני שוי ליה עליה, לטיבו ולא לדינא.

רשע גמור. לא שוי ליה עקרא לא בטיבו ולא בדינא.

ושכנינתא אמאי אתקריאת יראה. דהא היא מסטרא דעמודא דאמצעיתא אתנטילת.

אלא

באר להי ראי

דחייבין גו שאול, ועטין לון וסלקין לון מן חמין עכ"ל והוא כדלמין, ועיין [בעשרה מאמרות לברמיש מפלגו ז"ל מאמר חקור דין ח"ג פט"ז] מ"ש זכ"ל: דאתרמיז בל"ב שבילין דאינון ל"ב אלקים דעובדא דבראשית כ"ב אתוון ועשר אמירן דאתכלילן בהו. [עיין בדברי האמור"ר בסוף חיקון ל"א] בענין הל"ב נתיבות דבראשית, שהשג עד מספר ע. ובהמשך לחיקון (הקדום) שהוא שם לאחיז (כיינו חיקון ל"ב) ועיין בדברינו בחיקון הקדום דדיב מאן דעבר על עי אנפין דאורייתא עיי"ש. ועיין [בכסא מלך סוף חיקון ל"א] דדיב הא כהא חלה זמנין דאיתפריש בראשית עיי"ש, ופחה בהמשך בחיקונים ז"ל כזכיר עשה ג"כ מל"ב שבילין דאיתין ל"ב אלקים דעובדא דבראשית וכו']: (ועיין [לעיל בחיקון י"ב דף כ"ז ע"א] מענין הל"ב אלקים דעובדא דבראשית): תיקונא קדמאה יראה. [מתחיל ממטה למעלה, וכמיש [לעיל בחיקונה קדמאה דף י"ח ע"א] עליה אתמר יראה כ"י הוא חלורו קדמאה ח"כ קנני ראשית ורכו, ופי' (בבב"ר) דהמלכות אעפ"י שהיא ספירה לחצונה, אעפ"י כ"י היא חיקונה קדמאה בחי

דכליל

אלא כמה דעמודא דאמצעייתא נטיל מרחמי ודינא דאינון ימינא ושמאלא. הכי אייה נטלא מתרוייהו, מסטרא דשמאלא דא אתקריאת יראה פחד יצחק. דמסטרא [ומסטרא] דימינא אהביה אתקרי. ודא פקודא תנינא דאתמר בה (ירמיה לא) ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתך חסד.

ומתרין סטרין אלין אתקרי עמודא דאמצעייתא אור ונר.

ושכינתא אורה, אבוקה ב]. אורה (אסתר ח) ליהודים היתה אורה. אבוקה הכי אוקמוהו מארי ג] מתניתין דצדיקים קיימין קמי שכינתא כנר לפני האבוקה.

מסטרא

באר לחי ראי

מה דמקשה כדפירשנו לעיל דדיה ושכינתא אמאי אתקריאת יראה וכי וכו']: ומתרין סטרין אלין (לעיל חוקון כ"א דף י"א ע"א) ודא אור כנר דאיכו אורייתא ופיקודייה דליחמר צהן כי נר מלוח וחורה אור עכ"ל, ועיי' (צצ"ל) דדיה נר צלצא אור צעיינין וכי מה שכתב ופי לר' החזקוני, צה מצי סטרין אלין אתקרי עמודא דאמצעייתא אור ונר עיי', וכנר אורייתא דליחמרי עמודא דאמצעייתא כמ"ש (לעיל צהקדמה דף א' ע"ב) חורה דאיכו עמודא דאמצעייתא עכ"ל, וכן (לעיל חוקון כ"א דף י"א ע"א) חורה מסטרא דעמודא דאמצעייתא, ועוד שם מלוח צהון ו מסטרא דעמודא דאמצעייתא, ועיי' (לעיל חוקון כ"א דף י"א ע"ב) דקאמר דצחי אורי נהיר צהורה שכתב, וצחי ניר צמלוח עיי', ואיה צה צחי אור ונר כנר, וי"ל דכונה למצאח צה דמאי דקאמריין לעיל כשנמשך להשכינתא מסטרא דאור וחסד אתקריאת צחינה אכבה, וכשנמשך צחי גבורה דליחמך היא צחי יראה, עכ"ל גם כשנמשך מצחי יראה אינה צחי מראה חשך לגמרי ח"ו כאשר היה צקס"ד צכונה דצרו (ועיי' לעיל מה שכתבנו דדיה פקודא חניינא), דהא חושך חיינו גוון אוכס לגמרי הוא צחי שפלה כדאי (לעיל צחיקון כ"א דף י"ב ע"א) שפל הוא גוון אוכס וכי ואיכו שפלותא דנשמתא בגופא, ועיי' (צצ"ל) דדיה ואיכו שפלותא וכו', וגם (צחיקונים דפוס מנטובה חוקון כ' דף מ"ד ע"א) דס"מ הוא חושך עיי', אלח שחילוק רק צה, דכשנמשך לה מצחי גבורה הוא מצחי נר חיינו כי פעמים ו דאלקיס כמו שמפרש להבן צסמוך. והוא חיינו לנר שכולל צו הפחילה שאין צה אור כלל צעמס רק שביח מקבלה כהור צצחי שזשפח דגופא. ע"כ ניר ריה נפשח רוחא כדאמרי כ"ז (לעיל צחיקון כ"א דף י"ב ע"ב) עיי'. וכיון שנמשך מי דאלכיס ע"כ איקרי צצחי גבורה ניר, אלל כשנמשך מצחי חס"ד הוא צחי אורי כמשפיע מלמעלה וצחי דכורא כה צסמוך, ועיי' לעיל

דכליל חרוויכו חסד וגבורה, ח"כ אמאי אתקריאת שכינתא רק על שם יראה צלצו. ועיי' מחרן]: אלא כמה דעמודא דאמצעייתא נטיל וכו'. (חיינו כמ"ש) צשער ככונה צכונה ר"כ דרוש ו) צחינה אהב צכריעב שניכ כי הויק דז"ח כי חויית דימך צחי חסד וכו"פ חדיני צשמאל צחי גבורה, וחס כלולים צגופא דז"ח עיי'. כ"ז]: איהו נטלא מתרוייהו. חיינו דהשכינתא מקבלת מז"ח הוא ג"כ צאופן זכ מחיב סטרא היא מקבלת. ומה דשכינתא אתקריאת יראה היא כשמקבלת מז"ח מלך שמאל יראה צחי חדיני אלל כשמקבלת מלך ימין [אז] אהבה איתקרי. [השכינתא] ודא פקודא חניינא. [חיינו פקודא דויחמר אלכיס יחי אור ויחי אור, ומצאח איך מקבלת מסטרא דחסד, כי משכינתא צחי מלכות דליח לה מגרמא כלום וצחי גוון חשך שבוה חינו מראה צפ"ע, וכשסוחמים חעיינס רואים רק חשך, חיינו צדרך שלילה כראיח דליח לה כלום כצכיל רק שמקבלת אור מלמעלה, וכמ"ש) צפרע"ח וצסידור צכונה ק"ש ורליחס אוחו) נגד חינו רחל שחס חושך ושחס סוד הדן להמשך רחמים להאיר חיינו כשמשכיבין לה האור מפקודא דיהי אור ויחי אור כנר אז היא מקבלת מצחי חסד] דאתמר בה ואהבת עולם אהבתיך ע"כ משכתך חסד. [כמצאח] (לעיל צחיקוני צהקדמה דף י ע"א) צענין שחס חדיני צמילוחו שביח השכינתא מדה מלכות, כל אלן דגוון דליח חוור נעילה מחסד, ואיכו סגולה דיליח רחיומו ורזח דמלה ואכבה עולם אכבהך על כן משכתך חסד, וכן (לעיל צחיקון ל' דף ע"ג ע"ב) פקודא חניינא ויאמר אלקיס יחי אור ויחי אור, ודא אכבה דאיכו אכבה חסד כה"ד ואכבה עולם אכבהך על כן משכתך חסד וכו', יראה אתקריאת מסטרא דשמאלא, ואכבה אתקריאת מסטרא דימינא עכ"ל, וחיינו כדאמרי דפקודא חניינא הוא ויאמר אלקיס יחי אור כנ"ל דדיה כקדום, וכשנמשך מצחי יחי אור להמלכות, אז היא כמשכב מסטרא דחסד ואתקריאת אכבה, וכשנמשך לה מסטרא דגבורה אז אתקריאת יראה, ומחורן שפיר

מסטר דימינא יקריק. מסטרא דשמאלא אדניי דתמן דין. ובגין דא ביומא קדמאה
 (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור, בגין דחמש אור אינון ביומא קדמאה. ואינון
 ה' עלאה, ומתמן נהרין. ה' בשמאלא ודא גר. ודא ה"י מן אלקים. ה' לימינא, ה' לשמאלא ה'.
 (ו) מליא מתרוייהו עמודא דאמצעיתא. בן ייק. ודא איהו רזא אלקים מליא ה"י. דא כתיבת
 קדמאה. ורזא דמלה ה"א, אלקים דא מליאה בהפוך אתון, ודא ה' זעירא דאיהו מליא מתלת
 אתון ואתעבידת קיריק, לעילא איהו קיריק, ובה מתחילין אתון דאורייתא ה' ו. ולבתר ט' ה'.
 ואנה

באר לחי ראי

כ"ל]: : מסטרא דימינא הוי"ה ומספרא וכו'. [היינו
 כנ"ז דדברינו לעיל ד"ה אלא כמה דעמודא דאמצעייתא
 נטיל וכו' (שש שע"כ) בענין כ"פ הוי"ה זימין וכו"פ
 חדיני בשמאל עיי"ש]: בגין דחמש אור אינון
 ביומא קדמאה. [היינו כ"פ אור שנמשכו מוויחמד
 חלקיים יחי אור וגו' והשם חלקיים הוא זינכ כי
 עילאכ כוודע]: ומתמן נהרין ה' בשמאלא ודא גר
 ודא ה"י מן אלהים, ה' לימינא ה' לשמאלא [כי
 אותיות כ"י כשכותבים אותם אז שש חלכיים, כ"ה
 קודמת לה, היינו כי עומדת זימין שהוא המשכה מלד
 החסד, ה' צלד שמאל, וע"כ המשכה כי מלד ארי,ר
 וכמשכה ה' צדחי י"ר מלד שמאל כאמור]. ה' מלא
 מתרוייהו עמודא דאמצעיתא. [חחר לדבריו לעיל
 מ"ש כי עמודא דאמצעייתא כליל מתרוויכו וכו' ה'
 עמודא דאמצעייתא מלא, היינו כלול מהחריג שהם כ"י
 מן חלכיים]: בן ייק ודא איהו רזא אלקים מלא
 ה"י [היינו כי המשכה דעמודא דאמצעייתא מן שם
 חלכיים שהוא זינכ, והיינו מאותיות ייק לחלכיים,
 ע"כ רמז זינכ אותיות זיין ייק שנקרא הזינכ על
 שם אלו שתי אותיות כ"י כ"ל]: ודא כתיבת קדמאה.
 [המפרשים פי' שהשם חלכיים נכתב צהחלכ צתורה,
 כי שם הוי"ה לא חזר עד אחר יום ה' וכוון על רמז
 שם חלכיים ע"כ כ"ה קודם לה, וכו' רומז לימין כו"כ
 ואות ה' לאדני, ויש שפירשו כתיבת קדמאה צמכתא
 כלוחות שנה' וכמכתב מכתב חלכיים. (ובגרי"א)
 מחק תיבת כתיבת, וגרס דא פקודא קדמאה. ולפעניד
 לדרכו א"ל לששש צ"כ. וגרסה לפרש צדך קרוב יותר,
 היינו שהי' קשב לו למח גרמ כ"ה קודם לה כ"ל,
 ע"כ אמר כמתרן דא (היינו כ"ה) "כתיבת קדמאה"
 (ככתבה מקודם) ר"ל בסידורו ששם חלכיים כשכותבים
 אותו שבה' קודם לה]: ורזא דמלה ה'. [בן גרם
 (בגרי"א) והיינו כי עילאכ שהוא השם חלקיים].
 אלהים דא מליאה בהיפך אתון. [חלכיים כתיבך
 אתון מליא, והיינו רומז כדמפרש ואזיל]: ודא ה'
 זעירא דאיהו מליא מתלת אתון ואתעבידת קיריק.
 [היינו כי זעירא שהוא מלכות מליא מן יחי, וכיינו
 כיון שז"ל שהוא ה' מלא מתרויכו אשר קיבל כ"י, כי
 תחלה לימין, ותחריב ה' לשמאל, וכו' ה', ומלכות
 מקבלת

(לעיל כתיקון כ"א דף י"ב ע"ב) צבחר לחי ראי ד"ה
 איכו נר לגביה מסטרא דשמאלא, צסוד אור וכו'
 שהוא סוד דבר ונוקבא עיי"ש]: ושכינתא אורה
 אבוקא. [להבין זילור הדברים, י"ל עפימ"ש (לעיל
 תיקון כ"א דף י"ב ע"ב) איכו נר לגבי מסטרא
 דשמאלא, ואיכו אור לגבי מסטרא דימינא, ועל תרויכו
 חיתמר כי נר מלוח ותורה אור עכ"ל, ועיי"ש (צבלי"ר)
 ח"ל היינו כמ"ש (לקמן תיקון ל"ב דף ע"ז ע"א) צסוד
 אור וכו', אור איכו לימינא שהוא חכמה רחמי, וי"ר
 איכו לשמאלא שהוא יראה דינא, וכמה דעמודא
 דאמצעייתא נטיל מתרויכו מסטרא דשמאלא יראה,
 ומסטרא דימינא חכמה עיי"ש, ולזה מפרש כ"ה איכו
 י"ר לגבי מסטרא דשמאלא, היינו כי הנוקבא מתורה
 שפע מ"י לצעלה מכחה סוד י"ר יראה ודינא
 מסטרא דשמאלא, וצעלה משפיע לכ שפע מ"ד
 מכחו חכמה רחמי שהוא סוד אור מסטרא
 דימינא, נמלא דאיכו נטיל מתרויכו ואיכו נטיל
 מתרויכו עכ"ל, ועוד שם צסמוך ד"ה ועל תרויכו
 חיתמר כי נר מלוח ותורה אור, היינו כי מצואר (לעיל
 תיקון ו' דף כ"א ע"א וע"ב) דז"ל הוא אורייתא
 ושכינתא היא מלוח, ולפי האמור הכה צפרעות, הנוקבא
 נקראת י"ר מלוח, וז"ל נקרא תורה אור, אמנם כיון
 שז"ל כלול מתרויכו כ"ל ע"כ אמר על שניהם פסוק
 זה עכ"ל צבלי"ר וצדברי חלמו"ר ז"ש י"ל צ"כ המשך
 הדברים דהנה (צמאורות נתן, ערך חבוקה) כי חבוקיה
 עולה וצ"כ היא המלכות צבוחת ציחוד עם צענה ואין
 חבוקה פחות משנים עיי"ש, וזהו שרומז אוריה הוא
 צחי דבר שמאיר צבחי חסד להשכינה כ"ל, וגם חבוקה
 שהוא צחי היחוד עם צענה כנ"ז היינו צחי נר י"פ
 ירוח (ועיי' דציבור הקודם צדבריו) שכלול גם הכפש
 צבחי מ"י שזכנת לו, וצבחי מ"ד שזרד עליה ומשניהם
 יחד הוא יצ"כ כוודע]: אורה, ליהודים היתה אורה.
 [היינו שמאיר לכנסי' שהיא השכינה ציכונו מלמעלה
 צבחי אור כ"ל]: קיימין קמי שכינתא כג' בפני
 האבוקא. [היינו צבחי היחוד שמהדוגן כלדיקים עם
 השכינה ציכונו, שעי' היחוד גמור מהצטנן כג' צפני
 החבוקה, וזהו צחי י"ר שהוא יחוד כ"ל ונעשה הכל
 אחד שהוא צחי חבוקיה שנטלה וצ"כ היחוד ז"י

ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למהוי ה'. אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא (איכה א) נתנני שוממה כל היום דוה. דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דוה באלף חמשאה. בגין דפרח מניה ירך דעליה אתמר (ראשית לב) ותקע כף ה' ירך יעקב. אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח. והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, ההי'ד ונתן הוד למשה) : ת

תקונא תלתין וארבע

בראשית ב', נוקבא פתיחא לקבלא מימינא לההוא (ג"א מההוא) דגמיל חסד עמה. ואמאי, דאת י' על רישיה. כגונא דא ג'. ובגין דא הרוצה להחכים ידרים.

אם

באר לחי ראי

סס) לפי'ד הכי' (פיו משער הכרת כמוחין) למח נחשב משכ גם כבוד עיי"ש :

ב' נוקבא [כנודע כי אי' דכורא. ב' נוקבא כמקבלת] : פתיחא לקבלא מימינא לההוא דגמיל חסד עמה. [ביינו שכי' פתוחה ללד כגימיל שכוה גומל חסד עמה כמבואר (בס' מגן דוד לברדכי' זל"ל. ברות ג') שנקראת גימיל, לפי שגומלת חסדים טובים עם שאר האותיות, וכי' (בפרדס שער האותיות פ"ו) שכי' הוא רומז גומל חסדים טובים עיי"ש, ואשמעינן בזה דגם עם הכי' שלפניה הוא גומלת חסד, וככי' פתוחה ללד לקבל ממנה] : דאת י' על רישיה כגונא דא ג'. [ביינו כמי' (שם בפרדס) דכוי'ד שלמעלה בראש בג', הוא יו"ד שיש לה ד' עוקלין, שחס כתר למעלה, והכמה אל כימין, ובינה אל השמאל, והסד תחת שלשתן, וכו' לורת הראש של בגי' עכ"ל, והיינו בגי' שהוא גומל חסדים כנגד חסי'ד ממשיך מכו"ד שבראשו בסוד כחי', וכי' (במגן דוד סס) כי בגי' משפעה לחסד שהוא הבן הבכור והאור הראשון וכו' והוא לימין וכולו חסדים גמורים עכ"ל]. ובג"ד הרוצה להחכים ידרים. [הוא (בש"ס צ"ב דף כ"ב ע"ב), וכונה בענין זה ביינו כמיל (מהפרדס) שכו"ד שעל רישיה דבג' הוא בתי' כחי' וגם חסי'ד, שזכו בגי' בעלמו גומיל חסדים כנז, וידוע כי קו החסי'ד נמשך בקו ימין שהוא דרו"ם מהכמי'ה, עיי' דרש לה ברוז' להכתיים ידרי'ם, שמוצת חסד מלד ימין דרו"ם מהכמי'ה והוא מדת גומל חסדים כמיל. וגם יל עפ"מי' (בפרדס סס) עוד בלורת בגי' שכו"ד צב שהוא זקופה הוא בתי', וברגל שהוא מחוה הוא הימין פשוטה לקבל שנים עבדי', והיינו בזה כנודע שבת"ת הוא ממוזע אלל מסה כלפי חסד ועיי' הוא ימין פשוטה וכו', והיינו בתי' הימין נוטה ללד החסד שהוא קו הכמה והחסד, עיי' דרש לה ברוז' להכתיים ידרים, צנעית בת"ת ללד דרו"ם כנז] : אי' אסאי ג' אחר

מקבלת מי'א נמצא המלכות שכוה כי זעירא חקרי אותיות כיון, של ה"ז"ל כנז עיי' אשתבדת המלכות לירוף כיו"ב. (ורמז בזה המלכות על אלכיס אותיות מליא"ה, כי גם המלכות נקרא אלכיס כמבואר בשערי אורה שער א') עיי' יוצן המשך הדברים] : לעילא איהו הוי"ה. [פ"י במלכות הוא לירוף כיו"ב כנז, אבל לעילא בתי' עילאה צינה סודרה כוי"ה ביינו כי ראשונה צינה הולאה ו' שהוא ת"ת מנח מן י"ה ביינו י"ה עיי' הוא לירוף כיו"ב, וכו' כסדר הא"ב כדמפרש וזל"ל] : אתון דאורייתא ה' ולבתר פ' י' [ביינו שלבחר הכי' הוא י' כסדרן בא"ב ר"ל שלעילא בשורש כי עילאה יש לירוף הכי' שכי' קודם ומיד אחי' ולי' (כסדר הא"ב) וכוי"ד הוא בחר הכי' (כסדר הא"ב) ולא שלבחר הכי' יכה י' בלירוף הכי' כמיל כסדרן בא"ב כנז]. ואנה אשתכח ה' בתראה. [ר"ל דקשה מאוד אס מנה עתה וחסד האותיות לירוף כוי"ב דלז כי קודם ואחי' ו' ואחי' י' אי' מכ זה שחשב עוד הפעם הכי' אחרונה אחר כוי"ד הלל זה הפוך מסדר הא"ב הכי' אחר הכי'. ומתקן] : אלא ד' הות למיהוי ה'. [ביינו שכי' אחרונה אינה בכלל המספר והסדר ישן כי משונה היא ורומזה שכי'ה ד' ראוי להיות לה רגל כמו כי' (ואז בודאי כי' להכי' בתמונה שניו מתמונה כד') כדמפרש] : אלא מאן גרים לה דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה וכו'. [דפרח הוד רגל דילה ונעשה באלף חמישי שהוא כוי"ד כי נעשה ד' שהוא רומז כל היום דוי"ה וכדמפרש וזל"ל צפנים, עיי' לא נחשב כי אחרונה סדרה בסדר הא"ב כי רומזה על ענין אחר כנז]. איהו ירך שלימו דילה. [כששוכב כרגל למקומו לא תכי' עוד דוח חכ יכה שלימו דילה] : ונתן הוד למשה. [ק' הוא גיי' (לעיל תיקון י"ג דף כ"ח ע"ב) בדי' המינח כבודאה, וק' (בזוכר בראשית דף כ"א ע"ב), (וברע"מ פתחם דף רכ"ג ע"ב), וככה רבים כהפלאו דכא משכ בתי' ננח, ועיי' (בכסא מלך) מה שתי' בזה, ובבאר לחי ראי (לעיל תיקון י"ג

תקוני תקונא תלתין וארבע [דף ע"ז ע"א וע"ב] הזהר קלה

אם כן אמאי ג' אחור לבי. אלא רזא דמלה (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה והיא תראה את ערותו חסד הוא.

ב' חזרת אנפוי מא. ג' חזרת אנפוי מב. ד' חזרת אנפוי מג. ה' חזרת אנפוי מד, כל אתון חזרין אנפין (דף ע"ז ע"ב) דא מן דא, ולא אינון אנפין באנפין. ואמאי, אלא רזא דמלה (שמות לג) וראית את אחורי וכו', ואמאי חזרין אנפין דא מן דא. בגין עריין דאינון לקבלייהו.

א' לקבליה ארור דאיהו ערוה, ועליה אתמר (דברים כז) ארור שוכב עם אחותו. דאלין עריין כל חד שכיב עמיה ועם אחתיה ועם ברתייה וחזרין אנפין לגבייהו דלית לון בשת פנים. אבל אתון קדישין חזרין אנפיהו בבשת בעונה (חבקוק ג) עריה תעור. ובגינה אתמר (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול. עור דאיהו עור, ורזא דמלה (משלי כב) ערום ראה רעה ונסתר. ולבתר דמתפשטין מינייהו, מתיחדין כולוהו ולא יתבוששו, ומתיחדין אבא עם אימא. אח עם אחתיה.

כען דערוה בינייהו, אית פרודא באתון דאינון יקרין, הה"ד (רות א) כי המות אן יפריד (בין אחים) ביני ובינך.

לבתר

באר לחי ראי

עיי"ש: : ובגינה איתמר לפני עור לא תתן מכשול עור דא עור. [מבואר (לקמן בחיקון ס"ט דף ל"ט ע"א) ועוד אשכחנא רזא עילאה ערוה עיר וי"ה, כד ר' זין עיר דאיכו ריע איתעביד עיר, הכ"ד ויעש כי חלקים לאדם כתנות עיר וילביס, ועליהו איתמר ולפני עור לא תתן מכשול, דכא רע מן עור איכו ערוה דאפריש זין וי"ה דאינון א"ה ואחות כד איתלביש אילנא דהיי באילנא דעוד ועד וכו' עכ"ל. ועיי"ש (בכסא מלך) דהיינו ז"ל אילנא דהיי דאיתלביש בפ"ט, והיינו רומן שמכניס הר"ע במקום הר' שהוא ז"ל ואז היא אותיות עיר, על זה רומן הכתוב שלא יתן מכשול זה להכניס הרע במקום הר' כנ"ל]: ורזא דמלה ערום ראה רעה ונסתר. [היינו בהמשך לדבריו לעיל שצריך להסתיר הזיווג כביכול מהסתכלות החילונים, וזכו ערו"ס שהוא החכם ראה רעיה היינו ריע הכז' שרואים החילונים ח"י להכניס בתוך הכז' או בתוך ח"י כנ"ל, עיי"כ ונסתר מפני זה, הוא שמסתיר הזיווג כדי שלא יסתכלו ונסוד הכוונה פנים כנ"ל]: ולבתר דמתפשטין מינייהו סתיחדין כולוהו ולא יתבוששו. [היינו כשמתפשטים ומסתלקין מהם החילונים לעמיד ממילא אז מתיחדין כולוהו ולא יתבוששו ואין לחוש להסתכלות אדם]: כען דערוה בינייהו. [כנ"ל בדברינו בזה ד"ה ערוה חסד קשתך]: כי המות יפריד ביני ובינך. כיון דזר יש בזה ובחיקון נ"י כנ"ל שמכניס הר"ע ומפריד זין הייק דאינון אבא ואמא או וי"ה אח עם אחתיה ור"ע הוא בתי מוית, כמ"ש (צפ' נצבים ל' ע"ו) ולא תמות ולא תרע, וגם יש לרמז בזה כי קודם פי העניות כתיב אשר יעשה אותם האדם וחי' בזה ח"י, היינו כשישמע ויחברו ולא יקלקלו בעריות, אז ישמרו מהר"ע ומהמות המפריד ח"י וי"ה

ג' אחור לבי. [היינו כיון שמקבלת כז' ממנה, אי"כ היה צריך לכוונת זו להיחזק כג' פניה לכז' ולא אחור לכז']: אלא רזא דמלה ואיש וכו' ג' חזרת אנפוי מב', ד' חזרת אנפוי מג' וכו'. [מתרן הוא למח חזרת בג' אנפוי מהב' וכן כל האתון זו מזו ולא אינון אנפין בלפנין וכדמפרש ואזיל, והיינו שהוא כעין מה דאמרי (צוה"ק תרומה דף קל"ג ע"ב) שבעת יחוד המדות זכ"י ואלעין (כצ"כ) למטרוניתא כהדיה וכו' בלתישא בגין דלא יתערב זר בהאי חדוה, כד"ל בשמחתה אל יתערב זר וכו' עיי"ש, עיי"כ מהשש העריין והחילונים החלופים דלית לכו בשת פנים, עיי"כ מחזירים פניהם האותיות בצורתם זמ"י, לרמז שלא ירגישו בזיווג המדות זכ"י מהמשפיע למקבל כנ"ל]: חזרין אנפיהו בבשת בעונה. [כמ"ש (צוה"ק תרומה כ"ג ד"ה הקדום) ועיין (צפרע"ה שער נפילת אפים פ"ב ד"ה מהצדדים) שבעת זיווג מלך והמלכה אין ראו להסתכל בזה וכו' עיי"ש, והיינו שהיחוד הוא צבעת פנים צלועת ועונה וכנ"ל]: עריה תעור קשתך. [היינו רומן בהמשך בדברים על דקאמר לעיל שלא יסתכלו החילונים צעת הזיווג שהוא בתי פניות, ועל כלי קרא דעריה חסד קשתך עיין (לקמן חיקון נ"ו דף ל"א ע"א) עריות מסמרה דייק פריה חסד קשתך, עריות מסמרה דריב לא תקצרו לגלות עיר וי"ה, ועיין (בלק"ת להב"ר) סוף פי אהר"י, וכן לקמן בזה בסמוך כנ"ל, דערוה צניבוך אית פרודא באתון יקרין, ועיין עוד שם (בחיקון נ"ו דף ל' ע"א) מה דלרש כך קרא ועיי"כ כי יקח את אחותו וכו' חסד הוא, היינו שמכניס את העיר שהוא אותיות ריע ומפריד זין ייק שהוא א"י"ל או זין וי"ה שהוא ז"ל אוק, וזכו בתי פנים המערה

לבתר דאתעבר עריות מינייהו, יהא יקוק אחד ושמו אחד ב. רזא דאחד, אח ד'. ערוה דתרווייהו אחר. בזמנא דאסתלק קוצא מן ד' מן אחד. אשתאר אחר. ועליה אתמר (משלי כה) וסוד אחר אל תגל ג.

תקונא תלתין וחמשא (ליום יח)

בראשית. בתשרי אתברי עלמא, חסר א' א. למהוי בראשית. דא אדם דאתברי בתשרי. ובגין דעתידה ארעא לאתלטיא בגיניה. דא הוה (בראשית ג) ארורה האדמה בעבורך. אסתלק מן תשרי. ופתח ב' דאיהי ברכה, לאתברכא ארעא ולאפקא לה מן לוטיא. ולא עוד, אלא בגין דתשרי איהו דין, לא אזכר תמן [א' ב'] בתשרי ולא יתכן ביה זמנא אחרא. הה"ד (משלי כ) נר י"י נשמת אדם. (כך מצאתי):

בראשית

באר לחי ראי

א' שניתוסף בתיבת בראשית מה שאינו בתיבת בתשרי וברי זכ ניתן לדרוש דא אדם דאתברי בתשרי וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ה משער הפלת ר"ה) בציבור מ"ש בריה היות הרת עולם דהא בריהא העולם בריה בלול, אלא דקאי על בריהא האדם שנקרא עולם שנברא בריה עיי"ש: אלא בגין דתשרי איהו דין. וכמ"ש (לקמן תיקון מ"א דף פ"א ע"א וע"ב) עיי"ש, וכטעם המבואר (לעיל בהקדמה דף ע"ז ע"ה) בראשית ב"ה תשרי, בגין דמדתה דין אתברי עלמא ובג"ד (עאלו) למפרע עיי"ש ובציבורנו שס, ועיין (בזכר פי הלוח דף קפ"ז ע"ה) בירחה דתשרי אתחון דיליה למפרע מעילא לתתא עיי"ש, ונודע מדברי רבינו (בפ"ה פ"ז משער העקודים) דלור חוזר הוא בתי דין עיי"ש. [* א"ה. ע"י (בשערה מאמרות, מאמר חקור דין ח"ה פ"ג) ושם (ביד יהודה ב"ה עאלו למפרע ובר ושם תשרי וכו' עיי"ש, ועי (לקמן תיקון מ"א דף פ"א ע"א וע"ב) ובג"ד שס]: דלא יתכן ביה זמנא אחרא. והיינו כמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ה משער הפלת ר"ה) בסוד אלני שפתי הפתח, דלות א' דלדני כולל זו שאר האותיות דין דלדני עיי"ש. והדברים יתייחדו עם מ"ש (שם בפ"ה משער בעמידה) בסוד אלני שפתי הפתח, דכא' של אלני לורתו ריוו גימ' גבוריה, ע"כ יתכן שנכלל בכה' אותיות דין דלדני. ולזה יתכן שאות א' מורכ על בתי חרור הכא מספרה הגבורה דין, ולזה אמר כיון דתשרי אתחון דיליה בדרך תשרי שבה לור חוזר בתי דין, שאם היה בתיבה גם לורה אות א' שמורכ על גבורה ודין חק וחרור כ"ל, היה כדון קשה עד להרבה ולא היה הקומה לנפש החוטאת ח"י: הה"ד נר ד' נשמת אדם. עיין (לקמן תיקון פ' דף ל"ה ע"ה) דיוקנא לעילא לא כוח שלום עד דברא לאדם דכתי כוח אדם לעילא כגונא דנשמחה לגבי גופא, ובג"ד מוכרח כוח אדם למצרי ליה לאשתלם דיוקנא לעילא, והקשה בסבא שם והא אורייתא

ויכי בנתי ח"י]. לבתר דאעבר עריות מינייהו יהא ח' אחד ושמו אחד. [עיי לעיל ב"ה אלא חזא למלכ וכו' (ובזוה"ק תרומה קל"ד ע"ה) בזמנא דתתי דיתפרש הכוח סיערס מינה ויתעבר מעלמא, כדון יתקרי אחד וכו' ביום הכהן יכיה כ' אחד ושמו אחד באתגלי בכהיה ולא בלחישו ולא ברחא, עיי"ש דמייירי לענין חיווג דלע"ל כשיחבטלו החינונים ממילא לא יתייראו עוד מיינקתם, ע"כ יכיה חיווג באתגלייה ולא בלחישו, והדברים יתייחדו עם מ"ש (בתיקון זה) שיעשו חיווג והיחוד לעילא בהננע ובצטת כדי שלא יתעברו החינונים לכניס ריע ופירוד בין י"ק וי"ה כ"ל, על זה מסיים דבטת ביטול החינונים לא יהיה ריכים לכל זה, וביום הכהן יכיה כ' אחד ושמו אחד, והיינו דלמחר גם הכא]. ורזא דאחד אח ד'. [עיי במשך הדברים מבואר יותר (לקמן בתיקון ס"ט דף ל"ט ע"ב) בזמנא דלויכו ער בין ברא וברתא לא תקרבו לגלות ערוכ וכו' והאריך שם בענין תיקון היסוד, ומסיים וי למאן ללא נטיר ליה חכאה לויכו מאן דנטיר ליה ומאן דנטיר בריה כלי ליה עד עליה, עי מן שמע ד' מן אחד, ואי לא נטיר בריה פרה מיניה קולא מן ד' אח"ד ואשתאר עיר עכ"ל, והיינו שבה מקלקל ח"י הקולא מן כד' ונעשה אח"ל, ומאותיות ע"ד עיר (שכוח ריע) בסוד עיר י"ה עיר ר"ה, וכשמחלקים נעשה אחד בלות ד' כ"י]: ועליה אתמר וסוד אחר אל תגל. [עיי גם מחכ (להלן בתיקון ס"ט דף ל"ט ע"ב) כ"ל]:

בתשרי אתברי עלמא. וכמ"ש בש"ס (ר"ה דף י ע"ב ובשאר דוכתי): חסר א' למהוי בראשית. ור"ל כדברים האלו כתב גם (להלן תיקון מ"א דף פ"א ע"ה) בגין לית בתשרי א' לאשתלם בראשית, בגין דאסתלק בחוצה לחדס עיי"ש ובציבורנו שס, ור"ל כי בתשרי הוא לירק בראשית חן מלות

תקונא תלתין ושיתא

בראשית, דאיהו שבת בראשית. דהא שבע שבתות אינון. ולכל חד אית ליה שית ימי המעשה. וכל יומא דקובי"ה הוא אלף שנים, הה"ד (תהלים ז) כי אלף שנים בעיניך כו'.

ושבת בראשית ו' יומין דיליה. אינון ב' אלפים תהו. ב' אלפים תורה. ב' אלפים ימות המשיח.

ב' אלפים תהו, והארץ היתה תהו.

ב' אלפים תורה, (ראשית א) ורוח אלקים מרחפת על פני המים, ולית מים אלא אורייתא. פני המים, תרין אנפין דילה, דאינון מצות עשה ומצות לא תעשה. חוור וסומק, ימינא ושמאלא. ואלין אינון ב' אלפים תורה.

ב' אלפים

באר לחי ראי

גמור האליל המאזיל שצוה הראשונה בערך המלכים שמלכו בדרך אדום, וציוס השבת הראשון אז ילא מלך כהי שהוא מלך כדר, וציוס השבת השני הוא מה שנאלל המלכות שנית בתיקון גמור, ואלו הם סוד צי שבתות עיי"ש, ולפי האמור צעל כרחק לומר שזה היה בטעות ביד הקדמונים שסיל עינין כזי שמיטות כניל וזה הוא שמיטה שניה, לפי שכיח לפניהם הכי (להלן תיקון מ"א) שם כמיש למעלה, אצל רבינו שכתב שהיה טעות, צעל כרחק שגיי זו היא משוּבַּשַׁת, והגיי הנכונה הוא הכי"א שפי שם צמוסגרי, וגם כאן צעל כרחק לומר דגם הכא חיצה שבע הוא ע"מ, ולי"ל דהא שני שבתות אינון וכו', ודרש בראשיית צרי"א שתי"י, היינו שתי שבתות צמודות אחת שבתותי השמורו וכאמור: ושבת בראשית יומין דיליה וכו'. וכמיש (צ"ש"ס סוכדדין דף ל"ז ע"א) ששה אלפים שנה הוי עלמא, שני אנפיש תכו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח, ולא דרש הכא בראשיית צרי"א שתי"י, היינו דנשבת בראשית יש ששה ימי המעשה שהם שית אלפי שני דכוי עלמא וכאמור: והארץ היתה תהו ובהו. דרש כפל בלשון תכו וזכו על צי אלפים שנה, אלף לתכו ואלף לזכו: ולית מים אלא אורייתא. וכמיש (צ"ש"ס תענית דף ח) מה מים הולכים למקום נמוך עיי"ש: תרי אנפין דיליה וכו'. (עיין לעיל תיקון כ"ו דף ע"א ע"ב) דסוד הפנים הוא צרזא דתרין תפוחין צמודי רפדוני בתפוחים עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (לעיל תיקון י"ז דף ל"ב ע"ב) דסוד כצי תפוחים אינון צי מלאות של סוד שושנה שיש צב מלאכ חוור וסומק אשא חוורא ואשא סומקא, דאינון אנפי רחמי ואנפי דינא, ועיי"ש צביאורנו שבביתו מדברי רבינו (בפפ"ה ריש פרק י"ה משעב השבת) דתרין תפוחין הם מסערא לזבין ואורס, רחמי דינא, ימינא ושמאלא, דוגמת התפוח שיש בו לצניות ואדמימות עיי"ש, ולא אמר הכא דהחורה הוא סוד תרן

קודם להתצרי עלמא כוח וחזינא לעלמא דקדיס לחדס דכל עלמא ולרכוי לתצרי קודס כחדס, ומתוך דנשמתין דלדיקיא התצריאו קודם להתצרי עלמא כד"ל בראשית צרזא אלקים ולית ראשית אלף נשמה לתאמר צב גר כי נשמת חדס איהו נשמתא דחדס דעולא עיי"ש. ולא מוזן המשך הדברים כאן דכיון דחיצה בראשית מרחק על נשמת הדכ"ר שנצרה תחלה כמיש נר כי נשמת חדס, אי"כ כיון שכיח ידוע שיחטא חדס, ע"כ חסר האי' ואסתלק מן בהשרי צגי דיין כני"ל כדי שיכיר לו מקום ופתח לקבלו בתשובה צחסד של ימינו שהוא פשוטה לקצנ שנים ולא יאבד חייו צחטאתו וכאמור:

בראשית דאיהו. (בגרי"א) גרס דא איהו שבת בראשית. ור"ל כי קודם השבת בראשית שהוא השבת של תיקון העולם הזה, היה מקודם ששת ימי המעשה ושבת של העולמות שנחרצו צסוד צונח עולמות ומחריבין צסוד זי מלכין קדמאין דמיתו, וכמיש מה (צ"ס צבר יוסף) באורך: דהא שבע שבתות אינון. עיל (תיקון מ"א דף פ"א ע"ב) שיש שם גי בהשרי צצרא העולם, ותמן שבת הניינא מאלין שבע שבתות. ועיין (צביאור בגרי"א כאן, ולהלן שם) שמייתו המלאך דלהלן שם לכמאמר שצכאן, וכוונא מה צכאן דצצרי הראשונים דשבע שמיטות אינון צצריאח העולמות, ואנן צשניח קיימין עיי"ש [* א"ה. כן מודע דעת רבים מהמקובלים הראשונים ז"ל מענין בשמיטות], אמנס דע כי רצונו (צלקי"ת, וצשעכ"פ פי קדושים) צצפוק אח שבתותי השמורו, סחר דעווחים, וכתב (שאלות) באומרים שיש זי שמיטות וזה שמיטה שניח ולריך שישלמו עוד כי שמיטות עד שישלמו זי שמיטות, טעות הוא בידם, כי רק שני שמיטות יש ששם צי שבתות, כי קודם שכיח בתיקון

ב' אלפים ימות המשיח (סו) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. עלייהו אתמר (ישעיה כד) על כן באורים כבדו יי. על כין ודאי. דאתמר ביה ויהי כין. ואינון שבועין.

ועל ב' מאורות אלין, אתמר דו פרצופין דכר ונוקבא. יהי אור. דא פסח אור לארבעה עשר, ויהי אור, ראש השנה דאתמר ביה ויהי היום. הכא ויהי, והתם ויהי. ובכל אתר ויהי לישנא דצערא.

שבת

באר לחי ראי

את שני המאורות הגדולים חינון דכר ונוקבא, וכל זמנא דדכר ונוקבא אחיון כחדא תרוויכו קריין בלשון דדבורא עיי"ש, והכא זכ נודע מדברי רבינו (צפ"ח פ"א משער מיטוב הירח) ובש"ד, בסוד ד' מיני זיווגים דזויג שיג צמלאות, ומצוחר לעתיל כשיהיב החיקון השלם יהיב אז הזווג דזויג פצ"פ צקומה שלימה כמו שהיב צשעת צריחת העולם קודם החטא דאדכ"ר עיי"ש, וזכ הוא המשך הדברים כאן שאמר ללוח יתכן מה שמרמז הקרא ויעש חלקים את שני המאורות הגדולים, שמרמז לחיקון השלם שיהיב בגאולה העתידה זיווג דזויג פצ"פ צקומה שלימה כמו שהיב צשעת צריחת האדם בסוד דו פרצופין כני"ל. ולפי החומר יתכן דסוד שני מאורות מרמז לזמן הגאולה שני חלקים ימות המשיח שנאמר ע"ז צ"פ אור וכאמור: דא פסח אור לי"ד. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ח דף י"א ע"ג) בסוד אור לי"ד בודקין את החמץ לאור הכר, שמרמז ליום הגאולה שאז יאיר החור של הגאולה בסוד י"ד ימין שיהיב הגאולה מסערה דחסד שצ"ד ימין עיי"ש ובציבורנו שם: ויהי אור ראש השנה. ע"י (צרע"מ פ' פנחס דף רמ"ג ע"ג) כד יותי לפרח דפסח אחיד כח צימנא אכל דדרועא שמאלא דיחיק חשוי וכי, ועיי"ש (בצוה"מ דף ל"ו ע"ד) דר"ל שהגאולה העתידה תהיב תחלתה צפסח מסערה דחסד, וצימי חשוי יגמור הגאולה מסערה דגבורה עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ד ע"א) דא חשוי דרועא שמאלא דאי הוו נפקין צ"י וכי ועיי"ש בציבורנו, ואמר הכא להמשך הדרוש שמי"ש ע"כ בצורים כבדו ה' שמרמז לסוד הגאולה שהוא בסוד שני אורות, והמשך הדרוש כי זמן הגאולה הוא צ"י עתים, צפסח שהוא אור לי"ד שאז יהיב הגאולה מסערה דחסד, זמן ה' היא צפסח צרי"ב שמרמז צפסוק ויהי אור שהוא זמן הלעג ותוקף הדינים של הגאולה דרי"ב וכדמפרש ואזיל: דאתמר ביה ויהי היום. וכמ"ש (צרע"מ פ' פנחס דף רל"א ע"א) ויהי היום ככל אחר דכתיב ויהי אויב לער, ודא ויהי היום יומא דאית ציב לער, ודא אויב ראש השנה יום דאית ציב דינא קשיא על פלמא עיי"ש: הכא ויהי והתם ויהי. היינו אור ויהי אור מרמז לגאולה דחשוי שחכיב מסערה דדרועא שמאלא מסערה דגבורה

תריין חנפין של הפנים דמלכות, ע"כ יש צב מ"ע ומלות ל"ח. שהם סוד חוור וסומק ימינא ושמאלא, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) שכתיבה דאתקריאת מ"ע מסערה דימינא ומלות ל"ח מסערה דשמאלא עיי"ש ובציבורנו שם: ואלין אינון ב' אלפים תורה כלומר כי צמ"ש שחיבת פני המים מרמז לצ' הפנים של המלכות שהיא התורה שנקראת מים כני"ל, מרומז לסוד שני חלקים חורב חלק לכל פנים: ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. ע"י (ש"ס מגילה דף י' ע"ג) דבר זה מסורה צידיו כ"מ שנאמר ויהי אור ואלא לשון לער עיי"ש, ונודע כי אור מרמז לענין הגאולה, וכמ"ש (צמד"ר צרע"מ פ"א) ונהורא עמיב שריא זכ משיח, וכ"כ (צפ"ח ישעיה פ' ס') כי צה אורך מעא זמן פורקן, וע"י (צפ"ח ע"י תהילים ס"ה מ"ג) שלח אורך המלך המשיח עיי"ש, ולזה אמר דימות המשיח שהוא הלעג של חצלי משיח שמרומז בחיבת ויהי כדמפרש ואזיל, והגאולה יהיב צמחך חלקים שנה, ע"כ כתיב ויהי אור ככפל, לרמז לזה שיהיב צמחך צ' חלקים שנה באורים כבדו ה'. ר"ל כי צ"י חלקים ימות המשיח נאמר ונגלה כבוד ה', ע"כ כתוב בצורים דחינון צ"פ ויהי אור וכאמור על כן ודאי ע"י (צרע"מ פ' משפטים דף קי"ט ע"ג) בסוד ועל כן נקרב לך ה' חלקינו, דצ"י שנין דגלות צתראה כמספר כ"ן צהון תהיב הישועה לישראל, כי המלכות שהיא חילת אהבים נוחת ע' קלין על צנחא דחתיקף עליהו קדרותא דשחרי"ת צתוקף חצלי של משיח ועיי"ז נולד משיח בן דוד, ולזה דרש הכא להמשך הדברים שזה מרמז הגציה צפסוק זכ על כן בצורים כבדו ה', שהוא ע"ד שאמר צרע"מ שם על כ"ן נקוב לך ה' חלקינו היינו בקדרותא דלפרח שהוא צפוק ע' שנין כמספר כ"ן אז ויאמר חלקים יהי אור ויהי אור, ועל ב' אורות אלין דו פרצופין דכר ונוקבא. ע"י (צפ"ח צרכות דף ס"א ע"א) אמר ריב"ז דו פרצופין צרה הקציה האדכ"ר, ופנימות הענין ע"י דצרי רבינו (צפ"ח פ"א משער הקרבנות) דסוד דו פרצופין שהיב צשעת צריחת העולם, מרמז לסוד זויג שהיב מתחלה זויג פצ"פ צקומה שלימה והנוקבא היבא ככללת כדכר עיי"ש, והדברים יתייתדו עם מ"ש (צכר פ' תרומה דף קמ"ז ע"ג) בסוד ויעש חלקים

שבת בראשית נקודה בחלל דילה (דאיהי שבת ברית) י שבת חלל.

חלל למאן, להיא נקודה, (שמות לא) מחלליה מות יומת. למאן דעאל נוכראה בחלל דילה. דאיהי רשות הרבים יין נסך זונה.

ובגין דא הכא צריך דחילו, ודא איהו בראשית ירא שבת, הה"ד (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו.

ומאן דעאל רשו נוכראה בחלל (דף ע"ח ע"א) דילה. דאיהי רשות הרבים יין נסך זונה. עליה אתמר (מדבר יט) את משכן יי טמא ונכרתה וכו'.

והאי נקודה איהי אות דשבת. אות דיומין טבין. אות דתפילין. אות דברית מילה. עטרת דברית. תגא דספר תורה קרינן ליה. כתרא בריש כל צדיק.

נקודה דעלה אתמר אדם וחה דהו דו פרצופין. ועלה אמרה סיהרא אי אפשר לב' מלכים שישתמשו בכתר אחד. רזא דא לחכימי לבא אתמסר, (דא) (נ"א דו) איהו ה' בתראה דתרווייהו י, ובה אתעבידו חד.

והאי

באר לחי ראי

זמנא אתמר דהא חיל עטרת בעל עיי"ש וצביאורנו שם, וכ"כ (לעיל תיקון ל') שם ונקודה איכי שביעא חגא על רישיה חגא על ס"ת עיי"ש וצביאורנו שם, וממשך הכא כל המאמר הזכ לגבי שבת בראשית שנקרא שנת השמיטה סוד אלף השביעי וכאמור: כתרא בריש כל צדיק. עיין (ש"ס זכרות דף י"ז ע"א) דבעו"כ לדיקום יושבין ועטרוטיהן בראשיהן וכו' עיי"ש, ודרש הכא דלפי האמור גם ענין זה שהלדיקים יושבין ועטרוטיהן בראשיהן וכלל צבי"ד הקדומה דמע"כ, מעטס שהיסוד הוא צרח לדיק, והעטרת הצרית שעל ראש היסוד הוא סוד הכתר שצראש כל לדיק. נקודה דעלה אתמר אדם וחה דהו דו פרצופין. עי' (זכור צד"ר נשא דף קמ"א ע"ב) ויולר ה' אלקים את האדם צתרי יודיין דלר לורה גו לורה וציה אתכלילו דיוקנא עלאה דא דלקרי אדם דליל דבר ונוקבא עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך דרוש כי גם מה שאמרנו למעלה ועל צי מאורות אלן אתמר דו פרופין דבר ונוקבא, הוא נרמז בנקודה הראשונה שהוא הוי"ד שצחך החלל העבירו שהוא צרח דויילר ה' אלקים את האדם דכלול דריע שרמז צי יודיין דויילר שגורשם הוא נקודה אחת שיש בה לורה צחך לורה דריע דתרוויכו הם רק י אחת מספר ד"ו וכדמפרש ואזיל: ועלה אמרה סיהרא אי אפשר וכו'. עי' (צש"ס חולין דף ט' ע"ב) כי את שני המאורות הגדולים וכי וכו' אמרה ירח לפני הקציה רצ"ש וכי אפשר לגי מלכים שישתמשו בכתר אי עיי"ש, ומפרש לה הכא שהקטרוג של הלצנה היה על ענין מה שנבראו שניהם בסוד ד"ו פרופים, כי סוד ד"ו פרופים הוא כמ"ש רבינו (צפפ"ת פרק ז משער הקצנות) שהמלכות שהיא אות ד' נכללה בתי"ת שהיא אות ו' ושניהם

צחוק החבלים של משיח וכאמור: שבת בראשית נקודה בחלל וכו'. ככל הדרוש הזה בסוד מחלליה מות יומת דשבת איכו נקודה בחלל דילה וכו', דרש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"א ע"א, ותיקון ל' דף ע"ג ע"א) עיי"ש וצביאורנו שם, וכאן הוא ממשיך כל הדרוש הזה לענין מה שהחליל צריש תיקון זה בראשית דאיכו שבת בראשית שהוא צרח לשנת השמיטה בסוד אלף השביעי של השמיטה שאנו קיימין בו, כי האלף השביעי הוא המרכז הפנימי של כל שיה אלפי שני דהוי עלמא, דאם ישראל שומרים התורה והמזות בכל שיה אלפי שני, אז נשמרת שנת השמיטה צחי המלכות שהוא המרכז הפנימי סוד האלף השביעי שהוא הנקודה בחלל כעטס המרכז הפנימי שצחך החלל צנגלל הסובב: ובג"ד הכא צריך דחילו וכו'. וכדמפרש להבן שעי' היראה מעוררין הכה של האמא עלאה שהתנונים צורחין מפחד אורותיה וכדמפרש להבן. והאי נקודה איהו אות דשבת וכו'. ר"ל כי כמ"ש [לעיל בתיקון ל' שם] צסוד מחלליה מות יומת. דקאי על האי נקודה שהוא המרכז שצחך החלל שהוא סוד אות שבת ואות י"ש וכו'. וכלכו איכו נקודה חדא ואיכו ראשית, כן הוא מפרש עתה לענין שנת השמיטה וכאמור: עטרת דברית. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) דוי"ד איכו עטרת דברית, ועיי"ש צביאורנו שהצחתי מדברי מרן (צפ"ת פרק ד' משער אונגה) דעיקר תיקון המלכות הוא עיי' אות י שהוא העטרה החופפה לאבר יסוד לדיק עיי"ש, ואמר הכא שהוא הנקודה הראשונה הצחכת: תגא דס"ת קרינן. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ע דף ל"ט ע"א) וצ"ד, כי כאשר המלכות היא צחתיקון השלימות כראוי אז היא סלקא על רישא דז"א ותתקריאה חגא דס"ת צכחא

והאי נקודה איהי סתימא וחתומה בשית יומין דחול, הה"ד (יחזקאל מז) יהיה סגור ששת ימי המעשה, במאי באת ר. סתים באת ר. בר יומי דחול. וביומא שביעאה אתפתחת לקבלא לבעלה.

ובגין דא זוגא דתיח משבת לשבת. וירתין נשמתין קדישין חדתין לבנייהו. ובגיד איהי נקודה אתקריאת (בראשית כד) בתולה ואיש לא ידעה כד איהי (שיר ד) גל (נ"א גן) נעול מעין חתום. עד דאתפתחא לבעלה. וכד איהי סתימא, אתקריאת יראה בכל ר יומי דחול, דאיהי סגירא ונטירא. בעשר אמירן ול"ב אלקים דאינון מ"ב אתון דגבורה דתמן בינה. בשבת ויכלו השמים. ויכליו חס"ד דימינא כליל ע"ב שמהן דתמן חכמה, כמה דאמרן הרובה להחכים ידרים.

דחילו

באר לחי ראי

סתום וסגור בכל ששת ימי המעשה כגיל הוא סוד היראה עי"ש וצביאורנו שם והכח הוא ממשיך הדברים למשי"ל (בסוף דף הקדום) דהכוח נקודת לריך דחילו ושמייה מעולה בכל ששת ימי המעשה מן החלונים משא"כ בשבת שאין פחד ויראה מהם: בעשר אמירן ול"ב אלקים וכו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס"ב ע"א) דהנקודה שבתוך הכ"ג של בראשית הוא כלולה בעשרה מאמרות שבהם נצחא העולם והלי"ב חלקים דמעשה בראשית הוא נצחא דשם מ"ב עי"ש וצביאורנו, עיין (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"א) דסוד השם מ"ב שנצרחו בו שמים וארץ הוא כולל ל"ב חלקים הנאמר במעשה בראשית ועשרה מאמרות עי"ש, וצתיקון (ד' דף י"ט ע"א) עי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דבימי המעשה שנצרחו בהם שמים וארץ אז הנקודה הפנימית היא סגורה וסתומא מסערה דחילו, משום שאז זמן שליטת השם מ"ב שהוא מסערה דגבורה; וכמ"ש רבינו (בפעי"ה פרק כ"ב משער הק"ש) ח"ל והנה דע ששם מ"ב הוא בחי גבורה עי"ש: דתמן בינה. היינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף ז' ע"ב) ויילך תמן ליר"ו. דתמן ל"ב נתיבות פליאות חכמה ועשר ספירות הרי מ"ב, ועי"ש וצביאורנו דתיבה וייל"ר מרמז לנקודה ליר"ו שהוא ספירה הבינה דכח אקטיר העולם בשם מ"ב עי"ש, ואמר הכה להמשך הדברים דבימי החול לריכין להשתמש צמדה היראה כי כל ששת ימי המעשה נעשו ונלטיירו צספירות הבינה, דשם צבינה הוא מקומו של ה"מ"ב אתון דגבורה, כי הבינה הוא שורש כל הגבורות שהוא כולל כל קו השמאל, וכמ"ש רבינו (בפעי"ה פרק י"ד משער התפילין, ובפרק ד' משער הסליחות וצ"ל) וצמאל שם הוא מקום היראה, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף כ"ו ע"א) דהכבה הוא מסערה דימינא ויראה הוא מסערה דשמאלא עי"ש וצביאורנו שם, וצח משתמרה המלכות בימי החול משליטת החלונים, וכמ"ש רבינו (בפעי"ה פ"א משער השופר וצ"ל) דמאורות אמא

ושניהם אות ר עם אות ד מספר ר אחת והמלכות בקשה שתכיה בקומה שלמה שפרטוף צפ"ע וכדמפרש ואזיל: רזא דא לחימי לבא אתמסר כיואל צח כ"ג גם לעיל בהקדמה (דף ע"ז ע"א) כאשר דרש בסוד המרכבה ועי"ש וצביאורנו שדברים אלו מצוירים שם בסוד חין דורשין במרכבה ביחיד ח"כ הוא חכם וכו' עי"ש וצביאורנו שם, וגם הכה אמר כדברים אלו עפי"מ"ש (בקבלת יעקב ערך חכם) כי חכם הוא ר"ת חכמ"ה כה"ר מלכו"ה, להורות הענין של ר' בחכמה יסד חרץ, כי החכמה מקבל השפע מן כתר ומשפיע להמלכות עי"ש, ולזה אמר להמשך הדרוש כי גם הענין מה שחכם ומצין בדעתו נמסרו לו לדרוש במרכבה, משום דחימי לצה הם נוהגין עוז לחלקים ומחלקים המלכות ע"י לימודם צסחרי חורה שהוא הכה של הנקודה הראשונה שהוא הכתר והמלכות שהחימי לצה מקבלים מהכתר ומשפיעים להמלכות וכאמור: ד"ו איהו ה' בתראה ע"י (בפעי"ה פרק ב' משער הול"ב) דאות ה' אחרונה של הוי"ה הוא סוד המלכות של ז"א שהוא סוד עטרת היסוד שלו ואינה בחי נוקצא צפ"ע, כי הנוקצא שהוא פרטוף צפ"ע היא שם אדני או שם חלקיים עי"ש, ולזה אמר דמה שקטרגה המלכות צכיותה צסוד פרטופים היא ע"י היותה בחי אות ה' צתראה שהוא אותיות ד"ו כג"ל וצח היה שניהם צבחי עטרת הצריה שהוא סוד נקודה חדה שהוא סוד הכתר כג"ל שרזונה שחכיה צבחי אדני שחכיה לה כתר מלכות צפ"ע וכאמור: ובה אתעבידו חד. שע"י אות ה שהוא היחוד ע"י עטרת הצריה נכללים שניהם צכתר ה' שהוא סוד נקודה חדה כג"ל: והאי נקודה איהו סתימא וכו' וכמ"ש (לעיל תיקון ל' דף ע"ג ע"א) דהכוח נקודה דלויכו עטרת הצריה לויכו נעירה וסתומא וסגור בכל ששת ימי המעשה וכו' וציוס השבת יפתח אכל ציומין דחול גן נעול וגר עי"ש וצביאורנו שם: וכד איהו סתימא אתקריאת יראה וכו'. גם זכ מצויר לעיל שם דהכוח נקודה דתתמן עלכ שהוא

דחילה בשית יומין דחול (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו. רחימו בשבת (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך. כד אתפתחת לגבי בעלה אתקריאת אהבה, ומדחילו ורחימו אתיהיבו פקודין דעשה ולא תעשה: (ג"א כאן שייך תיקון א' הכתוב דף קל"ז ע"א ונדפס בד' ע"ב ע"ב):

תקונא תלתין ושבע (ליום יט)

בראשית איהו בריית, ודאי כד איהו בלבושין דאלין קליפין דאינון ערלה ופריעה, צריך תמן דחילו. ועלייהו אתמר (שמות כ) לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. והאי אות לא ירתין ליה אלא ישראל. דלית אות ברית עד דעברין מנייהו אלין קליפין דאינון ערלה ופריעה באטיפו דדמא.

תלת

באר להי ראי

רבינו (בפטי"ה פרק ג' משער הכרכות) דזכ"מ חן זוג אלף ע"י החס"ד וכיינו צחי' הכבי"ח וכמשי"ל: מדחילו ורחימו אתיהיבו פקודין דעשה ול"ת. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) דמ"ע סס מסטרא דימינא, ומלת ל"ת מסטרא דשמאלא עיי"ש וצביאורו שס.

בראשית איהו בריית. תיקון זה יש לו המשך עם התיקון שלפניו שדרש (בדף ע"ז ע"ב, דף ע"ה ע"א) הב של צראשית עם הנקודה שצדקה לסוד שמירת המלכות ע"י דחילו ורחימו שלא ישלטו הקליפות ויכנסו בתלל דילה, וזכן הוא מוסף כאן צחיקון זה לדרוש בכל הדרוש לאות בריית, שהנקודה שצדוק הב דצראשית מרמז להצבית מילכ שצריך להעביר ממנו הקליפות, ועיי"ז מעצבין המלצושים של הקליפות מן המלכות, דצחלק קליפין איכי מתחללת צסוד מחללי מות יומת וכדמפרש ואזיל: צריך תמן דחילו. וכיינו כי כמשי"ל צחיקון הקודם דסוד שמירת שבת הוא צבחי איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו, שעי' היראח מאירין האורות של אמת עלאה לכפחיד החגונים שלא יבואו לגע צנקודת הפנימית, כן צריך לעשות גם מלת מילכ ופריעה דחילו שעי' היראח מרחיקין החגונים שלא יכנסו לרשות הקדושה של היסוד אות צרית קודש וכדמפרש ואזיל: ועליהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. כיינו כמ"ש (בזכר שמות דף ג' ע"ב) מאן דאעיל צרית קדישא דא צרשוחא אחרת, עליה כתיב לא יהיה לך אלקים אחרים על פני עיי"ש: והאי אות לא ירתין אלא ישראל. וכמו שאנו אומרים ועל צריתך שחמתם בצרנו, ולאנאיו חסס צלות צרית קודש, משאי"כ גוי אפי' הוא מכול נקרא ערל: דאינון ערלה ופריעה באטיפו דדמא. וכמ"ש רבינו (בפטי"ה פרק ג' משער ק"ג) דעי' חיתוך בערלב ופריעה ואטיפו דדמא כיינו מליכא, מעצבין כג' ערלות שסס ג' קליפות שיש ציסוד כיינו

מפחדין החגונים ומצריחק ממנכ עיי"ש: ובשבת ויכל"ו חס"ד דימינא. ע"י (בצעי"מ פ' פנחס דף רנ"ז ע"א) צסוד אהבת כלולותיך, דהמלכות כד אתכלילת צאצכן דחקרי צכל מכל כל אחקרי אהבה, ועיי"ש להלן צפקודא עשיראח דומן כלילת המלכות צתלת אצכן הוא צשנת צסוד שצ"ת ש' דתלת ראשין עיי"ש, ולזה דרש כהא דצשנת מאיר סוד האכבי"ח שהיא מסטרא דחס"ד, וכמ"ש (בפטי"ה פרק י"ב משער הכללים) ואז הוא צבחי אהבת כלולותיך, חכ נרמז צצבית ויכל"ו דכתיב צשנת שהיא מלשון התכללות וגימ' חס"ד. כליז ע"ב שמהן. ע"י צדצרי רבינו (צלק"ת ישעי צדרוש מי מדד צשעלו מים) דכעי"צ שמות היואלים עג' פסוקים ויס"ע ויצי"א ויי"ע, כה' הוא צחסד, וכ"ב הוא צצורה, וכג' צחית, וצכוללות שלשתן ציחד הכ צחסד עיי"ש, ולזה אתמר הכא להמשך הדרוש חעי"ג דצשנת המלכות ג' אצכן שסס חגיית סוד כג' קוין ימין ושמאל ואמנע, אעפ"י איהכ צבחי צצורה וגם לא ח"ת שהוא מעורב מחוי"ג, כי אז הוא צבחי התכללות כל כג' ציחד וצתכללותן שלשתן סס צבחי חס"ד: דתמן חכמה. שהוא שורש הקו הימני. במה דאמרן. צש"ס (צ"ב דף כ"ה ע"ב): דחילו וכו' איש אמו ואביו תיראו וכו'. ע"י (בזכר ובצעי"מ פ' קדושים דף פ"א ע"ב) צפסוק איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו, פקודא דא שקיל לדא, שקיל יקרא דאז ואס ליקרא דשנת, מאן דחיל מכהי נעיר להאי עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"ב) איש אמו ואביו תיראו מסטרא דחילו, ככד את אביך ואת אמך מסטרא דרחימו, ותרוויכו אינון זכור ושמור עיי"ש וצביאורו שס. ולזה ממשך כהא הדרוש דהיראח של יומין דחול מרמז צסוד איש אמו ואביו תיראו, ואכבכ של יוס ששנת מרמז כככד את אביך ואת אמך: כד אתפתחת לגבי בעלה וכו'. את מעיינכ לאורך חווג של שנת צסוד וציוס השנת יפתח. וכמ"ש

תלת קליפין אינון בערלה, לקבל תלת קליפין דאגוזא, ועלייהו אתמר (ראשית א) והארץ היתה תהו ובהו וחשך. תהו קו ירוק קליפה קדמאה. בהו קליפה תניינא. חשך קליפה תליתאה.

ותלת אלין דא על גב דא, לקבל תלת גוונין דעינא, דאתמר בהון (מדבר טו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וכו'.

לקבלייהו תלת גוונין דקשת דבהון נקרא בת עין דאיהי נקודה אות ברית. עלה אתמר (ראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם, ועלייהו אתמר ג' זמנין (תהלים קיח) כל גוים וכו' כי אמילי'ם.

ואימתי יעביר קוביה הני קליפין מעלמא ויזכור ברית עולם, בזמנא דפורקנא. הה"ד (ישעיה ל) ולא יכנף עוד מוריך, אימתי, לבתר דמתעברין תלת קליפין בישין מינה.

ובזמנא דאיהי מתלבשא באלין קליפין, איהי אמרת (שיר א) אל תראוני שאני שחרחרת. דבאלין קליפין איהי מתחללת, ובגין דא (שמות לא) מחלליה מות יומת.

תהו"ם איהו המרת. לגביה צריך פריעה באטיפו דדמא. ועד דאתפרע האי פריעה איהי לא אתגלייא בעלמא, ולא יהא אות בעלמא.

ורזא

באר לחי ראי

חולדות דף קמ"ז ע"א) שדרש לכני תלחא סכזוני שאמך יעקב בשעה שנחאצק עמו סימ, דלעמ"ל יתבטל הוא וכל גונדא גליה דבחי הני תלחא עיי"ש, והכא דרש לה לגזי ציטוליה עיי' מלחא מילכ וכאמור: בזמנא דפורקנא הה"ד ולא יכנף עוד מוריך. וכמ"ש (צחיקונים מז"ח דף פ"ג ע"ד) וזכרוא זמנא דאחפשא קצ"ה מאלין קליפין אחמור זיה ולא יכנף עוד מוריך. והיה עיניך רואות את מוריך עכ"ל: אימתי לבתר דמתעברין וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"ג) כד ייתי פורקנא אחפשא מלבושין דקדרותא וכו' דזכרוא זמנא דאיהו צחשוכא מתלבש צחוכו וצוכו וצחשך ותכוס וכו' עיי"ש וצביאורנו שם: ובג"ד מחלליה. מי שגורס לה צחשאו שחלצש ותכנס בקליפין חלו ולחלל כבודו ח"ו: תהו"ם איהו חמו"ת. הוא מפרש הענין מ"ש מחלליה מו"ת יומת. שבעונש של עבירה פגם הצרית מיתה, כי לאחר שמכניס השכינה להתלבש צבני ג' קליפין תכ"ו צב"ו חושך שחס דכורא דקליפה כמ"ש (צרע"מ פ' כי חלל דף רע"ב ע"א) עיי"ש, אז הוא מכניס עלמו למדור של קליפה רביעית שנקראת תכ"ו"ם אותיות המו"ת שהיא הנוקצא דקליפה ששם חוקף הדינים ועונש מיתה, וכמ"ש גם זה צרע"מ שם, ע"כ הוא ממשיך עליו עונש המו"ת אותיות תכ"ו"ם וכאמור: לצביה צריך פריעה. ר"ל דמח"ש שבי' קליפות חכו צכו חשך סובבים את הצרית שהוא המלכות כמ"ל, לא סגיא בחיתוך הערלה לצד, אללא שצריך ג"כ פריעה ומלאכה לכיות ג' פעולות כדי לעצור כל הג' קליפות הנזכרים: ולא

היינו המילכ עיי"ש: תלת קליפין אינון בערלה וכמ"ש (לעיל צהקדמח דף י"א ע"א) קליפה דערלה דכסי על ה' אית לה ג' קליפין כגלדי צללים לא על לא, וחניון קליפין דאגוזא דאתמר עליכו והארץ היתה חכו וצכו וחושך עיי"ש וצביאורנו שם, ועיי' (לעיל תיקון י"ח דף ל"ו ע"א) וצביאורנו מ"ש מאלין ג' קליפין: תהו קו ירוק קליפה קדמאה. עיין (ש"ס חגיגה דף י"ג ע"ג) חכו קו ירוק שמקוף את כל העולם עיי"ש, ודרש לה כחא להקליפה החלונה של האגוז שהיא ירוקה. דאתמר בהון ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. עיי' צפירש"י צחומש שדרש פסוק זה ענין הילכ"ר שבעינים והלז כס המסרסרים הראשונים לעצירה שהעין רואה והלז חומד עיי"ש, ועיי' (ש"ס סוכה דף ח' ע"א) דאין הילכ"ר שולט אללא צמח שעניו רוחות, והנה (לעיל תיקון ד' דף י"ח ע"ג) אמרינן דצסוד עיי"ש דקדושה יש תלח גוויי עינא דאינון חוור סומק וירוק כס סוד חגי"ת, ולא חמר כחא דגם צבחי בעינים דס"א שחס סרסורי דעצירה יש ג' גוונין וכו' הסובב הראשון הוא גוון ירוק, ועיי' המילכ מצטלן רוחם: לקבלייהו תלת גוונין דקשת. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ו ע"ג) דסוד הקשת היא היסוד לדיק יש צו ג' גוונין חוור סומק ירוק, וצנחיתא אחדצק צו בג' קליפות דערלה, והתיקון השלם לתיקון היסוד לדיק שצבחי קשת שיאורו בג' גוונין כמ"ל צגוונין נכדין שנקדושה, ואז מיד וראיתיה לזכור ברית עולם עיי"ש וצביאורנו שם: ועלייהו אתמר תלת זמנין כל גוים וגו'. עיי' (צב"ר פ'

ורזא דמלה, כד אתעבר מינה ערלה ופריעה רומי וקושטאנדינא, מיד אתגלייא את בעלמא לההוא דאתמר ביה (שם ג) וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, לקיימא ביה קרא (מ"כה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

ובגין דא, אלעזר ברי, לא תצפי לרגלא דמשיחא עד דתחזי קשת בגווני נהירין, או עד דאתגלייא אות בעלמא, מאי אות, אלא (מדבר כד) דרך ככב מיעקב דא אות י אות ברית. ומיד וקם שבט מישראל לגבה. ההוא דאתמר ביה (דברים לג) ויהי בישרון מלך (חסר).

תא חזי יומא חדא שאילנא (דף ע"ח ע"ב) לאליהו. ערלה אמאי שוינן במאנא בעפרא. איל שמענא במתיבתא, דערלה איהו נחש. וכיון דאעברינון ליה מאתריה, צריך למיהב ליה מזוניה. הה"ד (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

ובודאי

באר לחי ראי

נפלות עיי"ש וצניאורנו שם: אלא דרך ככב מיעקב וכו'. עי' בזכר פי' בלק (דף ר"צ ע"ב) צסוד דרך ככב מיעקב מלן ח'ין יתקיימו צזמנא דמלכא משיחא שיחיר אז חד כוכבא קציעא צזמנא רקיב ויהא נכיר ולביע פי' יומין וכו', יומא קדמאח יתחזי צקרתא דרומי וצכהוא יומא ינפלן ג' שרין עלאין מהכוא קרתא דרומי ושלטיעא דכהוא קרתא יומא כדן אחפשט הכוא כוכבא לא אחחזאח צעלמא וכו', וכדן יתגלי מלכא משיחא צכל עלמא וליה חתייבא מלכותא וכו' עיי"ש. ומפרש ככא דענין החגלות הכוכב שיכא צזמן ציאת משיח לדקנו צסוד דרך ככב מיעקב האמור בזכר שם, הוא ענין החגלות צכירות אור של אות ה' של היסוד לדיק שכוא העטרה של הצבית קודש שנחגלה ע"י המילה ופריעה ומלילה, וכמ"ש רבינו (צט"ח פרק ד' משער חנכה), וצטעמי מלות, וצשער המלות (פי' לך לך) וצשי"ד עיי"ש: (ועי' צדצרינו נקמן (צתיקון מ"ז) דף פ"פ ע"ב) צדי"ה צללמנו צגזירו וכו'): ומיד וקם שבט מישראל לגבה. היינו שז"א צעלה ידווג עמה ציסוד לדיק וכמ"ש (צלק"ת פי' בלק) דיסוד דז"א נקרא שצט מישראל עיי"ש, ועי' ציחיר נחיצ (ערך שצט ס"ה ה') שפי' צמה שמי"כ צשם הארזי"ל שצ"ע עם האותיות גימ' שי"ד, ולכן נקרא יסודי שצ"ע צסוד וקם שצט מישראל עיי"ש: ההוא דאתמר ביה ויהי בישרון מלך. עי' (בזכר פי' פקודי דף ר"ב ע"א) ישמח מלך דא קציה דאתקרי מלך דכתיב ויהי צישורן מלך, וצישופתך מה יגיל מאוד, יג"ל י יתירכ, דא חיכו רחא דצבית קיימא קדושא דלחבו חדור דליה וכלא על כחי מלך אחמק, ועיי"ש צחז"ח צצניאור דצברים כי השכינה כשחכיב צתיקוה צצלמות חכיב נקראה מלך, מפני שכוא מולכה צתחחווים והיינו צישרון מלך, והיפושע שלב צכא יכיה עיי' שמחת אות י' היינו צמה צצעלה צמתיחד עמה ומשמחה ציסוד לדיק עיי"ש, וצכא מוכן כמשך דצברים כאלן כי עיקר הגאולה תלוי צתיקון המילה שכוא החגלות האות

ולא יהא אות בעלמא. שכקליפות הככרים הם מכסים על האות צבית קודש ע"כ לא ניכרין האותות וכו' ומפתים שמלך הקדוש צעולם: רומי וקושטאנדינא. שם צ' עירי מלוכה של ה' שריס דעשו וישמעאל שמכסים על הקדוש א' צימין וחי' צשמאל כמ"ש צכור וצצ"מ כמה פעמים, וכמו שכאר"ך צכא (צקבלת יעקב צערך קליפות). ואמר ככא שם המעצבים את הגאולה יען שכן מכסים את היסוד לדיק וקדוש מיימין ומשמאל מלחאיר לעולם וכדמפרש ואזיל. [* א"ה. עי' (לעיל צתיקון השיעאח דף כ"ד ע"ב) וצצ"י שם צדי"ה דעאלו חויבים צחלל דילכ וכו', ושם צתיקונים לאו ככאי גוונא דעצדה שרע לשפחה דילכ וכו' ולא יהא חדור קדמי עד דאתחצידו מעלמא עכ"ל, וכיון דמייירי שם מענין ס"מ ונחש קליפת אדום שכחריצב צחיוו ואלן צגלות אדום, ומסיים צענין כגר וישמעאל ולא יהא חדור קדמי עד דיתחצידו מעלמא צצ"כ, ככוכה לשניכם יחדיו כלה שעיור וחוחנו ויעלו לנין מושיעים, ועל כן אוחנו צצבוי"ר צגלות צין מלכי אדום. וישמעאל יושב על מקום כמקדש צצבוי"ר והם חרין רגלין דקליפת אדום וישמעאל כמבואר צם הגלגולים (פרק א' צדי"ה מכרח"י) ואל תחמך על הכפץ צאשר שצצ צצחי אדום רק רומי אמנם העיקר הקסריות מתחלכ הוא שם כוודע ומשם חצריצו צחיוו צצבוי"ר, וכפי המבואר צפי רציוו סעדיכ גלח ז"ל (צדניאל ז'. צפסוק מסתכל כות צקרינא) כל העשר קרנות המלכות שחש שם כולם הם ממלכות גלות אדום, וצפרט משפחה עמלק שכוא צן חליפו צן עשו הוא שורש אדום וכולם יתצעלו צצ צציות משיח לדקנו]: לקיימא ביה קרא כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף ל"ה ע"ב) וצרי, כל זמנא דליונן קליפין לא מחשברין מקשה לא יהא קשת בגווי נהירין וכו' ומיד דיהא פכיר צצווי נהירין מיד ורשתיכ חכור צבית שולם ומיד אחגלמא הכוא דאתמר ציב חכ לך האות כי אנכי שלחתיך לקיימא ציב כמי נלחך מאתרי"ל אררטו

ובודאי ברי, בדא אשתזיב ב"ג מדינא דחבוט הקבר. ודמא דאטיפין מפריעה למיהב מזונא לההוא כלבא דאיהו רוצח. ובדא אשתזיב בר נש מחרבא דמלאך המות.

ועל דא אמר אדם קדמאה קמי קוב"ה מי מציל בני מחרב המתהפכת, איל חרבא דמילה, כד"א (יחשע ה) עשה לך חרות צורים. וחרבא דקוב"ה י"ו פיפיות, לקבל מילה ופריעה ומציצה וי"ג בריתות שנכרתו עליה.

וכן אורייתא שזיב לבי"ג מי"ו פיות דחרבא, כמה דאמר שלמה (משלי ג) עץ חיים הי"א, דסליק ליו.

ולקבל אליו תרין, אמרת אורייתא (שמות כ) לא תרצח ולא תנאף. לא תנאף לקבל נחש אשת זנונים. לא תרצח לקבל סמאל. ואמר דוד עליה (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי.

תלת קליפין דערלה. אינון משחיית, א"ף, וחמי"ה, לקבל ערלה איהו עון. והיינו דתקינן בצלותא לגבייהו, והוא רחום יכפר עון. דא עון. ולא ישחית. דא משחית. והרבה להשיב אפו. דא א"ף. ולא יעיר כל חמתו. דא חמה.

ומאן דאעיל אות ברית ברשו נוכראה. אלין ארבעה שלטין עליה, הה"ד (ראשית ז) והמים גברו מאד מאד על הארץ. על הארץ, דא גופא דיליה. וארבע זמנין אתמר בפרשת נח (שם) ויגברו המים, גברו לקבליהו. והא אוקמוהו.

ערלה

באר לחי ראי

במד"ר (בראשית פי כ"א) עיי"ש: וחרבא דקב"ה י"ו פיפיות עיי (כס) מעבר יצק מחמר ג' פרק ט) שזכ רמוח בשם יוסי"ך י"ו כ"ך שצתנר של י"ו פיות הקב"ה מכה להכחלוניס, עיי"ש וצקסיי ערך מר"ב: וכן אורייתא שזיב לבי"ג מי"ו פיות דחרבא. וכמי"ש גם זכ צמענר יצק שם שזכ פי מה שאמרו ז"ל בספר וחסייף וכו' מי שעוסק בזה יגלל מה עיי"ש: ולקבל אלין תרין. כדי להגלל מכוז קליפות כג"ל סי"ג ונוקבא דיליה נח"ש. לא תרצח לקבל ס"ם. שנקרא רוגח כג"ל: מיד כלב יחידתי. היינו כמי"ש רצונו (בע"ה פרק ו' משער ק"ג) דהמלכות נוקבא דקליפא כו"ה שם צ"ן דקליפא גימ' כלי"ב עיי"ש: תלת קליפין דערלה וכו' לקבל ערלה איהו עון וכו'. פי (בזכר בראשית דף כ"ג ע"ג) וכו"ה רחום יכפר עון דא סי"ג ונח"ש, ולא ישחית דא משחיית וכו' עיי"ש, ולא אמר ככה דהעגלה ככלליות איכו עיין שכו"ה כולל כ"ב קליפות סי"ג ונח"ש שמו"ה מילכ כו"ה להעביר ככלליות מהיכוד לדיק, וכו' קליפין של העגלה הם משחיית חיימה א"ף עיי כ"ך תיחוד פריעה ומל"ה לבטלם וכאמור: ומאן דעאיל אות ברית ברשו נוכראה וכו'. וכמי"ש (בתיקון ל"ז בעמוד הקדום), (ובתיקון ט' דף כ"ד ע"ג), (וברשי"ם פי פנחס דף רמ"ד ע"א) ובש"ל: והמים גברו מאד מאד על הארץ דא גופא דיליה. (ש"ס סנהדרין דף ל"א ע"ג) ועל כה"ן ליק' עמו זכ כגוף, ולא זכ ולאנשי דזכ כמבול ט' כשחית

י בסוד דרך כוכב מיעקב וקס שצנ מישאל, שכו"ה היכוד לדיק לגבי המלכות כג"ל, ועיי"ז חכיכ המנכות בתיקון השלימות בגאולה העתידה שחכיכ נקראת בעמ"ה מלך בסוד ויכו צירון מלך וכאמור: [* א"ה עיי (לעיל בתיקון ל"ו) צנל"ר ד"י"כ עמ"ה דבריה, ובסמוך בזה לעיל ד"י"כ ומיד וקס שצנ מישאל לגבי, וכן עיי בצוונת האר"ל למ"ה מילכ, כי החגלות העטרה הוא סוד י' משם שד"י כגודע]: ערלה אמאי שוינון במאנא. וכמי"ש (לעיל בהקדמה דף י"א ע"א) דחקינו לה מאלה בעפרא לשדי"ה לה בעפרא ודס דלטיפין מני עיי"ש ובציאורנו שם: דערלה איהו נחש צריך למיחב ליה מזוניה. וכמי"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ט' ע"א) שכו"ה בסוד א"ס רעב שונאך האכילכו לחם וא"ס למ"ה השקיעו מים, ועיי"ש בציאורנו שכו"ה ענין העפר וכדס עיי"ש: בדא אשתזיב ב"ג מדינא דחיבוט הקבר. וכמי"ש גם זכ לעיל בהקדמה שם ושזיב ליה בכו"ה עפרא מחיבוט הקבר, וכדס מילכ שזיב ליה משחיית מהי"מ, עיי"ש ובציאורנו שם. לההוא כלבא. שכו"ה דכו' דקליפא כנקרא סי"ג כמי"ל בהקדמה (דף י"ג ע"א) מיד כלב יחידתי דא סי"ג, ועיי צדכ"י רצונו (בלקי"ה פי חל"ה) בסוד מחיר כלב עיי"ש: דאיהו רוצח. ר"ל מהי"מ, וכמי"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) דסי"ג איכו סס המ"ה ומי"מ עיי"ש ובציאורנו שם: ועל דא אמר אדם קדמאה קמי קב"ה וכו'. וכמי"ש

ערלה ופריעה. שמענא דאינון רומי רבתא ורומי זעירתא. בזמנא דמתעברין מעלמא, אתגליא אות הברית, דאיהו בת עין ציון, דאיהי נקודת עלמא. דבזמנא דאלין קליפין שלטין בעלמא אתחזר עלמא לתהו ובהו, הדא היא דכתיב (ראשית א) והארץ היתה תהו ובהו.

בזמנא דייתי פורקנא, מיד (שם) ואמר אלקים יהי אור ויהי אור. היה אור לא כתיב, אלא יהי (אור ויהי אור) (שם) ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד. (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד.

תקונא תלתין ותמניא

בראשית ברא אלקים. פתח ואמר (שיר ב) כשושנה בין החוחים וכר. שושנה אית בה חמש עלין מלגו, וחמש עלין מלבר. ואינון היה. שרביט דילה ר. תפוח דילה י.

וכלא

באר לחי ראי

דבראשית כמש"ל ריש תיקון זה. הה"ד והארץ היתה תהו ובהו. שהוא כהגזרות כדי קליפות כזכרים שנקראים חכו וזכו וחושך והכוס כמש"ל צעמד הקודם: היה אור לא נאמר וכר. ר"ל דהא כ"ל לומר וכיה אור, אלל שאס אמר כיח אור כוי משמע שמדבר על העבר, ע"כ אמר ויהי למשמע לעתיד: ויהי ערב ויהי בוקר וגו'. ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. וכמ"ש (זכר פי אמור דף ל"ג) בזמן דכנסת ישראל הם בגלותא כזיכול לא חקרי אחד, ואימתי חקרי אחד כשעתא דנפיקין ישראל מן גלותא וכנסת ישראל יזווגין בקצ"ב כרחא דויחי ערב ויהי בוקר אז יהי ה' אחד ושמו אחד ודא בלא דא לא חקרי אחד עיי"ש ובאח"כ שם, ולזה אמר הכא דלעת"ל כאשר יתקון היסוד דליק שעי"ש יוכל להזווג כנס"י בקצ"ב סוד יחוד ערב ובוקר אז יהיה ה' אחד ושמו אחד וכאמור:

שושנה אית בה חמש עלין וכר. כעין דרוש זה פתח ג"כ ר' חזקיה בריש הקדמת הזכר, וכן דרש (לעיל ריש תיקון כ"ו דף ע"א ע"ב) כשושנה צין החוחים, שמרמז לסוד מעשה בראשית שהוא בסוד בראשית צרא חלקים, שפי"ז מרמז חמש עלין דשושנה ויי"ג ערפין דילכ שבה סוד ה' אוחיות של חלקים ויי"ג חיבין שיש מן השם חלקים כל עד השם חלקים השמי עיי"ש ובמק"מ שם ובציבורי שם, וככה הוא ממשך דרוש זה ח"ך נרמז סוד מעשה בראשית בסוד השושנה גם ד' אוחיות כויה לכייה כדרוש משולב צ"ב שמות כויה וחלקים, שהוא מרמז לסוד התיקון של ז"י שהוא סוד נתינת המוחין בהם חוונס, וכמ"ש רבינו (צניח פרק ב' משער היוגים) דסוד יחוד כויה חלקים כחבר צכ"מ הוא צניח נתינת המוחין צו"י כי קודם כזווג דצכ"פ כז"ל לצדו נקרא כויה חלקים, ואח"כ צניח כזווג נמשכן המוחין של כ"ב שמות כזכרים שבהם המוחין גם להקצ"ב עיי"ש: חמש עלין

השחית כל צער את דרכו, והיינו שקלקל כל ה' את היסוד לדיק שלו ע"כ השלימו עליהם אלו כדי קליפות שבה המים הזדונים שהיא שליטה החנונים ומלאכים רעים וחזילין דמעיקין על כל גופם שנקרא ח"ך. ודי זמנין אתמר בפ' נח וכר והא אוקמוהו. ר"ל שענין זה שהדי פעמים ויגברו גברו הנאמר צ"י נח, מרמז לדי דינין חקיפין וחזילין דמעיקין זכר ככר (לעיל תיקון כ"א דף ק"ב ע"א) ושם נדרש זה לענין ההגזרות הדי גלויה אשר צד מלכויה של שרי האומות אשר מנערים את ישראל, וככה דרש כעין זה ההגזרות ד ראשי הקליפות שההגברו לקצליהו ע"י קלקול היסוד לדיק וכאמור. ערלה ופריעה שמענא דאינון רומי רבתא ורומי זעירתא. ע"ל (תיקון כ"א דף ק"ב ע"ב) שאמר שם וכל ענין דאינון מכסין על אור העינים אינון רומי רבתא ורומי זעירתא, היינו כמ"ש (צריע"מ פי פתח דף ק"ב ע"א) דרומי רבתי ורומי זעירא הם לקבל חרין ענין דמכסין על צה עינא ימינא ושמאלא עיי"ש, וע"ל (תיקון ו' דף כ"ב) סכוחה צען לך דאיכו תכלול דעינא דאיכו רומי רבתא, וכי שם דסוד העינים שהענינים שבהם הקליפות מכסין עליהם ה' לקבל חלת גונית דקשת, ובזמנא דיתפנון הענינים הנכרבים מן צה עינא, מיד ורחיכה נזכר צריח עולם, וצבכורא זמנא כי עין צען יראו צב"ז ד' ליון עיי"ש ובציבורי שם, ובזה מוזן המשך הדברים כאן דלחמ שאמר לעיל דהקליפה של ערלה ופריעה הוא רומי וקונטעאדינא, אמר הכא דלכ"י מוזן דהגאולה העתידה לחי צתיקון כצריח מילכ, כי ע"י העברה בערלה ופריעה מתעבר כשלפנות של ס"מ ונח"ש וכל גונדל לכהן מהמות צריח שהוא סוד ג' גונית דקשת, ולא יכא נכ"ר גונית דעינא צב"ז כי עין צען יראו צב"ז ה' ליון ולזה מסיים: דאיהו נקודת עלמא. היינו כי ית הוא סוד כזה עין שהוא נקודת המלכות סוד הנקודה הפנימית שנתון כ"ב

וכלא אלקים. חמש אתון דיליה, ה' חמש עלין מלבר. ה' חמש עלין מלגאו. י תפוח. ו מלא שרביט.

בזמנא דהאי שושנה אידי בגלותא. אידי אטימא.

בזמנא דיהא פורקנא בעלמא. אתפתחת בחמש אור. הה"ד (ראשית א) ויאמר אלקים יהי אור. ובההוא זמנא דאתפתחת, אתלבשת בכמה לבושין דנהורין דאורייתא, ואתקשטת בכמה קשוטין דפקודין דעשה.

ובזמנא דאתפתחת ואתקשטת בקשוטהא בד' בגדי לבן דאינון יקוק, ובד' בגדי זהב דאינון אדני, בד' בתי דתפלין דיד, ובד' בתי דתפלין דרישא, דאינון לקבלייהו ד' לבושין דכהן הדיוט, אינון לקבל (דברים כב) ד' כנפות כסותך אשר תכסה בה. וכד

באר לחי ראי

השושנה מרמז לה' אלויות של השם אלקים וכו' מרמז צלות ה' ראשונה של הויכ כניל: ה' חמש עלין מלגאו. ר"ל דאות ה' של השם אלקים מרמז לה' עלין דלגאו הכזכר שהוא סוד ה' האחרונה כניל: י תפוח. ר"ל שכירי' של השם אלקים מרמז צהתפוח של השושנה שהוא פערת היסוד היי"ד של הויכ כניל. ו מל"א שרביט. ר"ל דלוותיות מל"א של אלקים מרמז צלות ו של הויכ שהוא השרביט של השושנה. שהוא"ו צלמא דשלימות וכו' מלא, הוא גימ' י"ג, סוד י"ג מכלין דרחמי המרמז ציי"ג טרפין דשושנה שהוא י"ג חיצון שיש מן אלקים ה' דמשי"צ עד אלקים ה', דעלי נאמר ציוס הכוא יוכי ה' אחי"ד ושמו אחי"ד, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ה וכ"ו דף ע"א ע"ב), עיי"ש וצביאורו שם: בזמנא דההוא שושנה אידי בגלותא. וכו' נוספת צסוד כשושנה צין החוחים הגזכר (לעיל ריש תיקון כ"ו) שם עיי"ש וצביאורו שם. אתפתחת בחמש אור. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ו) שם כד ייתי פורקנא הויכ כשושנה דשחרית שמאירכ בחמש אור, שהם צסוד החמש עלין דשושנה עלאה עיי"ש: בכמה לבושין דנהורא דאורייתא. וכמ"ש (ברע"מ פ' לו דף כ"ז ע"ג) דע"ו לימוד הלכה עושין מלבושים לשכינתא דאתמר צהן כל כבודה צה מלך פנימא ממשצלת אכז לבושה עיי"ש, וע"י (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"א וע"ג) דהמלכות מתלבשת במלבושין דגוויין נכורין של ה"פ אור דמשי"צ צסוד עוטה אור כשלמה להתקשט צפני צעלה ע"ש וצביאורו שם, ועיין (לעיל תיקון כ"ה דף מ"ג ע"א) דהמלבושים של המלכות של ה"פ אור כוא מה שקורין צמתיבתא תורה שצעי"ש עיי"ש וצביאורו שם: בארבעה בגדי לבן וכו' ובארבעה בגדי זהב וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ה דף י"ז ע"ג) דצויכ"כ המלכות מתלבשת ומתקשטת צד' בגדי לבן מספרא דיעינתא וד' בגדי אכז מספרא דשמאלא צכאי זמנא דאתמר ותלשב אסתר

עלין מלגו וחמש עלין מלבר. ע"י דצברי רציו (צ"ע"ה דרוש צ' משער דרושי הלל) צסוד תיקון העולמות צסוד המוחץ צעשה מעשה צראשית, שזכנכו מתחלה ה' גבורות לתוך גוף דז"א, ולאח"כ שזכנכו מתחילה ה' גבורות לתוך גוף דז"א, ולאח"כ שזכנכו ה' הסדים תוך הגוף נעשו ה"ה אורות פנימים וכו"כ ינאו להון ונעשו חורות מקיפין מצחון צו תחוחים עיי"ש, ודרש הכא שזכ נרמז ג"כ צנורת השושנה שיש ה' עלין הפנימיים וכו' עלין חוונים ונרמז צכ"ב הדין של הויכ. שרביט דילה ו, תפוח דילה י. ע"י דצברי רציו (צ"ע"ה פרק ה' משער הכסירה) שזכנאר צכ"ב דקיי"ל דמוחין דז"א הם נמשכין מלמא עלאה צכל השעם ספירות, וקשה דיסוד דז"א מהיכן נהכווה, דצשלמא שאר הספירות יש צכס סוד התפשטות צבינה וממנה נעשה להם המוחין, אכל יסוד שצו מהיכן נעשה דכ"א לא הגיע התפשטות דלמא עד היסוד דכ"א קיי"ל דלמא רק עד הוד התפשטת, ומתוך דהמעין דיסוד נעשה ע"י כפיפת ראש דל"א וכו' עיי"ש, ולזכ דרש הכא שצ"ז מרמז נורה השושנה אשר חון מן ה' עלין שכם ה' מוחין פנימים וכו' מוחין חוונים דהתפשטו עד הוד ספירה החמישית, יש צכ חון מה עוד שרביט, ותפוח דשרביט כוא סוד חות ו, ותפוח כוא סוד אור ה', וכו"ו כמ"ש (צמאורי אור, וצקכ"י ערך שרביט) דשרביט כוא מרמז ליסוד לדיק עיי"ש, ומזכ דכוד תפוח שעל השרביט מרמז לנורה התפוח שעל היסוד שהוא סוד העצרה. ויחכן שמרמזים ללוותיות ו"י של הויכ, וכמ"ש רציו (שם צפרק ד' משער חונאכ) וצשי"ד, דהיסוד לדיק כוא נורת ו, והעצרה כוא לורת ו עיי"ש: וכלא אלקים. ר"ל שכל הדרוש של השושנה מרמז ג"כ לשם אלקים, וכמו שאמרנו למעלה שם וצריש קדמת הזכר, דכוד השושנה מרמז לה' אלויות אלקים וכדמפרש ואזיל: חמש אתון דיליה וכו'. ר"ל דהחמש עלין של

וכד אתתקנת באלין לברשין, מיד אתפתח היכלא לגבה. ההיז (תהלים בא) אדני שפתי תפתח.

ולקול נעימו דרמונים חגין דלבושא דילה אתמר בחיוון (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. וכד אמרין ישראל קיש מה כתיב בה (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אליו. קלא אשתמע לגבה מבין תרין כרוביא דאינון דו פרצופין.

וכד מתיחדא דבור בקלא, אתעבידו קול דממה דקה. ודא צלותא בחשאי.

ובההוא זמנא מאן דבעי למשאל שאלתיו ישאל. דבההיא זמנא יהא עת רצון. דהא תרין שמהן כחדא יאקדונקיי, (ישעיה נח) אז תקרא וימי יענה מיד, איז יאקדונקיי. ב' שמהן

באר לחי ראי

הכייל זכאכ פומא דליכו היכל ה' חתאן שפון וכר עיייש וצניאורנו שס: ולקול נעימו דרמונים חגין דלבושא דילה וכר. הכרייל הכיכ ולקבל געומו וכר. והוא נכון, והמשך הדברים והאריכות שדרוש זה הוא דכל קשוי כלב שמוין ישראל צליית ותפילין וקיש ושמייע בלחש וחזרת התפלה צוקל הקול הוא דוגמה עבודה הכה"ג שחקשט עלמו צגדי לנן חכב ורמוים, חגין צשולי המעיל שישמע קולו צבואו אל הקודש והיכ הצגדים האלו עליו צבואו אל חכל מועד ונכנס לפני ולפנים צהיכל הקודש, ולעיל חכב דענין הלבוש של צליית ותפילין שאנו לובשים הוא כדוגמה הכה"ג שלבש ד' צגדי לנן וד' צגדי זכב, ועתה מפרש דענין קיש שאנו קורין צוקל הוא לקבל הרמונים והאגין שהיכ צגדי הכה"ג להיות נשמע קולו צבואו אל הקודש: אתמר בחיוון ואשמע את קול כנפיהם. והיינו כמשיל צכקדמה כד נחית קציה צקיש אתמר בחיוון ואשמע את קול כנפיהם וכר וקראן צה לישראל דליכו עמודא דאמלעותא וכר עיייש וצניאורנו שס: וישמע את הקול מדבר אליו. וכמיש (צריע"מ פי פנחס דף רכ"ח ע"א) וקול דא שמע ישראל דציה ואשמע את קול כנפיהם ודא יקריק דליכו קול כד נפיק לקבלא שכינתא צללותא צחשאי דליכו דצור דליכו אדני עיייש: מבין תרין כרוביא. וכמיש שס צסיומא מצין שני כרובים וידבר אליו: דו פרצופין. כוד הוי ודני דבר ונוקבא וכמיש (צזכר פי אחרי דף נ"ט סוף ע"א) כרובים דבר ונוקבא עיייש: וכד מתיחדא דבור בקלא אתעבידו קול דממה דקה. וכמשיל צכקדמה שס צללותא דחיי צרכאן צי מתייחדין תרין שמהן כחדא חייק יאקדונקיי והצורא דתרין שמהן לריכין צחשאי ללח למשמע צבון קלא דתמן קול דממח דקה עיייש וצניאורנו שס: ובההוא זמנא מאן דבעי למשאל שאלתיו ישאל. וכמיש (לפיל תיקון ה' דף כ"ו ע"א) צככוא זמנא שמוין יחוד הויכ ולדני צללותא יעול מלכא צביכליה

אחמר מלכות עיייש וצניאורנו שס, ועיל צכקדמה (דף ג' ע"ב) שחד מלבושי לנן כס צשמא דיקריק וכד מלבושי זכב כס צשמא דלדניי עיייש וצניאורנו שס (וצרי"מ פי פנחס דף רכ"ח ע"א). בארבעה בתי דתפילין דיד וכר. היינו כי תפילין שיר הוא צזיל שהוא סוד שס הוי"ה. של יד הוא צרחל שהוא סוד שס חדניי. וכמיש רבינו (צפטי"ה פרק ז משער התפילין) וצש"ד: דאינון לקבליהו ד' לבושין דכהן הדיוט. עי (צריע"מ פי נשא דף קכ"א ע"ב) דמיכאל נקרא כהן הדיוט, ואמר הכה דמיכאל שהוא ככהן שלמעלה שנקרא כהן הדיוט שהוא לבוש שמונה צגדים מה"ע הוה ד' מהס צגדי לנן וד' מהס צגדי זכב, כי המלבושי כה"ג ציוה"כ סס כנגד תפילין ש"י ותש"ר שנעשה צכס יחוד דהוי"ה ודלניי שצכס מחקשטת כשכינה וכאמור: אינון לקבל ארבע כנפות כמותך אשר תכסה בה. עיין (לקמן תיקון ס"ע דף ק' ע"ב) צליית ותפילין דאינון כסיוון דשכינתא כה"ד כי הוא כמותה לצדק דא צליית דחציב על ארבע כנפות כמותך חשר תכסה צה, הוא שמלתו לעורו דא עור ותפילין עיייש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דהמלכות מתקשטת צכמה קשועין צכמה פקודין דעשה, ומפרש תחלה חיק מחקשטת צד צגדי לנן וצד צגדי זכב ציוה"כ שלבש צכס הכה"ג כזכר, ומפרש שלעומת כן אנו לובשין צכל יום תפילין ש"י ותש"ר שצכס ג"כ ד' כנגד ד' אותיות הוי"ה וד' אותיות דלניי, וכן הוא המלבוש של צליית שהוא ג"כ מלבוש של השכינה שיש צו ד' כנפות שהוא כנגד ד' אותיות יקריק וד' אותיות דלניי, וכמיש (לפיל תיקון ה' דף כ"ב ע"ב) עיייש וצניאורנו שס: אדני שפתי תפתח. וכמיש (לפיל תיקון ה' דף כ"ו ע"א) דצתק תפלת השמיים דצככוא זמנא עאל מלכא דליכו יקריק צביכליה דליכו אדני מאן דבעי למשאל שאלתיו יעול ונגיד אדני שפתי תפתח עיייש וצניאורנו שס, ועי עוד (צחיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) אדני שפתי תפתח, אדני סליק לחושבן

שמהן וחי אתון דבהון הא עשר. (ודא רזא (דברים כו) ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת כו, דא חבורא דחתן (דף ע"ט ע"א) וכלה. (צפניה ג) כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וכו'. ודא רזא (דברים כו) ואמר כל העם אמין).

ועד דיפקון ישראל מן גלותא לא יהון בזווגא חדא. ובזמנא דיפקון ישראל מן גלותא יתחברון כחדא. בההוא זמנא (שמות טו) אז ישיר משה. ומיד ויאמר אלקים יהי אור דאיהו מפקנו דגלותא.

בההוא זמנא דמטרוניתא בעאת לאעלא בהיכלא דילה. קלא סליק ברומי ריקיעין ויימא הכי. משריין סגיאין דמתיבתא עלאה ותתאה דנשמתיין קדישיין, אתתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא לאתתקנא למפרק בנהא מן גלותא.

בההוא זמנא כמה מארי שופרות ומארי דקלין ומארי דברקים, דאתמר בהון (שמות יט) ויהי

באר לחי ראי

ברורה. עיין (לקמן סוף תיקון ס"ט דף קי"ט סוף ע"א) לנעתייל בזמן החיקון השלם נאמר אז כותל לקרוח בשם כי כי אז יוקים לן משב רועה נאמן שנאמר ציח אז ישיר משה, וע"כ יקיים בנו ח"ו תקרא וכו' יענה, ולצחר אז אהפוך על עמיים שפה ברורה וגו' עי"ש, ואמר הכא ע"פ הדברים שאמר למעלה (צסוף עמוד הקודם), לכל זה יהיה משום כי אז יהיה בשלימות הצורה דחרין שמהן שיש צבס ח' חתון כמנין ח"ו וכאמור ואמר כל העם אמין. שהיחוד הגמור דהויא דלני ברזא דל"ז הוא גימ' אמין, וכמ"ש (לעיל בצקדמה דף כ' סוף ע"א) עי"ש וצביאורנו שם, ובמק"מ ברמ"ז (פ' וילך דף רפ"ב ע"א) צביאור דברי הזכר שם צסוד גדול בעונה אמן יותר מן המצרך עי"ש: ועד דיפקון ישראל מן גלותא לא יהון בזווגא חדא וכו'. וכמ"ש (בזכר פ' אחרי דף ע"ז ע"ב) דבזמן החורבן חייבי עלמא גרמו דמטרוניתא אהרחקה מן מלכא ולא משתכחי צווגא וכו'. ובזמנא דהיתוב מטרוניתא לאתר הכולל ומלכא יזדווג עמה צווג חד. כדין יתחבר כלל כחדא כלל פרודא, וע"ד כתיב ציוס הכוא יחי כי חחד ושמו אחד עי"ש: מיד ויאמר אלקים יהי אור וכו'. והיינו כמש"ל (סוף תיקון ל"ז) עי"ש וצביאורנו שם. בזמנא וכו' קלא סליק וכו' אתתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא וכו'. כי הוא מהממוס, וכמ"ש (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"א) קלא סליק ומתפוצץ ברומי ריקיעין וכוה אמר משריין קדישיין דמתיבתא דרקיעא דלעילא ותתא, אזדווגו ואתתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא וכו' קומו משריין לקדמותא עי"ש: במה מארי שופרות ומארי דקלין וכו'. וכמ"ש (לעיל שם דף ע"ד ע"ב) וכד נחתה לנציתא, נחתה למפרק לן נכמה קלין וצרקין וכו', עי"ש וצביאורנו שם: דאתמר בזון ויהו קולות. וכמ"ש (בזכר פ' יסרו דף פ"ב ע"א) תמנכ דרנן דקלן חמו

מאן דצבי למשאל שאלתיו ועול דלז הוא עת רלון שהקצ"ב מקבל הפלתן של ישראל עי"ש וצביאורנו שם, וכ"כ (צ"ח פ' יסרו דף כ"ט ע"ב) צבהוא זמנא דחיכו יקריק צביכניס דחיכו דלני כגוונא דא יאקדונקיי, צבהוא זמנא מאן דצבי למשאל שאלתיו ישאל כה"ד שאל אצין ויגדך, שאל ממני ואתנכ גויס נחלתיך, הצן שואל מאציו צחמנעות דללותא צבהוא זמנא דחיכו יקריק צביכלי ח"ו תקרא ויקריק יענה עי"ש: דבההוא זמנא יהא עת רצון. וכמ"ש (בזכר פקודי צביכל שחיתא) וכד ללותין סלקין כדין חיכו עת רלון וכו' דחיכו חצורה דא עס דא עי"ש. אז תקרא וחי יענה. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) דכד פחה פומא צללותא צשכינתא ח"ו תקרא וחי יענה וכו' וחי יענה מיד הוא וצית דינו יקריק דלני עי"ש וצביאורנו שם: הא עשר. גימ' ד"ו דהוא סוד יחוד זרי"ג צבחי ד"ו פרופין שאמרנו למעלה תיקון ל"ו בעמוד הקודם דכשנכללו שניהם זרי"ג ציחודא שלים נכללים צרות וי"ד וקראים ד"ו פרופים ד"ו מספר י' וכמ"ש שם צביאורנו מדברי רבינו (צפעי"ה פרק ז' משער הקרבנות) עי"ש: ודא רזא וכו'. עי' צכס"מ שהצ"ב בשם ברז רבינו האריז"ל שזיין על שורות הללו מכאן עד כל העם אמן, שאינו מהתיקונים, והוא ממ"ש אחת מפרש בגליון והמדפיסים טעו והדפיסו צפנים: אשר לא יקים את דברי התורה הזאת. שהתורה היא סוד ז"א, וכמ"ש (לעיל בצקדמה דף ו' ע"א) תורה דחיכו עמודא דחמנעותא דחיכו יקריק עי"ש וצביאורנו שם, וזאת הוא המלכות סוד דלני שכינתא תהאכ נקראת זאת כמ"ש (לעיל שם דף י"א ע"ב) צזאת יבא אהרן אל הקודש זאת הוא צשכינה, עי"ש (ובדף כ"א ע"ב) וצביאורנו שם, ואמר הכא חרור אשר לן יקים אח דברי התורה הזאת, היינו שלא יענה היחוד של תורה שהוא יקריק עם ז"א שבוה דלניי וכאמור: כי אז אהפוך אל עמים שפה

ויהי קולות וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר חזק מאד וכי משה ידבר והאלהים יעננו בקול.

בההוא זמנא משה ימלל בשכינתא הה"ד (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו. והאלקים דאיהי אימא עלאה יעננו בקול דאיהו עמודא דאמצעיטא. והא אוקמוהו מארי מתני בקולו של משה.

ובההוא זמנא שכינתא עלאה ותתאה, סלקין דא על גב דא. כגוונא דאתמר בטורא דסיני. דאתמר תמן (שיר ח) מי זאת עולה מן המדבר. מי בזאת עולה. מי אימא עלאה. דבה פתח קודשא בריך הוא בטורא דסיני אנכי.

קם סבא חדא מבתר טולא דר"ש. ואמר ר' ר, הא חזינא דאתמר (דברים ד) מן השמים השמיעך את קולו ליסרך וכי. ובאתה אחרא שמענא דמליל עם ישראל מסטרא דמלאכי

באר לחי ראי

שכוא היכל כלון דעולס הכריאכ וכאמור: והא אוקמוהו מארי מתני נשי"ם (נרכוז דף מ"ה ע"א): בקולו של משה שכוא סוד עמודא דלמלעיטא וכמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ח סוף ע"א) דמשה איכו דיוקנא דעמודא דלמלעיטא עיי"ש וצביאורטו שס, ולעיל (בהקדמה דף י"א ע"ב) וציומא תליארכ נחיתא לעמודא דלמלעיטא ע"י דמשה עיי"ש וצביאורטו שס בההוא זמנא שכינתא עלאה ותתאה סלקין דא ע"ג דא עיין (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"ב) דצמנא דהמלכות סלקת לגבי אמא צכמה ריחין וצושמין שסס מלות ומע"ט של ישראל אחמר צה מי זאח עולב מ"י, שכיח צבינכ עולב צז"ח שכיח המלכות, היינו כשמהלכות עולת למ"י לגבי אמא עצ"ז עולב האמא לגבי זאח עיי"ש. בגוונא דאתמר בטורא דסיני וכי היינו (צזכר בהקדמה צראשית דף י ע"א) צסוד מי זאח עולב מן המדבר, מ"י זא"ח כללא דתרין קדושין צחצורה חדא, וקשורא חדא מ"י אהחצרה צזא"ח למכויו דאיכו עולב קודש קדשין מן המדבר דהא מן מדברא ירחא למכויו כלב ולמעיל לחופה, ועיי"ש (צזאוכ"ח) דר"ל דהחחלת החיקון של המלכות שחכיב צצחי כלב ותכנוס לחופה לצורך צווג הגמור, הוא צמה שמהלכות שנקראת זא"ח עולת לאמא שנקראת מ"י, ולאמא מקשטת אותה שחכיב רחויב לכנוס לחופה כ"י משעת מתן תורה שניחנב צמדבר עיי"ש: דבה פתח קב"ה בטורא דסיני אנכי. וכמ"ש (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"א ע"ב) אנכי כ"י חלקיק, אנכי כלול אמא עלאה ותתאה, אנכי לעילא אנכי לחתא, דאמא עלאה כד סליקת לעילא עס המלכות אמא תתאה אהעצידה כסא למלכא עלאה וצכ פתח אנכ"י דהכי סליק לחושבן כס"א עיי"ש וצביאורטו שס, ולעיל (תיקון כ"א דף כ"ז ע"א) דהמלכות איכו אנכי מסערה דאמא עלאה ועיי"ש צביאורטו, דהמלכות דהתתקתא להצווג צצעלה כ"ח

חמו ישראל צעורה דסיני, וצחמשה דרגין חלין אחייבכ אורייחא עיי"ש: משה ידבר והאלקים יעננו בקול. והיינו כמ"ש (צזכר פי פקודי דף רנ"ג ע"ב, ור"ש דף רנ"ד) דסוד משה ידבר והאלקים יעננו צקול היא צרה דנשיקין דז"י דא עס דא צרחימתא כד מתדבקין דא עס דא פומא צפומא רוחא צרוחא עיי"ש: בההוא זמנא משה ימלל בשכינתא וכי. וכמ"ש (צצע"מ פי לו דף כ"ח ע"א) מוליך לימין משה צגין כלב דילך דלא יחא לך שלימו חלא צכ דכד חנת תכא שנימה צה אחמר צך פכ חל פכ חדבר צו עיי"ש, והיינו כי המלכות נקראת פכ דשכינתא אהקריאח פכ מגרמא כה"ד פכ חל פכ חדבר צו עיי"ש. והאלקים דאיהו אמא עלאה יעננו בקול דאיהו עמודא דאמצעיטא. פי כי רישא דקרא הוא ויחי קול השופר גוי ודרש ר"ש (צזכר פי יתרו דף פ"א ע"ב) דשופר הוא אמא עלאה דאיכו מפיק קלא חד, ומדא נפקין קלין אחרנין, עיי"ש צזאוכ"ח וצמק"מ, דעיקר סוד הקול הוא צח"ח הוא יעקב שילא מצינב, ולכך נקרא קול שופר, ז"א שכוה יעקב הנקרא קול יולא משופר שכוה צינב, ולזא חמר דאמא שכוה השופר חפיק קלא חד שכוה יעקב סוד ז"א צכללות, ומכא נפקי שאר קולות, ר"ל שאר כ"י ספירות דשיעור קומה של ז"א שכוה סוד כ"י קולות עיי"ש, ולזא מפרש ככא צכמשך כדרש דגס מה שאמרנו צסוד משה ידבר והאלקים יעננו צקול, היינו שחפסוק חזכ מרמז לסוד הנשיקין דז"י פח"פ צבהדצקות רוחא צרוחא כ"יל הוא ג"כ מכה מה שיעקב מקבל השפעחו צזכ מאמא עלאה, וכמ"ש רבינו (צפפ"ח פרק כ"ע משער הק"ש) דסוד הנשיקין הנאמר ציעקב וישק יעקב לרחל, הוא כשיעקב ורחל עולים לביכל הרחל דעולס הכריאח שכיח אמא עלאה שס הוא הנשיקין עיי"ש, ולזא דרש והאלקים דאיכו אמא עלאה וכי ר"ל דכח של ז"א שמתייחד עס הנקוצא צצחי נשיקין הוא מהשפע שמשך לו מאמא עלאה שנקראת חלקים

דמלאכיא, דהכי אוקמהו דכל דבור ודבור דנפיק מפומי אתעביד מלאך, ודא איהו (שמות כ) וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים, ובאתר אחרא אמר קרא (תהלים טב) אחת דבר אלקים שתיים זו שמעתי. מאי האי.

אמר רבי שמעון, סבא סבא, שמענא דבינ יתיב ביה קובי"ה תלת קטירין. נשמתא, ורוחא, ונפשא.

נשמתא מכורטייא יקרא. תמן נחיתת שכינתא עלאה כלילא מתלת ספירן עלאין. ועלייהו אתמר אחת דבר אלקים שתיים זו שמעתי. אחת ושתיים, הא תלת ספירן עלאין. דאתמר בהון אחת. אחת ואחת. תלת אחדין. ודא איהו אחת דבר אלקים שתיים זו שמעתי. וזו ביה עביד לון אחיד.

ולביתר מליל עמיה מרוחא דאיהו מטטרין כליל כל צבא השמים דלתתא, בגין דאתלבש ביה ורכיב ביה עמודא דאמצעיטא כליל שית ספירן. ובגין דא בכל דבור ודבור דנפיק מניה הוה נפיק מניה מלאך. ודא איהו וכל העם רואים את הקולות.

לבתר

באר לחי ראי

כרוח צבחינות, ולחלק הנפש צבחינותה וכדמפרש ואזיל: נשמתא מכורטייא יקרא וכו'. וכמ"ש רבינו (בסי) בגלגולים פרק א' דכל חלקי הנשמות של בני ישראל צאים מעולם הצריחה, וכל חלק הנשמות של בני ישראל צאים מעולם היצירה, וכל חלקי הנשמות צאים מעולם העשיה עיי"ש: [* א"ה. פי (לעיל צבליר צחיקונא שחיתא דף כ"ג ע"א) צדיה צתלת ספירין ענאין עיי"ש]. תמן נחיתת שכינתא עלאה. כטעם שחמרו צובר צמח דוכתי אמא מקנת צצריחה, ועי' (צעי"ח פרק ז' משער אציי"ש, וצלקי"ה ר"פ צרהשית) וצעי"ד: כלילא מתלת ספירין עלאין. כדצריח האלה כי גם (לעיל תיקון ו' דף כ"ג ע"א) אמא עלאה מקנת צבורים צתלת ספירין עלאין, ועיי"ש צצריחה שבצאת מדברי רבינו (צעי"ח פרק ו' משער סדר אציי"ש) שצבאר צברי החיקונים צזכ דריל שכתה של ה"ג ראשונות כח"צ לחיליות נכללים צבאמא עלאה שהיא מקנת צצריחה עיי"ש: ועלייהו אתמר אחת דבר אלקים וגו'. וכמ"ש (תיקון כ"ג סוף דף ס"ג וריש דף ס"ד) עיי"ש וצצריחהו שם, וכיינו כי מסערא לחלק הנשמות של ישראל, דבר הקצ"ה עמכס צצחי אחת דבר אלקים שתיים זו שמעתי וכדמפרש ואזיל: אחת ושתיים. אחת הוא הכתר, ושתיים הם חו"צ, וכמ"ש (צפעי"ח פרק ז' משער יו"כ"כ צבונת אחת ואחת וכו') עיי"ש: ז"ר. צבירי אחיד, וכמ"ש (לעיל ריש דף ס"ד) שם עיי"ש וצצריחהו שם: ביה עביד לון אחיד. ר"ל דכתה של כל ה"ג מחוץ כח"צ נכללים שם בעולם הצריחה ככ"ל, ששם הוא שורש חלקי הנשמות של ישראל וכאמור: פרוחא דאיהו פפ"ח וכו'. כיינו כמ"ש (מכסי בגלגולים) דרוחות של ישראל צאים מעולם היצירה, ולכך אמר דמתקן הרוחות שלכס זה צשע

כיה מסערא לחמא עלאה עיי"ש וצצריחהו שם: דאתמר מן השמים השמיעך את קולו. סיפא דקרא ועל הארץ הראך את אשו הגדולה, ומצואר שהיה הקולות יולאים מצחי שמים ויורדים למטה צצחי ארץ: ובאתר אחר שמענא. וכמ"ש (תיקון כ"ג דף ס"ד ע"ג): מסערא דמלאכיא. וכמ"ש (צרי"מ פי פנחס דף רכ"ט ע"ג) וכל העם רואים את הקולות, קלא דחיוון דכוון שואגין ואת הלפידים דכוון נפקין צצריחהו דחיוון עיי"ש, ועי' (צמד"ר שמות פי כ"י סי' ע"ג) על פסוק וכל העם רואים את הקולות, חמר ר' תנחומא דו פרלופין ה"י יולא עיי"ש ומצואר משם שהקול ה"י מצחי מלאכיות: ובאתר אחרא אמר קרא אחת דבר אלקי וגו'. ר"ל דשם לא חזר שום רוח למות המלאכים שילאו מהקולות שנראו לישראל, וגם לא חזר שהיה הקול משמים ונחית לארץ, וגם מצואר מקרא זה שלא היה רק קול של דבור אחד מה שלא חזר צפסוקי התורה כן: מאי האי. ה"ג משמעות הכזכרים, פעם א' מצואר ששמעו קולו של הקצ"ה משמים והגיע הקול לארץ, ופעם מצואר שלא שמעו צבאזנס רק ראו צמלאכיות כמח מלאכים שנצראו מן הקולות של הקצ"ה, ופעם ג' מצואר ששמעו קולו של הקצ"ה ולא חזר שהקול נחפשט משמים עד הארץ, וגם מ"ש שמתחלה לא היה רק קול א' וממנו נחפשט לבי קולות, שזכ לא חזר צפסוקי התורה כלל: דבר נש יהיב בית קוב"ה תלת קטירין וכו'. כוונתו צכמשך דצריח אלו שאין כאן שום סחירה, שכל אמא שהיה ג' צחי צכקולות ששמיים הקצ"ה לישראל צשעח מחן תורה, כי התורה ניתנה לג' חלקי נר"י שיש בכל צר נש, וכל א' מבי' חלקים, ריכין להשמיע לחלק הנשמה צבחינותה, ולחלק

לבתר נחית שכינתא תתאה עשירית באופן, דאיהו נפש דבר נש מתמן. ואתמר ביה (דביים ד) ועל הארץ הראך את אשו הגדולה. ובגין דעליה אתמר (יחזקאל א) והנה אופן אחד בארץ. בגין דישתמע קליה ודבוריה מן כרטייא ומלאכייא ושמיא וארעא דישתמודעון ליה בכלא. עילא ותתא. כנשמתא דשלטנותא בכל גופא אפילו באבר זעירא ולית אבר פנוי מינה.

תקונא תלתין ותשע (ליום כ')

בראשית תמן אשרי. דאתמר ביה (שמות כ) אשר הוצאתיך כו, אקיק אשר אקיק. אשר (בראשית ל) באשרי כי אשרוני בנות. ודא אימא עלאה. אשר קדשנו במצותיו וצונו על כל פקודא ופקודא. דאינון פטר כל רחם דאינון רמיח. דכלהו קטירין בצדיק דאיהו כל. דאיהו אות ברית דאפתח (פטר כל) רחם, דאינון רמיח פקודין דעשה. ועליה אתמר אשר קדש ידיד מבטן. ודא אימא דאתמר בה (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח (ודא איהו (יחזקאל א) הקרח הנורא). אשר דאיהי אימא עלאה. (דף ע"ט ע"ב) קדשנו במצותיו בצדיק. דאיהו קדש ידיד מבטן. וצונו עליהו בגין דאיהו מצוה ועושה.

ועוד

באר לחי ראי

כי אשרי הוא אמת צמוד אשר הולחתיך מאמיל סוד אקיק אשר אקיק, כבר נזכר (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"א), אמנם שם הוא צקינור כי רק אגז אורחיה נקטיה התם, והכא הוא עיקר הדרש צב וצארכות יותר. באשרי כי אשרוני בנות גם רמז זה מצוהר לעיל שם צמיצ עיי"ש וצביאורנו שם: דאינון פטר כל רח"ם. עיין (צוכר צהקדמה דף י"ג ע"ב) פרשהה קדמאה קדש לי כל צכור דא י דאיכו קודש צוכר דכל קודשין עלאין, פטר כל רחם צכהוא שביל דקיק דנחית מן יו"ד דאיכו אפתח רחמא למעמד פירין ואצין דאיכו קדש עלאה, ועיי"ש (צמקימ) צביאור הדברים כי אצא הוא סוד צוכר דכל קודשין עלאין, שעי שביל דקיק שלו שהוא יסוד אצא אפתח רחמא של אמא עלאה למעמד פירין ואצין עיי"ש, ולזה דרש גם הכא להמשך הדרוש אשר קדשנו במצותיו ולנו, אשר שהוא צינה מתקדשת צמה שנחמשך לה הקדושה מאצא צמוד קדש לי כל צכור צשביל דקיק שהוא יסוד אצא לתוך רחמייה שהוא סוד הרמיח פקודין ולזה אמר: דכלהו קטירין בצדיק דאיהו כ"ל. ר"ל ציסוד אצא דאקרי כ"ל וכלמור: דאיהו אות ברית. וכיינו כמי"ש (לעיל צהקדמה דף י' ע"ב) דלות י של כויב הוא סוד אות ברית קודש דיסוד דקיק עיי"ש וצביאורנו שם, ודרש לה הכא צמוד קדש לי כל צכור פטר כל רח"ם וכלמור: ועליה אתמר אשר קדש ידיד מבטן וכו'. גם זה נדרש (לעיל תיקון ל') שם עיי"ש וצביאורנו שם: בגין דאיהו מצוה ועושה, ועוד אשר קדשנו דא עמודא דאמצעיתא וכו' דאיהו הכי מצוה ועושה. כל זה כבר נדרש לעיל שם וצביאורנו שם צביאורנו, ואין מבלתי להכפיל הדברים: ועוד קדשנו מסטרא

מתן תורה למראות לורות המלאכים שדבר הקב"ה עמכם מעולם היצירה ששם מקנן מעיי"ש ומולך שם ומשל על כל המלאכים שצפולם הכוח ונותן לכל אור"ה שפע הראוי לו, וכמי"ש (צפטי"ה פרק ג' משער הצרכות) וצהקדמה עיי"ש: בגין דאתלבש ביה ורכיב ביה עמודא דאמצעיתא. וכמי"ש (לעיל תיקון ו') שם עמודא דאמצעיתא כולל שיה ספירן מקנן צמע"ט, ועיי"ש צביאורנו שבהאחי מדצרי רצונו (צפטי"ה פרק ד' משער הזמירות) דמכ"ט יש צמלאך הכוכר ו' אותיות, כנגד ו"ק ד"ה דליצרה אשר מטערוין מקנן שם עיי"ש: לבתר נחית שכינתא תתאה עשירית באופן עיין (לעיל תיקון ו') שם שאמר אמא תתאה מקננא צאופן. דאתמר ציה והכא אופן אחד צארץ, ולזה מפרש הכא דמי"ש צחורה מן השמים השמיטך את קולו וגו' ועל הארץ הראך את אשו הגדולה, מדצרי כנגד חלקי הנפשות של ישראל שלחקי הנפשות שבה מסטרא דעולם העשיה ששם מקננא שכינתא תתאה שנקרא אופן, צמוד אופן אי צארץ הלבנו הקולות של הקצ"ה מן השמים עד למטה לארץ אשר משם נוצע חלקי נפשות של ישראל וכלמור. כנשמתא דשלטנותא בכל גופא. וכמי"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"ג ע"א) דכתורה הוא נשמה של אדם צר ישראל, עיי"ש וצביאורנו שם: ולית אבר פנוי מינה. וכמי"ש רצונו (צלקי"ה פי שמות) דכמו שיש צגופו של אדם רמיח איברים ושמי"ה גידין מספר תרי"ג, כן יש להנשמות של אדם, ואלו התרי"ג של הנשמות הם כח של התרי"ג של הגוף עיי"ש:

בראשית תמן אשר וכו'. מעין דרוש זה דותיבא אשר מצוה צאמצע תיבה צראשיית,

ועוד אשר קדשנו דא עמודא דאמצעיטא דאתמר ביה (ירמיה ב) קדש ישראל ליי. וצונו דאיהו הכי מצווה ועושה.

ועוד קדשנו מסטרא דשמאלא דאתמר ביה וקדשת את הלויים. ולית קדושה פחות מעשרה. ואלין עשרה מאמרות (דאיהי (שמות יג) קדש לי כל בכור דאיהו כתר עלאה וחכמה דאיהי ישראל עלה במחשבה) דאתמר בהון (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור.

ועוד על. מסטרא דימינא, דאתמר ביה (שמואל ב כג) הוקם על. דתמן כל ברכאן לימינא דאינון מאה ברכאן כחושבן ע"ל. דאת י בק' [באייק] אסתליק למאה, דאיהו קרבנא דכלא.

מסטרא דאבא ראש. מסטרא דאימא אשר, מסטרא דאבא מצווה, ומסטרא דאימא עושה, ומצווה דא עץ פרי. ועושה דא עושה פרי. ושמעין דאינון גוף וברית דחשבינן חד.

עלייהו

באר לחי ראי

מסטרא דשמאלא עיין (לעיל בהקדמה דף ג' ע"ג) חכמה נחתה בצרכה דכחנא צימינא, וציה הרובה להכחיס ידריס, אמא נחית בקדושה דליוחי משמאלא וציה הרובה להעשיר יפין, עמודא דאמלעיתא קשורה דתרוויכו יתודא לתרוויכו, אוף הכי יסוד חי ענמין קשורה דעמודא דאמלעיתא, ושכינתא תתאח בנאן אתר צלולתא עיי"ש, והכא דרש כעין דרוש זה בקיום המצות, דמה"ט מצרכין בכל מצוה אשר קדשנו צמלותיו וכו', להמשיך ע"י פשיית המצוה העושר מסטרא דשמאלא שנקרא קודש צסוד וקדש"ת את הלויים, ולונו ע"ל להמשיך החכמה מסטרא דימינא שנקרא ע"ל וכדמפרש ואזיל. ולית קדושה פחות מעשרה וכמ"ש צש"ס (צרכות דף כ"א ע"ג, ומגילה דף כ"ג ע"ג) ודרש הכא דמה"ט הלויים הם מדרגא דקדושה, כי הם נועלים מעשר, וכל ענין עשרה הוא מסטרא דקדושה. ואלין עשרה מאמרות (דאיהי קדש לי וכו' עד עלה במחשבה). הוא מוסגר, ול"ג לה שאין להצרכים המשך עם המאמר. דאתמר בהון ויאמר אלקים יהי אור. עיין (צזכר תרומה דף קס"ו ע"א) יהי אור ויהי אור, כיון דאתמר יהי אור אמאי כתיב ויהי אור, אללא יהי אור דא אור קדמאח דאיהו ימינא, ויהי אור דמימינא נפיק שמאלא, וע"ד ויהי אור דא שמאלא, מכאן דויהי קדמאח דאורייתא צסטרא דשמאלא כוח עיי"ש, ולזה דרש הכא דמה"ט כתיב ויאמר אלקיים דייקא צצריחא האור, שהשם אלקים הוא דין מסטרא דשמאלא, משום דמהאי אור דאיהו אור דימינא נפיק גם ויהי אור דשמאלא, וע"כ אתמר דצטערה מאמרות נצרה העולם, דסוד עשרה הוא מסטרא דקדושה שהוא צרוח דלויים וצחי צצורה דמסטרא דשמאלא. מסטרא דימינא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ט ע"א) מסטרא דימינא צצרכה עיי"ש, וכ"כ (צריצ"מ פ' עקב דף ע"ג ע"ג) דצרכה דצרכה מימינא עיי"ש: דאינון מאה ברכאן כחושבן עושה

ע"ל וכמ"ש (צמד"ר קרח פ' י"ח), והוצא (צטור אר"ח ס"י מ"ו) דהמע"ה חיוקן מאח צצרכות דכתיב הוקם ע"ל גימ' ק' עיי"ש. דאות י' בק' אסתלק למואה. עיין (צלק"ת פ' תרומה) דמקור הצרכה הוא צאות ק' כעטס הכי מאח שערים ויצרככו עיי"ש, ואמר כי שורש הצרכות של מספר ק' הוא צאות י', וכמ"ש רציונו (צלק"ת תכליס כ"ג צפסוק כ' רעי לא אחסר) דאות י' הוא ק' [צאיק צכר] עיי"ש, והיינו כי אות י' שהוא חצא הוא כלול עשר ספירות, וכל ספירה כלולה מעשר מספר ק'. דאיהו קרבנא דכלא עיין (לעיל בהקדמה דף י"א סוף ע"ג) דאתרן איכו עיקרא דכלא דאיהו קרבן להי עולה להי אשכ להי, וישראל דכוח לון קבלה מנה, ועיי"ש צציוארנו דר"ל כי כל עצודת הכהנים צענין הקרבנות הי' ללוך חיוקן המלכות ולייחדה צצעלה, וע"כ נאמר צענין הקרבנות קרבן להי עולה להי וכו', שצ"י הקרבנות היז מעלין המלכות לצעלה, ועיי"ז קצלו ישראל כל השפעות מהמלכות שהיא נותנת ערף לציתה וחוק לנערותיה עיי"ש, ומוצן דמכ"ע היז הצרכות נחוניס לישראל ציד הכהנים, כין שהם היו מקריצין הקרבנות ותקנו והעלו את המלכות לצעלה צסוד קרבן להי עולה להי וכו', ועיי"ז היז צידס להרויק כל הצרכות הנשפטים מהמלכות לכנסת ישראל, ועיין (לעיל תיקון י"ח דף ל"ה ע"א) צסוד קרבן עולה ייודד, דצ"י הקרבן עולה הי' אחרונה שהיא המלכות לאצא שהוא היו"ד של היז עיי"ש, ולזה אמר הכא דזה הוא הענין שאמרנו דמסטרא דימינא סליק אות י' צק' ונשפע ממנו ק' צצרכות ע"י הכהן, והיינו כדאמנן כי הכהן כשמקריצ הקרבן הוא מעלה אות הי' שהיא המלכות לגבי אצא שהוא אות י', ועיי"ז הוא ציכולחינו להמשיך ק' צצרכות שנשפטים מאצא מכל י"ס דאצא שכל חי כלול מעשר שזכ הוא סוד הקרבן צכללו וכאמור: מסטרא דאבא ראש וכו', מסטרא דאבא מצווה ומסטרא דאמא עושה

עלייהו אתמר (שמות כח) שתי כתפות חוברות. כמה דאינון חוברות, הכי שכינתא עלאה ותתאה. חוברות אשה אל אחותה.

ועוד אשר קדשנו במצותיו וצונו, ולא אמר קדשתנו וצויתנו. אשר איהו אשר אהיה ודאי. ודא כתר עלאה, מסטרא דנוקבא אתקרי אשר, ומסטרא דדכורא אתקרי ראש, רישא דכל רישין. קדשנו דא אבא (סבא) דאתמר ביה ויאמר אלקים יהי אור. וצונו דא אימא דאתמר בה

באר לחי ראי

זלשון נוכח קדשתנו ולווייתנו, ולזה הוא כמתחן לפי המשך הדברים שלמעלה להענין קבלת התורה והמנות, כיצד כבוד אלה מלוח ואמא עושה, ולזה יתכן שאומרים בתחלה צריך אלה לקח על אלה שהוא צדדי מלוח, ואחרי כן אומרים אשיר קדשנו שהיא כוד אלה כבוד אלקיך אשר אלקיך כניל. ודא כתר עלאה. וסוד הכתר דז"א נקרא הוי"א שהוא צדדי אור ועלם ע"כ אומרים קדשנו ולונו זלשון ועלם שלל לנוכח וכאמור. מסטרא דנוקבא אתקרי אשר וכו'. ע"י (צפרים צערכי הכנויים, ערך כתר, וצק"י ערך כתר) שכתר יש בו סוד זכרות ונקבות, כי משפיע למטה לעולמות התחתונים, ומושפע מאור אין סוף ז"ה עי"ש, ולזה אמר דמלך הנקבות שהוא צדדי מקבל ומושפע מהאור א"ס ז"ה הוא נקרא אשיר שהיא כוד אלה עלאה אלקיך אשר אלקיך שהוא מסטרא דנוקבא, ומלך החכמה שהוא הזכרות שבו שהוא משפיע לעולמות התחתונים שהוא צדדי דכורא נקרא רא"ש, וכמ"ש רבינו (צפצפ"ה פרק ז' משער הצרכות) דצדדי דכורא נקרא רא"ש עי"ש ומסטרא דדכורא אתקרי ראש רישא דכל רישין ע"י (צזכר הרקיע על הזכר פי תרומה דף קס"ו ע"כ צדף ק' ע"כ) מהכ"ס שמצאנו סוד עתיקה שהוא צדדי א"א שהוא כלול תלת רישין דח לגו מן דא, והראש בג' הוא ראש לכל הראשים להכרות שממנו הכל עי"ש, אמנם הנכ נודע מדברי רבינו (צפצפ"ה פרק א' משער עתיק) דעתיקה יש בו סוד צדדי דכורא וגם סוד צדדי נוקבא עי"ש, ואמר דמכ דאמרינן דצדדי הראש הפ' שהוא רישא דכל רישין שצדדי א"א דעתיקה, הוא מסטרא דדכורא שבו שהוא סטרא דחכמה שבו וכו' צדוד כלם צחכמה עשית, והדברים יתייחדו עם מאמר (הזכר פי יתרו דף פ"ה ע"א) אורייתא מחכמה לעילא נפקת עי"ש, וכ"כ שם להלן (צפ' משפטים דף קכ"א ע"א), וע"י דברי רא"י הקדוש מדינוב ז"ל לכה"כ (צפ' רגל ישראל, ערך חכמה) דחכמ"ה צמילוי כזה חיי"ה כ"ף מ"ס ה"י עולה תרי"ג, ולפי האמור בן המשך הדברים כאלו שהנו מצרכין על המלות אשר קדשנו צמלותיו וכו', היינו שבהורה והתרי"ג מלות נמשכו מהפסוק מסטרא דדכורא שהוא סוד החכמ"ה עלאה שצכתר וכאמור: קדשנו דא אבא. היינו כמ"ש (צזכר פי ויקרא דף י"ג ע"א) מכו

עושה. גם זה מצוהר (לעיל תיקון ל') שס. ומצוהר דא עין פרי וכו'. ע"י (צזכר צראשית דף ל"ב ע"א) שדרש שם עין פרי דא אמא, עושה פרי לא צדדי קודש עי"ש. [* א"ה והמשך הענין צדדי יוצן עפ"י שכתבנו צדדי לקמן צדדי ומאן מלוח עושה על המלוח וכו' (א"ה וכו') עי"ש והיינו כי מאחרא נמשך ע"י היסוד צדדי קודש להשפיע למלכות שנקראה מצוה]: ושמינין דאינון גוף וברית דחשבינן חד. כוונתו לתרן צדדי דצדדי שהצדדי להמשך הדברים שחמד למעלה כבוד אלה אומר ואמא עושה, המאמר מוזכר צראשית שם דעין פרי לא אמא ועין עושה פרי לא יסוד אלה, והלא קודש המאמר שמדברים בו הוא דאצא עושה ולא מדברים מיסוד דאצא, ולזה הוא כמתחן דהא שמעינן צמקום אחר לגוף וצדדי חשבינן חד, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף מ"א ע"א) וע"י דברי רבינו (צפצפ"ה פרק ה' משער הצרכות): [* א"ה. ע"י לעיל (צצ"ל תיקונא חמשא דף כ' ע"כ) צדדי גוף וצדדי]: עלייהו אתמר שתי כתפות חוברות וכו' עיין (לעיל תיקון י"ט) שם שדרש פסוק זה שתי כתפות חוברות אל שתי קלותיו וחבר, לסוד ז' הכי"ן ה' עלאה והי' תחלה, שמתחברים ע"י הכי' וין ת"ת ויסוד שחשבים כה' צדוד גוף וצדדי חשבינן חד עי"ש וצדדיאורנו שם, והכא דרש לה לת"ת דחכמה שהוא גוף דאצא ויסוד דאצא דחשבים כה', שעל ידם מתחברים א"א להוליד נשמות ישראל וכאמור, ואמר כי כמו שאמרנו לעיל דת"ת ויסוד דז"א כמה דאינון חוברות, הכי שכינתא עלאה ותתאה חוברות אשה אל אחותה, כן גם למעלה צדדי דאצא ויסוד דאצא כמו דאינון חוברות, כן מתחברים א"א ומולידין נשמות ישראל וכאמור: ולא אמר קדשתנו וצויתנו וכו'. עיין דברי רבינו (צסוף פרק ז' משער תיקון הנוקבא) צדוד אלה הוא, דאצא נקרא א"ה, ואמא נקראה הוי"א, כי היצת הוי"א הנעלם הוא צכתר, ואמא היא כתר לז"א, וא"א הוא כתר לא"א עי"ש, וזה הוא צדוד הדברים כאלו י"ל שמדקוק צמסח הצרכה על כל מלוח צדוד אלה ה' חמ"כ אשר קדשנו צמלותיו ולונו, דכתן לנו אומרים בתחלה הצרכה צדוד אלה לנוכח הוא צדדי אלה שנקרא חמ"כ, וא"כ א"ך לנו חחרים ואומרים אשר קדשנו צמלותיו ולונו זלשון נכסתר, להויל לתר ג"כ

בה ויהי אור, ולית הווייה אלא ע"י עשיה. ותרווייהו לימינא ושמאלא, ומאן מצווה ועושה על המצוה דאיהי שכינתא. דא עמודא דאמצעיתא. והכי צדיק בצלמיה וכדמותיה. ועל שמיה אתקריאו ישראל בני בכורי ישראל. ועל שם צדיק אתקרון צדיקים הה"ד (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ.

ועוד אנכי י"י אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אמר רבי אלעזר, אבא, וכי מאן דאיהו תחות שעבודא דרבוניה ורבוניה אבטח ליה לאפקא ליה לחירו, ואפיק ליה, אית ליה לשבחה גרמיה דמפיק ליה מגו שעבודא. והא קוב"ה אמר לאברהם (בראשית טו) כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, והא איהו אבטח לאפקא לבנוי מגלותא, הה"ד (שם) ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. ואיהו משבח גרמיה כמה זמנין אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

אמר

באר לחי ראי

ויאמר חלקים נעשה חכם צללמנו כדמותנו, ויאמר חלקים אבא אמר באמירה לגבי אמא וכו', ובכן כנה כהמשך הדברים לאחר שדרש אשר קדשנו במצותיו שהעמודא דאמצעיתא מלוכה לשכינתא דאיהו מלוכה בסוד ויאמר חלקים אבא מלוכה לאמא ואמא עושה, וכאמור הוא מייחד כ"ב מאמרים דגם מה שנאמר ויאמר חלקים נעשה חכם שמדבר בסוד נעירה היסוד לדיק שיהי צנחי צלמיה וכדמותיה היא ג"כ עמודא דאמצעיתא מלוכה לשכינתא תתאה. ושכינתא עושה כטעם היסוד לדיק שהוא לנור הכמשך מעמודא דאמצעיתא לשכינתא תתאה לחידו בשמיהא ורעלה ועל שמיה אתקריאו ישראל בני בכורי ישראל. היינו כמ"ש (ברע"מ פ' כי תלך דף רע"ז ע"ב) דהגשמות ששורשן מ"ה אתקרו בני בכורי ישראל דמסערה דא אתקרו ישראל בני לקב"ה עיי"ש, וכ"כ (בזכר פ' וילך דף קנ"ד ע"ב) עיי"ש באר"ה שם ועל שם צדיק אתקרון צדיקים. ר"ל דהגשמות ששורשם ציבור דז"ה נקראו לדיקים, וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"א) דיסוד לדיק מניה פרחין נשמתין חדתין בישראל, ועיי"ש ציבורנו דהיינו נשמות הדיקים, והכא אמר דמניה פרחין רק אותן שנקראים בשם לדיקים דייקא ע"ש ספירת לדיק יסוד עולם, ועיין (לעיל בהקדמה דף א' ע"ב) דקא השיב ששכ מיני לדיקים שעוסקים בתורה וצמחות חסידים גבורים וכו', ששורשם צו ספירות חגית נכ"י, ומדלגב הששית הם אותן שנקראים לדיקים ששורש נשמתן ציבור לדיק עיי"ש וציבורנו שם: הה"ד ועמך כולם צדיקים וגו' היינו כמ"ש (בזכר פ' בראשית דף ל"ג ריש ע"ב) ועמך כלם לדיקים, כולם לדיקים ודאי דכא מהגי נפקו ולהני דמיין עכ"ל, ואמר גם הכא דאותן שנשמתן נפקו משורש היסוד לדיק כהכר הם נקראים בשם לדיקים דייקא דמיין בשמותם למקום שיואלים משם: ועוד אנכי ה' אלקיך. דרוש זה כבר נזכר למעלה (בתיקון ל"ג דף ע"ז ע"א וע"ב)

קודש אחר עלאה דמצוהא דנחלא עמיקא נפיק מיניה ועיי"ש במק"מ דר"ל אבא שממנו נפיק כבינה, ועיי"ש (צ"ב אחרי דף ס"א ע"א) מאי קודש שלימותא דכלא דלקרי חכמה עלאה עיי"ש ובמק"מ שם: דאתמר בי ויאמר אלקי היינו כמ"ש ל צדיקון ל' שם (דף ע"ד ע"ב) מדברי הזכר דנתינת החורה ה' מסערה דאבא ואמא דאבא חומר ואמא עושה וכמ"ש שם ציבורנו ואין מהלורך לפול הדברים וצונו דא אמא היינו כמ"ש (בזכר פ' יתרו) שם אורייתא מאמא נפקת עיי"ש. ולית הווייה אלא ע"י עשיה ר"ל דכ"מ שנאמר במעשה בראשית לשון עשיה נאמר צו תיבה ויהי, צדיקע שנאמר ויעש חלקים את הרקיע נחמר צו יהי רקיע, וכן צדיקא המאורות נאמר צהם לשון עשיה נאמר צהם לשון הויה יהי אור ויהי אור. ותרווייהו לימינא ושמאלא. היינו כמ"ש (בזכר פ' יתרו) שם אר"י אורייתא מהכמה ובינה אהכלילה עיי"ש, והדברים יתייחדו עם דברי (ברע"מ פ' פנחס דף רנ"ז ע"א, ולעיל בהקדמה דף י"א ע"ב) דהתורה ניתנה לישראל מצחי דבורא וחכמה וחסד שצקו ימין ומצחי נוקבא בינה וגבורה שצקו שמאל, מסערה דתרווייהו אחי"ב לישראל ודא עמודא דאמצעיתא עיי"ש וציבורנו שם. ומאן מצווה ועשה על המצוה דאיהו שכינתא דא עמודא דאמצעיתא. [* א"ה היינו כפי הכסא מלך כי מלוכה על השכינה שנק' מלוכה להשפיע לה הוא העמודא דאמצעיתא, היינו כי הוא מקבל מאר"ה ומלוכה ועושה להשפיע להמלכות כנח, ח"ש והכי לדיק וכו' היינו שלדיק ג"כ כמוהו צהב, כי ת"ה נחית ציבור להשפיע למלכות]: והכי צדיק בצלמיה וכדמותיה. עיין (לעיל תיקון מ"ז דף ע"ג ע"ב) נעשה חכם צללמנו כדמותנו, צללמנו ציבורנו לעלה, כדמותנו צפריעה, ואם נעיר אות צרות צחורותו איכו צללמנו כדמותנו, ואם לאו לאו עיי"ש וציבורנו שם, ועיין (בזכר בראשית דף כ"ב ע"א) שדרש

וחזר

אמר ליה ברי שפיר קאמרת, אבל לאו איהו דא לשבחא גרמיה, אלא כל ספירה וספירה אתקריאת ראש לחברתה, ובגין לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מגו שעבודא. פתח באנכי ואדכיר ביה אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגו' חמשין זמנין, לקבל חמשין תרעין דבינה.

ועוד אשר קדשנו. אמר רבי אלעזר, אבא, הא אם עמודא דאמצעייתא איהו מצווה ועושה, הוה ליה למימר בגיניה אשר קדשני וצוני, מאי אשר קדשנו וצונו.

אמר ליה ודאי שפיר קאמרת, בודאי על עמודא דאמצעייתא וצדיק, אתמר על תרוייהו אשר קדשנו במצותיו וצונו. אשר ודאי דאיהו אשר אהיה אימא עלאה. מני לון על שכינתא דאיהו מצוה לכל חד מגייהו. ואינון לעילא תרין. כענפין דאילנא דאתפרשו לימינא ולשמאלא, ולתתא אתעבידו בה אגודא חדא, ובגין דא אינון לעילא תרין, ולתתא חד, דיחודא לא אית בכל ענפין דאילנא אלא בה. דאיהו אגד דכלהו. איהו אגודא דכל אבר ואבר. ובה אתעבידו כלהו חד.

ועוד

י כד עילא קולא זמנין זמנין

באר לחי ראי

מצווה ועושה הול"ל בגיניה אשר קדשנו וצוני. ר"ל קא מהמכ ע"ד רש"י חזיו שומר למעלה ומאן מלוכה ועושה וכו' דא עמודא דאמצעייתא, דלפ"ז הנה מה שמצרכין בנוסח הצרכות אשר קדשנו במצותיו ולונו קאי על עמודא דאמצעייתא, דלפ"ז קשה במ"ש הנוסח קדשנו ולונו צ"ל שמורה לשון רבים, דהול"ל קדשני ולונו ציו"ד, שמורה על לשון יחיד היינו שז"ל לדו נטובה על ככה ואיהו מלוכה ועושה. על עמודא דאמצעייתא וצדיק ר"ל כיון שכל הפעולות שז"ל עושה להשפיע להמלכות ולהתקנה הוא ע"י היסוד, ע"כ אומרים בנוסח הצרכות בלשון רבים שמורה לז"ל וליסוד לדיק. ואינון ת"ת ויסוד: לעילא תרין וכו' ולתתא אתעבידו בה אגודא חדא וכו' וכמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) ולדיק נטיל לשמאלתא ועמודא דאמצעייתא מימינא, ועי"ש בציוארנו שהבאתי מדברי רבינו (בע"ה פרק ג' משער פרלופי זו"ג) דה"ה ויסוד אעפ"י שגיהס הם צאמלע, עכ"ז הנה התי"ה נוטה לימינא לזד הכסד, והיסוד נוטה לזד שמאל שהוא בגבורה עי"ש, ולזה הוא מסביר הכה הדברים לתתא בשורשם הם אגודה חדא שהם צורש אי צקו האמצעי ושם הוא צסוד גוף וצריה השצין חד וכמ"ש, אבל לאחר שמחפששים צצחי ענפי האילן אז מחפששים ומתפרדים זה מזה, שזה נוטה לימין וזה לשמאל וכאמור: דיחודא לא אית בכל ענפין דאילנא אלא בה. והיינו כמ"ש (צקכ"י ערך יסוד), דיסוד דז"ל הוא צחי הכולל כל כללות המדות, והוא צחי צריה המעורר המקבל שפע מכל עלמיות האדם הטובה עד המוח ומקבל משם טפה חזרה ומריק לנוקבא עי"ש, ור"ל דצחי מוצן בענין מה דאמרינן דגוף וצריה השצין חד, כי היסוד לדיק כשהוא משפיע חזרה לנוקבא אז ככלל

וחזר להביאו כאן, להמשך דבריו שלמעלה צסוד אשר קדשנו במצותיו ולשר הוא צינה, והביא גם מדרוש זה ראייה דהיבנה חש"ר מרמז לבינה חמ"ה עלאה וכאמור: אלא כל ספירה וספירה אתקריאת ראש לחברתה וכו'. וכמ"ש רבינו (בע"ה ר"ש עקף צ' משער עגולים ויושר, וצפרק ד' משער הנקודות) עי"ש, והמשך הדברים צזה הוא לתרן ולכאורה חס אמרת דהיבנה אשר מרמז לסוד הצינה, קשה דהיב די לומר חכמי ה' חש"ר, והיינו דורשין היבנה חש"ר על סוד הצינה, ולמה נהן ס"ה לחיבנה חש"ר שהוא האשר שצכחו הולאחתיך מאמ"ל, ולזה הוא כמתרן דחס נא היב כחוצ הסי של הולאחתיך מאמ"ל, היינו דורשין היבנה חש"ר לזירוף רח"ש, וכמ"ש מסערה לנוקבא חתקרי אשר ומסערה דכורא חתקרי רח"ש, ולא היינו יודעין מחיבה ספירה הוא מדבר, כי כל ספירה וספירה חתקרי ראש לחברתה: בגין לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון סגו שעבודא. ר"ל ולכן כחוצ אשר הולאחתיך מאמ"ל, כי כה בגאולה הוא ע"י הצינה סוד חש"ר כג"ל דתמן יוצאל דנפקין צה עבדין לחירין: פתח באנכי ואדכיר ביה אשר הוצאתיך מאמ"צ. עיין (לעיל ל' דף ע"ד ע"ב) חכמי חכמי הוא מנחמכם, חמ"ה עלאה חכמי לעילא, חכמי חמ"ה תהאח לתתא עי"ש וציוארנו שם, ולזה אמר הכה דצנתניסם התורה פתח הקצ"ה צצכני, ולא ידענו חס צצכני דלעילא חמ"ה עלאה מדבר, או צצכני דלתתא חמ"ה תהאח, ולזה מסיים אשר הולאחתיך מאמ"ל, שביב צכה חמ"ה עלאה שהיא חכמי דלעילא וכאמור: חמשין זמנין וכו'. וכמ"ש (צכר פ' יתרו דף פ"ג ע"ב. דף פ"ב ע"א ע"ב וע"ב). (לעיל תיקון ל"ב דף ע"ז ע"ב) עי"ש וציוארנו שם: הא אם עמודא דאמצעייתא איהו

ועוד ויאמר אלקים יהי אור. דא נבואה במראה דאתמר בה (במדבר יב) במראה אליו אתודע. ואיהי חזון דנביאיא. איהי חזון, וקוביה חזוה. דאיהו יקריק אדניי, דהכי סליק חזון חסר ר' חמש ושתין כחשבון אדניי. (בנבואיה ס"ו. ס"ה כחשבון אדניי. ותיבה הא (דף פ' ע"א) ס"ו). ובמאי היא חזון באת ר'. ביה אתעבידת אספקלריאה דנהרא אדון דילה.

בראשית

באר להי ראי

ובציאורנו שס. דהכי סליק חזון חסר ר'. בתיקונים לפום חמשעטרהלם משנת חס"ו מוקד חזון (בקמ"ן תחת הכתיב וחול"ם על הזיו"ן) חמס (בפרדס צערי הכנויים ערך חזון, וצק"י ערך חזון) מזואר שהמלכות מלך עמיה נקראת חזון הכנסת, ור"ל כי חזון גימ' אדני וצבתחבר אליה לאות ר' סוד ת"ת שהוא הוי"ב נקראת חזון עיי"ש: בנבואה ס"ו ס"ה כחושבן אדני' ותיבה הוא ס"ו. כ"ז מוחק בגר"ל ופי' שהוא הגבה איה תלמוד עושה: ביה אתעבידת אספקלריא דנהרא אדון דילה. הוא כמפרש דצ"ו צמח שאמר דהמלכות נקראת חזון, שכל הנביאים שמתנבאים בצחי חזון הוא מכת המלכות שהוא שס אדני כני"ל, דלכאורה הוא סחירה למש"ל בצקדמה שס דהחזים הם מסערה דזכורה והנביאים הם מסערה דנוקבא, ועי' צביאורנו שהצחתי שמדברי רבינו (בשער רוח הקודש) מזואר דהחזים הוא"ל והם מסערה דזכורה הם מתנבאים בצחי אספקלריא דזכרה, והנביאים שמתנבאים מסערה דנוקבא הם נקראים אספקלריא דלא נכרה עיי"ש, והנה לכאורה הדברים סותרים זא"ז דכ"ז מזואר דעל הנבואה מסערה דנוקבא נאמר שהוא צחתי חזון ועל זה נאמר וארעה מראות אלקים ומדקרא ליה צלשון וארעה מראות מזואר שהיא צחתי אספקלריא המאירה, ולזה הוא כמתרן דמכ"ע נקראת חזון משום דזכרה צב אדון דילה שהוא אות ר' סוד ת"ת שס הוי"ב צ"ב כני"ל מכ"ע קרא לה צסוד וארעה מראות אלקים שהוא סוד אספקלריא המאירה, כי כל עיקר השפעת חזון הנבואה שלכ היא נמשך לה מצעלה סוד הוי"ב והלא החזון שמסערה דזכורה הוא בצעמותו צחי אספקלריא המאירה וממילא שפי"ז גם כל השפעת נבואה צב הוא צחתי זו וכדמפרש הכל להלן בתיקון שחז"י צביאור היטב: ביה אתעבידת אספקלריאה דנהרא אדון דילה. וכמ"ש להלן בתיקון שחז"י כי הוא אדונין והשתחוו לו אדון על כל הארץ ודאי, וצ"ג מסערה דיקריק אתקריאת אספקלריאה דזכרה, וכד איהי אדני צלא צעלה אתקריאת אספקלריאה דלא נכרה, ונביאיה מסערה דיקריק חזון מאספקלריאה דזכרה וכי עיי"ש:

נכלל בו כל הרמ"ה אצרים של גוף הכ"ח וכאמור: ועוד ויאמר אלקים יהי אור וכו'. זה קאי אלעיל שדרש הטעם דכי במאמר של ויהי אור ויאמר אלקים שהוא מסערה דשמאלא, ואמר שיש עוד טעם צמ"ש ויאמר אלקים דייקא, משום שענין יהי אור מרמז להשפעת הנבואה שהוא צסוד מראה צרא דמראה אליו אתודע שהוא נוצע מהשם אלקים, וכמ"ש בצבואת יחזקאל וארעה מראות אלקים, וכמזואר (לעיל בצקדמה דף ד' ע"ג) שפי"ז נאמר ויהי אור, צסוד מראות אלקים כלולה מה"פ אור דמע"ב, ושורש הנבואה דמסערה דמראה הוא צהשם אלקים ועי"ב נקרא מראות אלקים דייקא עיי"ש וצביאורנו שס, וכעין דברים אלו כתוב גם (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"ג) נחיצ תליתאה דצ"ב פקודה תליתאה דחיהו נבואה הכ"ד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור חמש חור חזון ועליהו חתמר נפתחו השמים וארעה מראות אלקים עיי"ש וצביאורנו שס. ואיהי חזון דנביאיא. עין (לעיל תיקון ל') שס, שאמר שם בצמשך הדברים אמא עלאה מראה סחיתמא דלית צב דמיון, אמא תתאה מראה צחתגליה דלית צב דמיון ועלה חתמר וצ"ד הנביאים אדמה דאיהי דמיון לכל נביאיה ולכל חד כפום חיליה עיי"ש וצביאורנו שס, ולזה אמר גם כהא ואיהי חזון דנביאיה, וחיינו כמש"ל שס דאיהי דמיון לכל נביאיה לכל חד כפום חיליה וכאמור: איהי חזון וקב"ה חזוה. מידי דצרו צענין הנבואה צחתי חזון שהוא צסוד וארעה מראות אלקים, הוא מצטר ענין הנבואה צחתי חזון שהוא נוצע מז"א ע"י המלכות, וחיינו ממשי"ל (דף צ' ע"א) חחיס נביאים מסערה דנ"ח והוד, ועיי"ש צביאורנו שהצחתי מדברי רבינו (בשער רוח הקודש דף צ' ע"ב) דענין חזון ונביאות הצא לחחיס ונביאים הוא מכת ההצרה הנמשכת מנ"ח והוד חז"ל להמלכות, שפי"ז שהם מתייחדים ז"א ונוקבא דילה סוד הוי"ב ואדניי, נמשך להם מהמלכות סוד שס אדני מהחזון מהנ"ח והוד חז"ל סוד שס הוי"ב עיי"ש, והסציר הכא דהמלכות נקראת חזון כי יש צב כה השפעת החזון על שם צעלה שנקרא חזה שהוא מוקד הנבואה צחתי חזון וכאמור: דאיהו חזיה אדני. חיינו כמש"ל בצקדמה שס דחחיס ונביאים מקבלים נבואתם מנ"ח דכלולים מהזיה אדני עיי"ש

תקונא ארבעין

בראשית (תהלים מה) שמעי בת וראי והטי אונך וגו'. בראשית. תמן שמע"י, תמן בית, תמן רא"י. שמע"י. ש' מן בראשית. בית. תמן אשתמודע ברישא וסופא דתיבה. רא"י. תמן אשתמודע באמצעיתא. כגוונא דא בראשית, וכד תהא בחבורא עמיה כגוונא דא יאקדונק"י. איהו אמר לגבה (שם) ושכחי עמך ובית אביך. (בראשית ב) דעל כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, (תהלים מה) כי הוא אדוניך והשתחוי לו. אדון כל הארץ ודאי.

ובגין דא מסטרא דיקוק אתקריאת אספקלריאה דנהרא. וכד איהי אדני בלא בעלה אתקריאת אספקלריא דלא נהרא.

ונביאיא מסטרא דיקוק אינון מאספקלריאה דנהרא. ונביאיא מסטרא דאדני אינון מאספקלריא דלא נהרא. דאלין מתנבאין רחמי, ואלין מתנבאין דינא. דנבואה איהי שקילא לאורייתא דבכתב ולאורייתא דבע"פ.

ובההוא

באר לחי ראי

ולזה נאמר בזמן הזוג הגמור לגביהו ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו ושכחי עמך ובית אביו, שלא יהיה בהם שום ענין פירוד זה לימינה חכ לשמאלה מלד אר"א, אלא שיכיה הזוג הגמור זכר ונקבה עליון שכול ראש האלמנעו וכאמור: אדון על כל הארץ ודאי. וכמ"ש (לעיל בסוף תיקון הקדום) אדון דינה, וכיוונו כמ"ש (זכר בראשית ריש דף רל"ד, וצדע"מ פ' משפטים דף ק"ח ע"א) כי ז"ל זכיותו מזדווג במלכות נקרא אדון, כי הוא עלם האדנות, ועל שמו נקראה המלכות אז צענה הזוג למטכ צעם אדני עיי"ש: אלו מתנבאין רחמי ואלו מתנבאין דינא. עין (לעיל תיקון י"ח ע"ס) שאמר דנביאים דאספקלריא המאירא ושאינה מאירא, אינון בתרין שוקין יקויק לימינה אדני לשמאלה, והכי בתרין דרועין יקויק לימינה אדני לשמאלה עיי"ש וצדע"מ ע"ס, ולזה נבחר הכה להמשך הדרוש לרשות המהנבאין צדחי אספקלריא המאירא מסערה דהשם יקויק שצמינה שורש המסדים הם מהנבאים רחמי, ואינון דמהנבאין צדחי אספקלריא שאינה מאירא שכול מסערה דהשם אדני שמשמאלה שורש דינינים, הם מהנבאים דיניא אחריות אדני: דנבואה איהי שקילא לאורייתא דבכתב וכו'. כדכריס האלה כתב גם (לעיל תיקון ל' דף ע"ה ע"א) עיי"ש וצדע"מ ע"ס, ור"ל כי כמ"ש (לעיל בסקדמה דף י"א ע"ב) דחורה שכתב שכול צדחי דכורא אחייביבה מסערה דחסד, וחורה שצדע"פ שביא צדחי נוקבה אחייביבה מסערה דגבורה עיי"ש, גם צענין הנבואה כן הוא שהנביאים שמהנבאים מסערה דדכורא הם מהנבאים מסערה דחסד, והמהנבאים מסערה דנוקבה מהנבאים צדחי גבורה ודין וכאמור: הת"י ונבאו בניכם ובנותיכם. וכמ"ש

זכר

בראשית תמן שמע"י תמן צ"ח תמן ר"א. בהמשך הדברים שרש בסוף תיקון הקדום צענין חזיון הנבואה שנמשך לנביאים עיי המלכות ממש שמזדווגת עם בעלה, ועי"ז אהפציות אספקלריאה דנהרא צנה בהשפעה דז"א שכול אדון דילה, הוא מתחיל צחיקון זה לדרוש שגומה הכל צחיבה בראשית, שמע"י צ"ח ור"א, היינו כי שמע"י הוא ענין שמישית הנבואה שהנבוא שומיע צסוד ואשמיע את קול כפייהם וגו', ור"א הוא ענין רחמי הנבואה צדחי צמרא"ה אלוו אחרוד, וצדחי ור"א"ה מראו"ת חלקים כ"ל צחיקון הקדום שנמשך כל זה להנביאים מזה"ע עיי המלכות שנקראה צ"ח וכדמפרש וחז"ל: איהו אמר לגבה וכד דעל כן יעזב איש וגו'. עין (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) דזמן שז"א שכול אוח ו פיק וחז"ל להזדווג עם המלכות שביא אוח כי נאמר ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו עיי"ש וצדע"מ ע"ס, וכן אמר הכה כמו שז"א הוא מקיים צענה הזוג ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו, כן גם המטרותיהם צריכה לקיים כמו כן שכחי עמך ובית אביו, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ק"ה ע"ב) על ענין יחז"ל ז"י וע"ד אהמר ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו וגו' איהי אהדצקת ציה ואיהו צה עיי"ש, ופנימיות בענין צה עפ"מ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ד ע"ב) כד אינון צהצ"א ואמא לימינה ושמאלה כל חד איבו ע"ס צפני עמנו, וכד אינון זכר עליון אינון ציחודא דחסד, ועיי"ש צדע"מ ודכרית השלימות של היחוד דז"י הוא כהשם עליון ומזדווגים זכר עליון שאז נכללים זה צה צקו האלמנעו שניהם שזילוב גמור ונכלל שמאלה צימינה, מש"כ כהשם עדיין זה נבואה חכ באלמ שאז איבו צימינה ואיהי צשמאלה עיי"ש,

ובהורא זמנא דמתפתחין היכלין דנבואה, כמה מארי דעתידות יתערון בעלמא. הה"ד (יזאל ג) ונבאו בניכם ובנותיכם וכו'. וכמה מארי דאותות ומארי דעתידות ממה דהוו דעתידין למהוי. ממה דהוו. מסטרא דמחשבה דאתמר בה ישראל עלה במחשבה. וממה דעתידין למהוי מסטרא דאימא עלאה. ורזא דמלה (קהלת ג) מה שהיה כבר הוא ואשר להיות כבר היה. וכמה מארי דעיינין דאינון חוזים ונביאים יתערון בעלמא דאינון עיני י"י. וכמה מארי דאודנין דתמן שמיעה דאתמר בהון (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. ומארי דאנפין דאתמר בהון (שם) וארבעה פנים וגו'. ומארי דקלין, ומארי דדבורין, ומארי דרוחא דקודשא, ומארי דידין דאתמר בהון (שם) וידי אדם וגו'. ומארי דקומה, ומארי דאות, ומארי דרגלין, דאתמר בהון (שם) והחיות רצוא ושוב.

בההורא

באר לחי ראי

(לעיל ריש תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) ריש נבואה בסוד פתיחו דעיינין, ויש שהיה בסוד סתימו דעיינין עיי"ש וצביאורנו שם: מארי דאודנין. ע"י דצדרי רבינו (בשער רוח הקודש פרק א') שמבאר ענין דנבואה ורוח הקודש, שכוף ענין שמיעה הקול הגשמי מלמעלה לדבר עם הנביא, וכקול הזה העליון הרוחני ח"א לו להתגשם ולכנס בלחי הנביא הכוה. אס לא עיי שיהלכש תחלה אותו הקול בקול הגשמי של אותו הנביא שיואל מפיו בכויות עוסק בתורה ותפילה ואז מתלבש בו ובה לתוך לחן הנביא הכוה או בעל רוח הקודש הכוה ואז ישמעו הקול העליון עיי"ש, ולזה אמר וכמה מארי דאודנין דתמן שמיעה, היינו שלומדים ומתפללים בקול ואז יכולין לשמוע קול העליון בזה שכנס לתוך לחן אונס בצירוף קול התורה ותפלה שלהם וכאמור: ומארי דאנפין וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון ל' דף ע"ה ע"א), וכמבאר (לעיל תיקון י"ח דף ל"ב ע"א) כל נביאית הוו משיגין נבואה דלחן בצדקין דמלכא כל חד בצדק ידעא וכו'. מנהון צאודנין ומנהון צאנפון עיי"ש: ומארי רוחא דקודשא. היינו ע"ד שרי רבינו (בשער רוח הקודש שם) שיש הפרש בין נבואה לרוח הקודש, כי נבואה הוא מסטרא דזכורא, ורוביק הוא מסטרא דנוקצא עיי"ש: ומארי דידין וכו' ומארי דקומה ומארי דאות ומארי דרגלין. כל אלו מבוארין (לעיל תיקון ל' דף ע"ה ע"א) ובהיקון י"ח שם) עיי"ש וצביאורנו שם: ומארי דרגלין. ע"י (בזכר פ' לך דף פ"ו ע"ב) מאן רגלין אלן מלאכין דאינון תחותיו דקב"כ כד"א ועמדו רגליו ביום הכוה וגו' עיי"ש, ולזה אמר שיש נביאים שנבואתם נמשך מהמלאכים שהם צחי רגלין דקב"כ: דאתמר בהון והחיות רצוא ושוב. כדברים האלו כתב גם (לעיל תיקון ל' שם) דפסוק זה נאמר על מארי דרגלין, וכייוו כי פסוק זה נאמר (ביתחזקאל א') על המלאכים האוחזים פני כסא שהם סוד רגלי המרכבה, ואמר פי מה"ע הם נקראים מארי דרגלין כי בעינין שהם נקראים כן הוא יסן כי יש בהם צחי רצוא ושוב שכוה

(בזכר פ' וירא דף ק"י"ח ע"א) כד יכא קריב ליומי דמשיחא אפילו רביא דעלמא זמנין לאשכחא עמירין דחכמתא ולמגדע ציב קלין וחושבנין, ובכחוא זמנא אחגליא לכלא עיי"ש. וכמה מארי דאותות. (הגרי"א) מוחק ג' תיבות אלו, אמנס כן הוא בגי ככל הדפוסים, וכפי פשוט הוא כזה עפ"מ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ו ע"ב) ריש כמה נביאים שנקראים מארי דאותות, ומסטרא דאות ח"ל הקב"ה למשכ וזה לך האות, ואיבו כלול י"ב מזלות וז' ככבי לכת מסטרא דקודשא וכל מזל אחקרי אות וכו', וכל נביא איה ליה מזניה ושעתיה כפום הכוה מזלוא וכפום פעולה דליה עיי"ש וצביאורנו שם. במה דהוי מסטרא דמחשבה דאתמר בה ישראל עלה במחשבה. עיין (ברע"מ פ' פנחס דף רכ"ט סוף ע"ב) בסוד ישראל עלה במחשבה, כי צחי הכוה שחיו כ"כ כמו מחשבה הוא נרמז בחכמה, ומחשבה נרמז צדינה שכוה יותר מחגלה מהכורה, וישראל הוא סוד החכמה, וזה הוא סוד ישראל שכוה חכמה עלה במחשבה שכוה צדינה, כי חכמה לא אשתמודע אלא צדינה, וע"י (בפרדס צערכי הכנויים ערך מחשבה) צביאור דברי ברע"מ צדינה, ועיי"ש עוד (בערך ישראל) מ"ש צדינה, ולזה אמר הכא דאותן הנביאים שהם מסטרא דזכורא שעיקר שורשם הוא בחכמה בסוד ישראל כ"ל, הם מתנבאים ממה שהיה כעטם מה שאמרו ישראל עלה במחשבה לשון עבר: וממה דעתידין למהוי מסטרא דאמא עלאה. עיין (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב וצ"ד) דצדינה נקראת עלמא דחאי עיי"ש, ולזה אמר דאותן הנביאים ששורשם בלמא עלאה הם מתנבאים ממה דעתידין למהוי כעטם אמא עלאה שהיא שורש עלמא דחאי: ורזא דמלה מה שה"י וגו' ואשר להיות וגו'. פי כי אותן המתנבאים בזה החכמה שכוה כ"ח מ"ה, כמ"ש (לעיל בהקדמה דף ד' ע"א) הם מתנבאים ממה שהיה ואותן המתנבאים מסטרא דצדינה שנקראת אש"ר כמ"ש (לעיל בהיקון הקדום דף מ"ט ע"א וע"ב) הם מתנבאים ממה שעתיד לכוות: מארי דעיינין. הוא סוד הנבואה המצר

בההוא זמנא (בראשית א) ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. אלין אינון נביאי דשקרא דאתמר בהון (שמות ז) ויעשו גם הם חרטומי מצרים וגו', דאפריש לון קביה מנביאי קשוט.

ויאמר אלקים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים (בראשית א). הכא רזא לאתעסקא באורייתא דבע"פ, ולאפרשא בין אסור והתר, דאינון מיין מתיקן, ומיין מרירן מסטרא דשמאלא, (שמות טו) ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם. ומסטרא דימינא (שם) וימתקו המים, ואינון כגוונא דדם טהור ודם נדה, דצריך לאפרשא בינייהו. בגין דההוא זוהמא דהטיל נחש בחוה גרים לערבא מיין דדכיו עם מיין דמסאבו. ובגין דא תקינו תקנה דא לחובא לאפרשא בינייהו, וההוא דאפריש בינייהו, דא רקיע דעל ראשי חיוון דאתמר ביה (יהזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע דא מטטרין.

ויעש אלקים את הרקיע ויבדל וכו' (בראשית א), הכא לית מיא מסטרא דמסאבו. אלא מיין מסטרא דשמאלא הוּו בעאן לאתגברא. ומיין מסטרא דימינא הוּו בעאן לאסתלקא עלייהו, עד דאלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלכא. ואלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלכא. עד דאתא עמודא דאמצעיתא ואעיל שלם בינייהו וקשיר לון, ואתעביד שקל (נ"א שלם) בינייהו.

ודא מחלוקת לשם שמים. כגון לאה ורחל, דדא בעא לאתחברא בבעלה, ודא בעא לאתחברא בבעלה, ונטיל לון יעקב וקשיר לון ביה (דף פ' ע"ב) לתרוייהו. בגין דהוה קא מחשבת לאה בלבה אם יעקב נטיל לאחתי נטיל לי עשו חייבא. והכי קא חשיבת רחל כגוונא דא. בגין דא קוב"ה יהיב לון ליעקב תרוייהו, ושויב לון מההוא חייבא, ואתחברו בצדיקא.

אמר ר' אלעזר, אבא, יומא חדא הוינן בבי מדרשא, ושאלו חברייא מאי ניהו דאמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים, שמא תסכנו עצמכם, שנאמר (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני.

אדהכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין (נ"א קם) סבא דסבין עתיקא דעתיקין, ואמר קא נחית, ואמר לון רבנן במאי עסקיתן

באר לחי ראי

אלו ליתא. לחמס (בזכר בראשית דף כ"ו ע"ב צמוסגר) חיתא כלשון זה, וחיינו כי כד שניכסו לפרדס הוה כדי לתקן טעם אדכ"ר צמח שפגם צמות החכמה, וכל עבודתם הוה לכמשיך כד מוחין דלצבא, וכן עזאי וכן זומא שלא תקנו כראוי צלו לדי סכנא, וכמ"ש כל זה (צלק"ה צ"י בראשית) ולזה הזכיר רש"י לתלמידיו שלא יפגמו צהמוחין הנזכרים, ולא יעשו כמו שנגעשו צ"י וצ"ע וכו' מפרש ואזיל: הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין. ע"י (בזכר פ' צלק דף קל"ז ע"ב) צמוד אל זקני עירו, דמוד הצוקים שורשם ציומן קדמאין, ציומן דעתיקין סבין דלכלא, ועי"ש (במק"מ צ"י כרמ"ז) שמפרש שמקומם הוה דיקנא עלאכ, וחיינו צ"י תחתונות דעתיק, שכל מאירי' צנגלנחא ומחא דארץ, וכארכ זו נמשכה אל הדיקנא עי"ש צלוך, וע"י (בלב סוף חיקון ע"י דף קל"ה ע"ב) שאמר רש"י דכדורות עד לכרכם אצטו חוין ציומן וצמן סגולין

צנח"י כרגלים: בההוא זמנא ויבדל אלקים וגו'. חיינו כמ"ש (לעיל חיקון ל' שם) שענין כבדל בין נביאי חמה לנביאי שקר הוה צמוד פסוק דויבדל חלקים וגו', וכמ"ש שם צלוך. רזא לאתעסקא באורייתא דבע"פ וכו'. וכמ"ש גם זה (לעיל שם פקודה רביע"ה) לאתעסקא צלווייתא ולאפרשא צה צהית דרגין צלסור וכו' וכו' צמומאכ ועכרכ כשר ופסול וכו' עי"ש וצבילורנו שם: בין סוין מתוקין וסוין סרירין וכו'. דא סמ"פ. כל זה מפרש (בזכר בראשית דף כ"ו ע"א, ולעיל חיקון כ"א דף צ"ו ע"א), עי"ש וצבילורנו שם: עד דאלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלכא. וכמ"ש (לעיל חיקון כ" דף י"ט ע"ב) עי"ש וצבילורנו שם (במקומים מ"ה דף פ' ע"ד) עי"ש: נפל עשו חייבא. וכמ"ש צ"ש (צ"ב דף קכ"ג ע"א): שלא תסכנו עצמיכם. מיענא זו חיתא צ"ש (חגיגה דף י"ד ע"ב) ושם ג' חיתא

עסקיתו. א"ל ודאי בהאי דאמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ואמר לון, ודאי רזא עלאה אית הכא, והא אוקמוה במתיבתא עלאה, ובגין דלא תטעון נחיתנא לכו, בגין דיתגלי רזא דא בנייכו, דאיהי רזא עלאה טמירא מבני נשא (נ"א דרא).

בודאי אבני שיש טהור. אינון ה, דמנהון מיין דכ"ן נפקין. ואינון רמיזין באת א, רישא וסיפא ה. ו דאיהו נטוי בנייהו, איהו עץ חיים. מאן דאכל מניה וחי לעולם.

ואלין תרין יודיין אינון רמיזין בוייצר. ואינון תרין יצירות, יצירה דעלאין, ויצירה דתתאין. ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף

באר לחי ראי

לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסכנו בעצמיכם, הה"ד (שם) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, והא כתיב (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים והי מבדיל בין מים למים, ועוד מים עליונים ומים תחתונים אית תמו, למה אמר אל תאמרו מים מים.

אמר ליה בוצינא קדישא, סבא דסבין, לך יאות לגלאה רזא דא, דלית חבריא יכלין לקיימא ביה על בורייה.

אמר ליה סבא דסבין, ר' ר' בוצינא קדישא, בודאי אבני שיש טהור אינון ה, דאינון חד יוד עלאה מן א, ותניינא יוד תתאה מינה, והכא לית טומאה אלא אבני שיש טהור, ולית הפרשה בין מים למים

מימי החסדים, וכמ"ש (צפרדס צברכי הכנויים ערך מים) צלרכות. איהו עץ חיים. וכמ"ש (לעיל חיקון י"ע שס) דצקו הארוך של האי שמחבר הכ"ז יודיין, הוא צסוד עץ חיים מכלך ח"ק שנים שהוא סוד הרקיע המבדיל בין מים העליונים למים התחתונים עיי"ש וצביאורנו שם מאן דאכל מניה וחי לעולם וחינו כי מי שמיחד כ"ז חורוה עיי אוח ו שהוא הרקיע הכנויי צנייכו שהוא לימוד חכמה הקבלה שהוא צרזא דיסוד לדיק כנ"ל, הוא זוכה לתחיית החיים מסערא דיסוד לדיק שהוא חיי עולמים. ואלין תרין יודיין אינון רמיזין בוייצר. כוונתו צ"ח שב"י יודיין של וייל"ר מרמזים לסוד כ"ז יודיין של האי, שמרמז שבקצ"ה צרזא אה האדם שילמוד כ"ז חורוה חורה שצכתז ושצצ"פ, שחס סוד כ"ז יודיין של האי, וכנייחו בגי"ע לשמור אה דרך עץ חיים, שהוא סקו הארוך של האי שהוא צחי יסוד לדיק כנ"ל, שעי יתייחדו כ"ז יודין: ואינון תרין יצירות יצירה דעלאין ויצירה דתתאין. עיין (צירושלמי יבמות פרק ד הלכה כ"ז) דכ"ז יודיין של וייל"ר מרמזים ל"ז יצירה עיי"ש, ול"ה דרש הכא להמשך דדרוש שב"י יצירה ה"ה סוד צ"י חורוה שצכתז ושצצ"פ, שחס סוד מים העליונים ומים התחתונים, שחס מרמזים ככ"ז יודיין כנזכר: ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף. עיין (צתיקונים מז"ח דף ע"ב ע"ד) צסוד ויגד לך העלמות חכמה, דסוד אגדה הוא בחכמה, ומחמק אתקריאת שכינתא חכמה, ואינון תרין חכמות. חכמה עלאה וחכמה תתאה, ועליהו אהמד ויגד לך העלמות חכמה, ופי"ח

סגיאין, כגון אדם שחי חשע מלוח ושלשים שנה, ונח חשע מלוח ו"י שנה, ומן הצרכים וליך היו מחמטעין בשנין, משום והדורות הראשונים דרבו יומין ושנין היו נשמחכו מלריך אנפין, ואוחן הדורות שחחר הצרכים שחיו מיעטו דיומין ושנין היו שורש נשמחם מזעיר אנפין עיי"ש, ולפי האמור מ"ש שכיח נשמחם מא"ל, ר"ל מהבארה של א"ל ועתיקא הנמשך אל דיקנא דלריך וכאמור, וצ"ח מוצן הענין כאן שנחגלה להם צ"ח נשמח לדיק גבור צמטלחו מעל גבור שנשמחו מהארה הכזכר בודאי אבני שיש טהור אינון י"י וכו'. עיין (לעיל ריש חיקון י"ע דף ל"ח ע"א) דלורת אוח א. הוא צסוד און בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, דמים העליונים שהוא סוד ה לעילא הוא סוד חורה שצכתז, ומים התחתונים שהוא סוד ה התחתונה הוא סוד חורה שצצ"פ, ומלא נימא שהוא צחי הקו שצנייחם שהוא צחי יסוד לדיק הוא חכמת הקבלה המחבר חורה שצכתז עם חורה שצצ"פ, ומאן דמגע רח דעיקרא חיינו שאינם מחצרים כ"ז חורוה עיי לימוד הקבלה כנזכר, כ"ז כאלו אהדר עלמא לחכו וצוכו, עיי"ש וצביאורנו שם, והכא מרחיב הדברים יותר ואמר כי כ"ז חורוה שחס מים העליונים ומים התחתונים סוד כ"ז יודין של האי כנזכר, הם מקראים אצנים צסוד שני לחות אצנים, ואם לומד כ"ז חורוה עיי הקבלה אז מקראים אצני שיש טהור, כי לורה ה"י"ד הוא גולמח כאצן ומקרא שיש, מפני שהש"ש הוא זך ולבן שמרמז לבחי החסד והרחמים, כענין מים זכים ומחוקים שהוא מים טהורים סוד

למים, דכולא יחודא חדא, דאלין אינון
 מסטרא דאילנא דחיי דאיהו ׀ באמצעיטא
 דא דאתמר ביה (שם ג) ולקח גם מעץ החיים
 ואכל וחי לעלם, אבל אילנא דעץ הדעת
 לתתא.)

ונפלו, ודא גרים אבודא דבית ראשון ובית שני. ואמאי נפלו, בגין דפרח ׀ מינייהו דאיהו ׀

מן

באר לחי ראי

הכח שבו צדק אדם קדמון לכל הקדומים כ"ל,
 ולזה הוא מוסיף הכא לזכר הענין ללימוד חכמה הקבלה
 הוא העלמות מחכמה עלאה, דהיינו סוד החכמה
 של אדם קדמון לכל הקדומים, שהוא סוד כתר עלאה
 גבוה מעל גבוה שפ"ג עולם האצילות שחלשש ועלם
 בחוף עולם האצילות, שפ"י נאלל והוא צדוק כח הפועל
 נפעל והכן: ואינון לקבל תרין עיינין דבהון תרין
 דמעין ובר ע"י צפ"ס (צרכות דף י"ט ע"א) צפ"ס
 שהקצ"ב זוכר את בניו ששרויים צפ"ר בין אומה"ע,
 מוריד שתי דמעות לים הגדול וכו' עיי"ש, ופנימיות
 הענין עיין (בזכר שמות דף י"ט ע"א וע"ב) היינו
 דתק שהקצ"ב מוריד שתי דמעות, מאן אינון שתי
 דמעות, אמר ר"א בצערה כחרי מלכא אית תרין
 דמעין להקצ"ב, והן שתי מדות הדין שהדין צא משתיבה,
 וכשהקצ"ב זוכר את בניו מוריד אותם לים הגדול שהוא
 ים החכמה להמתיקן והופך עלייהו מדה הדין למדה
 הרחמים, ועיי"ש (במק"מ) שכתב דכ"ב דמעין וכ"ב
 מדות הדין הם נלח והוד עכ"ד בקלרה, וביאור הדברים
 הוא עפ"י דברי רבינו (בפ"ע"א פרק ה' משער הזמירות)
 דכ"ב עינים דתל י"ש בהם בחי הדין שהם סוד בחי
 תרין דמעין, ועיי"ש להלן (פרק ׀ משער ר"ה) דכ"ב
 עינים של רחל שהם נלח והוד שם הוא מקור הדינים,
 ולכן היה החורבן צ"ב חדשים תמוח וא"כ שהם צדוק צ"ב
 עינים נ"ה עיי"ש, ולזה דרש הכא שה"ב יודין של
 וי"ל שהם מרומים צלות א, מרמזים לסוד כ"ב דמעין
 של כ"ב עיינין, ועיקר הקלוקל שהולך הקצ"ב להוריד
 דמעות, הוא משום דפרח מהם בקו האמלטי של הא
 שהוא צנורא אית ׀ וכדמפרש וז"ל: ואמאי נחתו.
 כלומר מה הוא ענין דנקיט לשון ירידה צדוק דמעות
 צ"מ"ש הקצ"ב מוריד, מה הוא ענין הירידה צ"ב:
 בגין דאורייתא וכו'. תמלית הדברים של החירון צ"ב
 הוא כיון דכל עיקר הקלוקל שמה צ"ב הצער של
 הגלות לישראל הוא ע"י שמשח הוריד הלוחות לעוה"ז,
 וע"י נפלו לארץ ונצטרו, ע"כ מוריד הקצ"ב סוד
 דמעות, להודיע שכל חוקף הדינים שנתגלגל על
 ישראל צ"ב הוא ע"י ענין הורדה הלוחות שהם נ"ה,
 ובכח מהכח הקלוקל וספ"ט הנ"ה לבחי דמעות

בסוף. תעלומות חכמה, ודאי אינון תעלומות
 מחכמה עלאה (דאיהו) דתחות כתר עלאה.

ואינון לקבל תרין עיינין, דבהון תרין
 דמעין נחתין בימא רבא. ואמאי

נחתו, בגין דאורייתא מתרין לוחין אלין הוה
 משה נחית לון לישראל. ולא זכו ואתברו

ונפלו, ודא גרים אבודא דבית ראשון ובית שני.

ופיה פתחה בחכמה, והיינו שעל חכמה עלאה נאמר
 ויגד לך תעלומות חכמה, ועל חכמה תתחב פיה פתחה
 בחכמה, דמתחא לעילא איבו חכמה תתחב עיי"ש,
 וככא דרש ענין זה על ענין המלכות שנתקית ע"י
 לימוד נגלות התורה וסתרי תורה, שעליהם מרמזים
 כ"ב יודין של האות א, שהחכמה תתחב שהוא לימוד
 נגלות התורה שהוא מרומן צביו"ד התחתונה של הא,
 תיקונה ועלייתה ליו"ד העליונה שהוא חכמה עלאה
 הוא ע"י לימוד הקבלה שהוא סתרי תורה שנקרא
 העלומות חכמה וכדמפרש וז"ל: ודאי אינון תעלומות
 מחכמה עלאה. הוא מכביר צ"ב דבריו שאמר דחכמה
 הקבלה שהוא סתרי תורה נקרא חכמה עלאה, והוא
 כמ"ש רבינו (בפ"ע"א פרק כ"א משער השבת) ללימוד
 חכמה הקבלה עולה עד עולם האצילות עיי"ש, ונודע
 דעולם האצילות נתחווה צ"ב חכמה עלאה צדוק כולם
 בחכמה עשית, שהאור אין סוף התלצש בחכמה דאדם
 קדמון והאציל תחתיו עולם האצילות עיי"ש. (דאיהו)
 דתחות כתר עלאה. ע"י צדברי רבינו (בשער
 ההקדמות דף קפ"א) שכתב דע כשהאין סוף צ"ב
 ר"ה להפשע אורו בחוף ה"ים דאצילות, הולך מתחלה
 להחלש אור עלמותו בחוף החכמה, ואח"כ התפשט
 בעולם האצילות, ואם לא היה מתלצש בתחלה בחוף
 החכמה לא היה יכול צ"ב ספירה מה"ים לקבל
 אורו, וזה סוד כולם בחכמה עשית וכו', אמנם לריך
 שדע כי חכמה זו אינה החכמה שצ"ים דאצילות כי
 זה לא יתכן שיתלצש האין סוף צ"ב בחכמה בתחלה
 ואח"כ יתלצש בכח, אבל ביאורו הוא כמה שהודעתך
 ענין דרוש אי"ק לכל הקדומים צדוק כי גבוה מעל גבוה
 שומר וכו'. ובאותה החכמה אשר בעולם שעל האצילות
 שם נחלשש, וע"י נתפשט אח"כ בעולם האצילות וכו'
 עיי"ש באורך, והדברים יתייחדו עם מ"ש רבינו (בפ"ע"א
 ריש פרק ה' משער סוד אצ"ים) כי כאשר תפץ הא"ים
 צ"ב להאציל בעולם האצילות שהוא ספירת החכמה,
 לא היה כח בספירות של עולם האצילות שהוא החכמה
 לקבל אור העליון, אם לא ע"י אמעות ספירת הכתר
 עיי"ש בצרכיות, ולפי האמור הכח צודאי עומתו נסוד
 החכמה שעל האצילות שהוא סוד חכמה של ספירת

מן וייצר, ויהיב לון אחרנין מסטרא דעץ הדעת טוב ורע דמתמן אתייהבת אורייתא באסור והתר. מימינא חיי. ומשמאלא מיתה. ובגין דא אמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ולא תהווין שקילין אבני שיש טהור לאבנים אחרנין דאינון חיי ומיתה. דמתמן (קהלת י) לב חכם לימינו דבר גש. (שם) ולב כסיל לשמאלו. ולא עוד אלא אתם תסכנו עצמכם בגין דאלין אבנין דעץ הדעת טוב ורע אינון בפרודא. ואלין אבני שיש טהור

באר לחי ראי

נרי"ה שהם סוד הכ' לוחות נחא דב' עינים של מעלה וכאמור בגין דפרח ו' מינייהו. היינו סקו כאלמעי של לורת הלוח א שבו לחחים הכ' יודיין כגיל. דאיהו ו' מן וייצר עין (נזכר פ' בראשית דף כ"ו ע"א) וייצר ה' אלקים שמרנו שברית העולם היה נחות א שהוא לור ב' יודיין עם אות ו', הכ' יודיין אינון תרין לוחין יקירין, ואות ו' דלויכו חרות עלייכו עיי"ש, ועי' (להלן בחיקוקים הנוספות שם) אמר דכר ו' יודיין של וייצר נר הקציה עולמו כגיל, ולזה מפרש הכא שלזה מרמז הענין של סוד ב' יודיין שיונקים מהר שבאמלע, כי עיקר רגונו של היוצר בראשית שר עולמו היה בשביל החורב שהוא אות ו' רחא דעץ החיים, שממנו יונקים נרי"ה סוד ב' לוחות, ועיי' נמשך להאוחזים בחורב חיים וכל טוב. כעטם העץ חיים שהוא למחזיקים זה צימיה אורך ימים ובשמאלה עושר וכבוד, וכמ"ש בשי"ם (ברכות דף ל"ד ובש"ד). מספרא דעץ הדעת פו"ר. וכיינו כי כל סגולה ללוחות שמסוגלים להכלל מגלות ושעבוד ולענן של ישראל, הוא רק מלד שהם אחדים בזה של לורת הא שהוא בסוד עץ חיים הוא למחזיקים כנזכר, אבל לאחר שנפגס ונהלף הו' שבין הכ' יודיין, וניתן במקומו ו' של עץ הדעת עו"ר, הנכ מצוחר (לעיל תיקון כ"ח דף ס' ע"א) למסערה דע"ד עו"ר נמשך חיי לער עיי"ש ובציאורנו שם, ע"כ נשתברו הלוחות ונגזר גלות על ישראל ושעבוד מלכות וחיי לער צעוק"ר: דמתמן אתייהיב אורייתא באיסור והיתר וכו'. וכמ"ש (נזכר בראשית דף כ"ז ע"ג) דהיתר עבוד כשר הוא מסערה דילך טוב, ופסול עמא חסור הוא מסערה דילי"ר עיי"ש, והוא הסוד של עה"ד עו"ר, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רל"ד ע"ג) עיי"ש: כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים. וכיינו ר"ל כי רק כלומדים נגלות בתורה יש צורך בלימוד ענין צחי מים טובים מסערה דילי"ר, וממנו נוצע ענין היתר עבוד כשר מסערה דעו"ר, וגם צחי מים הרעים מסערה דילי"ר וממנו נוצע ענין פסול עמא חסור שהוא מסערה דע"ר, משלי"כ בלימוד הקבלה שהוא מסערה דע"ה שם הוא כלו טוב ולחן צו ענין מים הרעים ולחן צו אלף מים טובים ועיי' מקרא חכמת הקבלה אבני שיש טהור: לב חכם לימינו

שב' עינים דנרי"ה וכאמור: דאורייתא מתרין לוחות אלין הוה משה נחית לון וכו'. וזהו ענין היסורים שאנו שרויים צער בגלות החל הזה, הכל הוא בגרמת החטא הגדול עד שהמלך נמסרנו שפיי נשתברו הלוחות, כי אם היה הלוחות הראשונות קיימים לא היה שום צער לישראל ולא שעבוד בגלות, וכמ"ש בשי"ם (עירובין דף כ"ד ע"א) אלמלא נשתברו לוחות הראשונות לא הייתה כל אומה ולשון שולטות בישראל שנאמר חרות על הלוחות ח"ת חרות חלף חירות, וכ"כ (להלן בחיקוקים הנוספות תיקון ז' דף קמ"ו ע"ג) עיי"ש, ולזה מצוחר הכא שזה הוא הענין שבזמן שישראל מלשערין בגלות נחשורר חוקף הדינים של נרי"ה שהם סוד הכ' עינים, כי כל הלעג שאוב"ע מלשערין לוחות הוא עיי' הקלקול שנתחובה בלוחות שהם סוד נרי"ה שהם סוד ב' עינים של מעלה, וכמ"ש (בחיקוקים הנוספות תיקון ו' דף קמ"ב ע"א) תרין עינין אינון תרין לוחין יקירין דאורייתא דלחמך צהון לוחות אבן כתובים באלף אלקים כתובים משני עצריהם עיי"ש ויתכן כי הכ' לוחות הם סוד נרי"ה כמ"ש (לעיל דף י"א ע"ג), וכמ"ש רבינו (נפ"ח פרק ו' משער רחל ולאח, ובפס"ח פ"א משער חג השבועות) עיי"ש, ולזה יתכן שהתיקון הזה צמה שהקציה מוריד הדמעות לים הגדול, כי הנה (להלן בחיקוקים הנוספות תיקון ו' דף קמ"ו ע"א) מצוחר דצבריתא העולם נאמר וייצר, שמרמז להחורב שבחבז שהוא אות ו' שניתנה ב' לוחות שהם סוד ב' יודיין ובהם ל"ר הקציה העולם עיי"ש, ויתכן כי נרי"ה שהם ב' שוקין שניהם אחדים צ"ה וחס יונקים ממנו מימין ומשמאל, וכשהאות ו' שהוא סוד תורה שבחבז הוא בשלימות אז נרי"ה שהם סוד הכ' יודיין יונקים שפעם כראוי, אבל כשנפגס האות ו' שהוא החורב שבחבז בכללות, אז נפסק השפע מנרי"ה שהם ענין הכ' יודיין סוד הכ' עינים של מעלה, ע"כ שורה בהם חוקף הדינים כנזכר: ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף פ' ע"ג) דהבית ראשון ושני נקראים ב' עינים עיי"ש ובציאורנו שם וכו' צבדו סוד עיני יורדה מים, ופנימיות הענין עי' בצברי רבינו (נפ"ח פרק ב' ג') משער מיעוט הירח) ודרש כהא להמך הדרוש שזה הוא ענין חורבן הכ' נחיים ונגלות ישראל על שנפגמו

טהור אינון ביחודא בלא פרודא כלל. ואם תאמרו דהא אסתליק עץ החיים מנייהו ונפלו ואית פרודא בינייהו, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. דהא לית תמן פרודא לעילא. ואלין דאתברו מאינון (נ"א מאינון) הוו. אתו לנשקא ליה, פרח ואסתלק מנייהו.

אמר רבי (דף פ"א ע"א) יצחק כל אינון מתים דארעא דישראל יחיון ויקומון בקדמיתא. לעידן דיחי קובי'ה מתייא. בגין דקובי'ה יתער עליהו. הה"ד (ישעיה כו) יחיו מתוך נבלתי יקומון. יחיו מתוך אלין אינון דארעא דישראל. נבלתי יקומון אלין אינון דבארעא נוכראה, דלא כתיב בהו תחיה אלא קימה. דהא רוחא דחיי לא תשרי עלייהו אלא בארעא דישראל, ובג"כ כתיב בהו יחיו. נבלתי יקומון אלין דלבר יתברי גופא דלהון ויקומון גופא בלא רוחא, ולבתר יתגלגלון מתחות עפרא עד דמטו לארעא דישראל, ותמן יקבלון נשמתא ולא ברשו אחרא. בגין דיתקיימון בעלמא כדקא חזי.

אמר רבי אלעזר ת"ח בשעתא דזמין קובי'ה לאחייא מתייא. כל אינון נשמתין דיתערון כולהון יקומון בההוא דיוקנא ממש דהוו בהאי עלמא. ונחית לון קובי'ה וקרא לון בשמהן, הה"ד (ישעיה ט) לכלם בשם יקרא. וכל נשמתא תיעול לדוכתהא, ויקומון בקיומא בעלמא כדקא חזי. וכדין יהא עלמא שלימ. ועל ההוא זמנא כתיב (שם כה) וחרפת עמו יסיר, דא יצר הרע דאחשיך אפיה דבר נש ושליט ביה.

אמר רבי חזקיה, אי תימא דכל גופין דעלמא יקומון ויתערון מעפרא. אינון גופין דאתנטעו בנשמתא חדא מה תהא מנייהו. איר יוסי אינון גופין דלא זכו ולא אצלחו הרי אינון כלא הוו. כמה דהוו עץ יבש בהאי עלמא. ה"ג בההיא זמנא. וגופא בתראה יקום ההוא דאתנטע ואצלח ונטע שרשוי כדקא יאות. ועל ההוא גופא בתראה כתיב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים, דעביד אבין ונטע שרשין ואצלח כדקא יאות. ועל ההוא גופא קדמאה כתיב (ירמיה יז) והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב. כי יבא טוב דא תחית המתים.

ואתנהיר

באר לחי ראי

הוא רק בכחורכ שניתכ לעוכ"ז שהוא נגלות החורכ, אכל מי שלומד סודות החורכ הוא מתאחד עם החורכ שלמעלה ושם לא נפגם כלל, והצ' לוחות אחדות צהר דעין החיים וכלומדים צה הם אחדים צשורש החיים ולורך ימים צימניכ וצשמאלכ עושר וכבוד וכאמור: אמר ר' יצחק ובר. מכאן ועד סוף התיקון אן לו המשך עם המאמר, וצבגכות התיקונים וצביאור בגר"א כחצו שאינו מהתיקונים אלא הוא מהצ"ח ושייך (לפי חיי שרש דף קל"א ע"א): יחיון ויקומון בקדמיתא. וכמ"ש (צזכר פ' חיי שרש שס, וצמדש כגעלס פ' וירא דף קי"ג ע"א ועי"צ) עיי"ש כל הענין צאורך: כלהו יקומון בההוא דיוקנא ממש דהוו בהאי עלמא. עיי"ש (צמדכ"ג דף קי"ג ע"צ) שחנצ דעתיד הקצ"ה ליפות לגוף הצדיקים לעמיל ובר, אמר ר' לוי כששכח צעודה צמשלח ניחונת צאור של מעלכ ומחלצשת צו, וכשחכנס לגוף לעמיל צאוחו צאור ממש חכנס וצו הגוף יאור כזכר הצקיע עיי"ש. ואין צה סחירה כי עגיכס יכ"ה. שיכ"ה בגוף צאוחו צורכ ממש, ועל אחוה צורכ יאור צאור של מעלכ: הרי

דב"ג. שהוא ה"ל"ט: ולב כסיל לשמאלו שהוא ה"לכ"ר: אינון בפרודא. מהעץ חיים, וכיון שנפרדו מהעץ הרי נפרשו משורש החיים ע"כ הם צככוכ: אינון ביחודא בלא פרודא כלל. מהעץ חיים ונאמר צכו ען חיים היו למחזיקים צה: וא"ת דהא אסתלק עץ החיים מנייהו ונפלו ואית פרודא. כלומר דהא צבר אמרת דע"י חטא העגל נצברו כ"י לוחות והוא צמה דאסתלק מנייכו ופרח כר שהוא ען חיים וניתן חתחו כר של עב"ד עו"ר וע"כ נפלו הלוחות לארץ, א"כ צבר נסתלק ענין ען חיים מבחורכ לגמרי וגם העוסק צחכמת הקצבל א"ל לו להתאחד ולהתוך ולהחזק העוסק צחכמת הקצבל א"ל לו להתאחד ולהתוך ולהחזיק צעץ חיים כלל ח"ו: דהא לית תמן פרודא לעילא. עיין (צלקים פ' צראשית) שיש צ' תורות, פשט החורכ הוא החורכ שניתכ לעוכ"ז שהוא חורכ שניתכ לעולם הצריאכ, אכל החורכ של עולם הצלילות הוא סודות החורכ והוא החורכ שלומדים צה הצדיקים צג"ש וכקצ"כ משחשעש צה עיי"ש, ולכ אמר דמכ דאמריק דע"י חטא העגל נסתלק כר דע"ס מכלוחות,

ואתנהיר ההיא נהורא דזמין לאנהרא לצדיקיא דהוה קמיה גניז מיומא דאתברי עלמא, הה"ד (בראשית א) וירא אלקים את האור כי טוב, ביה זמין קוב"ה לאחיא מיתיא, הה"ד (מלאכי ג) ורחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא. וכדין יתגבר טוב בעלמא, והווא דאתקרי רע יתעבר מעלמא. וכדין אינון גופין קדמאין ליהווי כלא הוו.

אמר רבי יצחק זמין קוב"ה לארקא על אינון גופין רוחין. אי זכו בהו יקומן לעלמא כדקא יאות. ואם לאו יהון קטמא תחות רגליהון דצדיקיא, הה"ד (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו וגו'.

אמר רבי אלעזר, והאי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומי לעשרין שנין. מאן אתר אתענש, בגין (דהוי מתליטר שנין ולעילא) דהא מתליטר ולתתא לאו בר ענשא הוא. אלא בחטאה דאבוי. אבל מתליטר ולעילא מהו. א"ל קוב"ה חס עליה דלימות זכאה ויהיב ליה אגר טב בההוא עלמא, ולא ימות חייב דיתענש בההוא עלמא, והא אוקמוהו.

אמר ליה אי חייבא הוא ולא מטון יומי לכי שנין מהו. כיון דאסתלק מעלמא במאי הוא עונשיה. א"ל בדא אתקיים (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. דכד ענשא נחית לעלמא. איהו דאערע בההוא מחבלא אתענש. דלא אשגחו עליה מלעילא, ועליה כתיב (שם ה) עונותיו ילכדונו את הרשע. את לאסגאה מאן דלא מטון יומי לאתענשא. עונותיו ילכדונו ולא בי דינא דלעילא (שם) ובחבלי חטאתו יתמך, ולא בי דינא דלתתא.

תקונא ארבעין וחד (ליום כא)

בראשית תמן תשרי. ודא דרועא תניינא. יום תניינא. (תהלים יח) יש"ת חשך סתרו (ד"ד פ"א ע"ב) אשתאר ר' איהי רא"ש השנה. ותמן הבדלה בין טוב לרע.

ובר"ה

באר לחי ראי

לי"ה דף ע"ז ע"ב) דהשרי לחברי עלמא וכו' חלל בגין דהשרי חיכו דין ועיין צבלי"ר שם]: יום תניינא. ר"ל כי תיבנה בראשית שאלמנו שיש צו לוחיות השריי הוא מתחיל צ"י שהוא מרמז לענין הדין והגבורות שהוא מסטרא דשמאל זרוע ה"ב שהוא סוד יום צ"י לציריאת העולם שהוא יומא דדינא שהוא גבורות דלחשך, וכמ"ש (בזכר בהשמות שצדק חלק א' לספר בראשית דף כ" ע"ב צד"כ ויאלתר חלקים יחי רקיע) עי"ש. ועיין (לעיל בהקדמה דף ז' ע"א) לוחות צ"י דבראשית מרמז לגבורות דיומא תניינא עי"ש וצביאורנו שם: יש"ת וכו' אשתאר ר' איהו ר"ה. ר"ל כי השריי הוא לוחיות יש"ת ר', שהיבנה יש"ת מרמז לסוד הגבורות והושך, ותיבנה סתרו מרמז לענין הלכנה שהיא מתכסה ברי"ה ונעשה חושך צדוק צכסה ליום חגיגו, וכחות ר' מרמז לרי"ה, ור"ל שזה הוא הפנין של רי"ה וכדמפרש וחזיל: ותמן הבדלה בין טוב לרע. עיין (בזכר פ' בראשית דף י"ז ע"א) ולכתי כתוב צביריאת יום צ"י ויחי מזדיל צין מיס למיס, צגין דכל הבדלה ומחלוקת הוא מסטרא דדינא, ולכתי כתיב צעה שהוא כדיל את שבע לוי, דכל דחוי לית כדלכל חלל צשני צאהר לחיכו שמאלא עי"ש, ועיין (צפיה פרק ד' משער

אינון בלא הוו. וחסאצידו מתרין עלמין וכמ"ש (לעיל תיקון ל"א דף ע"ז ע"א) עי"ש. ביה זמין קב"ה לאחיא מיתיא וכמ"ש (במדכני"ע שם דף ק"ח סוף ע"ב) ועתידין לחיות בעל של אור גדול של מעלה דכתיב על אורות עליך עי"ש: עד לא מטון יומי לעשרין שנין וכו'. ע"י מזה (בזכר פ' פנחס דף רמ"ח סוף ע"ב):

תמן תשרי. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ע"ז ע"א) בראשית צ"ח תשרי, בגין דצמדה הדין לחברי עלמא עי"ש וצביאורנו שם: ודא דרועא תניינא. וכמ"ש שם מסטרא דגבורה עלולו לכוו למפרע בגין לחיכו דרועא שמאלא השריי עי"ש וצביאורנו שם, ועיין מזה (בתיקון כ"א דף נ"ד ע"א) צדש השביעי לחיכו השרי דרועא שמאלא, ועיין (לעיל דף כ" ע"א) ושמאלא חיכו רי"ה עי"ש וצביאורנו שם, ועיין (בזכר פ' פנחס דף רי"ב ע"ב) צסוד שמאלו תחת לראשי וגו', צרי"ה תחת דרועא שמאלא לקבלא לה למעוניהה וכדין כל עלמא דחילו וצדינא עי"ש, ועיין (בלק"ת פ' בראשית) צסוד משח"ל צהשני צצח העולם, שהוא צסוד הכתוב שמאלו תחת לראשי עי"ש (וצפיה נ"ש פרק ד' משער רי"ב): [* א"ה. ועיין (לעיל תיקון

ובר"ה מלכא איהו דין, וכל ספירן אתקריאו דינין ומשפטין מסטריה, וכל צבא השמים קיימין עליה מימיניה ומשמאליה. אלין מיימינין לכף זכות, ואלין משמאליין לכף חובה. וכד ישראל יתערון בשופרות, וסלקין תמן לשכינתא דאיהי תרועת מלך. בעשרה שופרות. בגין דאיהי לא סלקא פחות מעשרה, בההוא זמנא (בראשית א) ויהי מבדיל בין מים למים. אפריש קובי'ה בין אלין דמיימינים לכף זכות, ובין אלין דמשמאליים לכף חובה, ואתמר (במדבר טו) הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אותם כרגע. ועל האי תשרי אתמר בתשרי נברא העולם. ותמן (שבת תניינא מאלין שבע שבתות) (ג"א ותמן בת שית בת מאלין שית) וחמשה רקיעין

באר לחי ראי

שם שכוה צכוד י' אותיות דשם יו"ד ק"א ואל"ו ק"א שכוה שיפור קומה דשכינתא עלאה, ופי"כ מונן שכוה יוס דקין מטעם אור חחר שכוה ענין עליות בעולמות שמעורר צחי דין וכאמור: בההוא זמנא ויהי מבדיל בין מים למים. עיין (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"א) שמנצח דסוד הכדלה בין ימין וצין שמאל נעשה ע"י ז"א עמודא דלמנעיתא עי"ש וצביאורנו שם, ולזה הוא מצאח הכה דענין הכדלה שנעשה ע"י ז"א הוא בגבורה שבו, ויען שעי' תקיעת שופר יש עליה לשכינתא צכוד אור חחר, וצשעת החקיעה מתעורר כי הכלים שכם שורש הדינים העליונים של אמא עלאה וכמ"ש רבינו (בפני"ח פרק א' משער השופר) עי"ש צאורך. ע"כ נתעורר כה בגבורה שיש בעמודא דלמנעיתא לעשות הכדל בין ימינא לשמאלא צכוד ויהי מדיל בין מים למים, כטעם האמור למעלה דענין הכדלה נעשה רק צכה חוקף הדינים והגבורות: ועל האי תשרי אתמר בתשרי נברא העולם. עיין (בלק"ה ר"פ בראשית) צכוד בראשיתא שכוה לירוף צ"ח תשרי שכוה הענין משאחז"ל צחשני נצרה בעולם וכוה צכוד שמאלו חחה לראשי עי"ש, ואמר הכה להמשך הדרוש שענין תשרי שכוה ר"ה שכוה שורש הדינים על האי תשרי אתמר צחשני נצרה בעולם היינו שעי' חוקף הדינים של תשרי ניתן ככה לעמודא דלמנעיתא לעשות הכדל בין מים למים ונעשה מקום לעמודת בעולם וכאמור: ותמן שבת תניינא מאלין שבע שבתות. עיין (לעיל תיקון ל"ו דף ע"ז ע"ב) שכוכתה דלפי דעה מרן האר"ז"ל נוסחה זו מוטעת הוא, ועיקר הוא ג"י של ג"א ותמן בת שית בת מאלין שית. ור"ל כי מ"כ"ט אמרן צחשני נצרה בעולם, כי עולם הוא סוד המלכות, וכמ"ש רבינו (בפני"ח פרק ג' משער הזמירות, ובפרק ג' משער הק"ש וצ"ד) ואמר שנין בעולם שכוה המלכות נצרה מכה ויק דז"א, וכוה מרווח צחיבת צחשני, כי צחיבת צחשני יש לירוף צ"ח ולירוף שית, לרמז דהמלכות היא צ"ח מאלין שית, לכרזת צחיבת בעולם הייב ע"י אה ו שכוה הקו של באי שכוה סוד ז"א שכוה הרקיע המבדיל בין מים למים לזרך מקום עמידת בעולם, וכמ"ש (לעיל צכקדמא

משער ק"ג) דכשעתא האדם והכל מע"ד ועירב עוב צרע, נעשה לו הקצ"ח כחות אור שכוה כעין החשמל מתוך האש ועי"ז נתקן החטא, כי ע"י האש עלאה הנקרא מאורי האש נעשה הכדל בין הקודש שכוה עוב, וצין החול שכוה רע, וע"י עוד צסוף (פרק ג') שזכ הוא סוד שריפת הכפרה אדומה, שעי' שריפת האש נבדל כרע מן העוב עי"ש, ולזה הכציר הענין שלזה הוא התעוררות הדינים צרי"ה כי אז הוא הזמן שצריכין לתקן חטא אדכ"ר שעתא צחותו יוס שנצרה ולעשות הכדלה בין טוב לרע, וזכ נעשה רק בחוקף שצ"ב"י אש והדינים תקיפים שמתעוררים ציום הכוה: ובר"ה מלכא איהו דין. וכמ"ש (צזכר פ' ויהי דף רכ"ו ע"ב) ר"ה הוא רישא דשפת דמלכא דליכו יחזק דלקרי ראש, דליכו חד רישא דמלכא דלעילא, וצגין כך כל צחי עולם עוצרין לפניו כצני מרון עי"ש: וכד ישראל יתערון בשופרות. וכמ"ש (צזכר צהשמות שצסוף חלק א' צ"פ נח דף פ' ע"ב) צרי"ה קצ"ה יחיד צדינא על עלמא וכו', וקצ"ה צגין דאחרעי צכו יחיד לון עיטא לאשחצבה מכל מקערגין דלעילא לאחשרא רחמי עלייכו צשופר, דהא קלא דנפיק משופר סליק לעילא. ואחער שופר דלעילא וכדן אחער רחמי מאחרייכו, וקצ"ה קם מכורסיה דדינא ויהי צכורסיה דרחמי ורחיס עלייכו דישראל ולא אחייבי צשו למקערגא וכו' עי"ש, וכ"כ גם (צ"פ אמור דף ל"ט וק') צזכר, וצרע"ט, (וצמד"ש רצב אמור פ' כ"ט ס"ג) עי"ש: וסלקין תמן לשכינתא דאיהי תרועת מלך. וכמ"ש (לקמן תיקון ר"ה דף פ"ח ע"ב) צכוד ותרועת מלך צו, שמרמז לסוד עליות שכינתא עלאה צחרושב צרי"ה לגבי בעלה יעקב דליכו תרועה עי"ש וצביאורנו שם: בגין דאיהי לא סלקא פחות מעשרה. עיין צדצ"י רבינו (בפני"ח פרק ע"ו משער מ"ד ומ"ג) דסוד עליה הוא צחי אור חחר וכוה דין עי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דצרי"ה יומא דדינא ומלכא ליכו דין וע"כ חוקעין צשופר צכוד עלב אלקיס צחרושב, שמהמכות עולה צכה החק"ש לאתא עלאה צכל עשר ספורות שלה, ותצ"ט אומרים עשרה מלכות עשרה זכרונות ועשרה שופרות כמ"ש (לעיל תיקון ר"ה)

רקיעין ושתיאאה שמים. אינן לקבל שית יומי בראשית. ובכלהו אמר טוב, בר מימא תניינא, בגין דלית בתשרי א' לאשלמא בראשית. בגין דאסתלק בחובה דאדם. ובגין דא צפון איהו פגום. ובג"ד (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה עד דאשתלים.

וכמה דאברהם דאיהו ימינא יומא קדמאה ביה כלילין ותליין מאתן וארבעין ותמניא פקודין דעשה. הכי נמי מיצחק דאיהו בגוונא דיומא תניינא תליין ביה שס"ה מצות לא תעשה. יומא תליתאה ביה כליל כלא. מניה תליין פקודין דעשה ולא תעשה כענבין באתכלא. בראשית

באר לחי ראי

שמאלו תחת לראשי ע"כ נקראת המלכות אז מלכ פרוסה, כי צמון התגברות הדינים והגבורות אז הוא כהעדר השלימות עיי"ש וצביאורנו שם, ולזכר אמר הכה להמשך הדרוש שזה הוא הענין שאמרנו שם דצרי"ב נקראת המלכות מלכ פרוסה בגין דמסערא דלפון לאו חיכו שלים, דלפי האמור יתכן הרמז דצרי"ב הוא א' בתשרי שבו נצרה העולם והוא פגום בחטאו של אדכ"ר וחסר האות א' לאשלמא בראשית מחמת חוקק הדינים והתגברות הס"א שצטטרה דלפון, וע"כ מלפון תפתח הרעה היינו המקטרגים והמשמאלים שיש להם כח לחפש רעות על צ"י ע"י חטא אדכ"ר שנפגם הקו וחסר האות א' עד לאשתלם ויתוקן החטא ועי"ז יאיר הקו של הא' שבו עמודא דלמנעיתא שעי"ז נכלל שמאלא צימינא ויתצטל הרע שמסערא דלפון ויכריע הכל לטובה וכאמור: ביה כלילין ותליין רמ"ח פקודין דעשה וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) דמי"ע הוא מסערא דימינא, ולית הוא מסערא דשמאלא והתורכ ככלל הוא מסערא דעמודא דלמנעיתא עיי"ש, ועיין (בטעמי"א ובשעמי"א פ' בראשית) באריכות מזה: [* א"ה. הכי נמי מיצחק דאיהו בגוונא דיומא תניינא. י"ל עפ"י מה שפי' (בצנ"ר) בתיקון זה לעיל דף פ"א ע"א) צדי"ב יום תניינא וכו' דהיינו גבורות יחזק שחס צמוד גבורות דצרי"ב ע"כ מפרש צזה דלורד יש להגבורות צרי"ב שחס צחי יחזק יום תניינא צחי לית צי תליין בשסי"ב לית, ולזכר קאמר וכמה דאצרכהו וכו' רמי"ה פקודין דעשה היינו כמו שא"ה צלח הרמי"ה עשין שהלויים באצרכהו איש החסד, כן אי"ה צלח השסי"ב לית שחס תלויים ציחזק יומא תניינא צחי גבורה, ומכס נחבוכה יומא תליתאה שבוה עמודא דלמנעיתא דלכול מתרוויכו כדמפרש ואזיל: יומא תליתאה ביה כלול כלא. כטעם התי"ת הכולל חריג ימין ושמאל וכמ"ל ובתיקון שח"ז: מני תליין פקודין דעשה ולית כענבין באתכלא. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף צ' ע"א) דחרי"ב מלאת תליין משם יקריק כענבים באחכלא ועיי"ש צביאורנו, דהוא כמ"ש (לעיל דף ד' ע"א) ותיקון צ' (דף י"ח ע"ב) דמי"ע ולית תליין צ"ש יקריק, שמי"ע עם י"ק שסי"ב, וצרי עם ר"כ רמי"ה עיי"ש, וכ"ש

בהקדמה דף ז' ע"א) דהקו האמנעי של הא שבוה נטוי כענין הרקיע הוא כלול שיה ספירן דעמודא דלמנעיתא עיי"ש, והיינו דלחמתן וחסשה רקיעין ושתיאאה שמים הוא מציח מקרא דמי"ע סמוכין לדצ"ו לסוד הרקיע המצדיל צין מים למים הוא ז"ל עמודא דלמנעיתא שנאמר צמעי"צ ס"פ רקיע, וצפנס ה"ר כחיז שמים להשלים הוי"ק דעמודא דלמנעיתא. מטעם כי סוד שמים הוא כולל כל הוי"ק דז"א יחד, לבורות וגם ה"פ רקיע שנזכר צמעי"צ כס מסערא דעמודא דלמנעיתא שנכללים צמוד שמים וכאמור: ובכלהו אמר טוב מטעם התי"ת שמכריע לטוב לכלול שמאלא צימינא כמ"ש (לעיל תיקון ל' שס): בר מימא תניינא. פי' משום שציוס צ' נאמר ויעש אלקים את הרקיע ויבדל וגו' משום שכה כהבדלה ה"ר רק מסערא דגבורה שצחי"ת ע"כ לא נאמר צו כי טוב. בגין דלית בתשרי א' לאשלמא בראשית וכו'. לעני"ד נראה שז"ל לית בתשרי א' וכו'. ור"ל כי (לעיל תיקון ל"ב דף ע"ז ע"ב) דרש ברמז הענין צמה שחיבה בתשרי"ו הוא לירוף אחוזה בראשית חון מלוח א' שבעדיף צחיבה בראשית והחסר צחיבה בתשרי, ודרש שם שבה לרמז שנפגם הא' צמה שחטא אדם הראשון ציוס הכוה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזכר דרש גם ככה להמשך הדרוש שחקו של א' מרמז לסוד ההבדל צין טוב לרע ולהפריד המשמאלים מן המימיניים שבוה צכה הקו אמנעי של האות א' כנ"ל, ולזכר אמר דמי"ע דלחמתן הרמז מה שצחיבה בתשרי"ו לא נמלא אית א' כמו בצראשית, כי תחלת הצריחה קודם הקלקול של האדם היחה מאירכה האות א ויחי מצדיל צין טוב לרע כנ"ל, אצל בתשרי שנצרה האדם והכל מעב"ד עויר ועירצ טוב צרע וגרס בעדר ההבדל צין טוב לרע וצין מימיניים למשמאלים, ע"כ לא יש בתשרי"ו האות א' שמרמז לענין ההבדלה וכאמור: ובג"ד צפון איהו פגום וכו' עיין (לעיל תיקון כ"א דף ק"ו ע"א) דצרי"ב איכו מסערא דשמאלא ונקראת השכינה אז מלכ פרוסה, בגין דמסערא דלפון לאו איכו שלים ובג"ד מלפון תפתח הרעה, ועיי"ש צביאורנו דר"ל כי צרי"ב הוא צמן החטוררות הגבורה אז מחדוג צעלב עמה צמוד

תקונא ארבעין ותרין

בראשית תמן איש. דאתמר ביה (בראשית כה) ויעקב איש תם. ודא יומא תליתאה. דהא תלת אומנין הוו עד הכא. יומא קדמאה ויומא תניינא ויומא תליתאה. כל חד חד אפיק אומנותיה.

יומא קדמאה, אמר ליה ההוא אמן מופלא ומכוסה דאיהו איין כליל תלת ספירן. א' כתר, י' חכמה, ו' בינה, וה' אתון מנצפך מעלמא דאתי אינון לקבל ה' עלאה.

אמר

באר לחי ראוי

עיי"ש. דאיהו איין. וכמ"ש רבינו (בליקוטי כ"ט) (צרכות) וצפ"ה סוף פרק א' משער לרושי אצ"ע) דסוד ככתר נקרא חין עיי"ש. וכ"כ (צפרדס שם) ערך חין) שככתר נקרא כן, משום שאין לנו שום השגב כלל עיי"ש. כליל תלת ספירן. עיין בדברי רבינו (צפ"ה פרק ז' משער הכללים) דככתרתה התיקון של העולמות שיהיה צדדיה ה' פטרופים עיי ריחוק האור, תיקון צ"ה"ה תלת רישין, א' נקרא רישא דלח' אצ"ע, ז' נקרא חין, ג' נקרא מוחא סתימאה, ושששחן אלו הם נגד כתר" חכמה" צינה" שבשאר הפטרופים דלמטה עיי"ש, ולזה דרש הכה דכל הג' רישין שבהם נגד ג' ספירות כח"ש שבשאר הפטרופין דלמטה נרמזים בחינת "חין". א' בתר. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ה דף נ"ט ע"א), ולכלן (תיקון ע"ט דף ע"ה ע"ב) אות א' איכה כהרע עלאה. עיי"ש וצביאורנו שם. י' חכמה. וכמ"ש צזכר וצביאקוים כמה פעמים חין מספר לנו דלות י' הוא חכמה אצ"ה, ועיין (לעיל בהקדמה דף פ' ע"ב י') קדש לי ודא חכמה עיי"ש וצביאורנו שם וצפ"ד, וכ"כ גם (צביאקוים מז"ה דף ע"ג ע"ב) י' חכמה עיי"ש: ד' בינה. וכמ"ש (צלק"ת פ' תרומה) דלות ו' פשוטה הוא מרמז לבכינה, לפי שאין להחזוים שום אחיכה צב עיי"ש: וה' אתון מנצפך מעלמא דאתי אינון לקבל ה' עלאה. כוונתו לברר צזה שלא יקשה מה נשתנה צזה ספירת הכינה שנתנו צחות ו' פשוטה ולח' צחות ה' הראשונה של כויה כמו שמרמז החכמה צחות י' של כויה, וכיה מבראחי לרמז כל הענין בחינת א"י"ה וכמ"ש (לעיל תיקון ד' דף י"ז ע"א) א"י"ה י"ק חכמה וצ"נה, א' כתר עלאה, ולזה הוא כמתין דלכתי רמז הענין בחינת א"י"ה דייקא, כי א"ס כויה רמז בחינת א"י"ה. כיה משמעות צחות ה' רק לענין הכינה לבד, אכן באשר ברמז צחות ו', יש רמז גם לענין זה שצריחה העולם כיה עיי' אמח עלאה בצרפן שלא יהיה להחזוים שום אחיכה צב, ולזה אמר ו' אתון מנצפך וכו', וכי"ו כמ"ש (צזכר בריש בהקדמה) צגן לאפקא ה' עלין תקופין סתרין לשושגב, ועיי"ש (בכתמ"ת) דכ"ב עלין תקופין הם מרמזים

וכשם יקו"ק הוא סוד ח"ת עמודא דלמנעיתה שכו"ה יומא תליתאה וכמ"ש.ל. תמן איש דאתמר ביה ויעקב איש תם. עיין (צזכר פ' יתרו דף ע"ה ריש ע"ב) ויעקב איש תם הוא מאריה דצ"ה"ה איש חלקים עיי"ש, ולזה דרש הכה צסוד "צרהשית" שיש צלמנע הכינה חותיות א"י"ש, לכורות כי הגם שצריחה העולם כיה עיי' השם חלקים שהוא אמח עלאה כמ"ש צרהשית צרה חלקים, מ"מ כנה האמח עלאה לא עשתה פעולתה אלא עיי' צחי' יעקב שהוא צחי' האיש ומארי דצ"ה"ה כדרך האיש מארי דצ"ה"ה שותן פקודה לחנשי צ"ה"ה ולחומים שיעשו מלכה פלונית וכדמפרש ואזיל. [א"א"ה והענין שצברה העולם עיי' צחי' יעקב, מצוהר (צמד"ר פ' צחקותי פ' ל"ז ס"ה ד') עכ"פ ועכה כה אמר ה' צוראך יעקב וגו' אמר הקב"ה לעולמו עולמי אומר לך מי צראך מי יצרך יעקב צראך יעקב יצרך ככתוב צוראך יעקב ויוצרך ישראל עכ"ל, וכן צפ"ע שחרית יום א' דר"ה צפסקא אכן חוג מצוק נשי תחום רבך לול שא"י צפת ראש יסוד שלישיה שצברה העולם צזכות יעקב עיי"ש, ועפ"י יזכר פנימותו שצברה עיי' שורה כצ"כ"ל לצחי' יעקב לצרה העולם וכ"ה צצומתו ועבודתו כדמפרש ואזיל: ודא יומא תליתאה. שהוא ח"ת דרגא תליתאה של ששה ימי הצנין שהוא יעקב, וכמ"ש (צזכר פ' וילא צב"ת דף קנ"ז ע"ב) יעקב דא ח"ת קדישא עיי"ש, ועוד צכמה דוכתי חין מספר לנו: דהא תלת אומנין הוו עד הכא. עיין (צזכר פ' פנחס דף רי"ז ע"ב) תלת אומנין עבד קב"ה לאפקא מנכון עלמא, ואלין חינון שמיא ורעעא ומיא, וכל חד שמש חד יומא. יומא קדמאה אפיק שמיא אומנתא דיליה וכו'. יומא תניינא אפיקו מיא אומנתא לעבודתא וכו', יומא תליתאה עבדיה ארעא כמח' דאחפקדת עיי"ש: ההוא אמן מופלא ומכוסה. פי' כי עתון ואריך אונפן שהוא סוד ככתר דכללת עולם האצ"ת, נקרא חונן מופלא. שאין לנו צו שום השגב צסוד צמוסלה מנך אל תדרוש, וכמ"ש רבינו (צצ"ה פרק א' ו' משער דרשי אצ"ע, וצב"ש דף ל"א ע"ב)

אמר לכל אחד מתלת יומין דיפיק אומנותיה.

אמר ליומא קדמאה יהי אור, מיד אפיק אומנותיה ועביד ליה, הה"ד (שם א) ויהי אור. והא אוקמוהו דלית הויה אלא ע"י עשיה.

א' מן איין דהוה פרח באויר, אפיק אור. י אפיק מן רקיע. י מן איין אפיק יבשה, הה"ד (שם) ויאמר אלקים יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

ויאמר אלקים יקו המים, הכא כמה פקודין. פקודא דיחודא, ופקודא דפריה ורביה. פקודא דיחודא דאיהו יקו המים. מתכנשין יחודא דכל ספירה וספירה לאתר חד דאיהו כנישו דכלא. אל מקום אחד, דאיהו מקוה ישראל יי.

יומא תליתאה (דברים ו) שמע ישראל יי אלקינו יי אחד. ואיהו יקוק מקום אתקרי, והא אוקמוהו

באר לחי ראי

לה' אלוהות מנפ"ך שהם עומדים לעזרה שהם כי גבורות שכל חי כלול מעשר הרי י עיי"ש, ולזה אמר מעלמא דלחי היינו כמי"ש רבינו (בפני"ה פרק חי מעשר ר"ה) דזינח הוא עובי"צ עיי"ש. אמר לכל אחד מתלת יומין דיפיק אומנותיה. פי שאריך אנפין שהוא סוד אמון מופלא כנ"ל גזר על חגי"ה שכל אחד יגלה אומנות פעולתו: אמר ליומא קדמאה. שהוא ספירת החסד כנ"ל: יהי אור. שהוא סוד החסד, וכמי"ש (בזכר פי וירא דף קס"ג ע"א) חסד דליכו נהורא קדמאח דכתיב ויאמר אלקים יהי אור עיי"ש. דלית הויה אלא ע"י עשיה. וכמי"ש (לעיל תיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם: אי מן איין דהוה פרח באויר אפיק אור. עיין (בזכר בראשית דף ע"ז ע"ב), (ובמק"מ) שם צסוד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, דמתחלה היה כל העולמות סתומין בתוך אור"ה עלאה שהוא סוד עתיק, ונקרא אורי" משום דנקודת החכמה שהוא אות י היה גנוז בתוך "האורי" וזכ"ב צבחי אורי" שהוא סוד "אורי" עם י, ולגורך תיקון העולמות אחפשט הוי"ד מהאורי" ואשתכח "אורי" עיי"ש צאורך, וכיולא זכ"ב כתב גם (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"א) דמתחלה היה "אורי" מעוסף וסתום צחות י ואתקרי אורי", ואתי"ב אפיק י מאורי" ואתגליא "אורי" עיי"ש וצביאורנו שם, והכא דרש לבמשך הדרוש דקודם שנחפשט ספירה החכמה לגורך צריחה העולמות היה רוח אלקים מרחפית דפרי"ה הכל בתוך "אורי" שהוא סוד עתיק עלמא סתימא, ואתי"ב לגורך תיקון העולם אפיק הא' מן איין שהוא אמון מופלא כנ"ל את האות י מן אורי", ונשאר "אורי" ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור שהוא חסד דיומא קדמאח לגורך תיקון העולמות כזכ"ב: י אפיק רקיע. וכמי"ש (לעיל תיקון ה' דף פי ע"ב) צסוד ויאיר תריין ויריין דליומא חכמה בראש ותכמה צסוף, וכדי לבדיל צנייבס כתיב יהי רקיע

בתוך המים ויהי מצדיל בין מים למים עיי"ש וצביאורנו שם, וכי"ב (ברע"מ פי פנחס דף רכ"ג ע"ב) עיי"ש, ואמר הכא דהוי"ד שהוא שורש הצי חכמות עלאה ותחאה, אפיק רקיע, כדי לבדיל בין החכמה עלאה לחכמה תחאה: י מן איין אפיק יבשה וכו'. וכמי"ש (בזכר בראשית דף י"ח ע"א) דנפקי המים מלעילא מאלות ה' עלאה מתחת השמים וכו', כדון ותראה היבשה דא ה' תחאה דא אתגלי וכו' עיי"ש: הכא כמה פקודין עיין (לעיל תיקון ל') שחשז שם כמה פקודין שנרמזים בצפוסקי דמע"צ, והכא מוסוף עוד שגם מלות ק"ש ומלות פ"ר מרומזים כאן: דאיהו יקו המים. וכמי"ש (בראשית דף י"ח ע"א) שפסוק זה מרמז לסוד היחוד מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, קשורא דיחודא דעלמא עלאה צסוד ה' אחד ושמו אחד צסוד יחודא עלאה ויחודא תחאה עיי"ש: לאתר חד דאיהו כנישו דכלא. הוא כמי"ש (בזכר שם) דכסוד של יקו המים אל מקום אחד, מרמז לביחוד דק"ש דמטו להאי אתר חד דכניש כלל בצללא דרי"ג ומאן איכו חי עלמין, ועיי"ש (במק"מ) דר"ל ציסוד דזיק שעי מתחצרים ונכללים דכר וטקבא זה צזכ עיי"ש צאורך: דאיהו מקוה ישראל ה'. וכמי"ש (בזכר שם דף ל"ג ע"א) יקו המים גרי שהוא צסוד מקוה מים צרא דכתיב מקוה ישראל ה' ודא דזיק, והיינו דכתיב ולמקוה המים קרא ימים, בגין דכל נחלין ומצועין ונהרין כלבו נעיל לבו היסוד דזיק ואיכו מקורא דכלא, ועי"ד כתיב וירא אלקים כי טוב, צסוד אמרו דזיק כי טוב עיי"ש ובמק"מ שם: יומא תליתאה שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. עיין (בזכר פי וילא דף קמ"ח ע"א) צשפחה דייחודו צנוי יחודא דלעילא ואתר שמע ישראל וגו', דא הוא שלימו עלאה לאתיחודה ציחודא חד כדון אתחצרו יעקב אברהם ונעיל ציתיה ציה צחצורה חדא עם אצבן לאתחצרה דרי"ג כחדא עכ"ל, ועיי"ש (באור"ה), דר"ל שעי כק"ש נחשור

אוקמהו מארי מתני דקובי' אתקרי מקומו של עולם ואין העולם מקומו. כגונא דא י עשר זמנין. איהו ק' מן מקום. היה חמש זמנין כל חד וחד. סלקן כיה כיה. כחושבן אתון דחודא תרין זמנין דמיחדין שמע ישראל. דאינון שית תיבין דבהון כיה כיה אתון. אם כן מאי ק'. מאה ברכאן דחייב בר נש לברכא לקובי' בכל יומא. אשתאר ו'. שית זמנין שית. סלקין תלתין ושית. כחושבן גדפין דשרפים דאתמר בהון (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל ליו. ואלין גדפין תליין מן ו דאיהו שית תיבין דחודא. ובה סלקין ארבעין ותרין אתון דבהון אתבריאו שמיא וארעא. תשכח (דף ע"ב ע"א) מקרם דסליק יקר' בחשבנא. כגונא דא. י ק'. היה כיה כיה. ו ליז. סליק כלא קפיו כחושבן מקרם. וביה (ישעיה כח) פקיו פליליה. וביה קפיו תהומי בלבא דימא.

בהאי שמא דאיהו יקר' צריך לאתכנשא דרגין דחודא. ולאכללא ביה עשר ספירן, כגונא

באר לחי ראי

תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) שית דרגין דכרסוייה שש משלות לכסא וכד סליק ו' צהון יתערון לגביה לקבלא ליה שרפים בגדפייכו, הכ"ד שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וגר, ומאן דסליק על גדפייכו ופרח צהון איכו ו' כליל שית תיבין דחודא שמע ישראל וגר, וצגיניה אתמר כי עוף השמים יוליד את הקול עי"ש וצביאורנו שס, ולזה דרש הכא כי גם זה הענין דק"ש צסוד שרפים עומדים ממעל לו שהוא סוד הכנפים והגדפין צסוד שש כנפים שש כנפים לאחד, ו פעמים ו מספר ליז, שצבס סליק אות ו' שהוא ו' תיבות דשמע ישראל וגר, ועוף השמים יוליד את הקול דק"ש למעלה: ובה סלקין מ"ב אתון דבהון אתבריאו שמיא וארעא. עיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ז ע"א) דז ימי צראשיה רמיזין לזי שמהן צצגייתין וכר ועליכו אתמר שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד דצהון פרחת ללוחא לעילא עי"ש וצביאורנו שס, דהשש כנפים הם מרמזים לשם מיצ דצציג ית"ן שיש בכל שס ו' אותיות עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דכחות ו' שנכפל למספר ליז מרמז לסוד שס מיצ של מעשה וכתמור: תשבח מקום דסליק יקו"ק וכו'. וכמ"ש תיקון כ"ו (דף ע"א ע"ב) עי"ש: ובי' פקיו פלילי' ובי' קפיו תהומי בלבא דימא. הגרי' מוחק זה, וז' שהוא הגי' ותוספות מלחכ חלמיד עוטה שרצה להכניס רמזים צמשבון קפיו. [צביאור ישראל' כהן מפרש זאת עי"ש]: בהאי שמא דאיהו יקו"ק צריך לאתכנשא דרגין דחודא וכו'. לאחר שדרש למעלה צדק הקודם לסוד יקו המים אל מקום אי הוא צסוד מקוב ישראל ה', והמשך הדרוש צסוד תיבות אל מקום אחד, הוא חזר עתה להמשך הדרוש צמח שהחזיל לסוד יקו המים הוא צסוד מקוב ישראל ה' צמח שכל הספירות עוצרים דך היסוד לדיק צסוד מקוב ישראל ה'.

נתעורר יעקב סוד הח"ת להזדווג עם הנוקבא דיליה סוד המלכות עי"ש, ולזה דרש הכא דציומא תליחאכ שנברא יעקב סוד ח"ת, נאמר יקו המים וגר אל מקום אחד שהוא צרא דק"ש, שע"י נתעורר הח"ת שהוא ז"ל להזדווג עם המלכות צסוד לדיק, ויתכן כי מקר"ס הוא רח דיסוד לדיק כמ"ש רבינו (צפצפ"ה צפרק ז' משער חג המלות) וצש"ד, ואח"כ הוא ז"ל ח"ת כמ"ש רבינו (צלקי"ת פי תרומה) צסוד אל אח"כ צראנו כי המילוי של השם מי"ה הוא י עם ג' אלפין מספר אח"כ עי"ש: ואיהו יקו"ק מקום אתקרי. לאחר שדרש סוד יקו המים אל מקום אחד שהוא צרא דק"ש דמתכנשן כל הי"ס דז"ל ציסוד דאיהו כנישו דכלא כניל, הוא מוסיק דמכ"ט נקרא גם הז"ל שהוא סוד ו' אותיות יקו"ק מקום, על שס השפעתו דך היסוד שלו להנוקבא ולכן נקרא הוי"ה צ"ה מקומו של עולם, על כי הוי"ה צבכאכ הוא גימ' מקר"ס וכדמפרש ואלזל: והא אוקמהו מארי מתני'. (צמד"ר פי וילא פי ס"ח) וצש"ד: דאינון שית תיבין. צרא דיסוד לדיק ספירה השישית וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף י"א ע"א) עי"ש וצביאורנו שס. דבהון כ"ה וכ"ה אתון. מספר ו' כעטס האמור (לעיל שס דף צ' ע"ב) דיסוד אקרי כל נעיל כלכו שכלל מאלין חמשין עי"ש וצביאורנו שס, ולפי המשך הדרוש הכא היינו רח דין פשוטה של ח"ין שעליו נאמר ויאמר אלקים יקו המים וכתמור: אם בן מאי ק'. (הגרי' מוחק תיבה ח"ס כ"ן, וגרס ומאי ק'. ור"ל למאי רמיז: מאה ברכאן. עי' צצצרי רבינו (צפצפ"ה סוף פרק אי משער צצצרות) וסוד ק' צצרות שחייב אדם לצדך בכל יום הם צצצמ' עלאה, שכן ס"ג וליז מספר ק' עי"ש, ולזה דרש הכא דגם הק' צצרות אשר שרשם צצצמ' עלאה נרמז צצציה מקום כעטס שגם הם נכללים ועוצרים דך היסוד לדיק שהוא סוד מקום וכתמור: כחושבן גדפין דשרפים וכו'. עיין (לעיל

כגוונא דא ירד קיא וא"ו קיא דאינן עשר ספירות בלימה. יקוק מקום ליריד קיא וא"ו קיא דאיהו סתים ונעלם. ובגין דא אתקרי עולם עלם. דצריך לאעלמא ליה מכולי עלמא. דאיהו עלם. ושכינתא נעלמה, הה"ד (איוב כה) ונעלמה מעיני כל חי. לאו ספירה דלית תמן יקוק יוד קא ואו קא. והכי צריך לאתכנשא כולא ביה בכל אתר. דכל שמהן אינון כנויין ליה. ושכינתיה איהי יקוק איהי כלילא מארבע אתוון. ולא אתקרי איהו מקום אלא בה. מקום

אחד

באר לחי ראי

(לעיל תיקון ל' דף ע"ג ע"ב) דעל האי נקודה קדמאה שבתוך החלל גם המלאכים אינם משגיגים אותה, לאיכי סתירה גם מחיוון דמרכבה עיי"ש וצביאורנו שם. דאיהו עלם ושכינתא נעלמה ע"י דדברי רבינו (צוהר הרקיע בראשית דף י"א ע"ב) דז"א נקרא עלם, והנוקבא נקראת עלמה מלשון נעלם ונעלמה עיי"ש, ולזה אמר דכמו שעולמות של ז"א עלמין דדכורא הם נעלמים מעין כל חי וא"ל להשיגן, כן גם עולמות המלכות עלמין דנוקבא הם נעלמים וא"ל להשיגן: לאו ספירה דלית תמן יקוק ירד קיא וא"ו קיא. עיין (לעיל סוף תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) דהמלכות איכי צארבע וסלקא צעשר, וראש דמלה יקוק ירד קיא וא"ו קיא עיי"ש וצביאורנו שם, ואמר הכא ללאו דוקא במלכות הוא כן, כי כן היא בכל הספירות, והיינו כי מלצד אשר צלל ספירה וספירה מאיר השם יקוק צנקודות השייכים לספירה ההוא, כגון צכח צנקודת קמ"ן, וצחכמה צנקודת פח"ת, והצויה צירי"ו וכו' וכמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ט ע"א וע"ב). (ובע"ה פרק ח' וצ' משער השמות) עוד מאיר בכל העשר ספירות של ז"א שם הוי"ה צמילוי מ"ה, וכמ"ש רבינו (צפע"ה צפרק ג' וצפרק ד' משער ספ"ה) צסוד עשרה דמים שיש צז"א. דשיעור קומתו של ז"א הוא עשר ספירות וצכל ספירה מאיר הוי"ה דמ"ה עיי"ש (ובפ"ג משער הלילית וצש"ד): והכי צריך לאתכנשא כלא ביה בכל אתר. ור"ל כי כמו שאמר למעלה צסוד הק"ש שהוא צתי"ת ויעקב דיומא תליתאי, שצריך לעמוד היחוד שיכנסו האורות של כל הוי"ה ספירות צתוך היסוד להשפיע ע"י מז"א להנוקבא, כן צריך לעשות צכל דרגא ודרגא היחוד לאתכנשא כל הוי"ה אורות של ה"י ציסוד דציק לצורך הצווג דז"א ונוקבא דיליה וכאמור: דכל שמהן אינון כנויין ליה. וכמ"ש (צוהר פי פנחס) דהשם הוי"ה איכו חיי דכל כנויין. וכל שם וכגוי סכוד עליה עיי"ש: ושכינתיה איחי יקוק איחי כלילא מארבע אתוון. וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף י"ג ע"ב) ושכינתא איכו דמות אחד לארבעתם וכו' בגין דבכ ארבע אתוון נהירין דאינון יקוק עיי"ש וצביאורנו שם: ולא אתקרי איהו מקום אלא בה. פי כי הענין שאמרנו דז"א נקרא מקום, הוא משום כי הוי"ה צכב"ה ה פעמים ה וכו' ה פעמים ה כ"ה, ס"ה מספר קס"ה גימי מקוים, והלא

ואמר כי מה"ט נקרא גם ז"א שהוא השם יקוק מקוים, כי צהשם הוי"ה שם הוא המקום שמתכנסין ציה כל העשר ספירות וכדמפרש ואזיל: דאינון עשר ספירות בלימה. עיין (לעיל צהקדמה דף י"ב ע"ב) שכו"ד אותיות של השם מ"ה הם שורש להעשר ספירות צסוד עשר ספירות צלי מה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שאמר למעלה צסוף עמוד הקודם דהל"ז גדיפין דחיוון תליין צשית חיבין דק"ש וצכ סלקין ארבעין ותריין אתוון דצבוון אחצריאו שמיא וחרעא, ומוסיף הכא כי גם סוד המ"צ אתוון מתכנסין צהשם הוי"ה צמילוי אלפ"ן, שהוא צרזא דעשר ספירות צלי מ"ה, צלי"ו הוא מספר מ"ב, ומ"ה הוא העשרה אותיות של השם הוי"ה צמילוי אלפ"ן וכאמור: יקוק מקוים ליו"ד קיא וא"ו קיא ר"ל דמה"ט יתכן מה שאמרנו למעלה דהשם הוי"ה נקרא מקוים כי מה"ד אותיות יקוק יולגין הוי"ה אותיות של השם מ"ה שמהם נצנו העשר ספירות צלי מ"ה וע"כ יתכן שה"ד אותיות יקוק נקראים מקוים שמהם מקום להוי"ה אותיות של השם מ"ה וכאמור. דאיהו סתים ונעלם. ר"ל דמה"ט נקרא ז"א שהוא סוד השם הוי"ה מקום, על שם שהוא מקומי של עול"ם, כי עולם הוא לשון העלם והיינו שהמילוי של השם מ"ה שמהם נצנה סוד הגוף שהוא כל שיעור קומתו דז"א שמהם העשר ספירות צלי מ"ה הם צהעלם, ולא נגלה צחוריה רק ד' אותיות השורש. ובג"ד אתקרי עולם עלם. עיין צש"ס (קידושין דף ע"א ע"א) שם צן ארבע אותיות חכמים מוסרין אותו לתלמידיו רק פעם ה' צשצו, דכתיב זה שמי לעולם לעלם כתיב, רצח סצר למדרשיה צפרקא, ח"ל ההוא סצא לעלם כי עיי"ש, ולזה אמר הכא דמה"ט חסר הוי"ה של עול"ם לקרות צלשון עלם. שלח לגלות מסתרי שם צן ד' צפומצי כעטמו וענינו של השם מ"ה שלא נגלה צחוריה רק ד' אותיות השורש ושאר אותיות הם נעלמים וכאמור: דצריך לאעלמא ליה מכלא עלמא. וכמ"ש (צש"ס דהגיגה דף י"ג ע"א) דכרים שמהם כצשונו של עולם ויכי תחת לצוץ, (ופירש"י) דמעשה המרכבה הם סתרו של עולם עיי"ש, ועיין (לעיל סוף תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) קם ההוא סצא וכו' צכאי נקודה עמירא עלאה ונצחא אתמר צכ ונעלמה מעין כל חי, ועלכ אהמר נח"צ לא ידעו שיע עיי"ש, ועיין

אחד, ודאי איהו לא אתקרי אדם (נ"א אחד) אלא בה. כגוונא דאדם דלתתא דברא בדיוקניה דאתמר ביה (בראשית ה) זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם.

ועוד (ישעיה גא) כי אחד קראתיו, כגוונא דעשר ספירות. דאינון. א' כתר עלאה. ח' תמניא ספירן מחכמה עד צדיק. ד' מלכותא קדישא. עלה אתמר (דברים יד) למען יאריך ימים על ממלכתו. ואם ח"ו פחית בינ מעשר ליחדא בה, אסתלק קוצא מן ד' מן אחד ואשתארת יבשה. ורזא דמלה (בראשית א) יקו המים מתחת השמים. דאיהי תחת השמים, דאיהו קוב"ה דאתמר ביה (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. דנוקבא איהי תחות בעלה.

והכי

באר לחי ראי

אח"ד כולל תריווכו ז"י כשכס ציחוד השלם וכאמור: כגוונא דאדם דלתתא וכו'. וכמ"ש (לעיל דף ו' שס) ת"ת אתקרי אד"ס כגוונא דלדכ"ר דלתתא עיי"ש וצביאורו שס. ועוד כי אחד קראתיו. כלומר ועוד יש סינף לדבריו דהקצ"ה לא נקרא אח"ד אלא כשכסו ציחוד ז"י, וכענין שאמר דז"א לא נקרא אד"ס אלא כשכסו ציחוד עם המלכות ממקרא זה כי אחד קראתיו, ומצואר (לכלן תיקון מ"ז דף פ"ג ע"ב) דעמודא דלמעניתא ושכינתא עלייכו אתמר זכר ונקבא בראם ולא תקריאו אדם וכו'. וכמ"ש דקצ"ה ושכינתיה אתקרי אחד ככי קרי לון לאדם ולתתיה אחד הכ"ד כי אחד קראתיו עיי"ש וצביאורו שס: כגוונא דעשר ספירות. אשר השע מהם מכתר עד יסוד הם דדכורא, והמלכות שביח הנוקבא דליה משלמה למספר עשרה, וכמ"ש (בתיוקנים מ"ח דף ע"ה ע"ב) רמזין בתצ"ה אחד: א' כתר עלאה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ט ע"א) ולכלן תיקון מ"ט דף פ"ה ע"ב) דלות א' הוא כתרא עלאה עיי"ש וצביאורו שס: עלה אתמר למען יאריך ימים על ממלכתו. עיין (לעיל תיקון י"ז דף מ"א ע"ב) שניך להאריך צק"ש צה"ד דלח"ד שהוא המלכות. וזכו על ממלכתיו עיי"ש וצביאורו שס: אסתלק קוצא מן ד' מן אחד ואשתארת יבשה. עיין (לעיל תיקון מ"ז שס) דלאחר שכתב דלות ד' דאחד מרמז להמלכות, כתב דקולא דלות ד' שהוא כנורה י מרמז שביח כלולב מעשר ממש שמקבלת מצעלב צשעת היחוד מהיוד דלותיות של השם מ"ה שלו עיי"ש וצביאורו שס, ולזכר אמר ככה בצמשך הדרוש דמי שאינו מאריך כראוי לכוון צה"ד דלח"ד ליחד צבעלב צרח דלח"ד כנ"ל, אסתלק קולא מן ד' דלח"ד, שביח סוד דלות י וכאמור. ואשתארת יבשה. עיין (לעיל תיקון כ"א דף נ"ז ע"ב) דלחי נקודק דקולא דלות ד' איכו דלות צרית שהוא היסוד הממשך השפע מ"ח לרחס הנוקבא עיי"ש וצביאורו שס, ולזכר אמר שמי שאינו מדקדק להאריך ונכון צלות ד' דלח"ד וכו"ל מקלקל צקולא דלות ד' אז מקלקל נטר השפע היורד מיסוד דז"א לרחס הנוקבא ואשתארת יבשה: ורזא דמלה יקו המים מתחת השמים. ר"ל שצתיקון השלם של מקו"ס אח"ד כ"ל שלמה

והלא קיי"ל דלתתן דדכורה של השם שמרמז לז"א הם יק"ו וכו' אחרונה הוא של נוקבא דליה, ולפי האמור כלה אם לא תכה גם את האות אחרונה של המלכות אינו עולה מקו"ס, שיהפך מספר כ"ה למספר מקו"ס, נמצא שהוא משלימהו להיות גימ' מקו"ס. ונמצא דלא אתקריא איכו ז"א מקו"ס אלא צה: [* א"ה. ותוכן בענין הוא כדאמרין (לעיל צתיקון זה דף פ"א ע"ב) וצב"ל צד"ה יומא דליתתא שמע ישראל וכו' צסוף דיבור. וכן צדיבור שלח"ז שס (צד"ה ואיכו יקריק מקו"ס) שז"א נדווג עם המלכות ע"י היסוד שנקרא מקו"ס עיי"ש. וכיון שזכו עיקר התכלית להדווג ע"י עם המלכות ע"כ לא אתקרי איכו מקו"ס אלא צה:]: מקום אחד ודאי עיין (לעיל תיקון ל"ז דף פ"ג ע"ב) דז"י אתקרי אח"ד, דת"ת איכו א"ה כלול עי ספירן מלכות ד' עיי"ש, וצביאור דכזרים עי (צפע"ה פרק י"ב משער הק"ש) צרח דלח"ד שהוא יחוד ז"י. כי ז"א חין עי אלא עי ספירות כמנין א"ה. ועם אחותו רחל היושבת כנגד ד' ספירות התהוונים שלו שסם הנכ"י אשר לכן נקראת ד' היא משלמה לו לעשר חכ אח"ד עיי"ש, ולזה הוא חוזר ככה בצמשך הדרוש לדבריו הראשונים שדרש למעלב צסוף יקו המים אל מקו"ס אח"ד, שהוא סוד התיוקן השלם של מקומו של עולם כשמתייחד עם המלכות צרח דלח"ד דייקא, ואז נקרא מקו"ס ואלח"ד וכאמור: ומכ מאלוד נכון לפ"ז כנ"ל דגרסי איהו לא איתקרי אח"ד אלא בה. וכאמור אמנס גם כני שהוא לפנינו איהו לא אתקרי אד"ס אלא בה. עיין (לקמן תיקון מ"ג דף פ"ג ע"ב) דהשם יו"ד ק"ל וז"ו ק"ל דליון עשר וסלקין לחושבן אד"ס עיי"ש וצביאורו שס. ולזה אמר ככה להמשך הדרוש דגם צה"י אד"ס של השם מ"ה, הוא רק ביחא שהמלכות היא צשלימות ומדווגת צבעלב, וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ו' ע"א ודף י"ד ע"ג, וצרע"מ פ' כנהם דף רכ"ה ע"א) דהשם מ"ה כולל ז"י, דלותיות יו"ד ק"ל וז"ו הם ז"א, וק"ל אחרונה דמ"ה הם שכינתא, וכשז"י הם ציחוד השלם שאז השם מ"ה הוא צשלימות נקרא אד"ס מספר מ"ה עיי"ש וצביאורו שס, ולא פמשך הדרוש ולאמר צזכ דכמו שאמרין בעלמא דלד"ס שהוא סוד ת"ת כולל ז"י, קן גם תיבת מקו"ס

והכי כל מאן דפגים אות ברית בההוא טפה דאיהי יחודא. וזריק לה באתר אחרא. גרים לה למהוי יבשה מסטריה. דאסתלק נביעו ויחודא מינה ואשתארת איהי יבשה. ודא גרים חרבן עלמא. ומיד אתמר (ישעיה יט) ונהר יחרב ויבש א דאיהו נהר דנפק מעדן, דאשקי ליה לגן דאיהי אורייתא שבעיפ, דאיהי מתשקיא מאורייתא דבכתב, דכלילא גין סדרים דאורייתא :

תקונא ארבעין ותלת (ליום כב)

בראשית תמן אתר יב"ש. ודא איהו (סם) ונהר יחרב ויבש. בההוא זמנא דאיהו יבש, ואיהי יבשה

באר לחי ראי

חלי תליס צנועס דרשותיו) תי על הקף כנז, חיל כי הם ספרים שקורין צנחות, חכל וחת הצרכה נקראת ציריט, חיל (תיקוני הזכר תיקון י"ג) דשמיט נביעו דאורייתא לאשקאח חילנא לחיכו נטוע צנין עיי"ש סיט, וזכו חחת הצרכה לשון צריכה וזכו היטב עכיל הם מדרש פנחס, וכתירין הזכ כי ג"כ (הג' מוכ"ש חצובצ זיל מוצא צשכיג סם), חולם לכאורח דצריכה ליע כי מה רי"מ חס קורין הפרשה צצנת או ציו"ט, וזכ יש לחת עפ"ד (כצוכ"ק ויקבל דף ר"ו ע"צ) דכל פרשה ופרשה מעטרין צצנת דיליכ וכו', משמע שנחשב הפרשה רק מה שקורין בצצנות השנה עיי"ש, (וכבר הרגיש ג"כ צוה הגי"מ חוד"א זיל סם), אך מ"ש צם מדרש פנחס יש לבין דצרו העמוקים וציאורס עפית"ל צתיקון י"ג סם חז"ל גן הוא כלול גין סדרים דאורייתא דצכת ח' יומין לסוכות וכו', שמיט חג צפ"ע ציב נביעו דאורייתא לאשקאח חילנא לחיכו נטוע צנין ושרטוי ונפיוו לחיכו כגונח לחוג בארן דכל חגין מתחגגין צי עכ"ל, וכיון דחג שמיט הוא תשלום היחוד של כל השנה וע"כ הוא חג דכל חגין מתחגגין צי כנז, ואז קורין פי חחת הצרכה (צא"י) השלמת התורה ובראשית הוא התחלתה, וכיון שיש בצצנות השנה י"ג פרשיות, וצשמיט שהוא י"ע קורין פי חחת הצרכה מפני כי שמיט (הוא שמחת תורה) הוא צאר הכולל נביעו דאורייתא לאשקאח חילנא לחיכו צגן גין פרשיות התורה כמו יושב על חוג בארן דכלכו מתחגגין צי צצקרייתא חחת הצרכה שהוא סוף התורה הוא צחי צריכ"כ אשר מצריכה הזאת משקה ה"ג פרשיות של כל השנה שהם י"ג מלבד פרשה חחת הצרכה שזו קורין צשמיט צגמר היחוד כנז, ושפיר מיושב כדצבי הקדוש הכז ומוצן כדצרו צכמשך דצרי התיקונים הכז וגם צזכ חשב גין סדרים דאורייתא מלבד חחת הצרכה (שקורין צשמיט שהוא חג הממשך נביעו לשאר ה"ג סדרין) כח"ל:

שאמרנו שמרמז להיחוד דר"י, נאמר מתחת השמים דייקא, דעיקר היחוד הוא כשחז"ל הוא למעלה ונוקבא דיליכ הוא למטה, וכמ"ש (לעיל תיקון י' דף כ"ד סוף ע"צ) כד נחיתת תחותיכ אחקרייתא צת זוגיח עיי"ש וצציוארנו סם, ועיין דצצרי רציו (צפתי"ח פרק ג' משער הלולצ) דצומן שיעקב ורחל מזדווגים צנוי"ח אז אחי יעקב על רחל צסוד הוא למעלה והיא למטה עיי"ש. והכי כל מאן דפגים אות ברית וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א סם) ומאן דמשקר צצריית מילכ גרס לאסתלקא מניח שכינתא לחיכו יחודא דקצ"ב וכו', ואצער קולא מן ד' לחוד, וצהבוא זמנא שלטי ש"ד על צר גט, וחייכו משתעבד ציב צכל מייני עיטויין, וחוצא דח גרס לישראל לאשתעבד ציבן אומיין דעלמא עיי"ש וצציוארנו סם : גרים לה למהוי יבשה מסטריה וכמ"ש (לעיל סם דף ג"ח ע"א) דפגס שפגמו ישראל ציסוד לדיק לחיכו צריית, גרמו לחיכו נכר יחרב ויבש צציות ראשון ושני, ושכינתא לחיכו ציב תרצה ויבשה וכו' ושכינתא אשתארת יבשה עיי"ש וצציוארנו סם. דאיהי אורייתא שבעי"פ וכו'. עי דצצרי רציו (צפתי"ח צפרק צ' משער חג הסוכות) צסוד מכל מלמדי השכלחי. דהיסוד לדיק הוא הממשך השפע דחסד וגבורה מאצח עלאה שהוא תורה צצכת, לחויג דחמא עלאה שחיה סוד תורה צצעי"פ עיי"ש, וכהא הוא מסייס המחמר צזכ לפרש גם המשך הקרא וכו' יולא מעדן, עי"פ מה שדרש צכמשך הדרוש וכו' יחרב ויבש דסוד נח"י הוא מרמז ליסוד לדיק הממשך מלמעלה להשפיע לעולם שלמטה, ודרוש פסוק כזכ הוא פתיחה לתיקון שלחמ"ו : * א"ה. גן סדרים דאורייתא. עיין (לעיל תיקון י"ג דף כ"ע ע"צ) גן הוא כלול גין סדרים דאורייתא, ועיי"ש (צכסא מלך, וציאור הגר"א וצלי"ר) מה שתירלו על הקף הידוע דכא יש י"ד פרשיות צתורה, ועי צשכיג להחיד"א זיל (מערכת ספרים צקרי"א צד"כ גן פרשיות התורה) מ"ש צזכ, וכנה (צם מדרש פנחס לברצ הקדוש מוכרי"ר פנחס מקארען זיל סי קמ"צ) אשר דצרו צרוכ"ק (וכאשר קדוש זקני צצניי צנה על רמז דצרו

אתר יב"ש. י"ג אר"ת יב"ש. וארית הוא לשון כח"ר כמו [צייק כ', חולין קי"ז]. אריתא דלח"י : ואין

יבשה. צווחין בנין לתתא ביחודא. ואמרין שמע ישראל, ואין קול ואין עונה. הה"ד (משלי א) אז יקראונני ולא אענה.

והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבע"פ ומאורייתא דבכתב, וגרים דלא ישתדלון בהון. ואמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא. בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן. ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא ולא יוליף ההיא אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ, דאתחשב ליה כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו. וגרים עניותא בעלמא ואורך גלותא.

(בראשית א) ויאמר אלקים תדשא הארץ דשא כו'. אמר רבי אלעזר, אבא, והא קרא ליה יבשה, מאן תדשא הארץ.

אמר ליה. ברי, הכא אוליף תיובתא לכל בני עלמא, דאם בר נש יחזור בתיובתא. נחית לה נביעו דאסתלק. ומה דהוה יבשה קרא לה ארץ. ונהר דהוה חרב ויבש, קרא ליה מקוה המים וימים. הה"ד (שם) ויקרא אלקים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים. בההוא זמנא דאתקרי ארץ מה כתיב ביה. (שם) ויאמר אלקים תדשא הארץ. לאפקא זרעין ואיבין דאינון נשמתין (דף פ"ב ע"ב) כל חד לזנייהו. אלין נשמתין דאתגזרו מכורסי יקריה. ואלין רוחין

באר לחי ראי

העלונים וסחרי תורה שנקרא חור נחמן ענין הכתוב וכו' שכיח קודם התיקון, ולכא חמר הכא שמי שאינו נותן לב לבין סודות התורה שזכו עיקר תיקונו של העולם, נחשב כאלו אחזר העולם לחכו וכו' וכאמור: וגרם עניותא בעלמא ואורך גלותא. וכמ"ש (לעיל) תיקון ל' דף ע"ג ע"ב) דאלין דלא צעו לאשחזלח בחכמת הקבלה, ווי לון דגרמין עניותא וחרבא ויבש וכו', ואסתלק רוח ממשיח עי"ש וצביאורנו שם: ואורך גלותא. כי צכתגלות חכמת הקבלה חלוי קץ הגאולה, וכמ"ש (ברע"מ נשא דף קכ"ד ע"ב) דזכוכא ספר הזכר יפקון ציה מן גלותא צרמתי עי"ש, ועיין (לעיל סוף תיקון שתיחאך דף כ"ד ע"א) דצחצורה דילך כד יתגלי לתתא צדרא צתראה צסוף יומיא, צגיניח וקרחתס דרור צארץ עי"ש וצביאורנו שם: מאן תדשא הארץ. פי כיון שדרשת ונכר יחריב ויבש שענין היבשה הוא מכ שאין לומדים חכמת הקבלה שע"י המלכות שהוא סוד הארץ כיח יבשה צלי נביעו דמיא, וא"כ כיון שלא קצלו עדיין התורה ולא האירה חכמת הקבלה בעולם, א"כ הרי היתה הארץ שהיא המלכות צלי מים, איך למחך דשא: קרא לה ארץ. ר"ל דארץ נקראת רק כשאניח יבשה ויש נביעו דמיא שראוי לנמות צב זרעים היתה זאת מאתו יתבי"ש צשעת צריאת העולם ויקרא חלקים ליבשה ארץ, ור"ל דמכ דכיח המלכות תחלב צבחי יבשה שאינה מגדלת זרעים, מי"מ נתן צב הקצ"ב צשעת צריאת העולם נביעו דמיא שחרי המלכות ראוי לקבל זרעים ולנמות דשאים צבחי חדשא הארץ וגר וכדמפרש ואזיל: דאינון נשמתין וכו'. עיין (לעיל צבקדמח דף א' ע"א) שחמלות

ואין קול ואין עונה. עיין (לעיל צבקדמח דף צ' ע"ב ודף ג' ע"א) צסוד כי עוף השמים יוליך את הקול וצבל כנפים יגיד דבר, דהקול דק"ש ותפילתן של ישראל רכיב על לדיק חי עולמים, ועי"ש וצביאורנו שחצתי מדברי (מין צבקדמח לפע"ח) דיסוד דז"ח שהוא סוד הלגור שעי"י יורד השפע לישראל מעילת לתתא, על ידו עולב הק"ש ותפלה של ישראל מתחת לעילת צסוד חור ישר וחור חור עי"ש, ולכא חמר הכא דהפגס שישראל פוגמים ציסוד לדיק חי עולמים, גורם לישראל לווחין צק"ש ותפלה ואינו עולה למעלה ואין קול ואין עונח להוריד לתתא משחלותינו צצוכ"ר. כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן. וכמ"ש"ל דנכר הוא מקור הנביעו של השפע הנמשך מאורייתא שצכתב לאורייתא שצע"פ, וחמר הכא כי הנביעו דמיא שהוא הנכר העליון הנמשך מאורייתא שצכתב לאורייתא שצע"פ הוא חכמת הקבלה, כמ"ש (לעיל תיקון מ דף פ' ע"ב) דחכמת הקבלה הוא חצני שיש עוכר דמנכון נפיק מיין דכיון להשקות את הגן עי"ש וצביאורנו שם. דאתחשב ליה כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו. עיין (צזכר צמדמש בעולם פי חולדות דף ק"מ ע"א) יחי חור יחי ר"ל עי"ש, וצביאור הדברים הוא ע"פ מש"ש (לעיל דף ע"ז ריש ע"ב) ויחמר חלקים יחי חור ויחי חור, מהכא איכו שירותא לאשכחא גניחין איך איחצרי עלמא וכו', ועי"ש (צדיח) שחפרש דר"ל למלוא חולרות וסודות עליונות עי"ש, והכח המשך הקרא הוא והארץ היתה חכו וכו' וגר ויחמר חלקים יחי חור ויחי חור, ומנחור דחיקון העולם כיח צכח חתגלית סודות

רוחין דאתגזרו ממלאכים, ואלין נפשין דאתגזרו מאופנים. כל חד אפיק לזנייהו לכל חד כדקא יאות.

עץ פרי, דא ת"ח. עושה פרי, דא בת זוגיה לכל חד כדקא יאות, (כל חד אפיק לזניו).

ועוד עץ פרי, דא עמודא דאמצעיתא. עושה פרי, דא צדיק. אשר זרעו בו על הארץ, דא שכינתא. דכל זרעין אתכלילן בה.

והכא פקודא דפריה ורביה למעבד איבין חרעין, הה"ד (ישעיה מה) לא תהו בראה לשבת יצרה. ומאן דאתבטל מפריה ורביה, כאלו אחזר לההיא ארץ יבשה, ומנע ברכאן מינה. כל חד לפום דרגיה. מאן דפגים לתתא פגים לעילא. לאתר דאתגזר נשמתיה :

תקונא ארבעין וארבע

בראשית תמן תר"י, תמן א"ש. ועלייהו אתמר (בראשית א) ויאמר אלקים יהי מארת ברקיע השמים. מארת כתיב חסר ו', דא אורייתא דבכתב. מאי מארת דא אורייתא

דבע"פ

באר לחי ראי

למכוו נביע הדיר ולא יפסקון מימיו וכו' ונשמחין חדתין מתחדשין ונפקין מהכווא חילגא וחילין סגיאון אחרציוו לעילא צדו הכי נשמחין וכו' ומאן דאחמנע מפו"ר גרס לכהוא נכר דלא נגדין מימיו ופגים קיימא קדישא ככל סערין וכו' עיי"ש: כל חד לפום דרגיה. כי מי ששורש נשמתו נחלצה מרום גבוהים גבוה מעל גבוה עונשו גדול יותר, כי עושה פגם צרום המעלות, וענשו גדול מאדס שפל המדרגות. מאן דפגים לתתא פגים לעילא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) מנחה פו"ר דא שכינתא, ועיי"ש צביאורנו דמנחה פו"ר הוא לתוך תיקון השכינתא, וכל ענין הכחוד לא חכו צראח לשצה יצרה, הכוונה לענין תיקון המלכות עיי"ש, ולזה אמר מאן דפגם צמנחה פו"ר צגשמיות לתתא שעליו נאמר לא חכו צראח וגו', גרס הפגם עיי"ז למעלה צהמלכות וכאמור :

מינה פרחין נשמחין לדקיקא עיי"ש וצביאורנו שס, ועיין (לעיל תיקון י"ד דף ל' ע"א) ושכינתא חיכו ארעא דציה גלגלן ולמחין חילגין עשצין ודשאין לחינון תלמודי חכמים, ועיי"ש צביאורנו שבהאחי מדצרי הזכר דנשמות הח"מ שאינם נשמות גדולות כ"כ צמעלתן הם נקראים דשאים ועשצים, ונשמות הדקיקים שהם גדולים וגבוהים צמעלתן הם נקראים חילגות, ואמר מאן דשקי ורוי צה חילגין ודשאין ועשצין מעין גנים לחיכו חכמה ועיי"ש צביאורנו לחכמה הקבלה הוא סוד מעין הנובע להשקות הארץ שהיא המלכות לנמות ולכוליא ולגדל הדשאים והעשצים והחילגות עיי"ש נשמתין דאתגזרו סבורסי יקריה וכו'. ר"ל כי נפש רוח ונשמה של הדקיקים שצאים מעולמות צ"ע כולם מתעצרת צהם המלכות תחלה קודם שנכנסו צגופן של הצדיקים: ועוד עץ פרי דא עמודא דאמצעיתא.

הוא ח"ת, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ט ע"ב) דאוח ו של השם הוי"ו נקרא עץ עיי"ש וצביאורנו שס: עושה פרי דא צדיק וכו'. ר"ל דעץ שהוא ז"א עושה פרי ע"י יסוד נשמות הצדיקים, וכמ"ש (צזכר פי פקודי דף רכ"ג ע"ב) דנשמחיהבן לדקיקא חילגין פירין דקצ"ה עיי"ש, וחיינו שצ"י היסוד דזיק שלו הוא נותן ומשפיע נשמות הצדיקים שזכ הוא עיקר זרע להארץ שהוא המלכות וכאמור. דכל זרעין אתכלילן בה. שהמלכות מתעצרת ע"י קבלת שפע כל ה"ים הנמשך עלי ע"י היסוד דזיק צרע הג"ל להוליד נרי"ג מכל דרגין עלאין ותתאין: הה"ד לא תהו בראה לשבת יצרה. וכמו שדרש (לעיל תיקון י"ט דף ל"ח ע"א) פסוק זה לסוד זה עיי"ש וצביאורנו שס: כאלו אחזר להחוא ארץ יבשה. וכמ"ש (צזכר צהקדמה דף י"ב ע"ב) דכל מאן דאחמנע צפוי"ר גרס לכהוא נכר

בראשית תמן תר"י וכו'. (הגרי"א) מוחק חיבה תר"י וגרס תמן אר"ת וכו', ולפענ"ד חין מהצורך למחוק חיבה תר"י ויכולין לגרום גם אחת, וכנ"ל תמן תר"י, תמן א"ש, תמן אר"ת. וחיינו דחיבה צראש"ית נועריקון תר"י אר"ת ח"ש, ור"ל שמרמז לתר"י תורה שצכתב ושצע"פ שמרמז צא"ש ואר"ת, כי ח"ש מרמז לתורה שצכתב שנתנה כחובה צא"ש שמורה ע"ג חש לצנה, ואר"ת מרמז לתורה שצע"פ כדמפרש וחז"ל: ועלייהו אתמר וכו' מארת כתיב חסר ו' וכו'. עיין (צזכר פי צראש"ית דף ל"ג ע"ב) יחי מארת חסר ו' אספקלריא דלא נכרה מערמה חלל ע"י ונהואה עלאה נכרה לה, ועיין (צמק"מ, וצאזכ"ח) דר"ל שמרמז להמלכות שמיים דליה לה מערמה כלום חלל צמח שמקבלת מז"ת, וע"י החטא שאמרה ח"א

לשני

דבע"פ. ואע"ג דאוקמוה מארת חסר דא לילית, ע' אנפין לאורייתא, ובג"ד מארת בהאי אתר ההיא דאתמר בה (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור עמודא דאמצעייתא, ועלייהו אתמר (בראשית א) את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה.

הכא פקודא למעבד צדקה. את המאור הגדול רזא דעתירין. ואת המאור הקטן רזא דמסכנין. וכמה דסיהרא לווה מן שמשא ולא אית לה נהורא אלא ממה דיהיב לה שמשא, הכי שכינתא אמרת לוו עלי ואני פורע. דהכי צריך ב"ג למהוי מלוה למסכנא.

וכגוונא דא לווין ככביא ומזלי דא מן דא. ומלאכיא דא מן דא. ורזא דמלה ומקבלין דין מן דין, הכי לווה שכינתא דאיהי סיהרא קדישא מקוב"ה. ומקבלת מניה דאתמר ביה (תהלים פד) כי שמש ומגן י"י אלקים.

והכי הוה מקבל יהושע מן משה. כמה דאוקמוהו פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה.

והכי הוה כל נביאי קדם משה, כגון סיהרא וככביא קדם שמשא, דלא אית לון נהורא אלא משמשא.

תקונא ארבעין וחמשה (ליום כג)

בראשית ברא אלקים. א"ל ה'ים, ימא דאורייתא, ועליה אתמר (בראשית א) ויאמר אלקים ישרצו

באר לחי ראי

לשני מלכים להשתמש בכתר א', יועל ממנה אורות ז"א שכוף אור ו', ע"כ מארת חסר ו' עיי"ש, ולזה אמר שהיבט אר"ת שמרומה צבראש"ית הוא חסר, למחן שהמלכות שהיא תורה שבע"פ היא צעלמותה חסר אור התורה שהוא אור של ז"א שהוא סוד תורה שכתב, וחין לה אלף מה שבעל תורה שכתב ישפיע לה: ואע"ג דאוקמוה מארת חסר דא לילי, ע' אנפין לאורייתא. (בגרי"א) מוחק זה, ואם גרסי לב כוונהו שלא יסתור דרוש זה למח שדרש (צזכר שם וצריע"מ פ' פנחס דף רל"ד ע"א) מארת חסר ו' דא לילי דליכו ממנה וכי ובג"ד מארת בהאי אתר, ההוא דאתמר בה כי נר מצוה ותורה אור. כן גרס (בכ"מ) וכל"ל, ור"ל כי (צזכר פ' תרומה דף קס"ו ע"א) דרשין פסוק זה כי נר מצוה דאורייתא דבע"פ דליכי לא נהירא אלף מגו אורייתא דכתב דליכו אור לאנהרא עיי"ש, ולזה אמר הכה לזה מרמז הכתוב בפסוק זה יכי מארת חסר ו', כי התורה שבע"פ חסר צעלמותה, ולא נהירא אלף כמה שתורה שכתב מאיר צגוה וכאמור: עמודא דאמצעייתא. היינו סוד אור ו' שהוא תורה שכתב וכאמור: ועליהו אתמר את המאור הגדול וגו'. וכמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ז ע"א) ועל תרוויכו על נר מצוה ותורה אור שהוא תורה שכתב ותורה שבע"פ אתמר את המאור הגדול לממשלת היס ותה במאור הקטן לממשלת הליב עיי"ש: הכא פקודא

למעבד צדקה עיין (צזכר פ' מקץ דף קי"ג סוף ע"א וריש ע"ג) ולדקה תיול ממות, חלין דמשחלדין באורייתא דא לדקה ממש, קרי צ"י אורייתא וקרי צ"י לדקה וכלא חד עיי"ש, והדברים מתייחדים עם דברי הש"ס (כתובות דף ג' ע"א) ולדקתו עומדת לפד, זה הלומד תורה ומלמד לאחרים, (ופירש"י) דהתורה נקראה לדקה כמה שמלמד לאחרים שעושה לדקה עממס עיי"ש, ולזה דרש הכה בהמשך הדרוש, דכאמח צפנימיות הענין הכלל חד, דהתורה שמלמד למי שאינו יודע הוא צבחי לדקה למעלה, וכמ"ש (צזכר פ' צחקותי דף קי"ג ע"ג) מאן דהיבז לדקה למסכנא כגוונא דליכו עבד לתתא הכי אהער לעילא, צגין דמסכנא לא אית ניה מדיליה כלום אלף מה דהיבז ליה, וסיהרא לא אית לה מדילה אלף מה דהיבז לה שמשא עיי"ש, וממילא מוצן דענין לדקה צפועל וענין לדקה צלימוד התורה הוא הכלל כוונה אחת: הכי שכינתא אומרת לוו עלי ואני פורע. מימרח ז' לוו עלי ואני פורע הוא צש"ס (צילה דף פ"ו ע"ג, וועליל תיקון י"ט דף ל"ח ע"א) דרש לה לענין שכינתא דלעילא דליכי עניה ומקבלת השפע מהמשפיע לה ואומרת לוו עלי וכי עיי"ש וצביאורנו שם: כמה דאוקמוהו. צש"ס (צ"ג דף ע"ה ע"א):

א"ל ה'ים. ר"ל שזירוף אוחיות אלקים. מרמז לאזהרה הוי כל זמנא לכו למי"ס שהוא ימא לאורייתא כדמפרש ואזיל: ועלה אתמר ויאמר אלקים ישרצו

ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ. הכא פקודא למלעי באורייתא דאתמר בה (ישעיה נה) הוי כל צמא לכו למים.

ואלין דעסקין באורייתא ירתין נפש חיה משכינתא, הה"ד ישרצו המים שרץ נפש חיה. ועוף יעופף. דא רוח. דאתמר ביה (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. והאי איהו יקוק עמודא דאמצעיתא. ולקבליה מטטרין דשמיה כשם רביה.

י' רישא דעופא. ו' גופא דידיה. היה תרי גדפוי דבהון פרה לעילא ונחית לתתא. ואלין תרין גדפין אינון תרין הבלים היה דבהון אתמר (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. דאינון י"ו. הבל

באר לחי ראוי

ישרצו המי"ם וגו'. עיין (צובר פ' תרומה דף קע"ז סוף ע"ג) ישרו המים, תרגום ירחשין, כלומר כד מרחשין בשפותיכו וכו', ובמיא כוכ רחיש נפשא חיחא עי"ש, וכעין זה חיחא שם (בהקדמה דף י"ג ע"ג) בפסוק זה שצא לרמו למלעי באורייתא ולאשתדלל זה בכל יומא לתקן נפשיה ורוחיה לכתוב שרץ נפש חיה נפש דהכחא חיה קדישא עי"ש: ואלין דעסקין באורייתא ירתין נפש חיה משכינתא. וכמ"ש (צובר בהקדמה שם) דבר נש ללא אחעסק באורייתא לית ליה נפשא קדישא, וכד אשתדל באורייתא, כהכחא רחוי דרחיש זה זכי להכחא נפש חיה עי"ש. ועוף יעופף דא רוח דאתמר ביה כי עוף השמים יוליך וגו'. וכמ"ש (צובר בהקדמה שם) דצומן דצ"י משתדלין באורייתא ורחוי מרחשין זה, אקרין מלאכין קדישין דכתוב עליכו צרכו ד' מלאכין, חמין הקצ"ה למעבד לון גדפין כגשרין לאשטא בכל עלמא ועליהם נאמר ועוף יעופף על הארץ עי"ש, ואמר דא רוח היינו כמ"ש (לעיל תיקון מ"ג) ואלין רוחין דלהגזרו ממלאכים עי"ש: דאתמר ביה כי עוף השמים יוליך את הקול. וכמ"ש (צאדיר נשא דף קל"ה ע"א) דעל המלאכים מארי דגדפין אתמר פסוק זה עי"ש, וצ"י (צראשית דף ל"ד ע"ג): והאי איהו יקוק עמודא דאמצעיתא עיין (לעיל בהקדמה דף ג' ע"ג) צבור כי עוף השמים יוליך את הקול, דא מעי"ט דאחיכו מולך את הקול דק"ש ופרת ציה עד עמודא דאמצעיתא דאחיכו קול ה' על המים, ולית מים אלף תורה, ועי"ש צצאורנו דשיעור הכתוב קול ה' על המים, דמע"ט מעלה את הקול דק"ש עד ז"א שכוה סוד התורה שנקרא מים שכוה הוי"ה שכוה סוד עמודא דאמצעיתא עי"ש, ולזה אתמר הכא וכאי אחיכו יקוק, דהכבוד ימא דאורייתא הנרמז בפסוק ישרו המי"ם וגו' שאנו מדברים בו, כהכחא לסוד הוי"ה שכוה ז"א עמודא דאמצעיתא. כי עד שם נתחלה נרי"א של ישראל בעוסקים באורייתא: ולקבליה מצ"ש וכו'. וכמ"ש (לעיל בהקדמה שם) צבור כי עוף השמים יוליך את הקול דק"ש לגבי

הבל סליק ב"י. הבל נחית בר'. כהבל דנפיק מפומא דכבשן. והכי ימא סליק ונחית, וגלגלוי רצים ושבים (דף פ"ג ע"א) ובעאן לאחזרא עלמא לתהו ובהו. ובזמנא דמסתכלין בשכינתא דאיהי תחום ימא חזרין לאתרייהו.

תא חזי י' איהי אמירא ודבור וקריאה. ו קול. ה"ה, הבל נחית בדבור, הבל סליק בקול. קול סליק. דבור נחית. וכד איהו סליק ונחית, מלאכי אלקים סלקין ונחתין ביה. דאינון משריין וחילין דיליה.

ודא איהו רזא (משלי ל) מי עלה שמים וירד. זכאה איהו מאן דסליק צלותין ביה. דהא צלותא איהי סלם דבה מלאכי אלקים סלקין ונחתין לה.

אית

באר לחי ראי

עייז כד אחיות יקויק, ועייז יש צידו כה לכעלות וכאמור. ולא אמר: כהבל דנפיק מפומא דכבשן. והיינו (כמיש הסבא לרש"י לעיל שם) ופומא דילך איכו ממלל רצבין, דפומא דילך וכו' סיני עשן כלו וגו' עייז וצבאורנו שם, ור"ל להכי מתייחדים צפה כה"ה הלומד תורה דציבור וקול יקויק, כי פה כה"ה הוא סוד פומא דכבשן פומא דממלל רצבין, והלומד תורה צאופן כזה מתייחדים צפיו כ"י הצלים וקול ודיבור סוד ד' אחיות יקויק וכאמור. והכי ימא סליק ונחית וכו' עד חזרין לאתרייהו (הגרי"א) מוחק זה, ולפעמי' קשה לשבש כל הספרים כי כן הוא בכל הדפוסים, ויש לו המשך עם המאמר על פי משי"כ (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ה ע"א) צמוד והחיות ר"ל ושו', ר"ל חרין, ושו' חרין, אינון יקויק דאתמר צבון כה אמר ה' מארבע רוחות צאי רוח, שכינתא עלה אתמר אשר שמחי חול צבול לים ואיכו תחומא דלכו, וכד ר"י גלין צד רוחין, מיד דחזין שכינתא דאיכו חול דאתמר לימא, אתמר צבון ושו' חזראון לאתריכו עייז, ולא ממשך הכא הדרוש לענין מה שכתוב (לעיל בתיקון מ"ג דף פ"ג ע"א) דמאן דלא חולף אורייתא דכתב וצ"פ ע"ד הנסתר והכמה הקבלה, אתחשב ליה כאלו אחזיר עלמא לתכו וצכו, ודרש כי הכל הוא ענין אי מה שמעי' הוא מעלה קול ודבור של תורה צמוד ד' אחיות, היינו כשלומדים ע"ד הסוד ותכמה הקבלה, שאז מעמידין את העולם צקומו צמוד והחיות ר"ל ושו' צכה ד' אחיות הייה ואינו חוזר לתכו וצכו, והכל הוא עיי משי"כ וכאמור: וכד איהו סליק ונחית. היינו משי"כ כ"ל: מלאכי אלקים סלקין ונחתין ביה. וכמיש (צכר צס"ה פ' ויאל דף קמ"ט ע"א וע"ד) כד איכו סליק סלקין צבדיה וכד איכו נחית נחתין צבדיה עייז: דאנון משריין וחילין דיליה. וכמיש רצ"ו (צבוקדמה לפע"ה) דמשי"כ הוא המושל על כל המלאכים שצבולם הילריה לתת לכל אי ואחד שפע כראוי לו עייז: * א"ה ודא איהו רזא מי עלה שמים וירד. [עייז (צבגי"ע ואתחן חוסן ג') צבוק

תיקון כ"ג דף ס"ג ע"ג) דלמר אליכו לרש"י וכל העם רואים את הקולות, ואיכו צאינון הצלים דנפקין מפומא וכו' וחרין צחין איח צלצא, חד אפיק הצל וחד אפיק הצל, ואינון ה' עלאה וכו' תחאכ צחרי צחי לצא עייז וצבאורנו שם, ועיין עוד (לכלן בדף ס"ד ע"א) וכו' כהיין אינון ה' הצל מלגחו ה' הצל מלצרי, ותרוויכו אינון צלצא וצפומא עייז וצבאורנו שם, וגזר דרש ככא דכ"י גדפין שצבס מעלכ משי"כ חפלתן ותורתן של ישראל, הם כ"י "הכ"י" ה' עלאה וכו' תחאכ, שזכר כ"י הצלים שישראל מוזיאין מפיהם ומלצב צקול חפלתן ותורתן מהם נעשו כ"י גדפין לעלות למעלה וכאמור. דבהון אתמר והחיות רצוא ושוב. וכמיש (לעיל סוף תיקון י"ח דף ל"ז סוף ע"ג) צבוצדא דרש"י שצכח הכבל דנפיק מפומא נעשה ממנו עמוד אש וקא נחית צעמודא דאשא ותעלה למעלה עד צלינא דקרדינותא ונעשה צחרי ועוף יעופף שנעשה מצבלים דפומי צ' גדפין לעלות למעלה ולנחית, דבי חיון רצין ושצן צמוד והחיות ר"ל ושו' עייז וצבאורנו שם דאינון י"ו וכו'. עיין (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ה ע"ג) שמדבר שם צ"י כהיין של כו"ה שזכר סוד כ"י הצלים הנזכרים, ואמר שם הצל סליק והצל נחית, הצל סליק דה' עלאה סליק לגבי חות י' צקלא, והצל נחית ה' תחאכ נחית לגבי חות ו' דציבור עייז, ועיין מזה (לעיל תיקון כ"ג דף ס"ג ע"ג) שמדבר שם ג"כ מענין זה איך הקול והדיבור שזכר סוד צ' אחיות י"ו סלקין לגבי כ"י כהיין, וכחז שם דתרוויכו עריין צפומא דלגול כלא, ור"ל דכ"י כהיין שזכר סוד כ"י הצלים סוד ה' עלאה וכו' תחאכ, וקול ודיבור שזכר סוד צ' אחיות י"ו, כלם יולאים מן הפה דלגול כלא עייז וצבאורנו שם, ולא דרש ככא להמשך שאמר למעלה דמשי"כ המעלה תורתן של ישראל הוא צמוד ד' אחיות יקויק, ולא יתכן שזן סגולתו לכעלות תורתן, כי צכחורה שלומדים צקול ודיבור כלארשת שפחותיכם, מתייחדים כ"י הצלים שזכר סוד צ' כהיין עם קול ודיבור שזכר סוד י"ו, ומתייחדים

אית למאן דסלקין לה לעילא. ואת למאן דנחתין לה לתתא. כד סלקין לה לעילא סלקין לה בזכות. וכד נחתת נחתת בזכות. האי לצדיק גמור סליקת מניה בזכות ונחתת ביה בזכות. לבינוני דזכות דיליה שקילין לחובין, אייה תליא באוירא. אם חובין מתרביין על זכות (כחוט השערה) אייה סלקא ליה בחובין, ונחתת ליה בזכות ונטיל בה אגריה בהאי עלמא. לרשע

באר לחי ראי

חיבין דק"ש עיי"ש וצניחורנו שם, ולזה אמר דאית למאן דסלקין לה למלכות לעילא היינו אותן הלדיקים שעיקר עבודתן בחפלת שמי"ש, ואת למאן דנחתין לה לחתא היינו אותן הלדיקים שעיקר עבודתן כוח צחמרת שירת והשפחה בפסד"ו וק"ש צנוכה כג"ל וכחמור: סלקין לה בזכות ובר נחתת בזכות. עיין (לקמן חיקון פי דף ק"ל"א ע"א וע"ב) שדרש וכנס סלס וגר וכנס מלאכי חלקים וגר, דככל לדיק תליין כמח משרין של מלאכים שנבדלים מהמנות שבח מקיים, דאית פקודין דתליין צחות זריה וכמח מלאכין ממנן עליבו וכו', וכתי תליין כמח מלאכין מגופא וצערתא דתליית מרישא וכל נימא ונימא אחז למלאך וכו' זכאכ נשמחא דאיכו דיוקנא דמאריה דמקיים פקודין חלק דמנח תליין כל מלאכין חלק וכו', וכד נחתת נשמחא כל חיילין נחתין עמח איכי סלס וכנס מלאכי חלקים סלקין ונחתין צח וכד סלקא קלא נחית צרומי רקיעין לכל חיילין ומשיריין בכו יקר דליוקנא דמלכא וכו'. וכל מלאכין דתליין מחכוא חזר כלכו סלקין ונחתין צחלוחותיה עיי"ש. ולזה כד סלקין לה לעילא סלקין לה בזכות, היינו שכל כחו של הלדיק שמעלה את המלכות עם כל חיילוחיה הכל הוא צכה המנות ואיותיו וכחמור: האי לצדיק גמור. שיש לו רק זכות ולא חובין כדמפרש ואזיל: אייה תליא באוירא. ע"ד מ"ש צ"ש"ס (ר"ה דף ע"ז ע"ב) צינונים תלויים ועומדים: אייהו סלקא ליה בחובין ונחתת ליה בזכות. עיין (צ"ע"מ פי פנחס דף רמ"ג ע"א) צסוד ויאצק איש עמו, דאצק דס"מ הוא צכמח משיריין דחובין לאונפא חובין על גלותיה להעלות אצק דפנימא דעצירע עד שמיח ואצק דיעקב לאולפא זכותא על גלותא צכמח משיריין דחובין דמחנכשין עמיח לאולפא זכו עלה, חזי וכנס מלאכי חלקים עולים ויורדים צו, חלק דסלקין חובין ונחתין זכות תחוחיכו. וחלק סלקין זכות ונחתין חובין תחוחיכו עיי"ש. ולזה אמר כחא שחמשפע כח מחכי כחות דמלאכי זכות ומלאכי חובין דגם חס בחובות מרובים מהזכיות לה צעלן בחובות לגמרי דמפרש ואזיל. וחופן כשני חס בחובות מרובין מהחובות לה חלפריין לחלפריין דדולח מכרע חקף לחכות ומלאכי חוב צעלן ונחשבים ללדיקים גמורים וכמ"ש (נחום ר"ב שם צ"ה ונחשמיין) עיי"ש: ונפיל בה אגריה בהאי עלמא. ר"ל דמי שחובותיו מרובים מחכותיו

צסוד מי מפר לי. שיש מלאך ח' צין השמים וצין הארץ שנקרא מ"י שהוא מפר נדרו של הקצ"ה עיי"ש. ולפי דמט"ט הוא כוד סלס מולצ ארלח ורלשו מגיש השמימח ע"כ ו"ל חלוי שעל זה המלאך רומח חח דרש כחא מ"י עלה שמים וירד כי הוא צין השמים וצין הארץ ודרכו להעלות חפלתן של ישראל ולניחח לחתח וכחמור:] זכאח אייהו מאן דסליק צלותין ביה. פי כי הענין מה שאמרנו דחפלת ישראל עולת ע"י מט"ט צסוד כי עוף השמים יולד את הקול הוא לצורך גדול, כי כנס נודע מדברי רבנו (צפ"ע"ה פרק ד' משער הק"ש) דכל הכוונות של החפלה הם טובה אחת ליחד ונחצר ז"ר ולזווגם עיי"ש, אמנם כנס נודע מה שאנו רואין שכמה פעמים אנו מחפלים ואין אנו נענים ואין קול ואין עונה, הוא מפני שצ"ב רשעים יתכלתון, שהקליפות שצ"בדים את הפרי אינם מניחים לחקן לז"ר שחודגו ע"י חפלתיו, ולזה מצויר (לעיל צבקדמח דף ע"ו ע"א) שהקדים הקצ"ה רפוח לזה שכלצ"ה את ז"א וכמטרוניתח צלבוט מט"ט וצח זוגיה שח סוד מלצוטי עצד וחמח צגין דלח אשחמודעין צח חיילין מה דאיכי מטרוניתח וצמחי חיה מחכסיה עיי"ש וצניחורנו שם, וצח מוצן מה שצריך חפלת ישראל לעלות ע"י מט"ט דייקא, ולזה אמר זכאכ איכו מאן דסליק לחותן ציח כצוכ, שעי"ז חין החלונים מכינים צכס ואין חוחין צכס ויכולן לפעול צכחפלה לחצרם ולייחדם ולזווגם וכחמור. דחא צלותא חוא סלס וכו'. וכמ"ש (צ"ע"מ צכשמטות צכסוף חלק ח' מהצכר דף ע"ז ע"ב) סלס דח לחותח וכו' והכנס מלאכי חלקים עולים ויורדים צו צכחוא צר גש, דכולח פחחין גלפייכו לקבלח שכינחח על צכחוא לחוח. וכחוא איכו עולים שעולים שכינחח על גלפייכו. וגם ויורדים צו צקצ"ה. דקצ"ה נחית עליבו לקבלח שכינחח וכו' עיי"ש: אית לחמין דסלקין לה לעילא ואית לחמין דנחתין לה לתתא. היינו כי יש צ' גוונן צחיקוני המלכות, לפעמים עיקר חיקונה הוא צכמח שמעלין את המלכות לגבי חמח צרתח עולת לגבי חמח כמ"ש רבנו שם (צפרק כ"ע משער הק"ש) צסוד עליות המלכות בחפלת שמי"ש וצ"ד, אמנם עוד יש חיקון המלכות צכמח שמרדיק חוחה לעולם העשיה לגבי כנס"י, וכמ"ש (לעיל צבקדמח דף ע"ב ע"א) יוח קדישא מלפנן לה צכחא צכמח לפנפון דפסד"ו עד דנחתין לה לחתח חח נחתין לה קשרין לה צרועה דאיכו שית

לרשע גמור דלית ליה זכו בעלמא לא לעילא ולא לתתא, סלקא מניה בחובין ונחית עליה בחובין.

הא הכא (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול דאתמר ביה ועוף יעופף, כגון (דניאל ט) מועף ביעף.

על פני רקיע השמים, דא נשמה, דאלין דזכאן באורייתא אתמר בהון ישרצו המים שרץ נפש חיה וגר דירתין נשמתין מאורייתא. לאחרנין כל חד לזנוי כפום עובדוי. ההיד ביומא שתיתאה (בראשית א) ויאמר אלקים תוצא הארץ נפש חיה למינה. בהמה ורמש וגר. בהמה אלו עמי הארץ דעובדיהון כבעירן. עלייהו אתמר תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש.

תקונא ארבעין ושית

בראשית ברא שית. ואינון שית גדפין דחיה דאתמר בה (שם) ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים. ואינון שית ספירן דכליל האי עוף דאיהו עמודא דאמצעיתא. אית מאן דירית רוחא דקודשא בארץ אצילות מהאי עוף.

ואית

באר לחי ראי

בהון ישרצו המים. וגר' וכמ"ש (זכר בהקדמה דף י"ג ע"ב) שפסוק זה ישרלו המים שרץ נפש חי, מרמז למלעי באורייתא וכו', דכיון דזר נש אחטסק באורייתא אחתקן נשמתא אחרא קדישא דכתיב שרץ נפש חיה. נפש דבהוא חיה קדישא, וכד אשתדל באורייתא בהבוא רחוש דרחיש בה זכו למכור כמלאכין קדישין עיי"ש: לאחרנין כל חד לזנוי כפום עובדוי. וכמ"ש (זכר פי נח דף ס"ג סוף ע"א) לא זכה לא מסייעין לי כסיוע דלעילא נשמתא קדישא, ואין לו אלא נפש רוח, וזה כל חד לפום ארתי עיי"ש.

משלמין שכרו צטו"ז עכ"פ צבחי ומשלים לשונאיו על פניו וכמ"ש החוסי שם צאוחו הדיבור עיי"ש, ואמר העטס כיון שהם מסלקין להשכינה שלא חשרה על כנסיי ע"כ אף שיש להם מעט זכוון און נועלין אגרא רק צבחי עלמא צאופן הנזכר: הא הכא כי עוף השמים יוליך את הקול. עתה הוא חוזר לתחלת דבריו צמשי"ל דאלון דעסקין באורייתא ירחין צחי רוח מצחי מלאכים שעליהם נאמר כי עוף השמים יוליך את הקול כי נעשה להם גדפין כנשרין לפרוח בהם וכמשי"ל צביאורנו מדברי (הזכר בהקדמה שם) ואמר הכא להמשך הדברים דזה הענין שהורכו החיה להיות צבחי מלאכים ולהיות להם גדפין להיות צבחי כי עוף השמים יוליך את הקול, הוא לגורך שיהיה צבחי סלס צתפלתס ותורחס אשר צגדפייכו מלאכים אלקוס עולים ויורדים צו, סלקון צצכוון ונחתין צצכוון וכאמור: דאתמר ביה ועוף יעופף כגון מועף ביעף. עיין (זכר בראשית דף מ"ז ע"ב) שדרש ענין זה על צבריאל ועוף יעופף. יעוף מצטיא ליה. אלא שמרמז על ענין יעופת המלאכים ואחד המיוחד שבהם הוא צבריאל. עדיכ"כ ויעף אלו אחד מן השרפים וכו'. דכתיב והאיש צבריאל אשר ראייתו צחזון צתחלב מועף ציעף עיי"ש, והכא דרש ליה על מעייט שכוא צעל כנפיים וכוא צצבחי ועוף השמים יוליך את הקול וכאמור: ע"פ רקיע השמים דא נשמה. הוא חוזר לדורש שהתחיל צריש חיקון זה ועוף יעופף שמרמז לצחי רוח דירחין החיה דעסקין באורייתא, ומשלים צזה הדורש על סיומא דקרא דע"פ רקיע השמים שמרמז לפור נשמה קדושה דירחין אינון דעסקין באורייתא, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף א' ע"א) דנשמתא כדאיקוס צרחין מן רקיע שמים עיי"ש וצביאורנו שם: אתמר

ואינון שית גדפין דחיה. עיין (באדרא זעמא צפי האזינו דף ל"ד ע"א) צסוד כי עוף השמים יוליך את הקול, כי מאריכוו דגדפין נעלין לקלא דללותא וסלקון ליה למלכא ועייל צאודנוי עיי"ש. ועיין (לעיל בהקדמה דף צ' ע"ב) דהכוונה הוא למטיע שיש לו ששכ כנפיים דשם מ"צ עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש הכא בהמשך הדברים מהתיקון שלפ"ז ולזה צא הרמז צבתחלת החורה צראשיית צריא שייח, שלגורך החורה שילמדו ישראל צרה הקצ"ה למטיע צעל ששכ כנפיים להעלות חורחן של ישראל למעלה וכדמפרש ואזיל: דאתמר בה ועוף יעופף וגר'. וכמו שדרש פסוק זה (צתיקון הקודם) על מעייט אשר צששכ כנפיים יעופף צרקיע שמים מועף ציעף להוליך הקול דקייש ותפלה ותורה וכמשי"ל: דאיהו עמודא דאמצעיתא. היינו שכוא יורש צחי רוח שכוא סוד ששכ קלוות ד"יא דעולם האנילות שכוא סוד עמודא דאמצעיתא, וכמ"ש (בהקדמה דף ד' ע"ב) דחכמתה כקצלה הוא אורייתא דאנילות עיי"ש וצביאורנו שם: פהאי עוף.

ואית מאן דירית רוחא מההוא עוף דאיהו נער שמיא כשם רביה.

ואית מאן דירית רוחא מלתתא דארעא, כמה דאמר קהלת (קהלת ג) מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ.

תקונא ארבעין ושבע (ליום כד)

בראשית ברא שית. ודא יומא שתיאתא דאתמר ביה (בראשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום הששי, הכא תלת אומנין תניינין.

אומן חד אפיק נהורין ביומא רביעאה דהו תליין ביומא קדמאה דאתמר ביה אור.

אומנא תנינא אפיק ריחשא ממיא הה"ד (שם) ישרצו המים. ודא הוה תליא ביומא תנינא דאתמר ביה מים. הה"ד (שם) יהי רקיע בתוך המים. הכא מיא והכא מיא.

אומנא

באר לחי ראי

העולם, שנזכר (בזכר פי פנחס דף רי"ט ע"ב) שנקראים ששה אומנים ומאמר זה הוא נמשך מלעיל (ריש תיקון מ"ב דף פ"א ע"ב) שמפרש שם סוד תלת אומנים קדמאין הג"ת שהם ג' ימים הראשונים לבריאה. ולהשלים הדרוש אזיל הכא ומפרש תלת אומנין תניינין שהם נה"י, סוד ג' ימים אחרונים. ודא יומא שתיאתא וכו'. עי' בש"ס (שבת דף פ"ח ע"א) יום הששי ה' יתירה למיל מלמד שהתנה הקב"ה אס ישראל מקבלים התורה עי"ש. ועי' (בפירש"י בחומש) שכתב לנהכי כתוב יום הששי כה"ל הידועה, לכורות שציוס ו' צסיון שקבלו ישראל התורה נתחזקו כל יצירות בראשית עי"ש, ודרש הכא ע"פ מה שכתב (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"ח) דהתורה הוא סוד עמודא דלמנתיחתא שהוא סוד אות ו' היינו ויק' דז"א עי"ש וצביאורנו שם, ודרש הכא יום הששי כי ע"י קבלת התורה שהוא ויק' דז"א נתחזק כל מעשה בראשית שנעשה על ידי ו' אומנים סוד ויק' דז"א וכאמור: הכא תלת אומנין תניינין. ר"ל כי ג' אומנים קדמאין כבר ציאר לעיל (תיקון מ"ב) שם, וכבר סווצ הדרוש צביאור תלת אומנין תניינין כגיל: אומן חד היינו סוד הגלגל שהוא ספירה ה' כי ספירה תחתונים: דהו תליין ביומא קדמאה. כי ספירה הגלגל שהוא סוד ד' לצריאת העולם, עיקר יניקתו הוא מספירה החסד בסמוך לו שעומד למעלה ממנו צקו הימין. ע"כ מהייתם גם הוא לבחי החסד שהוא יומא קדמאה: דאתמר ביה אור. והיינו כמי' רבינו (צלקית חיוב, ובשער הימודים פרק א') לכל בחי חסד נקרא אור עי"ש: אומנא תניינא. היינו ספירה חוד שהוא סוד יום ה' לצריאת העולם שהוא ספירה כ"ב ל' תחתונים: אפיק ריחשא ממיא הה"ד ישרצו המים. עיין (בזכר פי תרומה דף קפ"ז ע"ב) שדרש שם ישרצו המים, ע"פ הכתובים ויתשון, משלשן ארשה שפתים, ושם דרש לנגין החפלה, והכא דרש לב לנגין תורה שנע"פ

ר"ל מ"א שנקרא עוף, כמש"ל צריש תיקון הקודם: ואית מאן דירית רוחא מהאי עוף היינו שזה הנזכר מאורייתא דלעילתא הוא רק הלומדים חכמה הקבלה. אבל אותן הלומדים רק פשטות התורה טכור עמא פסול כשר אסור מותר, הם מסטרא דרוח שהוא ויק' דז"א שצמטיט שנכלל בחוכו פשטות התורה מיט פנים עמא ומיט פנים טכור, וכמ"ש (לעיל תיקון מ' דף פ' ע"א) עי"ש וצביאורנו שם. דאיהו נער שמיא וכמ"ש (ברע"מ פי פנחס דף רכ"ז ע"א) ונער קטן נובג צם דא מטיט עי"ש. ואמר הכא להמשך הדרוש דמכ"ט נקרא כן על שם לימוד פשטות התורה שהוא מסטרא דליה, ומכ"ט הוא צבחי נערות וקטנות, וכמ"ש (צפרים צערכי הכנויים, ערך נער) דמטיט נקרא נער צבחותו משמש שימוש נער דוקא עי"ש, והיינו כמ"ש בש"ס (סוכה דף כ"ח ע"א) דבר גדול מעשה מרכבה, ודבר קטן הוויות לחזי ורצא עי"ש. ואית מאן דירית רוחא מלתתא דארעא. היינו כמ"ש (לעיל סוף תיקון הקודם) צבחה ורמש אלו עמי הארץ דעובדכון בצעירין וכו', ואמר הכא שרותיהון הם מארעא לתתא, והיינו כמ"ש (בזכר פי ויקרא דף ו' ע"א) צבחי תכל אשתכח מלכא לכלא, ומאן חיבו חסד מכ דלא אשתכח בכלכו תחאין, ואינון תחאין מאן אלו חלל מקסטורא דארעא וכו' עי"ש: כד"א מי יודע רוח ב"א וגו'. היינו כמ"ש (בזכר פי לך צס"ח דף ע"ט ע"ב ודף פי ע"ב) שפסוק זה נאמר על אותן צ"א שיש להם רוח ונפש צבחות מסטרא דליבאי, ועיין (בזכר פי שלה דף קפ"ז ע"ב) דפסוק זה נאמר על אותן חנשים דלאו אינון בני מהינותא דאינון טפשאין בצעיקן עי"ש:

בראשית כר"א שי"ת. דרש שיה לסוד ששכ אומנין, סוד ששכ קצוות, ששכס צרל הקב"ה אס

תקוני תקונא ארבעין ושבע [דף פ"ג ע"א וע"ב] הזהר קפא

אומנא תליתאה (אפיק עשבין וזרעין). לקבל יומא תליתאה דאתמר ביה (שם) תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו, ואתמר ביומא שתיתאה (שם) פרו ורבו ומלאו את הארץ. מאי ומלאו את הארץ, אלא ההיא דהות יבשה ביומא תליתאה. אתמר הכא ומלאו את הארץ. הה"ד (ישעיה ו) מלא כל הארץ (דף פ"ג ע"ב) כבודו. ודא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

באר להי ראי

פרק ז' משער הכרצונה) דיסוד הוא סופו של הכ"מ עיי"ש, ע"כ כל הכרזה בשמי הוא מעין הכרזה בשלישי: לקבל יומא תליתאה דאתמר ביה תדשא וגו' ואתמר ביומא שתיתאה פרו ורבו וגו'. היינו כמ"ש (חיקון מ"ג דף פ"ג ע"א ע"ב) ויאמר אלקים חדשא הארץ וגו' לאפקא זרעין ואיבין דאינון נשמחין כל חד לזנייכו וכו' והכא פקודא דפריה ורביה למעבד ארץ זרעין, מאן דמעבד מפו"ר כאלו אחר להכח ארץ יבשה וכו' עיי"ש וצביאורנו שם, והיינו כי ענין מה שהאדם עוסק בפו"ר ואפיק זרעין ומליד צנים וצ"ב, הוא ענין אחד מה שהארץ מולידה זרעין ואיבין, והכל הוא משורש קו האמלעי ח"ת ויסוד וכאמור: מאי ומלאו את הארץ אלא ההוא דהות יבשה ביומא תליתאה. ע"ל חיקון כ"א (דף פ"ג ע"ב) שדרש מה דכחז ציוס בג' ויקרא אלקים ליבשה ארץ, היינו כי המלכות כל זמן שאין צעלה שהוא ח"ת כיב נכרה בקומתו וצפרוףף שלם עד שיכיה ראוי להזווג עמכ ביסוד לדיק, היחכ נקראת יבשה, וציוס ג' שחוקן ה"ת בחיקון שלם להיות מזדווג עמכ ביחודא החאה, אז ממכ דכות נקראת יבשה נקראת עמכ ארץ, כי השכינהא לאחר שמזדווגה עם צעלה למעבד פירין ואיבין נקראת ארץ, וע"כ כחז ציוס ג' חדשא ארץ וגו' עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא דציוס השמי נאמר בצרכה דאדם ומלאו את הארץ, כי היסוד של יוס ו' שהוא יסוד לדיק נמשך מיוס ג' שהוא ח"ת שאז החמיל עמודא דאמלעיחא להזווג במלכות ביחודא החאה שהכיה נקראת ארץ ממכ דכות מקודם צצמי יבשה קודם הזיווג וכאמור. הה"ד מלא כל הארץ כבודו. עיין דצברי רבינו (צפרעי"ח פ"ג משער חזרת בעמידה צבג"ה) צטונה מלא כל הארץ כבודו שאומרים בקדושה, כי המלכות נקראת ארץ, ח"ת נקרא כבוד, וכאשר ז"ל מזדווג עם המלכות אז הארץ נתמלאת מקדושה הכבוד שהוא סוד ז"ל עיי"ש, וצברכה כדברים קלה יוהר עיין (צסי מכרייק צטונה הקדושה של תפלת שחרית), ולזה אמר הכא להמשך דבריה שזכ הכוד שאומרים מלי"א כל הארץ דייקא, היינו כדאמין שכל מה שהארץ נתמלאתה שפט מעטל ביחודא החאה ע"י היסוד לדיק, נמשך מהכ"מ שהוא למעלה ממנו צקו האמלעי וכאמור: ודא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. עיין (צובר צראשית דף י"ח ע"ב) יתדל החאה

שצעי"פ שעיניה לכוה צכ צחישת וארשה שפתים וכו' יולתח מחורה שצכחז, ואמר אפיק ריחשא שהיא חורה שצעי"פ, ממיח כי מים הוא סוד סטרא דגבורה של החורה שצכחז, כדמפרש ואזיל ואמר שהיא נכראה ציוס ה' שהיא ספירת הכוד, דקיי"ל צכ"מ דהמלכות מקומה כבוד כבוד איכו צנלח ואיכו כבוד, וכמ"ש (לעיל בצקדמה דף צ' ע"א) עיי"ש וצביאורנו שם, (וצעי"ח פ"ט משער ח"ך, וצפרק ו' משער רחל ולאה, וצפעי"ח פרק י"ד משער הכפילין, ופרק ד' משער חנוכה) עיי"ש וצ"ד, והמלכות הוא סוד חורה שצעי"פ וכמ"ש (לעיל בצקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) מלכות פה וחורה שצעי"פ קריין לה ע"כ נכראה ציוס ה' סוד ספירת הכוד: ודא הוה תלייא ביומא תגיינא. עיין (צפרדס צפ"ב משער טעם האילנות) דמדה הכוד נשפט חמיד ממדה הגבורה כי הוא צקו שמאל מכון החח מדה הגבורה עיי"ש, ולזה אמר הכא דענין צריחת חורה שצעי"פ מסטרא דכוד שהוא מסטרא דשמאלא הוא נמשך מיומא חיינא ספירת הגבורה, וכמ"ש (לעיל בצקדמה דף י"א ע"ב) חורה שעי"פ מפי הגבורה ניתנה עיי"ש וצביאורנו שם: דאתמר ביה מים הה"ד יהי רקיע בתוך המים. עיין (צובר צהשמטוח שצסוף חלק א' דף ו' ע"ב) ויאמר אלקים יהי רקיע בתוך המים, לקבל דרגא דגבורה וכו' מיח אולידו אשח עיי"ש, ונדע כי מים הוא כנוי להחורה, וכמ"ש צש"ם (ע"ז דף ה' ע"ב ודף ז') וצש"ד, ולזה אמר הכא דצריחת חורה שצעי"פ שנכרה ציוס ה' נמשך מיוס צ' שורש המים שהוא סטרא דשמאלא של החורה שצכחז, כי החורה שצכחז יש צכ סטרא דחסד וגם סטרא דגבורה דאחמר צכ יהי רקיע בתוך, המים" דרגא דגבורה וכאמור: הכא מיא והכא מיא. ר"ל דילפינן צמכ מלינו, או צג"ש, מה מים האמור ציוס צ' יהי רקיע בתוך המים היינו מדרגא דגבורה של החורה. קן גם מים האמור ציוס ה' שהוא סוד חורה שצעי"פ הוא מסטרא דגבורה וכאמור: אומנא תליתאה. שהוא היסוד ספירה בג' לתלח החאין: אפיק עשבין וזרעין. (צדפוס לווארנא) ג' תיבות אלן נאגרים, וכגויע לדי תקוני זוכר ישן מוגכ מרצ גדול א' ורלתיי שהעצור קולמוס על ג' תיבות הללו. וז"ל אומנא תליתאי לקבל יומא תליתאי והיינו כי היסוד הוא צקו האמלעי חחת הכ"מ ויונק ממנו. וכמ"ש רבינו (צפעי"ח

ועד. (ע) קדוש קדוש קדוש י"י צבאות לקבל (בראשית א) יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד. ותראה היבשה לקבל מלא כל הארץ כבודו.

ביומא שתיתאה אתקנו שית דרגין דכרס"א. וביה אתברי אדם בצלמו דאיהו מוכן לשבת על הכסא. הה"ד (ע) ויברא אלקים את האדם בצלמו. והכא תרין פקודין. חד (ע) נעשה אדם בצלמו כדמותנו. ותניינא ויברא אלקים את האדם בצלמו.

נעשה אדם דא פקודא למגזר ית גיורא, למהוי בצלמו בגזירו דערלה. כדמותנו בפריעה. ואם נטיר אות ברית בתרוייהו איהו בצלמו כדמותנו. ואם לאו לאו (ולאו הוא בכלל ישראל).

ואי מקיים זכור ושמור בשבת איהו בצלמו כדמותנו. ואם לאו לאו. ולא אית ליה חולקא בזרעא דישראל.

ואם

באר לחי ראי

וכו'. עיין (צזכר בראשית דף מ"ז ע"א) נעשה חדם בצלמו כדמותנו, דאכליל בשית סערין כלול מכלא כגוונא דלעילא עיי"ש, ולא דרש הכא דמכ"ט נצחא האדם בששי שכוף סוד אות ו' שמרמז לסוד ר"ק דאכלילן בסוד אדם, כדי שיכיר מוכן לשבת על כסא שיש לה שש מעלות המזכנים מכל הוי"ק וכאמור: והכא תרין פקודין וכו'. ר"ל שקשה אריכות הלשון בזה שכיח די צפקודא חדא ויברא אלקים את האדם וגו' וצ"ע שצח לרמז לאחרי ענינים נשגבים: נעשה אדם דא פקודא למגזר ית גיורא. עיין (בירושלמי שקלים פ"א ה"ד) אדם כי יקריב זבח, אדם נצבות הגרים עיי"ש, ולא דרש הכא נעשה צענין תיקון נשמת הגרים עיי' מילה ופריעה וכדמפרש ואזיל: למהוי בצלמו בגזירו דערלה. עיין (לעיל סוף תיקון ג' דף י"ח ע"ג) כל מאן דנעיר אות ברית דיוקניה רשים בשכינתא ולדיק עיי"ש, ולא אמר דתיקון הגר למכויו בצחי בצלמו ודמותנו, הוא עיי' תיקון הצרית צמילה ופריעה שצח דיוקניה רשים בשכינתא וכאמור: בצלמו בגזירו דערלה כדמותנו בפריעה. עיין (צלק"ה פ' בראשית) וללם הוא צדקורא ודמות הוא צנוקצא עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ל"ז דף ע"ה ע"ג) שמוצאר שם דערלה ופריעה הם צ' קליפות, רומי רצחי ורומי זעירא. ועיי"ש צדקורא דערלה הוא רומי רצחי שהוא מימין, ופריעה הוא משמאל עיי"ש, וממילא מוצן דעיי' הסרת הערלה שמוסרין הקליפה מימין דקדושה ממילא שנתקן בזה צחי ללם שלמעלה, ובהסרת הפריעה שמוסרין הקליפה משמאל דקדושה נתקן צחי דמות שלמעלה: ואי מקיים זכור ושמור בשבת איהו בצלמו כדמותנו. היינו כי גם בשמירת שבת צזכר ושמור נעשה התיקון צצחי דכר ונוקצא, וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"ג) זכור ושמור אינון קוציבא ושכינתיה עיי"ש. ועיין (צזכר בראשית דף מ"ח ע"ג) זכור לדבורא שמור לנוקצא עיי"ש, ולפי האמור מצוואר דמאן

התאכ לפום יחודא דאחיחד יחודא דלעילא עיי"ש וצמק"מ שס, ודרש הכא כי מה"ט אומרים ביחודא התאכ צרוך שם כצ"ד דייקא, כי הוא נמשך מיחודא עלאה שצח"ה שנקרא כצ"ד בסוד מלא כל הארץ כבודו וכאמור: קדוש קדוש קדוש ה' צבאות לקבל יקו המים וכו'. עיין (צזכר בראשית דף י"ח ע"ג) שדרש שם דיחודא התאכ הוא כפום יחודא עלאה, וכן רחא דמשחתא דקו המזכ בסוד מי מדד בשעלו מים הוא צרזא דצריחת העולם בכה השם יו"ד ק"א ואל"ו ק"א, וכן סוד קדוש קדוש קדוש ה' לצבות מלא כל הארץ כבודו, קיקקי' הוא מתאחד עם סוד יקו המים, ה' לצבות הוא מתאחד עם תיבות אל מקום ה' צרזא דשם מ"ה, ותיבות מלא כל הארץ כבודו מתאחד עם תיבה ותרעה היבשה, ועיי"ש (צמק"מ), דר"ל כי כמו שצחיות קיקקי' ה' לצבות וכו' מרומה ענין תיקון ז"א בכל הששה קלוות עיי' העלאות המוחין דחגי"ת לחצ"ד, כן היכ צריחת העולם צרזא דמשחתא בסוד יקו המים אל מקום ה' וגו' צכוונה זו שעלו המוחין דחגי"ת לחצ"ד עיי"ש צדקורא דצורים צאורך, ולא ממשיך הכא הדרוש מהסם להכא שכן היכ ענין צריחת העולם שנעשה התיקון בשלש האחרונים נכ"י כגוונא דשלש העלווים חגי"ת, וכעין דקק"ק הוא לעומת יקו המים וגו' וכאמור: ביומא שתיתאה. שהוא אומן השלישי מהג' אומנים האחרונים שהוא ספירת היסוד כני"ל: אתקנו שית דרגין דבורס"א וכו'. עיין (לעיל תיקון י"ג דף כ"ז ע"ג) דתיקון המלכות שחכא ראו' שחדווג צעלה עמה היא עיי' תיקון הכסא בסוד שש מעלות לכסא וזא צח אדם סוד אות ו' לשבת על הכסא עיי"ש וצדקורא שם, ולא אמר הכא דצששת ימי המעשה נתקנה המלכות בסוד שש מעלות לכסא בכל יום מעלה ה', וציוס ו' נגמר המעלה בששית ושלמו השש מעלות אשר לכסא, ע"כ נצחא לו האד"ס להיות בסוד צח אדם לשבת על הכסא וכאמור: וביה אתברי אדם בצלמו

ואם מיחד לקוביה תרין זמנין בכל יומא בק"ש ביממא ובליילא איהו בצלמנו כדמותנו, ואם לאו לאו.

ואם הוא מנח תפלין דיד ותפלין דרישא בכל יומא דאינון לקבל זכור ושמור. איהו בצלמנו כדמותנו, ואם לאו לאו.

ואי איהו מקיים יבום וחליצה איהו בצלמנו כדמותנו. ואי לאו לאו. וכלא ברחימו ודחילו דקוביה.

ועוד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, למאן אמר דא, (לעילא) לאינון מלאכיא דמברכין ומקדשין לקוביה לעילא בכל יומא בברוך וקק"ק. הה"ד (ישעיהו) וקרא זה איז ואמר קק"ק. ומגלן דמברכין ליה. אלא כד שאלין איה מקום כבודו להעריצו. אמרין (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו, ואנו לקבליהון מקדשין ליה בקק"ק ומברכין ליה ברוך כבוד יי ממקומו. ואינון אמרין על ישראל (בראשית א) נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. בצלמנו דמקדשין לקוביה כמה דאוקימנא וקרא זה אל זה ואמר קק"ק. בדמותנו לעומתם משבחים ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו.

ועוד לעילא נעשה אדם, הכא אתכלילו כל ספירן דאינון יוד קא ואו קא, דאינון עשר וסלקין לחושבן

באר לחי ראוי

בקודש וכו'. להכבד הוא מסטרה דכורא שכוף יום צחי הוי"ה. ויראב הוא מסטרה דנוקצא שכיף לילה צחי אדניי עיי"ש וצניאורנו שס: למאן אמר דא. פי כי (צמד"ר צראשית פי ח) ויאמר אלקים נעשה וגו', בני נמלך וכו', נמלך צמלאכי השרת, ולזה הוא כשואל הכא צאיחא מלאכים נמלך שיהיב שייך המשך לשון הכחוצ צלמנו כדמותנו. לאנון מלאכיא דמברכין ומקדשין וכו'. עיין (צכר פי שמות) שיש מלאכים שהם מסטרה דז"א שהם ממונים לומר שירח ציוס, ויש מלאכים שהם מסטרה דמלכות שהם ממונים לומר שירח צלילה עיי"ש. ולזה דרש הכא דהמלאכים שהם מסטרה דדכורא הם מקדשין ואומרים קי קי קי. והמלאכים שהם מסטרה דנוקצא הם מצרכין ואומרים ברוך כיי"ת, והיינו כמי"ש רבינו (צפטי"ה פרק ג' משער חרות העמידה) דקק"ק מרמז לעלויות ז"א שעולין חגי"ת שלו בגי'ר כהי"צ שלו, וצרוך כיי"ת מרמז לעלויות המלכות אל הבנייה עיי"ש, ועיין מה (צכר פי אומר דף י"ב ע"א), ולזה דרש הכא דלותן המלאכים המקדשין שאומרים קק"ק שהם מסטרה דדכורא שמשחלנין צעלויות ה"ז"א אומרים נעשה אדם צלמנו כעצם סוד ללם שהוא מסטרה דדכורא, ולותן המלאכים המצרכין שהם מסטרה דנוקצא ומשחלנין צעלויות המלכות ואומרים צרוך כבוד ה' ממקומו הם אומרים נעשה אדם כדמותנו, כעצם הדמות שהוא מסטרה דנוקצא וכחבר: ועוד לעילא נעשה אדם. כלומר עוד יש לדרוש צכר צלמנו דלעילא אדם צכר נעלה צרוס צכרוס שמרמז לאד"ס דלעילא שהוא סוד עשר ספירות צלי מ"ה: כל ספירן דאינון יו"ד ק"א וא"ו ק"א דאינון עשר וסלקין לחושבן

דמאן דמקיים זכור צשצח הוא עושה תיקונים בעולמות העליונים צסוד צלמנו כדמותנו וכחמור: ולא אית ליה חולקא בזרעא דישראל. כדצרים האלה כתב (צכר פי יתרו דף פ"ה ע"ב) וכש"שאל מקיימין סעודה שצח אשתמודעין דלינון בני מלכא דלינון מהיכלא דמלכא דלינון בני מהימנותא, ומאן דפגיס חד סעודהא אחזי פנימותא לעילא ואחזי גרמייה דללו מצני מלכא עלאה וללו מצני היכלא דמלכא הוא וללו מרעא קדישא דישראל הוא עיי"ש, וכאן כתב זאת צדך כלל על כל מי שאינו שומר שצח צכור ושמור: בק"ש ביממא ובליילא. ר"ל כי ק"ש דיממא הוא מסטרה דז"א, וק"ש דלילא הוא מסטרה דנוקצא, וכמי"ש רבינו (צלקי"ת צעטי"ה פי צראשית) וצ"ש"ד, וממילא שצ"י ק"ש שחרית וערביה מתקנין הנשמה צצחי צלמנו כדמותנו וכחבר: תפילין דיד ותפילין דרישא. הוא גי' תיקון ז"א, כי תפילין שיי הוא מסטרה דנוקצא, וש"י הוא מסטרה דדכורא, וכמי"ש רבינו (צפטי"ה פרק ז' משער התפילין וצ"ש"ד): יבום וחליצה וכו'. דרש דיבום הוא מסטרה דדכורא. וען כי המורה תלוי צביבס שמי"בס את יצמתו והיבמה אינה עושה שום מעשה שכיף כקרקע עולם, וחליצה היא מסטרה דנוקצא דמעשה מלכא של חליצה הן החליצה והן הקרקע הכל צביבמה היא והיבס אינו עושה שום מעשה, ועיין (למיל תיקון כ"ה דף ס"א) דז"א כחשך יורד לעולמות התחתונים ומחלש צמעטי"ט, הוא עושה צחי יבום וחליצה, שהשכינה כשכיף צעלימות וצתיקותה לו נקראת חליצה דחלש נעלו של הקב"ה עיי"ש וצניאורנו שס: וכלא ברחימו ודחילו דקב"ה. וכמי"ש (למיל צבקרמה דף ה' ע"א) צכר מעלן

לחושבן אדם. ואמרו בגין ישראל לתתא נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. (נ"א כאן שיין הכתוב ב"י ק"י ע"א ועוד נעשה אדם עד והאדם ידע).

וירדו בדגת הים (שם). אלין ת"ח דמתרבין בימא דאורייתא דירתין מתמן נפש חיה. ובעוף השמים, אלין מארי דזכוחן דזכותהון (נ"א דזכותהון) פרחין לעילא וירתין מתמן רוחא דאיהו עוף יעופף בגדפין דפקודין דעשה.

ובבהמה אלין עמי הארץ דאתמר בהון (במדבר יד) אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם.

ועוד נעשה אדם. שכינתא תתאה נטילת עצה מקוב"ה דאתמר ביה (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית. דעמודא דאמצעייתא ושכינתא. עלייהו אתמר (בראשית ה) זכר ונקבה בראם, ואתקריאו אדם. וכגוונא דיליה אמר לתתא באדם וחיה זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם. וכמה דקוב"ה ושכינתיה אתקרי אחד, הכי קרי לון אחד לאדם ולאנתיה, הדא הוא דכתיב (ישעיה נא) כי אחד קראתיו. דתפארת איהו א"ח כליל תשע ספירן, מלכות ד', עשירית ליה, כלילא מעשר דאינון יוד קא ואו קא. ואיהו ד' כלילא מארבע אתון דאינון יקרא.

קוצא

באר לחי ראי

מתוקפא דדינא. לזותן המקמרגים בעלמן חינון מכריזן עליהם פנו חתר לפלגיא עבדא דמלכא, כי לחמנו כס שכם מכינים ומציאים צער ולחם לכלכל כעוסקים צהורכ עי"ש, ולח חמר הכא ללחותן ע"ה דלחמך צהון אל תרעו חת ע"ה וגו' שכם מחמכי דלורייתא ומחזיקים ידי לומדי הורכ, נלחמ ג"כ נעשה אדם כמו על ה"ח, וכמ"ש צש"ם (פסחים דף נ"ג ע"ב) כל המטיל מלאי לכים ת"ח זוכה ויושב צישיבה של מעלה, מ"ט כי צלל החכמה צלל הכסף עי"ש. דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית. וכמ"ש (צזכר צד"ד נשא דף קמ"א ע"ב) דז"ל לא נקרא אדם חלל כשמדווג עם המלכות וצכללא חדא חתעבידו צכאי חפארת, וחקרי אדם דכר ונקבא עי"ש: ובמה דקב"ה ושכינתיה אתקרי אחד. וכמ"ש (צזכר פ' ויקרא דף ז' ע"ב) תנין חח"ד דא כ"י לחחידה ציה צקב"ב חוגא דדני חקרי חח"ד, מ"ט בגין דדכר צלא נוקבא פלג גופא חקרי ופלג לאו חד הוא, וכד מחחצדין תרין פלגי חתעבידו חד גופא עי"ש: חח"ד כי אחד קראתיו. פי כי המשך הקרא הוא הביעו אל הצרכים חציקם ואל שר חמוללכס כי אחד קראתיו (ופירש"י) דלצרכים נקרא אחד עי"ש. ומפרש הכא דנקרא הצרכים אדם לחחח אחד פי חיווג עם מחחרתו שר נוקבא ולחח צרח דדכר ונוקבא וכלמור: דת"ת איהו א"ח וכו'. עיין צדכרי רבינו (צפע"ה פרק י"ב משער חק"ט) דחח לחח"ד הוא סוד חוג ח"י, דז"ל חק צו חלל פי חפירות חמני ח"ת, ועם חחוחו חחל נוקבא דז"ל נקבחה ד' על שם כי הוא כנגד ד' חפירן חחחין דיליה חחכ"י חחח חחלמח לעשר, שחכס חחחוד הוא סוד חח"ד, חח הוא סוד ח' חח"ד עי"ש, וחכא חמר דלכ"י נקראת חחלכות ד' פל

אד"ם. וכמ"ש רבינו (צע"ה פרק ח' משער ענח"א), דז"ל נקרא חד"ם גימי מ"ה, וכי"ם דז"ל חס כי"ם דמ"ה עי"ש, ועיין (לעיל צחקדמח דף ז' ע"א) כדמות אדם עליו מלמעלה, דא חוכו יו"ד ק"ל וא"ו ק"ל עי"ש וצביאורנו שם: בגין ישראל לתתא נעשה אדם היינו כמ"ש (לקמן חיקון ס"ט דף ק"י ע"א) נעשה אדם צלמנו כדמותנו, כל חפירה יח"צ ציה חולקיה מלגאו ומלכר, ואם חסר חד מעשר חפירן דלא חוכ יח"צ ציה חולקיה לא חוכ חשתלים צניינא דאדם עי"ש: וירדו בדגת הים וגו' וכמ"ש (צזכר פ' משפטים דף י"ד ע"ב) זכר יחיר יחצין ליה יקרא צשלימו לחחון יו"ד ק"ל וא"ו ק"ל, דלחוכו אדם צחורה חלילת דלעילא וחחקרי צדוקנא דמחריה, ועליהו חחמר וירדו צדגת חיס, וחכ"י חוכו חלענוחיה צכל רקיעין וחופנים ושרפים וחיוון וצכל חילין וחוקפין דלעילא וחחח עי"ש: וירתין חתמן רוחא וכו'. וכמ"ש (לעיל חיקון מ"ה דף פ"ב ע"ב) ועוף יעופף דא חוח עי"ש וצביאורנו שם: בגדפין דפקודין דעשה. וכמ"ש (לעיל צחקדמח דף ח' ע"ב) דפקודין דעשה חס גדפין דלחפרוחין דפרחין צהון עי"ש וצביאורנו שם. ועיין (לעיל חיקון ו' דף כ"א ע"א) דלית לון גדפין צפקודין דעשה לפרחא עי"ש וצביאורנו שם: ובבהמה אלין ע"ה. וכמ"ש (צזכר פ' יתרו דף פ"ט ע"ב) עמח דלרשע חינון כצפירן עי"ש, ור"ל כי גס חוחן עמי חארץ חדומים לצחמה. יש מחס שיש צכס נחמח קדושה שחמר עליהם נעשה אדם: דאתמר בחון אל תראו את ע"ה כי לחמנו חם. עיין (צזכר פ' שלח דף ק"ם ע"ב) שדרש פכוק זכ לחוחן ע"ה דחמני חחוי צכל יומח לחינון דמחחלחין צחורייתא, חמר עליהם חל תרעו

קוצא דאת ד' מורה על עשר. וד' על ארבעה. דהכי רשות היחיד רחבו ארבעה וגבהו עשרה והא אוקמוהו. (ג"א כאן שייך הנ"ל דף ק"ו ע"א ועוד נעשה אדם כר').

ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו (בראשית א). הכא פקודא דתפילין. ת"ח כל מאן דאנח תפילין על רישיה ועל דרועיה. קלא סליק בכל יומא לכל חיוון מרכבות ואופנים ושרפים ומלאכים דממנן על צלותין. הבו יקר לדיוקנא דמלכא דאיהו מאן דאנח תפילין. דעליה אתמר (סו) ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו, (דף פ"ד ע"א) בצלמו, בתפילין דרישא, כגוונא דתפילין דמארי עלמא דאינון שכינתא עלאה, תפילין על רישא (דאיהו) דעמודא דאמצעייתא דאיהו כללא דתלת ספירין קדמאין. ועמודא דאמצעייתא כליל שית ספירין. ואימא עלאה תפילין על רישיה, איהו תפילין דאנח קוביה בכל יומא, בצלם אלקים, תפילין דיד דא שכינתא תתאה דאיהו קשירא ליה. ועלה אתמר ונפשו

באר לחי ראי

(צפ"ח פרק ו' משער המלכים) דז"ח עיקרו אינו חלל ויק, והג"ר שבו הם רק צמוד תוספות שנתוסף לו לאחר התיקון, וביאור הענין הצריכות יותר ע"י צדכרי רבינו שם (פרק ח' משער המוחין) שכתב דז"ח צבחי כללות כל עולם האלילות זכויותו מתייר צבחי פרטוף אחד כולל כל האלילות הוא צבחי ויק לצד, אמנס צבחי פרטות עלמו הוא פרטוף שלם כולל כל הי"ם, וא"כ צפ"ח לומר דמלכד היות לו ויק עוד יש לו צחי ג"ר כח"צ עיי"ש, אמנס ענין ה"ג מוחין כח"צ של ז"ח מבור צדכרי רבינו שם (צדכ"ג ג' משער דרושי הללם צמכד"ק) שהם נעשים מצוינה, ועליהם נאמר כללם חלקיים עשה אותו דהיינו צחי ללם שהוא סוד המוחין נעשה מצוינה לצד הקרא חלקיים, מפורש צדכרי צמ"ש דתפילין דמארי עלמא הם דשכינתא עלאה כי הלא עמודא דאמצעייתא שהוא ז"ח חלל עיקרו כשנאלל קודם התיקון צכללו אינו חלל עשה ספירות לצד וגי' ספירין קדמאין שהם ג' מוחין כח"צ הם רק תוספות צבחי תפילין על רישיה שהם סוד ג' מוחין כח"צ שנעשים לו מאחא עלאה צמוד צעטרה שעטרה לו אמו כחכר למעלה צהקדמה שם (דף ע"י ע"ח) תפילין ה' על ו' בגין דבה אחצני עיי"ש וצביאורנו שם: דאינון שכינתא עלאה וכו' דאיהו כללא דתלת ספירין קדמאין. עיין צדכרי רבינו (צפ"ח פרק ח' משער חו"ח) דאמא עלאה יש צב ד' צחי נשים, דהיינו חצ"ד שלה נקרא חמא ענאה וחגי"ת שלה נקרא חצונה וכו' עיי"ש, וכ"כ שם (להבן פרק ד' משער הזווגים) עיי"ש, ולא ממשיך הדברים הכא צמוד התפילין דמארי עלמא שהם על רישא דז"ח הם סוד צעטרה שעטרה לו אמו הם מהמדרגה העליונה של חמא עלאה סוד חצ"ד: תפילין דיד וכו'. דאיהו קשורה ליה וכו'. כלומר דכל הדברים שאמרו על תפילין ש"ר שנאמר עליו כללם חלקים ברא אותה, כל אותן הדברים גם על תשי"י, כי הלא סוד קשירת השיי על ידו של האדם ומה שקושרין הרעשה דלצבע השמאלי

כי המלכות הוא כלולה מדי אוחיות כווי"ח צמילוי אלפיין צרח דשם יו"ד ק"ח וא"ו ק"ח שנכלל בהם כל העשר ספירות, וכמ"ש (לעיל דף י"ב ע"ג) דשכינתא איכי ד' דלח"ד בגין דבה ד' אחוון יקרי' נכרין, ואיכו דמות אד"ס דאיכו יו"ד ק"ח וא"ו ק"ח ועשר אחוון אלן אינון שיטור קומה דגופא עיי"ש וצביאורנו שם (וצדף ו' סוף ע"ח): קוצא וכו' עשר וד' על ארבעה דהכי רשח"י רחבו ד' וכו' וכמ"ש (לעיל שם דף י"ב ע"ח) דשכינתא איכי רשות יהודא דעלמא, דאיכו גבחו ו' אחוון דשמא מפרש יו"ד ק"ח וא"ו ק"ח ורחבו ד' אחוון יקרי' עיי"ש וצביאורנו שם: דעליה אתמר וכו' בצלם אלקים ברא אותו. כוונתו לפרש צדכרי צב"ח דמלכין אומרים עליו כבו יקר לדיוקנא דמלכא. עפ"מ"ש (צדכ"ג פ' צדכ"ג דף כ"ב סוף ע"ח) ויברא חלקים את האדם בצלמו וגו', היינו כללם דאימא ולא דאבא, כי ללם חלקים הוא ללם דאימא עיי"ש. וביאור הדברים עפ"י רבינו (צפ"ח פרק ז' משער העמודה) דאורות הצינה הכנסים צז"ח ומלבושין את המוחין שלו נקראים ללם, כי הם נעשים מאורות שם חקייק צמילוי יודיין צגימי לל"ם עיי"ש, ופרטי הדורש צב עיין (צפ"ח פרק ג' משער הפרטופים) באורך, ולזה מובן דאדם כלובש תפילין שהם סוד האורות של חמא המלבושים לייק של ז"ח, הכה ממשיך עליו סוד הלל"ם חלקים דאחמר עליה ויברא חלקים את האדם בצלמו כלל"ם חלקים ברא אותה שהוא סוד פקודא דתפילין וכדמפרש ואזיל: בצלמו בתפילין דרישא וכו'. עתה הוא מפרש איך התפילין ש"ר הם סוד דיוקנא דמלכא שהוא סוד מלבושי אורות חמא עלאה המלבושים לאורות ויק דז"ח שנקראים ללם. כגוונא דתפילין דמארי עלמא. וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ע"י ע"ח) ותפילין דרישא דקביה איכו ו' על ה' עלאה דאיכי חמא עלאה עטרה חפארה עיי"ש וצביאורנו שם: דאיהו כללא דתלת ספירין קדמאין וכו'. עיין צדכרי רבינו

(בראשית מד) ונפשו קשורה בנפשו. תרריהו ביחודא חדא בקשורא חדא, רצועה כריכא באצבעא שמאלא, דא קדושין דילה, דאיהי טבעת כריכא באצבעא דילה, ובה איהי קשירא עמיה, ואיהו עמה, הא קדושה.

ברכה כללא דז' ספירן, ואינן שבע ברכאן דחתן דאינן ז', יום השביעי צדיק. עליה אתמר (משלי י) וברכות לראש צדיק, דירית מאימא עלאה, ואת י על רישיה איהו חכמה י'. בה אתעביד ז'. שבע ברכאן דירית חתן וכלה, וכלילין בצדיק יום השביעי דביה

באר להי ראי

שכן הוא הלורך לצרך לכל כלה בחופה ז' ברכות שמרמז נז' ספירות מחסד עד מלכות, וכמ"ש (זכור פי תרומה דף קפ"ט ע"א) דמזכרין בחופה ז' ברכות ועי"ז מסנקין את המלכות שבע מזרנות ומקרבין אותה לצעלה, וכד סלקא בשבע ברכאן כדן חקרי כלה וכמ"ש (צאו"ח) עיי"ש באורך. יום השביעי צדיק. וכמ"ש (לעיל תיקון ו דף כ"א ע"ב) ציוס השבת לחיוב יסוד עיי"ש וצביאורו שם, ועיין (זכור בראשית דף מ"ז ע"א) יום הששי, בכלכו יומי לא אתמר ככו כ"א חלל הכא, וכד אשתכלל עלמא אתחברת נוקבא דזכורא בחבורא חדא כסוד ה' דהששי לחיוב יסוד, ועיי"ש (צאו"ח) דבגמר מעשה בראשית דיוס הששי עאל שבתא לחיוב יסוד ועי"ז נגמר היחוד השלם עיי"ש, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ב ע"ב) דשבת נאמר ויכלו השמים והארץ, משום דשבת איכו יסוד דביה אשתכלילו ואתייחדו שית ספירן וכי בגין דעליה אתמר כי כל בשמים ובארץ, ותרגומו לחיוד בשמיא ורעא עיי"ש וצביאורו שם. עליה אתמר וברכות לראש צדיק עיין (לעיל בהקדמה דף ה' ע"א) דגבי יסוד אתמר וברכות לראש צדיק עיי"ש וצביאורו שם, ולזה דרש הכא דלכוי נאמר ברכה לאדם ציוס הששי ויצרך אותם חלקים מכה היסוד לדיק וכאמור. ואת י על רישיה איהו חכמה וכו עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס"ב ע"ב) דמלכות מתאחדת בראש דשבת שכוה יום השביעי, כי בשבת היא עולת בראש צעלה שכוה עמודא דאמלעיתא דכליל שית ספירן מחסד עד יסוד, ומנכות בעלמא היא סוד אות י', ועיי"ש וצביאורו שכוונתו למש"ל דאות ז' מרמז לסוד אות ו עם אות י בראשו, שמבואר לעיל שם (דף מ"ד ע"ב) דתיקון המלכות הוא כשהיא עולת לראש אות ו שכוה ז"א כסוד אות י שכוה שורשכ לחיוב אצח שכוה חכמה י עלאה, בגין דמתקן התעלית כסוד ה' בחכמה יסוד ארץ עיי"ש וצביאורו, ולזה דרש הכא דלכוי נאמר ברכה כסוד ז' ברכות של הכלה להמלכות ציוס הששי שכוה בראש דשבתא כחבר שהיא לורך עלייתה ציוס הששי שכוה אות ו לראש צעלה עד החכמה שהיא אות י ועי"ז תתעבד לורה אות ז' כסוד ז' ברכאן דירית חתן לכלה בחופה עיי היסוד לדיק

כסוד טבעת קידושין להורות לסוד ונפשו קשורה בנפשו, דתרוויכו תש"ר ותש"י שניכס בקשורא וציוחולא חדא ולכוונא אחת מרמזין. ועלה אתמר ונפשו קשורה בנפשו וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ע"א) וצביאורו ד"ה ונפשו קשורה בנפשו, וצתיקון ו (דף כ"ה ע"א) קשרין לה בתפילה דיד דתהא קשורה עמיה, ורחא דמלכ ונפשו קשורה בנפשו עיי"ש וצביאורו שם. תרוויהו ביחודא חדא בקשורא חדא. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ג' ע"א) אריך לקשרא ליה בשש"י כהכא וליחודא לון ציוחולא בלא פרודא כלל עיי"ש וצביאורו שם: דא קדושין דילה וכו עיין (ברע"מ פי פתח דף ר"ל ע"ב) יקריק לימינא אדניי לשמאלא, חתן לימינא כלה לשמאלא, וכד אתיין לה לחופה וכו לריכין ישראל למיבצ קדושין להכלה בקשורא דתפילין דיד למכויו קשורה ליה וכו, ותלת כריכין דלרעוב לקבל ג' קדושת דחינון קדוש קדוש קדוש וכו עיי"ש ועי' (לעיל תיקון ו דף כ"ה ע"ב) שדרש בדרך זכ דמכ"ט חומרים קדושה בחזרת העמידה, משום שבתפלת שמי"ע נעשה הזווג דזוי"ג שבתקן מקדש להכלה עיי"ש וצביאורו שם, ולזה דרש הכא דגם בראש דהכנת תפילין ש"ר וש"י שמייחדין חתן וכלה עושין עיין הקדושין שמקדש החתן להכלה בטבעת קדושין, כי כריכת הרעובא צאלצב הוא דוגמת הקדושין שכלה מכנסת אלצב בטבעת ועי"ז נעשה היחוד דזוי"ג תרוויכו ציוחולא חדא וכאמור ברבבה. המשך הדברים צוה, כי הנה לאחר שנאמר ויצרל חלקים את האדם צללמו וגו כחזו ויצרך אותם חלקים וגו. ואמרו חז"ל צש"ם (כתובות דף ה' ע"א) צששי נאמר ברכה לאדם שנאמר ויצרך אותם חלקים עיי"ש, והענין מרמז ג"כ לסוד המלכות, וכמ"ש (לעיל תיקון מ"ד דף ס"ט ע"א) דלריך לנטרל ליה צבת זוגיכו. לחיוב ברכה דליה קדושה דליה דעלה אתמר ויצרך חלקים את יום השביעי ויקדש אותה. ויצרך הא ברכה, ויקדש דא קדושה, ולגבי תרוויכו כוו נפקי קדמאי לקדמות כלה ואמרו צאי כלה צאי כלה עיי"ש, וכיונא צוה דרש הכא דגם ציוס הששי צצריחת האדם נרמז ענין תיקון המלכות בקדושה וצרכה, וקדושה כזר ציאר למעלה שכוה כסוד קדושין דתפילין, ועתה מפרש איך גם סוד הברכה שצרך לאדם וחוכ ציוס הששי הוא מענין הכזר לורך כיווג כניל

דביה מתיחדין חתן וכלה דאיהו יאקדונק"י. והא אוקמוהו (ד"ה א כט) כי כל בשמים ובארץ. ותרגם (אונקלוס) דאחיד בשמיא ובארעא. ואיהו אות ברית, דלית יחודא לחתן וכלה בר מניה.

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם (בראשית ב). ויכלו, בצדיק אתכלילן כל אברין וכל ספירין. כל אברין דאינון פקודין דעשה דביה אשר קדשנו במצותיו וצונו. למעבד כל פקודין. דאיהו כ"ל כליל כלא ואיהו כלא. ומניה תלוי כלא. עמודא דאיהו סביל שמיא וארעא עליה. וביה אתעבידו כלל ופרט וכלל, ובגין דא ויכלו כליל שמיא וארעא. שמים אש ומים. ודא שמאלא וימינא, שמים עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו. הארץ שכינתא תתאה. וכל צבאם, נצח והוד דאינון צבא השמים. בגין דאיהו כליל שבע ספירן דשבת דוד בהון לקוביה הה"ד (ד"ה א כט) לך י"י הגדולה והגבורה וגו'. בגין דא אתקרי יום השביעי כליל שבע. וסלקין לשבעין דחושבן תיבין דקדוש וויכלו.

ויכלו אלקים ביום השביעי (בראשית ב). דא אימא עלאה דאיהי אלקים. בתר דכליל ביה

שבע

באר לחי ראי

לדיק וכאמור: דאיהו יאקדונק"י. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף כ"ג ע"ב) ומסערא לדיק דביה כלילן תרין שמכין אמין דאינון יאקדונק"י, והיינו כמ"ש רבינו (צפטי"ה פרק א' משער סק"ש) דשם זה הוא ביסוד המחבר עמו המלכות כדי להעלותה אל התיבת עי"ש: [* א"ה. כי כל בשמים ובארץ. עיין (לעיל בהקדמה דף ז' ע"א) בצל"ר ד"ה רקיע דאיכו ו, (ולעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב)] - ויכלו בצדיק וכו' וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף כ"ג ע"א) ולדיק יסוד עולם איכו ויכלו דאיכו כלול כלא, וזכה מתייחדין וכו' עי"ש וצביאורנו שם. דביה אשר קדשנו במצותיו. וכמ"ש רבינו (צפטי"ה פרק ב' משער הברכות) צנונת חשר קדשנו צמלותיו ולונו עיי' היסוד עי"ש: דאיהו כ"ל כליל בלא וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף כ"ג ע"ב) יסוד נעיל לון כלהו ואקרי כל כלול מאלין וכו' עי"ש וצביאורנו שם: וביה אתעבידו כלל ופרט וכלל. עיין (בזכר בראשית דף מ"ז ע"ב) ויכלו דכליל עובדין לעילא ועובדין לתתא, השמים והארץ לעילא ותתא וכו', ויכלו דאחקיימו ואשתכללו דא דא שמים וארץ פרט וכלל וכו' עי"ש, והיינו כמ"ש רבינו (צפטי"ה פרק ז' משער התרצנות) צנונת ה"ג מדות צסוד פרט וכלל, דתי"ת דז"ח נקרא כלל סוד התכללות כל ה"ק של תי"ת, והמלכות נקראת פרט, דלית לה מגרמה כלום אלא הפרט שמקבלת מצעלה עי"ש, והיינו שצוים הששי נכללו זר"י שהם סוד פרט וכלל דא דא, והבא מוסיף להמשך ואמר וזכה להתעבדו כלל ופרט וכלל, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון ע' קכ"ה ע"א) אקרי"ה הוי"ה אדניי כלל ופרט וכלל, ואינון יחוד צרכה קדושה עי"ש, ולזה מוסיף הכא דהמשכה השפע מהשם אקרי"ה סוד אמא עלאה, לז"ח סוד הוי"ה, ומז"ח להמלכות סוד אדניי, צרחה דייחוד צרכה קדושה, הוא רק עיי' יסוד לדיק שהוא הממשך בצרכה משפע מקור צרכה העליונה

לז"ח, וממנו להמלכות וכאמור. שמים אש ומים. כמ"ש צ"ס (הגיגה דף י"ב ע"א) עי"ש. וכל צבאם נצח והוד וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) מאי נכאס תרי סמכי קשוע עי"ש וצביאורנו שם. הה"ד לך ה' הגדולה וגו'. פי' וסיומא דקרא שם כי כל בשמים וצל"ח, היינו דהיסוד הנקרא כל דכלול כל ה"ק דאחיד בשמיא וארעא. בגין דא אתקרי יום השביעי כלל שבע וכמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ד ע"א) כל ספירן אהקריאו שביעיות מסערא לדיק עי"ש. וסלקין לשבעין דחושבן תיבין דקדוש וויכלו עיין (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) צסוד ויבדך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו, ויבדך כל צרכה, ויקדש דא קדושה, צהבוא זמנא קול חתן וקול כלה וזריך לצרכה לון ולקדש לון צקדוש על היין צצבעין תיבין דקדוש. ויכליו כחושבן ציי"ן, ועי"ש צביאורנו שהצבתי מדברי רבינו (צפטי"ה פרק ע"ז וע"ז משער השבת) דהקדוש של שבת ליל ציי"ן מספר ע', וכן יש ע' תיבין צויכלו ליה, וצצרכה הקדוש ליה. כדי להמשך ז' ספירות להמלכות שכל א' כלול מעשר עי"ש, ולזה הוא מוסיף הכא צהמשך הדרוש דגם לכוונה זו תקנו צקדוש של שבת ע' תיבין ומקדשין ציי"ן מספר ע' צסוד ויכליו, להורות דעיקר התיקון של היחוד דשבת הוא עיי' היסוד לדיק שהוא כלול שבע דאקרי יום השביעי משום דכלול ז' ספירן, וכל א' נכלל מעשר הרי ע' וכאמור: דא אמא עלאה דאיהי אלקים. עיין (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) שדרש הטעם שאומרים צשבת צ"פ צאי כלה צאי כלה, שמרמז לצי שבתות, לשבת תתאה שהיא המלכות שנמשך משבת עלאה שהיא אמא עלאה ועי"ש צביאורנו, שהכמשכה הוא עיי' היסוד לדיק ועליהו אחמר את שבתותי תשמרו, היינו שישמרו ישראל שני שבתות עיי' נעירת היסוד לדיק עי"ש, ולזה דרש הכא המשך הפסוקים דלאחר שחמר ויכלו השמים והארץ וגו' שהוא

שבע ספירן אתקריאו על שמיא כלהו שבתות, שבע שבתות. לבתר כליל ביה תלת ספירן עלאין דכליל באימא עלאה וקרא לון שביעי שביעי שביעי על שמיא, ההי"ד (שמ) ויכל אלקים ביום השביעי הא חד דכליל ביה. וישבת ביום השביעי דא תניינא. ויברך אלקים את יום השביעי הא תלת. לאתכללא בעשר ספירין. דלית ספירה זלא אתכלילת בעשר כל חדא בממשלה דילה. אבל ממשלה דצדיק יום השביעי ביה אתקריאו כל ספירן שביעיות.

שבעין תיבין אינון בקדוש ויכלו, וזכור ושומר, הא שבעין ותרין כחשבן ויכלו.

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגלין, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי. ועלה אתמר (תהלים נג) תערוך לפני שלחן.

פתורא

באר לחי ראי

כאשר נכללים בסיסוד גם הכי ספירן עלאין חז"ד אז נשלם היסוד בהכללות בכל העשר ספירות: דלית ספירה דלא אתכלילת. וכמ"ש רבנו (צפ"ח פרק א') משער פרוקי הללס) דכל ספירה וספירה מי"ם היא כלולה מעשר וכו' עיי"ש. הא שבעין ותריין. עיין (בהיקונים מז"ח דף ע"ג ע"א) שאמר שם בהסוד ע"כ דאיכו חס"ד אתחזיח היסוד לדיק בגוונן נכורין דחינון חלת גוונין דחלת אצבן וציה אתכליל, ובג"ד אתמר בלדיק ויכל"ו דסליק ע"כ, דציה אתכלילן חלת אצבן צכ"ל מכ"ל כ"ל, ועיי"ש (בציאור הגר"א) שדרש חיבת ויכל"ו מלשון כ"ל שמרמז לגי אצבן סוד צכ"ל מכ"ל כ"ל עיי"ש, ועי' מזה (לעיל היקון כ"ב דף ס"ז ע"א) וציאורנו שם, שלכונא זו תקנו בקדוש עי' תיבין כי בלירוף זכור ושומר עולה למספר ע"כ סוד החס"ד שעל ידו נכללין בסיסוד לדיק גם חלת אצבן סוד אמא עלאה להשלים בו כללות כל הי"ם שנכללים בשבת ציסוד לדיק וכאמור. וישבת צריך לתקנא ביה פתורא. מדי דברו ודרש ע"כ בסוד הקדוש שצמקום סעודה שבת שמרמז ציסוד היקון המלכות בהחייחוד צבעלה ציחודא שלים צבור יחוד חתן וכלה, הוא הולך ודורש שגם ענין הסעודה של שבת ושאר העגונים של שבת מרמזים לזה. צריך לתקנא ביה פתורא. היינו סוד היקון המלכות שחבי' ראויכ להזדווג לצעלה וכדמפרש ואזיל. פתורא בארבע רגלין. וכמ"ש (צפ"ח פרק י"ז משער השבת) וז"ל הרב היה נזכר לאכול בשבת ווי"ט על שולחן של ד' רגלין, שהוא דוגמת שולחן של צהמ"ק עכ"ד. דאתמר ביה זה השולחן אשר לפני ה'. היינו כמ"ש (צפ"ח ע"ב) פנחס דף רמ"ה ע"א) ללריך לתקנא פתורא בשבת כמאן דלכיל קמי מלכא כה"ד זה השלחן אשר לפני ה' עיי"ש: ועלה אתמר תערוך לפני שלחן. היינו כמו (שפירש"י) צפ"סוק זה הערוך לפני שלחן, שהוא המלכות עיי"ש, וכמ"ש (צכ"ר פי חרומה דף קנ"ב ע"ב) הערוך לפני שלחן, דא סעודתא דמלכא דרתימא דמלכא יתיב עם מלכא צענוגא דסעודתא דפתורא דכל משמחא ושמוגא וסיקון סעודתא אטייבב בקדמיתא

מרמז לסוד היחוד דזוי"ט שנעשה ע"י ההכללות דיסוד לדיק בכל ה"ו ספירות, מוסיף עוד ואמר שזה הוא גם הסוד של פסוק שאחריו ויכל אלקים ביום השביעי שהיא אמא עלאה, היינו כי כמו שהיסוד לדיק הוא עושה היחוד של זוי"ט וממשיך השפע מז"ח להמלכות, כן הוא ממשיך ג"כ אור השפע משבת עלאה שהיא אמא עלאה, לשבת תחאה שהיא המלכות: דאידיה אלקים. וכמ"ש (צכ"ר צראשית דף כ"ב ע"א) דאמא עלאה נקראת אלקים עיי"ש, ועיין (לעיל היקון ל"ח דף ע"ט ע"א) והאלקים דאיכו אמא עלאה וכו' עיי"ש וציאורנו שם בתר דכזול ביה שבע ספירן וכו' עיין בהיקונים (מז"ח דף פ"ט ע"ד) דסוד כל הנחלים הולכים אל הים, הוא דרגא לדיק, בגין דכל הפנוקין מניה נפקין, והאי דרגא חקרי בת שבע, דכד נכיר האי דרגא להמלכות אתקריאת שבעה שביעין, ור"ל דע"י שהיסוד לדיק דאיכו שביעי כני"ל ממשיך השפע מאמא עלאה להמלכות נקראת בת שבע על שם אמא עלאה שהיא סוד שבע שבתות, עיי"ש (ובציאור הגר"א) שם, ולזה אמר גם כה"ל דהיסוד לדיק שנקרא שביעי לבתר דכלול ציה שבע ספירן מחסד עד מלכות אתקריאו כל השבע ספירות שבע שבתות וכדמפרש ואזיל: לבתר כליל ביה תלת ספירן עלאין וכו'. וכמ"ש (לעיל היקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) וציה אתקריאו חלת אצבן שביעיות וכו' עיי"ש וציאורנו שם. דכזול באמא עלאה. ע"ל ריש עמוד זה שהצחתי מדברי רבנו (צפ"ח ע"ב) שער אור"א, ושער הזונוים) דאמא עלאה יש צה ג' מדרגות, דחז"ד שלה נקרא אמא עלאה, וחגי"ת שלה נקרא חצונה וכו', ולזה אמר כה"ל דלאחר שרמז הקרא דויכלו להבי' מדריגות התחתונות תגי"ת וכו"י בהכללים ציסוד, רמז נקרא ויכל אלקים ציום השביעי להמדרגה העליונה שלה שהיא סוד ג' ספירן עלאין חז"ד שנקראים אמא עלאה שח"ס ג"כ נכללים ציסוד: וקרא לון שביעי שביעי שביעי. וכמ"ש (לעיל היקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) וציה ציסוד לדיק אתקריאו חלת אצבן שביעיות וכו' עיי"ש וציאורנו שם: לאתכללא בעשר ספירן. דאז

תקוני תקונא ארבעין ושבע [דף פ"ד ע"א וע"ב] הוהר קפט

פתורא דקוביה דא שכינתא. איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה. ובגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון. ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא דאתמר ביה מגורה בדרום, מטה באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

תא חזי שכינתא אתקריאת פתורא מסטרא דשמאלא. ומגרתא מסטרא דימינא. ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ובגין דא זוגא דיליה באמצעיתא בין צפון לדרום. והא אוקמהו רבנן כל הנותן מטתו בין צפון לדרום הוויין ליה בנים זכרים וכו'.

פתורא איהי סמיכה על ארבעה סמכין. דאיהי כגוונא דגופא דסמכין ליה דרועין ושוקין דאינון ארבע.

וצריך שית נהמין מהאי סטרא, ושית נהמין מהאי סטרא [דף פ"ד ע"ב]. ורזא דמלה (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי. דה בחושבן ר' ו. דאינון שית פרקין דתרין דרועין, ושית פרקין דתרין שוקין, דהא שכינתא אתעבידת גופא למלא בכל תקונא דילה. ובאלין תרין

באר לחי ראי

לנריך להקנה על פחורא בשעתא י"ב ככרות, כמספר צ' וויין, שיה מלעילא לתתא, ושית מחתא לעילא, לקבל שיה דרגין דכורסיה עלאה ושית דרגין דכורסיה תתאה עיי"ש, והכא אמר שיה לכל סטרא, והיינו כמ"ש רבינו (בפע"ה פרק ע"ז משער השבח) נריך שהסדר שיהי הי"ב לחמים ו' מלד ימין ו' מלד שמאל וכו' עיי"ש, ויתכן לומר להכוונה שיה כהו עפ"מ"ש (בזכר פי עקב דף רע"ג ע"א) לנריך למצטע על שני ככרין בשבת דאינון רמיזין צתרי לחוי אורייתא דאחייבא בשבת עיי"ש, ונדע מדברי רבינו (בשע"כ ריש שער חג השבועות, ובפ"ה פ"ו משער הארת המוחין דז"א) דהכי לוחות אבנים שהם סוד נוי"ב הם סוד תרין וויין צריז דווי העמודים עיי"ש, ועיין עוד (בפרק ו' משער רחל ולאה) דתרין וויין הם נוי"ב עיי"ש, ולזה אמר הכא להכוונה זו של לחם משנה שהם מרמזים לצי לוחות, נריך ליקח ו' ככרות לכל ז' לרמז לסוד ווי העמודים צח"א לנוי"ב וכו' אמור: [* א"ה. וכמ"ש צפי שירים של שבת להארח"ל (בסוף סי' שער היחודים צפי יגלה לן טעמא דצתריסר נהמי דאינון את צשמייה כפילא וקלישא) היינו את צשמייה כהו אוח ו' שזכפלה ונצקטב לארבעה ונעשה שנים שהם צחי נוי"ב עיי"כ הם י"ב חלות עיי"ש]: דאינון שית פרקין דתרין שוקין. פי דצדרי רבינו (בפ"ה פרק ג' משער כסא הכבוד) ועוד צחי אחרת אל צ' וויין הללו, והוא מ"ש הפסוק וקרא ז"ה אל ז"ה, דהתי"ת נקרא זה על שם הי"ב פרקין שיש בו והם כמנין ז"ה, ומתחלקין לבי וויין עיי"ש. [* א"ה ועיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ו ע"א) ובגליל צדי"ב כלילין י"ב פרקין עיי"ש]: והכא דרש לה לסוד הי"ב חלות ששורשם כהו כלחם משנה של שבת, שהם כבי ככרות שזע"ען שמרמזים לשני לוחות אבנים וכו' אמור: דהא שכינתא אתעבידת גופא למלא וכו'. וכמ"ש לעיל

בדמיתא לרחימא למלכא עיי"ש: פתורא דקב"ה דא שכינתא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) ופתורא איכו שכינתא תתאה, וכ"כ (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"א) שהמלכות איכו שלחן ופתורא עיי"ש ובציאורנו שם, ועין (בזכר הרומה דף קל"ג ע"א) מטב ושלחן וכסא ומגורה, ארבע אלן כלכו בשכינתא אינון עיי"ש: איהי מסטרא דצפון. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"ב) פחורא דא לצא ולתמר ציה שלחן צנפון ודא שכינתא תתאה, וכד נעלה משמאלא דאיכו גבורה אתקריאת פחורא וכו' ושירא עלה צינח עיי"ש ובציאורנו שם מארי מתניתין. צש"ס (מנחות דף פ"ו ע"ב), ועיין (בפ"ה פרק א' משער ליוור עולמות). ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) ונריך להקנה שרגא צליל שבת לימינא, ולתתאה לה כאלו הקנה מגרתא בדרום וכו', שכינתא עלאה מגרתא לדרום לריכא להקנה לה צגין דתמן חכמה וכו' עיי"ש ובציאורנו שם: ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא. וכש"ל (בסוף העמוד שם) מטב למערב צין צפון לדרום להקנה לה לצדי עמודא דלמלעיתא עיי"ש ובציאורנו שם: והא אוקמוהו רבנן. צש"ס (בכרות דף כ" ע"ב): הו"ל בנים זכרים וכמ"ש רבינו (בליקוטי הש"ס יצמות) דצנים זכרים נמשך מאות ו' של הוי"ב שכוה סוד ה"ת דז"ה, והיינו סוד עמודא דלמלעיתא: פתורא איהי סמיכה על ארבע סמכין עתה מפרש מה שאמר למעלה פחורא בצרע רגלן כגוונא דפתורא דלעילא: דאיהי כגוונא דגופא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"כ ע"א) ומסטרא דגופא חסד דרועא ימינא גבורה דרועא שמאלא גופא עמודא דלמלעיתא נוי"ב תרין שוקין עיי"ש ובציאורנו שם: וצריך שית נהמין מהאי סטרא וכו'. דכדברים האלה כתב גם (בפ"ה דף רמ"ה ע"א)

תרין עשר פרקין דנוקבא ותרין עשר פרקין דדכורא, מלאכיא אמרי (ישעיהו ו) וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש וגומר, זיה עם קוביה אחיד. זיה עם שכינתא אחיד. וכלא יקרק אחד מיחד תרוייהו.

ולקבל זה אל זה, אמר דוד [שלמה] עשרים וארבע רגנות. ואינן לקבל עשרין וארבע ספרי אורייתא.

זה

באר לחי ראי

(לעיל תיקון כ"ג דף ס"ה ע"ב) מסטרא גופא איכו יחודא דעמודא דלמנעיתא עיי"ש וצביאורנו שם: אמרי וקרא זה אל זה. עיין [לקמן בתיקונים בגוספות תיקון ו' דף קמ"ה ע"א] שדרש שם וקרא זה אל זה, כגוונא לוחין דאורייתא דלתמר צהון מזה ומזה הם כחוצים עיין שם, ולזה הוא ממשיך הכה הדרוש לסוד הי"ב ככרות של שנת צסוד ז"ב השלחן אשר לפני ה', ששורשם הוא הלחם משנה שמרמזים לסוד שני לוחות אבנים וכאמור: ז"ה עם קב"ה אחיד וכו' וכלא יקו"ק אחד וכו'. עיין [בזכר תרומה דף קל"ה ע"א וע"ב] צראא דשנת דמתייחדת לעילא צראא דאחיד אוף הכי לתתא צראא דאחיד למכויו אחד צראא וכה אוקימנא רחא דיקריק אחיד ושמו אחיד, וכונתו הוא למב שדרש שם (לעיל דף קל"ד ע"א) צראא דיוחודא עלאה ותתאה שעיית מתייחדים זוי"ג, צגין למכויו אחיד לעילא ואחיד לתתא, כד"א ציוס הבוא יכיה ה' אחיד ושמו אחיד עיי"ש, וכעין דברים אלו איתא גם (להלן שם דף קס"א ע"ב) עיי"ש, ולזה אמר וכה אוקימנא רחא דה' אחיד ושמו אחיד, היינו כי כמו שאמרנו צסוד ק"ש שתכלית התיקון של יחוד דק"ש הוא כשנעשה היחוד דח"י לעילא סוד יחודא עלאה צראא דלתתא מתייחדים ציוחודא תתאה גם כן צראא דלתתא, כן הוא גם כן התיקון שנת שמתייחדים לעילא ציוחודא עלאה ולתתא ציוחודא תתאה למכויו אחיד צראא כעטס הדרוש של ה' אחיד ושמו אחיד, ולזה דרש הכה צסוד הי"ב לחמים של שנת שכוה צראא וקרא זיה אל זיה, כי כמו שאנו מסדרין בשנת י"ב לחמים על השלחן לתתא לצסוד סעודה שנת כ"ב. כן נעשה התיקון גם למעלה צסוד ז"ב השלחן שלמעלה אשר לפני ה' ונעשה היחוד בגמור צראא דלתתא דהיינו שצשלחן שלמעלה שכוה צסוד ז"ב עלאה יש השלחות צהי דכורא סוד יחודא עלאה ונמשך בה' מיוחדו של עולם למספר י"ב ונעשה י"ג צראא דאחיד, וכי"ב של השלחן דלתתא סוד יחודא תתאה גמשך בה' למספר י"ב ונעשה מספר י"ג רחא דאחיד למכויו אחיד צראא דה' אחיד ושמו אחיד וכאמור:] * א"ה. עיין [בפס"ה שער השנת פ"ח צ"ב מהצברים] צסוד הי"ב חלח להמשך מכה"ג נימח היינו מספר

י"ב עה"כ עיי"ש וזכו מספר אחיד כ"ז צסמוך ד"ה ולקבל זה אל זה אמר וכו' [ולקבל זה אל זה אמר דוד כ"ד רגנות. פשוט הוא תיבת דוד הוא ע"ס, וז"ל שלמה, כי הלא בעודא דלמירת כ"ד רגנות בשלמה כיכ ולא צדוד וכמ"ש צש"ס (צרכות דף כ"ע ע"א, ובשנת דף ל' ע"א) ובצ"ד, כשצנה שלמה את ציכמ"ק וכו' וצקש להכניס את הארון, דצקו השערים זה צזה, אמר שלמה כ"ד רגנות וכו' עיי"ש, וכמשך הדרוש צזה מוצן כי הכה פנימיות בענין ששכחיה לרין להכניס הארון דצקו השערים זה צזה על פי מה שכתוב (לעיל בצקדמה דף י"ב ע"א) ועשו ארון דה שנת וכו' עיי"ש צביאורנו, שהארון הוא מרכז האלמנטי של הששה קצוות שכלל צחוכו כל שית יומי דצראשית כעטס השנת עיי"ש, ונודע מדברי (הקס"ב, ע' שערים) שכתב מהמקובלים שצמקדש היה י"ג שערים מסטרא דצבורות גגד י"ג אוחיות דמלוי חלקים, ושורשן הוא מהצבורות שצ"ג תיקוני דיקנא ששם שורש הדינים עיי"ש, ולזה מוצן ששכוונך להכניס הארון שכוה סוד התיקון של יוס השנת מרכז הפנימי שכולל כל ה"י"ק כ"ל, דצקו השערים זה צזה, היינו שלא היה עדיין התיקון השלם והיה עוד הצבורות ותוקף הדינים צסוד הצבורות של השערים ששורשן צסוד י"ג מכילין כ"ל, ע"כ דצקו השערים והיה צצחי סגורין, ולא צצחי פתחין הגזכר למעלה (תיקון י"ח דף ל"ב ע"א) צבהוא זמנא דפקן כלבו לתרעא דחמן סגורין דסגיר, ותמן פתחין דפתח עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר כ"ד רגנות סוד צ"פ ז"ב צראא דוקרא זיה אל זיה, שמחתחד עם סוד י"ב ככרות של סעודה שנת שנודע אודן מדברי רבינו (בשער השנת) שהי"ב ככרות הם סוד ג' היות וצככללותם מרמזים ל"ג מכילין דרחמי עיי"ש, וכמ"ש (צפ"ה מהר"ש ומכרייק) צכוות הי"ב לחמים של סעודה שנת עיי"ש, וע"כ חשצ להמתיק הדינים של הי"ג שערים ששורשם צ"ג מכילין ע"י התיקון דכ"ד רגנות צראא דוקרא זיה אל זיה, לשנות הצכללות צראא דאחיד סוד י"ג מכילין דרחמי לפתוח השערים להכניס הארון וכאמור: ואינן לקבל כ"ד ספרי אורייתא וכו'. עיין [בזכר ע' עקב דף ע"א ע"ב] שדרש רע"מ צסוד לחם הפנים דלחין לקבל חרין לחי דאורייתא דמזה ומזה הם כחוצים

זה איהו לקבל ד' אנפין לכל חיה לתלת חיון. זה תניינא לקבל ד' גדפין לכל חיוא לתלת חיון. ודא איהו רזא דמלה (יחזקאל א) וארבעה פנים לאחת וארבעה כנפים לאחת להם. דכלהו פרוזין בפתורא קדם י"י בכמה רגנות.

וצריך לחברא להאי פתורא אורייתא דאיהו קוב"ה. ובג"ד אוקמוהו מארי מתניתין שנים שאוכלין על שלחן אחד כו'. ואם הוא חד אורח וחד בעל הבית, בעל הבית בוצע ואורח מברך. בעל הבית בוצע דא עמודא דאמצעייתא לעילא. ואורח מברך דא צדיק דאתמר ביה (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה וגו'. וצדיק איהו בשבת כאורח דאתי ואזיל בכל שבת ושבת.

שבת שכינתא. בעל הבית דילה עמודא דאמצעייתא, ואיהו בוצע ופרים פרוסה דנהמא דאיהו טפה ויהיב לאורח דאיהו צדיק ועני. ואורח מברך לבעל הבית בכל מכל כל. דאינון תלת אבהן בברכין דאתברכו אינון, דברכאן (ס"א תשע ברכאן) על ידי דצדיק נחתין לעמודא

באר להי ראי

פרק ג' משער הלולב) דהמילוק בין אבר היסוד לדיק ובין שאר אבריו הגוף, שכל שאר אבריו הגוף עושים פעולתם כהתמדה, משא"כ היסוד שעושה פעולתו רק בעת קלוז בזמן הזוג, ומזמן לזמן אינו אלא אבר מה עיי"ש לדרכו, ולזה אמר הכ"ח דהמסרס עלמנו מליל שבת לליל שבת וכו"ל וכו"ל ליל שבת צבחי אורח, בידו הוא להמשיך הברכות מג' מוחין העליונים לז"א וממנו נהמלכות בסוד וברכות לראש לדיק וכדמפרש וחזיל: שבת שכינתא. וכמש"ל (ריש תיקון ע' דף כ"א ע"ג) דשבת איכו סוד שכינתא עיי"ש וצביאורנו שם: דוגמא דההוא טפה. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ז דף ל"א ע"א) וצ"ל, דהטפה זרע המזק המבטל לרחם הנוקבא הוא סוד אות י' עיי"ש וצביאורנו שם: ויהיב לאורח וכו'. פי' כי השפעת טפה הזרע הנשפט מדבר להנוקבא הוא דרך היסוד לדיק דייקא ולא זולת: ואורח מברך לבעה"ב. וכ"ש צ"ש"ס (ברכות דף מ"ו ע"ס) ואורח מברך כדי שיברך את צב"כ עיי"ש: בכל מכל כל. פי' כי כנוסה הברכה שמברך האורח לצב"כ לאחר צב"כ"ו, מסיימם כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב צב"ל מכ"ל כ"ל, וזרע זרע להמשך הדרוש שלכונה זו מזכירים בהברכה חובת צב"ל מכ"ל כ"ל, כי מברכות שנמשך מהאבות לז"א וממנו להמלכות, הוא רק ע"י היסוד לדיק שנקרא כל, כמש"ל בעמוד הקודם בסוד כי כ"ל צממם וצ"ח: דאינון תלת אבהן בברכין דאתברכו אינון. וכמ"ש צ"ש"ס (צ"ב דף י"ז ע"א) דהברכות שכתעטרו בג' אבות אברהם יצחק ויעקב, הם דלגא דצב"ל מכ"ל כ"ל עיי"ש: דברכאן ע"י דצדיק נחתין לעמודא דאמצעייתא. כיוון כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"א) שדרש ברכות לראש לדיק, שבי היסוד לדיק ממש פי' ברכאן לעמודא דאמצעייתא מה' עלאה, ומניה אתמשיכו

כתובים, ז"ה הריסר אנפין וכו' ואינון תרין חיון וכו' ואתמר עלייכו ארבעה פנים לאחת להם, וכו"ל איכו וקרא ז"ב אל ז"ב, ואמר לקבל כ"ד ספרי תורה וכו"ל איכו זה השלחן אשר לפני ה' עיי"ש, ולזה הוא ממשך הכ"ח כל הדרוש המזכיר שם לסוד הלחם משנה והיי"צ ככרות של שבת, שגם הם מרמזים לכל מה שאמר שם לענין לחם הפנים וכדמפרש ואזיל וצריך לחברא להאי פתורא אורייתא דאיהו קוב"ה. שעי"ז נעשה מז"ה השלחן שהוא סוד י"ב אנפין מספר י"ג, בסוד מ"ש ז"ב עם קב"ה אח"ד וכאמור: אוקמוהו מארי מתני' (צב"כ פרק ג' משנה ג') ושם איתא שלשה שאכלו על שלחן אחד ואין צדיקים דברי תורה: שנים שאוכלין על שלחן אחד. כיוון שרמזו חז"ל שתיקון של ז"ב השלחן אשר לפני ה', הוא רק כשאומרים עליו דברי תורה, שעי' פתגמי אורייתא נמשך האות א' לסוד ז"ב ומתחלה ברזא דאח"ד. משא"כ אם אין אומרים עליו דברי תורה וכאמור: בעה"ב בוצע וכו'. הוא מיימרא דרשב"י צ"ש"ס (ברכות דף מ"ו ע"א), וכן מדי דברו בסוד סעודת שבת, הוא מצאיר גם הרמז של ענין הצולע וברכה הזימון צ"ס של צרכי איך נשתנה הכוונה בשבת ומרמז לתיקון עולם יותר גבוה מצינו כחול: בעה"ב בוצע דא עמודא דאמצעייתא וכו'. וכמ"ש (צב"כ דף ע"ב ע"א) דדרוש סעודת שבת שהוא ברזא דתיקון ד' אמות יקו"ק, צב"כ הצולע הוא צסוד אות ו' שהוא קו האמצעי, וכ"כ ככרות של שבת הם סוד צ' הטי"ן, וצולע לכל א' כז"ה שהוא סוד אות י', ואורח הוא יסוד לדיק בסוד ואורח לדיקים כאור נוגה, והוא מברך סוד וברכות לראש לדיק חי עולמים עיי"ש, וכ"כ (ברע"מ פ' פנחס דף רמ"ד ע"ב) דברי הסנה' וצ"ח, עיי"ש בלח"ד: איהו בשבת כאורח וכו'. פי' דדרוש ברז' מבר"י מערבי (צפ"מ

לעמודא דאמצעיטא. הה"ד (משלי י) ברכות לראש צדיק. מאן ראש צדיק דא עמודא דאמצעיטא.

תשע ברכאן אינון מעילא לתתא מכתר עד צדיק. ותשע אינון מתתא לעילא מצדיק עד כתר עלאה. וכלהו סלקין חיי, וכלה כלילא מנייהו.

תפלה למשה. תפלה לדוד.

בית הכנסת, איהי כנוסיא דכלהו ברכאן.

תפלה איהי, בגין דאיהי סוס לקודשא בריך הוא, ואיהי אתעבידת תפלה לרוכב. הכי אוקמוהו

באר לחי ראי

והיינו כ"ל כליה עיי"ש וצביאורנו שם, ויחכן לפי הדרוש כאן שמוסף לה הכי, עפמי"ש (לעיל חיקון כ"א דף מ"א ע"א) דכה"י צרכאין דללוחא אחלילין צ"ה תחאה לזרח האות ה' הוא חלה וויין כמספר חיי עיי"ש וצביאורנו שם תפלה למשה, תפלה לדוד. עיין (צקה"י, ערך תפלה) שמצאנו צמה שמנינו צהר לפעמים שתפלה הוא מלכות, ולפעמים כתב תפלה הוא ז"א, כי אלו ואלו דברי חלקים חיים, כי יש תפלה מסערה דנוקצא ויש מסערה דטורא, יש תפלה לדוד שהוא במלכות ויש תפלה למשה שהוא סוד ז"א עיי"ש ועיין (צבר תרומה דף קל"ז ע"ג) שדרש צסוד תפלה למשה שמרמז לסוד אחדצקותא ואחדצרותא דתחתא עם צעלה למחוי כחדא צחצורה חדא עיי"ש, ועיין צפי (חיי ערה דף קל"ז ע"א) צסוד תפלה לדוד שמרמז לסוד המלכות צדרגא דחיבי מקצלה כל ללותין דעלמא ועצרה מניכו עטרה ושו צרישא לדיוק חיי עולמים צסוד צרכות לראש דיוק עיי"ש, ולזה הוא מחאהו כון להמשך הדרוש צסוד תפלה למשה שמרמז ללותין דעלמא לחוך המלכות, כי שני המחמרים ענין אחד הם, כי עיי"ה יחוד הגמור דזוי צסוד דיוק חי העולמים, זריק היסוד דדכורה לרחס הנוקצא הכוח עפה שהיא כלולא מכל החיי צרכאין דלותין דעלמא, ושו עטרה צראש דיוק חיי עולמים צרחא דצרכות לראש דיוק וכלמור: בית הכנסת איהו כנוסיא דכלהו ברכאן. עיין (לעיל חיקון ג' דף י"ה ע"ג) צסוד חן תפלתו של אד"ם נשמעת אלף צצויכין, כי צזמן שאין המלכות מזדווגת צצעלה לא נשמעו החפלות, כי המלכות צזמן צצעלה מצדווג עמה צסוד וחי צצויכל קדשו נקראת צצויכין ולא זולת עיי"ש וצביאורנו שם, (ולעיל צצקדמה דף י"ג ריש ע"ג), ולזה אמר הכח צצמשך הדרוש דצזמן צצעלה מצדווג עמה ונותן עפה הזרע דכלול חיי צרכאן דללוחא, אז תפלה ישראל נשמעת, דלז נקראת צצויכין דחיבי כנוסיוא דכל חיי צרכאן דללוחא וכלמור: תפלה אידי. וכמי"ש (צצרימ פ' שחם דף ר"ז ע"א) שהמלכות נקראת תפלה עיי"ש

לה תחאה ג"כ עיי"ה היסוד דיוק עיי"ש וצביאורנו שם. מאן ראש צדיק דא עמודא דאמצעיטא. עיין (צזכר פ' ויאל דף קס"ז ע"א) שדרש צסוד צרכות לראש דיוק, שהיסוד והצריח נקרא ראש כמו הנוקצא דקיסטא דחמרה נפיק מניה חיכו נקרא רישא, ועיי"ש (צד"ח), דר"ל כי כמו הגקצ של המדה והכלי שהוא מקום שהיו נשפך ויואל מהכלי לחון נקרא ראש הכלי, כן הצריח והיסוד נקרא ראש, כי נקצ הצריח הוא נקצ הגוף שממנו נשפך ההצל מהגוף עיי"ש, והכח מוסיף עוד לצאר דלהכי קרא ליה הקרא ראש דיוק, כי דיוק נקרא עמודא דאמנעיטא כמי"ש (צזכר פ' צראשית דף מ"ט ע"א) דכה"ה נקרא דיוק, והנוקצא דיליה נקראת דיוק, וזה הוא פ"ה צרכות לראש דיוק, שכל הצרכות נמשכות עיי"ה היסוד וצריח שהוא הראש של דיוק, דהיינו הגקצ שממנו נמשך השפע מן הגוף שהוא חיי"ת שנקרא דיוק להשפיע לכל העולמות וכלמור תשע ברכאן אינון מתתא לעילא וכו' עיין (צפפ"ה פרק ד' משער הזמירות) דצרישא דז"א שריא עיי"ט דמע"ערון, סוד חקוני דיוקא דיליה שהס כפולים עי' מלעילא לתתא, ועי' מתתא לעילא, שהס כנגד חיי צרכאין עיי"ש, ולזה הוא מפרש צצמשך הדברים דלהכי אמר צצשונו צרכות לראש דיוק דיוקא שמחייחד הענין עם מה צצחוצ (לעיל חיקון י"ט) שם, דעיי"ה היסוד דיוק נמשך לז"א בהשפעה דחיי צרכאן מחמא עלאה וממנו לחמא תחאה, ומפרש כי ספירה היסוד הוא ספירה הכי מכתר עיי"כ נמשך לראש ז"א השפע עיי"ה היסוד צרחא דעי חקוני דיוקא צצראש ז"א מעילא לתתא מכתר עד יסוד צחור ישר, ועי' צחור חזר מייסוד עד כתר מתתא לעילא, מספר חיי, צסוד חיי צרכאן הנמשך מחמא עלאה לז"א וממנו להמלכות וכלמור: וכלה בלולא מנייהו. פ"ה כאשר קצלה המלכות כל החיי צרכאן דללוחא שכללו צבעפה שנמשך אלי מהיסוד צרחא דצרכות לראש דיוק כני"ל, אז נקראת כליה, לשון הצכלליות של כל החיי צרכאן דללוחא וכלמור, וכמי"ש (לעיל צצקדמה דף פ' עיי"ג) יסוד כ"ל נעול לון כללו ויחיה לון לכליה,

אוקמהו מארי מתניתין אין הרוכב טפל לסוס אלא הסוס טפלה לרוכב. אית טפל בטי ואית טפל בת, כגון (אייב ז) היאכל טפל מבלי מלח, והאי טפלה הכי איהי בת.

ואיהי כוס דין. דאיהו יין חושבן סרד מן יסוד.

וצריך ביה עשרה דברים כמה דאוקמהו מארי מתניתין, ואינון כחשבן י מן יסוד. ואינון עטור. ועטוף. הדחה. ושטיפה. ח"י. ומלא. מקבלו בתרי ידי. ונותנו בימין. ויהיב עינוי ביה. ומסלקו מן הקרקע טפה. ומשגריה במתנה לאנשי ביתיה. עטור מסטרא דעטרה דברית מילה. עטוף (תהלים קד) עוטה אור כשלמה. ואם הוא עני דלית ביה אלא רביעית

באר לחי ראי

שכח העטרה דברית ונקרא עטרה מלך הכתר עיי"ש, וציאורו שם צאורך. * א"ה ועיין (לעיל בהקדמה דף ג' ע"ג) וצבליר דייח דאיהי מרכב דיליה. בגין דאיהי סוס לקב"ה. וכמ"ש (לעיל דף ג' ע"ג) צבול לסוסתי צרכי פרעב דמיתוך רעיו, דהשכינה נקראת סוס לקב"ה שביח סוד מרכב דיליה, ומאן דמתקן ספירת המלכות הוא מתקן צחי סוס דקב"ה דאיהי מרכב דיליה עיי"ש וצבילאורו שם: הכי אוקמהו מארי מתני. (צמד"ר פ' וילא פ' ס"ח ס"י י) : אית טפל בטי ואית טפל בת. פי כי לשון עטרה מנינו לפעמים צנו ולפעמים צח, ושניהם משמעות אחת כדמפרש ואזיל: היאכל טפל. שפירושו דבר שמחבשל ללפת את הפת, שהפי טפל צחי כמו טפל צנו. והאי טפלה הכי איהי בת. ופי כמו טפל צנו. ואיהי כוס דין. ר"ל כי גם כוס צרהמי צבול הסעודה מרמז לתקון המלכות ליחדה עם צעלה עיי' היסוד לדיק, כי הכו"ם מצוחר סודו (צבול צריש בהקדמה דף א' ע"א) וצמק"מ שם, וצבילי רצונו (צמק"מ פ' עקב) שביח גימ' חלקים שביח המלכות רחל עיי"ש, ואמר דלרמז זה ניתן יין צחוק הכו"ם, כי יין מרמז ליסוד לדיק כדמפרש ואזיל: דאיהו יין חושבן סרד מן יסוד. עיין (לעיל תיקון כ"ג דף ס"ז ע"א) שהלדיקים הנוערים היסוד לדיק, הם זוכים לסוד יין המשומר צענבים שמרמז לסוד ה' ליראיו, כי היסוד לדיק הוא צחי יין עיי"ש וצבילאורו שם, ולזה הוא מרחיב הכא הדרוש שזה נוטעין כו"ם יין לצרהמי לתקן המלכות שנקראת כו"ם עיי' היסוד לדיק המרומז צבול יין, והתיקון הוא עיי' העשרה דברים הנאמרים וכדמפרש ואזיל: כמה דאוקמהו מארי מתני. צ"ש (צרכות דף י"א ע"א), ועיין מה (צרע"מ פ' פנחס דף רמ"ה ע"א וע"ג), (וצפ' עקב דף רע"ג ע"ג) : ואינון כחושבן י מן יסוד. והיינו כי אית י הוא מרמז חמיד ליסוד לדיק, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ח' ע"א) י יסוד לדיק יסודא דצנינא עיי"ש וצבילאורו שם: מספרא דעטרה דברית מילה. וכמ"ש (צבול פ' עקב) שם עטור, צבול העטרה

שכח העטרה דברית ונקרא עטרה מלך הכתר עיי"ש, וציאורו שם צאורך. * א"ה ועיין (לעיל בהקדמה דף ג' ע"ג) וצבליר דייח דאיהי מרכב דיליה. בגין דאיהי סוס לקב"ה. וכמ"ש (לעיל דף ג' ע"ג) צבול לסוסתי צרכי פרעב דמיתוך רעיו, דהשכינה נקראת סוס לקב"ה שביח סוד מרכב דיליה, ומאן דמתקן ספירת המלכות הוא מתקן צחי סוס דקב"ה דאיהי מרכב דיליה עיי"ש וצבילאורו שם: הכי אוקמהו מארי מתני. (צמד"ר פ' וילא פ' ס"ח ס"י י) : אית טפל בטי ואית טפל בת. פי כי לשון עטרה מנינו לפעמים צנו ולפעמים צח, ושניהם משמעות אחת כדמפרש ואזיל: היאכל טפל. שפירושו דבר שמחבשל ללפת את הפת, שהפי טפל צחי כמו טפל צנו. והאי טפלה הכי איהי בת. ופי כמו טפל צנו. ואיהי כוס דין. ר"ל כי גם כוס צרהמי צבול הסעודה מרמז לתקון המלכות ליחדה עם צעלה עיי' היסוד לדיק, כי הכו"ם מצוחר סודו (צבול צריש בהקדמה דף א' ע"א) וצמק"מ שם, וצבילי רצונו (צמק"מ פ' עקב) שביח גימ' חלקים שביח המלכות רחל עיי"ש, ואמר דלרמז זה ניתן יין צחוק הכו"ם, כי יין מרמז ליסוד לדיק כדמפרש ואזיל: דאיהו יין חושבן סרד מן יסוד. עיין (לעיל תיקון כ"ג דף ס"ז ע"א) שהלדיקים הנוערים היסוד לדיק, הם זוכים לסוד יין המשומר צענבים שמרמז לסוד ה' ליראיו, כי היסוד לדיק הוא צחי יין עיי"ש וצבילאורו שם, ולזה הוא מרחיב הכא הדרוש שזה נוטעין כו"ם יין לצרהמי לתקן המלכות שנקראת כו"ם עיי' היסוד לדיק המרומז צבול יין, והתיקון הוא עיי' העשרה דברים הנאמרים וכדמפרש ואזיל: כמה דאוקמהו מארי מתני. צ"ש (צרכות דף י"א ע"א), ועיין מה (צרע"מ פ' פנחס דף רמ"ה ע"א וע"ג), (וצפ' עקב דף רע"ג ע"ג) : ואינון כחושבן י מן יסוד. והיינו כי אית י הוא מרמז חמיד ליסוד לדיק, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ח' ע"א) י יסוד לדיק יסודא דצנינא עיי"ש וצבילאורו שם: מספרא דעטרה דברית מילה. וכמ"ש (צבול פ' עקב) שם עטור, צבול העטרה

רביעית לוג דאיהי שעורא דאתמר (שם קב) תפלה לעני כי יעטוף. הדחה ושטיפה, הדחה מלגאו, ושטיפה מלבר. ורזא דמלה (ויקרא י) וטהרו וקדשו. קם סבא חדא מבתר טולא דרשב"י, ואמר רבי רבי שפיר קאמרת. אבל האי כוס צריך לסלקא ליה בדרגוי.

עטור מסטרא דעטרה דאיהו כתר עליון על רישא דצדיק.

עטוף כגון עוטה אור כשלמה. מאי עוטה דא י' דאתעטף באור ואתעביד אויר. והאי דאתעטף איהו חכמה.

הדחה ושטיפה, דאיהו וטהרו וקדשו, טהרה מסטרא דכהנא דאתמר בכהנא טבל ועלה, אתדכי למיכל בתרומה. וקדשו מסטרא דשמאלא. ההי"ד וקדשת את הלויים.

חי

באר לחי ראי

בעלכ עיי"ש וצניחורנו שם, (וצרטי"מ פי תרומה דף ק"ה ע"א), ולזה אמר הסבא אל רשב"י ללא נכון הדרוש שדרש צניח הכוס להקנה צמדרגה האי להעמידה עם בעלכ עיי"ש, אלל דלריך לכוון ככוס של זככה והעשרה דברים שנאמר עליו צמדרגה היוחר גבוה להעלותה למעלה ראש של ז"א צסוד אשה חיל עטרה בעלה וכאמור: דאיהו כתר עליון על רישא דצדיק צסוד אשה חיל עטרה בעלה, שהמלכות עולה לראש ז"א כמש"ל מאן ראש לדיק דא עמודא דאמלטיחא, וי"ל שאמר בלשונו כה"ר עליון למי"ש המקובלים כי עטרה"ה בעלי"ה גימ' כה"ר עליון כגון עוטה אור בשלמה ע"ל (תיקון ב' דף י"ט ע"א) כי המלכות קודם התיקון ליה לה שום גוון כלל, וכד אחפשט לאנכרא חיכי עבדה גוויין לאנכרא, ורזא דמלכ עטרה אור כשלמה, וכד חיכו אור מעוטף ולא אחפשט ואיכו סחוס אחקרי אויר, אור סחוס צאוח י', וכד אפיק י' מאויר אחגליח אוש עיי"ש, ומקורן של הדברים צבז הוא (צבזר צראשית דף ע"ז ע"ב) שאמר שם דקודם שנאמר ויאמר חלקים יחי אור היה חליח צאוירא מצוח דאין סוף, ועיי"ש (צמק"מ) דמתחלה היה כל הצריחה רק צסוד עתיק שנקרא אין סוף ואז נקרא אוירא דכיה ואור הכחמה שהוא אבה גנח צבז האויר שהוא היו"ד דאויר, ואח"כ הו"ח הקצ"ה כי שהוא אור הכחמה מאויר ונשאר אויר עיי"ש, ולזה דרש הסבא שצריכין להקן המלכות עיי' בעטוף דכוס של צרכמ"ז להעלות המלכות למקום שנחצבה קודם התיקון שהוא צסוד ככתר שנקרא עתיק דשם היה האור מעוטף ולא אחפשט והי' עדיין אור הכחמה שהוא אוח י' מעוטף צבאור ואחקרי אויר אוירא דכיה וכאמור: אחרה פספרא דכהנא. עיין (צמד"ר ר"פ אחרי), וצפסיקחא שם, (וצמד"ר קבלה צפסוק הכל כאשר לכל וגו') עבוד, זה אהבן שביה עסוק צעכרתן של יצאל עיי"ש, ולזה דרש ככא דועבדו הוא מסטרא דיימיחא כעטס טכנן שהוא מסטרא

תיקון כ"ח) שם, (וצרטי"מ פי כי חלל דף רע"ה ע"א) צסוד חפלכ לעני כי יעטוף עיי"ש וצניחורנו שם: דאיהו שיעור דאות ד' ע"י צדצרי רציו (צפטי"ה פרק ג' משער חג המלכות) דאוח ד' פי מלשון ללה ועניה שחיה רחל עיי"ש, ולפי כאמור יחכן המשך כדצרים היא סוד חפלכ לעני כי יעטוף, כי עיקר העניוה של המלכות היא מסטרא דהעדר ההשפעה מיסוד לדיק, וכמ"ש (לקמן תיקון כ"ב דף פ"ז ע"א) דשכיחא היא סוד אוח דל"ח, משום דאיכי ללה בגלותא עיי"ש וצניחורנו שם ורזא דמלה וטהרו וקדשו כדצרים אלו כחצ גם (לעיל תיקון כ"ח דף ע"ב ע"ב) שחקנו ככוס הדחה ושטיפה ורזא דמלה וטהרו וקדשו וכי עיי"ש וצניחורנו שם, וככא ממשך הדרוש לגבי תיקון המלכות עיי' היסוד לדיק, כי וטהרו וקדשו שניכס מרמזים לתיקון היסוד לדיק, כי עכרה מצוחר (צמד"ר צשלה פי כ"ג סי' י"ב) הכילה מעידה עליו שאנו טכורים עיי"ש, וקדושה מצוחר (צפירש"י ר"פ קדושים) שכל מקום שאחכ מולח גדר ערוה שם אחכ מולח קדושה, והוא (צמד"ר גשא פי ט') : שפיר קאמרת. שדרשה צניח הכוס שמרמז לתיקון המלכות, והעשרה דברים שנאמרו צו מרמז לענין תיקון המלכות איך שבעל מזדווג עמה ציסוד לדיק: אבל האי כוס צריך לסלקא ליה בדרגוי. פי כי הכה צענין תיקון המלכות יש צ' דרגין צתיקוה, האי הוא להקנה שחעמוד עם בעלה פצ"פ ובעלה חדווג עמה ציסוד לדיק כ"ל. אחמס הכה יש עוד מצדנה גבוה מזו שהמלכות עולה לראש ז"א ועטרה חפארה צסוד אשה חיל עטרה בעלה כנזכר (למעלה תיקון ב' דף י"ט ע"ב) ואיח עטרה צראש אוירא ואיכו כתר עלאה ודאי, ועיי"ש צניחורנו מה שכבאחי מדצרי רציו (צפטי"ה צפרק צ' משער ר"ח), ועיין מה עוד (לעיל תיקון י' דף כ"ד ע"ב), (וצבזר צראשית דף כ"ד ע"א וע"ב) דעיקר תיקון המלכות היא להעלותה למעלה ראש של ז"א צסוד אבן מאסו הצוניס היחכ לראש פכז צבחי אשה חיל עטרה

ח"י מסטרא דצדיק ח"י עלמין כליל ח"י ברכאן דצלותא.

ומלא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

ומקבלו בשתי ידיו ונותנו בימין, דא ההוא דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו. כי ימינך פשוטה לקבל שבים. ואיהו (שמות טו) ימינך י"י (דף פ"ה ע"א) נאדרי בכח. תרין ידין אינון ה"ה. חד שמאלא וחד ימינא. ובגין דא צריך לאתיהבא בחמש אצבעאן משום (תהלים קיז) כוס ישועות אשא.

ונותן

באר לחי ראי

ציוניא וחס"כ יחזור גם סערא דשמאלא לכיות ימינא וכאמור כי ימינך פשוטה לקבל שבים. הכה צ"ס (פסחים דף ק"ע ע"א) איתא ידו של הקב"ה פחוטה כדי לקבל צעלי השוכה מפני מה"ד. (ופירש"י ורש"ים) מפני מה"ד שמקטרגת ואומרת לה תקבלם עיי"ש, ולא נזכר שם ימינא וחדרבה קוי"ל בעלמא דחיבת יד כולל בין ימין וזין שמאל, וכמ"ש צ"ס (מנחות סוף דף ל"ז וריש דף ל"ז) יד הוא שמאל וכו' אצט יוסי אומר מלינו ימין קרוי יד עיי"ש, ולשון זה דימינו פשוטה לא מלאחי]* א"ה בעירו ידוידו רבז החוי"צ מו"ה מאיר זצ"ל הכהן נ"י מפסיק כי מצוה"ר (צפרקי דרי"א פרק כ"ז) לענין חס"כ, ח"ל מה עשה הקב"ה פשט יד ימינו ובעציר את תפלתו מעליו וקבל את השופחו עכ"ל, וכן (צילקוט ישעי' רמז שני"ז) זשא"כ"כ חלוחי היא שנות ימין עליון, חרי"ש בר נחמני על שלח חליו פניך דחשובה נשחית הימין וכו' עיי"ש עוד] אמנס נוסח זה מצוה"ר (לעיל תיקון כ"א דף נ"ה סוף ע"א), (ולעיל תיקון ו' דף כ"ב ע"ב) דאיהו ימינא פשוטה לקבל שבים דהכל חלוי דחיובתא דימין שכינתא עלאה עיי"ש וצביאורו שם, ועי' דצדרי רצונו (צפסי"ה פרק י"ע משער העמידה) דצרכה השינו שצ"ה הכו"ד משחז"ל כי ימינך פשוטה לקבל שבים, כי אמא היא צקו השמאלי וצ"ד שמאל שלה יש צב חסד מסערא דימין, וכהסד הוא ימין פשוטה לקבל שבים עיי"ש: ואיהו ימינך ה' נאדרי בכח. והיינו ג"כ ע"ד הכזר וכמ"ש (צזכר פי קרח דף קע"ה ע"א) דפסוק זה מרמז דצ"י ז"ל לאלהא שמאלא ציוניא, וכל מה דאיהו עבד מצעי ליה דלא יתן כלינא אלא ציוניא עיי"ש: תרין ידין אינון ה' ה'. כן כתב גם (צזכר פי עקב דף רע"ב ע"ב) מקבלו בשתי ידים ה' ה' ונותנו צימין כי ה' עליונה להסד ה' שניה לגבורה עכ"ל, וצוה"ר הדברים הוא עפמי"ש (לעיל סוף תיקון כ"ב דף ס"ח ע"ב) שיש צידים בעליונים צ' צח", יש יד עלאה שהוא סוד ה' עלאה, ויד התאה שהוא סוד ה' התאה עיי"ש וצביאורו שם: חד שמאלא וחד ימינא. צביאור הדברים עיין (צפרדס צערי הכתום, ערך יד) וסוד ה' ידות הם צ' הכיין ה' עלאה ובי התאה וז שמאלת

מסערא להסד, וכמ"ש רצונו (צפ"ה סוף פ"ב משער המקיפוס, וצלקי"ה פי יתרו וצ"ד) שהוא סוד קו ימין: דאתמר. צ"ס (פסחים דף ל"ה ע"א) וצ"ד: שבל ועלה עיין (צראשית חכמה פי י"א משער האהבה) צביאור ענין נקיות מצוה"ר לידי עברה, שכתב שיש צ' מיני עברות, יש עברה צמקוס מים שהוא מסערא להסד, ועברה צ"ה מסערא לגבורה עיי"ש לדרכו. ולזה הוא ממשיך הכה הדרוש למשי"ה לחז"ל צכהן עבל ועלה וכו', כי עיקר תיקון הכהן שהוא איש ההסד הוא ע"י עברה עבולה צמקוס מסערא להסד, וע"כ אמרו צכהן עבל ועלה, דהיינו כי זה הוא עיקר עלייתו וכאמור: וקדשו מספרא דשמאלא וכו'. וכמ"ש (לקמן דחיקונים הנוספות תיקון ג' דף ק"מ ע"א) קדושה איהו מסערא דלויס בה"ד וקדשה את הלויס, ועיין (לעיל בהקדמה) אימא נחות צקדושה דלויס משמאלא, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף נ"ה ע"ב) דקדושה מסערא דלויס, כדכתוב וקדשה את הלויס עיי"ש וצביאורו שם: מספרא דצדיק ח"י עלמין. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) עיי"ש וצביאורו שם: כליל ח"י ברכאן דצלותא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ט סוף ע"ב) דנדיק ח"י עלמין כלול ח"י ברכאן דלוחא עיין שם וצביאורו שם, ועי' צביאורו לעיל צ"ה צ"ה חשע ברכאן אינון וכו': ומלא מספרא דעמודא דאמצעיתא. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"א ע"א) צהבוא זמנא דמתחייחדת עם צעלה דהקריאה כוס מלא עיי"ש וצביאורו, והיינו ע"ד שמצוה"ר שם (דף נ"ז ע"א) דז"א שהוא אות ו' נקרא מלא דאיהו מלא דכלא עלאה ותהאה, והמלכות נקראת מלא"ה עיי"ש. ע"כ צזמן צעלה מתחייחד עמה גם היא נקראת מלא על שם צעלה וכאמור: : דא ההוא דאתמר ביה סימינו אש דת למו. עיין (צזכר פי יתרו דף פ"א ע"א וע"ב) שדרש מימינו אש דת למו, דצשעת מתן תורה וכלל שמאלא שהוא אש ציוניא שהוא החורב והתכלית דה צדא. ושמאל אחסור לכיות ימינא עיי"ש, ולא אמר דענין הקבלה שמקבל הכוס צ"י ידים וחסי"כ נותנו לימינו מרמז לענין זה, שיהיה וכלל שמאלא

ונותן עיניו בו. עלייהו אתמר (שם קמח) עיני כל אליך ישברו. ואינן תרי סמכי קשוט דאינן
י. דאינן בת עינא ימינא ובת עינא שמאלא וביניהו ו זעירא זעיר אנפין. דאיהו
(שיר ח) שוקיו עמודי שש.

ומסלקו מן הקרקע טפח מסטרא די זעירא חכמת שלמה.

ומשגרו

באר לחי ראי

שאלה רמז שזריך ליתן עיניו ככוס של זככה, לתקן
המלכות זכחתי צי עינים שזכה שזכס סוד נוי"ה זכחא
דצי יודיין של ויירר וכחכר: וביניהו ו זעירא עיין
(לעיל תיקון כ"ג דף ס"ד סוף ע"ג) שכתב וחות ו
אפי"ג דליכו ו עלאה זכחתיכס בעמודא דאמלטיחא,
כד נחית לדיק לזכחתיכס זכחתי כ, ו זעירא זכחתי,
ועי"ש זכחתיכס דז"א מלד עלמו נקרא ו רכחתי,
זכחתי מלד השפעתו להמלכות דרך יסוד לדיק שלו
הזכר להקטין ולמלס עלמו ככל הוי"ק שלו כדי שיוכל
היסוד לדיק לקבל השפעתו ולהעביר השפע להמלכות
עי"ש, ולזכ דרש הכא שזכ סוד של ונותן עיניו צו
לתקן היסוד לדיק דז"א סוד ו של הוי"ה שזכא הקו
האמלטי של הא שממנו יונקיס כצי יודיין סוד צי
העינים כני"ל שנקרא מלד השפעתו להצי יודיין כני"ל
זכחתי ו זעירא זכחתיכס: זעירא אנפין עיי זכחתי
רציו (צסי מצוא שערס, שער צי ח"צ סוף פ' צי
זכחתי הכלל העולה) שכתב טעם למכ שהעמודא
דאמלטיחא נקרא ז"א שמורה על עיני קטנות שעיקרו
אינו חלה ו ספירות עי"ש (ובגבורות רכז ו למח
שס), והכא אמר להמשך הדרוש שנקרא כן מלד
השפעתו דרך היסוד לדיק להמלכות שז"א זכחתי חס
הוא מתקטן ומלמס עלמו זכחתי ויק שזכא סוד חות
ו זכחתי דאיהו שוקיו עמודי שש. מתפרש לפי
האמור שוקיו שזכס סוד צי יודיין דאינן תרין עינין
זכחתי דתרין סמכי קשוט, עמודי שש, היינו כי
עמודיכס שעליכס הן סומכין לקבל השפעתס ויניקתס
הוא ז"א שזכא סוד ו זעירא שמרמז לסוד ויק זכחתי
מסטרא די זעירא חכמת שלמה. עיין (לעיל
זכחתיכס דף ח' ע"א), (ובתיקון כ"א דף ס"ג ע"ג)
דמלכות נקראתי ו זעירא עי"ש זכחתיכס שס, ודרש
הכא שזריך לתקן המלכות שז"א ו זעירא זכחתיכס
זכחתי למעלה זכחתיכס עפח, והיינו כני"ל (זכחתיכס
פי פנחס דף רמ"ה ע"א) צכוד מ"ש זכחתיכס של זכחתיכס
ומגזיכו עפח, דזעי לזכחתיכס המלכות זכחתי ו זכחתי
עפח וכי עי"ש, ודרש גס הכא שזריך לתקן המלכות
שז"א עפח זכחתיכס למעלה זכחתיכס וקמכ רק זכחתי ו
זעירא, להמלכות זכחתיכס שיעור קומתו של זכחתיכס עפח
נקראתי חכמת שלמה, וכני"ל (לעיל תיקון ו דף כ"ד
ע"ג וכ"ה ע"א) זכחתי ו זכחתיכס המלכות זכחתיכס עפח
לזכי זכחתיכס זכחתיכס שיעור קומתו, זכחתיכס זכחתיכס
עליה

שמאלית חו ימנית, והטעם כי זו נטייתה אל הימין חו
נטייתה אל השמאל עי"ש ובג"ד צריך לאתייבא
בחמש אצבעאן וכי עיין (זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס
דף ח' ע"א) כוס של זכחתיכס זכחתיכס על חמש
אצבעאן, כגונגה זכחתיכס על חמש עלין תקיפין.
ושזכחתיכס זכחתיכס של זכחתיכס, ואינן חמש אצבעין
חקרון ישועות, ועל חזא זכחתיכס כוס ישועות זכחתיכס,
ועי"ש (זכחתיכס זכחתיכס רכז זכחתיכס) זכחתיכס זכחתיכס
שזכחתיכס סוד שזכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס,
שזכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס סוד כי חסדיס כסוד זכחתיכס
זכחתיכס סוד כוס של זכחתיכס, ומכ שזכחתיכס קורא
זכחתיכס כוס ישועות היינו כי מלד עלמה היא כוס של
זכחתיכס ומלד שמושיעין זכחתיכס להגלל ממחש עלין תקיפין
נקרא כוס ישועות עי"ש, ולזכ אמר הכא זכחתיכס זכחתיכס
כיון שמקבל הכוס צי ידים שיש זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס
ימין סוד כי חסדיס, וכי אצבעות זכחתיכס שמאל סוד
כי עלין תקיפין כ"ג, ע"כ זריך להתיישב ככוס על
חמש אצבעות זכחתיכס ימין כדי שזכחתיכס זכחתיכס
דחסד יסודו זכחתיכס הכוס שזכחתיכס המלכות להגלל זכחתיכס
עלן תקיפין שזכחתיכס כ"ג, זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס
שס זכחתיכס כוס ישועות זכחתיכס: עליהו אתמר
עיני כל אליך ישברו. עיין זכחתיכס רציו (זכחתיכס פרק
כי משער הזמירות), (זכחתיכס זכחתיכס) צכוד פסוק זכחתיכס
עיני כל אליך ישברו, דזכ עינים של המלכות רחל
שזכחתיכס נוי"ה דישא דרחל כזכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס
קשים צכוד תרין דמעין דנחתין לימח רזח זכחתיכס מונעין
הפרנסה, והתיקון של כצי עינים שלכ להמתיקס עיי
כצי שמות קפ"ד קס"א עי"ש, והזכחתיכס יתאחדו עס
זכחתיכס (הקס"א זכחתיכס לזכר פי פקודי דף רכ"ה ע"א
זכחתיכס כ"ח) זכחתיכס זכחתיכס שזכחתיכס יסוד דזכחתיכס זכחתיכס
עיני כי עי"ש, ולזכ דרש הכא שזריך ליתן עיניו זכחתיכס
שזכחתיכס המלכות כני"ל לתקן עינים צכוד עיני כל אליך
ישברו להמשך חלי השפע של כצי מוחין קפ"ד קס"א
זכחתיכס. ואינן תרי סמכי קשוט דאינן ו י. עיין
(לעיל תיקון ז דף פי ע"ג) שדרש שס צכוד כצי
יודיין של וי"ל, שמרמזים לסוד כצי עינין שזכחתיכס נוי"ה
שזכחתיכס זכחתיכס צכוד תרין דמעין דנחתין לימח
רזח, משום דפסק זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס
זכחתיכס ו מן וי"ל שזכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס
זכחתיכס כצי יודיין עי"ש זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס זכחתיכס

ומשגרו במתנה לאנשי ביתו, דא אימא עלאה דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו. ובגלותא לית לן אלא ארבעה, חיי, מלא, שטיפה. הידחה. וסימניך חמשה. ואינן מסטרא דאת ה, דאיהי רביעית לחשבנא, ואיהי דלית. עניה, בגין דאסתלק מינה ר דאיהו שית דרגין.

הכוס איהו ברזא דיאקדונקיי דאיהו כ"ז היס. כ"רס בחשבנא אלקיים :

תקונא ארבעין ותמניא

בראשית תמן תר"י, תמן שב"ת. כגוונא דא בראשית. ב"רא שי"ת. ואינן תרי שבתות. עלייהו אתמר (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וגו'. תרין זמנין אדכיר הכא שבת. לקבל שכינתא עלאה ותתאה.

לדרתם מאי. לדרתם. אלא זכאה איהו מאן דעביד לון דירה בשבת בתרי בתי לבא, ואתפני מתמן יצר הרע דאיהו חלול שבת.

ברית

באר לחי ראוי

בחושבנא אלקיים עיין (בזכר צבקהמך דף ז' ע"א) צכוד צראשית צרא אלקיים, דנשעת צריחא כעולם לתחברו ולשתתפו אותיות אליה עם אותיות מיי, צכוד מיי צרא אליה, כי אליה מרמז לסוד ויק ד"א ר פעמים ר גימי אליה, ומיי מרמז למלכות, כאשר חמא עלאה אוזיפת מלכה לברתא וקשיעת לה צקשיטתא שתיכי ראוי לזוג עי"ש (ובמק"מ) (ובאזכ"ח) שם צלריכות, ולזה הוא ממשיך הכא הדרוש צסויס המחמר איך מתקנין את המלכות צכום של ציכמיז לזווג צבעלה כזכר, ואמר דזכו כרמז אשר כ"רס גימי אלקיים שהוא צכוד מיי צרא אליה, אשר עיי ככ"רס מתייחדים ז"י מיי עם אליה ציחודא שלים וכאמור :

עליה ותרצ חכמת שלמה עי"ש וצביאורנו שס, (ובתיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) עי"ש וצביאורנו שס : דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו. עיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ט ע"א) דאמא עלאה נקראת מתנה, ושפע הכא מסערא דאמא נקרא מתנה, כי הוא אולר של מתנת חס, וע"ז אנו אומרים ישמה מש צמתנת חלקו כי חלקו של משה היה צקבל מתנה יתירה מהני ע"צ שס צאים צצחי מתנה דייקא עי"ש וצביאורנו שס, ולזה דרש גם הכא ומשגרו צמתנה לאנשי ביתו, היינו שממשיך צרכה ושפע להמלכות שהיא הכום מאמא עלאה שס היא מקור המתנה וכאמור : ובגלותא לית לן אלא ארבעה. הוא מימרא צש"ס (צרכות דף י"א ע"א) ר דברים נאמרו צכום וכי אר"י אנו אין לנו אלה ארבעה צלבד, ודרש לה הכא דמ"ש אנו אין לנו אלה ארבעה קאי על המלכות עתה צזמן הגלות שהיא צצחי אות ד' שהיא דלה ועניה וכדמפרש ואזיל. ואינן מסטרא דאות ד' וכי. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"א) דאות ה' מרמז לסוד המלכות כשהיא מתוקנת צכוד ד"ו פרלופים, ה' הוא כעורה ד' עם ו, וד' היא בגוקצא שהיא דלה ועניה לית לה מגרמכ כלום, ואות ו' הוא ויק ד"א, וכד חסתלק ממנה צעלה שהוא אות ו' אשתחרת דלה ועניה, וע"ז מרמז כענין מ"ש דעתה לא אשתחר צתיקון הכום של צרכה אלה ד' דברים סוד ד' צגין דאסתלק ממנה אות ר עי"ש וצביאורנו שס : דאיהו ר דרגין. כלומר ויק ד"א צעלה כניל : דאיהו כ"ז הי"ס פי כשכתיבם שהיא המלכות מתייחדת צבעלה אז היא צשלימות, שהאות ה' הוא צנורתו צשלימות צכוד ד"ו פרלופים שהוא כ"ז מספר הוי"ה והי"ס מספר אדני : כו"ס

תמן תר"י, תמן שב"ת. עיין (לקמן תיקון ע' דף קצ"ו ע"ב) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת, והא אוקמוכו דאינן תרין שבתות, אמא עלאה צחלת דרגין, ואמא תחאה צחלת דרגין עי"ש. ועיין (לעיל תיקון י"ט דף מ' ע"ב) דב"י שבתות הם שבת הגדול צינה, ושבת הקטן מלכות, ועי"ש צביאורנו שהצחתי דברי (כרע"מ ע' יתרו דף י"ב ע"א) דשבתא דיומא הוא שבת עלאה, ושבתא דליליא הוא שבת תחאה עי"ש, ולזה דרש הכא נועריקון צראשית תר"י שצ"ת, שמרמז לסוד כ"י שבתות, שבת עלאה צינה, ושבת תחאה מלכות וכדמפרש ואזיל : בר"א שי"ת. הוא ע"ס ולי' בר"א שתי"י וכמ"ש ככ"מ : מאן דעביד לון דירה בשבת. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ע' ע"א) לדחוס חסר כתוב מלשון דירה עי"ש, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון ר דף כ"ב ע"ב) לעשות את השבת לדרתם, זכאה איכו

ברית עולם, דא צדיק דשריין תרווייהו עליה. חד לאמלאה ליה, וחד לאתמליא מניה.

בני ישראל, אינון תריין כליין נצח והוד. בנוי דישראל סבא עמודא דאמצעייתא, תלת שביעי שביעי שביעי אלין תלת אבהן.

עונג

באר לחי ראי

מאן דמתקן לה דירה נאה בלביב ועי"ש צביאורנו, כי הלכ הוא מדור ומשכן של הנשמה, ע"כ לכבוד הנשמה היחידה שבה בשנת וי"ט לשכון בתוכה, לריך לנקות את הלכ מכל מדה רעה עי"ש: בתרי בתי לבא ובר. עיין (לעיל ריש תיקון כ"ב דף ס"ג ע"א) ותרון בתין חיה בלכא ואינון ה' עלאה וה' תתאה עי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש ושמו בניי את השנת לעשות את השנת לדרתם, לעשות בלכו דירה נאה לכ"ב הרי"ן, שהם סוד ה"ב שנתות דאמא עלאה ודאמא תתאה וכאמור. ואתפני סתמן יצה"ר. ע"י צדרי רבינו (בטי"ח פ"ד משער קאצ"יט) צביאור עיין הלכ שיש לו צ' חללים, ומלאך הי"ט מתלבש בחלל הימין, ומלאך הי"ב מתלבש בחלל השמאל עי"ש, ולזה אמר דהכונה לה"ב שנתות צ"י חללי הלכ, הוא לתקן ה"ב ירין הטוב והרע שיהיו עושי רעונו יתצ"ש, וע"ד שאחז"ל צ"ש"ס (צרכות דף י"ד ע"ב) בכל לצדך צשני ירך צ"י"ט וצ"ה"ר עי"ש, ודרש הכא לריך להפנות הי"ה"ר גם מחלל השמאלי שצ"ב: דאיהו חולף שבת וכמ"ש (לעיל תיקון ל"ו דף ע"ג ע"ב) וצ"ד, מחלליה מות יומת, מאן דעאל רשו נוכרח בחלל דילה עי"ש וצביאורנו שם: דא צדיק דשריין תרווייהו עליה פי שצחי ה"ב שנתות האמורים, שהראשון הוא שנת עלאה סוד שכינתא עלאה אמא, וה"ב הוא שנת תתאה שכינתא תתאה מלכות נוקבא דז"א, שניהם שריין צבריה עולם, כלומר שהיסוד דז"א אחיד בתרווייהו, וכמ"ש (לעיל בתיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) שמה"ט אומרים בשנת צ"פ צחי כלב צחי כלה, שמרמז לסוד ה"ב שנתות שנת עלאה שהיא צ"ה, ושנת תתאה שהיא המלכות, שנמשך ע"י היסוד דז"א השפע מצניה למלכות צסוד את שנתותי השמרו, היינו שישמרו סוד צ' שנתות ע"י נטירת יסוד לדיק עי"ש וצביאורנו שם, (ולעיל בתיקון הקדום דף פ"ד ע"א) צסוד ויכל חלקים ציום השציעי דא אמא עלאה עי"ש וצביאורנו שם בצאוך: חד לאמלאה ליה וחד לאתמליא מניה. וכי"ו דה"ז הוא ממשך חלוי השפע מאמא עלאה שהיא סוד שנת עלאה ע"י היסוד לדיק שלו, וכאשר הוא פגמו נתמלא אז הוא משפיע וממשך השפע למלכות סוד שנת תתאה. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"א. ותיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) צסוד שהי כהפוח חוברת וגר עי"ש וצביאורנו שם: בני ישראל וכו'. היינו כמ"ש רבינו (בטיע"ט פ"י ח"א בדרוש מחל"ח

השקל) דבני ישראל הם סוד נוי"ט עי"ש. תריין כליין. עיין (צפרדם צערכי הכנויים ערך כליות) כי נוי"ט הם נקראים כליות ושורשם הוא ציסוד לדיק ברית קודש, והם נקראין כן מטעם קבלתם ע"י הציבה מן החכמה עי"ש, ולזה דרש הכא בצמשך הדרוש ושמו צ"י את השנת וגר ברית עולם, היינו שעי' שמתקנים היסוד לדיק ברית קודש נמשך השפע לנוי"ט סוד צ' כליות מחכמה עלאה ע"י הציבה וכאמור: בנוי דישראל סבא. עיין (לעיל בהקדמה דף ג' סוף ע"א) שמע ישראל צרא דסבא דסבין ודא חכמה עלאה, ועי"ש צביאורנו שהצחתי מדברי רבינו צ"ה כי החכמה עלאה מחלק ל"ב חלקים, חלק העליון נקרא אבא, וחלק התחתון נקרא ישראל צבי"א, וז"א שנקרא ישראל סהם הוא מקבל הארתו מחלק התחתון של החכמה נקרא ישראל סבא עי"ש. ולזה דרש הכא דמה שאמרנו שגרי"ה שהם סוד תריין כליין נקראים בני ישראל, הנה יען כי אנו מדברים צנוי"ה דז"א, ע"כ ממילא מוזן דמה שאמרנו דנרי"ה נקראים בני ישראל היינו ר"ל שהם בניו של חלק התחתון לחכמה שנקרא ישראל סבא אשר משם מקבלים הרי"ק דז"א בכלל הארתם וכאמור. עמודא דאמצעייתא. גי' הבר"א. וביום השביעי דא עמודא דאמצעייתא כלול תלת אבהן תלת שביעי שביעי שביעי עונג שבת וכו' וכו"ל, והמשך הדברים צ"ה מוזן עפ"מ"ש (לעיל בתיקון הקדום דף פ"ד ע"א) צסוד ויכל חלקים ציום השציעי, דיסוד נקרא שציעי משום דציה כלול כל שצע ספירין, ועי"ש עוד (ולעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) שכתב דבחר דכלול ציסוד כל ה"ב ספירין, כלול ציה גם תלת ספירין עילאין, וציה אתקריאו גם בתלת אצבן שציעיית, ומכ"ע נאמר בשנת תלת שציעי שציעי שציעי עי"ש וצביאורנו שם, ולזה מוזן הדברים כאן ללחאר שאמר למעלה דפי' שמירת שנת מתקנים ה"ב צנים שמהם נוי"ט צרא ושמרו בני ישראל את השנת, הוא ממשך הדרוש וחאר לזה מסוים הפרשה זו וציום השציעי שנת וינפש, כי ציום השציעי הוא מרמז לתיקון של עמודא דאמצעייתא שהוא יסוד לדיק שהוא המקבל השפע מישראל סבא ומשפיע לבני ישראל שהם סוד נוי"ט, וקרא ליה להיסוד לדיק עמודא דאמצעייתא על דרך שכתב (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ה סוף ע"ב) חותמא דא עמודא דאמצעייתא, ועי"ש צביאורנו שהיסוד לדיק בזמן שהוא מקשר זיי ומשפיע שפע

עונג שבת (ראשית ב) ונה"ר יוצא מעדן להשקות את הגין. ונהר. אית נהר ואית נהר. אית נהר דאתקרי נהר פלגיו. ואית נהר דאתקרי נחל קדומים. עדן עלאה עליה אתמר (ישעיה סד) עין לא ראתה אלקים זולתך. האי נהר איהו ו' דנפק מעדן עלאה דאיהו א, ואעבר בין אבא ואימא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי. ומתמן אשקי לגנתא דאיהי שכינתא תתאה.

זכאה

באר לחי ראי

כתר עליון דליכו מופלא ומכוסא ובג"ד אחמר צעדן מצין י"ק ולית עדן חלא כתר עליון דליכו מופלא ומכוסא ובג"ד אחמר צעדן עין לא ראתה חלקים זולתך עיי"ש וצביאורנו שס. דאיהו א' וכו'. פי כי הכה פנימיות הענין האמור כאן צסוד ונהר יולא מעדן שהוא צרחא לעין לא ראתה חלקים זולתך, מצוחר (צזכר פ' ויקבל דף ר"י ע"ב) ונהר יולא מעדן, כי גן הוא עדן דלתתא שהוא נקודה תתאה, ועדן הוא עדן עלאה שהוא נקודה עלאה, וע"ד כתיב עין לא ראתה חלקים זולתך, דא נקודה תתאה דליכו ידע האי עדן דלתתא דעמיר צגנתא, ולית מאן דידע ליה חלקים זולתך דא עדן עלאה שהוא נקודה עלאה על כלא דליכו רחא דעלמא דתתי דליכו ידע לנקודה תתאה צסוד הכהר דנפיק מניה ורוי ליה מאן דידע ליה צר איכו דכתיב חלקים זולתך, דליכו חסיד לעילא לעילא עד חץ סוף וכו' עיי"ש ובמק"מ שס, ולזה הוא מוסף הכה להמשך הכרוש שזכ סוד נורה אות א, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון מ' דף פ' ע"ב) דנורה אות א הוא י עלאה וי תתאה, ואות ו' צחלמא הוא מרמז לסוד נקודה תתאה שהוא חכמה תתאה סוד המלכות עולה לנקודה עלאה סוד חכמה עלאה שנקרא תעלמות חכמה דתחות כתר עלאה ועלייתה הוא עיי' האות ו' דליכו עץ חיים עיי"ש וצביאורנו שס, ואמר הכה להוסיף על הכרוש שזכ הענין דנהר נפיק מעדן וגו' שהוא צרחא לעין לא ראתה חלקים זולתך, ג"כ מרומז צנורה כ"י יודי"ן וכו' שצנורה אות א שהי דלתתא הוא עדן דלתתא רחא דחכמה תתאה, ועיי' ענג שצח עולין מגי"ש בתחתון שהוא חכמה תתאה לגי"ע עליון שהוא חכמה עליה עיי' אות ו' שהוא סוד ונהר יולא מעדן כ"ל והוא הסוד של עין לא ראתה וגו' כי העדן עלאה סוד תעלמות חכמה וכאמור: ואעבר בין או"א וכו'. וכמ"ש (ברע"מ פ' טו דף כ"ע סוף ע"א) לסוד בהשמה יתירה שמשגיגים צשצח הוא צרחא דגשמת כל חי, וצבאי נשמה יתירה תכלל י"ק דאינון אבא ואמא, דעלב אחמר עין לא ראתה חלקים זולתך, בגין דליכו מרכבם לעילת בעילות דליכו מכוסה ולא שליט עליה עינא ובגין דא עין לא ראתה, ורוחא יתירה שמשגיג צשצח הוא נכר דנפיק מעדן מצין ח"י"א ומכלב ח"ק שנין ומצי לשתיאחא דליכו

מז"א להנוקבא נקרא הוא עמודא דתמלתיחא עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ה ע"ב) לדיק קשורא דיליה עמודא דתמלתיחא דגוף וצריח חשבינן חד עיי"ש וצביאורנו שס, ואמר הכה דגם מלך קבלתו השפע מישראל סבה ומשפיע לנריה נקרא היסוד עמודא דתמלתיחא, וכמ"ש כעין זה גם (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט ע"א) דנריה חתשקין עיי' לנורה דליכו עמודא דתמלתיחא דכלול כלא וליכו צריח דכלול ציה ציה כל הצדיק דגופא עיי"ש וצביאורנו שס, ולא ממילא צחר דכלול ציסוד כל ספירות דז"א, כלול ציה גם תלת ספירן עילאין סוד תלת אבן ברמחין צתלת שציעי שציעי שציעי בהאמר צשמירה שצח וכאמור: ענג שבת. תתה מפרש גם שאר עניני שצח, ומפרש תתלה סוד ענגי שצח שצוחר (צזכר צראשית דף כ"ו ע"א) שהוא כולל עדן נהיר ג"ן, ר"ת ענג, צסוד ונהיר יולא מעדן להשקות את הגין עיי"ש. ונהר יוצא מעדן. היינו כמ"ש (צזכר פ' עקב דף רע"ג ע"א) למיכל תלת סעודתין צשצח צרחא דענג שצח כמ"ש אז תפעג על כ' שלח נאמר ונהר יולא מעדן להשקות את הגן, ומאן ללא מקיים לח וליח ליה לקיימן אחתפך ליה ענגי לגגי"ע נרעה עיי"ש. אית נהר ואית נהר. וכמ"ש (לקמן ר"ש תיקון י"ב דף פ"ח ע"א) ת"ח כמה נהרות חינון משניין דא מן דא חית נהר ואית נהר וכו' עיי"ש וצביאורנו שס: עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה וגו'. עיין (צזכר פ' תתה דף קפ"ב ע"ב) דאית עדן עלאה ועדן תתאה, וצין עדן עלאה לתתאה הוא כיתרון האור מן החושך, ועל האי עדן עלאה אתמר עין לא ראתה חלקים זולתך עיי"ש, ואמר הכה כי מי שמקיים ענגי שצח זוכה לתפעג נהר של עדן עלאה שעליו נאמר עין לא ראתה וגו': האי נהר איהו ו' דנפיק מעדן עלאה. וכמ"ש (צזכר פ' צראשית דף כ"ו סוף ע"א) ונהר דא עמודא דתמלתיחא יולא מעדן דא אמא עלאה, להשקות את הגן דא שכינתא תתאה, דצכהוה זמנא אתמר צמשה וישראל אז תפעג על כ' צעניג דליכו עדן נהיר ג"ן עיי"ש, ועיין (לעיל צבקרמא דף י"ב ע"א) לסוד ענגי שצח, הוא נהיר יולא מעדן להשקות את הגין דליכו עדן גשמתין ו' נכר דנפיק מעדן מצין י"ק ולית עדן חלא

זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. והכי הוא ודאי. דכל מאן דכעיס כאלו אוקיד נורא דגיהנם.

ארבעים מלאכות חסר חד. אינון לקבל ארבעים מלקות חסר חד בשבת. ואינון עשרה דלקה אדם, ועשרה לחוה, ועשרה לנחש, ותשעה לארעא. ובגין דא אמרו מארי מתני אין לוקין בשבת. דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות.

יציאות השבת שתיים, אינון עקירה והנחה דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית ואנח ליה ברשו נוכראה. מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתי מרשות דילה ואנח לה ברשו אחרא דאיהו מרה וטחול. ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהי רשות הרבים.

הכי

באר לחי ראי

אינון רזעב לאלקאכ מסערה דשפחה זישא, וכשנה ללא שלטנא שפחה זישא על עלמא ע"כ חץ מלקין עיי"ש וצביאורו שם, אמנס כאן שכח עכך אמרו מארי מהניחין. הכה חפשי זשני החלמודים צבלי וירושלמי וגם צמדשים שלפניו ולא מלאחי לשון זה צום מקום, וכש"ם (סכודרין דף ל"ב ע"א וע"ב) לא חכר רק שמיחה צ"ד חין דוחה שנה עיי"ש, חכן (ברמז"ם פכ"ד מה' שנה כ"ו) כחז כן לחין מלקין בשנה עיי"ש, ועיין (במג"א סי' של"ט סק"ג) שמחמה על הרמז"ם צזכ דמג"ל זאה עיי"ש. [ועיין בהגהות הרמ"ז על הח"י דף י"ב, שכח כן.] ולפי האמור כאן הכי לפיכך שהוא מימרא ממארי מהניחין אשר צודאי נמלא כן צאיח צרייתא צחוספתא או צמכילתא וכיולא, וא"כ י"ל צודאי שלפני (ברמז"ם) היחכ ג"כ סודרה מימרא זו צאיח צרייתא צחוספתא או צמכילתא וכיולא: דאלין מלאכות אינון חשובין לישראל לקבל מלקיות. כלומר דצמניעה עשיות הל"ט מלאכות בשנה, מהקנין חטאו של אדוכי עפ"י נהגלגל החיוב של הל"ט מלקיות וכאמור: יציאות השבת שתיים. הוא מפרש צזכ פנימיות כטעם של איסור עקירה וכנחה מרבי לרי"ב כאמור צמשכ וגמ רפיק דשנה: עקירה והנחה דעביד לון בבת אחת. הוא מפרש צזכ כענין דקיי"ל צש"ם שם (דף כ"י ע"א) צדון המעציר ד' אמות צרכי, דצעינן עקירה וכנחה צנה אחת, לחפוקי אס עמד לפוש צאמלע דפטור, משום דסוד ד' רשיות דשנה הוא סוד ד' רחיות כוי צחי ד' עולמות אציי, וכמ"ש רבינו (צליקוטי כש"ם צמס' שנה) שם עיי"ש, וכקדושב הכ צריכין להיות דצוקים צצ"ז צאחדות גמור. ומי שפוגם צאיסור כולאכ צרכי הוא עושכ פיבוד צן הדצקים, וע"כ כוי מהנחי ככלככ של איסור כולאכ שיכוכ כעקירה וכנחה צנה אחת דייקא: בארעא נוכראה דאיהי רה"ר. וכיינו כמ"ש (לעיל חיקון כ"א

לדיק להסקות אה כגן דאיוכו נפש יחורכ דשנה דאיוכו מלכות עיי"ש: דירה לשבת דאיהו לבא וכר. עכה הוא חחר לפרש מ"ש למעלה מאן דעביד לון דירה צשנה וחספני מהמן יכה"ר, ומפרש דכיינו דחספני מיכה"ר של כעס ועצבות וכדמפרש ואזיל: דעלה אתמר לא תבערו אש וגר. כיינו כמ"ש (לעיל חיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) צסוד לא חצערו אש ככל מושבותיכם ציום השנה, כיינו אש של גיכנס דגופא, ומחי גיכנס דגופא כצד ומרה עיי"ש וצביאורו שם: דכל מאן דכעיס וכר. וכמ"ש (צרע"מ פ' פנחס דף ר"ל ע"ב) עיי"ש ועיין (לעיל חיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) ומאן ניכו גיכנס צגופא כצד דציה מרה דאיוכו גיכנס וכר עיי"ש וצביאורו שם: ארבעים מלאכות חסר חד. וכמ"ש (לעיל צכקדמה דף י"ב ע"א) צראשית יר"א צצ"ת, אצורכ דלא לחללא צרתא דמלכא צצ"ל מלאכות דאינון מי מלאכות חסר א' לקבל מי מלקיות חסר חד עיי"ש וצביאורו שם: ואינון י דלקה אדם וכר. עיין (שיכוכן דף ק' ע"ב) י קללה נחקללה חוכ וכר עיי"ש, ועיין (צמדיר צמדבר פ' כ' סי' ד') דעונש מלקות מי הוא מהטא אדוכי שחטא ונקב מי שנחקלל כעולם צחטאו מי קללה י לאדם וי לחוכ וי לנחש וי לחרץ עיי"ש, ולפי כאמור אינו מוכן מדוע הוא עונש מלקות רק ל"ט ולא ארבעים צשלימות, אמנס (צפדרי"א פ' מ"ד) מצואר דלאחר החטא של עב"ד הכיח הקצ"ב שלשן אדם וחוכ ונחש, וגזר על כל אחד מהם דין מהשע קללות, וכמיה הוא קללה עשירית עיי"ש, ולפי כאמור שם מוכן שבהרן לא נחקלל רק צמי קללות דכא מיחכ לא שייך צב, וכמ"ש צחמה (לכלן חיקון ס"ד דף ל"ב ע"ב) עיי"ש: ובג"ד אמרו מארי סוצייתין אין לוקין בשבת. ענין זה דחין מלקין בשנה כצד נדרש (לעיל צכקדמה דף י"ב ע"א) דחין מלקין בשנה, משום דכל"ט מלקיות

והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דיליה ברשו נוכראה. שבתא"י איהו טחול חמ"ה אתתא בישא מרה. שבתא"י עליה אתמר (ראשית ל) והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו. ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד (דף פ"ה ע"ב) וחשוכא וקבלא. ואיהי גלותא לישראל.

וצריכין ישראל למעבד לה שנוי בכלא, והא אוקמוה, ואיהו דבור דחול דאיהו אסור בשבת. וכד לא אשכחת אתר לשריא תמן, איהי ברחת, כגוונא דשפחה דאברהם דאתמר בה (בראשית יז) מפני שרי גברתי אנכי ברחת.

טחול עלה אתמר (שמות יג) של נעליך מעל רגליך.

נעל מטונף דטפה סרוחה.

כ"י המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. דא שבת. ועליה אמרת שכינתא. פשטתי

באר לחי ראי

הכוח הם מלאים נחשים ועקרבים, היינו רמאים כנחשים וכו' עיי"ש: ואיהו רעב וצמאון וכו'. שכול היפך של חענוגי שצח צאכילה ושתיח ושמתח ואורח צהלקת הגרוח לכבוד שצח: וצריכין ישראל למעבד לה שנוי וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ז ע"א) שצחא"י חיבו חלקים אחרים וזמן סס המות, ושצחא"י אחוון דיליה ח"י שצ"ח, וצריכין ישראל לשני לה אחר ושמה ועודא, ודא חיכו שנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה עיי"ש וצביאורנו שם: והא אוקמוהו. (לעיל תיקון כ"א) שם איך עושין השנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה עיי"ש וצביאורנו שם. ואיהו דבור דחול דאיהו אסור בשבת. והמרו בגמי (שצח דף ק"ג ע"ב) שלא יבא דבורך של שצח כדבורך של חול עיי"ש, והיינו ענין השנוי של שצח כאומר כאן. כגוונא דשפחה של אברהם וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון ע" דף כ"ד ע"ב) כגוונא דעבדה שרה לשפחה דילה, ככ"ד מפני שרי גבירתי אנכי צרחה עיי"ש: שחול עלה אתמר של נעליך וגו'. עיין (לעיל תיקון כ"ז דף ע"ב ע"א), (ולכל תיקון ג"ח דף נ"ג ע"א) דפסוק זה דשל נעליך מטל רגלך שנאמר למשה, היה להפריש ממנו הנוקצא דקליפס שביחא דזוקא צו צמה שנגעס צו צח"כ צח פרעה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שמה שנאמר למשה להסיר נעלו מטל רגליו, היינו להסיר הקליפס דחול שביחא ענין הנוקצא דקליפס וכאמור: נעל מטונף דשפח סרוחה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ג ע"ב) אסחכל דשפחה ציטא שלטא, דאיהי עפס סרוחה, לכל חובין דצ"י אינון מאצרין דעפס סרוחה, שצגינה אתמר לגבי חייצא מאין צלח מטפס סרוחה עיי"ש וצביאורנו שם: דא שבת. היינו כי שצח אקרי קודש. וכמ"ש רבינו (נפשיה פ"ו משער ר"ח) דשצח אקרי קודש עלמו עיי"ש. ועיין (צ"ח צמכ"ע דף י"ז ע"ד) דשצח שורח נפש יסיר

דף ס' ע"א) מאן דפגיס צברית ופיק זרעא מינוי לרשות נוכראה, כאלו חפיק מרביי לרביי, וגרס למכוו שכינחא נפקא מאתרכ רביי דאיהו ארץ ישראל, וגלה אותה צי אומין דעלמא דאינון רביי עיי"ש וצביאורנו שם: והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קודש וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) כמה דלריך נטורי דברית דלא יעול ברשו נוכראה, כגוונא דא ריך צ"י נטורי דשצח דלא לאפקא מרביי לרביי וכו', רביי אשח זנוים וכו' עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (לעיל תיקון ל' דף ע"ג ע"א) מחלליה מות יומת, מאן דאעיל רשו נוכראה צחלל דילה דאיהו רביי וכו' עיי"ש וצביאורנו שם שבתא"י איהו שחול וכו'. (לקמן תיקון ע" דף קל"ד ע"א) מולח אני מר ממות את האשכ דא שחול שצחא"י עיי"ש, ועיין (צ"ח פ' יתרו דף כ"ז ע"ד) דשצחא"י מסערא דיסוד דקדושה אקרי שצח, אצל מסערא דיסוד דס"א אחקרי שצחא"י עיי"ש, ולזה אמר הכה כי מו שמחלל שצח ומכניס אות ברית קודש דילה פגיס צברית קודש ומכניס אות ברית קודש שכול צרשו נוכראה, אז נעשה פגם דיסוד דקדושה שכול שצ"ח, ונעשה ממנו יסוד ז"א דס"א שנקרא שצחא"י שכול צחי שחול שכול צחי אשכ שביחא מר ממות, שביחא שחול שצחא"י וכאמור: חמה איתתא בישא מרה. ר"ל כי כל אלו הם כנויים לשצחא"י שביחא נוקצא דקליפס, וכמ"ש מבי"ה דשצחא"י ביחא אשכ רעה מר ממות, והיינו אסת"א ציט"א ומרי"ה ומוסיף הכה כי גם חמ"ה הוא כנוי לשצחא"י, וכמ"ש (לעיל תיקון ח' דף כ"ד ע"א) שיש קליפס ששמה חמ"ה, שביחא אחת מהתרו נוקצא דס"מ עיי"ש וצביאורנו שם: עלה אתמר והבור רק אין בו מים וכו'. וכמ"ש (צרע"מ פ' כי חלל דף רע"ט ע"א) וישליכו אותו בצורה נוקצא ציטא והבור רק הוא דכורא רק צלל תורה, אבל נחשים ועקרבים שכול כדור שצגלות האחרון שרשעים שצדור

(שיר ה) פשטתי את כתנתי איכבה אלבשנה רחצתי את רגלי איכבה אטנפם. ובגין דא צריך בר נש בשבת לשנויי. בלבושין בשרגא במאכלין.

וצריך למהוי מוסיף מחול על הקדש. וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש יתירה בשבת, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נפש יתירה ח"ו:

תקונא ארבעין ותשע (ליום כה)

בראשית ברא אלקים (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. מי אלה, הוא אלקים. מי ברא לאלה. שיאו מ'רום ע'יניכם, דא ק"ש, ראשי תיבין ש"מ"ע דמיחדין ישראל לקוב"ה פעמים. ותשכחו תמן מ"י. דאיהו כללא דחמשין אתון.

ובמאי

באר להי ראי

ממנה ללבושין דחול, ומכ שגשאר איכז לבוש מק"ג שדזוק כהשכינה הוא מחזיר ע"י הרכורי השוכה שלו להקדושה, ומוסיף מחול היינו ללבושין דחול של ק"ג אל הקודש שהוא המלבושים של הקדושה דשבת וכאמור

באדם שהוא צחי רוח הקודש, וכוף בסוד וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוזב, שהוא תוספות הרוח הנקרא קדוש ה' עי"ש, ולזה דרש הכא שציוס השבת זוכה כל שומר שבת לצחי כי המקום אשר עומד עליו אדמת קודש הוא, שהמלכות נקראת אדמ"ה כמ"ש (לעיל תיקון י"ד דף ל' ע"א) מאי אדמתך, שכינתא תתאה, דשכינתא איכי ארעא דבה גדלין ולמחין חילנין עי"ש וצביאורנו שם: אדמת קודש הוא. שהיא עלמות הקדושה בסוד תוספות גר"ג מסערה לעלמות הקדושה להיות נקרא קדוש ה' וכאמור. ועליה אמרת שכינתא פשטתי את כתנתי איכבה אלבשנה היינו כמ"ש (צשער הפסוקים, בספר הליקוטים רות, ד"כ ח"א לפנים בישראל) שפסוק זה נאמר לענין הפשטה ללבושים של הקליפה דס"מ שמלבושים להשכינה ע"י עונותיהם של ישראל עי"ש: ובג"ד צריך ב"ג בשבת לשנויי בלבושין וכו'. וכמ"ש צש"ס (שבת) שם שלא יהיה מלבושך של שבת כמלבושך של חול, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א) עי"ש וצביאורנו שם: וצריך להוסיף מחול על הקודש וכו'. עיין צדרי רבינו (צפ"ה פ"ו משער ק"ג) דסוד תוספות שבת שמוסיפין בשבת מחול אל הקודש, הוא כי בשבת נפרד דזיקות הקליפה נוגה מיסוד אות ברית קודש, וגם אם נדמק לפעמים שנתדבק איכה קליפה מהנוגה, הוא צנעמו חוזר להיות עוב גמור, וזה הוא סוד תוספות שבת עי"ש. ולזה דרש הכא לכוונה זו של המלבושים של ק"ג המלבושים להשכינה בכל ששת ימים, לריכין לעשות צש"ק תוספות שבת שמיסרין המלבושים דחול מהק"ג מהשכינה, ואם נדמק שגשאר איכה קליפה הוא חוזר להקדושה וכאמור: וכל המוסיף מוסיפין ליה וכו'. עיין (צרע"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"ב) דנפש יתירה כהא לכל אדם מישראל בשבת הוא מהמלכות ולפי מדותיו דהאי צ"ג עי"ש, ולזה דרש הכא דבה תלוי מדריגות הנפש יתירה של האדם כפי מה שהוא מוסיף מחול אל הקודש, היינו שגשאר מלבושים שפירין קדושה להשכינה ומפשע

בראשית ברא אלקים. עיין (צוהר משפטים דף ק"ב ע"א) שמה קדמאה חלקים וכו' קדמאה לכל בניינין, שמה דא אחצני דתחיז שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אליה וכו', ועי"ש (צאו"ח) דר"ל דקודש שגאלו הוי"ק דז"א שנקרא אליה, האיליכ החכמה למדת הצניח שנקראת מ"י וצחוכה נגז ויק דז"א שנקרא אליה, וצח נלם שמה קדמאה שהוא השם חלקיים אחון מ"י אליה עי"ש, ולזה דרש הכא שלכוונה זו התחיל החורה בראשית ברא חלקים, להורות כי בראשית והתחלת צנין לכל הצנינים נברא השם חלקיים שהוא שמה קדמאה לכל הצנינים, וזכר אהצריאו כל העולמות בסוד מ"י ברא אליה וכאמור. שיאו מ'רום ע'יניכם דא ק"ש. בהיותו מדבר צפסוק זה הוא הולך ודורש בחיקון זה ותיקון שלח"ו כמה דרשות ורמזים שגמח צפסוק זה: דא ק"ש ראשי תיבין ש"מ"ע. עי צדרי רבינו (צפ"ה פ"ו משער הק"ש) ח"ל כשהאמר שמע, תסגור עיניך זיד וימין, כמ"ש בסבא למשפטים עוליתא שפירתא לית לה עינין הגאמר על רחל שהיא העולה עתה בסוד מ"ג עי"ש, ולזה דרש הכא שא"ו מרו"ם עיניכ"ם ר"ת שמי"ע דצש"ע אמורה שמע צק"ש סוגרין העינים להעלות את רחל שהיא עוליתא שפירתא לית לה עינין לאמח עלאה וכאמור: ותשכחו תמן מ"י. ר"ל כי גם הויבה מ"י מפסוק הגיל מרמז לסוד הק"ש, כי צ"פ כ"ה אותיות שיש צפסוק שמע ישראל שגומרים פעמים בכל יום עולם מ"י, וכמ"ש (בתיקון כ"א דף מ"ז ע"א) וצש"ד עי"ש וצביאורנו שם: ובמאי צריך ליחדא ליה בשחרין וכו'. עיין (צקס"י ערך ק"ש) שכתב צש"ס המקובלים, דהחילוק בין ק"ש של שחרית לשל ערבית, וצק"ש

ובמאי צריך ליחדא ליה בשחרין. בההוא דאתמר ביה (תבוקא ג) רום ידיהו נשא, דאיהו מרום, בגין דאיהו מרומים ישכון.

ורא"ן. דתמן או"ר, ודא אור הככבים דבהון שכינתא נפקת הה"ד (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם. ובגין דא ק"ש בליליא. כמה דאוקמה מארי מתניתין ביציאת הככבים.

ערב ובקר צריכין ליחדא לה עם מלכא, בגין (אתר ב) דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה לגביה. ודא ערב דיצחק, ובקר דאברהם, דתמן בעלה בנייהו ישראל.

ועוד המוציא, דא המוציא לחם מן הארץ, בגינה אתמר (ישעיה לג) לחמו נתן וכו'.

ועוד

באר לחי ראי

דק"ש של שחרית היחוד הוא צה"ת, וק"ש של ערבית היחוד ציסוד עיי"ש, ועיין (ברע"מ פי קרע דף קע"ט ע"א) צסוד תרימו תרומה לה, כגון רוס ויהו נשא, ואינון עשר אלצבאן דסליקו לון לעשר ספיקו, דלינון וי"ד קי"א ולי"ו קי"א דסליק מי"ב וכו' עיי"ש, ולזה הוא ממשיך הדרוש דקראת שאלו מרום עיניכם שמרמז לסוד ק"ש כאמור, הוא מדבר בק"ש של שחרית שמעלין המלכות לתי"ת ושם מתייחדת בצעלה, וזה מרומן צחיכות שאלו מרום צסוד רו"ם ויהו נשא, שמעלין המלכות לתי"ת שהוא השם מי"ב ומתייחדת שם עמו בכל העשר ספירות וכאמור. דאיהו מרומים ישכון. עיין (צמד"ר צעלה פי מ"ה סי' י"ג) הוא מרומים ישכון זה הקצ"ב עיי"ש, וכייונו סוד התי"ת שהוא ז"א, וכדקיי"ל דכ"מ שנזכר קצ"ב צ"ש"ם וצדדרי חז"ל כייונו ז"א, וכמ"ש רבינו (צליקועי הש"ס צרכות) וצ"ד, ולזה דרש שאלו מרום עיניכם, כייונו להעלות המלכות לצעלה עד תי"ת ששם הוא צחי"ת הוא מרומים ישכון וכאמור: ורא"ו דתמן או"ר ר"ל כי תיבת ראי"ו לירוף לתוון או"ר, ורלונו צזה למי"ש (צזכר בריש ההקדמה דף א' ע"א) דפן עושב פרי אשר זרעו צו, הממשיך זרע קיימא צאות צרית קודש נקרא אור עיי"ש, וכ"כ רבינו (צעי"ה דרוש הי משער מי"ג ומי"ד) דכטפה הנמשך מיסוד דזכורה לרחם הנוקצ"א נקרא או"ר עיי"ש, ולזה דרש כזה שאלו מרום עיניכם, כייונו עעי"ו סוד הק"ש נעשה היחוד דרו"ג, ועי"ן נעשה סוד ורלי"ו אחותות או"ר, כייונו שהוא מזדווג עמה ציסוד אות צרית קודש וממשך הטפה זרע קודש מתי"ת להמלכות וכאמור. ודא אור הכוכבים. עיין (צזכר פי פנחס דף רל"ג ע"א) אמר ר' פנחס קצ"ב צרה כל אינון כוכבי"א דקיע רצדנין חעירין, וכו"ן אודן ומשבחן לקצ"ב, וכד מטא זמנייהו לשבחה קרא לון קצ"ב צשמא, וכדן רבמי וואשיטו שרציעתא דזכורה לתוך לשבחה למאריהון צכחוא אתר דאחפקדן, כה"ד שאלו מרום עיניכם ורואו מי צרה אל"ב וגו' עיי"ש, ולזה ממשיך כזה הדרוש דלפי כאמור דכמשך הקרא ורלי"ו כייונו סוד או"ר, כייונו עעי"ו מלוח ק"ש מעלין את המלכות לתייחדת בצעלה נחטור כזה של או"ר

כייונו אור הכוכבים שמשבחין למאריהון וואשיטו שרציעתא דזכורה וכאמור: דבהון שכינתא נפקת. עיין (צמד"ר צראשית פי"ו) ויעש אלוקים את שני המאורות הגדולים וגו' ואת הכוכבים, עיי' שמיעט את הלצנה הרצה לצחיה, ועיין (צז"ה איכה דף ע"א ע"ד) צפסוק עד אשר לא תחשך השמש וגו', שאמר שם שהירח הוא המלכות דכתיב לזק ילון צה, והכוכבים אינון מלאכי השרת שכוו צחיס צה וידועים אל"ל ואלן חקרי מלאכי השרת עיי"ש, ולזה אמר כזה להמשך הדרוש דעיי' מלוח ק"ש שמעלין השכינתא לתי"ת להזדווג, אז הכוכבים שזה המלאכים מלאכי השרת מלאכי השלום דנפקין עמה וצחיס וידועים אל"ל, מתפוררים גם הם אז לשבחה למאריהון ולהשיט שרציעתא דרו"ר וכאמור: הה"ד המוציא במספר צבאם. כייונו כמש"ל סוף תיקון זה דשכינתא איכי מספר דלכו: כמה דאוקמהו מארי מתניתין. צש"ס (רפ"ק דצרכות דף צ' ע"א) דזמן ק"ש של ערבית הוא משעת לילת הכוכבים: בגין דבערב היא באה עמיה וכו'. עיין (צזכר פי פנחס דף ר"ב ע"ב) הי"א מרמז להנהגת המלכות ונוקצ"א דז"א, דבערב היא צחה לגבי צעלה ושכינתא צין דרועי דצעלה, וצצקר היא שצב לגבי דיקוי דעלמא וכולל צרשותא דצעלה עיי"ש. ולזה אמר כזה דלריכין לקרות ק"ש ליחד המלכות עם צעלה צין צצקר וצין צער, משום לכיות צער ציה צחה שכיב עם צעלה צין דרועי דצעלה, וגם צצקר דעיי' שכיב שצב לגבי דיקוי דעלמא אעפ"י"כ הלא צכל עם וגם צצקר היא חחרת ושצב לגבי צעלה וכיה חמיד צרשות צעלה וכאמור: ודא ערב דיצחק ובקר דאברהם. עיין (לעיל תיקון ל' דף ע"ד) ערב דה ערב דילחק, צוקר דה צקר דצרכס, יום אחד דה עמודא דלמנשיחא וליק דחשצין חו, ועיי"ש צצירורו שצבאחי ממי"ש (לעיל תיקון כ"ו דף ע"א) ק"ש דשחרית ק"ש דערצית, דה לימינא ודא לשמאלא, ועיי' בעמודא דלמנשיחא מתייחדים, ועיי"ש צצירורו שכוונה צזה עעי' עמודא דלמנשיחא ויסוד דיק, וכללים חסדי צצרכס דימינא ק"ש דשחרית, עם צצורות דילחק דצשמאלא ק"ש ערבית

ועוד המוציא במספר צבאם, אליו רמיח תיבין דק"ש. דכלם בשם יקרא הה"ד (בראשית ב) ויקרא האדם שמות וגו'. דא הוא דאתמר ביה (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית. דקרא שמהן לכל חיות הקדש ולכל שרפים ואופנים וצבא דלעילא, לכל חד קרא ליה בשם ידיע. ובדרגא ידיעא. לאשתמודעא לכל חד מאתר דאתנטיל. כגונוי דנחלי ימא דאתחזרו לאתר דאתנטילו בשליחותא. הה"ד (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו' אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת. מאתר דאזלין תמן חזרין בשליחותא.

מרוב

באר לחי ראי

יחודה צהבוא רעוהא למכוו כלכו אחד, כמה דשוו כל שיפוי צרוא דחד הכי מחצר כל שיפין עלאין לייחודה שמה דקצ"ה כל חילי שמיא כלכו קיימין שורין שורין צגין לאתחנקא ולאחלללא כלכו צהבוא יחודה למיקם צרוא דחד ציחודה חדא כלכו מתחקנו צחקויכוון כדקא יאות עיי"ש, ולא דרש המשך בקרא "שאו ימרום יענייכם, ר"ת שמיע שהוא סוד הק"ש וראו וגו' המוליא צמספר לצאם היינו חילי שמיא שהם צמספר הרמ"ח חיצין שכללים צהבוא יחודה דק"ש וכאמור: לכלם בשם יקרא וכו'. היינו כמ"ש (לקמן תיקון י"ז דף י"א ע"ג) כמה נשמחין וכמה ליורין לייר קצ"ה צדיוקנא דמרכבות דלעילא דלינון חיות הקדש וכו' ואייתי קצ"ה לצאם וכו' ואיכו קרא לון לכל חד שמן כפוס חילי דלעילא דאחמר צהון המוליא צמספר לצאם לכלם צשם יקרא, לכל חיה ומלאך ואופן, קרא לון צשם ידוע לכל חד על מחכונתו כעצדותו וכמשמרתו וכו' עיי"ש. דא ההוא דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית. עיין (צדע"מ פ' פנחס דף רנ"ה) שדרש פסוק זה וצחכמה דאיכו חיי תפארת איכו סליק לאתקרי אדם הה"ד כתפארת אדם עיי"ש. ועיין (צדכר פ' ויקהל דף ר' ע"א) אית שם ואית שם שם דלעילא דא נקודה עלאה וכו', ועיין (צמק"מ) דשם דלעילא דאיכו נקודה עלאה היינו חכמה עיי"ש, ולא אמר הכא דהכח שכיח לו לאדרי"ר שקרא שמות לכל הנצראים, הוא מכח שמו שקרא אדם ששורשו צחכמה דאיכו חיי תפארת צסוד כתפארת אדם לשבת בית, אשר צכח זה סליק לאתקרי אדם כנזכר, ומכח זה היכ צידו לקרוא השמות צסוד לכלם צשם יקרא, כי צשורש נשמתו שהוא הצחכמה שם הוא סוד השמות צצטולמות בעליונים ומשם נוצע לכל צצרא שם עלאה וכאמור: לאשתמודעא לכל חד מאתר דאתנפיל. וכמ"ש (לקמן תיקון י"ז) שם לית מלאך דלית ליה שקרא וכו' דכל ממנן דלעילא שמנן דלכוון תליין צספירן וכו' עיי"ש: כגונוי דנחלי ימא וכו'. היינו כמ"ש (צדכר ר"פ פקודי דף ר"ב ע"א) שדרש פסוק זה כל הנחלים הולכים אל הים וכו' אליו רמיח תיבין דק"ש. עיין (צדע"מ פ' פנחס דף רס"ג ע"א) מאן דמייחד שמיא דקצ"ה צק"ש ישוו לציה ורעוהיה צהבוא יחודה, ויחצר כל שיפוי צהבוא

דערצית זה צזה, ונעשה היחוד דזויג צחידולא שלים, ולזה אמר גם הכא דלריך לקרות ק"ש צערצ וצצקר, נכלול צצורות דליחק דערצ דצשמאלא, צחסדי אצרכם דצימינא, לכלול הצצורות צצחסדים שהוא צצחי יום ולילא כני"ל להיות יחודה שלים, וכמ"ש (צבהשטמות שצסוק ח"א מהזכר דף רנ"א ע"ג) ויהי ערצ ויהי צקר יום אחד, כדן יחודה לעילא, יחודה לחתא, שלמא לעילא שלמא לחתא עיי"ש: דתמן בעלה בינייהו ישראל וכמ"ש (לעיל צצקדמה דף ג' סוף ע"א ור"ש ע"ג) דתיבת ישראל שמש ישראל וגו' מרמז לסוד עמודא דלמלעותיה דכליל תריווהו ימינא ושמאלא, ישראל הוא צירוף שיי"ר ח"ל, שיי"ר מימינא ח"ל משמאלא עיי"ש וצציאורנו שם: דא המוציא לחם מן הארץ עיין (צדכר פ' תרומה דף קס"ח ע"א וע"ג) שמצא הענין מה שמצרכין המוליא לחם צה' הידיעה, ולא מוליא, דכל מלין דלינון מרצא דעלמא עלאה אסתחרה ה' מתמן דהא מעלמא גניא וסחירה איכו, אצל מלין דלינון מעלמא תתאה דלחגליא יחיר כחוצ צה', כדכתיב המוליא צמספר לצאם, שמדצר צמלכות צרוא דעלמא תתאה, כיון דמצרך צ"ר המוליא לחם מן הארץ שכינתא תתאה אחיא קמיא כד"א ואכלת לפני ה' אלקיך וכו' עיי"ש, ולא דרש שאו מרום עיניכם וראו וגו' היינו ענין החגלות השכינה לכל הצה לראות, המוליא וגו' שהיה של המוליא הוא כמו המוליא לחם מן הארץ, שמרמז לצחי החגלות השכינה צעלמא תתאה, ואינה גנוחה וסחירה וכאמור: בגינה אתמר לחמו נתן וגו'. עיין (צמד"ר צשלה פ' כ"ה ס"א ע"ג) ד"א לחמו נתן מימיו נאמנים, זה הקצ"ה שמפקד לצני תורה וכו' שיהיה יולאין מפקד נאמנים כשילאו מפי משה, ואני מראה לך יופי פנים אל פנים וכו' עיי"ש, ולא אמר הכא דצגינה אתמר לחמו נתן וגו', והיינו שצטנן שדרש על ככתוב כלו דלחמו נתן מימיו נאמנים כדו, שצצטוה הקצ"ה לצני תורה אני מראה לך יופי פנים אל פנים, הוא מצחי החגלות השכינתא תתאה צצטוה"ו עלמא תתאה צצחי שאו מרום עיניכם וראו וכאמור: אליו רמיח תיבין דק"ש. עיין (צדע"מ פ' פנחס דף רס"ג ע"א) מאן דמייחד שמיא דקצ"ה צק"ש ישוו לציה ורעוהיה צהבוא יחודה, ויחצר כל שיפוי צהבוא

מ"ב (ישעיה ט) מרוב אונים. דא כתר עלאה. (שם) ואמיץ כח דא חכמה, מאי כח דיליה, אימא עלאה, (שם) איש לא נעדר איהו כללא דתלת ספירן. מאי איש (שמות טו) י"י איש מלחמה י"י שמו. איש, א' כתר עלאה. י' חכמה. ש' שרשא דאילנא, דאיהי אימא עלאה תשובה ודאי.

ועוד מרוב אונים דא עמודא דאמצעיתא. אונים דיליה נצח והוד. ואמיץ כח דא צדיק. איש לא נעדר, י"י איש מלחמה. והא אתמר.

קם

באר לחי ראי

וראו ממך שיין סליק לחון ש"ס עיי"ש ונצחורנו שס, ולזה יתכן שמוסיף הכה גם סיומא דקרא כי שמיז, היינו שעי' התשובה נחשורר הכה של הבינה שהוא יוצל עליון ועיי"ז מאור האות ש' ונעשה המלחמה על החנונים ובורחים, כמי"ש וראו כל עמי הארץ כי ש"ס ה' נקרא עליה ויראו ממך, והיינו שיכי המלחמה בחנונים לכהגבר עליהם צסוד ה' שמי"ז, כעסם הכה של ש"ס יקריק שהוא סוד הש' וכאמור: ש' שרשא דאילנא. נציחור הדרכים עיין (צפרדס, נשער ממעב למעלה סוף פ"ב) כי הש' רומז לשורש האילן למעלה בבינה עיי"ש לדרכו, ויתכן כי סוד אילנא רצוה עלאה הוא הגי' כח"צ, ויתכן עפמי"ש (צרע"מ פי פנחס דף רנ"ז ע"א) לתלת רישין דש' מרמז לגי מערכה כח"צ עיי"ש, ואמר הכה שהבינה הוא השורש והכולל של כל הגי' ועיי"כ נקראת שרשא דאילנא: תשובה ודאי. עיין (צפרדס צערכי הכנויים, ערך תשובה) כי עיי' החטא חמא מסתלקה מעל צנין והולך השפע מהמלכות לחנונים, וכשמתקיים מעשיהם עיי' התשובה, אז הבינה שבה על הבינים ומשפעת להם ומונעת השפע מהחנונים עיי"ש, ולזה דרש ה' איש מלחמה ה' שמו, שמרמז לסוד הש' שמאירה עיי' התשובה שהוא הבינה כנזכר, כי עיי' התשובה נעשה מלחמה בחנונים ונמנע מהם השפע וכאמור: מרוב אונים דא עמודא דאמצעיתא. עיין (צברר פי תולדות דף קמ"ג ע"א) שדרש תיבה רוב ליסוד לדיק צסוד וידגו לרוב ורוב דגן ותירוש עיי"ש, והכא דרש ליה לעמודא דאמצעיתא צסוד גוף וזרית חשיצין חד. אונים דיליה נצח והוד. היינו כי נ"י"ה שהם תרין שוקין הם סוד שני העמודים החקיים שבגוף נשען עליהם, וכמי"ש (צברר פי אמור דף ל' ע"ב) צסוד שוקין עמודי שש, שבה שוקים הם סוד צ' העמודים יבין וצונו שהם העמודים שמקיימים את הגוף עיי"ש ומקיי"מ שם: ואמיץ כח דא צדיק. וכמי"ש (צברר פי צראשית דף ל"ג ריש ע"ב) עושב ארץ צכחיו לא לדיק עיי"ש וצלוכיה שם: איש איש לא נעדר ה' איש מלחמה. פי דסיומא דקרא איש לא נעדר, הוא נדרש לסוד גי' כח"צ כמי"ש (צם הבכיר) צסוד ה' איש מלחמה: והא אתמר. ר"ל כמו לתחמך למעלה

לחמנן ולחפקנן בשמא כד"ל לכלס נשס יקרא עיי"ש וצלוכיה שס. מרוב אונים דא כתר עלאה וכו'. עיין צבררי רבינו (צפטי"ה פכ"כ משער הק"ש) שמצא סדר הרמ"ה תיבין שבק"ש, שהם צסוד רמ"ה אצרון שבז"ל שנעשים לו לאחר שיווד השפע לגי מוחין שלו כח"צ, ואח"כ יורדין להג"ה וכו"י ועיי"ז נהגדל ז"ל ונעשים לו רמ"ה אצרים שלמים עיי"ש, ולזה הוא ממשיך הכה כדרוש צמה שדרש עד עתה רישא ולאמעיטא דקרא שאו מרום עיניכם המוניה צמספר נצחא שמרמז לסוד ק"ש ורמ"ה תיבין דק"ש, ודרש גם סיפא דקרא מרוב אונים ואמיץ כח איש לא נעדר שמרמז לסוד גי' כח"צ, וג"ה הג"ה, וג"ה נכ"י, שעי"ז נהגדל ז"ל ונעשים לו רמ"ה אצרים שלמים שהוא סוד הרמ"ה תיבין דק"ש וכאמור. דא כתר עלאה. עיין (צברר צראשית דף צ' סוף ע"א) שדרש פסוק זה מאי מרוב אונים, דא ריש דרגין דסליקו ציה כל רעותין ואסתלקו ציה צבורה סחים, ועיי"ש צמק"מ שמפרש זאת על ספירת החכמה, וכאן דרש זה על כתר עליון, שהוא סוד ארץ סוף צ"ה שהוא רישא דכל רישין וכה כל הכמות ואמיץ כח דא חכמה. עיין (צברר שם ריש ע"ב) שדרש ואמיץ כח דא חכמה עלאה דאסתלק צסם חלקים, ועיי"ש (צמק"מ) שמפרש צסם הארז"ל דהיינו צינה שנקראת כה ה', והכא מחלק ה' תיבות דסוד כ"ה הוא צינה, ותיבה ואמיץ מרמז לסוד החכמה שהוא המאמן להבינה שנקראת כה ה', וכמי"ש רבינו (צעי"ה פרק י"א משער דרושי אציי"ע) דאור עלמות אצב ממש הוא מהפשט צהוך האמא עיי"ש. איהו כללא דתלת ספירן. כח"צ: מאי איש ה' איש מלחמה וכו'. המשך צבררים צבה, מוצן עפ"ד (צם הבכיר סי' י"ע דף ד' ע"א) שדרש ה' איש מלחמה, א' ראש שהוא סוד הכתר, י' הוא הכחמה, ש' הוא צינה שכולל כל העולם מפני שכתוב צה תשובה, ועיי"ש (צאור הגנוח) דר"ל כי התשובה הוא ציוצל בגדול שאמנר ושצחם איש אל לחחמו וגר עיי"ש, וצבררים יתיחדו עם מה שכתב (לעיל תיקון י' דף כ"ז ע"א) ש' של תפילין דא חמא עלאה, עלה חמנר וראו כל עמי הארץ כי שם יקריק נקרא עלך

קם סבא בתר טולא דרבי שמעון, ואמר רבי רבי, האי קרא הכי שמענא. שאו מרום עיניכם. שאו כמו (תהלים קלד) שאו ידיכם קדש. ודא (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית. מרום דיליה כתר עלאה. מי אימא עלאה דברא עלמא באלה. מאן אלה. (שמות ו) אלה ראשי בית אבותם ואינון תלת אבהן. (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם, אלין צבא השמים דאינון נצח והוד. מאי מספר דלהון. אלא מספר וחשבון דכלא, דא שכינתא עלאה. (שם) לכלם בשם יקרא דא שכינתא תתאה, דאתמר למשה בגינה (שמות לג) ואדערך (דף פ"ו ע"א) בשם. (ישעיה מ) מרוב אונים, ההוא דאתמר ביה (ראשית מח) וידגו לרוב בקרב הארץ. ודא צדיק. ואיהו אמיץ כח איש צדיק, כח דיליה איהי

באר לחי ראי

הוא דבר טוב ועייב נספרו בני ישראל להשרות השכינה עליהם, וזה המספר אין לו מספר שכל אחד כלול מחצירו וחצירו מחצירו עד אין סוף שמתרבים ומתוספים ונכללים ענפי קדושה, וזה סוד והיה מספר צ"י כחול הים אשר לא יספר, שהמספר אין לו מספר ע"י הזכרה ששרתה צהם עיי"ש, והנה נודע מדברי רבינו (צלקי"ת פי תרומה) כי מקור הזכרה צ"ח מצוינה ותצונה עיי"ש, וכן מצוהר (צרע"מ פי פנחס דף רכ"ג ע"ב) זכרה דא צינה שכינתא עלאה עיי"ש, וכ"כ (צזכר פי ואתחנן דף רס"ג ע"ב) עיי"ש, ולזה דרש המו"ח צמספר לצ"ח לטובה לשרות עליהם הזכרה להיות כ"ח כלול מחצירו וחצירו מחצירו להיות מתרבים ומתוספים ע"י המספר מקור זה הוא צשכינתא עלאה שהיה צינה ותצונה ששם הוא מקור הזכרה וכאמור. לכלם בשם יקרא דא שכינתא תתאה היינו כמש"ל דהמלכות נוקבא דז"ח נקראת שם, וכמי"ש רבינו (צפעי"ה פרק ו משער רחל ולזה ובשאר דוכתי). דאתמר למשה בגינה ואדערך בשם היינו כמי"ש (צרע"מ פי משפטים דף ק"כ ע"א) דכל ישראל הם לצדין דשכינתא, ומשה דליחו משיח דלעילא נאמר צ"י כל הזוקק זוקק צ"ח שעי"י יקומון כל ישראל דאינון לצדין גופא דשכינתא שנקראת שם דצינה אתמר ציה ודערך צ"ח עיי"ש: מרוב אונים. דרש אונים מלשון ראשית אונ"י, שהוא פעולת היסוד לדיק. ההוא דאתמר ביה וידגו לרוב. הנה פסוק זה נאמר על זכרות פו"ר כמו (שפירש"י) במקומו, והוא זכח היסוד לדיק חי עולמית, ודרש הכל דלכ"י נאמר בצרכה פו"ר וידגו לרוב דייקא, כי רוצ מורה על רצוי השפע של היסוד לדיק, וכמי"ש (צקס"י, ערך רוצ) וצדרי (הזכר פי תולדות דף קמ"ג ע"א) עיי"ש, ודרש דפ"ז נדרש גם מרוב אונים על רצוי השפע של היסוד שנקרא אונים וכאמור: ואיהו אמיץ כח איש צדיק. כי השפע של היסוד לדיק נשפע רק מצחי כביכול מצברי אחזה אלקי זכח גברא של גבורות אגשים, וכמי"ש (צמחורי אור, ערך איתן) דהיסוד נקרא איתן כי לא עאל צימא אלף כל חיבו צתוקפת עיי"ש, והדברים מתייחדים עם מי"ש רבינו (צפעי"ה פי משער התענית) דיסוד ז"ח כשעושה פעולתו ונכנס צרישא

למעלה ואין מהצורך לכפול הדברים שאו כמו שאו ידיכם קודש עיין (צסי מהר"ק) זכויות שאו ידיכם קודש, שקודם נע"י שהכוונה להעלות סוד הידים למעלה נגד חצ"ד שהוא הראש הנקרא קודש עיי"ש, והכח משמע דהכוונה היא להעלות הידים סוד חו"ג עד החכמה שנקרא קודש: ודא קודש ישראל לה' ראשית. מציא פסוק זה לר"ח דחכמה נקרא קודש, והיינו כמי"ש (לעיל תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) מסערא דחכמה דליחו י, קודש ישראל לה' ראשית תצוהתה, ראשית ודא, ועיי"ש צביאורנו כי החכמה נקראת ראשית כמי"ש ראשית חכמה עיי"ש, ומציא דרוש זה כי מזה מצוהר דתיבת שאו מורה להעלות ספירה ועולם לספירה ועולם שלמעלה ממנה, עיי"כ הוא דרוש גם פסוק זה שאו מרום עיניכם להעלות ספירת החכמה שהוא צעינים, צכוד חכם עיניו צרש"ו, לעולם שלמעלה ממנה שהוא הכתר וכדמפרש ואזיל מרום דיליה כתר עלאה שהוא עליון עליו. מי"י אמא עלאה דברא עלמא באל"ה עיין (צזכר ר"פ צראשית דף א' ע"ב) צכוד צראשית צרה חלקיים, אותיות מי"י אל"ה, דצריחת העולם צמה שנתחבר מי"י עם אל"ה אותיות חלקיים עיי"ש, ודרש גם הכא כי מי"י שהוא אמא עלאה אתחבר צאל"ה שהוא הצבות ועיי"ז צרה הקצ"ה את העולם, והיינו כמי"ש (צמד"ר צראשית פי א' סי' ד') דהצבות עלו צמהשצב צצריחת העולם עיי"ש, ודרש הכא דעליות המהשצב להצבות היה צכה האמא, והיינו ע"ד שכי רצונו (צלקי"ת ר"פ וחרא) דהצבות אברהם יתחק יעקב ילאו מאמא עלאה שהיה ס"ג עיי"ש, ולזה דרש סוד צראשית צרה חלקיים אותיות מי"י אל"ה, שהוא צכוד מי"י צרה אל"ה, מי"י אמא עלאה שהוא שם ס"ג בעלה צמהשצב של האין סוף צ"ה הצבות שנקראים אל"ה ללורך צריחת העולם. צבאם אלין גו"ה. וכמי"ש (לעיל תיקון מי"י דף פ"ד ע"א) וכל צ"ח אינון גו"ה דאינון לצ"ח השמים וצביאורנו שם. מספר וחשבון דכלא דא שכינתא עלאה. עיין (צשלי"ה פי צמד"ר) שיש צ"י צחינות מספר, דעכו"ז שעל עינים גשמיים אינו טוב ואין הזכרה שורה צו שעי"י המספר נפרד כל אחד מחצירו ואינו אחדות, אמנם צעסקי הרוחניות המספר

איהי כח דעובדא דבראשית דאתמר בה (במדבר ד) ועתה יגדל נא כח אדני. לא נעדר משכינתא לעלם. והאי והאי כלא קשוט. שבעין אנפין לאורייתא.

אמר ליה, סבא סבא, מרוב אונים ואמיץ כח, תמן אדם קדמאה. תמן אברהם יצחק ויעקב. תמן משה ואהרן. תמן דוד ושלמה, ותרין עשר שבטין, וכל נשמתין דשתין רבוא דישראל, ודכל דרין עלאין ותתאין, דאתמר בהון (דבריי כט) כי את אשר ישנו פה עמנו ועומד היום וגו'. כלהו תמן, איש לא נעדר. לא חסר מנייהו חד מחשבנא כגוונא דצבא השמים.

ועוד מרוב אונים, דא כהנא דאתמר ביה כהן און. ואמיץ כח, דא אלקים דאיהי אימא עלאה דאתלבשת בגבורה וברא עלמא במדת הדין. ובגין דא איהו גבור ואמיץ כח,

איש

באר לחי ראי

דנוקצא הוא מתלבש בעשרה דגבורות ולז הוא צנחין דין עיי"ש: כח דיליה איהי כח דעובדא דבראשית. הכה (צפירש"י ר"פ בראשית) מציא דצרי חז"ל מי"ט פתח צנחשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו, ודרש הכה דהיינו כי כל עוצדא דבראשית נעשה בצמיץ כח של היסוד לדיק, וכמ"ש (צזכר פ' בראשית דף ל"ג ע"ג) צכוד עושה ארץ צנחו של היסוד לדיק עיי"ש (ובמק"מ) שם: דאתמר בה ועתה יגדל נא כח אדני. עיין (צרע"מ פ' פנחס דף רמ"ה ע"א) ועתה יגדל נא כח אדני, דהיינו הכ"ה אהון דקרא קדמאה דעוצדא דבראשית עיי"ש, ולזה ממשיך הכה הדרוש דהרמז הוא דכל עוצדא דבראשית הוה רק בצמיץ כ"ה של היסוד לדיק צכוד עושה ארץ צנח"ו וכאמור: לא נעדר משכינתא לעלם. עיין (צפע"ה פרק ד' משער העמידה) צצ"חור העינין מ"ש צזכר דיסוד ומלכות אינם נפרדים זה מזה לעולם עיי"ש, ולזה דרש הכה להמשך הדרוש גם סיומא דקרא איש לא נעדר, כי איש הוא כנוי ליסוד לדיק חי עולמים, וכמ"ש (צזכר בראשית דף ו' ע"א) בן איש חי, דא לדיק חי עלמין, וכ"כ עוד שם (להלן פ' וילא דף קס"ז ע"א) עיי"ש, ודרש איש שהיסוד לדיק לא נעדר משכינתא לעלם, דיסוד ומלכות אינם נפרדים זה מזה לעולם וכאמור: א"ל סבא סבא וכו' ר"ל לדיך שדרשת מרוב אונים ואמיץ כח שמרמז ליסוד לדיק, יש לדרוש גם שאר המשך הקרא המוציא צמספר לצאם איש לא נעדר, שכל הנשמות הגדולות שצכל דור ודור שהם נקראים לצא השמים, כולם ילאו מיסוד לדיק על לצאם ואיש לא נעדר, וכמ"ש (לעיל בריש בהקדמה דף א' ע"א) שכל נשמתין שהם ככוכביא דהכרין צרקיע דאתמר עליבו ויתן אותם אלקים צרקיע השמים להאיר על הארץ, כלבו פרתין מן רקיע, וזא לדיק חי עולמים דמניה פרתין נשמתין דלדיקיע עיי"ש וצצ"חורו שם: לא חסר מנייהו חד מחשבנא כגוונא דצבא השמים. עיין (צזכר פ' תרומה דף קפ"א ע"ג) המוציא צמספר לצאם כלבו חילין ומשריין וככביא, קצ"ה אפיין לן

איש לא נעדר, דא יעקב דאתמר ביה (ראשית כח) ויעקב איש תם. מה דאתמר בתלת אלין, אתמר בתלת עלאין, ואתמר בתלת תתאין. מספר דכלהו שכינתא, איהי מספר הימים :

תקונא חמשין

בראשית ברא אלקים.

פתח רבי שמעון ואמר (ישעיה ט) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. ראשי תיבין שיאו מ'רום עיניכם, שיחרית מ'נחה עירבית, תלת צלותין. עלייהו אתמר (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. בגין דאינון מרכבה דתלת אבהן. ועלייהו אתמר (ראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם.

אלה

באר לחי ראי

זו שום דרש מענין בראשית ברה חלקים, חלה הוא נמשך מהתיקון הקדום שזמפרש ר"ש שאלו מרום עיניכם על סוד ק"ש, והפסיק לו הסבא בזמנא, ור"ש חזר ואמר לו סבא סבא. ולאחר שהשלים כל הדרוש חזר ר"ש ופתח לדרוש פסוק זה על ענין חפלה: עלייהו אתמר הן כל אלה וגו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ק"ז ע"א) דסוד כיבוס הוא לחקן נשמת הנפטר בלא בנים, שצריך להחגלגל ג"פ בסוד הן כל חלב יפעל אל פעמים שלש עם גבר, וחלה גלגולין דלילה אינון תלת חבון. ועיי"ש בזיבורנו שפי הדברים הוא עפמי"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"ב ורע"ז ע"א) שבג' גלגולין הכוזבים הם לצורך תיקון בג' אותיות יק"ו שהם כלילין בג' חבון עיי"ש, ולזה דרש הכא שא"ו מרו"ם עינייכם וראו מי ברא אליה. דעיי בג' חפלות שחרי"ת מנחה ערצ"ת מתקנין בג' אותיות יק"ו דכלילין בג' חבון מה שהיו צריכין להחגלגל בתלת גלגולין. כי אליה מרמז לסוד ג' חבון כמש"ל בתיקון הקדום (דף פ"א ע"ב) בסוד אליה ראשי בית אבות: דאינון מרכבה דתלת אבהן. כמש"ל בתיקון הג"ל (דף ס"ב ע"א) וזכר בראשית (דף כ"ג ע"א) שבג' חפלות שחרי"ת מנחה ערצ"ת, שהם ברא דג' אבות, אברהם תיקון שחרי"ת, ויחזק מנחה, ויעקב ערצ"ת, הם בסוד ג' חין דמרכבה חריה שור גשר עיי"ש וזיבורנו שם. ועיין (לעיל בסק"מ דף ד' ע"ב) דבג' חיות הכוזבים מאירין בג' אותיות יק"ו כאשר יראה המעיין שם וזיבורנו שם: ועלייהו אתמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. עיין (ברע"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"א) דסוד יבום להביל מהלה גלגולין שכן בסוד הן כל חלב יפעל אל וגו' הוא לצורך תיקון ג' אותיות יק"ו, ועיי' נאמר אליה תולדות השמים והארץ כזכרם וגו', ורשעי"ה שאמרנו חלב חלקין ישראל קלקלו גרמיכו ולא זכו ביק"ו עיי"ש, ולזה הוא ממשיך סבא הדרוש לחבר גם דרוש הכזר שם לדרוש דכא בסוד חפלה שבמחפלות ג' חפלות שחרי"ת מנחה וערצ"ת כראוי. ע"הם היה

כונת

דא יעקב. ר"ל כי עיקר שורש נשמת יעקב היה אחוז בחי"ם: דאתמר ביה ויעקב איש תם וכו'. וכמ"ש (לעיל ריש תיקון מ"ב דף פ"א ע"ב) ויעקב איש תם לא יומא תליהאי דרגא דחי"ת עיי"ש וזיבורנו שם, ואמר הכא דיעקב זכר לזה שזכור נקרא הן יען כי שורש נשמתו הוא מיומא תליהאי וכאמור: מה דאתמר בתלת אלין וכו'. כי כמו שזכר בג' מדרגות נשמות שבג' קוין חגי"ת. הן יש עוד ג' דרגין בנשמות הדייקים שהם גזוכים מעל גזוכים מג' ראשין כחי"ב, וכן יש נשמות ישראל מג' דרגין תתאין כחי"ב. מספר דכלהו שכינתא. עיין (לעיל בריש ההקדמה דף ע"ו ע"א) דכל הנשמות כללו רשימין ומאויירין במלכותא ועיי"ש בזיבורנו שהבחי"ת מדברי רבינו (בחי"ת פ"ב משער דרושי חגי"ת) כי הנשמות באים בעיצור בצטן המלכות ושם נגמרים עיי"ש. ולזה דרש הכא בזמנא הדרוש המוליד במספר נבאם, שכל הנשמות שמכל המדרגות צין דג"ר וצין דג"א וצין דג"ת. כולם הם באים בעיצור בשכינתא והיא מולידה אותם ומולדת כל א' וא' צמנין ובמספר איש לא נעדר כל אריא איש על דגלו לנבאחוס: איהו מספר חימים. עיין (בפרדס, בערכי הכנעונים, ערך מספר הימים) שמבאר לשון התיקונים זכר. דר"ל כי הימים העליונים של ז' ימי הבנין מהגלים ע"י המלכות והיא המגלה אותם כמו החשבון שהוא הגבלה כל דבר הנמנה שמחגלה מלד הגבול והחשבון, ויחזק בזמנא של הדברים זכר שדרש המוליד במספר נבאם שהמלכות מולדת כל הנשמות ומגלה לכל אריא בפרטות בזוליהא אותם לעולם במספרן וצמנין שהוא היה ענין ההולדה וכאמור:

בראשית ברא אלקים. (הג"ר) מוחק מכאן ג' חיות אלו. וגם החליט דמה שגרשם על מאמר זה תיקון ג', שמראה באמצע שזה הוא תיקון בפ"ע הוא טעות המעתיק, כי הכי תיקונים הם תיקון א' ואינו מתחיל בראשית ברה חלקים כי לא זכר במאמר

אלה פסל את הראשונים. אלה ודאי פסיל לקדמאין דאמרו אלה אלקיך ישראל, דאינון תולדין דתהו, דאתרמיז בראשי תיבין תולדות הישמים ריהארץ. תהו ואינון חמש מינין דאתמר בהון בה' בראם. ואינון עמלקים. גבורים. נפילים. ענקים. רפאים. ובגין דא טרחת ה' בגינייהו, בגין דבה' בראם, ה' דאברהם, ועלה אתמר (ישעיה סה) לא תהו בראה למיתב בינייהו, לשבת יצרה למעבד ישובא מגייהו. ובגין האי ה'. אלה דאינון תלת אבהו. תקינו תלת צלותין לנחתא בהון לקוביה לסלקא לשכינתא בהון דאיהי ה' זעירא. דעמודא דאמצעיטא איהו גופא ותרין דרועין דיליה ימינא ושמאלא דבהון אחיד בה ועל גופא אסתלקת

באר לחי ראי

כוונה צריחה העולם. ועי' נאמר אלה תולדות השמים והארץ כזכרם, שהתפלה היא הכליה צריחה שמים וארץ, והיינו כמי' ש"ס (תענית דף כ"ז ע"ב) אלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ, (ופירש"י) מעמדות עסקי קרבנות ישראל עושין עיי"ש, ונדע מדברי הש"ס (זכרות דף כ"ו ע"ב) דתפלות הם צמקום הקרבנות וכמי' (לעיל תיקון כ"ה דף ס"ב ע"ב) ללותא כקרבנא, עיי"ש וצביאורנו שם: אלה פסל את הראשונים וכו'. עיין (זכור צראשית דף כ"ד ע"ב) וזיל אלה תולדות השמים ויהא ארץ. ר"ת תה"ו, כל אוקמוכו כל אתר דכתיב אלה פסל את הראשונים, ואלין תולדין דתהו עיי"ש, ולא דרש ככל להמשיך דדרוש דאלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ, דהיינו שכי' תפלות שהם סוד אלה שבקדושה בהם נתקיים צריחה שמים וארץ, ואלמלא הם היינו שאם אין ישראל מתפללים ה' תפלות, לא נתקיימו שמים וארץ והוחזר העולם לתהו ובהו וכאמור: ואינון חמש מינין וכו'. עיין (זכור צראשית דף כ"ה ע"א) שדרש שם סוד ה' זעירא של כזכר א"ס, שמרמז נכערב רב שנחערבו בין ישראל שהם ה' מינים נפילים גבורים וכו' וצביאורו נפלה ה' זעירא מאתרהא, ועיי"ש (צמק"מ, וצאכ"מ) צאריכות. ולא אמר ככל להמשיך דדרוש שלא מתאחדים הרמזים של תולדות השמים ויהא ר"ת תה"ו. ורמז של ה' זעירא שמרמז לה' מינים ערב רב, להורות שאותן שאינם מתפללים ה' תפלות כראוי, שהם מחזירים העולם לתהו כזכר, הם מערב רב מה' מינים הנזכרים, אשר צגינם נפלה בה' אחרונה זעירא מאתרהא וכאמור: ובג"ד מרחת ה' בגינייהו וכו' לא תהו בראה. ר"ל כי ע"כ נתקטנה בה' של כזכר א"ס ונפלה מאתרה, כי לתכלית צריחה בה' מינים של הקליפות הכזכרים, לא עלה צרנו כצרכו שיתערבו ח"ו אותן בה' מינים של הערב רב בין השמים ריבוא השמות הקדושות של ישראל ולמיהב צביאורו ולהחזיר כל השמות הקדושות שבהם צמח אלה תולדות השמים והארץ לתהו, שלא בה' טונתו יתצ"ש צבריחתן אלא למיטבד ישוב מניחו, והיינו שיעסקו חמוד נישבו של עולם בגשמי ויום ולילה לא ישבתו, וכמי' ש"ס (סנדורין דף י"ח ע"ב): לקוביה. הוא

צבדו ר"ק דז"א שנקרא אליה. וכמי' רבינו (בלק"מ ישע"י) צפסוק מי ילד לי את אלה עיי"ש, ודרש הכא שבה' תפלות שהם ג' אבהו חגיית הם צכלותן סוד ר"ק דז"א עמודא דאמנעיתא, וכמי' (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ו ע"ב) דתלה אבהו אינון תרין דרועין וגופא דז"א עיי"ש וכדמפרש ואזיל: לסלקא שכינתא בהון. ר"ל בה' תפלות: דאיהי ה' זעירא. של כזכרם שמרמז אל המלכות נוקבא דז"א סוד ה' תהא, וכמי' (לעיל תיקון י"ע דף מ"א ע"א וצ"ב) עיי"ש וצביאורנו שם: דעמודא דאמצעיטא איהו גופא וכו'. ע"י צדרי רבינו (צמ"ה פרק י"ב משער הכללים) שמזכר הענין שאמרו ר"ל תפלה ערבית רשות, כי צלילה הוא יחוד ז"א עם אלה. ויחוד יעקב עם רחל אינו אלא ציוס צפת תפלה שחרית, לכן בתפלה שחרית נחטורר מזה החסד שמטורר אבהו דמסערה דימינא, ותפלה המנחה הוא מסערה דשמאלא צבדו שמאלו תחת לראשי, ועיי' בה' תפלות שחרית ומנחה נחונה לאלה בין צ' דרועין דמנכא, ועיי' נעשה כבר מוכן היחוד של ז"א עם אלה, לכן תפלה ערבית רשות כי כבר מוכן היחוד ממילא עיי"ש. חכ הוא המשך הדברים כאן שפרש הענין דתלה ללותין הם סוד ג' אבהו חגיית, כי עיי' ג' תפלות נחית כהון קצ"ב שהוא ז"א לסלקא לשכינתא ליחדה בצעלה, והיינו שמקבלה תחלה צ"ב זרועותיו שהם סוד חריג שחרית ומנחה, ועיי' הוא מוכנה לעלות ולהצדווג עמו בכל גופא סוד יעקב שהוא ת"ת גופא, ולא אמר: ועל גופא אסתלקת. כלומר ללחור שבעלה מחזקה צ"ב זרועותיו עיי' תפלה שחרית ומנחה, אז הוא אסתלקת ממילא לת"ת גופא צבדו תפלה ערבית רשות כאמור: [*א"ה]. ויתכן עפ"י דאמרי' לעיל בה' צ"ב ועלי' אחרת אלה תולדות השמים והארץ כזכרם ש"ס (כרע"מ פי פנחס) וכו' לזרך תיקון בה' אותיות יק"ו ועי' נאמר אלה תולדות השמים והארץ עיי"ש. ולפמשי"כ לעיל מעגינינו כזכר א"ס צ"ב צראם והיינו להצדווג בה' עם יק"ו ויהי נשלים השם יק"ק צעלמות. ולפ"מ דאמר לענין יק"ו שהוא כנגד נשמת ישראל. י"ל רמז עפ"י דהאריז"ל אשר השם יק"ו הוא ז"א (ע"י לק"מ שמאל) ח"א הוא עמודא דאמנעיתא, ע"כ קאמר בה' עמודא

דאמנעיתא

אסתלקת. ומאן סליק לה על גופא. מ"י. אימא עלאה. מי ברא אלה. וכד סלקת, סלקין עמה כל צבא דלעילא, הה"ד (שם מ) המוציא במספר צבאם. וכל ישראל דאינון שתין רבוא מתייחסין בצבא דלעילא. לכלם בשם יקרא כלהו אתקריאו על שם צבא דלעילא. איש לא נעדר. מחושבנא.

ושכינתא בגלותא בזמנא דאיהו מרחקא בעלה מינה. לזמנין אתפרנסת ע"י שליח. לזמנין

באר לחי ראי

דחמנעיתא איכו גופא וכו' והבין] ומאן סליק לה על גופא עיין (בלק"ת פי עקב בדרוש ארץ חטא ושעורה) בסוד הפלת ערבית רשות, כי כל זוג הנעשה בזו"י בעולם האצילות בין בשחרית ובין במנחה נעשה הכל ע"י התעוררות התחתונים בתפלתם. משא"כ הזוג הנעשה בלילה שהוא בצריחה אינו תלוי בהתעוררות מעשה התחתונים ולכן הפלת ערבית רשות ע"י"ש. ולזה הוא כשואל מאן סליק לה על גופא פי איך נעשה הזוג בתפלת ערבית בלי התעוררות התחתונים בסוד הפלת ערבית רשות, כי הלא ע"י הכי תפלות שחרית ומנחה לא הי' כח להמלכות לעלות רק צ"י זרועות לדד: מי אמא עלאה היינו כמ"ש רביו (בפע"ח פרק ו' משער הזמירות ובפרק ה' משער העמידה) שהצניח שהוא אמת עלתה הוא קו המדה של המלכות לתקנה בכל תקוני שיהי ראוי להזדווג בצעלה ע"י השם בוכ"י היוולא משם יקו"ק ע"י"ש, ולאמר מ"י אמת ענחה היינו כי בזמן שהאמת ענחה יורדת למטה לתקן את המנכות אז נקראת מ"י מספר ג', כמ"ש רביו (בפע"ח פי ותהתן) כי אורות השפע שנתנת הצינה להמלכות לתקנה הם ה"י גבורות שיש בהצניח, וכל א' כולו משער ה"י חמשים שערות שבצניח ע"י"ש. ועיין מזה (בלק"ת תרי עשר) שפי' דכשנפתחו החמשים שערות של הצינה אמת עלאה אז נקראת הצינה מ"י ע"י"ש. ועיין (בפע"ח פי"ה משער הק"ש). מ"י ברא אל"ה כלומר שפי' המשכה השפע של ה"י ש"י מאמת עלתה שנמשך להמלכות, ונתן לה כח שהזדווג עם צעלה בכל ה"י מדרגות צ"י זרועות וגופא בסוד ה"י תפלות ברזא דג' אצבן שהם בסוד אליה ראש"י בית אבותם וכאמור: סלקין עמה כל צבא דלעילא. עיין (לעיל תיקון מ"ה דף פ"ג ע"א) שדרש והנה מלאכי חלקים עולים ויורדים בו. ולנתוח איכו סלם דכד איכו סליק ונחית מלאכי חלקים סלקין ונחתין ביה דאינון משריין וחילין דיליה ע"י"ש ובציאורנו שם, ולזה דרש המשך הקרא שדרש צענין עליות המלכות לצעלה גם סיפא דקרא המוליא במספר לצאם שמרנא, כי לא לצד המנכות עולה ע"י התפלה אלא גם כל לצא מרום עולין עמה וכאמור: מתייחסין בצבא דלעילא. כלומר כי גם ששים רבוא נשמות ישראל שעולים עם המלכות בשעת התפלה, כלל ברנא במקרא המוליא במספר לצאם כעטם שנספרו

כמה פעמים צמדבר ולאמר זהם כל יולא לצא. ועל לצח ילחו לצחות ה' וגר' - מתייחסין בצבא דלעילא וכמ"ש (בזה"ר פי שמות דף ד' ע"ג) שית מאה אלפין רתיבין קדישין נחתו עם יעקב למלרים וכלבו סליקו מהמן כד נפקו ממלרים ע"י"ש, ולזה דרש הכה המוליא במספר לצאם, היינו שפי' ה"י תפלות שכם התיקון של מ"י ואליה, עולים עם המלכות כלל הששים רבוא נשמות ישראל המשתתפים עם ששים רבוא רתיבין קדישין נצח דלעילא לכלם בשם יקרא וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון כ"ז דף י"א ע"ג) כמה נשמתיין וכמה יורין יייר קצ"ה בדיוקנא דמרכבות דלעילא דאינון חיות הקודש וכו'. וקרא לכל חד שמהן כפום חילא דלעילא דלאמר זהון המוליא במספר לצאם לכלם צעם יקרא לכל חיה ומלאך ואופן קרא צעם ידוע לכל חד על מלאכתו בצעודתו ובשמירתו ע"י"ש איש לא נעדר מחושבנא וכמ"ל בתיקון הקדום חיש לא נעדר. לא חסר מנייכו חד מחושבנא כגונא לצא השמים ושכינתא בגלותא בזמנא דאיהו מרחקא מבעלה כוונתו בהמשך הדברים צוח לצא דבריו שכתב לעיל תקונא דתלת עלותין לנחתא בהון לקצ"ה לסלקא לשכינתא בהון וכו', ומפרש דבריו מהות העוצה והתיקון צמ"ש שרין לנחתא לקצ"ה לגבי שכינתא וגם הענין מש"ל שתיקון המלכות צמח שצעלה מקבלת צעתי ידיו, ומה הענין עוצת המלכות צמח שמתחברת עם צעלה בגופא שהוא ת"ח סוד יעקב. בזמנא דאיהו מתרחקא מבעלה היינו כמ"ש (לעיל תיקון ה' דף כ' ע"א), (ובזכר בראשית דף כ"ג ע"א) דבליה אין להמלכות זיווג עם צעלה כי ה"י יורדת למטה והיא רשות צפ"ע בלא צעלה. וע"כ תקנו תפלת ערבית כדי לשמור אותה מן התאונים שרוגים לשלוע בה ע"י"ש ובציאורנו שם. לזמנין אתפרנסת ע"י שליח. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"א ע"א) דבזימנין דחול השם הו"י"ה צ"ה שהוא ז"א. מתלבש צמ"ע"ט והוא צחי' אפערופוס שלה, שכל השפע שנמשך לה אינו נמשך מ"א עלמא אלא ע"י האפערופוס שהוא מע"ט. משא"כ בצעת ע"י"ש. ועיין (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"א וע"כ וע"ו ע"א) דבגלותא דשכינתא איכו בלא צעלה, ה"י מלאך איכו משנה לה דאיהו מע"ט שהוא שני למלאך, והמלכות מקבלת כל השפעתו הנלרבות ע"י השליח שהוא מע"ט והוא צחי' אפערופוס שלה ואיכו דחון דיליה

לזמנין ע"י אבהן. לזמנין ע"י אימא. לזמנין על ידי אבא. לזמנין ע"י בנין. לזמנין על ידי דצדיק. וכלא יהיב בעלה דאיהו ר'.

איהו בין אבא ואימא. בן י"ק. וכד איהו בין אבא ואימא נחית לה פרנסהא על ידי אבא ואימא. וכד נחית בין תרין דרועין דאית בהון שית פרקין נחית לה פרנסה בתרין דרועין. וכד נחית בגופא דאיהו יעקב נחית לה מזונא על ידיה. וכד נחית בתרין שוקין

דאינון

באר לחי ראי

י"ק עיין (צ"ל ד"ז) האינו דף ר"ל ע"א) האנא מכו זינא, אלא כד אחזר י' ז'ה', אחעצרת זינא ואפיקת צן ואונידת צן י"ק שלימותא דללא אשתכחו תרווייכו דמתחברן וצן צגוייכו, וכי"כ עוד להבן (צ"ע) והא תנינן דזינא אחכליל מכלא י' שהוא אצא מתחבר צאמא ומפקין צן והיינו זינא אי"צ ואי"ס דאינון י"ק וצין צגוייכו עי"ש, ולזכ הוא מראה צאלצבו כחן לדברי האדרא שכל השפע הנשפע מגזכי מרומים לאצא ואמא, הוא נמשך תחלה לז"א שהוא צן הולא מי"ק, וממילא מוצן שכל השפע הנשפע להמלכות מיסוד זדיק הכל הוא הולך וצא מכתו של ז"א שאליו נמשך השפע מלמעלה וכאמור. וכד איהו בין או"א נחית לה פרנסהא ע"י או"א. היינו כמ"ש (צ"כר פי ויקרא דף י"א סוף ע"א וריש ע"ב) צסוד ובהר יולא מעדן להשקות את הגן שמרמח לזרות ו' דירית לאצא ואמא ואתקשר זיב מהימנותא דללא. ומניח אחזנת צרתא מבהות ירותא דאיכו ירית עי"ש וכד נחית בין תרין דרועין עיין (צ"לקוב שמטוני פי צשלת, צפסוק דציאמו) מקדש אלני כוננו ידך צשתי ידך, וכן (פירש"י) צחומש צפסוק הנזכר ופנימיות הענין עיין צדברי רבינו (צ"פע"ח פרק ו' משער האמירות) כי המקדש נקרא אלני שנתקבה ע"י צ' ידים העליונים של אמא וח"ל מקדש אלני כוננו ידך פי המקדש הנקרא אלני כוננו אותו ידים העליונים דהיינו יד א' של אמא כלולה מצ' ידים עכ"ל. ולזכ ממשך הכא הדרוש שזכ הענין שנמשך התיקון של המלכות ע"י צ' ידים של אמא, הוא כד נחית ז"א צין תרין דרועין דאמא, אז הוא מושך השפע מצ' ידים העליונים של האמא להמלכות לכוננה. דאית בהון שית פרקין. ר"ל שזכ מרומן כמו שחמרנו למעלה צסוד ובהר יולא מעדן להשקות את הגן, ובהר דא אוח ו' שהוא ז"א, יולא מצ"בה, להשקות את הגן דא מלכות, היינו שכשפע הנמשך מצ"בה להמלכות ע"י ז"א, הוא צכח השית פרקין צ' ידים שזכ צרוא דאוח ו' וכאמור: וכד נחית בגופא וכו' היינו כמ"ש (צ"רע"מ פי פנחס דף רמ"ז ע"א) צסוד ובהר יולא מעדן להשקות את הגן. מאי עזן, דא זינא, נכר דנפיק מינא דא ו' דרגא דרש"ית, ועי"מ נפיק מאמא עלאה ואחפשא צשית ספיראן עד זדיק ומניח אשקי לנגהא דאיכו שכינתא עי"ש, ולזכ אמר הכא וכד נחית ז"א בגופא דאמא

עי"ש וצביאורנו שם לזמנין ע"י אבהן היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ב ע"ב), (וצ"כר פי ויקרא דף ד"ר ע"א) דצשנת עולת המלכות צחג"ת סוד ג' אצות זכ הוא שלימותא עי"ש וצביאורנו שם לזמנין ע"י אימא. וכמ"ש (לעיל צכקדמח דף י"ד ע"א) דצגנותא שז"א צעלה דמטרוניתא חיו מזדווג עמה ואינו משפיע לה, אז שכינתא תתאח אחשקיא מאמא עלאה עי"ש וצביאורנו שם: לזמנין ע"י אבא. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) צסוד שיר למעלות, ל' מעלות דאינון תלתין דרגין דצכון צרתא סלקא לגבי אצא. ועי"ש וצביאורנו שזכ הוא תיקון השלם של המנכות כשכ"א עולה עד החכמה שהוא אצא שממנו אחצניתא, צסוד אצא יסוד צרתא עי"ש לזמנין ע"י בנין. עיין (צ"ע"ח פרק ו' משער רחל ולאה) דנו"ה נקראים צנים עי"ש, ועיין (צ"לקובי הש"ס צרכות) צסוד מ"ש אל תקרי צניך אלא צנויך כי כשמהלכות עומדת צמקום נו"ה, אז אע"פ שזכ נקראים צנים אעפ"כ כשמהלכות עומדת שם אללם הם צונים קומתה צשלימות עי"ש, ולזכ אמר הכא דכשמהלכות עומדת צמקום נו"ה הוא ג"כ צונת מהם מכה השפעתם. לזמנין ע"י דצדיק וכמ"ש (צ"פע"ח פרק כ' משער העמידה) צביאור שים שלום, שכו"ה דחתימה הוא מנוקד צנקודה יסוד, שמהלכות מקצבלת כל השפעות דז"א של כל הח"י צרכאן דללותא ע"י היסוד זדיק, ועיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ה ע"א) יחודא דילכ צנקודה שורק, דאיכו יסוד ח"י עלמין ח"י צרכאן דללותא עי"ש וצביאורנו שם: וכלא יהיב בעלה דאיהו ו'. עיין (לעיל תיקון י"ע דף ל"ט ע"ב) כל לצרין אינון אחשקין מן אות ו', ועי"ש וצביאורנו שצכאחי מדברי (מהרש"ו צכקדמתו צצסוק הע"ה כלל כ') כי סוד נורת האצר היסוד זדיק שהוא כנורת אות ו'. משום שהוא כלול כל הוי"ק דגופא דז"א, והיינו שכל השפעות שמשפיע היסוד זדיק להנוקבא, הכל הוא רק כמה שנתקבל מוי"ק דז"א צעלה עבור המטרוניתא עי"ש, זכ הוא ציאור הדצרים כאן שמפרש דמח שאמרו לזמנין היא אחפרנסת ע"י לדדיק, חיו ר"ל שמקצבלת השפע השפע של עלמיות היסוד זדיק, אלא ר"ל שמקצבלת השפע של כל הוי"ק מצעלה פי היסוד, אשך מהי"ע מצוייר האצר של היסוד זדיק, צגודת ו' לרמח על זכ וצאמור: איהו בין או"א בין

דאינון שוקיו עמודי שש דאית בהון ר' פרקין נחית לה מזונא על ידיהו. וכד נחית בצדיק נחית לה מזונא על ידיה.

וכד נחית בה [דף פ"ז ע"ב] דאתחבר ר' בה, לא צריך לנחתא מזונא לה ע"י שליחא בעלמא אלא על ידיה.

וכד גפיק בה אסתלק עד אין סוף דאיהו א'.

מזונא דילה לאו בזכותא תליא מלתא, ולא בחיים דאינון אבא ואימא. ולא בבני דאינון נצח יהוד. אלא במזלא תליא מלתא. וכד נחיתת מאתרהא ונחית קוב"ה לדיירא עמה,

אתמר

באר לחי ראי

נזקבא דז"א עיי"ש וצניאורנו שס, ולא אמר הכא לכמשיך הדרוש כי כאשר נעשה התיקון השלם דאתחבר ר' צה' אז מעלת המלכות שכיח ר' תחטונה דלוח א' מי' ללוח ר' של הא' שכו' ז"א, ועיי' עולה עם בעלה צרום המעלות ל'י עלאה של הא' שכו' צרח דלין סוף וכאמור. מזונא דילה לאו בזכותא תליא מלתא עיי' צדכרי רבינו (צלק"ת, וצשער הפסוקים פ' תולדות צפסוק ויעתר יחזק) כי בני חיי ומזוני צמולא תליא, היינו צב' מזלות נולד ונקב עיי"ש, (וצפ"ת פרק ב' משער הזמירות), ועיין צדכרי עוד (צפ"ת פרק ר' משער הולדות אר"א) לזורה א' מרמז לכוד ב' מזלות נולד ונקב עיי"ש, ולא דרש הכא דמי שזוכה לעשות התיקון השלם להתאחד ז"א ציחודא שלים, שהמלכות תעלה מי' לז"א שכו' צסוד תיקון לורה א' כנזכר, הוא ממשיך בני חיי ומזוני להמלכות שתוכל להשפיע לנו צסוד ותחן טרף לציחה וחוק לנערותיה צצחי מזל שכו' סוד נולד ונקב ממרומ צזורה א' כנזכר: ולא בחיים וכו'. ולא בבגים וכו'. כלומר וגם חיים וצנים לא תלוי צזכותא אלא צמולא. [* א"ה. היינו דדריש ישר והפוך דבני חיי ומזוני כ"א מהס לא תלוי צזכותא אלא צמולא. וגם לא תליא המולא צחיים דלינון אר"א ולא צצנים דלינון נוי"ה אלא מצחי' ר' עלאה דלור חין סוף כדמפרש ואזיל:] דאינון אר"א. עיי' צדכרי רבינו (צפ"ת פרק ב' משער הליית ופרק ב' משער תפלת ריב וצפ"ת פרק ב' משער קילור אצ"ע) דחכמה וצניה אר"א שניכס ציחד נקראים חיים עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדברים שאמ' למעלה וכד חייבו צין אצא וחמא וכו' ואמר הכא דגם מי שזוכה לבעלות זרי' עד אר"א ולייחדם שס אצ"ע ששם הוא מקור החיים כנזכר, אצ"ע חיינו זוכה לחיים גם שס, אלא מי שזוכה לבעלותם למעלה צלור חין סוף שכו' סוד תיקון א' ר' עלאה של א' שמשס מאיר לישראל מזן עלאה ותחאה צסוד נולד ונקב כנ"ל: דאינון נוי"ה. וכמ"ש רבינו (צפ"ת פ"ז משער לאה ורחל, וצסוף פ"ג משער כמחוק) צסוד וכל בניך לימודי ב', דנ"ח נקראים צנים

לחמא, אז מתעוררת הצניח שכיח עין להשפיע ממנה סוד הכנר שכו' א' ד' דגא דרעי' שכו' ג"כ דגא דיעקב צסוד משכ מלגו ויעקב מלכר, עיי' צדכרי רבינו (צפ"ת פרק ר' ויי"א משער הכללים), ומתפשט צרי' דז"א עד דגא דלדיק יסוד חיי עולמים. ולא יש צכחו להשקות ולפרנס להגן שכיח המלכות וכאמור: וכד נחית בתרין שוקין דאינון שוקיו עמודי שש וכו'. עיין (לקמן צתיקונים כנוספות תיקון ר' דף קמ"ז ע"א) צסוד שוקיו עמודי שש, שמרמז ל' שוקין שיש צכס שית פרקין עיי"ש, ולא אמר הכא דכד נחית ז"א שכו' א' ר' שכו' סוד שש קלוות, ומתחבר צ' פרקין ד' שוקים נוי"ה, אז ממשיך פרנסה ושפע להמלכות, שמנוי"ה נמשך שפע לעולמות התחתונים ששם סוד החיים כמחוקים מן לדיקים, וכמ"ש (צכר סוף פ' ויקרא דף כ"ז ע"א), ועיי' מה' צדכרי רבינו (צפ"ת פרק ב' משער התפילין) וצ"ד וכד נחית בצדיק וכו'. שאז נפתח הליור של יסוד לחמא, ומשך ליסוד דז"א להשפיע כל עוב להמלכות וכמ"ש (צכר פ' נח דף כ"ט ע"ב) וצ"ד. וכד נחית בה וכו'. זה הוא המשך למע"ל ושכינתא צגלותא צמנא דלוי' מרחקא מצעלה לזמן אחתפרנסת עיי' שלית, וחינו צצזמן הגלות כי הונדכ לירד צגלות למיער צכח, ולא כיון שאין בעלה עמה לשמור אותה אז היא מתפרנסת עיי' שלית שכו' מע"ט וכמ"ש, אכל צזמן תיקון השלם שז"א שכו' א' ר' מדווג צמטרוניתא שכיח א' ר' שאין בעלה מתרחק ממנה אז לא לריך לנחתא מזונא עיי' מע"ט. חלל ז"א צכצורו וצעלמו מפרנסכ מידו לירכ צלי אמנעי: וכד גפיק בה אסתלק עד אין סוף דאיהו א'. עיין צדכרי רבינו (צפ"ת ריש פרק א' משער מי' ומ"ד) לזורה א' מרמז לכוד מי' ומ"ד ששש צשפת זיווג זרי', כי ב' תחאה של האות א מרמז למה כנוקבא שמשעלית מי' עיי' ב' שצנחיים, וכו"ד עלאה מרמז למה זכר שמוריד מ"ד עיי' ב' שצנחיים עיי"ש, ועיין (לגיל תיקון ר' דף כ"ד ע"ב) צסוד לורה א', שכי' בעליונה מרמז לבעליה עד חין סוף, ולוח ר' ד' מורכ לכוד עמודא דלמנעיתא ר' תחאה מרמז למלכות

אתמר ביה ובבנהא אין מזל לישראל. אלא קוביה רכיב על כרריב דאיהו מטטרין. ואיהו בררין. ומתפרנסת על ידיה דאיהו עבד עולם. עבד דילה. ובההוא זמנא איהי אתפרנסת ע"י שליח. וכל דא כפום עובדיהון דישראל הכי אתפרנסת.

זכאה איהו מאן דסליק לה לאתרה ולקוביה לאתריה, דאתמר ביה (ישעיה יט) (הנה יקוק רוכב על עב קל) (שם כו) הנה י"י יוצא ממקומו.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, וכי יכול בר נש לאחזרא לקוביה לאתריה.

אמר

באר לחי ראי

בהקדמה דף י"ד ע"א, ובהיקון י"ח דף ל"ג ע"א) צסוד כל הכורע כורע צצרוין. והמלך שלמה צצרוין, כי צצרוין הוא צסוד לדיק עיי"ש וצצורונו שם. (ולכלן חיקון פי דף קכ"ג ע"א), והיינו כעסם שמטיע הוא צסוד לדיק עיי"ש הוא צצחי צצרוין, ולזה דרש הכה ואיבו צצרוין ואתיות כרו"צ לקציב רכוז עליו צסוד וירכב על כרו"צ כנזכר: דאיהו עבד עולם עבד דילה. כוונתו צכז להכח צדין עבד עולם ומצואר (צמכילתא), ומצבא צפירש"י צחומש פי משפטים) שאין זה אלא של יוצל, והנה אן קיי"ל שחיבה עולם מרמז להמלכות, וכמ"ש רצינו (צפע"ה פרק ג' משער הק"ש, וצפרק ג' משער הזמירות) וצש"ד, ולפי האמור שפיר בענין מצואר כי חיחא (צשע"ה"מ, וצטע"מ ר"פ משפטים) כי שורש עבד עברי הוא צמטיע צעולם היגירא עיי"ש, ולפי הדברים הגיל מצואר כי הכל חמה, שהוא צעולם היגירא ששם הוא סוד קצ"ה, ושם הוא צחי רכז וסוסי אש, לז"א אשר ירכב על כרו"צ שהוא מטיע וכאמור, והוא ג"כ סוד עבד עולם שהוא משמש להקוצבא שנקראת עולם להציה לה ערף ציחא שהוא השליח מצעלה דמטרוניחא שהוא צעולם היגירא להציה הפרנסה להמלכות לעולם העשיה, אבל אין לו להמטיע שליחות זה אלא עד היוצל, אבל צגנת היוצל שהוא החיקון השלם לא יטעך לשום שליח ולא למרכבה אחרת מצעלה וכאמור. ובההוא זמנא איהי מתפרנסת ע"י שליח הוא לשון שליטה דרק צזמן שליטה מטיע קודם זמן החיקון שנלך ז"ל לצחי עבד כנזכר, והיינו עד היוצל העליון אז הוא מתפרנסת ע"י השליח, משא"כ צזמן היוצל אז לא תתפרנס ע"י שליח, רק מיד צעלה ממש וכאמור: דאתמר ב"ה הנה ה' רוכב על עב קל. היינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"א) הנה ה' רוכב על עב קל, שהמלכות תתקריחא ע"כ וצכ רכיב ו למפרק לישראל עיי"ש וצצורונו שם: וייג. הנה ה' יוצא ממקומו. והפ"ה הוא עפמי"ש (צרע"מ פי פנחס דף רמ"צ סוף ע"א וריש ע"ב) צסוד וישנע צמקום, כי צזמן שז"ל הוא מצדו"ע עם המלכות, אז הוא צמקומו כצכול, כי המלכות היא מקומו של ז"ל עיי"ש, ולזה דרש הכה דלעתי"ל וכה"כ יוצא ממקומו, היינו שיהא צצחי

צניס, ור"ל דלפ"ה מי שזוכה לציווג ור"ע ע"י משעו צנז"ה אפי"פ ששם הוא מקום לצניס, אינו זוכה לצניס אלא מי שזוכה להעלותו למעלה צרח לזורה אות א' נג"ל: וכד נתינת מאתרהא ונחית קב"ה לדיירא עמה. היינו צזמן הגלות כמ"ש (לעיל צריש בהקדמה דף א' ע"ב) דצגלות שכיחא תתתרהא מאתרהא, וצצילה נחית גם צעלה לתחא צסוד כן איש נודד ממקומו עיי"ש וצצורונו שם: אתמר ב"ה. צש"ס (נדרים דף ל"ב ע"א): אין מזל לישראל פי שאינם זוכים צעוה"ז להתפרנס מהמזל הנזכר ששורשו צצכחי מרומים צצור חן סוף צ"ה נג"ל. אלא קב"ה רכיב על כרו"ב דאיהו ספ"פ. היינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף ד' ע"א) על נכר כצ"ר, מאי כצ"ר דא מטיע, רכ"צ לעמודא דלמנעיתא צסוד וירכב על כרו"צ ויעוף ואיבו רכב אש וסוסי אש וכי מסערה לדיק חי עלמין ועיי"ש צצורונו, ועיין (לעיל שם דף צ' ע"ב) וצעל כנפים יגיד דבר, דא ללוחא דמטי עד לדיק ח"י עלמין כלול ח"י צצכאן וכי דלחמר צכון צצכות לראש לדיק ח"י עולמים, ועיי"ש צצורונו דמטיע שנקרא צעל כנפים הוא מרכבה להפלחן של ישראל צימי החול, כי צימי החול מתלבש היסוד לדיק צמטיע והוא מעלה הפלחן של ישראל ומוריד השפע צצוחו הנזכר, אבל ציום השצה אז מהפסע היסוד דז"ל ממטיע ומעלה החפלות ע"י היסוד דז"ל צעלמו ומוריד השפע ג"כ צעלמו עיי"ש, ולזה דרש הכה דצימי הגלות נלחמו כל הדברים האלה שז"ל מלציש יסודו לקבל חפלות ישראל צמטיע, שהוא רכב לעמודא דלמנעיתא צסוד וירכב על כרו"צ וגר מסערה לדיק ח"י עלמין, ולא מתגלה היסוד דז"ל צעלמו כנזכר: ואיהו בררין. עיין (צרע"מ פי פנחס דף רע"ו ע"א), (וצמדדש כעלם פי חיי שרה דף קכ"ו ע"א) דכל הפרשש של אליעזר עבד אברהם הוא מדבר צסוד מטיע שהוא צחי יסוד לדיק עיי"ש, ועיין מזה (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"א) וצצורונו שם, וממילא מוצן דגם מ"ש אלא אליעזר צה צצרוין ה', ומצואר (צזכר פי שלח לך דף קנ"ה ע"א) צצרוין ה' ממש עיי"ש, וכ"כ (צמד"ר פי חיי שרה פי ס') עיי"ש, והדברים יתייחדו עם מה שכתבתי (לעיל

אמר ליה אין. כמה דאשכחנא בדוד דאמר (תהלים קלב) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום ליי כו'. בההוא זמנא דבר נש אחזר ליה לאתריה, מה כתיב ביה. ממקומו יפן ברחמיו לעמו, ובמאי חזרא ליה לאתריה. אלא בשלימו דתקונא דתקיננו בצלותא. ואוכח דבתר דאמר ממקומו יפן ברחמיו לעמו. אמר המיחדים את שמו ערב ובקר תמיד בכל יום אומרים פעמים. ואינון ה'ה דצריך לאחזרא ל' לגבי ה' דאיהי מקום דלעילא. ולאחזרא ו' לגבי ה' דאיהי מקום דלתתא. בגין דקוביה אומי דלא יחזיר לה' דלעילא עד דיחזיר לה' דלתתא, ורזא דמלה (הושע יא) ולא אבא בעיר וגו' והא אוקמוה.

תקונא חמשין וחד (ליום כ"ו)

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. מאי את, אלא הכי אוקמוה קדמאין, כל אתין לרבויה. ודא אית. אורייתא כלילא מא' ועד ת', דבה אתבריאו שמאי וארעא.

ועוד

באר לחי ראי

שתיבין שחי הכיין, כי ע"י הכי חורבנין נחרקו הכי הכיין מצפליהו, שכי רשונה נחרקה מכיין, והכי אחרונה נחרקה מכי ונעשה לירוף יוקיין, והחיקון השלם כאשר נחרק הכי הראשונה לגבי כי, והכי אחרונה לגבי כי, שיהי לירוף יוקיין כסדרן עיי"ש, ועיין (לעיל בהקדמה דף י"א) צסוד שלום לרחוק ולקרוב, שחלית השלמות של העבודה לקרב את הרחוקים שבה הכיין הכיין ולפשות שלום צניבהם לצענין להחזירם למקומם עיי"ש וצניאורנו שם: דאיהו מקום דלעילא. פי היחוד הפליון של אריא שנעשה ע"י הקי"ש כגיל דאיהו מקום דלתתא. שהוא היחוד התחתון דזוי שנעשה ע"י החפלה כגיל, ודרש עד אמלא מקום ליקויק. היינו שיהיב בגי' מקום שהוא ענין מרכבה ויחוד ל' אוחיות יוקיין כסדרן ובאמור: בגין דקב"ה אומי וכו' וכמי"ש (צזבר פי נשא דף קמ"ז ע"ג) נשצט הקצ"ה שלא יבגם צירושלים של מעלה עד שיבגם ישראל צירושלים של מעלה. וכיונא צזכ כי גס צשי"ס (תענית דף כ" ע"ג), (ובזכר פי ויחי דף רל"א ע"א), ודרש עד אמלא מקרי"ס לבי עפמי"ש צחובי צשי"ס (ע"ז דף ח' ע"ג) צדי"ה מלמד שהמקום גורם, דירושלים חיקרי מקום עיי"ש: לה' דלעילא וכו'. וכמי"ש רבינו צפמי"ה (פרק ע"ז משער החפילין ובפרק ה' משער הקי"ש) דירושלים של מעלה היא אמא וירושלים של מעלה הוא מלכות עיי"ש: ודא אוקמוהו. וכמי"ש רבינו (צפמי"ה ריש פרק ח' משער הזוגי"ס) צסוד ולא אצח צעיר וגו', דלחתר החורבן שאין זוג לתית ומלכות להחילא נשמות חדשות, גס צארי"ל לא יש זוג לנשמות חדשות עיי"ש, וצניאור דצדי"ס צזכ עיין צדצרי רבינו (צפמי"ה צסוף פרק י"ג משער הכללים), (וציפס שטב שם אות ע"ו): מאי את וכו'. כעין דצדי"ס חלו איתח גס (צמד"ל צראשית פי ח') צצביל ששמשח את מחוס איש

צצחי רוכב על ע"צ קל שהיה השכינה וכאמור כמה דאשכחן בדוד דאמר וכו'. וכמי"ש (לעיל חיקון ה' דף כ' ע"ג) וצג"ד אמר דוד חס אתן שנה לעיני וגו' עד אמלא מקום לבי עיי"ש וצניאורנו שם: ממקומו יפן ברחמיו לעמו. היינו כמי"ש (צפמי"ה פרק כ' משער השנת) צניאור הדברים דמאחר שאנו גורמין לפעולות ז"ל והקוצה עד כתר דאריא אשר שם הוא הרחמים גמורים, לכן אנו מצקשים שממקומו יפן צרחמים לעמו המיחלים לחסדו שאנו בגורמים הפעלה והזוג עיי"ש: אלא בשלימו דתקונא דתקיננו בצלותא. היינו כמי"ש (לעיל חיקון כ"א דף ג' ע"ג) צגין דצחי צרכאן דללתח תלוא פורקנא וצ"י אצגילא וכו' צגין דצריך צ"ג לכוון צללתח למחוי עינא לתתא לגבי נשמתא דאיהי שכינתא דאיהי אסורה צגלותא, ולציה לעילא צקצ"ה עיי"ש וצניאורנו שם, והיינו כמי"ש רבינו (צפמי"ה פרק ד' משער הקי"ש) דכל הכוונות של החפלה הם לייחד ולחצר זוי"ל ולזוגם עיי"ש. דבתר דאמר וכו'. אמר המיחדים שמו ערב ובקר וכו'. עיי' צדצרי רבינו (צפמי"ה פרק ד' משער הקי"ש) דענין הקי"ש הוא לעשות היחוד צארי"ל ועיי"ז מצרידין מוחין לזוי"ג, וענין השמי"ע לעשות יחוד של זוי"ג, והיינו שעי' שזוי"ג מקבלין המוחין עיי' היחוד דאריא צקי"ש הם יכולים להזדווג צתפלה שמי"ע עיי"ש, ולא אמר הכח לחייה שאנו מצקשים צקדושת כתר ומיחלים לחסדו שיפן עלינו צרחמים הוא רק צמה שאנו עושין היחוד השלם צתפלה אז ועי"כ אומרים המיחדים שמו ערב ובקר, והיינו שאנו זוכין לעשות היחוד דזוי"ג ולהעלותן צרום המעלות הוא עיי' הככה ששעינו לזכ עיי' הקי"ש שקודם צתפלה, ואם לא היינו קורין את שמת מחללה לא הייב ציכולתיו לעשות החיקון השלם צשמי"ע כראוי וכאמור: ואינון ה"ה דצריך לאחזרא וכו'. והיינו כמי"ש (צפמי"ה פי פתחם דף רע"ז ע"א) צסוד ותלכנה

ועוד את השמים, שמים, דא קוב"ה הה"ד (מלכים א ה) ואתה תשמע השמים. ואת בת זוגיה עמיה. ואת, דא צדיק ובת זוגיה. הארץ מאנא דכלהו לאפקא בה זרעין ואיבין. ורזא דמלה (ראשית ב) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגו'.

אמר

באר לחי רמי

ח"א ח"ת נקרא את, וגם צעה בגלות שז"א ח"ת שהוא ח"ת של השכינה הוא רחוק ממנה, עכ"ל היסוד שהוא שכן אללה הוא מזדווג עמה ומאיר לה שלא יאחזו ההלונים זה, וצדיאור הדברים צזכ עיין (במק"מ צהקדמה דף ו' ע"א צד"ה לרחוק דא יעקב וכו') עיי"ש, ולזה דרש הכא שלא מרמז תיבת ח"ת של ואת הארץ שצומן בגלות הבגם שאין אז היחוד דז"א צסוד חת השמים כג"ל, עכ"ל נשאר עכ"פ היחוד של יסוד ומלכות צסוד ואת שהוא יסוד וצת זוגיה וכחמור: הארץ מאנא דכלהו לאפקא זרעא ואיבין. עיין (צקב"י ערך ארץ) צסוד פרו ורצו ומלאו את הארץ, כי יסוד דנוקצא דז"א נקרא ארץ, שכן יש צה ע"י נרופי אלקיי"ם דמוחין דקטנות, שכן ע"י פעמים אלקיי"ם גימ' אר"ץ (אלף ר"ץ), חה סוד דור הולך ודור צא והארץ לעולם עומדת, כי דור רומז על מוחין דגדלות, ונודע כי כצבאין מוחין דגדלות נסתלקו המוחין דקטנות ויורדין עד היסוד דנוקצא דז"א, חה דור הולך ודור צא, היינו שכל יום אחר התפלה מסתלקין המוחין דגדלות שנקראים דור וצאים ונדחין לתוך יסוד דנוקצא דז"א ואח"כ צאים מוחין דגדלות אחרים ע"י זוג אחר דהפלה אחרת, ואח"כ עוד ע"י הפלה אחרת נדחין וצאים ג"כ אלו לתוך יסוד דנוקצא, חז"ש דור הולך שנסתלקו המוחין דגדלות ע"י שדור אחר צא מחדש, ועי"ן והארץ לעולם עומדת היינו שנתקנה היסוד דנוקצא שנקרא ארץ, חה סוד פרו ורצו ע"י פ"ר שמושא ישראל צהפלתן יחודים חווגים צז"א גרמים שיהמלא יסוד הנוקצא דז"א משפע המוחין שנדחין לתוכה צסוד עפ"ה הקדושה, ועי"ן ומלאו את הארץ היינו שיגרמו שהמלאה היסוד דנוקצא שהוא הארץ בעליונה מהעפ"ה הקדושה עיי"ש, ולזה דרש הכא סיומא דקרא צתיבת הארץ היינו ע"י יחוד את השמים שהוא זוג ז"א ונוקצא וח"ת היינו סוד זוג יסוד ומלכות נהמלא היסוד דנוקצא צמוחין שלה מספר אל"ף ר"ץ כנזכר שהיא מקבלת סוד הטעם הקדושה לאולדה זרעין של נשמות קדושות ואצין וכחמור: ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגו'. עיין (צזכר פי צראשית דף ל"ה ע"א) שדרש פסוק זה וכל שיח השדה טרם יהיה אילין רצבין וכו', ועיין (צאח"ה) דהפ"ה הוא כי מליאות הספירות שכן מהמלאות ומתגלות צמלכות שהם מקראים אילין רצבין הם נקראים שיה השדה, ולאמר טרם יהיה צארץ, שיהי להם רק מליאות דק למעלה ולא נתגלו ולא נתגלו עדין למטה צמלכות כנקראת

גם זו שדרש כל אחי"ן וגמי"ן שצחורה לצדיקין, הדין את דכחצו ככא את השמים ואת הארץ מה צה לצבות עיי"ש: אורייתא כלילא מא' עד ת' דבה אתבריאו שמיא וארעא. עיי' (צמד"ר שס גריש הפרשה, וצפרקי דר"א פרק ג') שהחורה היחה כלי אומנתו של הקציה צצריאת העולם, ודרש צראשית צרה אלקיים חת השמים וגו', עם החורה שנקראת ראשית צרה אלקיים את השמים ואת הארץ ועיי"ש (ציפה תואר), ולזה כוסוף הכא שבענין שהשמים והארץ נצראו ע"י החורה, הוא כי החורה נארגה מכ"צ אחרון מא' ועד ח', וכמ"ש (צמק"מ פי צראשית דף ל"ב סוף ע"א) מהז"ת דלות צ' נעלה כל הכ"צ אחרון עמה, והקציה צרה צהן את עולמו עיי"ש, והיינו כמ"ש (צס' ילירי פרק כ' מ"ב) עשרים ושהים אוחיות יסוד חקקן חלצן לרפן שקלן והמיין וצר צהם נפש כל היצור ונפש כל העמיד לנור עכ"ל, ולזה אמר דבה אצבראו שמיא וארעא, היינו דמה שנצראה העולם ע"י החורה היה צה צה א"ת, סוד כ"צ אוחיות וכחמור שמים דא קב"ה וכו'. וכמ"ש (צזכר פי חרומה דף קע"צ ע"ב) מאן שמים דא ח"ת עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון מ"ז דף פ"א ע"א) שמים עמודא דאמלטיהא עיי"ש. הח"ד ואתה תשמע השמים. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ה ע"ב) לגבי ו' דלויבו שמים דעליה אחרת ואתה השמע השמים עיי"ש וצדיאורנו שם ואת בת זוגיה עמיה. וכמ"ש (צזכר ר"פ צראשית דף ע"ו ע"ב) צשעתא דנפיק קול שהוא ז"א, נפקת צה זוגיה צהדיה דכלול כל אחרון דכהיב את השמים, ועיי"ש (צמק"מ) כי העיבור והנידה דאולידת אמא צשעת צריאת ששכ ימים של צריאת העולם צסוד ששכ קטות דז"א, צסוד צראשית צרה אלקיים שהיא אמא, את השמים שהוא ו"ק דז"א, היה מושיל העיבור והלידה אל הנוקצא כמו אל הדכורה, כי גם הנוקצא היחה עמו בעיבור וילאש עמו ונכללו גם צה ככ"צ אחרון עיי"ש: ואת דא צדיק ובת זוגיה. דרש ח"ת מלשא חות שהוא אצר יסוד חות צריה קודש, וכמ"ש (צזכר פי ויחי דף רכ"ז ע"ב) ויצרך את יוסף, אמר ר"א את דייקא, דצריך לאות קיימא חת דצריה דנעיר יוסף, וצגי"כ אקרי לזיק את דיוסף חת דצריה קיימא דקיימא צהדיה עיי"ש, ודרש ואת כי את הוא יסוד לזיק וכו' כנוסף והעיבור היה המלכות שכינתא תחלה, והיינו כמ"ש (צרע"מ פי משפטים דף קצ"ו ע"ב) שיש חוג יסוד ומלכות, צצחי ע"כ שכן קרצו מלאה רחוק, כי היסוד נקרא שכן קרוב,

אמר רבי שמעון, ברי, רזא עלאה הכא. אע"ג דכלא אתברי ואתקן בשמא דיקוק דאינון את השמים, ורזא דמלה י"ק בשמים ר"ק בארץ, הה"ד (תהלים צו) "שמחו ה'שמים, ותגל הארץ. עם כל דא דכלא אתקן בדי אתוון, לא נחית גביעו מלעילא על זרעין ואיבין, דאינון שיח השדה דאיהו צדיק. ועשב השדה דאיהו עמודא דאמצעיתא. ולמה. בגין דאדם אין, דאיהו יריד ק"א וא"ו ק"א לעבוד את האדמה.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא. שיח מנא לן דאיהו צדיק.

אמר ליה. ברי. ביה תשכח ח"י. שי איהו כליל תלת עדרי צאן דאינון שרשא דאילנא, ודא חי עלמין דאיהו אות בצבא דלילה. צבאות איהו עמהון. כליל תלת דרגין, לקבל תלת ענפין דשי.

והא

באר לחי ראי

נורה ש עיי"ש, ויתכן ג"כ מה שאמר שי"ח השדי"ח דייקא, כי שדי"ח הוא רח" דיסוד לדיק, וכמ"ש (צקכ"י אות ש' ערך שדה) ועיי"ש שכו"ח מדברי המדיר והתנחומא כי שד"ח רומח לגיון שהוא יסוד לדיק עיי"ש, ולזה דרש וכל שיח השדה ערס יכיה צארן, היינו שלא נחית שפע על גושם סוד נביעו ולעילא על זרעין ואבין שד"ח נשמות הלדיקים שכל בגי קויין חגי"ת שד"ח ג' ענפי האצות סוד ש' ראשי נשמות הלדיקים שד"ח סוד שי"ח וח"י כנ"ל שגדילין ויואלין שד"ח לחיבו לדייק כאמור: ועשב השדה דאיהו עמודא דאמצעיתא עיין (צזכר פ' פנחס דף ר"ז ע"א) צסוד ועשב לעבודת האדם, ונשמות הלדיקים נקראים עשב והם עולים למ"ג לסוד אד"ם העליון עיי"ש, ולזה דרש הכא ע"ד זה ג"כ ועש"ב השדי"ח, כי שד"ח הוא כנוי נעמודא דאחלשיתא, וכמ"ש (ברמיק צפרוס צערכי ככוויים ערך שדה) דח"ת נקרא שד"ח של הפוחים שיש לו שני הפוחים עיי"ש, ולזה דרש גם הכא ערס שנתקן סוד עש"ב השדי"ח, היינו נשמות הלדיקים שפולים למ"ג לאד"ם העליון שהוא ח"ת שנקרא שדי"ח וכאמור: בגין דאדם אין דאיהו יריד ק"א וא"ו ק"א. עיין (צמק"מ צרמ"ז פ' צלק דף ק"יז ע"ב) דז"ח כשכוא בשלימות ובכל גלותו נקרא אד"ם שהוא הוי"ו במילוי אלפין שכוא שם מ"ה גימ' אד"ם עיי"ש, ולזה דרש הכא ואדם איך לעבוד את האדמה, ר"ל כי כל זמן שלא נתגדל ז"ח צכל קומחו להיות נקרא אד"ם צבחי גדול צכל י"ם שלו שהוא עשר אותיות של הוי"ו במילוי חלפין גימ' אד"ם, אז אינו ראוי לאוג עם המלכות ביסוד לדיק ולבולד נשמות הלדיקים שי"ח השדי"ח ועש"ב השד"ח, כי היסוד שלו לעבוד את האדמה שהוא המלכות ולחפיקא טפה חרע מן המוחין דגלות דז"ח לז' הוי"ו בשלימות ולא נחית על ידו נביעו מלעילא על זרעין ואבין וכאמור: שי איהו כליל תלת עדרי צאן. עיין (צזכר פ' אחרי דף ס"ב ע"א) שלשה עברי ללן רוצים עליה אלן לז' נח' כוד יסוד עיי"ש, ועיין עוד

הנקראת ארץ עיי"ש, ולזה ממשך הכא חרוש שלפי האמור והמלכות כאשר מקבלת המוחין ונעשית כלי מוכשר לקבל ע"י היסוד לדיק שהוא סוד שי"ח כדמפרש ואזיל טפה חרע לחפיקא זרעין ואבין אז נקראת ארץ, יתכן לפרש ג"כ שיה' השדה ערס יכיה צארן, היינו קודם שהי"ח המלכות מלמא לקבל ע"י היסוד לדיק חי עולמים שנקרא שיה' השדה הטפה לחפיקא זרעין ואבין שנקראים חילקין רצרבין שנתגלן ע"י המלכות וכדמפרש ואזיל: דכלא אתברי ואתקן בשמא דיקוק"ק עיין (צזכר פ' ויקהל דף ר"יג ע"א) דללן אהוין דשמא קדשיא יקויק אחכליל לעילא ואחכליל לתחא עיי"ש, ופינימות הדברים הוא כי הנה צש"ם (מנחות דף כ"ט ע"ב) כי צ"ק ה' לור עולמים, עוכ"ז נצרה צה, עוכ"ז נצרה צ"י עיי"ש, אמנס (צלק"ת ישעי כ"ו) כחצ רבינו צביאור הדברים, מ"ש צ"ק ה' לור עולמים, כי יקויק עיקרו הוא כצ' אותיות י"ק והשאר הם חולדות, וזה רמז כי האותיות יו"ד ק"א גימ' כמנין יקויק, וזה כי צ"ק הוי"ו עיי"ש, וזה צביאור הדברים צזכר שם, שד"ח אותיות יקויק אחכליל לעילא ואחכליל לתחא, וכיינו שאף שצפרותו נצרה עוכ"ז צה' ועוכ"ז צו"ד, מ"מ הנה צכללות נצראו כל הצי עולמות כל אחד צדי אותיות יקויק שכללו צדי אותיות י"ק, ולזה אמר הכא דכלא אתברי ואתקן בשמא דיקוק"ק והיינו צדרך כלל וכאמור: דאינון את השמים ואת הארץ. כנ"ל, וכן גרס (הגר"ח), היינו כי את השמים הוא רח" דצ' אותיות י"ק, ואת הארץ הוא רח" דצ' אותיות י"ק וכדמפרש ואזיל: דאינון שיח השדה דאיהו צדיק. עיין (צזכר פ' צראשית דף כ"ה ע"ב) וכל שיח השדה חלן לדיקוא דאינון מסערא לדיק חי עלמין, שי"ח הוא לירדף ש' ח"י, שי הוא חלת ענפין דלילנא דאינון ג' אצבן, ומן ח"י עלמין עיי"ש, וצביאור הדברים הוא עפ"ד רבינו (צלק"ת ר"פ נח) דהיסוד לדיק נקרא א"ש ח"י, כי ביסוד ככללים צו ג' קוין שד"ח ג' וויין גימ' ח"י. וב"פ ק"ו גימ' שי"ח, ומן כ"י וויין נעשה

והא ש דתלת אבהן אינון.

אלא ש עלאה ענפי אילנא. ש תתאה שרשי אילנא. ובגין דא וכל שיח דא צדיק. וכל עשב, ע"ב ש, דא יעקב. כליל תלת אבהן דאינון ענפי אילנא. וסלקין לשבעין ותריין שמהן דויסע ויבא ויט, דבהאי שמא אתבריאוו עשבין ואילנין דאינון נשמתיין דצדיקיא. והאי

באר לחי ראי

חרין ציעין דזכורא שזכס נחזשל הזרע של הזכר, ומכס הולך הזרע לאזר היסוד לדיק, ומצלעדי הכו"ה אין כח צהיסוד להוליא שפע הצבחות והכשמות וכאמור: כליל תלת דרגין לקבל תלת ענפים דש' ר"ל דסוד הצבחות, הוא כלול ג' דרגין שזכס ג' עדרי לאן, סוד ג' ספירות תתאין נכ"י המרומים צ"י קוין של הכוח ש' דחיבה ש"יה וכאמור: והא ש' דתלת אבהן אינון. עיין (לעיל חיקון כ"ב דף ס"ב ע"א ודף ס"ז ע"א) שז' שם דאות ש' מרמז לתלת הצבן עי"ש, וצביאורו, ולזה הוא כמקשה ע"ד שז' דכג' ענפים של הש' מרמזים לג' תחתונים נכ"י, הלא כבר אמרנו לעיל שהג' ענפים של הש' מרמזים לתלת הצבן שזכס סוד חגיג' : ולזה מתרץ. אלא ש' עלאה ענפי אילנא ש' תתאה שרשי אילנא. וכיינו כמ"ש (לקמן חיקון ס"ט דף ק"י ע"ב) דצבחות ש' איה צב ג' ענפי אילנא לעילא, וגם איה צב שורש לתתא וכו', כלול איה סערין וכו', כלול תלת הצבן וג' דרגין תחתוכו עי"ש, ולפי האמור היינו שהג' ענפים הוא חלק העליון של הש' הוא מרמז לחגיג' סוד ג' הצבן, ותלך התחתון של הש' הוא מרמז לצחי שרשי האילן הסמוכים לארץ שהוא נכ"י סוד כג' דרגין תחתוכו, ועיין (צפרים סוף פרק צ' משער ממטב למעלה) צביאור עיין זה בצריכות: ובג"ד וכל שיח דא צדיק. היינו שזכס' של ש"יה מרמז לסוד הצבחות מסערה דזכר דיסוד לדיק דכלול נכ"י כני"ל: וכל עש"ב ע"ב ש' דא יעקב וכו'. עיין (צלקית פ' בראשית צד"ה ראוי לדעת) שזכס שם דכל הנצרים שצטולס הם צמספר ע"ב, ע"ב מיני רוחות, ע"ב מיני חיות וכו', וכן כולם, מפני שכולם נבראו ע"י השם ע"ב עי"ש, ולזה דרש הכה שגם הכשמות של הדיקיים נבראו ע"י השם ע"ב, וזה נרמז בחיבה עש"ב שהוא לירוק ע"ב ש' שאות ש' צ"י ראשין מרמז ליעקב דכלול ג' דרגין דצבחות חגיג' וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף ס"ב ע"ב) יעקב דלויכו כלול תלת הצבן עי"ש, והיינו שהוא שורש של כל כג' קוין של כל הדרגין דנשמות ישראל, וכמ"ש צבכ"י (סרך יעקב אות י') דיעקב הוא שורש של נשמות ישראל ע"כ הוא כרמז ע"ב ש' שהוא יעקב כלול תלת הצבן וכמ"ש חיקון כ"ב (דף ס"ז רש ע"א) דע"ב שמכין תליין מתלת הצבן, ועי"ש צביאורו שהצבחי מדברי רצ"ט צלקית דכמ"צ שמת היותאום מגי"פ ויסע ויבא ויט

צ"י וילא צב"ית דף ק"יא ע"ב) והנה שם שלשה עדרי לאן רובלים עליה, שלשה עדרי לאן, אינון תלת דרגין נכ"י, ואלין משכין מיח מלעילא ומליון להאי צירא, בגין דהכוח מקורא יסודא דעלמא כד שארי צנו הכוח צירא עבד פירי וגצונו חדיר עי"ש, וציוור הדברים הוא עפ"ד רצ"ט (צלקית פ' בראשית) צפסוק וכל איה כשזכ, כי י"ח של ש"יה מרמז לנכ"י, כי כאשר מאירין צכעפכ הנמשך להנוקבא ג' ספירות נכ"י שזכס ג' ווי"ן מספר ח"י אז יש צב כח להוליד תולדות עי"ש, ולזה דרש הכה שלזה מרמז הכוח ש' שיש צו ג' ענפים צסוד ג' עדרי לאן, שזכס סוד נכ"י שמאיריים להכעפכ שזיורת לרחם הנוקבא להוליד זרעין ואצין וכאמור: ולזה מסיים: דאינון שרשא דאילנא ודא ח"י עלמין. היינו כי מטפת הזרע הנשפט לרחם הנוקבא שנעשה מנכ"י, מכס נתהווה השורש שגשרש צרחם הנוקבא, ומזה אתעצוד ואוליד האילן והענפים המסתעפים, וע"כ הוא הציור ש' ח"י, כי ש' הוא נכ"י, וח"י הוא סוד כג' ווי"ן גימ' ח"י שמזה נתהווה ונולד כל העולמות, ונקרא מה"ע היסוד המוליד צתוך רחם הנוקבא ח"י עולמים: דאיהו אות בצבא דיליה. כ"כ גם (לעיל צכקדמה דף י"ב ע"ב), ועי"ש צביאורו שהוא מיימרא צב"ים (הגיגה דף ע"ז ע"ב) עפ"י גירסת כע"י והמשך הדברים צזכ הוא כי נכ"י (צזכר צרמשת דף כ"א ע"ב) מצוור כי יסוד לדיק נקרא לצבחות, צגין דכל לצבחות ומשריין דלעילא נפקין מכהוא לדיק עי"ש, אכן (צזכר פ' ויקרא דף י"א ע"ב) מצוור דגו"ה אקרון לצבחות עי"ש, וכ"כ (צאד"ז צ"י האזינו דף ר"ז ע"א) ח"ל לצבחות אינון נ"י עי"ש, ולכאורה הוא סתירה, אבל צחמת כבר ציוור ענין זה (הרמ"ק צפרים צסוף פ' י"ב משער השמות) כי גם היסוד נקרא צדרך שאלה לצבחות, מטעם שכל הכשמות והצבחות הנשפטים מנ"י וילאים דרך היסוד עי"ש, ולזה דרש הכה דצבחות אעפ"י שעיורו הוא סוד נ"י אעפ"י הוא כנוי ליסוד לדיק, כי היסוד הוא אות צצבא דיליה שעי' נתגלה הכה של הזרע הנמשך מנ"י וכאמור, וכ"כ רצ"ט (צטע"מ פ' תרומה), וכ"כ (צע"ה פרק ד' משער רפ"ח) דיסוד אינו צחי צפ"ע רק ככלל צתוך כנ"י עי"ש: צבאות איהו עמחון. היינו כי מה שביסוד נקרא לצבחות הוא ע"י כנ"י, וכמ"ש (צפרים) שם, (וצלקית פ' סקב) דנ"י הם סוד

והאי עשב עליה אתמר (תהלים קד) ועשב לעבודת האדם להוציא לחם מן הארץ. (שם עה) לחם אבירים אכל איש. ואיהו נהמא דאורייתא (דף פ"ו ע"א) דאתמר ביה (קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמך. ואיהו לעבודת האדם, ה' דאדם, דאתמר בה המוציא לחם מן הארץ. מאי לעבודת האדם, לית עבודה הכא אלא צלותא. דאיהו פולחנא דשכינתא. עבודת יוק ודאי.

ועלה אתמר (תהלים קד) יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב. יצא אדם לפעלו דא צלותא דשחרית. ולעבודתו עדי ערב דא צלותא דמנחה דאתמר בה (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב :

בראשית

באר לחי ראי

עיי"ש, ולזה דרש הכא להוציא לחם מן הארץ שהוא ע"ד הכי לחם אבירים אכל איש, דהפרנסה נמשך לישראל ע"י החורה ותפלה שהוא לחם של הנשמות הדיקים למעלה בעולמות העליונים דלחזו מכה לימוד החורה ותפלה ישראל שמעלין מי' להמלכות שנקראת ארץ וכאמור דאתמר ביה לך אכול בשמחה לחמך. היינו כמ"ש (בזכר פי ואלה דף כ"ט ע"א) דלחמך היינו לימוד החורה עיי"ש. ואיהו לעבודת האדם. היינו שכל עבודת ישראל ל"ל להעלות מי' להמלכות שחולק לעלות ע"י נשמות הדיקים שמכוונים בשם עשב וכאמור ה' דהאדם דאתמר בה המוציא לחם מן הארץ. עיין (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ח ריש ע"א) מזוני מסערא דה' דאיהו המוציא לחם מן הארץ, ועיי"ש ציחורנו שהבאחי מדברי רבינו דהבי של המוציא מרמז להבי תהאב שהיא המלכות, כי אחר קבלתה מזון מלפילה גם היא מוציאה לחם לתחתונים, וזה הוא המוציא לחם לתחתונים מארץ התחתונה שהיא המלכות ממה שמקבלת מארץ העליונה עיי"ש, ולזה דרש הכא דכמו שדרשינן לעיל שם צסוד ה' דהמוציא לחם מן הארץ שמרמז לסוד המלכות שממשכה שפע לתחתונים ע"י קבלתה מעולם העליון, כן מרמז גם ה' של האד"ס שע"י עבודת ישראל היא ממשכה שפע לתחתונים ממה שמקבלת מעולם העליון וכאמור : לית עבודה הכא אלא צלותא. עיי' צ"ס (עירובין דף ס"ב) דדרשינן ועבדתם את ה' אלקיכם זו ק"ש ותפלה עיי"ש, ולזה אמר הכא שהעבודה האמור כאן אינו מרמז לק"ש, רק לתפלה בלבד, וכמו (שפירשי' צ"ס ברכות דף ל' ע"ב) עבדו את ה' ביראה, ותפלה הוא לנו במקום עבודה עיי"ש : דאיהו פולחנא דשכינתא עבודת ה' ודאי. היינו כמ"ש (ברע"ט פי פנחס דף רכ"ב ע"א) דלוקומכו מארי מהניחין לית עבודה חלה תפלה וכו', שכינתא דאיהו מלכות אלקייתא עבודה ה' כאורה דלחתא למפלגה לבעלה עיי"ש : יצא אדם לפעלו. כי ע"י התפלה שמעלין מי' להמלכות, ולא אד"ס שהוא זיל להתיחד עם המלכות, וכמש"ל

הס צחג"ת, צ"צ צחסד, ויבא צגבורה, ויע צה"ת עיי"ש : והאי עשב עליה אתמר וכו'. עיין (בזכר פי בראשית דף י"ח ע"ב) שדרש מלמיה חזיר לבהמה ועשב לעבודת האדם וגו', דא בהמה דרביעא על ארץ עורין, ומגלן ככנ יומא הכוא חזיר, וחזיר דא חינון מלאכין וכו', ועשב דא חינון חופנים וחיות וכו' דכריבים דלכו מהקני גו תקוניכו וקיימו לאתקנא בשעתא דכני נשא חתיין לפולחנא דמאריכו בקרצנין דללותא דדא איהו עבודת האדם, ועשב דא אזדמן ואתעבד לעבודת האדם לאתקנא צחקוני כדקא יאות, וכד חינון מתקנין בהכוא עבודת האדם לכתר נפקי מיניכו מזוני וערפיין לעלמא דכתוב להוציא לחם מן הארץ, ודא איהו עשב מזריע זרע וכו', וכל דא להוציא לחם מן הארץ כל תקונין דבי' דקא מתקני להאי עשב הארץ דפולחנא דלהן למאריכו לספקא על ידיכון מהכוא ארץ ערפי ומזוני להאי עלמא ולהצרכא צ"י מצרכאן דלפילה עכ"ל, ועיי"ש (צמק"מ) ציחור דכריים, כי ע"י הכריים שאנו מצריים ע"י תפלתנו ועולים למ"י להמלכות, נעשים מהם מלאכים, והם נקראים דשא וחזיר וכו', וע"י תפלתנו אנו מתקנים אותם בשפע גדול שמציאים עליהם מהמלכות וע"י צא השפע חלינו ואלו נקראים עשב עיי"ש, וככא דרש לה בכל הכר שסוד עשב מרמז לענין נשמות הדיקים, שע"י תורה ותפלה ישראל מסגלים וולדים כמה נשמות הדיקים ועולים למ"י להמלכות, ועיי"ז הם מקבלים שפע גדול מהמלכות, וע"י צא השפע חלינו וכל האמור שם לענין עשב שמרמז לסוד מלאכים שרפים וחיות וכאמור : להוציא לחם מן הארץ לחם אבירים אכל איש. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"ב ע"ב) לחם אבירים אכל איש דא נהמא דאורייתא עיי"ש וציחורנו שם, והמשך הדיקים כאן הוא עפמי"ש (בזכר פי בשלח דף ס"א ע"ב) שפסוק זה לחם אבירים, מרמז שהכוא מזונא דלכלו ישראל במדברא היכ מהכוא מזונא דמלאכין קדישין לחזו מניה וכל היכ מהכוא הצרייח דמשולחן צאורייתא יומם וליל

תקונא חמשין ותריין

בראשית ברא אלקים. אלקים חמש אתון כחושבן ה'. א"ד מן אדניי הכי סליק לחמש, ורזא דמלה (ראשית ב) ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה.

תא חזי אתערותא צריכא מתתא לעילא, ולבתר והשקה את כל פני האדמה. והשקה ו איהו שקיו מעילא לתתא דאיהו נחל קדומים דאתמשך מן מוחא.

והכי צריך לאתערא אתערותא בקדמיתא מאתתא, ורזא דמלה (ויקרא יב) אשה כי תזרע ומיד וילדה זכר.

נוקבא אדניי, דכר יוקי. כד אקדימת ברתא שליט דכורא ואתעביד יאקדונקיי, ורזא דמלה (חבקוק ג) יוקי אדניי חילי.

ועל

באר לחי ראי

דף ל"ב ע"א) דכשאין המלכות מעלה מ"ג לז"א, כנה יסן כי הוא עוסק תמיד למעלה לקבל שפע וליוקב בלמו, אינו רוצה לתת מהשפעתו לזולתו עד אשר המלכות מעלית מ"ג ואז הוא מתחווה להזדווג עמה ואטיל זה מ"ד ממה שמקבל הוא מלמעלה מאורי"א עיי"ש בלורן: והשקה ו איהו שקיו מעילא לתתא. ר"ל שהוא נותן עפ"י חרע צבור מ"ד ממה שמקבל מאורי"א וכאמור: דאיהו נחל קדומים. להלן מפרש לה דמכ"ע נקרא הו' שהוא ת"ת נחל קדומים, על שם שהוא ממשיך השפע צבור מ"ד שנמשך כנחל מאורי"א עלאין עיי' המ"ג להשפיע ולהשקות את פני האדמה שהוא המלכות. דאתמשך מן מוחא היינו כמ"ש (לקמן תיקון נ"ה דף פ"ח ע"א) לזות ו נקרא נחל קדומים דאתמשך ממוחין עלאין דלורי"א עיי"ש וצביאורו שם, ולפי האמור היינו שהוא ממשיך עיי' המ"ג סוד מ"ד שהוא נחל השפע מאורי"א עלאין להשקות את פני האדמה שהוא המלכות וכאמור: והכי צריך לאתערא אתערותא בקדמיתא מאתתא. היינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף ו ע"ב) דהמלכות נקראת יראת ה', וצ"ג אחרת זה אשה כי תזרע, אחרת אית לאקדמא בכל פקודייה דאתמר זה אשה יראת ה' היא תהכלל, ועיי"ש צביאורו דר"ל דככל מנוח שמקיים צריך להקדים היראה עיי"ש: ומיד וילדה זכר. דרש נכחשיך הדרוש מאמר חז"ל בש"ס (נדב דף ל"א ע"א) אשה מזרעת תחלה ילדה זכר, דהיינו שאם מקדים היראה לקיום המנוח הוא גורם להעלות תחלה מ"ג מהמלכות להדבר, ועיי"ז מיד מוריד הדבר מ"ד ודרש וילדה משלחן פועל יואל, שהזכר מוריד מ"ד ומוליד וכאמור: ואתעביד יאקדונקיי. עיי' צדברי רבינו (צפ"ח פרק ב' משער חמ"ן) שיש שילוב של כו"י אדניי בנחל יושק. ויש שילוב צדחיי חיצות, שהשילוב של סוד נישוק הוא צדחיי דבר קודם לבחיי נוקבא ואז הוא צדחיי יאקדונקיי, אבל השילוב של צדחיי

(תקון כ' דף פ"ז ע"ב) זכאח איכו מאן דסליק לה לאתרח ולקצי"ב לאתריה דאתמר זיב כנה ה' יולא ממקומו עיי"ש וצביאורו שם, ולא דרש גם כנה ילא אדם ממקומו, להתייחד עם המלכות שהוא פעלו להעלות המ"ג עיי' התפלה כזכר למעלה: דאתמר בה ויצא יצחק לשוח בשדה. מציא ראיב דגם בתפלה מנחה שתיקן יתקן נאמר לשון יתאה, שמרמז לסוד הכה ה' יולא ממקומו שזא ז"א להתייחד עם המערוייתא וכאמור, ותפלה ערבית לא נזכר בזה כי תפלה ערבית לא נתקן לסוד תיקון זה, וכמ"ש (צדבר בראשית דף כ"ג ע"ב) מאן לזותא דעני, דא לזותא דערבית דאיכו רשות צפני עמיה בלא צעלה, וצגין דאיכו בלא צעלה איכו ענייה עיי"ש, ועיין מזה צדברי רבינו (צפ"ח פרק ז' משער התפלה, וצפרק ו משער מנחה ומעריב) ותצין:

חמש אתון כחושבן ה' א"ד מן אדניי וכו'. עיי' צדברי רבינו (צלק"ח פ' בראשית צד"ה וכל ש"ח) צבור ואז יעלה מן הארץ, שהוא מרמז לסוד העלאות מ"ג, שבתחלה קודם התיקון השלם היה העלאות מ"ג רק מסערה דנוקבא מעולם העשיה לעולם היצירה, והיה צבור וא"ד יעלה מן הארץ, כי הארץ הוא עולם העשיה שהוא שם חלקי"ם, וא"ד הוא צ' לוחיות הראשונים של השם אדני שעלו למ"ג לעולם היצירה, ומשם היה מעלה מ"ג מעולם היצירה לעולם הצריחה עיי"ש, חה הוא המשך הדברים כחן שאמר בראשית ברא חלקים, דהיינו בראשית צריחה העולם קודם התיקון, עלה למ"ג רק מסערה דנוקבא משם חלקי"ם סוד הנוקבא, ועיי' יש בהם חלקי"ם חמש אתון כחושבן ה' סוד ה' חתאח של המלכות, והוא כמספר א"ד מן אדניי שהוא סוד המ"ג של הנוקבא וכאמור: ולבתר והשקה את כל פני האדמה. היינו כמ"ש (במק"מ פ' בראשית

ועל במותי ידריכני (שם). אלין אבהן.

למנצח בנגינותי (שם), אמה ותרין שוקין.

מאי חילי. תוקפא דכלא מלעילא.

חילי, חיל י. ודא אבא תוקפא דיליה נביעו דלית ליה סוף.

אמר רבי אלעזר, אבא, והא אוקמוהו מארי מתניתין דעד ארבעין יומין יכיל לאחזרא נוקבא דכורא, ואתהפך מדינא לרחמי. ואקמה בגין דעד כען לית תמן דיוקנא דאתמר ביה

ויצר

באר לחי ראי

וציורונו שם, וככא דרש שכוה צכוה שכוה ג"כ צשמאל מסטרא דגבורה, ולפי"ה הכי סוד למנח צנגינות מרמז לגוי"ה וממילא שגם היסוד שכוה אמר וכלל צכס גם אם לא נרמז צקרא שום רמז עליו, וכמ"ש רבינו (צטע"מ פ' תרומה) דיסוד לדיק אין לו שיפור ומדה צפ"מ, אלא הוא צכלל הנרי"ה שמומז ציניהם עיי"ש: תוקפא דכלא מלעילא. עיין צדברי רבינו (צפ"ח פרק צ' משער הפרופים) שיש ג' מיני זיווגים, נשיקין, וחיבוק, וזיווג, שהתחתון צנכ"י נקרא זיווג והוא צצחי עיבור, והאמלטי שכוה צחג"ת נקרא חיבוק והוא צצחי יניקה, והעליון שכוה צכמוחין כח"צ נקרא נשיקין עיי"ש, ולזה אמר ככא תוקפא דכלא, היינו שככה של כל כוי"ק חג"ת נכ"י של גשמתו האמור למעלה, הוא נמשך מזווג הנשיקין שכוה זיווג העליון שהם צמוחין דלעילא כח"צ, וממילא שהם מסטרא דכורא, וכמ"ש שהגשמות הנולדים מזיווג דנשיקין הם צצחי דכר וכאמור. חיל י' ודא אבא. היינו כמ"ש רבינו (צפ"ח פרק י"ד משער החפילין) דמליאות אבא מקומו הוא צחות י' של כוי"ה, והמשך הדברים צכא הוא כי הכי צכוה נשיקין יש צכלל מאצח לאמא ומאמא לאבא, וכמ"ש (צלק"ת פ' וארא שם), ומאחר שאנו אומרים דמסוד הנשיקין נולדים גשמתו דכורא, הכי יקשה הלא יש צנשיקין גם מהצל דאמא שהיא מסטרא דנוקבא, ולזה מחרץ שהגשמות שנולדים מכה הנשיקין הם מסטרא דאות י' של כוי"ה שכוה חכמה אבא סוד דכורא: תוקפא דיליה נביעו דלית ליה סוף. עיי' צדברי רבינו (צט"ח פ"ז ופ"ח משער א"ר) דאות י' של כוי"ה הוא החכמה אבא, והקוץ של כי הוא כתר דאבא עיי"ש, ונדע מדברי (הרע"מ פ' פנחס דף רנ"ח ע"ב) דהכתר נקרא אין סוף עיי"ש, ולזה דרש ככא דהצקוק אמר כוי"ה אד"ה חילי, חיל י', היינו מה שזכיתי להחליף גשמתו מצחי נוקבא לצחי דכורא, כי צכח וצחיל של אות י' שכוה מרמז לסוד אבא חכמה עלאה וגם לכתר סוד אין סוף צ"ב שגרמז צחות י' וצקו"ו של י', והיינו שגמשכו כוי"ק של גשמתו מלעילא מהאור אין סוף צ"ב עיי' החכמה אבא וכאמור: והא אוקמוהו מארי מתניתין. צשי"ם (צרכות דף ס' ע"א

צחי חיבוק הוא צחי נוקבא קודמת לצחי דכר ואז הוא השילוב אידקונוק עיי"ש, ולזה אמר ככא שצשמקדים היראה לקיום המנוח, גורם להשילוב צצחי נשיקין שאתון דכורא קודמתן לאתון דנוקבא וכאמור: יקרו"ק אדני חילי. עיי' צדברי רבינו (צלק"ת ר"פ וירא) צפסוק והנה צן לשרר אשחק. (ובשער הפסוקים שם צפסוק ותכר ותלד שרר לצרכים), שיש אנשים שגשמתו צכין נמשכות מסטרא דנוקבא, והצקוק הנציח נולד צגשמה מסטרא דנוקבא שכוה דרגא דמותא, ולכן מה צאותה שנה שנוולד, ועיי' הולך אלישע הנציח לחזור ולחדש צו רוחא עלאה מסטרא דכורא שכוה דרגא דחיי, וישם פיו על פיו סוד הנשיקין עלחין שמה נולד גשמה דכורא עיי"ש צארכות, ולזה דרש ככא להמשך הדרוש שצצקוק נתן שצח והוא צלה לקצ"ה על שנתחדש לו גשמה מסטרא דכורא דרגא דחיי מסוד הנשיקין עלחין ששם הוא השילוב יאקדונוק"י שאתון כוי"ה קודמתן לאתון אדני, ועיי' אמר כוי"ה אדני חילי, דהגשמה שחידש לו אלישע משילוב זה, הוא כל כחו וחילו שצמד צחיים וכאמור. ועל במותי ידריכני אלין אבהן וכו'. כיונהו צכמשך הדברים צכא, כי הצקוק רמז צכשיר שלו שהקצ"ה נתן לו גשמה מסטרא דוי"ק דז"ה חג"ת נכ"י, ואמר ועל צמותי ידריכני סוד חג"ת, והיינו כמ"ש (צקכ"י ערך צמתי ארץ) דצמתי ארץ הם סוד ככהפיים שהם צרועות עולם חוי"ג עיי"ש, ויחנן צכא גם המשך הפסוק והאכלתהן נחלת יעקב אביך, כי נודע שיעקב הוא סוד ת"ת דכלול חוי"ג, וכמ"ש רבינו (צפ"ח פרק צ' משער תיקון הנוקבא כלל י"ט) וצ"ד, ולזה אמר והכרבתהן על צמותי ארץ שהם סוד חוי"ג, ואז ממילא והאכלתהן נחלת יעקב אביך שכוה מסטרא דח"ת דכלול חוי"ג, ולזה אמר ככא ועל צמותי ידריכני אלן אבאן סוד חג"ת, צכוה והכרבתהן על צמתי ארץ והאכלתהן נחלת יעקב אביך שהם סוד כ"ב צחות חג"ת וכאמור: למנצח בנגינותי אמה ותרין שוקין. עיין (לעיל תיקון מ"ג דף כ"ח ע"ב) שציעאה צגילוח, שדרש דסוד למנח הוא צגנח עיי"ש וצצורונו שם, ועיי"ש לעיל צפ"ח חמישאה ציגות, דסוד יגון איכו צשמאלא מסטרא דגבורה עיי"ש

(בראשית ב) ויצר ירוק אלקים. אם כן אמאי נטיל שעורא במ, בגין דאיהי שעורא דנקודה דאיהי י טפה (שעורא). דבה אתעביד יים מ"י.

ודאי נחל קדומים דא ו דאתמשך מן י (ס"א י"ם).

והשקה את כל פני האדמה. מאי פני האדמה, אלא אלין אנפין דאינון סומק וחוזר וירוק ואוכלם

באר לחי ראי

סוד לורת אות מ' דלפירצה המשרה סוד חמא עלאכ שצה נלטייר כל ולד, אם זכר אם נקבה וכלאמור: דבה אתעביד יים מ"י עיין (צפרדס צברכי הכנויים, מערכת כח ערך י"ם) לחילוק של יים למ"י הוא כן, דייס הוא אות י שהוא החכמה קודם למ שהוא הבינה, ומ"י אות מ שהוא הבינה קודם לי שהוא החכמה, היינו כי מ"י מרמז לסוד העלם כח הבינה בחכמה, לכן קדם הבינה להחכמה, להורות כי הבינה מתעלמת בחכמה ואינה משפעת, וייס צל להורות ענין התגלות כח הבינה בחכמה לכן החכמה שהוא כ"י קודם להמ שהוא הבינה עיי"ש, ולזה דרש הכא בהמשך הדרוש שזה סוד חילוי ח"ל י, דהיינו שנהגלה כח אות י שהוא טפה הזרע מסערא דדכורא דכח אתעביד יים מ"י, היינו דלאחר מ' יום נעשה מצחי יים שהוא סוד התגלות כח הבינה בחכמה לסוד מ"י שהוא התעלמות כח הבינה שנלטייר אות י שהוא טפה הזרע להעשות ולג מסערא דדכורא צחוק כרחם שהוא סוד אות מ' כנזכר: ודאי נחל קדומים וכו'. עתה הוא חוזר לפרש דכריו הראשונים שהתחיל לדרוש ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה שמרמז לח"ת שמוריד מ"ד להמלכות דמשיה נקרא נחל קדומים, ומפרש עתה דכריו דהעטם שנקרא נחל קדומים על שהוא ממשך השפע מעולמות העליונים סוד ח"ת שנקרא קדם, וכמ"ש (לקמן חיקון י"ב דף פ"ה ע"א) דאות ו שהוא ח"ת נקרא נבר ונחל על שהוא משך כנחל, ומ"ד הבינה והחכמה סוד ח"ת נקרא נחל קדומים עיי"ש. דא ו דאתמשך מן י. עיין (צט"ח דרוש י"ד משער מ"ג ומ"ד) לסוד אות ו המהיב מתחלב היהב סוד העפכ כלורת אות י, ואח"כ כשתפשטה ונתארכבה נעשית כלורת אות ו צויק עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש כי האי שעורא דנקודה דאיובי י, עפכ נתארכבה צסוד נחל ואתמשך ונעשית כלורת אות ו, ולא והשקה ו דאיובי שקיט מעילא לתתא את פני האדמה וכלאמור למעלה: מאי פני האדמה. פי דכול"ל והשקה את האדמה: אלא אלין אנפין דאינון סומק וחוזר וירוק ואוכלם. עיין (צקכ"י אות פ' ערך פני האדמה) שכתב לפני האדמה הוא סוד נריב, שחס פנים. להאדמה העליונה שמשפיעים כח צ' גוונים חוזר וכוונק שחס סוד גווי הפטיס, ועיי"ש עוד (צערך הכל) צסוד כן גרסת אותי

ע"א) מג' עד מ' יום יבקש אדם רחמים שיהיה זכר עיי"ש ואתהפך מדינא לרחמי. עיין בדברי רבינו (צט"ח פ"ה משער פרטופי ז"י) דז"ל הוא צחי רחמים ורחל נוקבא הוא צחי דין עיי"ש, ולזה דרש לשון הגמ' כ"ל עד מ' יבקש אדם רחמים, היינו הכח של נשמה שהוא מסערא דז"ל שהוא צחי רחמים, ולא גם אם היה העפכ מסערא דז"ל שהוא נוקבא נכפך לדכורא וכלאמור: דאתמר ב"י ויצר ח' אלקי. עיין (לקמן חיקון ס"ט דף קמ"ז ריש ע"ב) ויילך צחוק לירוק, לירוק דאיובי וליבו ירוק, וליורא דאלקים דאיובי חמא, ולא איבו ויילך ח' אלקים עיי"ש, ומצואר משס לענייניו שהיה יורה נשמת האדם צב' דרגין, ח' מסערא דדכורא ששורשו מאצא שהוא הויב, והצ' מסערא דנוקבא ששורשה מאמא שהוא אלקים, וענין זה לא נהגלה כהנשמה אם הוא מסערא דדכורא או מסערא דנוקבא עד מ' יום, ע"כ יכולין לשנות ולהפוך מדינא לרחמי עד מ' יום: אם כן אמאי נטיל שיעורא במ'. עיי' צט"ח (צרכות סס) שהקשה ומי מהני רחמי והפלה להתהפך לזכר צחוק מ' יום, והלא בדבר תלוי בצרעה תחלב כמ"ש חשה כי חזרתי וילדה זכר עיי"ש וצפירש"י שס, והכא שאל ר"ח בקושיא זו, ופי שנים כהשאלה, כיון דהכל תלוי בהצרעה שבשעת חזונו, אמאי חזרו מארי מחניתין עד מ' יום יכול להתהפך ע"י חפלה, והיאך יתהפך מה שכבר היה, ואם האמר שעי' החפלה מתהפך כחומר ציד היוצר בדרך גם כל זמן שלא נלטייר הבורה שהוא עד מ' יום, למח חיבורו היוצר צראשית השיעור שילטייר הבורה צארצעים יום לא פחות ולא יותר: בגין דאיהי שיעורא דנקודה דאיודו י טפה. עיי' בדברי רבינו (צט"ח פרק ג' משער הירח) צציואר הענין של מ' יום דלורת כולד, הוא העפכ שנמשך מדכורא שהוא סוד אות י לרחם האשה נעשה ממנה צ' יורים וצ' ללות, ושס מתחצרים כצ' ללות שהוא סוד צ' דלהיין ונעשה מהם לורת אות מ' שהוא כמ' דלמרב כמשרה שהיא הבינה עיי"ש, ועיין (לעיל חיקון כ"א דף י"ד ע"א) דהעפכ חזרתה שהיא עפכ הזרע הנמשך מיסוד דז"ל לרחם הנוקבא הוא סוד אות י עיי"ש וצציוארנו שס, ולזה אמר דכאות י של חילוי שהוא שורש כהרע צרחם הנוקבא מסערא דדכורא אצא כ"ל, לא יוכל להתצרר ולבליייר וללאת מנה אל הפועל אלא עד לאחר שנלמו מ' יום שהוא

ואוכם. באלין גווינן נהירא ההוא מברעא. דגווינן אינון מהאי יבשה. נביעו נהורא דילה (ס"א דחילא) דהכי איהו נביעו לארעא כנשמתא לגופא.

כמה דאילנא לא מתרבי אלא במיא. הכי ישראל דאינון ענפין דאילנא לא מתרביין אלא נביעו דאורייתא.

ורוא

באר לחי ראי

דכמו שאין הפעולות של הספירות מחולות אלה עיי המלכות, ולא ישפוט פעולה בשום ספירה אם לא על ידה, כן עיני הגוונים הכל במלכות, כי בספירות לא ישפוט הגוונים עיי, והנה נודע ממיש (לעיל חיקון כ"א דף מ"ו ע"ב ודף נ"ד ע"א, וחיקון מ"ג דף פ"ב ע"א) בסוד ויקרא חלקים ליבשה ארץ, שהמלכות בעצמה קודם שמקבלת שפעת האור מצעלה עיי הזוג, נקראת יבשה בסוד ונהר יחרב ויבש עיי וצבאורו שם, ולזה אמר הכה במשך הדרוש שהדי גווינן של סוד אש ושלכבת הנכרים שאמרנו שהם מתייחסים אל המלכות, הם פעמיות של המלכות גם בזמן שנקראת יבשה, ורק כי בזמן שאינה מקבלת האור מצעלה אין בגווינן מאירין צב, ועיי זוגה עם צעלה מקבלת ממנו נהורא מהדי אוחיות וקויק צמילוי מ"ה להדי גווינן שלה וכאמור: נביעו נהורא דילה. וכמ"ש (בפרדס עם צפרק ה') צבאור הדברים הזה שהדבר דומה אל האשישות העשוי גווינן גווינן, וצמוד שלה יאיר האור צב הגווינן מתעלמים ולא נראים, אבל צבאור האור צב אז יתראו הגווינן, ומקור האור המאיר צבגווינן של המלכות הוא סוד י של הויכ שהוא אור החכמה עיי, לדרכו צאורן: דהכי איהו נביעו לארעא כנשמתא לגופא. עיין (לעיל בבקדמה כ"ב דף י"ז ע"ב) וכהוא נביעו איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא עיי, וצבאורו שם, ולזה הוא מפרש הכה במשך הקרא, ללאחר שאמר ואד יעלה מן הארץ והשקב את פני האדמה שצבאורו עד עתה שמרנו לסוד מצועא דנחל קדומים שמאיר ונתן נהורא וחיות לפני האדמה שהוא הדי גווינן כ"ג, אמר אח"כ ויולר ד חלקים את האדם וגו' ויפח צאפיו נשמת חיים ויחי האדם לנפש חיה, כיוני כי הכל ענין אחד, כי כמו שהשם מ"ה איהו נביעו לפני האדמה כ"ג, כן הוא ג"כ נביעו לאדם וממנו תולאות חיים עפי נעשה האדם נשמת חיים ויחי האדם לסוד נפש חיה: כמה דאילנא לא מתרבי אלא במיא וכו'. הוא מפרש דצרוי שאמר שהאדם אחרני מהכוא נביעו של השם מ"ה כמו שהארץ ופני האדמה לא תחרבו אלא מהכוא נביעו, וכמ"ש (לעיל בבקדמה כ"ב) שם. מלגאו איהו יי"ד ק"א וא"י ק"א איהו שק"א דאילנא וכו' ותחרני צבכוא שק"א וכו' דלשק"א לאילנא צבכוא נביעו וכהוא נביעו איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא

אחוי היום מעל פני האדמה עיי, אמנם אין מח סחירה למ"ש כאן לפני האדמה הוא סוד ד גווינן, ע"פ מ"ש (בזהר צ"אשית דף י"א ע"א) בסוד כי ה' חלקיק אש חולכה הוא, כי צבמלכות מאירים ד גווינן שיש צעלבת של אש סוד חורר וסומק וירוק ואוכס, ועיי"ש (צ"אש"ית) דסוד הדי גווינן הנכרים, הם כה הפעולה לדי מיני הנכבות שהקציה מנהיג עולמו עיי המלכות, אם לחסד, או לצורה, או צב כחות אחרות המתפשטות מהם עוד לנכבה החתומים עיי, ולפי"ן ממילא מוצן שאש"פ שאין פנים של האדמה רק צ' במספר, מי"מ צללן ארבעה הן במספרם, כי מהצ' חורר וסומק יולא עוד צ' ירוק ואוכס וכאמור, ואמר הכה שכל הדי מדרגות גווינן הכחות שיש להמלכות לפעול צבנכבה העולם, הכל נמשך לה מאות ו' שהוא נחל קדומים שנמשך ממקורו מאורא וכאמור: באלין גווינן נהירא ההוא סבועא עיין (לעיל בבקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) שהשם מ"ה איהו שק"א דאילנא, והאור אין סוף המאיר צבשם מ"ה איהו אשקי לאילנא צבכוא נביעו עיי, וצבאורו שם, ולזה אמר הכה שמה שאמרנו שאות ו' הוא סוד נחל קדומים הוא סוד הנביעו שמשך השפע והחיות מאורא להשקות את המלכות שהוא פני האדמה, ואמר סוד אות ו' שהוא הנביעו כשהוא ממשך האור מאורא להשקות את פני האדמה הוא נכיר אליה להארבעה גווינן שלה הנכרים, וכיוני כמ"ש (לעיל סוף חיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) יקויק יי"ד ק"א וא"י ק"א, חלק איתן ארבע גווינן דסלקין צעשר ואיתן כלבו לבציות אשיות ועליהן אחרני כי ד חלקיק אש חולכה הוא, ועיי"ש צבאורו דר"ל שהצבלינה דקדיעתהא שהוא הנקודה של החכמה שממנה הושגה העולם, נחחלק לדי אוחיות יקויק ונתמלאו צעשר אוחיות של עם מ"ה שממנו נצרא העולם, והם סוד הדי אוחיות חיים שמאירים להדי גווינן של המלכות עיי, וצבאורו שם, ואמר הכה שכל הענין הנכר נאמר על הכות ו' שאמרנו שהוא נחל קדומים שהוא מאיר להדי גווינן הנכרים של המלכות צבכוא מצועא שהוא ממשך אליה מלמעלה וכאמור: דגווינן אינון פהאי יבשה וכו'. עיין (במאורי אור, מערכת כ"ב אות מ"ב) שכתב דכל הגווינן שרשם צמלכות דאילנות גוון גימי אדני עיי, ועיין (בפרדס פרק ה' משער הגווינן) שהצ"א

ורזא דמלה (שיר ד) מעין גנים באר מים חיים ונחלים מן לבנון. מעין דא חכמה. כתר איהו אמון מופלא דבעא לנטעא אילנין בגנתא. אסתכל בכל גנתא, ולא אשכח תמן מברעא דמ"א. מה עבד, אמר אפיק מעין ולבתר אטע גן ואתרבי אילנא. ובגין דא מעין גנים, בקדמיתא אדכיר מעין. ולבתר גנים. ודא גין סדרים דאורייתא. וכמה דאית גן לתתא, הכי אית גין לעילא. והאי מעין איהו במוחא.

אילנא גופא, ענפין דיליה דרועין ורגלין. ונחלין מן לבנון דא לבנה דאיהי דלית דלה בגלותא, ועלה אתמר (במדבר כד) יזל מים מדליו.

ו

באר לחי ראי

לגופא עיי"ש וצביאורנו שם: ישראל דאינון ענפין דאילנא. היינו כמ"ש (צזכר פ ויהי דף רכ"ו ע"ב) בעלמא על פירות האילן, דא אילנא רברבא וחקיף לעילא פירות האילן כמה דכתיב אני כברוש רענן ממני פריך נמלא, ועיי"ש (צאזכ"ח) דאילנא רברבא הוא סוד ח"ת, ופירות האילן הם ישראל שהם פירותיו של הח"ת עיי"ש, ועיין מחכ (צס) חולמא יעקב צסחרי חג שזועות דג"ה צמדשו של ר' נחניא בן הקנה) שהקב"ה אומר אני הוא שנטעתי אילן זה, ומשם פורחין כל השמות עיי"ש. אלא בגביעו דאורייתא ובר עיין (לעיל תיקון י"ע דף ל"ע ע"א) כי ע"כ נהנה החורב צהג השזועות סוד הח"ת אות ו', משום דכל לצורין אינון אהשקין מן אות ו' דאיכו נכר דנגיד ופק מעדן להשקות את הגן, ואיכו לג"ד דנפיק ממשניא דמיא דאיכו אות ו' עיי"ש וצביאורנו שם, וצזכר מוצן המשך הדברים כאן שאמר שישראל שהם הפירות של האילן שהוא ח"ת סוד אילנא רברבא וממנו פרוי סוד השמות ישראל הגדלין על האילן כג"ל, לא אתרבי אלא ע"י החורב שהוא אות ו' שהוא נגוד דממנו אהשקין כל לצורין וכאמור, ולזה מסיים שזכ מרומן צקרא: מעין גנים וגר. היינו שהנכר דנגיד ונפיק מעדן להשקות את הגן, הוא נפיק ממעין שהוא החכמה סוד אות ו' והם נחלים מן לבנון ר"ל שהוא הנוטר דנפיק מעניא דמיא דאיכו אות ו' חכמה וכמו שדרש פסוק זה (צס) הצהיר סי' ג"ז) מאי איכו לבנון הוא אומר זה חכמה עיי"ש, וכ"כ גם (צזכר פ' האזינו דף רח"ל ע"א) ונחלים מן לבנון מן החכמה, ומחמק נפקין לבינה ונגיד ואחמשך וכו' עיי"ש (ובמק"מ, וצאזכ"ח) שם: מעיין דא חכמה. וכמ"ש (צזכר פ' צא דף מ"ב ע"ב) דחכמה נקרא מעיין הנוצע עיי"ש (ולעיל תיקון י"ד דף ל' ע"א) שכתב שם שהשכינה נקראת מעיין גנים צנה שפע החכמה שמשפיע צה בעלה והיא מוליכה המעיין לתוך להשפיע ולהשקות כל האילנות והעשבים הגדלים צה שהם סוד השמות ישראל עיי"ש וצביאורנו שם: כתר איהו אומן מופלא וכו'. עיין (לקמן תיקון ע' דף קכ"ע ע"ב) שכתב שם דחכמה צה אהפחם ואחגליה דאילנא

רי לון לבני גשא דלא משתדלין באורייתא, דאתקריאו עצים יבשים, דאינון עתידין לאתקדא בנורא דגיהנם. ולא למגנא אמרו מארי מתני דאינון עמלין וירתין גיהנם. ואעיג דמתרבי אילנא דאיהו גופא דאורייתא ולית ליה איבא דאינון פקודין דעשה. מה כתיב ביה (דברים כ) רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית וכתה. ובגין דא אמרו מארי מתניתין דלית מדרשא עקר אלא המעשה איהו עיקר.

תקונא חמשין ותלת (ליום כ"ז) (דף פ"ז ע"ב)

בראשית ברא אלקים. תמן בית, תמן א"ם. דהוא א"ם מאלקים. ואינון גן עלאה גן תתאה. פתח רבי שמעון ואמר (בראשית ב) ויטע י"י אלקים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר. ויטע י"י אלקים גן, דא שכינתא. בעדן, דא אימא עלאה. מקדם, אבא עלאה. וישם שם את האדם אשר יצר, דא עמודא דאמצעיתא, ועליה אתמר (שם) וייצר י"י אלקים

באר לחי ראי

וכמ"ש (ברע"מ פי פנחס דף ר"ה ע"א) דמארי תורה כתיב ביה כי האדם עץ השדה, ופקודין דכח דמיין לאיצטא ומח כתיב ביה רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל לחותו תשחית וכתה, לחותו תשחית מעלמא דין, וכתה מעלמא דלחי עי"ש. ובג"כ אמרו מארי מתני. (בבבב פרק א' משנה י"ז):

תמן ב"ת תמן א"ם. בריה וס"ת ואינון גן עלאה גן תתאה. פי כי כפר כחצונו לפיל בתיקון הקודם, שיש צ' בחי גנים גן עלאה גן תתאה, וגן עלאה הוא צבינה, וגן תתאה הוא במלכות עי"ש וצביאורנו שם, ודרש הכא כי תיבה צ"ת שבמלה בראשית, הוא מרמז לגן תתאה שהיא מלכות נוקבא דז"א שנקראת צ"ת, כמ"ש (לפיל ריש תיקון מ' דף פ' ע"א) ובש"ד, ותיבה א"ם שבמלה אלקים מרמז לגן עלאה שהיא סוד הבינה אמא עלאה גן דא שכינתא וכו'. כדברים האלה איתא גם (בזכר פי בראשית דף כ"ו ע"א) ועיין (בדמש"א) שכוונת הדרוש הוא להורות איך שבפסוק זה מרמז כד' פרופים או"א ז"י, שהוא סוד ד' אותיות יקו"ם שצברא בהם כל העולמות, וכן הוא גם קוטב הדרוש כאן. בעדן, דא אמא עלאה. וכמ"ש (לפיל תיקון כ"א דף י"ח) עי"ש: מקדם אבא עלאה והיינו כמ"ש (בזכר פי בשלה דף י"ב ע"א) קדם זה מזרח עי"ש, והכא איתא (בזכר פי במדבר דף ק"כ ע"א) ח"ל במרח דלחיב אצט עלאה עי"ש, הוא מצוהר היטב דתיבה מקדם מרמז לאצט עלאה: דא עמודא דאמצעיתא. כי אד"ס הוא סוד שם מ"ה שהוא ז"א, וכמ"ש (לפיל תיקון כ"א דף י"ב ע"ב) מאי אד"ס, וי"ד ק"א וא"ו ק"א, עי"ש וצביאורנו שם, ועיין בדברי רבינו (בפטי"ה פרק א' משער ספ"ה"ע) ובש"ד, והוא צפולס היורה, וכמ"ש רבינו (בפטי"ה בדרוש צ' משער דרוש אצ"ט) ובש"ד עי"ש, ולא דרש את האד"ס אשר י"י שמרמז לז"א שצפולס

דאילנא, ומפרש עתה לפי המשך הדרוש שדרש בסוד באר מים חיים וגר ולבחר חטע גן ותחריב אילנא, ומפרש דמ"ש ותחריב אילנא בגן היינו נשמות ישראל הגדולים בגן, ומפרש כי יש נשמות שהם לחחים צבחי הגוף, ויש נשמות שהם צבחי ענפים של הגוף שהם צחי ידים ורגלים, ועיין (בפטי"ה פי"ה משער הסליחות) שכי דכל א' מישראל נשמתו הוא אבר פרטי מצבחי אצרי הגוף עי"ש. ונזולים מן לבנון דא לבנה עיין (ברע"מ פי פנחס דף רמ"ה ע"ב) שהמלכות נקראת לבנה, כי אצ"פ שהיא בעלמחה סומקא בסוד דינא דמלכותא, עכ"ל היא מהלכנה ע"י האורות של הבינה דנחיה עלה ומתהפכת מדינא לרחמי עי"ש, ולא דרש הכא ונחלים מן לבנון היינו שהשפע היותר מעולמות העליונים לרווח את האילן שהיא נשמת ישראל, הוא רק כשנעשה המתקת הדינים במלכות ומתהפכת מסומקא ללבנה, אז יורדין כל השפעות טובות מעולמות העליונים להמלכות עבור נשמות ישראל וכאמור: דאינון דל"ת וכו' ועלה אתמר יזל מים מדליו. כוונתו בהמשך הדרוש לדרוש אצט פסוק זל מים מדליו, שהשפעה השפע שהוא צבחי המים המשקף את האילנות שהוא נשמות ישראל, הוא נשפע ע"י המלכות שנקראת דל"ת ועי"ה, וכמו שדרש פסוק זה (בזכר פי בלק דף ר"ב ע"א) מדליו מלשון דל"ת ועי"ה, והכא דרש לה צבחי של המלכות שנקראת דל"ת על שם שהיא מסכנה ועי"ה בגלותא ודלה, וכמ"ש (בסבא דמשפטים דף ק"פ ע"א) עי"ש, וכ"כ (לפיל תיקון מ"ז דף פ"ד ע"ב) שאות ד' היא כנוי להמלכות שהיא דל"ת ועי"ה דל"ת לה מגרמה כלום עי"ש וצביאורנו שם: דאתקריאו עצים יבשים. דלית להו נבישו: אמרו מארי מתני. בשי"ם (ברכות דף כ"ה ע"ב) אני עמל והם עמלים וכו' אני רץ וכו' והם רעים לבאר שחת עי"ש: מאי כתיב ביה וכו'.

אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים וגו', ויצר, צייר ליה בתרין עלמין בעלמא דין ובעלמא דאתי. ויפח באפיו נשמת חיים, דא נשמת כל חי. ויהי האדם, דא רוחא דחי, לנפש חיה, דא שכינתא תתאה.

ועוד ויטע י"י אלקיים גן, דא אורייתא דבכתב. עדן דא עדונא דאורייתא ושוי תמן את האדם דבריאה. ומה כתיב ביה. (ישעיה יז) ביום נטעך תשגשגי.

ויצמח י"י אלקים וכו' (בראשית ב). יקריק אלקים אבא ואימא. (שם) כל עץ נחמד למראה דא עמודא דאמצעייתא דכל גוונין שפירין ביה אתחזיין. ובגין דא נחמד למראה. תפארת שפירו דכל גוונין. וטוב למאכל דא צדיק.

אמר

באר לחי ראי

עדונא דאורייתא עיי"ש, והיינו כמי"ש (בזכר פי חקת דף קפ"ז ע"ג) לעדן הוא סוד מלכות ונקראת עדניכ בלשון נוקבא, ועיי"ש עוד לעיל (צ"פ) שלח לך דף ק"ע ע"ג) שרש אהדשא בעדונא דרגא דילכ גריס דכ' אחרי בלותי היתכ לי עדנכ מאי עדנכ וכו' בגין דאתמשך עלה מסמרא דנוקבא עיי"ש, ומפרש ככל שכוונכ לתורכ שצעי"פ [מלכות פה ותורכ שצעי"פ קרינן לה] שהיא סוד אות ה' אחרונכ של כו"י שהיא עדונא דגין סדרים דאורייתא שהעפן צה אדכי"ר צבביו הפירוש של תורכ שצכת. ושוי תמן את האדם דבריאה. עיי' צדכרי רביו (צפעי"ח צשער הנהגת הלימוד) כי תורכ שצכת הוא צליליות, ותורכ שצעי"פ הוא צבריאח כי מארי תלמוד הס בעולם הצריאח עיי"ש, ולזה דרש ויקח ה' חלקים את האדם ויניחכו בגי"ע לעבדו ולשמרה, היינו האדם דצריאח שהוא צבחי מארי דתלמודא הלומידים תורכ שצעי"פ שהוא עפן התחוחן שעי"י מהענגים צבכת בגין סדרים של התורכ שצכת וכלומר: ומה כתוב ביה ביום נטעך תשגשגי. עיין (צמד"ר גשא פי ז') ציום נטעך תשגשגי, אמרו רבותינו אחר מי יום שקבלו ישראל את החורב עשו את העגל עיי"ש, ומצורח משם שענין נטיעה היא כנוי לקבלת החורב, ולזה י"ל דרש גם ככל פסוק זה על אדכי"ר ציום נטעי"ך, שצחותו היום שנאמר צאדכי"ר ויטיע ה' חלקים גן צעדן וישם שם את האדם ללמוד החורב ולהענג מהנטיעי"ח שנטע הקצ"ח את הגן צעדן, שגשג ותטא: ויצמח וגו'. כוונתו צבמשך כדרוש צב כי צפסוק זה נרמח חיק נעשה ככל עיי' ד' אותיות יקריק. ה' אלקים אר"א. וכמי"ש (בזכר צראשית דף כ"ו ע"א) והיינו סוד צ' אותיות י"ק: דא עמודא דאמצעייתא. סוד אות ו': דכל גוונין שפירין ביה אתחזיין. וכמי"ש (בזכר פי יתרו דף ל' ע"ג) כלן אתחזיין גוונין לתפארת כד"ל ישראל אשר צך לתפארת עיי"ש, והיינו ת"ת ישראל שהוא סוד ז"ל שנקרא ישראל וכמי"ש רביו (צפעי"ח צבקרמח לשער

צבעולם הילירי"ה, והיינו סוד אות ו' של הויכ: צייד ליה בתרין עלמין וכו'. וכמי"ש (צמד"ר צראשית פי י"ד) ויילר צ' וילוח ילירכ צעוכ"ז וילירכ צעוכ"ז עיי"ש, וכן הוא (בזכר פי צראשית דף כ"ו ע"א) דהיינו סוד צ' אותיות י"ק מכוירי"ה עיי"ש, וכמי"ש (לקמן חיקון פי דף קכ"ט ע"ג) שסוד ויילר צב' ויודיין מתאחד עם הפסוק כי צי"ק ה' לור עולמים עלמא דין ועלמא דאתי עיי"ש, והיינו כמי"ש צשי"ס (מנחות דף כ"ט ע"ג) עוכ"ז נצרה צב' ועוכ"ז נצרה צ' עיי"ש. דא נשמת כל חי וכו'. עיי' (צאד"ר גשא דף קמ"א ע"ג) כה"ל ויפח באפיו נשמת חיים, נשמתא דכל חי דעילא ותתא תליון מהכוח נשמתא ומתקיימו צב עכ"ל, וכדצריס יתאחדו עם דצרי (בזכר פי תרומה דף קל"ה ע"א) שצכת אומרים נשמה כל חי שיש צב ג' חיצין מספר מ"י סוד הבינה אמא עלאה שהוא מקור נשמות ישראל עיי"ש, ויתכן מי"ש בלשון כל חי, כי הבינה נקרא חי המלך כמי"ש רביו (צלקי"ת ירמיה וצ"פ חולדות), (וצעי"ח פרק ז' משער הכללים) עיי"ש, ולזה דרש ככל ויפח באפיו נשמת חיים, שהיא צכח הבינה שהיא ה' ראשונה, ועיין (בעשרה מאמרות מאמר חקור דין ח"צ פכ"ז) כי גר"י שצאדם הנפש הוא מעולם עשיה שהוא ה' אחרונה, נשמה היא מעולם הצריאח שהוא ה' ראשונה, ורוח הוא מעולם הילירי שהוא אות ו' עיי"ש, ולזה דרש ככל ששלשתן הם סוד ג' אותיות קריק של הויכ ונרמחו שלשתן צפסוק זה: ויהי האדם דא רוחא דחי. היינו כמי"ל דסוד האד"ס הוא עמודא דאמצעייתא שהוא אות ו' שהוא בעולם הילירי וכלומר: דא שכינתא תתאה. שהיא עולם העשיה סוד אות ה' אחרונה וכלומר: גן דא אורייתא דבכתב. שהוא גין סדרים כמי"ל (צחיקון הקדום) והיינו סוד ז"ל שהוא אות ו' של הויכ וכמי"ש רביו (צעי"ח פרק ג' משער המוחין וצ"ד): עדן דא עדונא דאורייתא. עיין (לעיל חיקון כ"א דף ס"ז סוף ע"א) לתורכ שצכת הוא סוד גן צרה דגין סדרים והמלכות היא

בשנה

אמר ליה רבי יהודה, והא כל עץ כתיב. אי הוה אמר עץ שפיר, אבל כל עץ כתיב.
אמר ליה רדאי הכי הוא, דבכל אתר. כיל צדיק איהו. אבל כלא חד. כל דא צדיק. עץ
 דא עמודא דאמצעי'תא. דגוף וברית חשבינן חד.

אבל בהאי קרא, כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל דא צדיק. למראה דא שכינתא. דאתמר
 בה (במדבר יב) במראה אליו אתודע. ועץ החיים דא עמודא דאמצעי'תא, דאיהו עץ
 החיים דאתמר בה (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה.

ואמר ליה הא שכינתא תתאה איהי גן דמתמן עץ החיים נטוע כמה דאתמר (בראשית ב) ועץ
 החיים בתוך הגן. מאי מן האדמה.

אלא דא שכינתא עלאה דמינה אתנטע כל עץ דאיהו צדיק. כיל איהו מסטרא דמ"י, דהכי
 סליק לחשבן כיל מ"י. ובגינה אתמר (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח וגו'. דאיהו הקרח

הנורא

באר לחי ראי

ע"ן מרמז לח"ת וליסוד, ולא קשה מידי, אצל יש
 לחזור בלח"ת מפירוט זה ולדרוש כל הפסוק וינמח
 כי חלקים כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ציבור
 לדיק וכדמפרש ואזיל: למראה דא שכינתא. דקש
 שהיסוד לדיק שנקרא כל עץ, הוא נחמד להשכינתא
 דאתקריאת מראה שכיח מהחוכ כל היום ליסוד נדיק.
 דאתמר בה במראה אליו אתודע. היינו כמו שדרש
 (לעיל ריש תיקון י"ח דף ל"א ע"ג) צמוד במראה
 אליו אתודע, שהמלכות אתקריאת מראה משום דכל
 נהרין דלעילא נה אחזיון עי"ש וצביאורנו שם.
 דאיהו עץ החיים דלעילא וכו'. עיין (צרע"מ פי
 משפטים) שם צמוד ע"ן החיים, כי עץ הוא חיה
 ז"ל, והיום דלית הוא חכמה וזינה שנקראים חיי
 המלך עי"ש, והכא לא הזכיר זינה רק חכמה לבד,
 שחיים של בעץ שהוא חיה ז"ל הוא החכמה, וכעין
 זה איתא (צרע"מ פי פנחס דף ר"ח ע"ג) שהחכמה
 הוא חיים של חיה צמוד החכמה חחי צעלי שהחכמה
 נקרא חיי המלך עי"ש: הא שכינתא תתאה איהי
 גן ובר מאי מן האדמה עיין (צמאורי אור, ערך
 אדמה) שכי' האדמה היא בחי זינה אמא עלאה עי"ש,
 ולזה הקשה ר"י לר"ש כיון שאמר ר"ש ברש דבריו
 ויטע כי חלקים גן דא שכינתא, ממילא דמי' להלן
 ועץ החיים בחוק הגן היינו שבע"ה הוא נטוע בחוק
 הגן שהוא המלכות שכינתא תתאה, וא"כ מאי זה
 שא"כ וינמח כי חלקים מן האדמה כל עץ וגו' ועץ
 החיים וגו', דמשמע מהי דגם סוד עץ החיים הוא
 כהמד מכל עץ נחמד למראה שנמלא מן האדמה שכיח
 שכינתא תתאה: אלא (הגרי"א) מוחק חיצת חלא
 וגרם א"ל. וכיל שזכ הוא השוכח ר"ש שהשיב לר"י:
 דא שכינתא עלאה דמינה אתנפע כל עץ. עיין
 (צמד"ר בראשית ר"פ ע"ז) אמר ר"ח כקניי חגיגים
 היה ועקן הקב"ה ושתלן בחוק ג"ע, ועי"ש (צמחנות

השנה) וצ"ד. ובג"ד נחמד למראה. פי כי לכך
 נקרא ז"ל בשם תפארת, כי הוא כולל שש קטוות
 ומאירין זו כל בגוונין של כל השש ספירות, כי
 בספירות החסד אינו מאיר רק מראה לזון, ובגבורה
 מאיר רק מראה אודם כמ"ש (לעיל ברש בהקדמה),
 וכל יצור שהוא כולו לזן או כלו אודם אינו נחש ואין
 בו יופי חלא כשהוא ממוזג בלזון ואודם ושאר גווני,
 וע"כ נקרא ז"ל תפארת על שם הכו והיופי שיש בו
 שש מראות ביחד וזכה הוא נחמד למראה. ושוב
 למאכל דא צדיק. וכמ"ש צ"ש (יומא דף ל"ח ע"ג)
 אין טוב חלא לדיק שנאמר אמרו לדיק כי טוב, והיינו
 ספירת היסוד כמ"ש רבינו (צפצ"ה פירק ו משער
 הזמירות, וצ"ג משער הפורים וצ"ד) והיינו סוד
 אוח ו, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ח ע"ג) מסערא
 דאות ו דליתו לדיק עי"ש וצביאורנו שם: אי הוה
 אמר עץ שפיר. דברך שמרמז לח"ת וכמ"ש (לעיל
 תיקון כ"ג דף פ"ז ע"ג) דען מרמז לז"ל שהוא סוד
 אוח ו עי"ש וצביאורנו שם, ועיין (צרע"מ פי
 משפטים דף קי"ז ע"א) צמוד עץ חיים היא למחזיקים
 נה דען הוא סוד ח"ת עי"ש: אבל כל עץ כתיב.
 וברי חיצת כיל מרמז צ"מ ליסוד, וכמ"ש (לעיל
 צבקהמה דף פ' ע"ג) וצ"ד, צמוד כי כיל צשמים
 וצ"ל, דיסוד לדיק נקרא כיל עי"ש וצביאורנו שם:
 * א"ה. כל צדיק איהו. עיין (לעיל תיקון י"ד דף
 ל' ע"א) צבלי' צדי' דליתו כל, ומש שליון לכאן
 צ"ח]: דגוף וברית חשבינן חד. וכמ"ש (לעיל תיקון
 ל"ט דף ע"ט ע"ג), ועיין דצדרי רבינו (צפצ"ה פי"ה
 משער הצרכות) ור"ל דלפי' שפיר הכי הוא, דחיצת
 כיל מרמז לדיק, וחיצת ע"ן מרמז לח"ת, דשניהם
 יחדיו השוכתם כאחד: אבל בהאי קרא וכו'. עונתו
 צמחן דצדריס צ"ח דאם מחמת קושי ר"י א"ל
 לשנת דרש, דשפיר יכולן לדרוש הפסוק שסוד כיל

כחכ

הנורא. ועץ הדעת טוב ורע איהו לתתא. עץ הדעת טוב דא מטטרוין. ורע דא סמאיל. ובגין דא ועץ הדעת ר' אתא לרבוויא דאיהו אתי מאתר אחרא עץ הדעת טוב ורע.

ועוד ויצמח י"י אלקים מן האדמה כל עץ, דא איהו (ירמיה כג, זכריה ו) צמח צדיק. ומתחתיו יצמח.

תא חזי כל מאן דנטיר ברית, ההוא בר דהייב ליה קוב"ה, עליה אתמר (בראשית ב) ויצמח י"י אלקים כל עץ נחמד למראה ברזין דאורייתא, וטוב למאכל בפקודין דאורייתא

באר לחי ראי

ירד ממעלתו ונהמטע וירד לעולם בעשיה, ומה שנמלא זכר כי עב"ד צליחה טוב מטיע ורע ס"מ, היינו לאחר שירדה היצירה ונחלשש בעשיה נקראת גם היצירה עב"ד טו"ר עי"ש, וזה הוא ביחור הדברים כאן שדרש המשך הקרא בזכ וינמה ה' חלקים מן האדמה כל עץ וגר ועב"ד טו"ר, היינו העב"ד אינו בכלל כל עץ נחמד למראה שנבראו מן האדמה שהוא סוד עולם הבריאה דמינה חנוטע כל עץ כ"ל, אלא הוא נברא מעולם שלמעט משחר האילנות כי הוא נברא מעולם היצירה דאחלשש בעשיה וכאמור: הגר"ח גרם ובג"ד ועץ הדעת דאיהו סאתר אחרא וכו' ולי"ג. ר' אתא דרבוויא. ור"ל דלכך לא ערצב הקרא העב"ה עם העב"ד ביחד, דכול"ל ועב"ה ועב"ד טו"ר, ונקט לעב"ד צבא צפ"ע, להורות שהעב"ד לא נברא כסוד עץ החיים מעולם עליון שהוא הבריאה, אלא דאיהו מאחר אחרת לתתא ששרשו מעולם היצירה ומחלשש בעשיה שיש שם יניקה ס"מ ושאר הבהונים ע"כ יש בו טו"ר, משא"כ העץ חיים שצחוק הגן שהוא מעולם הבריאה אשר שם למעלה אין שום יניקה להבהונים ותין בו שום חטובות רע ח"ו. [* א"ה. עיי' בכסא מלך צבא דגרם להאי ר' צתיקוני זוה"ק לרבווי ומפרש ל"י שפיר עי"ש]: דא איהו צמח צדיק. עיין (לפעל חיקון י"ד דף ל' ע"ה) דשכינתא איבו ארעא, דבב גדלין ונמחין אילנין עיי' היסוד לדיק, דעלה אתמד למה לדיק דאיהו עץ פרי אילנא רבא ותקיף וכו' עשבים ודשאין וכו', ועי"ש וצביאורנו שם שיש נשמות לדיקים גדולים והם נקראים אילנות, ויש נשמות לדיקים קטנים ונקראים עשבים ודשאין, וכו' גדלין עיי' היסוד צארץ שהוא המלכות, והיינו שכל הנשמות וילאין מיסוד ז"ה ויחנין להמלכות, ומינה הם נמחין ופורחין ויולאין לעולם עי"ש, ולא דרש הכא וינמה ה"ה מן האדמה כל עץ, היינו שהיסוד שנקרא כ"ל ע"ן הלימה צארץ עיי' השפעתו צרחס המלכות כל גוויי נשמות הלדיקים כן גדולים וכן קטנים וכאמור: כל מאן דנטיר ברית וכו'. ר"ל ולא יהיב ליה קב"ה בן מסערה דיכוד לדיק שנקרא כ"ל ע"ן, שהוא למה של אצוי דנטיר ברית: נחמד למראה ברזין דאורייתא

כהונה) שענין נטיעת האילנות בג"ע היה צדק העולם, שמחלה זורעין הארע שילמחו האילנות בראשית למיחהן כלורה קרני חגבים, ואח"כ עוקרין אלמחין ונוטעין אותן במקום אחר ושם הוא גדל עד כי גדל מאד עי"ש, ולא מפרש הכא דממילא אין כאן סתירה דמתחלה כאשר זרע הקב"ה זריעה כל עץ נחמד למראה חרע העץ חיים עד שנלמה ונחגלל מעט בקרני חגבים היה הכל צבחי האדמה שהוא הצינה אלא עלאה ומנה חנוטע כל עץ, ור"ל שמשם עקין ושחלן בגן שהוא שכינתא תתאה, ובגן שהוא שכינתא תתאה נתגדלו כדי מדתן עד כי גדלו והלליחו וגם טעו פרי. כל עץ דאיהו צדיק. ר"ל גוף וצריה דחשבונן חד כמש"ל: כל איהו סמטרא דמ"י וכו'. עיי' דצברי רצונו (בע"ה פרק ע' משער הארע המוחין) כי ה"ג מנלפ"ך הם נחנין בעטרה של יסוד הנוקבא כ"ל שעולה מ"י, והכעס כי ביסוד עלמו שנקרא כ"ל יש בו כוללת ה"ה מנד אמה כל אחד כלול מ"י הרי עולה מ"י, אבל ה"ג שמנד אמה הם נחנינים בעטרה של היסוד הנקרא כ"ל עי"ש לדרכו, ולא דרש הכא דנוטיעה הראשונה של כ"ל ע"ן נחמד למראה שהוא חא לדיק הנקרא כ"ל, ובכללם העץ חיים היה צמוד האדמה שהוא הצינה סוד מ"י, כי מהכ"ה וה"ג דצינה מושך היסוד לדיק עלמו והעטרה שלו השפעתו וכאמור: ובגינה אתמד מבטון מי יצא הקרח וגר. היינו כמ"ש (לפעל חיקון ל' דף ע"ד ע"ה) צמוד הקרא מבטון מ"י ילא הקרא הנורא, מרמז לסוד בטון אמה עלאה שנקראת מ"י שממנה ילא ז"ה שנקרא קרח ונורא עי"ש וצביאורנו שם, ודרש הכא שענין זריעה כל עץ נחמד למראה ועב"ה בהאדמה, ונלמה צבחי קרני חגבים ה"י צחי עיבור צבטון אמה, והעוקרה והשחילה בגן שהוא סוד שכינתא תתאה שהוא יולא ונגדל בכל שיעור קומתו הוא צחי לידה: ועה"ד טו"ר איהו לתתא וכו' עיי' דצברי רצונו (בע"ה סוף דרוש ה' משער מ"י ומ"ד) דחטא אדכ"ר היה כי הוא ה"י מעולם הבריאה והיצירה, ולא ה"י לו שום חלק מעולם העשיה ע"כ נזה לו הקב"ה שלא יאכל מעב"ד שהוא מעולם העשיה, וכאשר עבר אדכ"ר ואכל מעב"ד

דאורייתא. אבל ברא אחרא דלא אתעביד בדחילו ורחימו דקביה, מה כתיב ביה (שם) ועץ הדעת טוב ורע. ודא ערבוביא דטוב ורע מעורב ממצה ושאור. ובגיד מני קובייה לישראל לנטרא גרמיה בפריה ורביה הה"ד (שם) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. טוב מסטרא דם טהור, ורע מסטרא דדם נדות. דהאי בר גרים אבודא דתרין עלמין, הה"ד (שם) כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעלמא דין, תמות בעלמא דאתי: בראשית.

בראשית

באר לחי ראי

וגר עיי"ש בצור, ולזה ממשיך הכא הכרוש אלל זכר אחרא דלא אתעביד בדחילו ורחימו, היינו שלא המתין ליום השבת להזדווג לשם שמים בדחילו ורחימו, כו"ל בנין דלא מעלי מסטרא דעכ"ד טויר וכדמפרש וחזיל ועה"ד טויר עיין (בתיקונים מז"ח דף פ' ע"ג וע"ג) נשמות הלדיקים הם מסטרא דאילנא דחיי דנטיע בשבת מלכתא דשלטא זי אילנא דחיי ולא עכ"ד טויר, משא"כ הנשמות דבימי דחול שלטא עכ"ד טויר דאיבו אדם דוייזר זי"ע ויזכ"ר דאינון חולין דעומאח וחולין דעברה עיי"ש, ולזה אמר הכא בכמשך הכרוש דברא אחרא דלא נטיע מסטרא דאילנא דחיי שהוא מסטרא דטויר שהוא חיקון היסוד שלא נולד מחוג של שבת לשם שמים בדחילו ורחימו כזכר, כתיב זי ועכ"ד טויר כאלמור: ודא ערבוביא דטויר. עיין (בתיקונים מז"ח שם דף פ"ה ע"ג) דלדכ"ר מושך בערלתו כי ומה ניבו איבא דערבוביא זיבא איבא דאילנא דטויר וכי מתמן קא אחיין ערב רב דאינון מעורבין בישראל דאחמר זכון כוי גוי חוטא דאינון זרע מרעים זנים משחיתים עיי"ש, ולזה אמר הכא דלחין זרע מרעים זנים משחיתים שכל דור ודור הם נולדים מאותן המשמשים שלא לשם שמים בדחילו ורחימו זיומא דחול כזכר. מעורב במצה ושאור. ר"ל אעפ"י שכוונתו לפירר אס אינו בשבת מלכתא בדחילו ורחימו כנ"ל, שאז החימוס הוא מלד היזכ"ר שהוא שאור שצפיסה, וכמ"ש רבינו (בנלק"ת פי' שמות בפסוק ויקם מלך חדש) ח"ל והנה יש בחדם שאור שהוא זא מכה עפה האב כענין כן בעון חוללתי כלום נחטון ישי אלל להנחתו וכי, ומלד הוא נגד יל"ע עכ"ל: לנטרא גרמיה בפריה. שיהא לשם שמים בשבת מלכתא בדחילו ורחימו שלא ימלא כרע דעכ"ד טויר מקום לחול ויזכ"ר פרוו פרי דיקן עין חיים, ולא מסטרא דעכ"ד טויר וכלמור: ורע מסטרא דדם נדות. פי' שזכר הכן הנולד שיש בו חפרובות שאור שצפיסה שיש בו חפרובות רע של עכ"ד כנ"ל שזא פי' חימוס שמו"ל היזכ"ר, הוא מסטרא דדם נדה שנתקללה חור ואחרי כל זנותי עיי' הפגם של אכילת עכ"ד שנתקלקל היסוד דקדושה עיי"ז, וכמ"ש רבינו (בצ"ח פי' משער קי"ג) שהקליפות של ערלה היסוד לדיק, שהם מילכ ופרישה ואטיפו דמי הנקבא של אותן קליפות, הוא נדה שיש לב כי דמים עכורים וז' דמים ממאזים

דאורייתא. עיין (בזכר פי' ויחי דף רל"ו ע"ג) מאן איבו זכרא עלאה דאורייתא דא אות קיימא קדישא דלקרי סוד הי' ברית קדשו עיי"ש, ועיין (בצ"ח פי' פנחס דף רל"ו ע"א) ח"ל ולדיק יסוד זי סוד עיי"ש, (ובזכר פי' פקודי דף רל"ד ע"ב), ועיין (לעיל בבקדמה דף ז' ע"ב) לדיק יסוד עלמא זי סוד עיי"ש וצביאורנו שם, והנה כבר דרש לעיל פסוק כל עץ נחמד למראה, והיסוד לדיק נקרא כן, שהשכינה שנקראה מראה היא מתאוב כל היום להיסוד עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש הכא בכמשך הכרוש וילמח וגוי כל עץ נחמד למראה, דמאן דנטיע ברית הוא זוכה לזן שהוא מסטרא דיסוד לדיק שיש לו השגה זכרון דאורייתא. ושוב למאכל בפקודין דאורייתא. עיין (לעיל סוף חיקון ז"ב בסוף עמוד הקודם) דסוד עין מאכל הם פקודין דעשה, וכן הוא (בצ"ח פי' פנחס דף ר"א ע"א) דמארי חורב הם סוד עין השדה, ופקודין דאורייתא הם דומין לפירות האילן שהוא סוד עין מאכל עיי"ש, ולזה דרש הכא כי מי שנוער פקודין דאורייתא, הוא זכרי אוכל פירות האילן מסטרא דנעירת יסוד לדיק שנקרא טויר, וכמ"ש בצ"ח (יומא דף ל"ה ע"ב), (ובזכר פי' נח דף ס' ע"א) ובש"ד, דיסוד נקרא טויר וזכר קיום המלות שלו זכרי אכילת פירות האילן שהם טויר למאכל: דלא אתעביד בדחילו ורחימו. עיין (בז"ח במכ"ע פי' בראשית דף י"ב ע"ד) בסוד והתקדשתם והייתם קדושים, דכל הנועל לשם שמים ומקדש אי"ע ומכוון לבו לשמים, הו"ל בנין דמעלי לדיקים והסידים יראי הי' קדישין, ואם אין כוונתו לשם שמים רק לחאוב כבכמה, האז עובדא דלחילייד להוי פרוץ חזק ורשע דאם הי' לא יבנה בית שוא עמלו זנויו צו עיי"ש בצורך, והנה כענין הזוג לשם שמים מזכר (לעיל חיקון ו' דף כ"א ע"ב) זכאח איבו מאן דמיחד לן זיום שבת דאיבו יסוד זרחימו ודחילו דייק, ועיי"ש צביאורנו שהבאתי מדברי הזכר דעיקר החיקון של היסוד שמתקן האדם עיי' הזוג, הוא כשמסרם עלמו וממתקן בצוזוג משבת לשבת ועושב הזוג בדחילו ורחימו, אז נעשה הזוג זכרי שנמשך להם המוחין מארי"א שהם סוד י"ק, וסיים שם וזמנא דלא משחילין זכון זרחימו ודחילו אחמר זכון שלא השלח את האם

תקונא חמשין וארבע

בראשית ברא אלקים את השמים, עץ החיים. ואת הארץ, כל עץ נחמד למראה.

והארץ היתה תהו ובהו, דא עץ הדעת טוב ורע. ודא רזא תהו עמק רע, בהו עמק טוב. ודא עץ הדעת טוב ורע, (שם יא) כי שם בלל יי שפת כל הארץ, ומהכא נפק כל ערבוביא דטוב ורע דאיהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו.

בראשית

באר לחי ראי

בראשית צייט רא"ש אין לו המשך עם המאמר שצחיקון זה והוא צע"כ תיקון צפ"ע:

את השמים עץ החיים כמש"ל דדרוש הקדום, עב"ח דא עמודא דאמלטיה דאיהו עב"ח דלעילא עיי"ש וצביאורנו שם. ואת הארץ כל עץ נחמד למראה. כמש"ל שם כל עץ נחמד למראה דא שכינתא שנקראת מראה עיי"ש וצביאורנו שם: והארץ היתה תהו. דא עה"ד מו"ר. וכמ"ש למעלה ועב"ד טו"ר איכו לחתא ששם שולט מטי"ע וסי"מ עיי"ש וצביאורנו שם: תהו עמק רע בהו עמק טוב. עיין (צפ"ע סוף פרק ז' משער ר"ה) וצביאורנו צבונות שיר המעלות ממעמקים שאומרים צע"ח, שמרנו לי עמקים של כי נסירות, כי עומק עוב ועומק רע הוא סוד נסירת הדעת דרחל עיי"ש צביאור, ועיין (צק"י ערך עומק) כי עומק עוב הוא צחסד, ועומק רע הוא צנצורה, וצדעת כלול מערא דחסדים ועערא דגבורה עיי"ש, ולזה דרש הכא והארץ היתה תהו ובהו דא עץ הדעת היינו סוד עומק עוב ועומק רע שמאיר צדעת דרחל שנקראת ארץ מסערא דמטי"ע וסי"מ כנ"ל צחיקון הקדום. תהו עמק רע בהו עמק טוב. עיין (צספר הצביר סי' ע"ב) שהקצ"ה ברא תהו שמקומו צרע, וצכו שמקומו צשלוס, ועיי"ש (צביאור אור הגנוז) כי מלת צכו מורכב לחסד ומורכב על הוי"ו ומידו"ש, ומלת תהו מורכב לגבורה הממונה לתרנן ושממה עיי"ש, וזה הוא ציאור דצברים כאן כי תהו הוא עומק רע של העב"ד מסערא דגבורה צכו הוא מורנן ושממה, וצכו הוא עומק עוב של העב"ד מסערא דחסד וכלמור: כי שם בלל הי שפת כל הארץ וכו'. ע"י דצברי רצונו (צפ"ע סוף פרק ז' משער ק"י) כי דור הכפלגה הי משתמשים צ"ב קליפות סי"מ וליליית של ק"ג מסערא דעב"ד טו"ר, מתחלה רצו עוב ומיעטו רע, וע"י שחטאו וצנו מגדל נעשה רצו רע ומיעטו עוב עיי"ש, ולזה אמר הכא לכמשך דדרוש כי ענין ק"ג של העב"ד טו"ר, הוא שבעוב מעורב צרע ורע צעוב: דאיהו רזא צדיק ורע לו רשע וטוב לו. כאמור צש"ס (צרכות דף ז' ע"א) וכיינו שבעלדיק שהוא מלא טוב יש צו הערבות רע, ורשע שהוא מלא רע יש צו הערבות עוב:

ואינן

עמאים עיי"ש, ומן הדם הזה נחוכה זה כצן צמעי אמו: דהאי בר גרם אבודא דתרין עלמין עיין (צזכר פי בראשית דף ל"ה ע"ב) צסוד הענין מ"ש צעב"ד טו"ר ציוס אכלך ממנו מות שהוא עכ"ל משום שחזק"ר מושך צענלחו כי כי ע"י חטאו של אכילה עב"ד הפר"ש הצריח קודש מאחרי וצק צעלבה וכו', שהוא חילגא דמיתא צסוד ורגלי וירדה מות עיי"ש (וצמק"מ) שם, ולזה ממשיך הכא דדרוש למש"ל ויפת צאפיו נשמת חיים. ויי"ר ל"ר ליה צתרין עלמין צעלמא דין וצעלמא דלחי, ויפת צאפיו נשמת חיים דא נשמת כל חי, היינו עשקר נשמתו צסוד עץ החיים שהוא שורש תיקון של היסוד דליק חי עולמים, צ' עולמים עוב"ז ועוב"ב, שהוא ע"י צ' אותיות י"ק שמתקן ע"י חווג הקדוש כמש"ל, אמנם מי שמקלקל את היסוד דליק צכאווג ומוליד צן דלחיד צעב"ד שהוא לחוד צקליפה ערלכ שהוא עושה פגם צ"ב אותיות י"ק דלחודין ציסוד דליק חי עולמים כצזכר, הוא גרם אצורא דתרין עלמין עוב"ז ועוב"ב שנצברו צ"ב אותיות כצזכרים, וכמ"ש צש"ס (מנחות דף כ"ט ע"ב) עוב"ב נצרה ציו"ד ועוב"ז נצרה צכ"א:

בדפוס מנוצב והמסעראם וכן צצחיקונים שכלפים ככ"מ ז"ל צחיי, נמשך תיקון זה לתיקון שלפניו תיקון י"ג, אמנם הכא כגרי"א כי דכגירסא כמו שהוא צדפוס שלפניו שאכן מתחיל תיקון י"ד ותיקון זה הוא נמשך עד לכאן דף פ"ח ע"ב צדי"ה בראשית ושם מתחיל תיקון י"ב, אמנם הכא מפירושו של הרב כ"מ צדי"ה דהאי צר מוכה שכלדוש צצחיקון זה דהארץ היתה תהו ובהו דא עב"ד והוא נמשך לכמאמר צצחיקון כקודם, וכה ראיחי דלחא לדי ח"ל תיקונים דפוס מנוצב של בגאון המקובל הרב הרמ"ז ז"ל עם הבכותיו צצחיקון וראיחי צו שגביה ג"כ צזה ומחק מה שגרסם כאן תיקון חמשין וארבע וליין לבתחלה תיקון י"ד לכן צצמוך בראשית ציים רא"ש, וכן נראה לעי"ד טיקר כי זה המאמר שדרש צזה צפסוק בראשית הוא דרוש אחד עם הדרוש צמאמר שלפני זה, אמנם מה שדרש אחר כך צפסוק

תקונא חמשין וחמש (ליום כ"ח)

בראשית ברא. בית ראיש. אינון אבא ואימא, ברא תרגום ברא. איהו עמודא דאמצעיתא. ועליה אתמר (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן.

אית עדן ואית עדן. הה"ד (תהלים לו) ונחל עדניך תשקם. עדניך ודאי. דא עדן עלאה כתר עלאה. עדן דלתתא דא י. ואית עדן דלתתא ודא אימא עלאה, דא איהי [דאיהו] עדן לגבי נהר דלתתא מינה, הה"ד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן,

תא חזי כמה נהרות אינון משניין דא מן דא. אית נהר ואית נהר. אית נהר מנהורא דלעילא דאתקרי נהרא דמיא דאורייתא דאתמר בה (משלי יג) תורת חכם מקור חיים.

ואית

באר לחי ראי

זכ שום סתירה כי הכל חמה אלו ואלו דא"ת, שיש עדן מסערא דכתר ואתריך שכוה עדן לחכמה שכוה נכר לגבי כתר, ויש עדן מסערא דחכמה שכוה עדן לזיבה שכוה נכר לגבי חכמה, ויש עדן מסערא דזיבה שכוה עדן לז"א שכוה נכר לגבי זיבה, וכדמפרש וזאיל עדניך ודאי, דא עדן עלאה כתר עלאה. עיין (לעני בהקדמה דף י"ג ע"א) לית עדן חלה כתר עליון דלחי מופלא ומכוסה, ובג"ד אחמר בעדן עין לא רחכה חלקים זולתך עיי"ש, ולזה דרש הכא ונחל עדניך תשקם, עדניך ודאי, היינו עדן עלאה שכוה סוד כתר עליון שכוה רק עדן שלך כזיכול שכוה מופלא ומכוסה מעין כל נכר צסוד עין לא רחכה חלקים זולתך כאמור: עדן דלתתא דא י. היינו עדן של החכמה שכוה סוד אות י, ונקרא עדן דלתתא לפי ערך עדן עלאה של הכתר עליון כזכר. ואית עדן דלתתא. פי למטה מעדן החכמה: ר' איהו עדן לגבי נהר. דחיקויס דפום אמסערדם שהדפוס הכ"ת, מוחק אות ר' וגרם אות י' דמקום האות ר', אמנם דפוסם הג"ל משנה תס"ו לא יש כאן לא אות ר' ולא אות י, והג"י שם דלחי עדן, וכן נראה שהיה בגירסא לפני בגר"א ז"ל, וכנראה שהאות ר' שכוה לפניו הוא ממנה שהיה בלתי העתק שכוה של דלחי נראה כעין ר' והיה נפרד קת' מחיבת חיבו, ע"כ עכב כמשתחוק והלניו לפני עלמו. אית נהר מנהורא דלעילא. ר"ל דלגבי עדן עלאה שכוה כתר הוי החכמה דחי נכר היולא מעדן ונקרא נכ"ר מלשון נהוריא, והיינו כמיש (דמק"מ פי בשלה דף כ"ז ע"א, ובקב"א אות י ערך נהיר) לכל נהורא הוא סוד מוח חכמה עיי"ש, ולזה דרש דלספירה החכמה יש לכנות בשם נהיר עיי"ש נהוריא דלעילא: נהורא דמיא דאורייתא. פי כי ע"כ יש לכנות לספירה החכמה נהיר, עיי"ש נהוריא דלעילא שכוה סוד מוח חכמה כזכר. כי ענין נכר הוא התכללות הרבה מים, ונדע כי מים הוא כנוי להתורה כמיש (צצ"ק דף י"ז ע"ב ודף פ"ב ע"א) חן מים חלה תורה, ותורה שרש

ואינון אר"א. היינו כי חלה חכמה נקרא ראי"ש, כמיש (צזכר פי מלורע דף כ"ג ע"ב) ראי"ש דא חכמה עיי"ש, ולעיל (ריש תיקון ג, דף י"ח ע"ב) ובזיבורנו שם, וחמה שכוה זיבה נקרא זיית כמיש רבינו (צצ"ח דדרוש ז' מדרושי אבי"ש, וצפ"ח פרק ג' משער יו"כ"כ) וצ"ש"ד ברא איהו עמודא דאמצעיתא וכו'. עיין (צרע"מ פי פנחס דף רמ"ז ע"א) ונכר יולא מעדן וגו', נכר דא י' שכוה בן י"א וכו' עיי"ש, וכיולא צזכ דרש (צזכר משפטים דף קכ"א ע"ב) צסוד ונכר יולא מעדן הוא י"ק לבתר הפיקת בן דתחוכה דלחי ו' וכו' עיי"ש, ולזה דרש הכא שזכ מרומה צראשיית צרי"א זיית ראי"ש, היינו שארי"א שכוה סוד ראי"ש זיית, הפיקו צרי"א סוד הצ"ן היולא מן י"ק ארי"א שכוה אות י' סוד עמודא דאמצעיתא, אשר על זכ אחמר צעלמא צסוד ונכר יולא מעדן וכאמור: אית עדן ואית עדן. כוונתו צזכ כי כה צסוד ונכר יולא מעדן יש כמה סתירות לכאורה, כי לעיל (בהקדמה דף י"ב ע"א) איתא וליה עדן חלה כתר עליון דלחי מופלא ומכוסה עיי"ש ובזיבורנו שם, אמנם (צזכר פי צראשיית דף כ"ז ע"א, וצרע"מ פי פנחס דף רמ"ז ע"א) איתא ונכר יולא מעדן, מאי עדן, דא זיבה חמה עלאה עיי"ש, אמנם (צצ"ד"ז פי האזינו דף ר"ל ע"ב) דרש ונכר יולא מעדן, מאן עדן, דא חכמה עלאה ודא י' עיי"ש. (ובדף רח"ל ע"א), וכ"כ (צזכר פי ויקרא דף י' ע"ב, וצ"י משפטים דף קכ"ג ע"ב) עיי"ש (ובמק"מ) שם, אמנם (צ"י יחור דף י' ע"א) צפלוגתה ר"ה ורי"א צסוד ונכר יולא מעדן, מצוחר שדעת ר' חייה דעדן הוא מצופא דנפיק תדיר, ועיי"ש (צמק"מ) דלדעה ר"ה שיפור הכתוב הוא דנכר הוא חלה יולא מעדן שכוה אתריך לבשקות חה בגן דא זיבה עיי"ש, ולדעה ר' חלה הוא דעדן הוא חלה אחר דלקרי חן, ועיי"ש (צצ"ח"מ) דלחן הוא סוד הכתר עיי"ש לזכר, ובחמה ש"כ רבינו (צצ"ק"מ פי"ח צרכות) דלחן הוא דחי כתר עיי"ש, ולזה ממשיך הכא דדרוש כי חן

ראית נהר דאתקרי נהר פלגיו דכמה פלגין עמיקין תליין מניה, דאתמר בהון (שם כא) פלגי מים לב מלך וגר.

ראית נהר דאתקרי נחל קדומים א דאתמשך מעלאין. ומניה תליין שבעה נהרות דאתמר בהון (תהלים מז) נהרות ימחאו כף יחד הרים ירננו, [נשאו נהרות ה' בר].

ראית נהר דאתקרי נהר דינור מסטרא דשמאלא דאתמר ביה (דניאל ז) נהר דינור נגיד ונפיק מן וגר.

ונהר

באר לחי ראי

יסוד לאמא כנגד הלכ דז"א עיי"ש, ולא אמר הכא כהמשך הדרוש לכהי נקראים החסדים היואלים מחמא פגיו מים, כי הוא צסוד ובר פלגיו שמשלה שרשיו נכמה פלגין עמוקין של ז"א, צסוד ובר יולא מעדן להשקות את הבג וכאמור: דאתקרי נחל קדומים. עיין (לעיל תיקון נ"ב דף פ"ז ע"א) דסוד נחל קדומים הוא סוד אות ו דאתמשך מן ים ועלי גאמר והשקב את כל פני האדמה עיי"ש וצביאורנו שם, ולא דרש הכא שזכו הכבר של עדן דצחי אמא עלאה שהכבר היואל ממנה הוא ז"א כנ"ל, שזכ הכבר נקרא נחל קדומים וכדמפרש ואזיל דאתמשך מעלאין. היינו שנמשך מציינה אמא עלאה, ממש שהיא מקבלת מאצח חכמה עלאה וכדמפרש ואזיל. ומניה תליין שבעה נהרות. עיין (לעיל תיקון כ"א דף מ"ז ע"א) מקולות מים רבים, אלן ז שמכן דמתפלגין לז נהרות וכלהון מתפלגין צהכוא נבר דנפיק מעדן ואינון שבע שמכן דלצ"ג ית"ץ, ועיי"ש צביאורנו שהצאתי מדברי (כזכר פי לו דף ל"א ע"ב) דהז קולות של חמור לדוד הבו לד' וגר, נפקו ז צרכאן לעלמא צסוד ז נהרות דמתגלגין על ימא, ומכהכוא שקיא אחשקין כלכו עיי"ש, ומודע מדברי רבינו (צפ"ח פרק ח' משער כה"כ) שהשם מ"צ של אצ"ג ית"ץ, הוא צעולס היצירה שהוא ז"א עיי"ש, ולא ממשיך הכא הדרוש שמהכבר דנפיק מעדן של נחל קדומים שהוא סוד אות ו כנ"ל, מנחל כלכ יולאן הז נהרות שסם סוד ז שנות דלצ"ג ית"ץ וכאמור: דאתמר בהון נהרות ימחאו כף. (בגרי"א) מוחק חכ, וגרס דאתמר בהון נשאו נהרות ח'. וביינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ז ע"א) דפסוק זכ דנשאו נהרות ח', מרמז לסוד ז נהרות של השם מ"צ הנזכר: [* א"ה היינו המשך הדברים שם צממזר לדוד, וגם דדריש שם הכי מקולות מים רבים אדירים עיי"ש צצ"ל:] ואית נהר דאתקרי נהר דינור עיין (לעיל צהקדמח דף ד' ע"א) דמע"ט דאזכו מרכבה לז קוים דז"א חגיית, וכוא כולל ג' ספרים הנפתחים צרי"ה שסם חגיית, שצאים מכה ג' נהרות, נבר דינור מסטרא דנצורה, נבר פלגיו מסטרא דחסד, נבר צבר מסטרא

מחכמה צסוד ונצלות חכמה תורה, וכמ"ש רבינו צביאור הדברים צזח (צפ"ח פרק ח' משער הכללים) כי מאור חכמה העליונה שהוא אצח ממנו נעשכ התורה עיי"ש. (וצפרק ח' משער יעקב ולאח), (וצפ"ח פרק ח' משער קריאת התורה): דאתמר בה תורת חכב מקור חיים עיין (לקמן תיקון ס"ז דף ל"ו ע"ב) דמ"ש צלד"ה"ר וישלחכו ה' מגי"ע, משום דלא היו כדאי למכוי צנחא דאורייתא, דאם הוב נטיר דלא עבר על מימרא דמאריכו ולקח גס מען החיים דאתמר צכ תורה חכס מקור חיים וגר עיי"ש, ולא דרש הכא דמכ"ע נאמר צען החיים נעווע צנן תורה חכס מקור חיים, כי עיקר יניקתו של העץ חיים היכ ממה שזכ נעווע צבאן שהשקאתו הוא מהכבר היואל מעדן שהיא נהרה דמיא דאורייתא שהוא סוד ונצלות חכמה התורה, ומכ"ע נקרא האילן עץ חיים כיון שעיקר יניקתו הוא מהכמה, והכמה הוא מקור החיים, כמ"ש והכמה תחיה את צעלי. דכמה פלגין עמוקין תליין מניה, עיין (צזכר צצכא דמשפטים דף ל"ה ע"ב) הכא נפיק צחדוכ הכוא אילנא דחיי נבר דנפיק מעדן ואשחרשו צי צמימיו אינון תרי צדי ערצות דאינון גדילן צמימיו, ככ"ד המקרה צמים עליותיו, מאן עליותיו, אלן צדי ערצות, וזא הוא דכתבי ועל יוצל ישלה שרשיו, דא הוא חא דכתבי נבר פלגיו ישמחו פיר אלקוים, מאן פלגיו, אלן אינון שרשיו. וככי אקרין עליותיו שרשיו פלגיו כלכו אשחרשו צאינון מיין דככוא נבר עכ"ל, ועיי"ש (צמק"מ וצקכ"י) צביאור הדברים. דר"ל שמהחסדים וגצורות של יסוד אמא עלאה. נחקנו נכ"י דז"א שסם סוד תרי צדי ערצות שסם נכ"י צסוד ומציינה צצאיס, ושיעור הכי הוא ועל יוצל שהוא יסוד לאמא סוד יוצל עליון, ישלה ז"א שרשיו שסם נכ"י שלו עיי"ש, ולא דרש הכא שצכצחי כ"י של עדן שהוא סוד החכמה הנ"ל נקרא הכבר נבר פלגיו שהוא יסוד הציינה שמשפיע ומשלה שרשיו לכמה פלגין עמוקין של ז"א וכאמור: דאתמר בהון פלגי מים לב מלך. פי צדברי רבינו (צכס) הליקוטוים משלי ס"י כ"א) צביאור פסוק זכ שמשפרס דסוד פלגי מים, סס החסדים היואלים מאמא שמשחיים

ונהר בכל אתר איהו ו. מסטרא דאבא ואימא אתקרי נחל קדומים. ומסטרא דעדן עלאה אתמר ביה ונחל עדניך תשקם. ומסטרא דימינא אתקרי נהר פלגיו. ומסטרא דשמאלא אתקרי נהר דינור ומניה תליין שתין ענפין דנורא דאתקריאו ששים גבורים. ואינון שתין פולסין דנורא דמחיה למטטרין, ומסטרא דימינא ושמאלא אתמר בכל נחלין דתליין מניהו (איוב כ) נהרי נחלי דבש וחמאה.

ונחל עדניך דא נהר דנפיק מעדן דאתמר ביה (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. והאי איהו עדן (ישעיה סד) דעין לא ראתה אלקים כר סתים וגניז דאיהו כתר עלאה (בראשית ב) ומשמ

באר לחי ראי

גבורים חוקף הגזרות דנהר שגזר שמאלא וכאמור ואינון שתין פולסין דנורא דמחיהו למפי"ם. עיין צש"ם (חגיגה דף ט"ו ע"א) דלפקוהו למטי"ע ומחיהו שתין פולסי דנורא עיי"ש, ואמר הכא שכור ענין א' עס דברי הזכר שם, ואקרין שתין פולסי דנורא דהבוא נער אהלנש צבו, והיינו כי מטי"ע הוא ג"כ סוד נהר דינור שהוא א' מהכרות היולא מעדן כמש"ל דליבו נהר דנחלא, ע"כ יתכן שיש צו אהלנשות של הששים גבורים וכאמור: ומסטרא דימינא ושמאלא אתמר בכל נחלין דתליין מניהו נהרי נחלי דבש וחמאה. עיין (צפרים צרכי הכנויים מערכת ה' ערך נהר) צבוד נהר דבש וחמאה, כי הדבש הוא מלך הגזורה ושמאל צאלמימותו, והחמאה הוא מלך ימין צלננימותו עיי"ש לדרכו, ועיין (צרכי"מ ויקרא דף ו' ע"א) צבוד יערי עם דבש, כי דבש הוא דרועא שמאלא וירכא שמאלא עיי"ש. ועיין (צקה"ו מערכת אות ח' ערך חמאה) שהצבא (מהמגיד משרים פ' אחרית) כי חמאה צקר הוא צחוד וצנלח עיי"ש, הרי מצוה דחמאה הוא מסטרא דימינא, והכח צפסוק זה צפגות נהרי נחלי דבש וחמאה (פירש"י) גן עדן דמתיקין כדבש וחמאה פכ"ל, הרי מצוה שיש צביע עריבות ומחיקות של דבש ושל חמאה שהוא מלך ימין וגם מלך שמאל, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש כי הגם שאמרנו דליה נהר ואיה נהר, שיש נהר מסטרא דימינא שהוא נהר פלגיו, ואיה נהר מסטרא דשמאלא שהוא נהר דינור וממנו נמשך ונחפשע חוקף השתין פולסי דנורא כנזכר, פכ"ז עיקר הנהר דינור הוא צביע ויש צו מחיקות ונשימות כמו נהר פלגיו, כי כל הנחלים אפי' דמסטרא דשמאלא יש צבא מחיקות הגייס, וכמ"ש הקרא צפגות נהרי נחלי דבש וחמאה, שיש מחיקות ונושם בגייס צבא ונחלי דמסטרא דשמאלא שהוא נהרי ונחלי דבש, כמו צבא ונחלי חמאה שהוא מסטרא דימינא וכאמור: ונחל עדניך וכו'. הוא כמו גופא דלשכתן צביע שמים שהוא חוד לענין כראשון. דאיהו כתר עלאה וכו'. הנה בחיקויים צבל דכפופים שלפנינו יש כמה נוסחאות. ועיקר הגירסא צבא נראה כמו שצביה (בגיר"א) צבא וכו'

מסטרא דעמודא דלמלעיתא עיי"ש וצביאורנו שם: ונהר בכל אתר איהו ו' וכו'. עיין (לעיל צבקה"מ דף י"ב ע"א) צבוד ונהר יולא מעדן, שדרש ו' נהר דנפיק מעדן מצין י"ק ומכתר עליון שהוא עדן מופלא ומכוסה עיי"ש וצביאורנו, ולזה דרש דלכתי יתכן מה שאנו מכוין להגבר פעמים לסוד נחל קדומים ופעמים לסוד נהר פלגיו ולפעמים לסוד נהר דינור כמש"ל, כי סוד הנהר הוא ו' שיולא מצין י"ק סוד אר"א וגם יולא מכתר עלאה כנ"ל, ולזה יתכן שהנהר היולא מצין י"ק והיינו שיולא מאמא ושואב השפע ממה שהיה מקבלת מצעלה אלה חכמה עלאה, הוא סוד נחל קדומים וכמש"ל: ומסטרא דעדן עלאה וכו'. היינו סוד הכתר דליבו עדניך. שהוא מופלא ומכוסה משום נצרה כי זולתו אין משיג צו כנ"ל: ומסטרא דימינא אתקרי נהר פלגיו. היינו נהר פלגיו הוא נמשך מעדן דמסטרא דחכמה כנזכר שהוא ראש לקו החסד: ומסטרא דשמאלא אתקרי נהר דינור. היינו כמש"ל דנהר דינור הוא מסטרא דגזורה, ואמר הכא שהוא נמשך מהעדן דמסטרא דצביה, שהוא ראש לקו הגזורה: ומניה תליין שתין ענפין דנורא דאתקריאו ששים גבורים. עיין (צזכר פ' אחרי דף ס' ע"א) שדרש הנה מפתח שלשמה ששים גבורים סביב לה. הגב מפתח שלשמה, דא כורסיה יקרא דמלכא, שהיה המנוכות שהיה כסא לז"א, ששים גבורים סביב לה, הם הדינים תקיפין דלחאהדן צסטרא דמלכות ואקרין שתין פולסי דנורא דהבוא נעע [שהוא מטי"ע] אהלנש צבו, וצביאור הדברים עיי"ש (צמק"ט, וצאח"יה) לסוד שתין פולסי דנורא הם מסטרא דמלכות. כי הפולסי דנורא הם כמות דדין משש קצוות מסטרא דגזורה שהוא כח האש, וכל אחד לכול משער ע"כ הם ששים, ומטי"ע אהלנש צבו כדי לנהל העולם צמח"ד מלך הגזורה החזק עיי"ש. ולזה דרש הכא שהכה של השתין פולסי דנורא שיש צסטרא דמלכות, היא צמח שמקבלת לצעלה שהוא ו"ק ד"א סוד אות ו' נהר היולא מעדן צרה דנהר דינור כנ"ל שהוא צסטרא דשמאלא ע"כ תליין מניה שתין ענפין דנורא, מלשן נהר דינור שהוא סוד ששים

ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים (א דאיהו ד' אתון דשם בן ד') אלין יקריק דאינון אבא ואימא ברא וברתא. תא חזי קרקפתא דא' כגוונא דא א' ארבע סטרין דיליה בהון הוה יקריק הוא חד ושמיה חד (נ"א ת"ח קרקפתא דא אליף כגוונא דא ד' סטרין דיליה בהון הוה הוא ושמי' חד אין עוד מלבדו בלא פרוד ובלא שתוף כלל.

עוד ונהר, דא ר' יוצא מעדן דא י'. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דא ד' (אלין ארבע אתון).

ועוד ונהר ב' יוצא מעדן, דא אמא עלאה דאיהי א' תניינא. כמה דאוקמוהו מארי מתני מאי אליף. אלף בינה. ולאן אתמשך בגופא. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, אלין

באר לחי ראי

ושם כוכ כלל חד וכדין כי אחד ושמו אחד ולין פירו, אלל מתמן ולתחל דליכו פרודל דכתב ומשם יפרד, עיי"ש (וצד"ח) שס - ועוד ונהר וכו'. הכה (הגר"ח) מוחק כל דרוש זה עד דל אמלח עלאח אמנס הכה כל הספרים גרסו לה וקשה למחוק כל זה: דא ר' יוצא מעדן דא י' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים דא ד'. עי' (בזכר פי האזינו דף ר"ל ע"ב) צכוד ונכר יולל מעדן, מה עדן, דל חכמה עלאח ודל י', להשקות את הבן, דל הוא ר' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דל הוא ד' וכלל כלול צייד וצגיד חקרי אז לכלל עיי"ש, וכן הוא (בזכר פי ויקרא דף י' ע"ב) דכוד ג' אותיות של אות יו"ד, מורכ לסוד צנין דלוליד ולפיק ומניח נפיק אות ד' שהוא צח עיי"ש ובמק"מ (וצדף י"א ע"ב) ובמק"מ שס, ולזה דרש שזל הוא סוד ונכר יולל מעדן, שבעדן הוא סוד אות י' שהוא אצל, והנכר הוא סוד הבן שהוא ר' שממנו נפיק המלכות שכיח אות ד', ויחכן מ"ש שהמלכות נקראת ד' כי ממנה יפרד וכו' לארבעה ראשים, עפ"מ (בזכר פי שמיני) שהמלכות שנקראת ארץ מתמן כי ומשם יפרד, ועיין (צפ' בראשית דף ל"ב ע"ב) ונכר יולל מעדן להשקות את הבן, גן דל אחתא, דכא מתמן ולתחל ליכו פרודל דכתוב ומשם יפרד עיי"ש, ועיין עוד (צפ' פקודי דף רכ"ז ע"ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, אלן ארבע נשין של יעקב אבינו שכן ד' רישי נכרין עיי"ש: דא אמא עלאה. וכמ"ש (בזכר בראשית דף כ"ז ע"ב) ובש"ד, ונכר דל עמודל דלמנעיהל, יולל מעדן דל אמל עלאח עיי"ש: דאיהו א' תניינא. עיין (צפרדס, צפרק ד' משער הלוותיות) שמנאר דכרי התיקונים צב, כי כא י' צו צ' צח. הירושון הוא מלשון פלל והעלמה, והצחי כ"ז הוא מלשון לימוד והצב, וצחי הוא הירושון והיה לארבעה ראשים וכאמור: בהון הוה הוא ושמיה חד. וכמ"ש (בזכר פי בראשית) צכוד ונכר יולל מעדן להשקות את הבן, דהוא חילולל שהוא ששע העליון שס, ונכרע למעלה הכל צלל פירוד,

וכי שמלח נוסחא מדויקת ח"ל דאיהו כתר עלאה א', ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, יקריק. דאינון או"א, וברא וברתא, ת"ח קרקפתא דא' כגוונא דא ארבע סטרין דיליה בהון הוה, הוא ושמיה חד, אין עוד מלבדו בלא פירוד ובלא שתוף כלל. וצילור הדברים הוא דאיהו כתר עלאה א'. היינו כמ"ש (לעיל חיקון מ"ח דף פ"ב ע"א) צכוד נכר ליכו ר' דנפיק מעדן עלאח דליכו א' עיי"ש וצניאורו שס, ור"ל דלכתר עליון אשר הוא בעדן העליון שממנו יולל הנכר הירושון כ"ל, הוא סוד אות א, וכמ"ש (לעיל חיקון מ"ט דף פ"ב ע"ב, וחיקון כ"א דף נ"ט ע"א) דאות א הוא כתרל עלאח עיי"ש וצניאורו שס - והיה לארבעה ראשים יקריק וכו'. וכמ"ש (בזכר ויקרא דף י' ע"ב וי"א ע"א וע"ב, ובפי אחרי דף ס"ב ע"ב) עיי"ש: ת"ח קרקפתא דאלף וכו'. עיין (צפרדס צערכי הכנויים ריש ערך מוח) שכתב דכוד הקרקפתא הוא ככתר שהוא על הכתר עיי"ש. ועיין (בחדיר נשא דף קל"ז ע"א) דז"ב בחללה דגולגלחא צכוד ונכר יולל מעדן, דגולגלחא שריח בגי מוחין היינו כח"צ, ומחללל חד היינו ממוח הכתר מתקפח חד מצועל ומחפשט ל"י סטרין עיי"ש, ולזה אמר הכה דכוד בעדן העליון הקרקפתא. שהוא סוד המוח של ככתר שנקרא קרקפתא שהוא למעלה דריש כל המוחין שגולגלחא, הוא נקרא א על שבמוח ככתר חן שס שזס ענין פירוד של כ"ד סטרין, שכל כ"ד עולמות אריח חריי ששס סוד ד' אותיות יקריק הם ככללים צחוך הכוונה של האות א, ומתייחדין ארבעתן צרח ולחז, והפירוד של כ"ד סטרין הוא נעשה רק אח"כ צכוד ונכר יולל מעדן, ומשם מתחיל להתפרד והיה לארבעה ראשים וכאמור: בהון הוה הוא ושמיה חד. וכמ"ש (בזכר פי בראשית) צכוד ונכר יולל מעדן להשקות את הבן, דהוא חילולל שהוא ששע העליון שס, ונכרע למעלה הכל צלל פירוד,

ג) אלין תרין דרועין ותרין שוקין. מאי גן דאתשקיא מניה לתתא, דא שכינתא, דתרין גנין אינון. חד לעילא וחד לתתא. הה"ד (שיר ח) היושבת בגנים ד) והא אוקמוה.

ואית נהר לתתא. דאיהו מטטרין דאתפרש לארבע סטרין. דאינון מיכאל גבריאל גוריאיל רפאיל. (בראשית ב) שם ה) האחד פישון הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב, וזהב איהו לצפון ו) הה"ד (איוב לו) מצפון זהב יאתה.

ורזא דמלה (קהלת א) הולך אל צפון דא גבריאל. ולבתר הולך אל דרום ודא גיחון דתמן מיכאל, הפוכא מלעילא דאמר קרא עליה הולך אל דרום בקדמיתא ולבתר סובב אל

באר לחי ראי

לימוד, ושם מאיר סוד הכניח מלשון הכנה עיי"ש לרכו: כמה דאוקמוהו מארי מתני' גש"ס (שבת דף ק"ד ע"א). ולאן אתמשך בגופא. עי' בדברי רבינו (צפ"ח דרוש ה' משער מ"י ומ"ד) דלות א' דמילוי וא"י שבעס ס"ג, הוא שורש של שם מ"ה לדנפין, וע"י הכה של השם לקי"ק נעשה ז"ל צנח"י חד"ס עיי"ש בצורן, ולזה דרש הכה דזכ הוא סוד ונהר יולא מעדן, שהעין הוא סוד אמת עלאה שהוא סוד אלה א, וממנה יולא הכה שהוא עמודא דלמלכותא, דהיינו שז"ל שהוא סוד עמודא דלמלכותא הוא יולא מהא של אמת עלאה שהוא מילוי כו"א של ס"ג וכאמור. ומשם יפרד וגו' אלין תרין דרועין ותרין שוקין. וכמ"ש בעין דרוש זה גם (בזכר פ' בראשית דף כ"ז ע"ג) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דלינון חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא נלה שוקא ימינא, כוד שוקא שמאלא עיי"ש. וממשיך הכה הדרוש שגם ענין זה שנעשה בגוף ז"ל סוד צ' זרועות וצ' ירכים, הוא בנה האורות של האמת, וכמ"ש רבינו (צפ"ח פרק צ' וג' משער פרופי ז"י) שיש שנוי בז"ל בין אצרי הארועות והידים ובין אצרי הרכים והרגלים ובין אצרי שאר כל הגוף, שאלו נעים ונדים עולים ויורדים, משא"כ בשאר האצרים של עגם הגוף, כי הארועות והשוקים הם ארוכים בלתי רחבים, כי נבראו ע"י אור הדעה בהתלבשות ביסוד האמת, משא"כ כני כל הגוף של ז"ל שיו"ל אור הדעה מגולה לגמרי בלתי לבוש כלל ביסוד האמת עיי"ש, ולזה דרש ומשם יפרד והיה לארבעה, שהוא סוד כ"ב ידים וצ' רגלים שנבראו רק ע"י התלבשות אורות הדעה ביסוד האמת וכאמור: דתרין גנין אינון. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף פ"ז ע"א, ובירוש תיקון כ"ג ריש ע"ב) דלית גן עלאה וגן תתאה, גן עלאה הוא הכניח, וגן תתאה הוא המלכות עיי"ש, ולזה אמר הכה לבמשך הדרוש דזכ שסוד הנהר היולא מעדן הוא ז"ל, ממילא דמ"ש להשקוה את הגן, היינו בגן דלתתא שהיה המלכות, שזכ כל עבודתו של ז"ל שיקבל השפע מעולמות של מעלה בין מאכלא ובין מאמא ומשקב דזכ לבקובא

שלו שהיה סוד גן דלתתא והוא אוקמוהו. (לעיל תיקון כ"ג ע"ס) צבור ויטע ה' חלקים גן בעדן, דמתחלה היה הדרוש צנח"י בגן עלאה שהוא צינח וצנח"י התנועע כל עין בגן תתאה שהוא המלכות שכינתא תתאה וכמ"ש שם בציוארנו ואית נהר לתתא. הוא חוזר נדבריו הראשונים כמ"ש אית נהר ואית נהר, וכיים דזכ דיש צנח"י נהר וגן גם בעולם התחתון שהוא עולם המלכים וכדמפרש ואזיל. דאיהו מ"פ. עי' בדברי רבינו (צפ"ח בהקדמה) דמ"ט הוא מושל על שאר המלכים לתת לכל א' שפע הראוי לו ונמשך לו מלמעלה השפע עבורם עיי"ש, ועיין (לעיל בהקדמה דף ד' ע"א) דמ"ט הוא סוד נהר נהר, ויהא ראש לחלק אלפי אלפים ורבות רבון מלכים שהם בעולם היצירה עיי"ש וציוארנו שם, ולזה ממשיך הכה הדרוש ואמר דמ"ט הוא סוד הנהר היולא מעדן להשקוה את הגן, שהם סוד עלי עין שהם סוד המלכים שהם שואפים ומקבלים השפע ע"י הנהר נהר דלתתא וכאמור דאתפרש לארבע סטרין בציואר הדברים עיין (צפ"ח פ"ג משער צ"ור העולמות). דאינון מיכאל וכו'. וכמ"ש (בזכר פ' בראשית דף כ"ז ע"ג) והיה לארבעה ראשים, דלינון חסד דרועא ימינא, וממנה מיכאל התשקין מניה גבורה דרועא שמאלא, וממנה גבריאל התשקין מניה, כוד שוקא שמאלא, וממנה התשקין משרייא דגוריאיל, כוד שוקא שמאלא, וממנה התשקין משרייא דרפאל עיי"ש: הולך אל צפון דא גבריאל. וכמ"ש רבינו (צפ"ח פרק ג' משער צ"ור העולמות) דצרכיט שעל בגן יש ד' פתחין צ"ד רוחות, וצפתה שצ"ד לפון הוא גבריאל עיי"ש: ולבתר הולך אל דרום וכו' הפוכא מלעילא דאמר קרא עליה הולך אל דרום בקדמיתא ולבתר סובב אל צפון עי' בדברי רבינו (צפ"ח דרוש צ' משער דרושי הלל במהד"צ. ובכלל ע' שם, ובפרק ג' משער קינור אצ"ע), (ובשער בטוונות ריש דרוש ז' משער חכ"מ, שהוא דרוש א' לענין ספ"כ"ט) כי בשבעולמות הם צחיקונים קודם חטא אדכ"ר, אז ירדו תתאה החסדים ותח"כ בגבורות, אבל לאחר שחטא אדכ"ר ירדו בגבורות תתאה ותח"כ החסדים

אל צפון. טובב טובב לתרין סטרין דאינון מזרח ומערב דאינון חדקל ופרת דתמן אוריאל רפאל.

פישון לקבל אורייתא דבעיפ. ומתמן פי שרין פי שונה הלכות.

ג"י ח"רן ג' ג'ומל חסד. ותמן חיוון. דאתקריאו חיות הקדש מסטרא דאריה מסטרא דימינא. מסטרא דשמאלא נחש דאתמר ביה (ויקרא יא) כל הולך על גחון לאענשא ביה למאן דאעביר על אורייתא דאתיהיבת מימינא.

פישון

באר לחי ראי

החסדים, והענין הזכ כי זכ תלוי בסוד יל"ט וילכ"ר, שהיל"ט הוא סוד החסדים, וילכ"ר הוא סוד הגבורות. וכתב (שם בצע"כ) שזכ תלוי בצחי קטנות וגדלות של האדם, שזימי קטנות של אדם שמתחיל היכ"ר לשלום צאדם אז נכנסים הגבורות להפשט קודם להחסדים, וכשהגדל ושולט זו היל"ט מתחילין החסדים לכוון זו קודם להגבורות עיי"ש, ועין מהז (צ"כ אמר ליפקז מערכת אות ג' סי' א') מ"ש צ"כ עיי"ש, ולא דרש הכא כי צעולם העליון שהוא בסוד מוחין גדולות, שם נאמר הולך אל דרום צקדמיתא, ולצח סוצב אל יפון שהוא תכלית השלימות שנקב"ס אורות החסדים קודם להגבורות, אבל לאחר השתלשלות לעולם השפל הזכ שנקבל זו אדכ"ר צב"ה"ד עו"ר שהוא צחי הקטנות ועי"כ נכשל אדכ"ר צכתגרות היכ"ר, עי"כ נזכר צהפוכא, שחפשט תחלה נזכר פישון שהוא אורות ושפע מסטרא דגבורות. קודם נזכר גיחון שהוא שפע ואורות מסטרא דחסדים. ודא גיחון. וכדמפרש ואזיל דגיחון מרמז לשפע ואורות החסדים, שכן גיחון הוא נועריקון גומיל חס"ד אשר מתמן חיוון מסטרא דימינא דתמן מיכאל. וכמ"ש רבינו (צע"ה שער יור בעולמות שם) דהפתח שצ"ד דרום של הרקיע, שם שוגע המלאך מיכאל: טובב טובב לתרין סטרין וכו'. עי' ש"ס (צ"כ דף כ"ב ע"ב) שדרש סוצב הולך הרוח וגר' אלו פני מזרח ופני מערב עיי"ש, ולא דרש הכא צהמשך הדרוש שסוד נהרות חדקל ופרת מרמזים לפני מזרח ופני מערב, שהם מסטרא דח"ה ומלכות, והיינו כי מזרח הוא סוד ח"ה, כמ"ש רבינו (צע"ה פיג משער הלולב) דמזרח הוא סוד ח"ה, ומערב הוא סוד המלכות, כמ"ש רבינו (צלקי"ה ירמ"י) צסוד הפסוק רחיל מצביח עיל צניי"ה שהוא ריח מערב, כי השכינה שביח רחיל היא צמערי"ב כנודע עיי"ש: דתמן אוריאל רפאל. וכמ"ש (צקכ"י ערך אוריאל אות א' וצ') דצכל הזכר חושב מלאך אוריאל למזרח וח"ה. ועיי"ש צעך רפאל שהוכיח מדברי (ברע"מ פ' פנחס דף רכ"ב ע"א) דרפאל הוא מסטרא דמלכות עיי"ש, כדי מנזח דכ"י מלאכים אוריאל ורפאל תקומם צמזרח וצמערב: פישון וכו'. זה הוא ד"ה, וזוהר צעמן קיום התורה ועונש למי שעובר על דברי תורה על סוד הדי נהרות: לקבל

אורייתא דבעיפ עיין (לעיל צהקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) דהמלכות הוא סוד חורה צצעיפ עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין צדברי רבינו (צע"ה פרק צ' משער בסוכות) צסוד מכל מלמדי השכלתי שהחורה צצעיפ הוא המלכות, וז"ה הוא מלמד אוחה עיי' היסוד לדיק וממשך אליה חסד וגבורה מאמח עלאה עיי"ש, ולא דרש הכא לצמשך הדרוש שדרש למעלה ונזכר יולא מעדן דז"ה ממשיך מאמח עלאה, להסקות את הן שביח המלכות וממשך אליה סוד חו"ג שקבל מאמח עלאה. ומתמן פישון פי שונה הלכות. עיין (צקכ"י ערך הלכות) צסוד מ"ש חז"ל השונה הלכות, דשז"ה הוא מלשון שנו"י, שכלכח מלד עלמה שרשה צדין, ועיי' הלימוד הוא משנה את ענוותה של הלכה מדין לחסד, ונכלל הגבורה צחסד, זה כל השונה הלכות, היינו שעי' הלימוד נעשה הכלכה צחי עיניו וצפול מחסד ודין עיי"ש, וצדדים אלו יתייחדו עם מש"ל מדברי רבינו צסוד מכל מלמדי השכלתי, שז"ה ממשיך להמלכות חו"ג עיי' הלימוד צכח היסוד לדיק שהגבורות נכללים צחסדים עיי' המשכתו מאמח עלאה ונזכר. זה הוא סוד ונזכר יולא מעדן להסקות את הן וגר', הוא שז"ה שהוא סוד הנהר הוא ממשיך עיי' היסוד סוד חו"ג מאמח עלאה שביח סוד עין, להסקות את הן שביח המלכות סוד חורה צצעיפ כנזכר: גיחון וכו'. עתה הוא מפרש סוד ומש"ס יפרד לארבעה נהרות, שהוא המשכת הכח של חו"ג צנמשך מאמח עלאה להמלכות גם לעוב"ז עם צני ישראל צעמן קיום התורה וכדמפרש ואזיל: ג' ג'ומל חסד, ותמן חיוון וכו' פי כי תיבט גיחון הוא לירוך ג' חיוין. ה' מרמז לצחי גומל חסד, שהקציה גומל חסד להמקיימים את התורה מסטרא דהשפעת השפע מאמח עלאה, וכמ"ש רבינו (צע"ה פרק ג' משער הכללים) וצש"ד, צסוד גומל חסדים עוב"ס, שמרמז לסוד גמילת חסד של האמח עלאה לצניח מימין ומשמאל צהצ' שדיים שלב עיי"ש, זה הוא מסטרא דחסד, ותיבט חיוון מרמז לצחי עונשים שצח מאמח עלאה להעובדים על התורה וכדמפרש ואזיל: דאתקריאו חיות הקדש. עיין (לעיל צהקדמה דף ע"ז ע"ב) דחיות הקודש צשמרעב נקראים חיות, על כי חיותם הוא מאמח עלאה שורש החיים עיי"ש וצביאורנו שם, ולא

פישון (דף פ"ח ע"ב) תמן שפיפון לאעגשא למאן דאעבר על אורייתא דבע"פ.

חדקל ח"ד ק"ל. דא חריפא בלישניה, וח"ד מסטרא דימינא. ק"ל מסטרא דשמאלא, לאולפא תרוייהו ח"ד בשנים וק"ל בשפון.

ובגין

באר לחי ראי

שפיפון) שמצואר דדצריי שפיפון מקורו במלכות דקדושא שכן שפיפון גימ' י"פ ז"ן עיי"ש, ולזה יתכן מ"ש בזה שכתב של העונש להעוברים על התורה שבע"פ, הוא ע"י שפיפון שמקורו בקדושה הוא במלכות שביא תורה שבע"פ, כמ"ש (לעיל בהקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) מלכות פה ותורה שבע"פ קרינן לה: חדקל ח"ד ק"ל. כן הוא הדרוש (בזכר פ' בראשית שם) שבכר תליחאס הוא חדקל, לירוף ח"ד ק"ל, שמרמז לסוד דרוש התורה בחדולא קלא לדרשא עיי"ש דא חריפא בלישניה. עיין (בקה"י ערך חדוד הלכות) שמצאר סוד הענין של חידוד הלכה כאמור בש"ס (שבת דף ס"ג ע"א) דחידוד ח"ה במלכות הוא תיקון גדול, דכשעוסקין בתורה בעומק ובעיין ויגעיים בעממי הכלכות בדרך חידוד, אז גורמים במלכות שביא הלכה מוחין דגלות וצויתר הארת הדעה בכנוקבא, ועי"ז חזרות בנוקבא פז"פ עם ז"א ומתייחדת עמו בהמתקה בדינים, אמנם אם אין הנומדים מייגעיים עממם ואינם מעיינים בכלכה ואינם עוסקים בה בדרך חידוד, אז הכלכה שביא המלכות אוחזין בה יניקה החלונים, ע"כ מוכרחת בנוקבא לחזר פניה לעמוד אחורי ז"א עיי"ש, ועיין (בזכר פ' תולדות דף קמ"ב ע"א) בסוד תורת חסד על לשונה, חלן ישראל לחינן לשנא דאורייתא דמשחטי בה יומם ולילה עיי"ש, אברא כי (בזכר פ' אחרי דף ס"א ע"א) מצואר כי המלכות נקראת לשון הקודש ולשון לימודים עיי"ש, ובמק"מ שם, ובאמת הכל ענין אחד הוא, כי ע"כ נקראת המלכות כנסח ישראל, כמ"ש (בזכר פ' בלק דף קל"ז ע"א) עיי"ש, והיינו שכל ענין חיקונה של המלכות הוא ע"י עבודת ישראל בתורה ומלות, ובמלכות נקראת לשון הקודש ולשון לימודים, ע"י לימוד ישראל בלשנא דאורייתא ומשחטי בה יומם ולילה וכמוכן, ולזה מתמשך הכא להמשך הדרוש שבכר חדקל יולא מהכבר שביא המלכות היוולא מעדן כ"יל שהוא חריפא בלישנא. היינו לימוד התורה בתריפות וחידוד הלכה בסוד תורת חסד בלשונם יומם ולילה. שזה הוא כח ועקב מהטעמים היוולאים משולמות הכלונים לחיקון המלכות ע"י לימוד תורה של ישראל וכאמור: וח"ד מספרא דימינא, ק"ל מספרא דשמאלא. פי כי חיצת ח"ד שהוא מרמז לחידוד הלכה הוא מספרא דימינא, וכמ"ש (בקה"י שם) דע"י חידוד הלכה שמתייחדת בנוקבא דכורא, אז עיקר החיקון שלב בנח"י ימין בנח"י מימיו של דת למו, ולא נכללת בנוקבא

ולזה כתב שענין העונש בכח החיות הוא נמשך ג"כ מאמת עלאה כמו השכר שמקבלים המקיימים התורה שהוא נמשך מהאמת עלאה וכאמור. מספרא דימינא היינו כמ"ש (לעיל תיקון י' דף כ"ב ע"ב) ובזמנא דחיבו דימינא דחתמר ז"י ופני חרי אל הימין וגר עיי"ש ובציוארנו שם, וכוונתו לבאר בזה כי כמו שהשפעות חסדים שמכח אמת עלאה הוא נמשך מצי שדיים מימין ומשמאל למקיימי התורה, כן גם העונשים שמלך אמת לעוברי התורה הוא זין מימין וזין משמאל, כטעם חיות הקודש שיש ח"י חרי מספרא דימינא, וח"י שור מספרא דשמאלא: מספרא דשמאלא נחש וכו'. עיין (בזכר בראשית דף כ"ו ע"ב) שדרש דנהר תניינא מרמז לסוד נחש שהוא גיחון והוא הכוא דחתמר ביה כל הולך על גחון שהוא מספרא דצריאל שהוא גצ"ר ח"ל עיי"ש. (ובאזכ"ח) שם, והיינו שהוא מספרא דח"י כ"ב של כ"ד חיון שהוא שור שהוא מספרא דשמאלא, וכמ"ש (בזכר בלק דף ר"ז ע"א) דמספרא דנחש גפיק שור עיי"ש, והוא שור המלאך גצריאל, וכמ"ש (בזכר שם לעיל דף כ"ג ע"ב) דגצריאל נקרא שור, ועיין עוד (להלן דף פ"ו ע"ב) דגצריאל הוא מנד מדה בגבורה עיי"ש, ולזה דרש דמספרא דשמאלא דחיות הקודש דמספרא דאמת שמרמז בנבר גיחון שהוא שור דמספרא דליה, מאיר סוד נחש דקדושה שהוא גחון שהוא כמו של גצריאל שהוא מספרא דגבורה דשמאלא דקדושה להחזיק התורה לענוש למו שעובר על התורה: דאתיחיבת מימינא. כמ"ש (ברכות דף ו' ע"א ודף ס"ב ע"א) דהתורה נתנה זימין, ולזה דרש ככא דמכס נמשך עונש למו שעובר על התורה, עפמ"ש (בקה"י ערך ימין) כי ימין צמילוי יו"ד מ"ס יו"ד נו"ן, גימ' נפ"ן. שרמז לסוד חסד בכלי הדין עיי"ש. פישון וכו'. כוונתו בזה שבגון דא גם נבר פישון שהוא מרמז לתורה שבע"פ, מרמז לענין זה לחזק התורה שבע"פ ע"י כללות שמאלא זימינא: תמן שפיפון. עיין (בזכר פ' בלק דף קל"ז ע"ב) בסוד שפיפון עלי אורח. שדרש דשפיפון הוא דבר ונוקבא דקליפה עיי"ש, (ובקה"י מערכת כ"ש ערך שפיפון), ולזה דרש שלח מרמז הכבר פישון, שאותן שעוברים על התורה נוהגים כח להחלונים וכן להכ"ס"א כן מספרא דכורא וכן מספרא דנוקבא שכן מקור היסודין ר"ל והעונשים שעוברים על ראש ישראל ע"י פשעיהם לכל העלאתם: על אורייתא דבע"פ. עיין (במאורי אור סוף מערכת כ"ש ערך

ובגין דא פישון פי שונה הלכות, גיחון גיחון ההיא דאתמר ביה (דברים לד) ויקבור אותו בגיא תמן שריא לסטרא דימינא (ז).

פרת כליל כלהו. האי פריה ורביה. עליה אתמר (תהלים סח) אם תשכבון בין שפתים. אם ודאי. למעבד תמן פריה ורביה.

ובאלין

באר לחי ראי

של השפתיים בלא המתקן וגורמים חרון אף וכאמור, זהו הוא המשך הדברים כאן שאמר דבחי ק"ל חלוי התיקון של הלימוד, דעיי הכ"ד שהוא חדוד הלכה שר"ך להוליא דברים מעומק הפנימי שלו להמשיך הלי"צ נתיבות חכמה סוד הא למטחן הדברים בשנייים ועי"ז נמתקו הדיני"ם אשר צפיו וגם בהשפתיים שהוא מקור הכ"פ דין שנמתקו רק עיי חיתוך הדברים בשנייים כנ"ל חכ נקרא ק"ל, וכמ"ש (במאורי אור ערך ק"ל) דק"ל רומז למיתוק הדינים וקלות דיניהם עכ"ל, ולפי האמור היינו עיי המיתוק של האות אל"ף חכ שאמר לאלפ"א תרוויחו וכאמור: ובג"ד פישון פי שונה הלכות. וכבר דרש למעלה דמתחלה כי הולך לתקן הכבר פישון, ולבחר הולך אל לרום ודא גיחון דתמן מיכאל שהוא חסד כנ"ל, וממשיך הכא הדרוש שהדברים מתאחדים בזה כי עיי הכבר פישון שהוא שורש הגבורות שהוא דין, אם מקיימים בסוד פי שונה הלכות היינו שמוילא הדברים של הלכות צפיו שעי"ז ממשיך הא של הלי"צ נתיבות חכמה להמתיק הדינים של השיניים והשפתיים, נעשה מהגבורות חסדים שהוא הכבר גיחון ממערה דחסדים וכאמור: גיחון ג"י חו"ן שהוא דאתמר ביה ויקבור אותו בגיא. עיין (ברע"מ פי כי תלך דף ר"פ ע"א) שדרש ויקבור אותו בגיא, שהוא ע"ד הכתוב כל גיא ינשא, כל שפל ונמוך ינשא בגיך עיי"ש. ולזה דרש ללחור שיאיר הכבר פישון פי שונה הלכות היינו שממתיקין הדינים ומאירים צאור של התורה עיי מוליאיכס הדברי תורה צפיהם כנ"ל, אז חו"ן מלשון חניני"ה ענין בגיי שהוא העמל והדינים של הפכ וכאמור: שריא לסטרא דימינא. היינו שנמתקו הדינים של סטרא דשמאלא, ונכללו בחסדים של ימין וכנזכר למעלה: פרת בלול בלחו. עיין (צובר בראשית דף כ"ו ע"ב) שכתב דנכר פרת מרמז לבחי מוחא דביה פריה ורביה עיי"ש, ויתכן הדברים עפ"ד הרב (מאורי אור ערך פרת) שכתב דפרת הוא אמא גימ"ה קול, שהוא כלוג כי חסדים דיסוד הבינה עיי"ש, ונודע מדברי רבינו (צע"ה פרק ח' משער הנסירה) דיסוד הוא לעולם סוד המוח עיי"ש, ולזה אמר צובר שם דנכר פרת הוא מוחא שורש היסוד של היסוד דבינה שבה פרי, וביינו כי הבינה היא אם כל בנינים וכל הדורות הכל הוא עיי היסוד שלה, שזכר היסוד שלה היא עוסקת צפוי לאלולא

הנוקצא בהחסדים של הימין לדכורה, והנה תיבה ק"ל הוא מסטרא דשמאלא כי (בחס' צרכות דף ג"ע ע"א, ד"ה שמימוי חדין וקלון) כתב דברי (המדרש פי בראשית) חדקל שמימוי קלק שמשמיע קול צמרוואחו עיי"ש, ולזה דרש הכא שהוא מרמז לסטרא דנוקצא שבו שהוא סטרא דשמאלא, עפ"ד (צובר פי ויגש דף ר"ע ע"ב ור"י ע"א) דיש חילוק בין קר"ל ב"ל ל"ל ו דקר"ל ב"ל הוא סוד ז"א. וקר"ל ב"ל ו הוא המלכות עיי"ש, ואמר שזה הוא הרמז בהיבה ק"ל שיש בו רמז לסטרא דנוקצא שהיא סטרא דשמאלא שיש בהיודוד הלכה: לאולפא תרוויחה וכו'. כונתו בזה כי לימוד הוא מלשון חלוק כמ"ש ואלפ"ך חכמה, וזה הוא התיקון של חדוד הלכה שיש בהלימוד בחי חלוק, כי האות א' הוא תיקון בין לסטרא דח"ד שבימינא, ובין לסטרא דק"ל שצשמאלא כדמפרש ואילול. חד בשניניים וקל בשפון עיין (ברע"מ פי פנחס דף רל"ו ע"א) מאן דיפוק מילין דאורייתא. לריך למטחן לן בשניניים, ולאפקא מילין שלמין ואלין מילין חתקריחו שלמין. ואחרנין דאיוון שניין דאיוון חכלין מילין בהלעטב ללא עחנין לן בשנייכהו, מה כתוב בכו וכו' ואף כי חרה צעם עיי"ש, ופנימות הדברים מוכן עפ"מ רבינו (צפעי"ה פרק א' משער העמידה) בסוד הדני שפתי תפתח, כי השם הדני הוא אותיות דין, שור"ש הגבורות, וההמתקב הוא עיי הלי"צ שניים שמרמז ציור אות א שחלק לורה ו האמלטי של הא' לז, וכוי י"ן למטה וי"ן למעלה, מספר ל"צ נתיבות החכמה שממתיק כל הגבורות, והוא סוד י"ז שיניים למעלה וי"ז שיניים למטה, שעי עחנית השנייים מהפרדים הדינים ונמתקים ואח"כ יולחין הדינים לחן במקום השפתיים שהם אותיות צומ"ף שולאים מהשפתיים שהוא גימ"ה צ"פ דין שמרמז בלוחיות דין של הדני, והמתקתם הוא עיי הא שהוא סוד השיניים עיי"ש, וזה סוד הדני שפתי תפתח, שעי המתקת הדינים סוד אותיות דין של הדני בכה האות א שבראשו נמתקין גם הכ"פ דין שיש בהשפתיים עיי"ש בלוח, וזה הוא ציור דברי ברע"מ דלריך לאפקא מילין דאורייתא, סוד ל"צ נתיבות חכמה התורה למטחן לן עיי הלי"צ שיניים, ונמשך עיי"ה האות א להמתיק הדינים. אבל חלן שפיין שמדברים דברי תורה רק מהשפ"ה ולחון, ולא עחנין אותן בכה השיניים ויאנס ממתיקין הדינים, ואז משוררים כה הכ"פ דין

ובאלין ארבעה עאלו לפרדס אלין ארבעה. אלין דעאלו בקליפין. חד הציץ ומת, חד הציץ ונפגע, וחד אשתמד (נ"א נפק לתרבות רעה), רביעאה דעאל במוחא דאגוזא, עאל בשלם ונפק בשלם. האי דאתמר ביה הציץ ונפגע. עאל בענג ולא עאל ביה כדקא יאות, אתהפך ביה לנגע. ודא נהר דיוצא מעדן, דאיהו סימן עניג. עדין נהיר גין. הכא אסור והתר טומאה וטהרה כשר ופסול.

ויקח י"י אלקים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה (בראשית ב). תא חזי קובי'ה אוליה

באר לחי ראי

כל הדורות, ולזכ דרש הכא דכוכר פרת הוא כולל הכרות הקדומים, שהאי הוא מסערה דחסד, וזכ' הוא מסערה דגבורה כמיל כי זכיסוד מעורב החריג ציחד, וכמ"ש רבינו (בצ"ח פרק ד' משער המלכים) ובש"ד: האי פו"ר עליה אתמר וכו' עיין (לפיל תיקון י"ח דף ל"ד ע"א) דלמח עללח עלכ חתמר חס תשכזון זין שפתים, אל תקרי אם אלל אום, דעלה חתמר וישכז במקום ההוא וכו' עיי"ש וצביאורנו שם, וכיוצא בזה חיחא גם (בתקונים מז"ח דף ע"ו ע"ד) יזכ דרש הכא בזמנך הדרוש שזכ כח החמח עללח לעורר ע"י היסוד שלכ סוד פו"ר להוליד הדורות הבאים, ולזכ דרש אום תשכזון, ר"ל שסוד החמח היא בנחה לעורר עיני השכיבה ע"י היסוד שנה להוליא מכח היסוד דלמח סוד נהר פרת שהוא ברחא דפרי' ובחמור. ובאלין ארבעה עאלו לפרדס אלין ארבעה. עיין (בזכר בראשית דף כ"ו ע"ב) ד"ל ומשם יפרד והיכ לארבעה ראשים, אלין חינון ארבעה דנכנסו לפרדס החמור צש"ם (חגיגה דף י"ד ע"ב) עיי"ש, והכא דרש ג"כ סוד כד' נהרות, לסוד כד' שנכנסו לפרדס, בהמשך הדרוש שדרש (לפיל בבקדמה דף י"א ע"ב) דהארבעה שנכנסו לפרדס, דג' חכלו מאלין קליפין של כג' קליפות דג' שנים דען ערלה, כי לא היכ ציכולחם לעמוד נגדם, ולא היו יכולין לגרר ררע מהג' קליפות שבג' מדורים ונשאר שם ונעצבו זיין המולכה, אבל רעיק שהי' לו כח הניגוד נגד הרע, הוא נכנס בשלום ויאל בשלום עיי"ש וצביאורנו שם, וזכ' ממשיך הכא הדרוש דהג' כל אי נחפס בהקליפה צאי מהג' קליפות כל אי לפי מדרגתו, וכמו שמבואר הענין זה (בזכר פקודי דף רנ"ד ע"ב) עיי"ש ובמקמי שם צאורך: רביעאה דעאל במוחא דאגוזא וכו'. כעין דברים אלו חיחא גם בזכר בראשית שם, ח"ל רעיק דעאל במוחא חתמר ציח דלעל בשלם ונפק בשלם עכ"ל, וציאור הדברים הוא עפמי"ש (לקמן תיקון סי' דף ל"ג ע"א) דצטבי"ד עויר, קליפין דיליה חינון רע, ומוחא מנגלו הוא טוב עיי"ש, וכיוצא בזה חיחא גם (לכלן תיקון סי"ט דף ק"ע ע"א) עיי"ש, והכא ממשיך הדרוש עפמי"ש (לפיל בבקדמה שם דף י"א ע"א) דהג' קליפות דג' שנים דען ערלה כס כג' קליפות

לחגון, ולקבל מוחא דלחגח חייכו וצטכ כרביעי' יחכ כל פרוי קודש עיי"ש וצביאורנו שם. (ובתיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם. (ובצ"ח פי פנחס דף רכ"ז ע"א וע"ב, ובפי כי תלל דף רע"א ע"א) עיי"ש, ועיין בדברי רבינו (בצ"ח פרק ז' משער ק"ג) צביאור פנימיות הענין בזה צאורך: האי דאתמר ביה הציץ ונפגע. היינו כמ"ש צש"ם (חגיגה שם) בן זומא הל"ן ונפגע: [* א"ה וחד אשתמד י"א נפיק לתרבות רעה. גם זה שם (בחגיגה על אחר עיי"ש כל הענין שלו צאורכה:] עאל בענג ולא עאל ביה כדקא יאות. עיין (במאורי אור ערך ענג) שכתב ח"ל ענג נקרא המוח שמשם הטפס יורד מעדן לנהר ומנהר לגן עכ"ל, חכ הוא המשך הדברים כאן כי רעיק שהוא רביעאה דלעל במוחא דלחגח וכו' הוא שנכנס בכה המוח דקדושה ונכנס בשלום ויאל בשלום, אבל בן זומא שר"כ ג"כ לעשות כמותו להיות חפיל במוחא שמשם יורד הטפס מעדן לנהר וכו' שנקרא ענג, אבל לא עלתה לו לננום במוחא כדקא יאות וכו': הכא א"ה טומאה וטהרה בשר ופסול. עיין (לפיל תיקון ל' דף ע"ב ע"א) פקודא רביעאה לאחשקא צאורייתא דצ"ע, ולאפרשא צכ צשיה דרגין צארי' עומאח ועברה כשר ופסול, כה"ד ויאתר חלקים יחי רקיע צתוך המים ויחי מצדיל זין מים למים, זין מים דדכוו דעברה היתר וכשר, ובין מים דמסאצו דחינון אסור עמאח ופסול דחינון מי צרות נשברים מים סרוחים מים מטופים עיי"ש וצביאורנו שם, וכעין זה חיחא (לכלן סוף תיקון סי"ז דף ל"ז) מה דאפריש קצ"ח דכתיב ויחי מצדיל זין מים למים, דחינון מי נדח למי דכ"א, דלח אסור ודח מוח, דל כשר ודל פסול, דל עומאח ודל עברה, חלן חינון שית סדרין דאחייהיבה למשח לאפרשא זין טוב לרע וכו' עיי"ש, וזכ' דרש הכא דמי שאינו לומד התורה לאפרשא זין טוב לרע, הוא חינו מצדיל זין מים למים שהוא ענין הערצות, ואינו מפרש זין ענג לנגע, שזכ הוא כל עיקר הכפרה זין איסור וזין היתר וזין עומאח וזין עברה וזין כשר וזין פסול ובחמור: ויקח ה' אלקים וגו'. עיין (בזכר פי בראשית דף כ"ו ע"א) ויקח ה' חלקים חכ האדם ויניחהו בג"ע וגו', מפיל ליה מד יסודין

אוליף לאדם אורייתא ח. הה"ד (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. ודא איהו ויניחהו בגן עדן דא גן דאורייתא. לעבדה, ט בפקודין דאורייתא דעשה דאיהו זכור דכר. ולשמרה בפקודין דלא תעשה דאיהי שמור נוקבא. את האדם דהוה בדיוקנא דאורייתא דא"ת. לרבות אורייתא דאתיהיבת לאדם מאלף ועד ת'. דאתיהיבת מימינא ומשמאלא, דתמן פקודין דעשה ולא תעשה. פקודין דעשה מימינא לקבל ריה זכרי. ודא זכרונות

באר לחי ראי

תיקונה, לעבדה ולשמרה, היינו שימור מייע ועי"ז יש כח צ"ח לתקן את המלכות מהכרח של המייע, ועיי כלי"ת היא שמירה למלכות מהכחונים עיי"ש. את האדם דהוה זכר. היינו כי התורה הוא סוד אד"ס וכמ"ש (לעיל תיקון ג' דף י"ח ע"ג) דמאן דאחטסק צאורייתא ונטיר לה, אחקרי אדם בדיוקנא דהכח דנעילת, שהוא צחי תפארת אדם, ומאן דאשחדל צאורייתא דיוקניה רשים בעמודא דאמלעיתא, ועיי"ש צציאורנו כי ת"ת שהוא סוד אד"ס סוד שם מ"ה שהוא עמודא דאמלעיתא היא סוד התורה עיי"ש, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) עיי"ש וצציאורנו שם: דהוה בדיוקנא דאורייתא. היינו כמ"ש (צזכר פי הרומה דף קס"ה ע"א) דשייפח דגופא כלכו מתחנקין על רזא דפקודי אורייתא, וע"ד חנין לעבדה ולשמרה, דאיכו רזא דפקודי אורייתא, לעבדה רמיח שייפח עלאין, ולשמרה ש"מ שייפח תחאין עיי"ש: דאתיהיבת לאדם מאי ועד ת'. היינו כמ"ש (לעיל ריש תיקון י"א) צראשית צרה חלקים את, אורייתא כלילא מאי ועד ת' עיי"ש וצציאורנו שם: דאתיהיבת מימינא ומשמאלא דתמן פקודין דעשה ול"ת. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) דמייע הוא מסערא דימינא, ומלוח ל"ת מסערא דשמאלא וכר עיי"ש, ור"ל דלכך התורה הוא סוד עמודא דאמלעיתא, כי היא כלילא משניכס מימינא ומשמאלא: פקודין דעשה מימינא לקבל ו"ק זכרי פי צדדרי רבינו (צטע"מ ריש פי צראשית), וענין זה הוא ג"כ (צע"ה פרק ד' משער קי"ז אצ"ע) שמצאח הענין שהמרו חז"ל צזכר וצתיקונים כמה פעמים זה שמי לעולם זה זכרי לדור ודור, שמי עם ו"ק שסיכ ל"ת, וזכרי עם ו"ק הם רמיח מייע מסערא דחסד שהוא סערא דצרכים שורש החסד, כי אוחיות ו"ק הוא סוד זויי מחזה ולמטה ששם הנוקבא היא נכללת בכל רמיח אצרכי עם צעלה ז"ל צרמיח אצרכי שלו, עיי' צרמיח מייע הם סוד ו"ק זויי עם רמיח חסדי אצרכי אצניו, אצל כלי"ת הם שמי עם ו"ק, כי ו"ק הם המוחין שלמעלה ששם הוא שורש הבגרות שנשארים למעלה צמוחין אשר לא נחפשעו עדיין מחסדים לחון עיי"ש, והצרכים יתייחדו עם צדרי רבינו (צחיי פי צשנח) צפסוק כי עזי וזמרה ו"ק, כי ו"ק הוא צחי דין וצנורה

יסודין דאחמנר צחן ומשם יפרד והכי לארבעה ראשים, חפרים ליה מנכון ושוי ליה צגנחא דליה דאיכו שכינתא, לעבדה בפקודין דעשה, ולשמרה בפקודין דלי"ת, אי זכר לעטרה לה איכו יהא רישא על ד' יסודין ואחטביד נכר דאחטקין על ידי וכר עכ"ל, וכיולא צזכ כתב (לעיל תיקון כ"א דף ס"ג ע"א) ויניחהו צגייע לעבדה ולשמרה, לעבדה בפקודין דעשה, ולשמרה בפקודין דלי"ת צגין דאיכו גין סדרים דאורייתא ואיכו עדונה דאורייתא עיי"ש וצציאורנו שם, ולזכ מוצן במשך הדברים כאן ללחור שורש שהדי שנכנסו לפרדם כי צסוד הדי נכרוח וגי מהם פגמו צענג של הנכר היולא מעדן ונעשה מענג נגע ככ"ל, ולזה דרש שזכ היה הענין של ה' שנכסלו משום שפגמו צלימוד התורה שהוא סיד גין סדרין דאורייתא זה היה המכשול שלהם שנכסנו צגן עדן וזכאמור: ת"ח קב"ה אוליף לאדם אורייתא הה"ד אז ראה וגו'. היינו כמ"ש (צזכר פי מקץ דף קל"ט ע"א) כיון דצרה קב"ה לאדם, יכ"ז קמיה אורייתא ואלויף ליה צכ למנדע אורחה, מניל דכתיב אז ראה ויספרה וגו' עיי"ש, וכיולא צזכ כתב שם (לעיל בהקדמה דף כ' ע"א) ת"ח צאורייתא צרה קב"ה עלמא וכר, לאולפא לצבי דלא ייתון למטעי צכ, כד"א אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולקביל ארבע זמנין אינון צרה קב"ה מה דצרה עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דכ"ד שנכנסו לפרדם חס לה היו מקלקלים, היו מקיימים רחן הקב"ה צצרה הקב"ה נאדם שילמוד צאורייתא, ואז ראה ויספרה וגו' לתקן הדי נכרוח דלא ייתון למטעי צכ צדי זמנין חלקן וזכאמור: ויניחהו בגייע דא גן דאורייתא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"ג ע"ג) צסוד פסוק זה דהמלכות איכי גין סדרים דאורייתא ואיכו עדונה דאורייתא, מאי אורייתא דא עמודא דאמלעיתא, והמלכות איכו גן דליה ועדן דליה ועיי"ש צציאורנו שבהאחי ממי"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ע ע"ג) דסוד גייע מרמז להנוקבא כשהיא מצדונה צצעלה שהוא סוד נ"ג פרויות התורה עיי"ש. לעבדה בפקודין דאורייתא דעשה וכר. כעין דברים חלו איתא (צזכר פי מקץ דף קל"ט ע"ג) לעבדה דא מלכא עלאה, ונשמרה דא מלכא תחאה וכר ועיי"ש (צמק"מ) דר"ל דזכו סוד ויניחהו צגייע שהוא המלכות, ומכ היה

זכרונות, פקודין דלא תעשה משמאלא לקבל י"ה שמי, עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו, יקריק שמיה.

ואיהו קול השופר מסטרא דאימא עלאה דאיהי שופר. תקיעה איהי מסטרא דימינא. ושברים מסטרא דשמאלא. שלשלת דאיהי תרועה מסטרא דתרוייהו.

בראשית

באר לחי ראי

מרמ"ח עשין דמסערא דימין, ושס"ח ל"ח מסערא דשמאל, אי"כ ממילא שהיא כלולה מדי אותיות יקריק, דסוד ו"ק מסערא דעשין, ואותיות י"ק הוא מסערא דל"ח, ואי"כ ממילא דנקראת עמודא דאמצעיתא דכלולה ימין ושמאל. ואיהו קול השופר וכו'. עיין (בזכר פ' שמיני דף ל"ח ע"ג) צסוד קול השופר, דהשופר הוא אמא עלאה, וקול השופר ככה של בג' אצבן דאסתלקו צחד קול מגו השופר שהיא אמא עלאה (וצמק"מ) שס, ולזה אמר ככה שהדברים יתייחדו עם האמור כאלו, כי פסוק זה ויהי קול השופר וגו' נאמר צמתן תורה, וכבר (אמר ר' יוסי פ' יתרו דף פ"ב ע"א) דהתורה מצילה נפקת עיי"ש, ולפי האמור הנה יתאחדו המאמרים צמתן תורה שיש בה ג' סטרין קו ימין וקו שמאל וקו עמודא דאמצעיתא כג"ל שיהא צכללות מאמא, בן צבחי זו היב צשעת מ"ח קול השופר שילאו תקיעה שברים תרועה, שהוא מסערא דג' קוין חגי"ח וילאו מסוד השופר שהוא סוד אמא עלאה וכאמור: תקיעה איהי מספרא דימינא וכו'. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף נ"ז ע"ג) דהקיעה דקצ"ה מסערא דימינא, ושברים דיליה מסערא דשמאלא, ותרושב מסערא דעמודא דאמצעיתא עיי"ש וצביאורנו שס: שלשלת דאיהו תרועה. וכמ"ש (בזכר פ' בראשית דף כ"ד ע"ג) דהתרושב דא שלשלת שהוא צבחי ת"ת, שכלול צו חסד וגבורה, שהוא צבחי עמודא דאמצעיתא:

וגבורה והציוו הרצ (קכ"י צערך י"ק), וכיוולא צזה כתב ג"כ הרצ (קכ"י מערכה היו"ד סי קל"א) עיי"ש, חכ הוא המשך הדברים כאן שהציוו ראיב לדבריו שלמעלה, שהמ"ע הם מסערא דימינא שהוא משורש החסדים, והל"ח הם מסערא דשמאלא שהוא שורש הגבורה, כי מדברי הזכר והתיקונים שדרשו צסוד זכר"י עם ו"ק הוא רמ"ח מ"ע, ושמי עם י"ק הוא שס"ח ל"ח, הוא מצוחר כמשי"ל דהמ"ע הם מסערא דחסד שהוא צימין, והל"ח הם מסערא דגבורה שהוא צשמאל וכאמור. [* א"ה. וכן דרש לעיל צחיקון כ"ט עיי"ש]. ודא זכרונות. מציא ראיב מלשון דזכרי הוא מסערא דחסד שהוא צבחי זכרונות, וכדאשכתן צש"ס (ר"ה דף ט"ז ע"ג) שאומרים צר"ה מלכויות זכרונות ושופרות, דזכרונות הוא כדי שיעלה זכרונכס לפני לטובה, והיונו שהוא מסערא דחסד, וכמ"ש רבינו (צפע"ח פרק ה' משער תפלת ר"ה) שיש חילוק צין זכירה לכתובה, דזכירה הוא מלד חסד עיי"ש: עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו יקריק שמיה. פי דהתורה הוא סוד עמודא דאמצעיתא, כמ"ש (לעיל צריש בהקדמה דף א' ע"ג) ולזה אמר דלזה יתכן שהתורה נקראת עמודא דאמצעיתא, כי עמודא דאמצעיתא הוא סוד ד' אותיות יקריק, כמ"ש רבינו (צפע"ח פרק צ' משער חנ"ך, וצפע"ח פרק א' משער חמן וצפ"ז משער הק"ש) וצש"ד, ולפי האמור יתכן הכל כי התורה היא כלולה

(תקונא חמשין ושתא)

בראשית (בריא שיית) ברא אלקים, האי אלקים אייה אימא עלאה. דרכיבת וסליקת בתרועה. (דאיהי ראש השנה. הה"ד עלה אלקים בתרועה) [דאיהו יעקב]. דאתמר ביה (במדבר נג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל י"י אלקיו עמו ותרועת מלך בו י. הרי לך דתרועה אייהי ביעקב. ואתמר יא) ביה (תהלים מז) עלה אלקים בתרועה י"י בקול שופר סליק. תקעו בחדש שופר דא תקיעה ודא ירחא דסיהרא אתכסיא. מלכיות מסטרא דמלכות דאיהו זה שמי. דתמן קב"ה אשתמודע למלך על כל הארץ. ובה איהו המלך הקדוש המלך המשפט. מסטרא דשמאלא מלך על כל הארץ אלקים. ודא לבא לשמאלא מלכות [מלכיות]. זכרונות. זכור וזכר. ודא מוחא לימינא ותמן זכרונות. שופרות דא קנה דאיהו שופר, ומתמן נפיק קול השופר דאיהו עמודא דאמצעיתא. ואיהו יקוק במוחא כלבא בגופא, ואוקמוהו מארי מתניתין דלית פוחתין ביה מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות, דא יוד קא ואו קא [נ"א י"ד ק"י וא"ו ק"י]. מלכיות, ותמלוך אתה הוא י"י אלקינו. זכרונות, אתה זוכר. זכרנו לחיים, שופרות, תקע בשופר גדול. ועוד תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מאי בכסה, דא שכינתא תתאה, ובה כתבנו לחיים דאיהי כתיבה מסטרא דימינא ומסטרא דשמאלא. ובגין דאתאחד ביה [ובג"ד] אדכיר תרין זמנין כתיבה (נ"א דאיהו יד עלאה יד תתאה) (נ"א אמא תתאה מס' דשמאלא איהי) בכסה, בההוא דאתמר ביה במכוסה ממך אל תחקור יב), כתבנו לחיים, איהו בקרא דא (שמות לב) והלחות מעשה אלקים המה והמכתב מכתב אלקים הוא, חרות על הלחות. מאי חרות, דא [אימא עלאה] ה', דאתמר בה וקראתם דרור בארץ, דרור איהי חרות. ויה לחרות. אינון ויה. ברא וברתא. ואינון מעשה אלקים דאיהי אימא עלאה. מעשה איהו בתרין ידין דתמן עשיה. ומכתב אלקים בתרין ידין [דף פ"ט ע"א] דתמן כתיבה. ואיהי חרות על הלחת יד כותבת ויד חותמת. ואיהי [ואינון] חד. יד הגדולה דאתמר בה (שמות טו) וירא ישראל את היד הגדולה. ותנינא, יד החזקה הה"ד (דברים ד) וביד חזקה וכו', ורזא דמלה י"י אלקינו י"י יד הגדולה (כו"ו) במוכס"ז כו"ו, י"ד) החזקה. ואינון (נ"א אימא עלאה ואימא תתאה) יד עלאה מסטרא דימינא, יד תתאה מסטרא דשמאלא. וכלא כ"ח פרקין דאתמר בהון (במדבר יד) ועתה יגדל נא כח אד'. ודא כח מעשיו הגיד לעמו. כח מעשה בראשית יג), ועוד אית יד דאתקרי יד רמה ודא יקוק יוד קא ואו קא. ואית יד תניינא לקבלה. ודא אקיק אלף קא יוד קא, ודא כ"ח. בזמנא דחאבו ישראל אסתלק האי כח מנייהו, ואתמר בהון (איכה א) וילכו בלא כח ד) לפני רודף. ובמלאכים, כתביאל ממנא על הכתיבה. חתמיאל על החתימה, כתביאל כתיב אלי. אלי איהו א"ם בחושבן (שמות טו) זה אלי ואנוהו. כתב כ' כתר. ת' תורה. ב' ברכה. וכלא אמא עלאה. איהי כתר בראש כל צדיק. ואיהי תורת י"י תמימה. ואיהי (משלי י) ברכת י"י היא תעשיר. חתמיאל מסטרא דחכמה. ותרייהו חיים. חכמה דכתיב (קהלת ז) התכמה תחיה בעליה. אימא עלאה עץ חיים היא טו) למחזיקים בה. ותרייהו לימינא ושמאלא. תלת אצבעין מתייחדין בקולמוס לכתיבה, ועלייהו אמר בן זומא טו) אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כשלוש אצבעות, ותרין אצבעאן אינון דסמכין לון. ואינון כתרי גלימי טו) דסחיפי אהדדי. רזיאל איהו אוריאל. ועליה אתמר וזה זכרי עם ויה רמיח ודא רזיאל. שמי עם י"ק שס"ה. שי מועאל מטטרין י' הואיל ר"ת שמי, חסדיאל מסטרא דחסד. גבריאל מסטרא דגבורה. אוריאל טו) מסטרא דעמודא דאמצעיתא. בכל סטרא אלי. איהי מסטרא דאם, ואינון אלי. א' כתר. י' חכמה. ל' אימא עלאה דאיהי (משלי יח) מגדל עוז שם י"י. ועוד אמר ההוא סבא, ר' ר' והמכתב מכתב אלקים הוא תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא. אבל חרות על הלחות עמודא דאמצעיתא (נ"א בן יה איהו דאי) כמה מלאכיא ספריא אית לעילא דכתבון זכוון דישראל. וכמה מלאכיא דחותמא דמלאכא בידיהון

דחתמין זכוון דישראל. וכמה מלאכיאי אינון דשקלין קלין וחמורין דאורייתא. הה"ד איה סופר איה שוקל. וכד איהו חתים בטבעת המלך דאיהו ר' [נ"א י'] אין להשיב. חותם איהו ר'. חותם אמת. יד כותב ויד חותם. ה' תתאה כותב. ה' עלאה חותם. דאינון ה' אצבעאן דיד ימינא. וה' אצבעאן דיד שמאלא. ה' תתאה כותב באת ר' דאיהו קולמוס קנה דדרועא, ה' עלאה. חותם באת ר' דאיהו כף היד. ש"ם הדור"ש איהו צדיק עליה אתמר (ישעיה מח) י"י אלקים נתן לי לשון למודים. ודא (ו) י"יד זעירא. לדעת לעות את יעף דבר אינון ה"יה. דבהון ועוף יעופף על הארץ. ונקודה דשם הכותב. והמכתב מכתב אלקים הוא דא יקוק ש"ם הדור"ש. י"י אלקים נתן לי לשון למודים לדעת לעוף את יעף דבר ודא יקוק ידיע קב"ה בשכינתיה בהאי נקודא יתהלל המתהלל השכל וידוע ודא יקוק. כל אלין נקודין צריך לנקדא לון מקראין דאורי כמה דאינון כתיבין בארץ קשוט, וכל הויה אית לה משמשא דרכיב עליה. ואיהו מרכבה ליה, וההיא הויה אית לה מנהיגא דשליט עליה כגון דכורא על נוקבא. ולית רשו לנוקבא ולא לשלוח דילה למעבד מדעם בלא רשות בעלה, דכל מאן דמקבל (דף פ"ט ע"ב) איהי נוקבא מאתר דאיהו מקבל. ורזא דמלה כי גבוה מעל גבוה שומר. וכגוונא דא שליחא לעילא מטטרין. וכמה ממנן דתחות ידיה דאינון שליחן דשכינתא. ושכינתא איהי נוקב' לית לה רשו לאעלא ולמיזל לשום אתר בלא רשו בעלה, ורזא דמלה ויקחו לי תרומה אם אתון בעיתון דשריא שכינתי ביניכון. ויקחו לי נסיבו מני רשו בקדמיתא לאתגליא.

תקונא חמשין ושבעה (חמשין וששא)

בראשית ברא אלקים. אלקים הא אוקמהו. תמן דחילו. מסטרא דאת ה' (נ"א ה"י) דאיהי לשמאלא. דאע"ג דאת ר' איהו רחמי. באתר דשלטא ה' עלה. נוקבא אתקריאת. כגוונא דא ק"י. ורזא דא אתגלייא (ביה קא ואו קא) (נ"א י"ד ה"י וא"י ה"י) (ס"א ב"וד קא ואו קא) דלית בריה בלא דכר ונוקבא. דתרין שותפין אינון בברא וברתא. אבא ואימא. חד י"היב טפה דכורא וחד נוקבא. וכד שליט דכורא על נוקבא איהו דכר. וכד שליט נוקבא על דכורא איהו נוקבא. והא אוקמהו ברזא דאשה כי תזריע וילדה זכר. ורזא עלאה הכא. לזמנין אנדריקו תרין טפין. לזמנין תלת. לזמנין ארבע. לזמנין ה'. לזמנין ו'. לזמנין ז'. ודא רזא דסליקו למטה תרין ונחתו שבעה. תרין טפין אינון לזמנין צר"י ולזמנין שבי"א. תלת לזמנין אינון סגול' ולזמנין שור"ק. לזמנין שבע כגוונא דא ז' מן זרע, ותלת טפין צריכין נטירו מן כביד טחול מר"ה דאתמר בהון ויצו י"י אלקים על האדם. ואוקמהו לית צו אלא ע"ו. ודא כבד דאתמר בה א) כל הכועס כאלו עובד ע"ו. ובגין דא לא צריך לארקא טפין אלא ברחימו ולא בכעסא ובקטטה. וכד זריק בר נש אלין טפין ברחימו אתקריאו סגולת"א. ורזא דמלה זירקא מקיף שופ"ר הול"ך סגולת"א. על האדם דא שפיקות דמים. הה"ד באדם דמו ישפך דא אתערותא דטפה דנוקבא דאיהי מליחה סומקא. ואי איהי סגול' נקודה לתתא איהי נוקבא. נקודה דלעילא דכר. וכד זריק לה במר"ה דאיהי גיהנם קטילת (לה), לאמר דא גלוי עריות ודא טחול. מאן דזריק טפה באתתיה בעציבו ובקטטה אתגליאת ביה ערייתא. ובג"ד (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמך לא תגלה. איהי טחול לילית. מרה אוכמא. ערה (דכלא) (נ"א דכלה), אמר רבי אלעזר, אבא, שעורא דעריות אינון באתר ידיע או לא. א"ל ברי. יקוק איהו. ר' אב. ה' א"ם. ר' בן. ה' בת. ה"ה אינון אשה וכתה כלה וחמותה. כפום ענפין דאילנא הכי אתקריאו ענפין דאילנא מתפרשין לעילא באילנא. כמה דאוקמהו ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה ועליהן אתמר (דברים כג) ולא יגלה כנף אביו. ואינון מתיחדין לתתא. כגון לולב דאיהו אגודה חדא לתתא בכל אלין מינין דהדס וערבה דאינון תלת הדסים ותרין ערבות. ואיהו בפרודא לעילא. דענפין מתפרדין לימינא ושמאלא. ובגין דא נפרצו עליו פסול, נפרדו עליו כשר. והאי

תקוני תקונא נין [דף פ"ט ט"ז כ' ט"ח כ' ט"ט]

פרץ איהו פרוץ בערוה דאיהו בין ענפא וענפא. ובגין דא אתמר תמן (ויקרא י"ח) לא תקרבו לגלות ערוה. לאו צריך לקרבא אתוון דאינון יקריק באתר (דף צ' ע"א) דערוה. ורזא דערוה אתרמיז בתרין (נ"א בהדי) אתוון ע"ר ו"ה. ע"ר ר"ע בעיני י"י. ואלין ענפין (נ"א לא) אתפרשו דיהא ערוה בינייהו לאו איהו אלא בר מאתריה דקב"ה דאיהו אד', הה"ד לא יגורך רע. דבספירן תשכח אב ואם וכן כחזא בבינייהו בין י"ק. ולית תמן ערוה. ותשכח לון לתתא אח אחות תרוייהו ביחודא. אח איהו עמודא דאמצעייתא. ד' אחות דיליה. ותרוייהו אינון חד בלא פרודא. אע"ג דצדיק איהו יחודא דכולהו.

אדהכי הא אליהו קא אזדמן ליה לר"ש, ואילר' ר' שעורא דעריין הכי הוא ודאי. בכל ספירן לית יחודא חד בחברתה כגוונא דדכר ונוקבא אלא בצדיק. דיחודא דתרוייהו לאו איהו בכל אברין זלהון אלא בכרית מילה. בשאר אברים קורבא דאחיה אית תמן ולא דיחודא. ודא איהו רזא דאילנא דענפוי מתפרשין לעילא בכל סטרא. ורזא דמלה (בראשית מט) ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו ב). אבל לתתא כלהו אגודה אחת יחודא חזא. ובג"ד לתתא בצדיק צריך לקרבא אתוון דיקריק עם שכינתיה דאיהו קורבא דילה [דיליה] קרבן ליקריק. והכי שכינתא עלאה עם חכמה. צריך לקרבא לון בצדיק. וכל ענפין תמן מתייחדין ומתקשרין ומשלבין ומקבלין דא מן דא וכלא על ידא דצדיק. ובלא צדיק לית קורבא דיחודא אלא אחיה. ובג"ד חסד תמן אתקרי [בריה]. ו' אח וה' אחות. מסטרא דימינא. ובהאי אתר אתמר (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגו' חסד הוא. ועם כל דא דחסד הוא ונכרתו לעיני בני עמם. מאן דמחבר אתוון באתר דפרודא כאלו אפריש בינייהו. ובגין דא ונכרתו מדה לקבל מדה. והכי י"ק בימינא אינון באחיה. ולית יחודא אלא ע"י צדיק. ובג"ד בהאי אתר לא תקרבו לגלות ערוה. והכי בשוקא ימינא ושמאלא תמן אלקים אחרים ולא צריך לקרבא תמן אתוון בזמנא דאלקים אחרים תמן דאינון מסטרא דע"ז. ורזא דמלה (שם י' א) ויקריבו לפני י"י אש זרה. וכל אינון עריין אינון סמאל ונחש דתבעין למעבד דינין ומגלין לון קדם י"י. ובגין דא אתקריאו עריות. ודא איהו רזא וסוד אחר אל תגל ד). דדא גרים גלות ואתגלי בין עממיא. מאן דגלי ערייתיה תמן. הכי איהו אתגלי בין עריין דאינון אלקים אחרים. ומאן דמכסי עלייהו הכי איהו אתכסי בינייהו. ובגין דא ולא יגלה כנף אביו (ה) דא שכינת' דגלת בין עממי' בגין חובא דא, כד"א (ישעיה ב) ובפשעיי' שולחה אמכם. ד' זמנין גלת שכינתא בגלותא בגין דאעילו ערוה בין ד' אתוון. ואע"ג דאתמר כל אלין עריין בספירן ובשמא דיקוק. לאו באתריה דלעילא. אלא כד שכינתא גלת כל ספירן נחתו עמה. ולית פרודא בה ובין עשר ספירן. וכד נחתו אתלבשו בשית יומי דחול שית ענפין. חסד ביומא קדמאה. גבורה ביומא תניינא. עמודא דאמצעייתא ביומא תליתאה. תלת ספירן תגייגין בתלת יומין אחרנין דאינון רביעאה תמישאה ושתיתאה. ועשר אמירן דא י' אבא. חמש אור דא ה' אימא. שית זמנין טוב ו' דאית בשית יומי דחול. ה' דהששי ה' דיקריק. רא"ש דבראשית דא כתר רישא דכל רישין. ואמאי אית פרודא. בגין דלית צדיק אות ברית תמן. ורזא דמלה אין אדם צדיק בארץ דאיהו אות ברית תמן. ובשבת דאיהו יומא שביעאה, תמן קריבו ויחודא דשמא דיקריק וכל ספירן. ובגין דא ת"ח זוגייהו מלילי שבת ללילי שבת, האי עריין אינון ודאי לתתא. אבל לעילא (דף צ' ע"ב) אתמר לא יגורך רע. וצדיק דקריב לאתתיהו ביומין דחולא, ההוא בן דעביד עליה אתמר צדיק ורע לו. דגרים דאתעביד קדש חול דאיהו יום השביעי. ובההוא זמנא איהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו. אבל לעילא לית ערוה וקצוץ ופרוד ופרוץ. ובגין דא לעילא (לית לך ליזמה ליוצרך. דתימא הכי דלעילא) אית יחודא באח ואחות ובבן ובבת ובאם עם בן. אי"כ לית לך ליזמה ליוצרך. דאנת הוית גרים דלא תהא בדיוקנא דיליה לעילא. כד"א (ישעיה ג) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם.

ות"ח בשעתא דבעא קב"ה למברי אדם, הכי הוה בעי למעבד ליה כגוונא דדיוקנא דיליה בלא ערוה ובלא פרץ ופירוד, כד"א נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. למהוי כל ספירן כלילן ביה בלא פרוד וקצוץ. ולאתיחדא בן עם בת דאינון אחים. דעלייהו אתמר אחים תאומים. הה"ד (שמות כו) ויהיו תאומים מלמטה ויחדיו יהיו תמים על ראשו. באן אתר, אל הטבעת, דא טבעת דאות ברית מילה דאיהו שיעור לכל, עריין לתתא ושעור דיחודא לעילא. ולעילא אתמר ביה (בראשית ג) ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. אבל לתתא אתמר ביה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. לא תערב ביחודא טוב עם רע ואם לאו מות תמות. אתמר הכא מות תמות, ואתמר בשבת מחלליה מות יומת. ואדם. ודאי אתעביד בדיוקנא דלעילא. ועבד תמן פרודא ואתפריש מתמן. א"ל רבי אלעזר. אבא. איך אתעביד בדיוקנא דלעילא. דהא שמענא כמה דעות תמן. א"ל ברי כד אתעביד. כלהו ספירן אתכלילו בדיוקנא דנשמתיא (י). ונשמתיא הוה מרכבה לון. (כגוונא דנשמתיא) דעלה אתמר (שם x) ויברא אלקים את האדם בצלמו (י). כגוונא דעשר ספירות בלימה. וכלהו גוונים דנשמתיא [דנהורין] הוה נהרין בנשמתיא. והוה נהירין [נהרין] על אנפוי. ומניה הוה מזדעזעין (ה) עלאין ותתאין והוה סגדין ליה, בגין אלן נהורין דהוה נהירין ביה. כגוונא דאדם דלעילא. דהוה סגדין ליה, הכי הוה סגדין לאדם דלתתא, עד דהוה אמר איהו (תהלים צה) בואו נשתחוה ונכרעה נכרעה לפני יי עושנו. ובהווא זמנא הוה איהו שליט על כל המוני עילא ותתא. גוון אוכם דעינא ושערוי אוכמין וכל גוונים אוכמין שפירין אתייהיבן ביה. מסטרא דאימא. חוורו דעינא וחוורו דאנפין וחוורו דמוחא וחוורו דגרמין אתייהיבת ביה מסטרא דאבא. דהכי אוקמוהו מארי מתני' דלובן שבעין ומוחא ועצמות אתייהיבו מאבא. ואוכמו דעינא ושערא אתייהיבו מאימא, וחוורו ואוכמו תרוייהו אשתכחו מכתרא עלאה. אוכמו מלבר, וחוורו מלגו. ועליה אתמר (איוב לו) ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים. וכתוב אחד אומר ישת חשך סתרו. והא אוקמוהו (ט) חבריא. אוכמו נוקבא לחוורו. ואורייתא מתמן איהי חוורו מלגאו אוכמו מלבר. ולעילא אבא ואימא אמרו על עמודא דאמצעייתא ושכינתיה. נעשה אדם בצלמנו כדמותנו (י). עמודא דאמצעייתא בחוורו. ושכינתא באוכמו. הה"ד שחורה אני ונאווה. ות"ח אימא עלאה הות אוכמא קדם ההוא נהורא דלגאו מינה. אבל כד נחתא לתתא אתחזיית גוונהא בחמש ספירן דאינון ה' ענפין דאילנא דרועא ימינא ושמאלא וגוף ותרין שוקין. צדיק נטיל כל גוונים. (הה"ד וראיתיה לזכור ברית עולם. וראיתיה בגוונים נהירין). והכי שכינתא תתאה אתחזיית בחמש גוונים מתתא לעילא. [הה"ד וראיתיה לזכור ברית עולם, וראיתיה בגוונים נהירין]. ואלין גוונים דשית [דחמש] ספירן, ועלייהו אתמר ותכלת וארגמן ותולעת שני (דף צ"א ע"א) ושש ועזים. וכמה דאתכלילן כל גוונים מעילא לתתא בצדיק. הכי אתכלילן כל גוונים מתתא לעילא בעמודא דאמצעייתא. ת"ח ארבע ענפין רברבין הוה באילנא. ואינון הוה תרין דרועין ותרין שוקין. וכלהו בשעורא דאת ר' עלאה. ובכל אמה ה' ענפין ועירין דאינון זרת. דאתמר ביה ושמים בזרת תכן. ואינון שיעורא דה'. ועל ה' ענפין הוה י' דאיהו כף היד. ודא איבא דאילנא. וכמה שרטוטין מרקמן בכף דיד דאינון גוונים שפירין דאיבא. דבהון אפתחת שושנה דאתעבידת מינה איבא. ואינון כפתור ופרח לששת הקנים היוצאים מן המנורה. ואלין תלת גרמין בדרועא ימינא ותלת בדרועא שמאלא. מנרתא גופא דאמצעייתא. ברי. בכל אינון תקונין ברא לאדם ובת זוגיה. (ואי) ואיהו עבד פרודא לעילא בין קב"ה ושכינתיה דגרים לסלקא שכינתיה מקב"ה. הכי קב"ה סליק מיניה בת זוגיה. ואסתלק קב"ה מיניה. דבאתר דלא שריא שכינתא תמן. קב"ה לא שריא תמן. ומיל דאסתליקת בת זוגיה מיניה. כד"א (בראשית ב) ויאמר יי אלקים לא טוב היות האדם לבדו. ודא גרים ליעקב דאתמר ביה ויותר יעקב לבדו. ובהווא זמנא נצח ליה סמאל ויגע בכף יריכו. באן אתר פרח בגיד הנשה. דפרח י' מגיד

תקוני תקונא חמשין ושבע [דף ל"א ולי"א ע"ב] הזהר רמה

הנשה דאיהי י' דיעקב ואשתאר איהו עקב (דאיהו דש בעקב יא) ודא רזא (שם כה) וידו
אוחזת בעקב עשו. דאיהו דש בעקב בגלותא ובעולא דמלכותא דע' אומין. דהוא לזנב ולא
(לראש) כמה דגרים אדם דשכינתא אתפרש' מקביה כד"א (ישעיה ב) ובפשעיהם שלחה אמכם.
ואשתאר קביה יחידיאי בלא מטרוניתא, ההי"ד הצדיק אבד. מאי אבד יב). אבד למטרוניתא.
ובגין דא לא טוב היות אדם לבדו. אעשה לו עזר כנגדו. דא אחרא. דלית איהי בת זוגיה
מסטרא דעץ הדעת טוב ורע. באסור והתר טומאה וטהרה כשר ופסול דם טהור ודם נדה.
ובגיד אוקמוהו זכה נעשה לו עזר. לא זכה כנגדו. דאסתלק מניה אתתא דאיהי עץ החיים
דאתמר בה (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת. דעלה
אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. דאיהו הוה חרות על הלוחות חירו ממלאך
המות. חירו משעבוד מלכיות. חירו מכל מרעין בישין. מעניותא וטפשותא וצערא ודוחקא
וכפנא. ועלה אתמר (דברים כ) ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם וכו'. אסתלק מיניה.
ואתיהיב ליה אחרא מסטרא דסיהרא דאתמר בה (קהלת ג) עת ללדת ועת למות וכו'. דאיהי
פלגו דילה חיים עותרא. ופלגו דילה מות עניותא. כגוונא דלבא דאתמר ביה (שם י) לב
חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו. תרין בשותפו. ובגיד אם זכה עזר במלויא דסיהרא. ואם לא
זכה כנגדו בחסרונה דסיהרא. עריות מסטרא דיי"ק. (חבקוק ג) עיר י"ה תעור קשתך. עריות
מסטרא דר"ה. לא תקרבו לגלות עיר ר"ה. ודא ליליית דאיהי ערות אשה ובתה דאינון ה"ה.
ערות כלתך דא י' זעירא דאדני. דאיהו כלה האמורה בשיר השירים. ת"ח שכינתא תתאה
אתקריאת בתה מסטרא דאימא עלאה. כלה מסטרא דכ"ל, כ"ל ה'. אחות מסטרא דעמודא
דאמצעיתא. שאר בשרו, מסטרא דההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר מסטרא דדרגיה.

(דף צ"א ע"ב) תקונא חמשין ושבעה (ליום כ"ט)

בראשית תרי"ב שבי"א. ואינון תרין נקודין. תרי יצירות. דאתמר בהון (בראשית ב) ויצר י"י
אלקים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות
מה יקרא לו וכו'. ת"ח כמה נשמתין וכמה ציורין צייר קביה בדיוקנא דמרכבות דלעילא
דאינון חיות הקדש. דירתין בני נשא נשמתין מנייהו. ואייתי קביה לאדם בגלגולא על כלהו.
לראות מה יקרא לו. ולא אשכח עזר בהון ההי"ד (שם) ולאדם לא מצא עזר כנגדו. ואיהו
קרא לון לכל חד שמהן כפום חילא דלעילא דאתמר בהון (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם
לכלם בשם יקרא. לכל חיה ומלאך ואופן קרא לון בשם ידוע. לכל חד על מתכונתו בעבודתו
ובמשמרתו. ת"ח אדם היה ידע כל מלאך ואופן וחיה ושרף. כל חד דהוה ממנא על שליחותיה.
והוה ידע כל שמא דכל חד דהוה כפום שליחותיה. והכי הוה קרי ליה. **דהכי אשכחנא**
בספר רזיאל יג) דאתיהיב לאדם קדמאה. יד) דמטטרורין קרא ליה קביה שמהן סגיאיין.
לזמנין אתקרי מייטטור (נ"א מייטטור) בזמנא דממנא על מטרא. ולזמנין טו) אתקרי פתחורין
סגרין (אטימורין) (נ"א אטמון). אטמורין בזמנא דאיהו אוטם חובין דישראל. סגרין בזמנא
דסגר תרעין דצלותא, פתחורין בזמנא דפתח תרעא דצלותא. (פסקרין) (נ"א פייסקרין) בזמנא
דפוסק הלכות דמתניתין במתיבתא תתאה. והכי כל שמהן כפום שליחותיה. והכי כל
מלאך אשתני שמהן כפום שליחותיה. ההי"ד למה זה תשאל לשמי הוא פלאי. וכפום ניסא
דעבדין הכי איהו שמיהו. ולכל שליחותא ושליחותא דלהון אית רגעא ושעתא ידיעא ומזל
ידיע ויום ידיע וכוכב ידיע, ותמן אשתני. האי מלאך אתקרי בששים רבוא שמהן דמלאכיא.
הוא אתקרי חסדיאל בזמנא דעביד חסד עם עלמא. גבריאל בזמנא דעביד גבורה בעלמא.
סתוריאיל בזמנא דסתיר בני עלמא בגדפוי מאלין מלאכי חבלה ההי"ד (תהלים כא) ותחת כנפיו
תחסה צנה. ואתקרי חתמיאל בזמנא דחתים זכוון וחובין על בני עלמא. כתביאל בזמנא

דכתב חוביין וזכוין. וכל מלאכא כפום שמיה אית ליה קרא באורייתא. כתביאל על שם (שמות 12) והמכתב מכתב אלקים הוא וגו'. זכריאל על שם זוכר ברית אבות ואית ליה קרא זכרנו לחיים ואתכפיא בזכור. שמריאל בשמור. חסדיאל בחסד. גבריאל בגבורה. צדקיא צדק. רפאל (ברפואה יתואל) בתפארת. מלכיאל במלכות. לית מלאך דלית ליה עקרא ויסודא (10) בספירן. וכל ספירה אית לה שם ידיע והויה ידיעא וכל שמהן תמן אית לון עקרא ויסודא. והאי כללא נקוט בידך דכל ממנן דלעיל שמהן דלהון תליין בספירן ושמהתהון כל חד אית ליה קרא על שם שמא דיליה. וכל מלאכיא דסוסיהון סוסי אשא ומרכבותיהן אשא. וקשתותיהון אשא ורמחיהון אשא וכל מאני קרבא דלהון אשא יסודיהון בגבורה. ומלאכי חבלה דאנון אשא יסודא דלהון בגיהנם. ואית מלאכיא דאתמר בהון (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות יסודא דלהון בעמודא דאמצעיתא. ואית מלאכיא דאינון ממיא דרקיעא דאתמר בהון (שם קמח) והמים אשר מעל השמים מסטרא דימינא. כלהון עקריהון לעילא. ולית מלאכא דלא אשתכח ביה שם יקר. דאשתכח בכל אתר כגוונא דנשמתא דאשתכח בכל אבר ואבר. ובגיד אית לבר נש לאמלאכא יוקב בכל ספירן ובכל כרסין ובכל מלאכין ובכל אבר ואבר דבר נש דלית אתר פנוי מניה לא בעלאין ולא בתתאין. יקר לא אתקרי ביחודא דארבע אתון אלא בעלת העלות דמיחד לון. ובגין דאיהו מיחד (דף 51ב ע"א) ארבע אתון. ביה אתקריאו יקר ביחודא חדא יי אחד ושמו אחד. ובגיד שוי אמונה דישראל בארבע אתון אלין. וכל שמהן שוי כנויין לשמא דא. לית שמא עד אין סוף ועד אין תכלית. רברבא ושלטנא מן דא לעילא עד אין סוף. ולתתא עד אין תכלית. וכל חיילין ומשריין מניה דחלין ומודעזין.

תקונא תמניא וחמשיין

בראשית ברא אלקים [איהי] את. בת יחידה. איהי בת מלך פנימה. (איהי) את אמתא דילה. ועלה אתמר (בראשית ב) ויפל יי אלקים תרומה על האדם וישן וכו'. מאי ויסגור. פתח ר"ש ואמר (יהושע ו) ויריחו סוגרת ומסוגרת. מאי ויריחו. דא איהי ירח דאיהי גופא דילה. אמתא מברתא דמלאכא. דאיהי נקודה דילה סוגרת ומסוגרת מלאגאו. כגוונא דא (ז). ובגינה אתמר (שמות כה) לעמת המסגרת תהיינה הטבעות וגו' מאי הטבעות. אלין תרין אודנין דלכא דאינון עגולין כטבעות, ולכא איהו לשמאלא. הכי פתורא צריך לשמאלא שלחן בצפון. [ובגיד שמיעה תליא בלבא, ואוקמוהו מ"מ הלב שומע], לבתים לבדים. מאי לבתים, אינון תרי בתי לבא. מאי לבדים, אינון תרין כליין תרוייהו לבר, עלייהו אתמר והיו תואמים מלמטה. תרי כנפי ריאה ויחדיו יהיו תמים על ראשו. (ובגין דשמיעה תליא בלבא אוקמוהו מארי מתניתין הלב שומע). ת"ח אתמר בהאי צלע ויקח. ולבתר ויבן יי אלקים את הצלע. מאי ויבן. אלא (מלכים ה) בנה בניתי בית זבול לך וגו'. והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה. תרי בתי לבא אינון תרי בניינן דהאי קרא. ההיך הבית בהבנותו דא בית ראשון. אבן שלמה מסע נבנה דא בית שני. ולקבלייהו אמר בנה בניתי תרין בניינין. חד אתקריאת בנינא דאימא עלאה, ותנינא בנינא דאימא תתאה. ועוד ויבן, לישנא (בראשית ל) ואבנה גם אנכי ממנה. בנינא דיבום, וכמה דהאי נקודה איהי סוגרת ומסוגרת. הכי צריכא ברתא דאיהי בתולה למיהוי סגורה ומסוגרת בבית אביה. (שם נד) בתולה ואיש לא ידעה א). ותרד העינה דא בת עינא. סוגרת ומסוגרת בעינא ותלת גוויין סחרין לה. ועלייהו אתמר (איוב 12) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. וכד נחית לון משה אורייתא לישראל, מינה אמר היו נכונים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה. שלשת ימים, לקבל תלת גוויין דעינא ואיהי טמירא וסתירא בהון. ואיש לא ידעה בהון עד דאתפשט מנייהו. ובהוא זמנא דאתפשט

דאתפשטת מאלין לבושיין. אתיחדת עם בעלה בקרוב בשר. ההי"ד (בראשית ב) עצם מעצמי
 ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת, על כן יעזב איש את אביו ואת אמו
 ודבק באשתו והיו לבשר א'. דכך דרכא לאתיחדא דכר ונוקב' בקרוב בשר. ודא דבוקא
 (נ"א קורבא) דיחודא דלעילא דלא יהא דבר חוצץ. ובג"ד אוקמזהו מארי מתניתין דכד ב"ג
 מצלי ומיחד קב"ה בשכינתיה דלא יהא דבר חוצץ בינו לבין הקיר, שכינתיה (קרקוריה
 דקיר קירות הלב) דלא יעביד פרוד וקצוץ בין קב"ה ושכינתיה. ורזא דמלה ויהיו שניהם
 ערומים האדם ואשתו. ערומים בקרוב בשרא בלא לבושא כלל. ובההוא זמנא דקב"ה
 ושכינתיה כחדא בלא לבושא כלל אתמר ביה ב) (ישעיה ל) ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך
 רואות את מוריך. א"ל ר' אלעזר. אבא. מאי סיומא דקרא ולא (דף צ"ב ע"ב) יתבוששו. א"ל
 ברי. באתר דאית ערוה אית בשת. ודא איהו ירא בשת. ומאן דלית ליה בשת בודאי לא
 עמדו רגלי אבהתי על טורא דסיני. ובשת איהו בתלת גוונין חוזר וסומק וירוק באנפין. דאתמר
 בהון (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב בגוון סומק וירוק. ולא עתה פניו יחזורו בגוון חוזר. ואלין
 תלת גוונין דאית בהון בשת. אלין אינון תלת גוונין דתלת קליפין דאגוזא. דאינון עריין
 דבהון אתלבשת קשת ואתחזייא בהון. ובגין דאינון עריות תלת קליפין. אתמר בהון אין
 דורשין בעריות בשלשה. ואסיר לאסתכלי בהון. ובג"ד אסיר לעמא קדישא לאסתכלא בגוונין
 דקשת. ודא רזא דערלה דאית לה תלת קליפין דצריך לאעברא לון מאות ברית קדש. ומיד
 (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם. ועל אלין תלת קליפין אתמר של נעליך מעל רגליך ג,
 ומיד וראיתיה. ובזמנא דמשה הוה מתלבש בהון מה כתיב ביה אל תקרב הלום. מיד
 דאתפשט מנייהו אתקריב תמן. ודא רזא דקרבנא דהוה נחית אשא לאדלקא אלין תלת קליפין
 ההי"ד (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגו'. הא תלת גוונין דאשא דהו
 נחתין בתלת צלותין לאדלקא ולאוקדא אלין קליפין. ובההוא זמנא הוה קב"ה מתקרב
 בשכינתיה, והוה מתקרבין אתוון דיליה. " בה'. ו' בה'. ובזמנא דהוה מתלבשין באלין
 קליפין אתמר בהון (שם יח) לא תקרבו לגלות ערוה. ולא צריך לקרבא אתוון " בה' ו' בה'.
 ובג"ד תקינו תלת צלותין בכל יומא לאעברא תלת קליפין אלין דערלה מאות ברית דאיהי
 שכינתא. ובדא שריא בתלת גוונין נהירין. דאינון כהנים לויים וישראל. דעלייהו אתמר מה
 יפו פעמיך בנעלים בת נדיב. ואינון נעילת חגין וזמנין ומורדין דעלייהו אתמר (שמות כה)
 שלש רגלים תתג לי בשנה. תלת קליפין עלייהו אתמר ויעש י"י אלקים לאדם ולאשתו כתנות
 עור וילבישם. בקדמיתא כתנות אור ולבתר דחאבו כתנות עור ד). מעור דאיהו משכא
 דחויא. ולשבעין שנין אתפשט ההוא (חויא) (נ"א משכא) מניה. דתלת גוונין דלבושין
 דשכינתא אינון תלת וויין דויסע ויבא ויט. בזמנא דמתעברין כתנות עור דחויא נהרין תלת
 גוונין דנהורא דשכינתא. ומיד וראיתיה לזכור ברית עולם. ואינון תלת וויין אינון תלת גגין
 דאת ב' חד לשמיא וחד לארעא וחד לימא. ומהאי ב' תליין שבעין גוונין. ואינון שבעין
 ותריין. דעלייהו אתמר הנה י"י רוכב על עב קל ובא מצרים. על ע"ב, בשבעין ותריין גוונין
 נהירין. ומיד (ישעיה יט) ונעו אלילי מצרים מפניו. ואינון תלת גוונין רמיון בה'. ה' תלת
 גגין דילה אינון לבושין נהירין. דברתא דמלכא. דאיהי " בת עין. ואיהי חמש אלפין שנין
 דבריאת עלמא. ואיהי ה' זעירא דאברהם דדרגיה חס"ד דסליק לשבעין ותריין. ה"י מן
 אלקים ה). ה"י מן יוד קא ואו קא (נ"א יוד ק"י וא"י ק"י). ה' לבושא דכסי על י".

תקונא תשעה וחמשיין (ליום ל' א' דראש השנה)

בראשית. כי באש י"י נשפט, דאינון כתנות עור דצריך בהון הבדלה. כד אמרין ישראל
 בורא מאורי האש ואמרין המבדיל בין אור לחשך (דף צ"ג ע"א) חשך אוכם.
 כתנות

כתנות עור דיליה אוכמין. דאתמר בהון (שיר ה) שחורות כעורב. [שחורה אני כו'] א. והנחש היה ערום מנייהו. דלכל חיה ברא לבושיין ולכל בריין דאתבריאוו בשית יומי בראשית. ואשתארו גופין דמזיקין למעבד ולא עביד לון בגין דהוה ערב שבת. ודא איהו אשר ברא אלקים לעשות. ובגין דא (בראשית ג) והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יי אלקים, דלכלהו עבד לבושיין וליה לא עבד בגין דהוה מזיקין דעלמא. ואמאי לא עביד לון. בגין דהוה ליה למברי לאדם ערב שבת. ובגיניה לא ברא לון. ובגין דא עאל קנאה בלביה דחויא עם אדם, בגין דאשתאר ערום בגיניה בלא לבושיין. ואיהו גרם לבתר דאתפשט אדם מלבושוי. וירית לון נמרוד ועשו. דהוה עשו דיוקניה דחויא. ובגין דא והנחש היה ערום. ערום לביש. דגרם בערמה דיליה נוקבא בישא. סם המות. מיתה לאדם ולאנתיה. וערמה דיליה הוה דפתי לחוה. בגין דדעתן של נשים קלה. ומה אמר לה (סו) ויאמר הנחש אל האשה אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן. וקביה לא אמר אלא מכל עץ הגן אכל תאכל. דאיהו לא מני ליה דלא למיכל אלא מעץ הדעת טוב ורע דאיהו ערבוביא דטוב ורע. אילנא דשקרא חד בלב וחד בפה. לביה מלא שקרא ופתי בפומיה במלין דקשוט. וחויא בישא אעבר הכא על לא תענה ברעך עד שקר. ועל לא תרצה. ועל לא תנאף. ועל לא תגנוב. ולא תשא את שם יי אלקיך לשוא. על לא תענה ברעך. דסהיד שקרא דאמר (אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן. ועל לא תגנוב, דגנב דעת חוה בגוונא דא דאמר אף כי אמר אלקים וגו') כי יודע אלקים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלקים יודעי טוב ורע. בגין דלא תהוון בדיוקניה. ועבר על לא תנאף דהטיל זוהמא בחוה. ועבר על לא תרצה דקטל לאדם ולחוה. דהכי ארחא דיצרא בישא מפתי לבני נשא ולבתר סליק ואלשיין ליה ונטיל רשו ונטיל נשמה.

תקונא שתי

בראשית דא בריית. דאתמר ביה עץ החיים והא אוקמוהו. ובהפוכא תבייר, דגרם תבירו לאדם הראשון. ודא עץ הדעת טוב ורע. טוב איהו אילנא. ההוא דכתיב (בראשית ב) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים. ואיבא דיליה רע. כפום חיזו דילה הכי הוה (גיא איהו) אתחזיא לה מלבר. כגוונא דפומא מלין שפירין מלבר. ולבא מלייא טנופין מלגאו. ודא לא הוה ידעא דסם המות הוה מלגאו דאיבא. ההי"ד ותקח מיפריו ויתאכל ותתן גם לאישה וגו'. הרי איבא דאילנא דתמן מוית. (מלגאו גרם לה דאכלה). ואית קליפין דאיבא דאינון תהו ובהו וחשך ותהום. דקליפין אלין אינון רע. מוחא מלגאו טוב. אילנא דחיי. קליפין דיליה שפירין. ומוחא דיליה שפיר. ודא איהו (דניאל ג) עפייה שפיר ואנביה שגיא. ואית אילנא דכולה ביש, מוחא וקליפה כלהו מרירין. ומיין דלהון מרירין. ההי"ד א) ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם וגו'. ויורהו יי עץ וגו' וביה וימתקו המים. עץ מתוק דמניה נפקין ענפין ושרשין דאתמי' בהון ומתוקי' מדבש ונפת (דף ל"ג ע"ב) צופים. ובגיד אית עץ דענפין דיליה מתיקן. ועץ דענפין דיליה מרירן. ואית מיין מתיקן ומיין מרירן. דדא לקבל דא עבד קביה. ואית דאיהו פלגו דיליה מתיקא ופלגו דיליה מרירא. ודא עץ הדעת טוב ורע. כגוונא דכספא מעורב בעופרת. ואית אילנא דקליפין דיליה בישין מלבר ומוחא מתיקא מלגאו. הכי תשכח בר נש [ביש במלי פומין] (גיא דפומי מפיך ביש מלבר) וטב בלביה מלגאו. ואית מפומי טב ולביה ביש. האי איהו עץ הדעת טוב ורע. הכא מקנן נחש רמאי. הכי איהו בר נש דתשכח ליה גופיה שפיר וסימנין דיליה כלהו שפירין (במדה) ונשמתייה נפש חייבא מלגאו. ותשכח בר נש גופיה ביש בכל סימנין דיליה ונשמתייה מלגאו שפירא דא איהו צדיק ורע לו. אבל מאן דאיהו טב מלבר ורע מלגאו איהו רשע וטוב לו. בגין דלא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי. טוב מלבר ומלגאו צדיק וטוב לו. ביש מלגאו ומלבר רשע ורע

ורע לו. והא אוקמוה טב מלגאו ולבושא דיליה ביש. דא איהו (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. רע מלגאו ולבושא דיליה שפיר מלבר. על האי אתמר (קהלת י) ראיתי עבדים על סוסים. וכלא אשתמודע בעובדוי דבר נש מאן [מאי] דאיהו מלגאו, ולא למגנא אוקמו קדמאין לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה הוא העיקר. דשטיין מסתכלין בגופא דאיהו לבושא הה"ד (איוב י) עור ובשר תלבישני. וצדיקא בעובדין טבין. ועוד ויורה י"י עץ, דא מטה (א) דמשה דהוה מתהפך (ב) ממטה לנחש ומנחש למטה כגון להט החרב המתהפכת. ודא מטטרוין דביה הוה משתמש משה רבינו (ג). כגוונא דעמודא דאמצעייתא דהוא משתמש ביה והוה מנהיג תתאין ביה. אוף הכי משה דהוה כגוונא דיליה הוה משתמש במטה (ד). ואמאי אתקרי מטטרוין (ה) מטה. דלומנין מטה כלפי זכו לצדיקא, ולומנין מטה כלפי חובא לרשיעיא. ובגין דא אתהפך ממטה לנחש (ו) לרשיעיא לאלקאה לון ביה. ומנחש למטה לצדיקא למיהב לון ביה אגרא. דהכי איהו על האי מלאכא קביה [דהכי איהו האי מלאכא לקוביה]. כגוונא דנשמתא דרכיב על גופא. וצדיק בהאי אתר אתמר ביה (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלקים (ז) בגין דאיהו מהפך דינא לרחמי. ובהאי אתר צריך שנוי מעשה בגין דיתהפך מדינא לרחמי. ושנוי השם, ושנוי מקום. וקביה דאיהו (ח) מלגאו אתמר ביה (מלאכי ג) אני י"י לא שנית. דאיהו רחום וחנון לית ביה דינא כלל ולא שנויין. וכד בר נש שליט על יצריה נהפך נחש למטה. ואם יצריה שליט עליה נהפך ממטה לנחש. ומיד (שמות ד) וינס משה מפניו. מאי וינס. אלא הכי רמיז שנוי מקום דברח מאתריה ומקמיה. ודא איהו רזא (בראשית ג) ותפקחנה עיני שניהם. ובמאי אתפקחו. למנדע טוב ורע דאיהו מטה כליל מתרוייהו. כד אתהפך מנחש למטה אתמר ביה צדיק וטוב לו. וכד אתהפך ממטה לנחש אתמר ביה רשע וטוב לו.

תקונא חד ושתי (ליום ל"א ב' דראש השנה)

בראשית דא מחשבה. אלקים דא אימא עלאה. עובדא דתרוייהו דחילו ורחימו. את השמים דא קלא. ואת הארץ דא דבורא. ובכלא חאבנו אדם וחוה. ואפרישו בין אבא ואימא דאינון מחשבה ועובדא. ובין קול ודבור דאינון ברא וברתא. ובגין דא וישמעו את קול י"י אלקים מתהלך בגן לרוח היום. אית קול דא (דף צ"ד ע"א) עמודא דאמצעייתא ושכינתא עמיה. י"י אלקים אבא ואימא. ואינון ארבע אתוון יקרק. י אבא. ה' אימא. ו' ברא. ה' ברתא. דאינון מחשבה ומעשה קלא ודבורא. (ורזא דמלה מחשבה מצטרפא למעשה ודא רזא יוד דהיא י'. וקלא ודבור דאיהו שמים וארץ וכל צבאם). קול דהוה אזיל בגן דא עמודא דאמצעייתא. שמע קליה דהוה אזיל בגנת' בענפי אילנא מההוא אילנא דחאב ביה אדם קדמאה. דהוה אמר אילנא לסמאל חייבא נחש הקדמוני. רשע אל תגע בי. ובאן אתר הוה אזיל קלא בגנתא דאיהי אדני' דינא, לסטרא דשמאלא. דאתמר ביה (איוב א) ויהי היום ויבאו בני האלקים להתיצב על י"י. ודא איהו לרוח היום. ומה הו אמרין בני האלקים. אלא אתו להתיצב על מימרא די"י. דכד אמר קביה (בראשית ט) נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. אמרו אינון (תהלים קמד) מה אדם ותדעוהו (סי' אמרו אינון מה אנוש כי תזכרנו וגו'). ועוד וישמעו את קול י"י אלקים, ההוא קלא הוה בגנתא דאיהי שכינתא. דתמן עץ החיים נטוע. דחוה גרמת דאתעקר אילנא מגנתא. ואדם גרים במחשבתא דיליה דאסתליק נביעו דאילנא דהוה נחית לגנתא. ואשתארת יבשה. יקרק דא אילנא. ה"ה ענפוי ושרשוי. ו' גופא דאילנא. י' איבא דיליה. נביעו דיליה. נקודה דיליה. כגוונא דא יקרק דאיהו אחד ושמו אחד. ומיל דאתקרי נביעו אחד. כמה דאתמר (בראשית א) יקו המים מתחת השמים אל מקום א' ותראה היבשה אדני. ובג"ד (שם ג) ויתחבא האדם ואשתו מפני י"י אלקים. וכי יכיל ב"ג לאתכסיא מניה והא כתיב (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם י"י. אלא (משלי כד) כסו פניו

חרולים. אתכסיאו אנפוי מבשת. דאתפקחו עינייהו, וחזו מה דעבדו לעילא דגרימו לאעקרא אילנא מאתריה ונביעו לסלקא מתמן. ודא איהו ויתחבא האדם וגר' תמן אתכסיאו אנפוהי מן בשת. דתמן חאבו. במה דהוה בתוך עץ הגן. תמן אתכסיאו אנפוהי. אית מאן דאמר בתוך עץ דא צדיק. ובאתר דא ויסתר משה פניו טו). דאדכר מה דאירע ליה בקדמיתא, אדכיר חוביה ואתכסי מבשת. ובג"ד זכה ותמונת י"י יביט. ודא י' דאיהו חכמה תתאה. ואיהו איבא דאילנא דהוה בריש צדיק. ו גופא דברית. ה' ה' דא אתר דערלה ופריעה. ד' אתוון הו על צדיק דאיהו עץ פרי. איהו גרים דאסתלקו מניה ואתעקר איהו מגנתא. הכי אעקר קביה לאדם מגופיה ותרין ליה מגנתיה. כד"א ויגרש את האדם.

תקונא שתין ותריין

בראשית תמן בית. תמן איש. (ניא תמן אשרי). בההוא זמנא אסתלק קביה משכינתיה. ואשתארת בת יחידה. הה"ד איכה ישבה בדד. ורזא דמלה (בראשית ג) ויקרא י"י אלקים אל האדם ויאמר לו איכה, איה כיה. איל אעיג דגרמת כולי האי ועבדת פרודא באתוון דאסתלק י' מן ה' ו' מן ה'. ואשתארת שכינתא לעילא יחידאה. ושכינתא לתתא יחידאה. בג"ד ויאמר לו איכה אייה כיה. ויאמר את קולך שמעתי בגן. בג"ד (שם) ואירא כי עירום אנכי ואחבא. ועוד ואחבא. רזא דמלה ערום ראה רעה וגסתר א). מאי סתירה דבר נש. אלא ת"ח בזמנא דאית רשו למחבלא לחבל. (דף צ"ד ע"ב) אתמר ביה כי תצא אש ומצאה קוצים וכר. ובההוא זמנא והיה כצדיק כרשע. ובג"ד אית ליה לבר נש בההוא זמנא לאתטמרא ולאתכסייא דלא ישתכח בינייהו דבההוא זמנא יש נספה בלא משפט. ובג"ד ואירא כי עירום אנכי ואחבא. ובמאי גסתר בר נש מאלין דינים וקטרוגין דלא שלטין עליה. בתיובתא. הה"ד (תהלים צא) יושב בסתר עליון. דא אימא דאיהי סתר. עליון מינה דא חכמה דלא אשתמודע אלא בה. בצל שדי יתלונן דא אימא תתאה (ניא עלאה) צל דשדי דאיהו אות ברית קדש דאתמר ביה (שם לט) אך בצלם יתהלך איש. ודא שכינתא תתאה דאיהי צלמו דקביה ועליה אתמר ויברא אלקים את האדם בצלמו. בצלמו ממש, דא שכינתא צלמו דקביה. במדה דיליה בשעור דיליה דלא אוסיף ולא גרע. מאי האדם. דא שכינתא (ניא דא עמודא דאמצעיתא). א"ר אלעזר. והא בשכינתא לא כתיב בה בריאה אלא אצילות. ועוד דהוה ליה למימר ויברא ה' את האדם. מאי אלקים. אלא שכינתא אתקרי אלקים. ועל ההיא נשמתא דאתיהיבת בבר נש אתמר ויברא אלקים את האדם בצלמו בדיוקנא דשכינתא. ועל ההיא נשמתא אתמר אך בצלם יתהלך איש. דהא בזמנא דאסתליק מבר נש נשמתא לא יכל לאתנענעא. איל בריך ברי לעתיק יומין. וברי, כל מאן דפגים האי דיוקנא כאלו ממעט את הדמות ושכינתא ב) לא שריא תמן. ובההוא זמנא שלטין עליה כל מקטרגין מסטרא דההוא פגימו. ורזא דמלה (דברים לב) על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה. הרעות מצאוני. בגין דאסתלק שכינתא מני דאיהי אלהי.

תקונא שתין ותלת (ליום ל"ב ג' תשרי)

בראשית ברא אלקים. מאי אלקים. מי אלה ועל האי מי. אתמר מי (בראשית ג) הגיד לך כי עירום אתה וגר. אשר צויתך. ההיא דאתמר בה אשר קדשנו במצותינו. וההיא דאתמר בה אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים. דהיא רשות הרבים אשת זנונים. מאי רשעים. דא סמאיל ונחש. ההיא דאמר עלה פרעה (שמות ה) מי י"י אשר אשמע בקולו. אשר, דאתמר ביה (שם כ) אשר הוצאתיך מארץ מצרים. מי ודאי. דאיהי תיובתא אסותא לכל מרעין ומכתשין. הה"ד (איכה ב) מי ירפא לך. ועלה אתמר (ישעיהו ו) ושב ורפא לו. (משלי א)

רפאות תהי לשריך. זכאה איהו מאן דתב [דקריב לה] לגבי בעלה דידה [דדא]. איהו רזא דתיובתא דיחזיר ויתוב ההוא דרגא דרחיק ליה מאתריה דיחזיר לה לאתרה ויקרב לה תמן. בההוא זמנא דשכינתא מרחקא מבעלה אתמר בב"נ (דברים כח) והיו חיך תלואים לך מנגד. חיך אתקריאת. הה"ד (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. זכאה איהו מאן דקריב לה לגבי בעלה. מאי [נ"א ומיד] קרוב י"י לכל קוראיו וכו'. דמאן דקרא ליה בשקרא רחוק הוא מיניה. אמת. א' ברישא דאלפא ביתא. מ' באמצעיתא. ת' בסופיה. (נ"א ד' אתון). עשורא דיליה (א) יוד קא ואו קא. אמת דאיהו עישור דארבע מאה וארבעין וחד. הא רזא דחמשא וארבעין. מ"ה. בזמנא דישאל משקרין בתורת אמת (נ"א באומאה דשקרא) אתמר ביה (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה. מאי ארצה, דא שכינתא ובזמנא דישאל מקיימין תורת אמת (נ"א באומאה דקשוט) אתמר ביה אמת מארץ תצמת. ובגלות' אתמר (דף צ"ה ע"א) (ישעיה נט) ותהי האמת נעדרת. ושקרא שלטא בעלמא [ובזמנא דאתתקן אמת ואסתלק לאתריה. אתמחי שקרא מעלמא. הה"ד שפת אמת תכון לעד. כוננת לא כתיב. אלא תכון לעד אמת. עד ארגיעה לשון שקר. מאי אמת עמודא דאמצעיתא. שכינתא דיליה תורת אמת היתה בפיהו]. ומאן שקר דא סמאל. בזמנא דאמת שלטא אתעבר שקרא מעלמא. אמת איהו בסוף תיבין. ואינן בריא אלקיים לעשות. בריא אלקיים א"ת. ביה ברא עלמא ועליה אתקרי וקיימא כל עלמא. וכל מאן דאומי בשקרא כאלו ותשלך אמת ארצה. ושקרא שלטא כביכול באתר. (נ"א אתתרך מאתר) דיליה. דאיהו ירושלם. ודא גרים דאתחרב ביתא ואתחזר עלמא לתהו ובהו. דהכי אוקמוהו חרב בית ראשון והארץ היתה תהו. חרב בית שני וחשך על פני תהום. דאמת הוא סביל עלאין ותתאין. ובזמנא דאתעביד שקרא יתהרס הבנין. בההוא זמנא אתמר בשכינתא נפלה (ישעיה י"ב) לא תוסיף קום. הה"ד איך נפלת משמים הילל בן שחר (ב). נפלה עטרת ראשנו. דאינן ה' עלאה ה' תתאה. ו' עמודא דאמצעיתא סביל תרויהו. יסודא דכלא י'. דא ברית. כל מאן דמשקר ועבר ביה כאלו אעקר כלא ואפיל ליה. והאי י' היא אבן השתיה דמינה הושתת עלמא. ועליה אתמר אבן מאסו הבונים וכו'. ואיהי יסודא דכלא ועלה אתבני. ומאן דחאב באות שבת, ובאות תפלין, ובאות יומין טבין, ובאות ברית מילה, כאלו אעקר ליה מאתריה ואהדר עלמא לתהו ובהו. אמר רבי אלעזר. אבא. הא י' לעילא איהי. אמאי איהי לתתא הכא. אמר ליה ברי דא רזא עלאה. מארבע אתון תליין ארבע שמהן. מן י' יקוק. מן ה' קויק (נ"א קוקי). מן ו' וקיק. מן ה' קוקי. (נ"א הוהי הוהי). עלייהו אתמר ודאי (שמות לב) וראית את אחורי (א) (ופני לא יראו), ומסטרטא דאחורים איהי י' לתתא. ומסטרטא דפנים [איהי י'] לעילא. ודא איהו רזא דאתהפך שמא מדינא לרחמי ומרחמי לדינא (ד). כד אתהפך לדינא איהו קוקי י' לתתא. דאתמר ביה אבן מאסו הבונים. מאסו יסורין דילה. ואלין דחביבין יסורין אתהפך לון מדינא לרחמי יקוק. ובההוא זמנא אבן מאסו וכו', מה דהות י' לתתא אתחזרת לעילא. ומסטרטא דוקיק איהי י' באמצע. בההוא זמנא אשתטח לגביה, ואמר זכאה חולקי דזכינא להאי, דדא עיקרא ויסודא דכלא.

תקונא שתין וארבע

בראשית ברא אלקים. תמן איש. תמן אשה עם ה' דאלקים. ועלייהו אתמר (שיר ב) סמכוני באשישות באיש ואשה. ומאן גרים דא. בגין דאתפשטו מכתנות אור אדם וחה. ובג"ד סמכוני באשישות בכתנות עור דאינן לקבל (שמות כח) ועורות אלים מאדמים וכו'. וכי אדם גרים הוא כתיב [ומאן גרים, אתתא. כד"א] ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי וגו'. ובג"ד אמר קביה לאתתא מה עבדת כד"א (בראשית א) ויאמר י"י אלקים אל האשה מה זאת עשית. כל חובה דעבדת לשכינתא דאיהי זאת עבדת. ובג"ד מה זאת עשית. דאיהי מה שמו

שמו. מה זאת ודאי. (דברים י) מה יי אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה. ואל תקרי אם אלא
 אם (הה"ד (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו. דאיהו י"ק אבא ואימא עלאה). ואנת לא דחילת
 מאימא עלאה. לזאת עבדת כל דא ודאי דאתמר בה (בראשית ט) זאת אות הברית א) דף צ"ה
 ע"ב) דאדם ואתתיה אתבריאו בדיוקנא דקב"ה ושכינתיה. ובגין דא חובא דאדם הוה תליא
 בעמודא דאמצעיטא. וחובה דחוה בשכינתא. ובגין דא מה זאת עשית. לזאת עשית ודאי.
 וחובא דא גרם דנחתת שכינתא בגלותא. דהוו ישראל עבדין מעשה אבותיהם. ובגין דא אמר
 (ויקרא כז) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים וכו'. ובה אמר דוד
 אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי וגר'. בזאת אני בוטח דא אתמר במלחמת גוג ומגוג. ומאן
 גרים למהוי איהו נטיר בה. בגין דעליה אתמר אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד
 אמצא מקום ליי וגומר. והאי איהי חכמת שלמה ועלה אתמר (קהלת ט) וחכמת המסכן בזויה.
 ועלה אתמר (שמואל ב) כי מכבדי אכבד ובזוי יקלו. כד נחית שלמה ממלכותיה הוה חכמה
 דיליה בזויה בעיני שטיין. וכד אסתלק במלכותיה אתמר ביה (מלכים ד) ותרב חכמת שלמה ב)
 דאתרביאת עד דמטאת להאי אתר דאתנטילת מתמן. לאתר דחכמה עלאה. דאיהי חכמה
 ברישא. ואיהי חכמה בסוף. ואיהי תורה באמצעיטא. בעמודא דאמצעיטא תורת אמת. לעילא
 תורת חכם. לתתא חכמת שלמה. ובג"ד מסטרא דשלמה אתמר וחכמת המסכן בזויה.
 דנחיתת ביה. וסליקת ביה כמה דאתמר ביה ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם ג).
 אבל בחייביא מה כתיב בהו (איכה א) נתנני יי בידי לא אוכל קום. נפלה ולא תוסיף קום.
 ואף על פי דלית לה רשו למיקם מגרמה. קב"ה יוקים לה ד) כד"א (עמיס ט) ביום ההוא אקים
 את סכת דוד הנופלת. ומאן גרים דנחתת לה מאתרה דא נחש. כד"א ויאמר יי אלקים אל
 הנחש כי עשית זאת, ה) דאיהי שכינתא דגרמת דאשתכחת יבשה ונפלת מאתרה. ארור אתה מכל
 הבהמה וגר' לייט ליה דלא יהא ליה מלכין ושלטיין על מה דסמיך דאינון רגלוי וידוי ו) דקציץ
 לון. כמה דאיהו גרים קצוצ' ופרוד לעילא. ובג"ד על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך, ודא
 איהו דאמר יצחק לעשו משמני הארץ יהיה מושבך, עשר לוטיא לייט לחויא בגין דגרים
 דאתפרש שכינתא דאיהי עשיראה מבעלה. ועשר לאדם, ועשר לחוה, ותשעה לארע' דחבאת
 לצדיק דאיהו תשיעה, כלהו חאבו לעשיראה, וארעא לצדיק, [וממאי] (ניא ואמאי) חאבת
 [דחבאת] לצדיק, דהא בעבורך אמר לאדם, ועוד בגין אדם לייט לארעא דאתנטיל מינה. הה"ד
 (בראשית ב) ויצר יי אלקים את האדם עפר מן האדמה, אי"כ מה חבאת לצדיק דאיהו תשיעאה,
 אלא בגין דאתמר בה ויצמח יי אלקים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ
 החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע, והוה ליה רשו לממחא בידיא דאדם דלא ייכול מאילנא
 דמותא ולא מחאת, בגין דא אמר בעבורך. א"ל רבי אלעזר, וכי אית דעת בארעא לכולי האי,
 א"ל אין. הה"ד (משלי א) יי בחכמה יסד ארץ. א"ל והא בחכמה עלאה ובארעא דקב"ה אתמר
 האי קרא. א"ל, ברי, דא לקבל דא עבד קב"ה. אית חכמה ואית חכמה. אית ארעא ואית ארעא.
 א"ל אם כן מה חבאת ארעא לצדיק דלקתה תשעה. א"ל בגין דעץ הדעת טוב ורע כגוונא
 דברית. אות ברית מלגאו טוב. ערלה רע. דא מלגאו ודא מלכר. ובגין דחובא דעץ הדעת
 גרים פרודא בין צדיק ושכינתא. בג"ד לקאת ארעא ו) תשעה. ואינון דחאבו בשכינת' דאיהי
 עשירית, לקו עשר עשר, ות"ח שבעה ארעין אינון. ארץ. אדמה. ארעא. גיא. נשיה. ציה.
 תבל. ואדם חאב בבת שבע (דף צ"ב ע"ב) ואתמר ביה (משלי כד), כי שבע יפול צדיק. הרהר תיובתא
 ואתמר ביה וקם. והוה סליק. וכד נחית תמן הוה עביד עובדין ותולדין בכל ארעא וארעא.
 מנהון הוה צמחין ומנהון לא הוה צמחין. ואית תמן בריין. מנהון בתרין רישין, ואית מנהון
 בתלת עד שבע, ואית תמן אתר דנהרא שמשא וסיהרא וככביא ומזלי, ואית אתר דלית ביה
 גהורא כלל אלא חשוכא וקבלא. הכי אינון אלין דנחתין לשבעה מיני עניותא. אית מנהון
 דלית

דלית לון נהורא כלל דכל יומיהון אינון בעניותא. ואית מנהון דאית להון נהורא כל יומיהון ואינון בעותרא. ואית מנהון דלזמנין אית לון נהורא ולזמנין חשוכא. אלין אינון דאתילידו באמצעיתא דסיהרא בינונים. לזמנין אית לון עותרא וסלקין, ולזמנין עניותא ונחתין. ואית אחרנין דעבדין תולדין ומצליחין. ואית מנהון דלא מצליחין. ואית מנהון דמצליחין (נ"א צמחין) עד פלגו יומיהון ומייתין בקצרות יומין. אלין דאתילידו במלוייא דסיהרא אינון צמחין וחין ומשלימין כל יומיהון. ואינון דאתילידו בחסרונא דסיהרא לא צמחין ומייתין מיד. ואינון דאתילידו באמצעיתא דסיהרא מתקצרין בפלגות יומיהון. ואית ארעין דאתמר בהון (בראשית לו) והבור רק אין בו מים. מים אין בו אבל נחשים ועקרבים אית ביה. אוף הכי אית בריין דאינון עמי הארץ דבתיהון מליין מלאכי חבלה דאינון נחשים ועקרבים ונשכין לון בכמה נשוכין דיסורין. דאינון גרמו קדם דיתון לעלמא (בגין דייתו) בגלגולא באלין גופים ובאלין בתים. וכד נשכין לון אינון נחשים ועקרבים בכמה יסורין, אינון צווחין ווי ווי, ואית לון קטטה לכלהו בביתא וצווחין באלין מארי דגיהנם דנדונין בו. ואית אחרנין דכל יומיהון בחדוה ובשלוה בלא עציבו כלל, מכל מה דאתרבי בשבעה ארעין ואתדנו בשבעה מדורי גיהנם. ואית [אית] בבני נשא כגוונא דא. וחכימי דרוין אלין לון אתמסר למנדע.

תקונא שתין וחמש ליום ל"ג ד' תשרי

בראשית ברא אילקים (רישי תיבין וסופי תיבין איב ואים תמן, דאינון י"ק) תמן אם, ורוא דמלה ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היתה אם כל חי, כגוונא דההיא דאתמר בה (משלי ב) כי אם לבניה תקרא. האי אם כל חי לאו איהי כאתתא קדמאה דאתמר בה האשה אשר נתת עמדי דגמרת מיתה לכל עלמא. דהא אם כל חי כתיב בה. דאתמר בה (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת. איל ר' אלעזר, וכי תרין נשין הוו ליה. איל אין. חד יצה"ט וחד יצה"ר. חדא מסטרא דעצם תקיפא דינא קשיא, וחדא מסטרא דבשרא. מתמן אינון רכיכי לבא, ואינון דגרמא אינון קשי קדל, ועל אתתא דאתנטילת מגרמא אמר בן סירא גרמא דנפיל בחולקך טב או ביש גרריה. ועל אתתא דגרמא אמר אדם (בראשית ב) האשה אשר נתת עמדי. לא קרא לה אתתיה כגוונא דחוה דאתמר בה ויקרא האדם שם אשתו חוה. דאחרא שפחה הוה, דמסטרא דעץ הדעת טוב ורע חדא רע וחדא טוב, ומסטרא דעץ החיים תרויהו חיים, ובסתרי תורה חוה ח' ריה. ח' חכמה כ"ח מ"ה כללא דשמא קדישא. ח' איהי כגוונא דאימא עלאה דאיהי תמינאה לעשר ספירן מתתא לעילא וחכמה בה אשתמודע, ועלה אתמר (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים (דף צ"ז ע"ב) בה. ומסטרא דילה ויפח באפיו נשמת חיים ועלה אתמר לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת, ולא אחרא דאתנטיל' מגרמא דגרימת ליה מיתה דהא שפחה גרמת וידעו כי עירמים הם. ובג"ד ויעש יי אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, איל רבי אלעזר, אמאי אמר בגינה כי מאיש לקחה זאת. כי מאדם הוה ליה למימר אמאי מאיש. אלא מאיש. תמן איב ותמן י"ש. תמן יש. הה"ד (משלי ח) להנחיל אהבי יש. תמן אם כי אם לבניה תקרא, ואינון אבא ואימא חכמה ובינה דמתמן אתנטילת. ובג"ד כי מאיש לקחה זאת. ואית ליה אחרא דאתקריאת בת זוגיה. הה"ד (בראשית ח) זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם, ת"ח אדם הראשון בדיוקנא דיקוק אתברי. ובדיוקנא דעשר ספיראן דאינון יוד קא ואו קא. מסטרא דיקוק מסטרא ד' אתקרי איש. ומסטרא דה' עלאה אתתיה אתקריאת אשה אם כל חי. ומסטרא דריה חוה אתתיה. ומסטרא דיוד קא ואו קא אתקרי חוה אדם. ובכל מה דהוה בדיוקניה לקה א.

תקונא שתין ושתא

בראשית ברא שית. דא אדם דכליל שית, ואינון תרין שפחות מסטר^א דאילנא דטוב ורע. עצם ובשר. איש ואשה דאתמר בה כי מאיש לקחה זאת. הא ארבע. אדם זכר ונקבה הה"ד זכר ונקבה בראם וגו'. הא שית. ובג"ד ויאמר יי אלקים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע וגו', ואוקמיהו קדמאין כאחד ממלאכי השרת. אדהכי הא אליהו אזדמן לגביה. ואמר ר' כאחד מהם הוה ליה למימר אם על מלאכי השרת הוה אמר, מאי כאחד ממנו. ועוד הן אדם הוה ליה למימר, מאי האדם בתוספת ה'. אלא ה' דהאדם היה כאחד ממנו יהא (נ"א הוא) לא כתיב אלא היה חד מד' אתון דאינון יקו"ק כחד מן ד' אתון דאיהו ו'. ועתה פן ישלח ידו דא י' אם זכה ולקח גם מעץ החיים דא ו' (נ"א ה') ואכל וחי לעולם דא ו'. חי ודאי. כד ה' הות יחידא מניה עאלתבין טוב לרע הה"ד ויצר יי אלקים את האדם תרין יצירות טוב ורע א) למנדע (ואתמר בהון ויפח באפיו נשמת חיים, ודא ה' לדעת טוב ורע למנדע) מה דהוה גרמין למעבד. ובג"ד עאלת בנייהו. בתר דחאב אדם דיצירה אתפרשת ה' עלאה ואסתלקת מניה, ובגין דלא אתחזר^ו לגביה אמר אם זכה ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. והאי עץ החיים הוה נטוע בעץ הגן. ובגין דלא זכה למיכל מניה מה [אלא ה' דהאדם היה כאחד ממנו, כחד מארבע אתון יהוה דביה דאיהי ה' דאשתארת יחידה ביה, ועתה פן ישלח ידו דא יו"ד ולקח גם מעץ החיים דא ה' ואכל וחי לעולם דא ואיו חיי ודאי כד ה' הות ביה עאלת בין טוב לרע, הה"ד ויצר כו' תרין יצירות טוב ורע, ואתמר בהון ויפח כו', ובגין דלא אתחזרת לגביה הה"ד ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, כתיב ביה וישלחהו כו', כתיב ביה וישלחהו יי אלקים מגן עדן לעבוד את האדמה אשר לקח משם. ההוא דאתמר ביה ויצר יי אלקים את האדם עפר מן האדמה. דלא הוה כדאי למהוי בגנתא דאורייתא. כיון דלא נטיר בה עץ הדעת טוב ורע באסור והתר ועבר על מימרא דמאריה. דאם הוה נטיר דלא עבר על מימרא דמאריה ולקח גם מעץ החיים דאתמ' בה (משלי א) תורת חכם מקור חיים לסור ממוקשי מות. עץ חיים היא למחזיקים בה. ודא איהו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. גם לרבות נוקבא איבא דאילנא פרי צדיק. ועוד הן האדם היה כאחד ממנו. אמרו מלאכין קדישין בגין למהוי איהו כאחד מיננא כמה דאמר חוויא והייתם כאלקים יודעי טוב ורע. ודא איהו לדעת (דף צ"ו ע"א) טוב ורע. דא גרים ליה מותא. דאם זכה למיכל מאילנא דחי דאיהי עץ חיים היא למחזיקים בה כתיב בה ולקח גם מעץ החיים וגו'. אמר ר"ש וי לון לאינון דמניחין לאשתדלא באורייתא דאתמר בה ולקח גם מעץ החיים. ובפקודין דילה דאינון איבא דאילנא דאתמר ביה ואכל וחי לעולם. ואוליך בתר אלין דמפתי לון מסטרא דנחש הקדמוני דאמרי לון השתדלון במלאכיא דממנן על ככביא ושמשא וסיהרא. ועל אלין דממנן על רוחין ושדין. למיהוי כאלקים יודעי טוב ורע, ועלייהו אתמר כה אמר יי למזבחים ולמקטרי לככבים ולמזלות ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתי. ודא איהו דמני קביה לאדם ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו וגו'. ב) ומכ"ף חייבא בהאי הוה משתדל ודור אנוש ודור המבול ודור הפלגה. וקביה אעקר לון מעלמא דין ומעלמא דאתי. ודא איהו כי ביום אכלך ממנו מות תמות. מות בעלמא דין ותמות בעלמא דאתי. וחובא דא גרים חרבנן בי מקדשא וגלות ישראל בין אומין דעלמא ואתקטילו מניהוה. דכל חד הוה מזבח ומקטר והוה נחתין חיילין דלעילא, וכד הוה נביא מייסר לון מה כתיב בהון ולא שמעו לקול נביא וחווה. ובמה הוה מייסר לון נביא. הוה אומר להון דיהון חזדין בתיובתא, ואי

(אמר המגיה ר"ש לקח משמעות הענין מפסוק אחד שהוא במלכים ב' כ"ג וכן עשה למטה באמרו (שם יז) ולא שמעו לקול נביא וחווה)

ואי לאו ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יכולה. ואינן הוּ מְזוּלָּזִין ביה והוּ אִמְרִין אֲנִן אֹמִינִן לְאֵלִין דְּמִמֶּנּוּ עַל מִטְרָא וּכְפִינֵן לְהוּן לְנַחְתָּא מִטְרָא. וְקִבְיָה אַחֲלִיף לְהוּן לְמִמֶּנּוּ בְּשִׁלְיָחוֹתֵיהוּן בְּגִינֵיהוּן. וְקִטִּיל לֹן וְחָרִיב בִּי מִקְדָּשָׁא בְּגִינֵיהוּן וְגִלּוּ יִשְׂרָאֵל בֵּין אֹמִין דְּעִלְמָא, וְדָא אִיהוּ חוּבָא דְאָדָם דְּגָרָם לִיה חוּיָא מִיְתָה לִיה וְלֵאמֹתִיהָ דְּפִתִּי לֹן בְּהוּא אִילְנָא הַהִ"ד כִּי יוֹדַע אֲלֵקִים וְכוּ'. וּבְגִין דָּא מְנִי קִבְיָה לְבַר נֶשׁ בְּמָה שְׁהוֹרֶשֶׁת הַתְּכוּנֹן אִין לָךְ עֶסֶק בְּנִסְתָּרוֹת.

אִמְר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּמָה הוּ נַחְתִּין אֵלִין חִיילִין. אִיל, בְּרִי. מָה אַתְּ חָשִׁיב דְּהוּ נַחְתִּין, וְדָאִי הָא רְזָא דְאִילְנָא דְעֶץ הַדְּעָת טוֹב וְרַע דְּלָא עֲתִיד קִבְיָה לְגִלְיָא לִיה מְפּוֹרְסָם לְעִלְמָא אֲלָא בִּינֵי חֲבֵרִיאַ עַד דִּיִּתִי דְרָא דְמִלְכָא מְשִׁיחָא. אִיל כִּיּוֹן דְאִיהוּ אַתְּגִלְיָא בִּינֵי חֲבֵרִיאַ מְאִי נִיהוּ. אִיל בְּנִי, מְמַרָּה מִתְנִין וְלִמְעֵלָה הוּהּ טוֹב, מְמַרָּא מִתְנִין וְלִמְטָה הוּהּ רַע. נְבוּכַדְנֶצַּר הוּהּ יָדַע בִּיה וְהָכִי עֵבִיד צִלְמָא דִּילִיה וּבִיה אֲשַׁתְּמוּדַע אִילְנָא דְטוֹב וְרַע הַהִ"ד (דְּנִיָּאֵל ב) רִישִׁיָּה דִּי דְהָב טַב חֲדוּהִי וְדִרְוּעוּהִי דִּי כֶּסֶף, עַד הַכָּא הוּהּ מִסְטָ דְטוֹב וּבְגִ"ד אִמְר דִּי דְהָב טַב. מְמַרָּה מִתְנִין וְלִמְטָה רַע הַהִ"ד מְעוּהִי וִירְכַתִּיהָ דִּי נַחֲשׁ, מִסְטְרָא דְנַחֲשׁ הַקְּדָמוּנִי. וְמָהִיא אִילְנָא נַחְתִּין נִשְׁמַתִּין דְּעָרְב רַב דְאִינֹן דְּעָרְבוּבִי דְטוֹב וְרַע, וְכִמָּה נִימִין תְּלִין מָהִיא אִילְנָא דְאִינֹן צְבָא הַשְּׁמַיִם דִּי מִמֶּנּוּ עַל כְּכַבְיָא וּמְזוּלִי. וְכִלְהוּ מְעוּרְבִי טוֹב וְרַע, וְהוּ עֲנַפִּין תְּלִין מָהִיא סְטְרָא וְמָהִיא סְטְרָא, אֵלִין מִמִּיתִין וְאֵלִין מַחִיין. אֵלִין שְׂדִים מִסְטָ דְשִׁמְאֵלָא, וְאֵלִין מְלֵאכִי מִסְטָ דִּימִינִי, וְהוּ יוֹדַעִין כָּל גּוֹזִין דְּעֲנַפִּין דְאִילְנֵי דְאִינֹן מְזוּלִי וְכַכְבִּים, וְהוּ לְקִטִּין עֲשִׁבִין כְּגוֹזָא דְאֵלִין גּוֹזִין. וְהוּ עֲבָדִין דִּיוֹקִנִין כְּפּוּם הַהוּא מְזוּל דְהוּ כְּעָאן לְנַחְתָּא לִיה. כְּגוֹן טֵלָה אוֹ שוּר אוֹ בְּתוּלָה אוֹ תְּאוּמִים דְאִיהוּ צוֹרֵת אָדָם דוּ (דָּף צ"ז ע"ב) פְּרָצוּפִין דְאִיהִי דִיוֹקָנָא דְנוֹקְבָא. אוֹ סְרַטֵן אוֹ אַרְיָה אוֹ מְאֻזִּים אוֹ עֶקְרָב אוֹ קֶשֶׁת אוֹ גָּדִי אוֹ דְלִי אוֹ דָּגִים, וְהוּ מְקַטְרִין לֹן בְּאֵלִין עֲשִׁבִין בְּכָל גּוֹזֵן. לְכָל חַד כְּפּוּם גּוֹזֵן דִּילִיה לְעִילָא, וְהָכִי הוּ עֲבָדִין דִּיוֹקִנִין דְצוֹרֵת חֲמָה וְלִבְנָה וְשִׁבְעָה כְּכַבִּי לְכַת. וְהוּ מְקַטְרִין לְכָל צוֹרָה דְהוּ כְּעָאן לְנַחְתָּא לְעִלְמָא. וּבְגִ"ד אַתְמַר עֲלֵיהוּ כֵּה אִמְר יי לְמִקְטָרִים וְלִמְזוּבְחֵי לְכַכְבִּים וְלִמְזוּלוֹת וְלִשְׁמֵשׁ אוֹ לִירַח אוֹ לְכָל צְבָא הַשְּׁמַיִם אֲשֶׁר לֹא צוִיתִי. אִיל מְאִי לְמְזוּבְחִים, אִיל לְכָל דִּיוֹקָנָא הוּ עֲבָדִין דְנִטְלִין בְּעִירִין אוֹ עוֹפִין כְּפּוּם הַהוּא מְזוּל וְהוּ דְבַחִין עֲלֵיהוּ, וְדָא אִיהוּ לְמְזוּבְחִים. וְהוּ נַחְתִּין לֹן וּמְמַלְלִין עֲמֵהוּן וְהוּ עֲבָדִי רְעוּתֵיהוֹן וְהוּ סְגִדִין לֹן וְהִימְנִין בְּהוּן, אִיל בְּמָאִי הוּ נַחְתִּין לֹן. אִיל בְּרִי הוּ יוֹדַעִין כָּל שְׁמֵהוּן דְשִׁמְאָ מְפָרֶשׁ, וְהוּ מְשִׁבְעִין לֹן, וְלִבְתַר עֲאֵלִין שְׁמָא מְפָרֶשׁ בְּפּוּמֵיהוֹן דְאֵלִין דִּיוֹקִנִין וְהוּ מְמַלְלֵן. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְקִרָא (יִרְמִיָּה כח) וְהוּצֵאתִי אֶת בְּלַעַן מִפִּיו, נִפְל שְׁמָא מְפָרֶשׁ וּמִיד נִפְלַת צִלְמָא עַל אֲנַפּוּהִי ג). אִיל רַבִּי אֶלְעָזָר וְכִי אִיךְ הוּהּ שְׁמָא דְקִבְיָה מְלִיל בְּהוּן. אִיל, בְּרִי, עַל הָאִי אַתְמַר (שְׁמוֹת כ) לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יי אֱלֹקֶיךָ לְשׂוֹא כִּי לֹא יִנְקֶה וְכוּ'. אִיל וְכִי יִכִּיל בַּר נֶשׁ לְאֹלִיף שְׁמָא דְקִבְיָה לְמַגְנָא. אִיל אִין. וְכְגוֹזָא דָּא מָאן דְאִפִּיק מְרִשׁוֹת הַיַּחֲד וְאֶעִיל בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים. אוֹ דְאִפִּיק זֶרַע מְנִיה מְאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ וְאֶעִיל בְּרִשׁוֹת נּוֹכְרָא, כְּאֵלוּ הָאִי נִטַּע אִילְנָא דְטוֹב וְרַע, וּבְגִין הָאִי בַד דְנִטַּע בּוֹזֵן אוֹ שְׁפַחָה אוֹ גוּיָה אוֹ נִדָּה אַתְמַר לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל. וְעַל בְּרִתָּא דְאֶתְעַבִּידַת כְּגוֹזָא דָּא אַתְקִרִיאַת מִסְכָּה. וְעֲלֵיהוּ אַתְמַר (דְּבָרִים כו) אֲרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶּסֶל וּמִסְכָּה וְגַר, וְשֵׁם בְּסַתְרָא. מְאִי בְּסַתְרָא בְּסַתְרוֹ דְּעִלְמָא. וּבְגִ"ד אִמְר קִבְיָה (שְׁמוֹת כ) לֹא תַעֲשׂוּן אֶתִּי אֱלֹהִי כֶּסֶף וְאֱלֹהִי זָהָב. וְהָכִי אֹקְמוּהוּ חֲבֵרִיאַ לֹא תַעֲשׂוּן אֶתִּי כְדָמוֹת שְׁמֵשִׁי שְׁמֵשִׁי אֹתִי (נִיָּא לְפָנֵי) בְּמָרוֹם לְצִירָא בְּסַתְרָא דִּילִי שׁוֹם צִיּוֹר אוֹ דְמִיּוֹן. דְכָל מָאן דְצִיּוֹר לְעִיל לְקִבְיָה בְּסַתְרָא (דְאִיהִי שְׁכִינְתָּהּ כְּלִילָא מְעֵשֶׂר סְפִירָאן) שׁוֹם צִיּוֹר וְצֵלָם וְדָמוֹת כְּגוֹזָא דְמְצִירִין בְּשִׁמְשִׁין דִּילִיה. נִשְׁמַתִּיהָ אַתְלַבֶּשֶׁת בְּהוּאָא צִלְמָא, כַּד נִפְקַת מָהִיא עִלְמָא קִלְא נִפְקַת לְגַבְהָ לְצִלְמֵי תּוֹקְדוֹן בְּנוֹרָא. וּבְגִ"ד אִמְר קִבְיָה (יִשְׁעִיָּה ט) וְאֵל מִי תְדַמְיוּנִי וְאִשׁוּהָ יֹאמַר קְדוֹשׁ. וְאֵל מִי תְדַמְיוּן אֵל וְמָה דְמוֹת תַּעֲרֹכוּ לוֹ.

וברי, ודאי כל מאן דאפיק מרשות הרבים ואעיל ברשות היחיד, או מרשר היחיד ואעיל ברשות הרבים, כאלו ערב שמא דקביה בע"ז ועביד אילנא דטוב ורע. ודא הוא רזא דהוה נפיק בלעז מפיו, דביה הוה אמר צלמא דנבוכדנצר אנכי יי אלקיך, ובג"ד לא תשא את שם יי אלקיך לשוא. ועתיד הקביה לאעקרא האי אילנא מעלמא ולאוקדא ליה בגינהם הה"ד (שם כ) והיה החסן לנערת וגו'. א"ל ר' אלעזר, איכ אסיר לעמא לאשתמש בשום מלאך ולא בשמא בעלמא בתר דאית ערבוביא. א"ל ברי. לאו הכי, דהא אמר קביה לאדם מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל. א"ר אלעזר, האי הוה קדם דחאב, בתר דחב ונחית מאתריה אתערב באילנא דטוב ורע. א"ל ודאי הכי הוא, ובזמנ' דישאל אינון בגלותא כאלו הו מעורבין באילנא דטוב ורע. ובג"ד אוקמוהו קדמאין ישראל בגלותא עובדין ע"ז בטהרה הם. אבל אליו דידיעין אילנא דקביה דאיהו עץ החיים נטוע בגן דיליה דאיהו שכינתא דיליה דאתמר בה (תהלים ה) לא יגורך רע, יכלין לנחתא חילא מתמן לגבי שכינתיה בלא ערבוביא כלל. בכל פקודא ופקודא איהו עץ פרי עושה פרי (דף צ"ח ע"א) למינו נטוע בגן בלא ערבוביא כלל. ובג"ד אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא אתמר ביה למינו, אבל מעורב מין דלא במיניה. ובגיניה אתמר (ויקרא יט) שדך לא תזרע כלאים וכו' שעטנו לא יעלה עליך. זכאה איהו מאן דסליק אמונה דקביה דאיהו שכינתיה כלילא מעשר אמירן במחשבתא חדא ברעותא חדא בלא ערבוביא כלל. דכל ספירה וספירה נטועה ביה. ואיהו גן. דכלהו ספירן בה אינון חד. וכל חד עביד בה פרי. למינו. איהי מין דכל חד וחד לא נפיק מניה זרעין לבר. הכי צריך בר נש דלא אפיק זרעא לבר מבת זוגיה דאיהי מין דיליה יחודא דיליה. ובההוא זמנא דצריך בר נש ליחדא לקביה בשכינתיה צריך להפשיט מניה כל מחשבין דאינון קליפין דאתמר בהון (משלי יט) רבות מחשבות בלב איש. ולסלקא שכינתיה לגביה במחשבת' חדא הה"ד ועצת יי היא תקום. כגוונא דבר נש דמתיחד בבת זוגיה ואתפשט מלבושו (ה) למהוי עמה חד הה"ד והיו לבשר אחד. הכי צריך לאפשטא מניה כל מחשבין אחרנין בזמנא דמיחד לקביה בכל יומא תרין זמנין שמע ישראל יי אלקינו יי אחד.

תקונא שתין ושבעה ליום ל"ד ה' תשרי

בראשית ברא אלקים, דא מטטרין, דברא ליה קביה קדמון וראשית לכל צבא השמים דלתתא. ודא איהו אדם (כ) הקטן. דקביה עבד ליה בדיוקנא וציורא דלעילא בלא ערבוביא. ועליה אתמר תוצא הארץ נפש חיה למינה, ואיהו עץ פרי עושה פרי למינו כגוונא דלעילא. ווי מאן דעביד ערבוביא לעילא ולתתא. דהאי איהו אילנא דערבוביא. ערבוביא מאילנא דמותא. בגין דא אתקרי מטה דאתהפך לנחש לאלקאה ביה לחייביא. ומאן איהו דאפך ליה, קביה דשליט עליה, והא אוקמוה. א"ל ר' אלעזר, אבא, כיון דקביה הוה ידע דאילנא דא הוה עתיד לגרמא מיתה לאדם [ולכל דרין דעתידין למהוי אבתרי], (כתי אמאי ברא ליה א"ל וא"כ) אמאי ברא ליה לאדם דעתיד למחטי קמיה. א"ל, ברי. דיוקנא דלעילא לא הוה שלים עד דברא לאדם דהכי הוה אדם דלעילא (כ"י לגבי אדם דלתתא) כגוונא דנשמתא לגבי גופא, וכמה דלא אית עובדא לנשמתא בלא גופא, הכי הוה צריך למעבד דיוקנא לתתא לאפקא ביה עובדא, וכלא כגוונא (כ"י כעובדא) דלעילא. אד"ם איהו לחשבן זעיר (ב) דחנורף ט, [ט] נקודין, פעולה דיליה שכינת' כלילא בכל (כ"י מכל) אתוון דאורייתא, וכלא כגוונא דלעילא. אדם דלעילא לא הוה שלים בלא נוקבא הה"ד זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם. אדם דכר ואדם נוקבא. וכד אתברי אדם דלתתא דאיהו נוקבא הה"ד ויברא אלקים את האדם בצלמו, אשתלים דיוקנא דלעילא, ודא איהו רזא כי לא המטיר יי אלקים וכו'. ואמאי, בגין

דאדם אין. ובג"ד מוכרח הוה אדם למברי ליה לאשתלים ביה דיוקנא דלעילא, ונוקבא בהא [דהאי] אדם, בה הוה חד, הה"ד כי אחד קראתיו וגומר. ודא רזא דנשמתא. לבתר אמר לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. דא גופא דאיהו עבד שפחה כליל מטוב ורע. בגין למהוי ליה אגרא ועונשא, ובגינה אמר ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב את המות ואת הרע, וא"ל ובחרת בחיים, דאם לא יהבה בידיה לא הוה ליה אגרא ועונשא והוה כבעירא. (דף צ"ח ע"ב) ועם כל דא אחזי קב"ה ליה כל מה דאירע ליה, אם הוה מטה כלפי חסד דהוא כלפי זכו, או אם הוה מטה בה כלפי חובא. דאי קב"ה בעא במיתתיה לא הוה אחזי ליה תרין אורחין דיליה דאינון מות וחיים ביד לשון. ואחזי ליה דלא הוה מערב טוב ברע דאפריש לון קב"ה. כד"א ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. (ורזא ג) דמלה (שמות כו) והבדילה הפרכת לכם. והכי עבד קב"ה בגופא דבר נש טרפשא דאפריש בין דרגין דאילנא דטוב ובין דרגין דאילנא דרע. ומני ליה דלא לערבא טוב עם רע. כד"א ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. קב"ה מני ליה לאסתמרא מניה, ולבתר אמר איהו האשה אשר נתת עמדי וגו'. אדהכי הא סבא חד אזדמן ליה, ואמר ר' ר' הא חזינא קרא דאמר באורייתא אדם כי ימות באהל. והא אורייתא קדם דאתברי עלמא הות. וחזינא דעלמי אקדים לאדם. דכל עלמי וצרכוי אתבריאוו קדם דאתברי אדם. אי הכי מאי תקנתא אית הכא. א"ל, סבא, והא כתיב דנשמתי דצדיקיא אתבריאוו קדם דאתברי עלמא כד"א בראשית ברא אלקים, ולית ראשית אלא נשמה דאתמר ביה נר יי נשמת אדם איהי נשמתא דאדם דלעילא. אלא אית אדם ואית אדם. אית אדם דאיהו אדם דנשמתא. ואית אדם דגופא דאתמר ביה אדם להבל דמה. ועליה אתמר (במדבר יט) אדם כי ימות באהל. ועליה אתמר (ירמיה יז) ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרועו, ודא סמאל אדם בליעל איש און, ואית ליה תרין נוקבין בישינ, ועלייהו אתמר (ויקרא כא) על כל נפשות מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא. ולית אביו אלא קב"ה, ולית אמו אלא שכינתא. [א"ל] וכי לא אתמר בקב"ה ובשכינתיה (ירמיה כו) הלא כה דברי כאש נאם יי מה אש אינו מקבל טומאה הכי איהו לא מקבל טומאה. א"ל והא כתיב את מקדש יי טמא ודא שכינתא. א"ל [אלא] ודאי דקב"ה ושכינתא לא מקבל טומאה, אבל כל מאן דסאיב אתר דאיהי שריא ביה אתחשיב ליה כאלו עביד ליה. ובג"ד לאביו ולאמו לא יטמא ולית אביו אלא קב"ה ולית אמו אלא שכינתא ודא איהו רזא מאן דאעיל מר"ה לרשות היחיד. ובג"ד אמר ולא תחללו את שם קדשי. ודא אדם דאיהו רשות היחיד דאיהי יקריק יחידו דעלמא, ודא איהו אדם [דנשמתא] (ובגין דא לאביו ולאמו לא יטמא. ודא איהו רזא מאן דאעיל מרשות הרבים לרשות היחיד. ובגין דא אמר) אדם כי ימות באהל, דא אדם בליעל, ומסטרא דא בר נש רשע קרוי מת מעיקרא מקמי דאתברי עלמא. אבל לא אתמר על אדם דאיהו מסטרא דקודשא. וכמה טפשינ אינון בעלמי דאמרין הא קב"ה גזר על בר נש דימות הה"ד אדם כי ימות. ואיך אמרין דלא יהא מיתה מיניה, ווי לון דטב לון דלא אתבריאוו בעלמא, דאלין אינון דשוין לון שוין לאדם דאתקרי ישראל, ולאדם בליעל, ואמרין כאדם טוב כחוטא, כולהון שוין, יהיו כמוץ לפני רוח אלין חייביא דאמרי הכי, ומלאך ה' דוחה מנייהו, דאית אדם דאיהו ישראל, ואית אדם דאיהו מלאך ודא מטטרון. ואית אדם בדיוקנא דקב"ה דאיהו אצילותיה ודא יר"ד ק"א ואיז ק"א. ולית ליה בריאה ויצירה ועשייה אלא אצילותא. ובאתר דא לית חטא ולא מות הה"ד (תהלים ה) לא יגורך רע. ועל האי אדם בליעל מני קב"ה דלא למיכל מניה ודלא לערבא ליה עם טוב דהאי איהו כמאן דערב כספי עם עופרת. ודא גרים בלבולא בפמליא דלעילא. וערב חשוכא בנהורא. מה דאפריש קב"ה. כד"א ויבדל אלקים בין (דף צ"ט ע"א) האור ובין החשך. ולא עוד אלא מאן דאעיל זרעיה בנדה או שפחה או גויה או זונה כאלו מערב מה דאפריש קב"ה דכתיב ויהי מבדיל בין מים למים. דאינון מי נדה למי דכ"א, דדא אסור ודא מותר

מותר, ודא כשר ודא פסול, דא טומאה ודא טהרה. אלין אינון שית סדרין דאתיהיבת (בהון משנה) (סי' למשה) ד) לאפרשא בין טוב לרע דערב לון אדם ודרין דאתו אבתריה.

תקונא תמניא ושתין

בראשית ברא אלקים. מאי אלקים. (בראשית א) להט החרב המתהפכ' לשמור את דרך עץ החיים, מטה האלקים ודאי, ודא מטטרין. והא אוקימנא (א) ליה דאתהפך מדינא לרחמי, וביה אשתניו (נ"א אשתכחו) כל דיוקנין דלא דמו דא לדא. כד אתהפך מימינא לשמאלא אחזי פרצופא דשור. וכד אתהפך משמאלא לימינא אחזי פרצופא דאריה. וכד אתהפך מתרוייהו למערב אחזיר אנפוי ואתהפך לנשר (נ"א לאדם), וכד אתהפך מתרוייהו למזרח דאיהו באמצעיתא אתהפך לאדם (נ"א לנשר), מלמטה [ולמטה] לנשר, לית דיוקנא בעלמא דלא אשתמודע ביה. י"ב מזלות אתחזיין ביה, וכל דיוקנין דמלאכיא ודיוקנין דנשמתין ודיוקנין דכל מה דאתברי בשמיא ובארעא. [לאו איהו דיוקנא דאדם שלים בכלא תקונין, אלא אם הוא] [נ"א כלא הוה] כליל בשמיא וארעא ושמש' וסיהרא וככביא ומזליא וכרסייא ומלאכים, וג"ע וגיהנם מסטרא דתרוייהו אתיהיב יצה"ט ויצה"ר, ג"ע מצא אשה מצא טוב. גיהנם ומוצא אני מר ממות את האשה. ותרוייהו בלבא, לב חכם לימינו, ולב כסיל לשמאלו.

תקונא שתין ותשעה ליום ל"ה ו' תשרי

בראשית ב', תרין חכמה ותבונה [ובינה]. תליתאה (משלי א) יראת יי ראשית דעת. ובהאי דעת אתמר והאדם ידע את חוה אשתו, דלית זוג אלא (א) בדעת דאיהו עמודא דאמצעיתא. יחודא דאבא ואימא. [וכמה דעמודא דאמצעיתא יחודא דאבא ואמא] הכי איהו לתתא צדיק יחוד' דעמוד' דאמצעיתא ושכינתא דלתתא. וגוף וברית עלייהו אתמר (שמואל ב) כי אל דעות יי וגו'. ותרוייהו עדות. דלית עדות פחות מתרין. והא בן איהו יחוד דאבא ואימא. איהו עמוד סביל כלא. כגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון דעלמא על חד סמכא קיימא. כד"א (משלי ט) וצדיק יסוד עולם. הכי אבא ואימא סמכין על עמודא דאמצעיתא, ואיהו יחוד בין אם ובת כגוונא דא קר'ק, וביה אתעבידו ה"ה אחד אחד. י"ג הכא וי"ג הכא, ואיהו ו' יחוד דתרי אחיות. כגוונא דא ויצר יי. דא רזא דא. י' לעילא י' לתתא ו' באמצעיתא, יחודא דתרוייהו כלה וחמותה (ה' מן אלקים ו') [נ"א ה"י מן אלקים (ו') מלא] כללא דתרוייהו. ה"ה אמא וברתא. ו' בין תרוייהו. לעילא לית ערוה ובאתר דא אמר לא תדמה ליוצריך לתתא. בר מאתריה אמר לא תקרבו לגלות והא אוקימנא לעיל (ב) ועוד אשכחנא רזא עלאה, ערוה ער ו"ה. כד ו' בין ער דאיהו רע, אתעביד עור, הה"ד ויעש יי אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. ועלייהו אתמר ולפני עור לא תתן מכשול, (דף צ"ט ע"ב) דהא [דאיהו] רע מן עור, איהו ערוה דאפריש בין ו"ה דאינון אח ואחות. כד אתלבש אילנא דחיי באילנא דטוב ורע, הה"ד ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע. בזמנא דאיהו (סי' דהאי) ער בין ברא וברתא, לא תקרבו לגלות ערוה, לא תקרבו ו' לה' דלא אתגליא רע בינייהו דאיהו אחר, דעליה אתמר וסוד אחר אל תגל (ג). עריה תעור קשתך, ער יי, רע בזמנא דאיהו בין י"ק. ההוא רע לא תקרב ו' בה'. והאי איהו קליפה דערלה, עיר מן ערלה ר"ע. אדם בהאי חאב כמה דאוקמה מארי מתני' אדם הראשון מושך בערלתו הוה. ודא גרים עריין בעלמא. ובג"ד עריה תעור קשתך. תעור איהו ערות בהפוך אתון. באן אתר, קשתך דאיהו קשת הברית. דעליה אתמר ותלד רחל ותקש בלדתה תקיש איהי קשית, (ורזא דמלה (בראשית ד) בעצב תלדי בנים), ומתמן אמרה חנה (שמואל א) אשה קשית רוח אנכי. ודא רזא (בראשית ט) את קשתי נתתי

תקוני תקונא שתין ותשעה [דף ל"ט מ"ב ק ע"ח] הזהר רנט

נתתי בענן. ואוקמוהו חברייא מלה דאקיש לי. מוקש כתיב ביה. דביה הוה מוקש לאדם קדמאה. כמה דאוקמוהו אדה"ר מושך בערלתו הוה. ומה דנטיר ליה איהו בהקש [אלי] בשותפו עמי בדיוקנא ^(ד) דילי, עלה [עליה] אתמי ויברא אליקים את האדם בצלמו. בגין דמאן דנטיר ברית זכה למלכות. הרי איהו בהקש לי בשותפי עמי. ואם לא נטיר ליה אתחזר קיש, קשה ליה קשה לאת ה'. ועל האי קש אתמר ובית עשו לקש ^(ה). ואיהו לקיש בהפוך אתון שקיל. ואיהו שקל לצדיקים דנטרין ברית שקל הקדש. ווי למאן דלא נטיר ליה, וזכאה איהו מאן דנטיר ליה. ומאן דנטיר ברית האי (איהו) עד עליה. ע' מן שמע, ד' מן אחד. ואי לא נטיר ברית פרח מניה קוצא מן ד' מן אחד ואשתאר אחר עד. עד) (כאן חסר).

והאדם ידע וכר. קם סבא פתח ואמר ר' ר', ועד הכא לא הוה ידע אדם לאנתתיה. אלא בזמנא דחאב אסתלק שכינתא מאתרי, והכי אוקמוהו מארי מתני' בזמנא דלית שכינתא באתרה אסור בתשמיש המטה. בגין דעלה אתמר (שם ^{טו}) וישתחו ישראל על ראש המטה. ומאן אתר אסתלקת, מימינא ומשמאלא דתמן הוה [הות], ודא הוא רזא דעיבור (ס"א ויעבור) ע"ב רי"ו, חסד גבורה. ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין הנותן מטתו בין צפון לדרום הויין ליה בנים זכרים. ואיהו גרים דאסתלק ההיא מטה מתמן. הכי אסתליק איהו מתשמיש המטה. ובתר דקביל עונשיה אתחזר מטה לאתרהא, בההוא זמנא והאדם ידע את חוה אשתו. ועוד והאדם ידע את חוה אשתו, אית ידיעה לטב, ואית ידיעה לביש, כגון וידעו כי ערומים הם. וכגון (יחזקאל ^{טז}) ואת ערום ועריה ^(ז). ערום מאורייתא דבכתב ועריה מאורייתא דבע"פ. ועוד והאדם ידע, כגון ומדרכי ידע את כל אשר נעשה, הכי אדם ידע דגרי אפרשר בין קביה ובין שכינתיה, דאדם חאב במחשבה, וחווה חאבת במעשה, בההוא אתר דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה, בההוא אתר דאיתנטיל נשמתיה בארח אצילות תמן חאב. וחווה במעשה דיליה, דאיהי כח דיליה, כ"ח אתון דמעשה בראשית. וכלא חכמ"ה כ"ח מ"ה. ועוד והאדם ידע ^(ז). ידע חובא דיליה, במאי, בקין, כד"א ותהר ותלד את קין. בגין דעליה אתמר (ישעיה ^{טו}) כי משרש נחש יצא צפע דאיהו וזהמא דאטיל נחש בחוה. והוה ידע וזהמא דיליה דאתפשט עד קני חותן ^(ח) משה, וכד חמא גלגולא ותיובת' דיליה תמן, אמר קנתי איש את יי. כען ידענא ליה דקנתי ליה בקני חתן משה ורוחנא ליה (דף ק' ע"א) תמן, ובג"ד אתמר קנתי איש את יי ודא איהו רזא ^(ט) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו', א"ל ר' שמעון, סבא סבא, ואמאי טרח קביה בהון לאייתאה לון בגלגולא. א"ל בגין יקרא דצדיקיא לאעברא חובא מבנייהו. דעד דקין תב בתיובתא פגימו דאדם לא אשתלים. ובג"ד ליקרא דיליה טרח קביה בקין. והכי בכל רשיעייא דאינון בני צדיקייא. א"ל ומאי איהי וזהמא דאטיל נחש בחוה. א"ל, דא ליליית, טפה סרוחה, איהי וזהמא, ואיהי שאור שבעיסה, דאתמר עלה מי מעכב שאור שבעיסה, ואיהו איבא דסמא"ל דאתמר ביה ותקח מפריו ותאכל, דא מות דאתמר עלה (משלי ^ה) רגליה יורדות מות. ואיהי טפה בישא. וזהמא דאל אחר. סם מות. וזהמא. וערלה דאילנא דמותא. ובגינה אוקמוהו מארי מתניתין אדם מושך בערלתו הוה. ותוסף ללדת את אחיו את הבל. פתח ואמר (תהלים ^{קד}) תוסף רוחם יגעון ואל עפרם ישובון. הכא רמז גלגול' דצדיקי, ואחיו ליה [לה] קביה גלגולא דיליה בכל דרא ודרא. איך הוה אזיל מצדיק לצדיק עד שתין רבוא. עד דמטי לההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר. בשגם זה הכל ואוקמוהו קדמאי בשגם דא משה. ומיד דחמא [דחמאת] דעתידה אורייתא לאתיהבא על ידיה, אוסיפת בגיניה כמה קרבנין לקביה וכמה צלותין ובעותין. ודאי איהו ותוסף ללדת, ובג"ד אתמר ביה (שולח ^א) דור הולך ודור בא. ולית דור פחות מששים רבוא. ^(י) ולעילא דור הולך דא ר' דסליק לשתין רבוא בשית ספירן. והארץ לעולם עומדת דא שכינתא דאיהי עומדת ליה. ואיהי שעתא דקיימא ליה. ובגינה אתמר לית מזל יומא גרים

מזל שעתא גרים. ולית לכל בר נש קיימא שעתא. דהא אית בר נש צדיק דלא קיימא ליה שעתא. דלא קיימא שעתא אלא לבעלה. והאי שעתא מינה בני חיי ומזוני לבר נש. ובגיד אוקמוה מארי מתני בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא. מאי מזלא דילה בעלה. ולבעלה לית מזל כמה דאוקימנא אין מזל לישראל. ואעיג דכלא תליא יא במזלא אפי' ס'ת שבהיכל. היכל שכינתא תתאה, ספר תורה צדיק. ותריסר מזלות אינון. ואינון ר'ו (דאשתכח ר') [נ'ל דאשתכחון] [מאת א'. ודא רזא דואיו וא', תמן ר' עלאי דאיהו מזלא עלאה דסליק במחשבה], (דאיהו א' תמן ר' דאמצעייתא דאת א' איהו מזלא דכלא דסליק באת ר' עלאה דאיהו ברישא דאת א'). וכד סליק במחשבה אתמר ישראל עלה במחשבה דאיהו ר' דעל רישא דא'. ובגיד לית מזל לישראל. [דהא במחשבה סליק, וכל מזלא איהו ממנא על שעתא. וי"ב מזלות] (דאיהו מזלא דכלא וכל מזלות מניה תליין) דאינון ר' ר'. די ממנן על תריסר שעתי דאינון ה"א היא. זכאה איהו מאן דקיימא ליה שעתא, דאיהו גלגול דכלהו דא ר' דאיהו גלגל. ועם ר' אתעביד גלגול, דאיהו ברזא דס'ו מן יסוד, דאתמר ביה (בראשית מו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה ששים ושש, לאתערותא דעמודא דאמצעייתא ששים. לאתערותא דצדיק ושש. וכלא אתרמיז בצדיק דביה גלגול, ועוד יסוד תמן יו"ד דאתגלגל ביה ונח מכל גלגולין דאתגלגל, ובגיד ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. ואות ר' דגלגול ביה סליק צדיק לשתי רבוא. בצדיק אינון שית. ובעמודא דאמצעייתא סליק לשתי. ובכתר עלאה דאיהו א' סליק לשתי רבוא. ודא איהו דור הולך ודור בא. א"ל ר' שמעון, והא סבא אמר דאיהו גלגול (דף ק' ע"ב) ביסוד איהו. ותמן ר' דמתגלגל ביה ושריא עליה ונח ביה מההוא טרחא דגלגולא דטרח בשית יומי. דסלקין לשית באת ר'. ולשתי ב' שית זמנין עשר. ולשית אלפין באלף, ולשתי רבוא בכתר עלאה, ודא איהו דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת, ובכל זמנא דאתי ואזיל שעתא קיימא ליה ההי"ד והארץ לעולם עומדת. דלהאי בת זוגיה קיימא ליה בכל אתר ובכל גלגולא ובכל שעתא אעיג דאזיל ואתי בכמה גלגולין. האי איהו צדיק וטוב לו. ולמאן דשעתא דיליה לא קיימא ליה, אלא שעתא אחרא דלאו בת זוגיה קיימא ליה והאי איהו צדיק ורע לו. כמה דאוקמוה מארי מתניתין כל מי שדוחק את השעה השעה דוחקתו. א"ל ר' אלעזר, והא ר' פדת צדיק גמור הוה, ואמאי לא נפל בשעת' דיליה דאיהו בת זוגיה בן גילו. א"ל, ברי. אית גלגולא דמחייב ליה דנפיל במזליה דאיהו בן גילו דאתמר ביה (דברים ה) ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם, דאיהו שעתא דמזוני ושעתא דחיי ובני. ואית גלגולא דמחייב ליה דלא נפיל בשעתא דמזוני דאיהו בת גילו אעיג דעביד כמה זכחן בעלמא. ובגיד אוקמוה מארי מתניתין בני חיי ומזוני לאו בזכותא תלי' מלתא אלא במזלא תליא מלתא. דגלגולא גרים ליה כאלו במזלא תליא מלתא. ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא והדר אנרייה ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני. הכי שמענא, בודאי דכל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו, דא גופא דבי' דאתקרי עולם קטן, ובג'כ אתמר אי בעית דאחריב לעלמא ואייתי ליה בגלגולא אחרא ואולי דנפלת בשעת' דמזוני, אדהכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית לגביה ואמר. עולם דכל צדיק, דא שכינתא, כד אסתלק מינה עמודא דאמצעייתא ואשתארת [אשתארת] חריבה. ובגינה אתמר תבעי דאחריב עלמא. דכל ספירה וספירה אתקריאת גלגל. ועם ר' איהו גלגול, ושית ספירן באתון [באות ר'] סלקין לט' רבוא. ודא איהו דור הולך ודור בא, ולית דור פחות משתי רבוא. והארץ לעולם עומדת דא שכינתא דאיהו אתקריאת אולי. ועלה אתמר כולי האי ואולי דזכי לשעתא דמזוני. ועלה אתמר (דניאל ה) על אובל אולי. דכבר אתחייב קדם דייתי לעלמא דאיהו שכינתא תתאה. הא אתחייב בספירה דאיהו לעילא מניה, עד דאתתקן לההוא אתר דאתנטיל בר נש נשמתיה לית ליה תקנה בשכינת' תתאה דאיהו שעתא דכלהו, ובגיד שעתא

לא קיימא ליה. ואם תליא במזלא עלאה. אפילו דיעביד כמה זכון לאו בזכות תליא מלתא דהא מחוייב איהו מלעילא. אר"ש מהכא משמע גלגולא דתליא בשכינתא דאיהו במיניה. אבל אם אחרת יקח לו אם ההוא רוחא יתי בגופא אחרא דהא לאו איהו מיניה, מה כתיב ביה קיימא ליה שעתא תמן. ואיהי בת זוגיה אמר ודאי קיימא ליה שעתא דאיהי בת זוגיה דאתגלגל עמיה. אם לא קיימא ביה שארה כסותה ועונתה לא יגרע. שארה, דא גלגולא קדמאה שאר בשרו. כסותה, כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו דא גלגולא תניינא. ועונתה, אדם יחודא דיליה דאיהו גלגולא תליתאה. אר"ש סבא סבא פתח מילין יתיר דהא סתימין מילין דילך. א"ל ההוא סבא, שארה, דא מזונא מסטרא דימינא דמתמן כל מזונא קא אתיא. הה"ד (תהלים קמה) פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון, כסותה, מסטרא דשמאלא דאיהו כסות עינים דמתמן עריין לשמאלא בגין דסטרא שמאלא תמן פגימו. הה"ד מצפון תפתח הרעה. ובג"ד אתמר ביצחק ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות, תמן צריך כסוייא. ומשה בההוא אתמר ביה (שמות ג) ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלקים. ובג"ד ציצית ותפילין אינון כסוייא דילה יב) הה"ד כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו (ובעור דתפילין כסותה לבדה היא שמלתו לעורו) (דף ק"א ע"א) בעור דתפילין. כסותה. על ד' כנפות אשר תכסה בה. ועונתה, מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו ישראל. שמע ישראל. לתמן יחודא דילה. הה"ד ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף יג). דהן (איוב לג) כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. אבא דאיהו חכמה, באלין תלת נחית בגלגול. והא כתיב באדם וחוה דסלקין במטה שנים וירדו ז', אמר ודאי הכי איהו. דאינון אדם וחוה קין ותאומתו הבל ותרין תאומותיו. וקין בגין דהוי להבל ב' תאומות וליה לא הוה אלא חד, קני להבל, ודא גרים ליה כי שבע יפול צדיק וקם. דחב בשכינתא דאיהי בת שבע. ובג"ד נפל בשבע, דאתתא גרים לה מתה. ודא ירידה דיליה דנחיתת שכינתא תתאה מאתרהא. ולבתר דאשתרש בה (ג"א דאשתמש בהאי) אילנא ונחית תמן נביעו למעבד איבא דאיהו פריה ורביה. דא גרים אדם דאתברי בדיוקניה דאסתלק נביעו משכינתא תתאה ומשבע דרגין דילה. לבתר דנחיתו תמן כלא סליק לאתריה ורזא איהו וקם. ומאי הוה נביעו דאסתלק מניה. ו דאסתלק עד אין סוף דאיהו מזלא עלאה דנחית ליה ו דאיהו אבא לאתריה, ולבתר סליק אבא כל בריה לאתריה (ג"א דנחית לון דאיהו אבא לבריה ולבתר סליק אבא מבריה לאתריה). (כל זה מיותר דאיהו שעתא דקיימא ליה. זכאה איהו מאן דקיימא ליה ולא דחיקא ליה שעתא כמה דאוקמוה כל הדוחק את השעשה שעה דוחקתו. והא ר' פדת דדחיקא ליה שעתא. א"ל קביה אי בעית דאחריב עלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני. א"ל בוצינא קדישא כולי האי אמאי. א"ל דא רזא רברבא. שמענא דבר נש דאתי בגלגולא ואתחייב למארי' קדם דייתי לעלמא אעיג דיעביד כמה זכון לאו בזכותיה תליא מלתא דהא מזליה גרים ליה. ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני. בודאי הכא שמענא דכל צדיקא וצדיקא אית ליה עולם בפני עצמו ודא גופא דבינ דאתקרי עולם קטן. ובג"ד אמר אי בעית דאחריב לעלמא ואייתי ליה בגופא אחרא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני א"ל והא כתיב (שמות גא) אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע, והן כל אלה יפעל אל וכו' (שם) ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. א"ל ודאי אתגלי הכא רזא עלאה כמה דאוקמוהו מארי מתניתין אשתו כגופו דמיא. ואשתכח דאיהי חיים דיליה הה"ד (קטלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת. (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה ואיהי פרנסה דיליה. הה"ד ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם וכו' ומינה בני חיי ומזוני. ע"כ) ולקבל אלין גלגולין שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה. שנוי מקר' כגוני' דקביה דאתמר ביה (ישעיה ט) הנה י"י יוצא ממקומו. וכד נפיק אשתני מדינא לרחמי ומרחמי לדיני' כמה דאוקמוהו מארי מתניתין לא כשאני

נכתב אני נקרא בעולם הבא דאיהו אתר"י נכת' ביקר'ק ונקרא ביקר'ק. בעולם הזה נכתב ביקר'ק ונקרא באדני דא שנוי מקום לבר מאתריה דאיהו עלמא דאתי. עלמא דאתי לית ביה שנויא הה"ד אני יי לא שניתי נכתב בשם יקר'ק ונקרא בשם יקר'ק אתקרי יקר'ק רחמי. לבר מאתריה אשתני ואתקרי אדני ואתקרי דין. ודא רזא עומד מכסא רחמים ויושב על כסא דין. שנוי השם דא מצפ"ץ דאיהו באת בש יקר'ק. שנוי מעשה דא שבת דצריך כל כלאחר יד כל דאיהו צדיק אחר יד דאיהי שכינתא דא שנוי מעשה. ובזמנא דאיהו כלאחר יד לית תמן סגידו דאתמר ביה כל הכורע כורע בברוך תעלא בעידינה סגיד ליה בזמנא דאיהו כלאחר יד אתעביד זנב ועכ"ד דאמר תעלא בעדינה סגיד ליה באתריה אבל חוץ מאתריה הוי זנב לאריות ואל תהי ראש לשועלים דהא צדיק גמור אציג דנחית מדרגיה ואתעביד זנב לאריות עליה אתמר לא ראיתי צדיק נעזב מאי זנב דיליה ההיא קוצא (דף ק"א ע"ב) דאת ד' מן אח"ד דאיהי י' זעירא שכינתא תתאה עליה אתמר כי שבע יפול צדיק וקם. ת"ח גלגול דאת ר' איהו דנפיק בשעתיה דעליה אתמר מזל שעה גורם כמה דאוקמר אין מזל יום גורם אלא מזל שעה גורם, באברהם מה כתיב ביה כד אתיא בגלגול' וישכם אברהם בבקר אל המקום ובגין לאקדמא לה. יצחק מה כתיב ביה בגלגולא ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, נפק לגבה לחקלא בגין דאתמר ביה מי יתנני במדבר מלון אורחי, חד אקדים לפשפשא בה בצפרא, ותנינא לפשפשא בה ברמשא. יעקב מה כתיב ביה ויפגע במקום פגע בה, זכאה איהו מאן דפגע כגון יעקב דעליה אתמר וילן שם, וההוא לינה איהו לוייה מיד דאערע בה ויפגעו בו מלאכי אלקים. ועכ"ד דפגע בה הוה נטיר לה ולא אתאחד עמה, עד דאתא בעלה ודא איהו וילן שם כי בא השמש י' דבגני' ויזרח לו השמש דאיהו משה דאתא ביה בגלגולא רוחיה דמשה, ובגין דא יעקב ומשה הו קיימי בדרגא חדא בעמודא דאמצעיתא אבל דא בגופא ודא בנשמת' (י) ובג"ד לית שעתא קיימא לכל בינ דאיהי שכינתא בלא בעלה ובג"ד כד דחיקת ליה שעתא לר' פדת ואמר אי בעית דאחרבי לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני ואולי דנפלת מאי ואולי אלא ואולי אי בעי קביה דנפלת בשעתא דמזוני דהא אתתיה עביד ואולי אי בעי בעלה דהוי קיימא מה דאיהי עבידת בלא רשותא דבעלה ובגוונא דא לית שעתא קיימא דאיהי שכינתא דההוא בר נש אלא אם ייתי בגלגולא בההוא בינ דההיא שעתא ורזא דמלה בזאת יבא אהרן אל הקדש ובלא בעלה אתמר ואל יבא בכל עת אל הקדש והזר הקרב יומת ולית מיתה אלא עניותא והאי זר לאו כזר אחרא דמום זר אלא זר מבעלה זכאה מאן דאיערע בשעתא דאתברי מר ימי בראשית דכל נשמתא אית לה עת חזן בגלגולא כמה דאמר קהלת לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים ודא שכינתא תתאה דאיהי זמן ועדן לכל ספירה וספירה ולכל גלגולא וגלגולא ואיהי עדן ועדין ופלא עידן דכל עדין שפיר מאי ופלא עדן אלא כגון פלא המנחה בשמאל' אתפלגת לדיני' ובימינא לרחמי בעמודא דאמצעיתא אשתלימת וכד אתפלגת בימינא ושמאלא אתמר בה לאסת' (אסת' ה) מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש (י) ואיהי בת יקר'ק פלגו דילה יד ימין ופלגו דילה יד שמאל ולקבל תרוייהו אדכר קהלת בה כיח זמנין עת הה"ד עת ללדת ועת למות עת לטעת וכר ואינון י"ד י"ד. יד ימינא רחמי ללדת לטעת לרפוא לבנות לשחוק לרקוד כנוס אבנים לחבוק לבקש לשמור לתפור לדבר לאהוב שלום. יד שמאלא דינא למדן למות לעקר להרוג לפרוץ לבכות ספוד להשליך אבנים לרחוק לאבד להשליך לקרוע לחשות לשנוא מלחמה. יד ימינא איהי פשוטה לקבל שבים דכתיב ובני ישראל יוצאים ביד רמה ימינך יי נאדרי בכח יד ימינא רחמי. יד שמאלא דינא דכתיב הנה יד יי הויה. (י) יד יי היתה בם להמם. ובג"ד אית עת רצון. ואתמר בה בזאת יבא אהרן אל הקדש. ואית עת דדיני' דאתמר בה (ויקרא י) ואל יבא בכל עת אל הקדש (י) ובג"ד אינון כיח יומי דסיהרא. (י) י"ד יומין איהי

תְּקוּנֵי תְּקוּנָא שְׁתֵּין וְתַשְׁעָה [דף ק"א ע"ב וק"ב ע"א] הַזֶּה רַסג

שְׁלִימְתָא וַיֵּד חֶסְרָה. וְאִמְן דַּתִּילִיד בְּיוֹמֵי שְׁלִימוֹתָא אִיהוּ שְׁלִים בְּבִנְיָן בְּחַי וּבְעוֹתָרָא בְּמוֹזוּנֵי בְּחֻדוֹהּ בְּשְׁלוּהָ בְּבִנְיָנָא בְּכָל יֵד עֵתוֹת טַב. וְאִמְן דַּתִּילִיד בּוֹמְנָא דַּאִיהִי חֶסְרָה. בְּכָל יֵד יוֹמִין אֲלִין אִיהוּ חֶסֶר בְּכֻלְהוֹן. אִיהוּ עֵינָא מִסְכְּנָא בְּלֹא מוֹזוּנֵי וּבְלֹא בְּנֵי וּבְלֹא חַיִּי. מֵאֵן דַּתִּילִיד בְּאִמְצַעִיתָא יֵהָא בִּינוּנֵי. וְכָל דָּא מֵאֵן גְּרִים. דַּתִּילִיד בְּרִישָׁא אִו בְּסוּפָא אִו בְּאִמְצַעִיתָא. דָּא גְּלָגוּל דִּילִיהָ דְּמַחִיב לִיהָ (וּמֵאֵן גְּרַם דָּא דַּתִּילִיד תַּמְן בְּגִין דְּמוֹלִיָּה גְּרִים דַּתְחִיב מְלַעִילָא). קִדְם דַּתִּיָּא לְעֻלְמָא. וּבְגִין דָּא אִמְר לְרַבִּי פְּדַת דָּאִי בְּעֵי דַּאחֲרִיב לְעֻלְמָא וְכוּ'. (וּמֵאֵן דַּתִּילִיד בְּחֶסְרוֹנָא דְּסִיְהָרָא בְּכָל יֵד יוֹמִין אִיהוּ חֶסֶר דְּמוֹלִיָּה גְּרִים. וְלֵהָאִי בְּרַשׁ קֶשֶׁן לֹו מוֹזוֹנוֹתֵי כְּקִרְעַת יָם סוּף) (דְּהַ קִּיב ע"א) (ג"א אִפְשֵׁר דְּנִפְלַת בְּשַׁעֲתָא דְּמוֹזוּנֵי דְּלֵהָאִי בְּרַשׁ נֶשׁ דַּתִּילִיד בִּיֵּד שְׁמַאלָא קֶשֶׁן מוֹזוֹנוֹתֵי כְּקִרְעַת יָם סוּף. דְּמוֹזוֹנָא דְּנִשְׁמַתָּא אִוְרִיתָא מוֹזוֹנָא דְּגוּפָא נִהְמָא בִּין בְּהָאִי וּבִין בְּהָאִי קֶשֶׁן מוֹזוֹנוֹתֵי) בְּגִין דַּאִינוּן מִסְטְרָא דְּדִינָא דַּתְבְּרִי בְּדִינָא דַּאִיהוּ אַדְ. וּמֵאֵן דַּתְבְּרִי בְּרַחְמֵי דַּאִיהוּ יִקְרַק לָאו אִינוּן קֶשֶׁן מוֹזוֹנוֹתֵי. וּמוֹזוֹנָא דְּנִשְׁמַתָּא אִוְרִיתָא מוֹזוֹנָא דְּגוּפָא נִהְמָא מַחְמַשׁ הַמִּינִין וּמֵאֵן דַּאִיהוּ מִסְטְרָא דַּאִדְם דַּאִיהוּ יוֹד קָא וְאוּ קָא אֲתַמְר בִּיהָ (וּוִרְדוּ בְּדַגַּת הַיָּם וְכוּ' בְּכֻלָּא שְׁלִיט בְּמַה דַּתְבְּרִי בְּשְׁמִיא וּבַאֲרַעָא וּבִימָא. וְעֻלִּיָּה אֲתַמְר (קֶהֱלַת ג) מַה שְׁהִיָּה כְּבֵר הוּא מַה שְׁהִיָּה קִדְם דִּיִּתִי לֵהָאִי עֻלְמָא כְּדִיא אִין כָּל חֻדְשׁ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. כְּבֵר הוּא מַחֲוִיב לְמַהוּי בְּהָאִי עֻלְמָא. כְּדִיא (יִרְמִיָּה א) בְּטֶרַם אֲצַרְךָ בְּכַטָּן יִדְעִתִּיךָ. וְאִשֶּׁר לֵהִיֹּת כְּבֵר הִיָּה. וְאִשֶּׁר אִיהוּ לְמִיְהוּי בְּהָאִי עֻלְמָא. כְּבֵר הוּא מַחֲוִיב לְמִיְהוּי קִדְם דִּיִּתִי לְעֻלְמָא, הַכָּא בְּגֻלְגּוּלָא (קֶהֱלַת ג) וְהַאֲלִיקִים יִבְקֶשׁ אֶת נִרְדָּף, זֶה הַבֵּל, דַּאִיהוּ נִרְדָּף מִקִּין, כָּא) וְקֶם קִין וְקֶטֶל לִיהָ. הַהִיד (בְּרַאשִׁית ד) וְיִקֶם קִין אֶל הַבֵּל אַחֲזִי וְיִהְרַגְהוּ. וְיִקֶם (בִּיר פְּכִיב, ח) וְדָאִי דְּהוּהָ הַבֵּל עֻלִּיָּה. וְקֶם קִין וְיִהְרַגְהוּ. קִין, אֲתַקְרִי עַל שֵׁם דְּקִנִּי עַל אַחֻוּהָ, בְּגִין דְּחֻזָּא יִקְרִיָּה וְתוּקֶפִּיהָ לְעִילָא דְּקֶרְבִּנְיָה אֲסַתְלַק לְאַתְרַ דְּעַתִּיק יוֹמִין דַּאֲתַמְר בִּיהָ (דְּגִיָּאל ז) וְעַתִּיק יוֹמִין יִתִּיב וְכוּ', וְקֶרְבִּנְיָה הוּהָ מִבְּכּוֹרוֹת צְאֵנוּ וְאֲתַקְבֵּל לִיהָ בְּרַעוּא. אִיל אִם כֵּן דְּקֶרְבִּנָא דִּילִיָּה אֲתַקְבֵּל, אִמְאִי אֲתִיִּיְהִיב חִילָא לְקִין לְמַקְטִילִיהָ, (בְּגִיד יֵשׁ הַבֵּל אִשֶּׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ וְגו'. אִמְאִי) אִיל הַכָּא וְדָאִי רֹזָא עֻלְאָה. דַּאִיהוּ הוּהָ דְּרַגָּא דְּעָץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע דְּחָאֵב בִּיהָ, וְכַמְהָ דְּחָאֵב בִּיהָ קְבִיל עֲנִשִׂיהָ בְּהָאִי עֻלְמָא. וּבְהֵוּא קֶרְבִּנָא דַּאֲתַקְבֵּל מְנִיָּה אֲשֶׁתוּזִיב מְעַנְשָׁא דְּהֵוּא עֻלְמָא, דְּתִרִי עֲנִשִׂי הוּהָ מַחֲוִיב חֵד לְעִילָא וְחֵד לְתַתָּא, הַהִיד כִּי בְּיוֹם אַכְלָךְ מִמְנוּ מוֹת תָּמוּת, אִיל הוּא אִדְם הוּהָ דְּחָאֵב בְּהָאִי אִילְנָא, אִיל עוֹבְדָא דַּאֲבוּהָ הוּהָ לִיהָ וּמַת. אִיל כִּי בְּיוֹם אַכְלָךְ מִמְנוּ כְּתִיב. אִיל בְּהֵוּא יוֹם הַצִּיץ וּמַת. אִרְשֵׁ בְּגִיד כְּתִיב יֵשׁ הַבֵּל אִשֶּׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ אִשֶּׁר יֵשׁ צְדִיקִים שְׁמַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים וְגו'. וְהַכָּא אֲתַרְמִיז צְדִיק וְרַע לֹו רַשָּׁע וְטוֹב לֹו. צְדִיק וְרַע לֹו הַכָּא אֲתַרְמִיז יֵשׁ צְדִיקִים שְׁמַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, וְדָא רֹזָא דְּצְדִיק דַּאֲעֲרַע לִיהָ כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים. לָאו דַּאִיהוּ רַשָּׁע וְלָאו בֶן רַשָּׁע. אִלָּא כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, דְּחַב בְּעוֹבְדָא דְּחִיִּיבָא דַּאִינוּן סַמְאִיל וְנַחֲשׁ. אִירַע לִיהָ עוֹבְדָא דְּלֵהוּן. וְהָאִי אִיהוּ רֹזָא פּוֹקֵד עוֹן אֲבוֹת עַל בְּנִים, דְּמַעֲשָׂה אֲבוֹתֵיהֶם בִּידֵיהֶם. דָּא גְּרִים לְהַבֵּל מִיתָה וּמַת בְּלֹא בֶן, וּבְגִיד אִוִּיל בְּגֻלְגּוּלָא. שִׁיץ דְּמִשָּׁה אִיהוּ שִׁית. מַתְמֵן רוּחַ שִׁיץ, (סִיא שִׁית), הַהִיד כִּי שֵׁת לִי אֲלִיקִים זֶרַע אַחֲרַי תַּחַת הַבֵּל כִּי הִרְגוּ קִין. תַּחַת הַבֵּל (כִּי הִרְגוּ קִין). תַּחַת הַבֵּל וְדָאִי, דְּהַבֵּל רַכִּיב עֻלִּיָּה, וְאֲתַעְבִּיד שֵׁת הִרְכַּבָּהּ לִיהָ. וְאִיהִי סִיּוּמָא דַּאֲלַפָּא בִּיתָא. וּבְגִיד תַּחַת הַבֵּל. הַבֵּל הַלֵּב וְעֻלִּיָּה אֲתַמְר הַלֵּב רֹאוּהָ [הַבֵּל הַלֵּב וְאִיהִין ה' מְמַשָּׁה, וְהַלֵּב אִיהוּ לְשְׁמַאלָא דַּאִיהוּ אֲלִיקִים. הַלֵּב מְבִיץ, וְאִיהוּ סְתִיד בְּנִינָא וְנִפְלַת בְּגִינְיָה. וּבְגִיד דְּזִיסְתֵּר מִשָּׁה פְּנִיז כִּי יִרָא מִהִבִּיט אֶל הָאֲלִיקִים. בְּגִין דְּתַמְן חוּהָ דְּחַב בְּאֲלִיקִים דַּאִיהוּ אֲלִיקִים דְּעוֹבְדָא דְּבְרַאשִׁית. וְדָא אִיהוּ דְּחַב בְּמַעֲשֵׂה לְבַת אִשׁ, בְּרַח' דְּמַלְכֵי דְּחַב בִּיהָ, וְאֲתַבִּישׁ, כְּסִי לִיהָ בְּדִילִיָּה (סִיא בְּחִילִיָּה) בְּשֵׁת, וְמַה דְּהוּהָ שֵׁת אֲתַחְבֵּר עֲמִיהָ ב' וְאֲתַעְבִּיד בְּשֵׁת. וְדָא אִיהוּ יִרָא בְּשִׁית. וְעוֹד שֵׁת בְּאִיתַ בִּישׁ אִינוּן אֵב. שֵׁת לְבַתֵּר דְּזַכָּה בָּאת וִיד בְּרָא שִׁית. וְאִיהִי יִרֵד דַּאֲתַמְר בִּיהָ יֵי

קנני ראשית דרכו. דאיה עשרה דורות ותב לה לאתרה. אתקרי בראשית. ומתמן זכה לאורייתא דאתייהבת על ידיה. והאי " איהי מיעקב ו" מישראל " מאדנ"י " מיקרק. שיין ממשה איהי משת. תמן רווח לה. וכד אזל לשם רווח תמן תרין אתחון ש"ם, וכד אזל עשרה דורות עד אברהם תמן רווח ה' דיליה כ"ב) ואתקרי משיה. ורזא דמלה מוליך לימין משה זרע תפארתו בוקע מים מפניה' לעשו' לו שם עולם. ובה אפיק לבנוי מגלות'. ובה מחא למצראי (דף ק"ב ע"ב) הה"ד הנה יד י"י הויה. ה' חמש אצבעין. ובה בקע ימא. ודא איהו בוקע מים מפניהם, ובה עתיד למהוי בוקע ימא דאורייתא מימינא. ההוא זמנא מה דהוה לשמאלא בלבא. הוה הבל דאיהו הלב, הבל אסתלק לימינא, ומתמן סליק למוחא דאיהו חכמה. דהא לבא איהו אימא עלאה עלה אתמר הלב מבין. ולבתר נחית על ארעא לנחתא אורייתא על ארעא. ובג"ד יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, דא אדם והבל, דדא חב במחשבה ובעובדא, ודא חאב במחשבה ובעובדא. במחשבה איהי " . עליה אתמר וינסו אותי זה עשר פעמים, ובגין דא כד אתא אדם בגלגול באברהם, אתנסי ביה בעשר נסיונין. ובגין דחאב במעשה. כד אתגלגל ביצחק נתנסה במעשה. באברהם נתנסה במחשבה. וביצחק במעשה. יעקב כליל תרויהו. מסטרא דיצחק קרא ליה יעקב. מסטרא דאברהם דתמן מחשבה קרא ליה ישראל, דאבא אתגלגל באברהם דאיהו לימינא. ואמא ביצחק דאיהו לשמאלא. יעקב בגין דאיהו כליל תרויהו אבא ואמא, אתמר ביה ישראל עלה במחשבה

בכתר עליון דאיהו מחשבה סתימא. וכד אתא אדם אצטרף באברהם ואתפשטו שרשוי בארעא. ורזא דמלה מצרף לכסף וכור לזהב, מצרף לכסף דא אברהם, וכור לזהב דא יצחק. ובוחן לבות ה' דא יעקב, לית ספירה דלא אתגלגל אדם עלאה דאיהו יוד קא ואו קא. כ"ח מ"ה. חכמה ודאי בגין לצרפא וללבנא לאדם דברא בדיוקניה לתתא ואציל ביה אצילותיה. וכל טרחא דלעילא לא הוה באדם אלא בגין אצילות דאדם דלעיל'. דדא בדא תליא. א"ר אלעזר אם כן מאי כ"ב) וישוב לימי עלומיו א"ל לְאֵילָנָא דהוה קשיש יומין, ואתייבשו ענפין דיליה. קציצו ליה. ואצמח

נוסח אחר

ובג"ד ישראל עלה במחשבה. א"ל מגלן דאברהם תמן במחשבה. א"ל לאו למגנא תקינו מארי מתניתין הרוצה להחכים ידרים דאיהי חכמה ואיהי מחשבה. באברהם אתלבן אדם. וביצחק אצטרף. ורזא דמלה מצרף לכסף וכור לזהב. מצרף לכסף דא אברהם. וכור לזהב דא יצחק. ובוחן לבות י"י דא יעקב. והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. א"ל איכ מאי וישוב לימי עלומיו.

בשרשוי דקמו מניה ענפין חדתין כקדמיתא. כגוונא דהוה בעולמוי. ודא איהו וישוב לימי עלומיו. ודא הוה חלמא דחזא נבוכדנצר בחלמיה אילנא רבא ותקיף. ובסוף חלמיה הוה אמר גדו אילנא וקציצו ענפוי, ולבתר אמר ברם עיקר שרשוי בארעא שבוקו. ולית אילן הכא אלא אדם עלאה דאתמר ביה כי האדם עץ השדה, והאי אילנא קב"ה אנטע ליה בכמה דרין ולא אצלח. עד דנטע ליה בארעא דישראל, וארכיב ליה בתלת אבהן ואצלח תמן. ובגין דא הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. מיד דאצלח תמן ואחיד תמן אתפשטו שרשוי על ארעא דאיהי שכינתא. ואסתלקו ענפוי בכל רקיעין ובכל מרכבין דנשמתיין ומלאכיא וחיוון ושרפים ואופנים עד דאתחזר כקדמיתא (ס"א עד אין סוף), והא אוקמוה עץ החיים מהלך ת"ק שנה רבא אילנא ותקיף ורומיה ומטי לשמיא וחזותיה לסוף כל ארעא תחותי תטלל כל חיות ברא ובענפוי ידורון צפרי שמיא דאינן נשמתיין קדישין ומניה יתון כל בשרא, וארכיב ליה עד אלף דור. כגוונא דשכינת' דאיהי סליקת לאלף דור בעשר ספירן דבהון סליקא עשר זמנין מאה עד דסליק' בהון לאלף דור, ומיד דאצלח אילנא בארעא נחית אילנא מלעיל' שרשוי בארעא דאיהי שכינת' ואתרביאו תמן ענפוי עד אין סוף ואתפשטו בה שרשוי עד אין תכלית

תקוני תקונא שתין ותשעה [דף ק"ג — ק"ג ע"ג] הזהר רסה

תכלית בההוא זמנא אתרבי אילנא כמלקדמין הה"ד רבא אילנא ותקיף ורומיה מטי לשמיא וחזותיה לטוף כל ארעא ומניה יתון כל בשרא כל בני אדם דלתתא. בההוא זמנא אתרבי אילנא כמלקדמין הה"ד רבא אילנא ותקיף וכר חיות ברא אלין חיות הקדש. צפרי שמיא אלין נשמתיך, ומניה יתון כל בשר' לתתא, דבזמנא דחב אדם והוה מקצץ בנטיעות כביכול כאלו אעקר חיון ומלאכים ושרפים ואופנים מאתריהון, ולא הוה מאן דמקבל צלותין דאתמר בהון כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל הכנפי' יגיד דבר. מאי יגיד דבר, בצלותין חכוון דישי. א"ל ר' אלעזר בודאי עלאין ותתאין הוה (דף ק"ג ע"א) תליין באדם קדמאה. ולא למגנא אוקמוה מארי מתניתין לעולם יראה האדם על עצמו כאלו כל העולם תלוי עליו. אבל בי"ג דטרח עליה קביה בגלגולא ולא אצלח באתריה. אעקר ליה מאתריה ושוי ליה באתר אחרא ושני ליה אתר. ורזא דמלה ועפר אחר יקח וטח את הבית ודא שנוי מקום (כאן חסר והוא בתיקוני ד"ח דף כ"ח ע"ג) אם אצלח מוטב, ואם לא אצלח אעקר ליה מתמן ודא (ויקרא יד) ונתץ את הבית את אבניו ואת עציו, ונטע ליה באתר אחרא, ושני עובדוי מכל מה דהוה בקדמיתא ומכל ציורין דיליה (איוב יד) משנה פניו ותשלחהו. והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, קרקע דנטע ליה תמן ואצלי ומתפשט ענפוי ושרשוי עד אלף דור דא שכינתא. ודא שנוי מעשה. ועד כמה זמנין. עד אלף כד"א (תהלים קה) דבר צוה לאלף דור. ועליה אתמר האלף לך שלמה. ואינון אלף עלמין. דנטע ליה עד דאצלח. וארכיב ליה תמן. ורזא דמלה ועשה חסד לאלפים, למאן לאהביו ולשמרי מצותיו (נד) לאלף דור. א"ל ולרשיעיא מאי. דהא כתיב (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכר מה תימא בהון. א"ל שמענא בהון רזא. (תהלים צא) יפול מצדך אלף וגר. הכי אמרו לי ברמיזא. א"ל אי הכי מאי (איוב לב) אשר קומטו בלא עת וגר. א"ל אלין תשע מאה ושבעים וארבעה דרין דאתקמטו ואסתלקו קדם זמנייהו, ודא איהו אשר קמטו בלא עת, דאסתלקו קדם זמנייהו, וזריק לון קביה על כל דרא ודרא דא איהו נהר יוצק יסודם. ודא הוא רזא דאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. וכדין חדתין עתידין למיתי. אדהכי אסתלק סבא. אר"ש לחבריא חבריא. ודאי האי איהו סבא דסבין אדם עלאה. וכאה דרא דהאי רזא אתגלייא ביה.

פתח כמלקדמין ואמר (קהלת ח) יש הבל אשר נעשה על הארץ וכר. ת"ח דעובדא הוה בחד בר

נש מאינון בעלי קבין כה) דהוה אויל בארנא, אערע בתרין חכימין מארי דדרא מארי דחכמתא דאורייתא. א"ל שלמי עלייכו רבנן, שמענא עלייכו דאתון חכימי דרא לאן אתר אזליתון, א"ל לדודך פלן, ועיש הוה. אמר לון אנא אזילנא תמן. (איזיל) ואתקין לכו אתר בי מותביכו אי אתון בעיתון. א"ל והא אנן בסוסון ואנת בלא רגלין איך יתבן למהוי האי, א"ל אעיג דאתון רכיבין בבעיירי דרהיטי סגי. ואנא תגר בלא רגלין. אי אינון בעיתו אנא אקדם לתקני לכן שבתא. תוהו, אדהכי אחזור רישיהו לגביה וחמו ליה (דף ק"ג ע"ב) דהוא רהיט כשרביטי דכוכבא, עבד לון קפיצה ואשכחו גרמייהו

(ג"א וז"ל והוא מכ"י)
עובד' הוה דחד בי"ג חגר בלא רגלין, אשכח לתרין חכימין דלא הוה בכל דרא חכימין כוותייהו, אערע בהו ההו חגר, א"ל שלמא עלייכו רבנן (שמענא עלייכו דאתון חכימי דרא) אנה אתון אזלין, א"ל לדודך פלן, ועיש הוה, א"ל אף ע"ג דאתון רכיבין בבעיירין דרהיטי סגי, ואנא חגר בלא רגלין, אי אתון בעיתו אנא אקד' לכו לתקנא לכו שבתא, תוהו, א"ל והא את חגר ואיך את יכיל לאקדמא לבעיירין דרהיטי טובא. א"ל שמא דמיב אתון ודליג לון ת"ק פרסי ברגעא חדא, אשכחו גרמייהו לפום מערתא חדא ופתורא לשמאלא בכל מעדני עלמא מלייא. ומנרתא לדרום בז גרין [עלה] עלהא, ומטה דכספא ודהבי ואבנין יקירין למערב בין צפון לדרר וכרסי' למזרח, ותלת מאה תלמידין על ההוא פתורא, בתר דאכלו כלהו ואינון חכימי עמהון, קא ההוא חגר ופשט גרמיה מההוא גופא בלא רגלין, ואתלבש

ואתלבש בגופא דאנפוי זהירין כוזהרא דאתמר ביה והמשכילים יזהירו וכו'. ואנפי תלמידוי נהירין כככבים לעולם ועד. והוה פתחין ספרא דקהלת וקריין ביה הבל הבלים אמר קהלת וכו'. והוה חזרין כמה זמנין. א"ל אינון חכימי דרא, וכי שלמה לא עבד קרא אחרא בקהלת. על להו ההוא דאחזי חגר בארחא לז' היכלין מכספא ודהבא ואבנין יקירין. ובהיכלא ז' כרסיין דד' חיוון ויונה תמן דכספא ועטרה דדהבא על רישה, וכתוב בה כל מאן דלא ידע באלין הבלים, עליה כתיב והזר הקרב יומת. אינון חכימי דרא מיד דחוזו הכי דהוה כתיב בההיא עטרה חזרו לאחורא. א"ל ההוא דאתחזי עלייהו כחגר, וכי עלייכו אתמר דאתון חכימי דרא, לית אתון אלא טפשי דרא ולא חזיתון בכל למודייכו, כי בי חשק עד אורך ימים אשביעהו, לעלמא דכלא אריך, אלין הבלים דקהלת. אינון ברזא דשבע שמהן דבהו מ"ב אתון לקבל ז' יומי בראשית, דאית בהו עשר אמירן ול"ב אלקים. ואינון מ"ב. ועלייהו לב דאתמר בהו אלקים האלקים, והיינו וגבוהים עליהם, אלין שבע תיבין ^(ט) אבגית"ץ, עלייהו אתמר שרפים וגר, והאי שמא איהו סגולתא דיליה לכסאה לנשמתא כד סליקת לעילא בכל ליליא לאסהדא על עובדין טבין דבר נש ממלאכי חבלה ומכל מזיקין ורוחין ולילין ושדין, ובהון פרכת לעילא, בב' אתון מכל שם תכסה אנפאה מנהון, ובב' אתון תכסה רגלהא, ובב' אתון פרכת לעילא, ואוף הכי לרוחא, ואוף הכי לנפשא, ואית שם בן מ"ב בצורת חותמ' דשער' נכתב. ואית שם מ"ב בציוור דיוקנא דמלכא חקיק על חותמא, ואית שם מ"ב דאיהו דיוקנ' ממש, שם מ"ב דאיהו דיוקניה איהו יקר'ק יוד קא ואו קא יוד ואו דלת הא אלף ואו אלף ואו הא אלף, שם מ"ב דאיהו חותמא איהו אהיה אשר אהיה. ציוור מ"ב בשערה דא אבגית"ץ. ורשיעייא נשמתהון משדין וממזיקין ולא פועלין בהון אלא כישוף ועובדי שדין כותייהו, בגין דרשיעיא כל שמהן וכל היין דקביה וכל מלאכים שנאין לון, ובג"כ לא מועיל לא קמיע ולא שמהן קדישין ולא מלאכיא, דלא תפס אלא מין במינו, ^(י) ובג"ד לא תזרע כרמך כלאים דאתמר בהון כי כרם י' צבאות וגר, צבאות נקודה דיליה יקוק, עליה אתמר רק באבותיך חש'ק, חולם שבא קמץ, ואינון זרע אברהם יצחק ויעקב, זרגא דלהון חסד כהנא רבא, גבורה לוי, ישראל עמודא דאמצעיתא, בגין דחולם כתר על תפארת. קמץ חכמה על חסד וביה הרוצה להחכים ידרי, ובחכמה אשרי המחכה לתחיית המתים, חכמה מחכיה, קמו כלהו ואשתטחו קמיה וכו'.

גרמיייהו לפומי מערת' כהרף עין. (ס"א אמר לון שמא דמ"ב אתון דליג לון ת"ק פרסי ברגעא חדא אשכחו וכו') אמר לון. רבנן עולו, עאלו אבתריה מערתא גו מערתא עד דעאלו לתד פרדסא. והוה תמן ההוא בעל קבין מתפשט מההוא גופא והוה מתלבש בגופא אחרא. דאנפוי הוה נהרין כשמשא, והוה יתיב על כרסייא דמלכותא, ותלת מאה תלמידוי תחות כרסייא לרגלוי. והוה קראן הבל הבלים אמר קהלת. והוה קראן האי קרא זמנין בלא חושבנא. אמרו לון אינון חכימין מארי דדרא מאי האי, וכי לית קרא אחרא בספר קהלת. מיד קם ההוא מארי קבין דהוה יתיב על כרסייא ואחיד בידיהון ואעיל לון לז' היכלין ובכל היכלא והיכלא הוה כתיב הבל הבלים, ובהיכלא שביעאה הוה נשרא ועטרה בפומהא ודמות יונה בההיא עטרה, והוה כתיב בעטרה כל מאן דלא ידע באלין הבלים וברזא דלהון עליה אתמר (במדבר י"ח) והזר הקרב יומת, מיד אתחזרו אינון לאחורא, אמר לון ההוא בעל קבין אתון חכימין מארי דדרא דאזלית אבתרייכו עד כען למנדע ית חכמתייכו ובודאי לאו אתון חכימין. דודאי בהאי קרא עבידנא כל בנינא דא, וביה הינא טס עלמא בטיסה חדא. ובזמנא בתרין. ובזמנא בתלת ובזמנא בארבע. ובזמנא בחמשא. ובזמנא בשית. ובזמנא בשבע. ואנן בהאי ארעא כלהו אזלינן בעלי קבין. והאי קרא יריתנא מאבא ואבא מאבוי עד דרא כלהו, יהב לון ממונא סגיא ושוי לון באתרייהו כהרף עין. ובג"ד יש הבל אשר נעשי על הארץ. א"ל חברייא, רבי אימא לן שום רמיוא בהאי קרא דלא אתכסייא חכמתא דא מן חברייא, אמר לון ^(י"ד) רבנן

ק"ד ע"א) רבנן בודאי רזא עלאה אית תמן, אבל אימא לכו ברמיזא. ז' הכלים אינון, וזכאה מאן דלא נטיל אגרייהו בהאי עלמ', ואינון דכלילן בבת שבע, ואינון בהאי קרא. הבל. חד. הבלים. תרין. הא תלת. הבל. הבלים תלת. הרי שית. הכל הבל הא שבע, ולקבלייהו ז' שמהן אבגית"ץ וכו', אלו ז' הבלים אינון כפולים לקבל ז' שרגין דמנרתא כפולים דאתמר בהון ז' וז' מוצקות, (ואינון שבע הויות דאתמר בהון באמירה יהי אור. והוי מיד, ולבושין דאינון ז' הויות אינון ז' שמהן אב"ג ית"ץ וחברוי. הבל איהו להב. הבלים להבים. ועלייהו אתמר קול י"י חוצב להבות אש. ומאן דידע באלין הבלים כד אפיק לון מפומוי ומלביה, ידע לכוונא בשכינתא עלאה דכל הבלים מינה תליין ומתלבשן בשכינתא תתאה דכליל שבע שמהן אבגית"ץ וחברוי. דאינון אתוון דבהון אתבריאן שמיא וארעא. דאלין תליין באמירה ואלין בעשיה. ברזא דאומר ועושה מיד, ואלין ז' הבלים אינון כפולים לקבל ז' שרגין דמנרתא כפולים, דאתמר בהו שבעה ושבעה מוצקות לנרות. (אלין באמירה ואלין בעשיה ואינון י"ה יו"ד ק"א ו"ה וא"ו ק"א אלין אינון שבעה ושבעה מוצקות). (זכאה עמא דידעין לסלקא צלותין באמירה ועובדא. ועליה אתמר ואשים דברי בפיך וגו' והא אוקמוהו אל תקרי עמי אלא עמי בשותפו כמה דאתמר ביה בדבר י"י שמים נעשו וכו' הכי אנת בשותפו עמי. דבמלוך אתעבידו שמיא וארעא ועוד הבל ה"ב. ה' אתפלג לד"ו פרצופין ד"ו ד' ד' רגלין דכרסייא. ו' שש מעלות לכסא זכאה איהו מאן דירית נשמתא מכרסייא יקירא כלילא מ' תקונין אלין. ועביד לה כרסייא לה' דשמא דיקוק דאיהו בארח אצילות לתקנא ליה כורסייא בר נש לנשמתיה. דהכי אוקמוהו קדמאין כל הנשמות גזורות מכסא הכבוד. ותמן שריא שכינת' עלא' ולית ה' בלא י'. ובג"ד כי יד על כס י"ה, [ו]שריא במטטרון ודא איהו רוח השכלי דאיהו אצילות. ה' שריא באופן ודא נפש השכלית בארח אצילות' דאית נשמה ורוח ונפש שכלית ולא בארח אצילות אלא אתמר בהון גזורות ואינון כסא ומלאך ואופן. זכאין אינון ישראל דסלקין הבלים דצלותין בהון לגבי אתוון דקב"ה ושכינתא עלאה ותתאה. ובג"ד יש הבל אשר נעשה על הארץ. ויש הבל דרשיעיא דאינון הבלים דשקרא ונטלין לון מלאכי חבלה ונטעין בהון רקייעין וארעין דשקרא. ועלייהו אתמר הבל המה מעשה תעתועי' (כאן חסר) קמו כלהו ואשתטחו קמי' ואמרו אלו לא אתינ' לעלמ' אלא למשמע דא ד' לנרות אשר על ראשה, ואינון י"ה יו"ד ק"א ו"ה וא"ו ק"א. ואינון ז' כפולות בג"ד כפר"ת, (דף ק"ד ע"ב) לבושין לון. וכלהו סלקין מלבא לפומא. שבע הבלים סלקין. שבע נחתין לאשקאה לון. ובג"ד שבעה ושבעה מוצקות. תלת אינון גניזין לעילא. דלבושין דלהון אמ"ש דאינון אש מים רוח [הא אור], הא אינון עשר דסלקין [מלב, ואינון] מל"ב נתיבות. ואינון לקבלייהו עשר אמירן ול"ב אלקים דבראשית הא מ"ב. מלבא נפיק אשא. מכנפי ריאה רוחא, ממוחא מיא. ורוחא אחיד במיא ואשא ואתעביד קול. כד אחיד במיא אתמר ביה (תהלים ט) קול ה' על המים, כד אחיד באשא אתמר ביה (ש) קול ה' חצב להבות אש. כד אחיד ברוחא איהו רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים ועליה אתמר (ש) קול ה' שובר ארזים. ותלת נקדין אינון לקבל אמ"ש ואינון חשיק הה"ד (דברים י) רק באבתיך (כ) חשיק יי, ואינון חלים שביא קמ"ץ. קמץ לימינא קול יי על המים. וכד רוחא אחיד ביה דאיהו חלים אתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים מרחפת על פני המים. שביא איהו באש. וכד אחיד ביה רוח. איהו רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים מסטרא דגבורה דאיהו תקיף. כד אחיד ביה רוחא דאיהו חלים בין קמ"ץ שביא דאינון מיא ואשא, דאינון תרין דרועין דאית בהון יד ימין יד שמאל דאינון כ"ח פרקין אתמ' בהו קול ה' בכת. כד האי רוחא אחיד בעמודא דאמצעייתא אתמר ביה קול יי בהדר. כד אחיד בתרין שוקין דאינון צריי אתמר בהון קול יי יחולל אילר, דאינון תרי עוזלי דאיילתא, תרין אחים איש באחיהו ידובקו. והכא רזא דיבום דאם יפול אחיך הא תנינא דיוקים ליה, ורזא דמלה (איכה א) נתנני שוממה כל היום דריה.

ודא הו"ד דאתמר ביה (בראשית לב) כי נגע בכף (לפיל ע"ג) ירך יעקב, בכף דיליה שכינתא דזה
 איהו בגלותא, בגין דפרח מניה ירך דאיהו ר' מן ה'. ואשתארת איהי ד' דילה. קול יי יחיל מדבר
 דא חיריק ודא צדיק. כד רוח אחיד ביה איהו יחיל מדבר. שבע כס) קלין לקבל שבע שמהן אבגיתין
 וכו', רוח סליק באויר דאיהו כתר עלאה אויר קדמון. אש סליק לגבי ה' דאיהי אימא ואתעביד
 אשה. מים סליק לגבי י' ואתעביד ימים ודא חכמה. והכי נחתין לגבי נצח והוד יסוד. מלכות
 מאנא דכלהו. ואיהי עפר כלילא מכלהו ואיהי כללא דכל אתון דאינון מאנא לנקודין, ועל
 אלין ז' קלין אתמר וכל העם ראים את הקולת. ועל תלת גניזין אמר קול דברים אתם שומעים.
 בת קול דכלהו שכינתא תתאה, ת"ח ג' נקודין אינון חירק חלם שרק. חלם קוצא ד' לעיל
 איהו חלם, קוצא דאת י' לתתא איהי חירק, לגו באמצעיתא [גו אמצעיתא] איהו שורק. כד אינון
 תלת כחדא אינון סגולתא. ואינון שלשלת. ואינון שר"ק. ואינון סגול. כתר על חכמה
 ובינה איהו סגולת"א, חל"ם על צר"י. סג"ל איהו נקודה תחות צר"י, חסד גבורה תפארת
 לתתא. נצח הוד יסוד באמצעיתא איהו שרק, והכי כד תפארת באמצעית' איהו שלשלת. שבי"א
 איהו תרין נקודין. כד אתגבר מיא על אשא, או אשא על מיא. או כד אינון יסוד על מלכות.
 כל ספירה דא ע"ג דא בכל אתר איהו שבי"א. ורזא דמלה את המאור הגדול ואת המאור הקטן.
 כד אינון שוין, הוו צר"י, את שני המאורות הגדולים. וכל נקודין אינון דבור, ואתון
 [אינון] הבל הבלים דתליין מן ה"ה. ואינון אתון רברבן ואתון זעירן [טעמים אינון קלין,
 ואתון ונקודין כלילין בהו, אתון מן ה"ה כר"ג] (נקודין מ"י. בת קול ודאי קלין אינון מן ר'
 ואינון אתון ונקודין וטעמי כלילן בהו). [נ"א נקודין מתלבשין במיא בימינא דאתמר הרוצה
 להחכים ידריים]. אתון מן ה"ה, נקודין מן י'. טעמי מן ר', נקודין [דף ק"ה ע"א] מתלבשין במיא
 בימינא דאתמר ביה הרוצה להחכים ידריים. אתון מתלבשין באשא בשמאלא ועליהו אתמר
 קול ה' חצב להבות אש דאינון הבלים. טעמי מתלבשן באוירא באמצעיתא, וטעמי אינון
 מסטרא דכתר. ונקודין מסטרא דחכמה. ואתון מסטר' דבינה. [דבגינה] ומתלבשין במיא אשא
 ורוחא. דאינון חסד גבורה תפארת. והכי מתלבשין בנצח הוד יסוד. מלכות מאנא דכלהו,
 כלילא מכלהו, איהי פה דמינה הבלים נפקין וקלין ודבורין כלהו אתכלילן בה. ואיהי לב
 דכלהו בה אתכלילן. ומינה נפקין דפיקו דרוחא לכל ערקין דדרועא [דרוחא], כד רוחא דפיק
 במיא דאיהו לימינא (י) אתמר ביה קול דודי דופק פתחי לי אחותי. לההיא דאתמר בה (משלי
 י) אמור לחכמה אחותי את (א) וכד דפיק לשמאלא דאיהי אשא אתמר בה רעיתי (ב). דביה
 אתוקד בכמה רשפיים דאינון שרפיים דאתמר בהון (שה"ש ח) רשפיה רשפי אש שלהבת יה.
 מסטרא דעמודא דאמצעיתא יונתי תמתי. בגין דאיהי דרגא דיעקב דאתמר ביה (בראשית כה)
 ויעקב איש תם. ודפיקו דיליה [דילה] תמן במשקל לא סליק ולא נחית. די במיא נחית
 לגבי צדיק נביעו לגביה באריכו וסליק ביה באריכו דתקיעה. באשא איהו דפיקו בשברים
 בתבירו. ובעמודא דאמצעיתא נחית [נ"א אחיד] בתרוויהו, שלשלת בינוני ודא תרועה, קול
 דממה דקה לגבי שכינתא תתאה (תמתי תם) ההוא דפיקו, בגין דהביאו לה בחשאי [והיא
 יונתי]. וכד שכינתא איהי בגלותא אתמר בה אני ישנה ולבי ער. כד איהי ישנה לית בה
 דפיקו. בגין דקביה דאיהו קול דפיקו דילה אתרחק מינה, הה"ד נאלמתי דומיה החשתי
 מטוב. למה נאלמתי מייק דאיהו (דומיה דאתרמיז באלקיים דאיהו ליב אלקיים דמעשה
 בראשית דדפיק רוחא דקודשא דאתמר ביה ורוח אלקים, בגין דהחשתי מטוב דאיהו קול.
 בההוא זמנא אשתארת בת יחידה בלא קול. ובג"ד לית בת קול בגלותא. ובגין דלית בת קול
 בגלותא הביאו לה בחשאי. ובגין דא צלותא איהי בחשאי. אע"ג דרזין סגיאין אית הכא, שבעין
 אנפין אית לאורייתא. ובההוא זמנא לית לה דפיקודאיהו כגוונא דנקודי דמנקדין בדפיקו דאצבעאן
 דאינון עשר. דבהון מנקדין בדפיקו דרוחא ואינון מנקדין בנימין דכנור דדוד. דפיקו איהו כגוונא

דקלא דסליק דנגונא. לקבל עשרה דפיקין דאסתכל אסיא בדפיקו, עבד דוד עשרה מיני נגונים בתלים [בתהילים]. ארבעה אינון (שיח"ש ח) אחותי רעיתי יונתי תמתי לקבל יק"ק, עשרה דפיקין לקבל יוד קא ואו קא. דפיקו נפיק מאודנא שמאלא דלכא, ודא הוא רוח צפוני דהוה מנשב בכנור דדוד דהוה מנגן מאליו. וכל ערקין וורידי גופא דאינון דפקין. מלבא אינון (נ"א הוה) דפקין. ורזא דמלה (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. כבד הוא סמאל, הוא עשו, דלית ביה רוחא דקודש. לא דפקין ערקין דיליה. ובג"ד לא שריא שכינתא באומין דעלמא. ובגלותא דאסתלק רוחא דקודשא דאתמר ביה ונחה עליו רוח יי וגו', לית דפיקו בלבא דאיהו שכינתא. ובג"ד אתמר בה אני ישנה ולבי ער. ולית בת קול בפומי [דהוה סלקא] (נ"א דבה סליק) קלא ברוחא. בתקיעה באריכו. ובשברים בתבירו. ובתרועה שלשלת קלא בינונית לא באריכו ולא בקצירו. בת קול איהו קול דממה דקה זעיר. קלא נמוכה בחשאי, דהא קול באשה ערוה. וכד ייתי משיחא נחית רוח' דקודש' עליה, ומיד איהו אמרת קול דודי דופק, דפיקו סליק ונחית, סליק ה' עלאה [ס"א תתאה] (דף ק"ה ע"ב) לגבי יי, ונחית ה' תתאה [ס"א עלאה] לגבי וי. דאיהו קרבן לה, קרבן עולה ויורד. ורזא דמלה (משלי ג) יי בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. באבא דאיהו יי יסד ברתא דאיהו ה' זעירא דעלה אתמר (בראשית לו) ואביו שמר את הדבר. באימא דאיהו ה' עלאה כונן שמים דאיהו וי ואיהו בן י"ק. וכד יהון מתקרבין אתון אב עם אם. בן עם בת, כל חד בבת זוגיה. ה' עלאה [סליק] לגבי יי. ה' תתאה [נחית] לגבי וי, האי איהו קרבן עולה ויורד. בההוא זמנא (יחזקאל לו) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו. ורזא דמלה עצם מעצמי ובשר מבשרי. עצם מעצמי דא יי עם ה'. ובשר מבשרי דא וי עם ה' (ג) ועל כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגו', ובג"ד כד סליק ה' לגבי יי אתמר בה (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולה. דהיא (נ"א דהוה) סליקת לגבי אבא, וכד נחיתת לגבי ברא אתמר בה ואש המזבח תוקד בו, אתוקד ביה בשלהובין דרחימו. והכי כד נחית וי לגבי ה' דיליה וי סליק לגבי ה' דיליה, בההוא זמנא (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. כל אלין דפיקין דשאר ערקין, והכי אוקמוה (לד) סלקין תרין ונחתין תרין. סלקין תרי י"ק דא לגבי דא. ונחתין תרי ו"ק דא לגבי דא. ועוד סלקין תרי רוחא ואשא דאינון קלין וסלקין בדפיקו. ונחתין תרי מיא ועפרא. דאינון כבדין בדפיקו. ואינון מיכאל גבריאל נוריאיל רפא"ל. מיכאל מיא. גבריאל אשא. נוריאיל רוחא. רפא"ל עפרא. יי ברישא. ה"ה בידין. וי בגופא. ה"ה הבל סליק, הבל נחית. הבל סליק, דא ה' עלאה דסליק לגבי יי דאיהו עשר אמירן, ובמאי סליק בקלא דאיהו וי. והבל נחית, דא ה' תתאה דנחית לגביה. ואתעבידת דבור, קריבו דכל הבלים וקלא ודבור' איהו פיה, דאיהו בחושבן מיליה כליל כלא. איהו קריבו דאדניי בעמודא דאמצעיתא. קרבן ליי ודא שכינתא תתאה. ואיהו (נ"א ואיהו) יחודא דאתון יק"ק בצדיק דאיהו אות ברית. וזכאה איהו מאן דקריב אתון אלין בצלותין דאיהו קרבנא דקביה שכינתא דיליה בפומי. וזכאה איהו מאן דמיחד לון בקיש (ובצלותיה) דקריבו דלהון ודאי בעמודא דאמצעיתא. יחודא דלהון בצדיק. ומאן איהו דמיחד כלא (ל) ומקרב כלא. עלת העלות. אדהכי, הא סבא קא אודמן ליה דהוה נהיר עלמין, רבי פנחס בן יאיר שמיה, ואמר וי וי. ודאי קריבו דארבע אתון ויחודא דלהון בעמודא דאמצעיתא. וקריבו ויחודא דלהון הכי הוא בצדיק. ובתרין דרגין מיחדין לון ישראל בקיש דערבית ושחרית. ומקרבין לון בצלותא דשחרית וערבית. ודא קרבן עולה ויורד. ה' עולה בעמודא דאמצעיתא, וי יורד בצדיק, אעיג דכלא קשוט. עולה ויורד ה' באת יי. ה' באת וי. מיד דאמר מילין אלין פרה. איר שמעון לחברייא וזכאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באסכמותא לסייע לן (ל). האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה. דכל בריין דעלמי אינון בסייעתא דיליה. כמה דאוקמוהו כל העולם כלו לא נברא אלא לצוחת לזה. ואפילו שרפים וחיות ואופנים

לא אתבריא אלא לסייעתיה. וכד בר נש אפיק הבלים ודבורים בצלותיה, כמה עופין פתחין גדפיהו ופומייהו לקבלא לון. הה"ד כי עוף השמים יליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. ונטיל קביה אלין מילין ובני בהון עלמין, דאתמר בהון (ישעיה טו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה. ורזא דמלה (שם נא) ואשים דברי בפך ובצל ידי כסיתך לנטע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה, (דף ק"ו ע"א) אל תקרי עמי אלא עמי בשותפו. אדהכי, הא סבא קא נחית, פתח ואמר אני ישנה ולבי ער, אני ישנה מרחימאי דאתרחק מני. ולבי ער כד אתיא לגבי. לכלה דהות נשואה לחתן ואתרחק מינה, נפלת בני מרעא, ואתכנשו כל אסיין לגבה, ולא הוּו יכלין למנדע מרע' דילה. אסיא קרטנא הוה תמן דהוה אשתמודע בדפיקו בעשרה מיני דפיקין, דבעי לאסתכל' בהון אסיא לקבל עשר אצבעאן. ולא הוּו אשתמודעאן במרעא דילה אלא הוא, דכמה משקין וריחין טבין מתפוחים דאתמר בהון וריח אפך כתפוחים. וכמה משקין מעסים רמונים הוּו משקין לה אסיין אחרנין ולא הוּו מהניין לה. עד דאתא (נ"א דהאי) אסיא קרטנא אסתכל בדפיקו דילה. ואיהי אשתמודעת באסיא, ואמרת קול דודי דופק. ואיהו אמר פתחי לי. פתחי לאת' דאיהי עשרה מיני דפיקו. קול דודי דופק דא' דפיק לתרעא בשית (ס"א דפיקין) פרקין דדרועין. ורזא דמלה (שיר ה) ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש (ד). בתר"י ש"ש. בתרין דרועין שית פרקין. וכלהו רמיזין במלת בראשית דאיהו בר"א שי"ת. ועלייהו אתמר פתחי לי באת ב'. פתחו לי שערי צדק. שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד. ובג"ד פתחי לי באת ב' (תהלים קיח) זה השער לי"י. ודא את ב' מן בראשית. אחותי באת א' מן בראשית. רעיתי באת ר' מן בראשית, יונתי באת י' מבראשית. תמתי באת ת' מן בראשית. שראשי באת ש' מן בראשית. נמלא טל. רזא דמלה יקויק אח"ד דסלי' לחשבן ט"ל. ד"א נמלא ט"ל באלקיים. ובייה איהי מליאיה. באן אתר ביומא שביעאה דאיהו שתיתאה. ועל רישיה י' עטרה כלילא מעשרה. י' איהי טפה דאתמשכת מן מוחא לגבי אפיקי מים. ר' רוחא דנפיק מאזן שמאלא. רוח צפונית דהוה נפיק מאזן שמאלא דלבא והוה מנשב בכנור דוד והוה מנגן מאליו. ועליה אתמר קול דודי דופק. דבקדמיתא אמרת ה' זעירא אני ישנה מן י"ק. עד דאתער ר' לגבי דאיהו רוח. ומיד קול דודי דופק בשית אתון מן בראשית. דאינון לקבל שית תיבין דיחודא. ואינון לקבל שית יומי בראשית. ועוד פתחי לי ביומא קדמאה דאיהי ימינא דעליה אתמר (תהלים קמח) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ידך יודיך (לח) דא' י' דאיהו לימינא. אחותי ביומא תגיינא דתמן ה'. יונתי ביומא תליתאה דתמן ר'. שראשי נמלא טל ביומא רביעאה (נ"א תליתאה) דאיהו כללא דיו"ד ק"א וא"ו דאיהו חושבן ט"ל. ודא איהו גופא וברית דחשב"י חד בחשבן דאיהו וא"ו דסליק אח"ד. ר' עלאה עמודא דאמצעיתא. ר' תתאה צדיק. א' אחזי על תרווייהו דאינון חד. קוצותיו, אלין שית קצוות דאינון ה' שית פרקין דכלילן בתרין שוקין. דאינון יום חמישי ויום ששי. ועלייהו אתמר שוקיו עמודי שש. רסיסי לילה. דא שכינתא תתאה. כלילא (ט) מיד קא ואו קא. ואמאי אתקריאת לילה, דאיהי ליל שבת ליל שמורים דאיהי ודאי לי"י. בהוציא אותם מארץ מצרים. ועוד אני ישנה במשנה, ולבי ער באורייתא דאתמר בה (שיר ב) התאנה חנטה פגיה. דאינון ת"ח בל"ב נתיבות פליאות (דף ק"ו ע"ב) חכמה. בל"ב אלקים דעובדא דבראשית. בל"ב דאיהו ב' מן בראשית. ל' מן לעיני כל ישראל. והגפנים סמדר נתנו ריח אלין בעלי מצות. קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך. קומי לך באורייתא דבכתב. יפתי ולכי לך בהלכה אורייתא דבע"פ, ועוד אני ישנה. בתלת מאה ושתין וחמש פקודין דלא תעשה כחושבן אתון ישניה. ולבי ער ברמיח פקודין דעשה כחשבן ולבי ור' מע"ד. (רמז דאתייהבו מימינא ומשמאלא). מאי ע' מן ער דאיהו בתוספת. דא עמודא דאמצעיתא דאתמר ביה עין יעקב. דאיהו עמוד' דאמצעיתא דכליל פקודין דעשה ול"ת דאתייהבו מימינא ומשמאלא

ומשמאלא ביה כלילן. ועוד קול דודי דופק, דא עמודא דאמצעיתא. דאיהו תורה כליל תרי"א דאתיהיב מתרין דרועין דתמן אבא ואימי דאינון י"ק. ובהון אשתלים תורה דאיהו ו'. כליל תרי"ג. ה' תתאה אורייתא דבע"פ כלילא מכלהו אתוון. ובה אשתלים יק"ק. ועוד אני ישנה. שניה ודאי לחכמה דאיהי ו' כד אתרחק מיני רחימאי דאיהו ו'. ורזא דמלה (משלי ג) י"י בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. בחכמה דאיהו אבא ו' יסד ברתא דאיהי ארץ ה' ועירא. הארץ ודאי. כונן שמים דא ו'. בתבונה דא אימא עלאה. דבינה אתקריאת לעילא כד איהי עם בעלה. תבונה אתקריאת לתתא. כד איהי עם ו' דאיהו בן ו'. ות' דאיהו תפארת. אשתארת איהי ה' עמיה. ובההוא זמנא דאת ו' איהו עם אימא. ואיהו מרחק מינה. אתמר בה אני ישנה (ואיהי שניה לה). ועוד ישנה בגלותא דלא דפיק בה. ובההוא זמנא דייתי בעלה. קול דודי דופק. דאיהו ו' רחימו דילה. רוח צפונית נפיק לגבה דנשיב בכנור דוד. ורוח דרומית מסטרא דימינא. ורוח אלקים מרחפת על פני המים דאינון מים מסטרא דחסד דתמן חכמה. ובזמנא דייתי פורקנא דפיקו סליק ונחית כגוונא דקרבן עולה ויורד. סליק ה' עלאה לגבי ו'. ונחית ה' תתאה לגבי ו'. ומה דהוה יק"ק, אתחזר יק"ק אבא עם אימא ברא עם ברתא. ובגיד אמר נביאה (ירמיה ט) כה אמר י"י אל יתהלל חכם בחכמתו. דאיהו לימינא בזמנא דקביה מרחקא משכינתיה. ואל יתהלל הגבור בגבורתו דתמן גבורה בצפון ותמן עותר' הה"ד (ב) מצפון זהב יאתה. ובגיד ואל יתהלל עשיר בעשרו (תמן לצפון שנאמר (איוב ג) מצפון זהב יאתה). בזמנא דאת ו' מרחקא מה' דילה. כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כי אני י"י וגו'. כד יהא יק"ק כדקא יאות כל אות בחברתה. הה"ד (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת. על כן יעזב איש את אביו ואת אמו דא חכמה אביו ובינה אמו הה"ד (משלי ב) כי אם לבינה תקרא. ודבק באשתו דא ו' בן דאתדביק באתתיה דאיהי ה' ולבתר דאתדבק באתתיה דאיהי ה' והיו לבשר א'. ודא איהו קרבן עולה ויורד. קרבן קריבו דאתוון. דמתקרבין ו' עם ה' ו' עם ה'. ובגיד קרבן לי"י. דאתקריב' אתתא לבעלה. הה"ד (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן לי"י. מאי אדם. דא יוד קא ואו קא דאיהו קריבו דאתוון. ומאן קריב (דף ק"ז ע"א) לגבי אתוון. דא עלת על כל העלות. בההוא זמנא דפיקו נחית וסליק מארבע דפיקין לעשר. דפיקו בד' אתוון סליק באשא ורוחא ונחית במיא ועפרא. ורזא דמלה (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. עולים תרי ויורדים תרי. ואינון מים קמ"ץ. שבי"א אש. חל"ם רוח. שור"ק עפר מאנא דכלהו. בגין דקמ"ץ דאיהו מים ו' ביה סליק ה' דאיהי לשמאלא דאיהי שבי"א אש. ואמאי סליק ה' בקמ"ץ. בגין דתמן ו' דאיהי חכמה. כמה דאוקמוהו הרוצה להחכים ידרים. ויהון י"ק בימינא. ה' איהי עם אבא. ואיהי ארץ נחית לשמאלא דתמן רוחא דאיהו חל"ם דאיהו רוח דנשיב באון שמאלא דלבא. ויהון ו' ק בשמאלא לקבל לבא. בההוא זמנא אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. כל נביאיא מתנהגין אבתריה כערקין דלבא דמתנהגין כלהו בתר רוחא דלבא. ומאי ניהו שמי"ה. דא משי"ה. דאתמר ביה הולך אל דרום וסובב אל צפון וגו'. ולבתר דסלקין תרין ונחתין תרין. סלקין (ד') דפיקין לעשרה. כגוונא דא יוד קא ואו קא. באת ו' סליק ה'. ובאת ו' ה' תניינא. באי סליק ו'. דאיהו בעשר אצבעאן זידין ובי' אצבעאן דרגלין. כל אתוון סלקין בואי דאיהו אחיד כחשבן אר"ץ. דאיהי שכינתא סליקת לנקודי לחושבן ועיר דחנוך. קמץ י"ד. פתח כ'. צרי י"ב. שבי"א ו'. סגול ח"י. חל"ם ט"ו. חרק י"א. חירק בי' י"ב. שרק ו'. שרק עם ו' י"ב. (נ"א מאי ניהו שורק דא איהו ארץ) לחשבן ועיר דחנוך (כ) והאי איהו חשבן לכל נקודין לחשבן ועיר. א"ל והא אתוון דיק"ק דאינון קרבן עולה ויורד מאן סליק בקדמיתא ומאן נחית. ו' נחית בקדמיתא לגבי ה'. ולבתר סליק ו' לגבי ה' עלאה דהכי אוקמוה מי"מ לא אבא בירושלם של מעלה וכו'. לא ייעול ו' בה' עלאה דאיהי ירושלם דלעילא. עד דייעול ו' בה' דאיהי

דאיהי ירושלם דלתתא: אדהכי הא סבא דסבין קא נחית. ואמר ר' ר. הא כלה איהי בני מרעא מרחימאה. צריך לאתערא בדפיקו דילה מב) יתיר. דהא קול דודי דופק. קול רחימאה דפיק לגבה בתקיפו סגי לארבע סטרין. הה"ד (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח. מסטרא דאזיר קדמאה דאיהו קדמון על כלא דפיקו דרוחא איהו לח. מסטרא דחכמה איהו קר. מסטרא דאימא איהו בחמימו סגי. בגין דאזיר קדמאה נטיל בעמודא דאמצעיתא ונטיל בצדיק. וחכמה דאיהו קר נטיל בחסד ונצח. ואימא דאיהי חמימא נטילת בגבורה והוד. ומסטרא דשכינתא תתאה איהי יבש. דאיהי ארץ דאתמר בה (בראשית א) ויקרא אלקים ליבשה ארץ. והא אינון ארבע. וסלקין לעשר. כגוונא דארבע אתוון דאינון יקר' דסלקין לעשר יוד קא ואו קא. ולתתא מיכאל גבריאל רפאל אינון לבושין לארבע רוחין דאתמר בהו (ישעיה יא) רוח יי רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. רוח יי דא אזיר קדמאה. רוח חכמה ובינה תרין ספירן אבתריה. רוח עצה וגבורה ימינא ושמאלא. רוח דעת ויראת יי דא עמודא דאמצעיתא ומלכות. והריחו ביראת יי דא ריח ניחח. ומאי ניהו ריח ניחח, דא צדיק, דביה ניחחא, דנח איש צדיק. אשה ליי דא נצח והוד, עלייהו אתמר (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי. אשי יי אתקריאו, עלייהו אתמר (ש"ה ב ה) סמכוני באשישות מג) (ישעיה כד) על כן באורים כבדו יי, וריח אפך כתפוחי (משלי כה) תפוחי זהב במשכיר כסף, ואינון תרי אופני המרכבה. דתלת דרגין אינון שרפים וחיות ואופני קדש. שרפים תרין דרועין ימינא ושמאלא. חיות גופא וברית. אופנים תרין (דף ק"ז ע"ב) שוקין. מרכבה דכלהו שכינה. בגין דאינון שית תיקונין מסטרא דאת ר' דאיהו רוחא קדישא (ניא דקביה) דדפיק ומנשיב בכלהו. מלכות מרכבה דילה כלילא מד' רוחין, ודא איהו רוא דו פרצופין דאינון עשרה דפיקין דאינון ה' דנפיק מלבא דאיהו הבל ה' ל"ב, ד' ארבע מחנות. ד' חיות לכסא. ו' דרגין דאינון שש מעלות לכסא. דמתמן כל נשמתין בארע אצילות, ולא איהו האי כרסיא בארע בריאה אלא בארע אצילות. דשכינתא עלאה איהי כסא כבוד מרום מראשון דאיהו מלכות. ובהון יקק' קקיו (ס"א הה"ר) [ס"א הה"ר] אתלבש בשית ספירן דאינון שש מעלות לכסא. ואתלבש בחכמה וסליק לעשרה דאינון ו' גלגלים דכרסיא. א לעילא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה ודא אזיר קדמון. ה' זעירא איהי לימינא. וחכמה לימינא נטיר לה, ובהאי אתר (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ, ה' לשמאלא אש על לבא, ו' רוחא דנשיב לגבה ובעי רחמי מינה דלא אוקידת עלמא. בגין דגרמי לה דאתרחקת מבעלה ומאריך רוגזאה. ולזמין דייתי פורקנא אתמר לגבי ו' דאיהו דרגא דמשה (ישעיה סג) מוליך לימין משה. לסמכא ה' דיליה בימינא, ודא איהו (רות ג) חי יי שכבי עד הבקר. בקר דאברהם, ו' אזיל לשמאלא וזקיף לה דיליה, ודא איהו קרבן עולה ויורד. ורוא דמלה יעקב בהאי אתר שכל את ידיו מד), ולחכימא ברמיזא, אתחזר יי' לשמאלא דאינון שמור, ו'ה לימינא דאינון זכור, ודא איהו מה) זה שמי וזה זכרי, יי' עם שמי' שסי'ה לשמאלא, ו'ק עם זכרי' רמיח לימינא. בפסח יהון ו'ק לימינא. בראש השנה יי'ק לשמאלא. שבועות אחיד בתרווייהו ודא עמודא דאמצעיתא, הה"ד (בראשית כט) מלא שבוע זאת ונתנה לך גם את זאת. ביה אשתלים יקוק, ועכ"ד לא יהא שלם אלא בבת זוגיה דאיהי אדני. ובאן אתר. כסוכה דאיהו כיו ה"ס דאיהי יאקדונקיי. ורוא דמלה ויבא יעקב שלם ביקוק, מיד ויבן לו בית דא סוכה, כד"א ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית. בההוא זמנא מה דהוה אני ישנה בגלותא דאסתלק דפיקו דילה שלימו דילה, בההוא זמנא אתמר בשכינתא ולבי ער לאתערותא דפורקנא. ובההוא זמנא נשיב רוחא דקודשא בה, דבזמנא דרוחא דקודשא לא נשיב, רוח סערה נשיב באודנא שמאלא דלבא ויכיל למטעי עלמא, והאי איהו דאתמר ביה והנה רוח סערה באה מן הצפון דסעיר גופיה דבר נש דאתמר ביה מצפון תפתח הרעה, ובההוא זמנא שלטין בעלמא כל רוחין ושדין ומזיקין בישין דמחבלין עלמא דאינון מלאכי

חבלה (מז), ודא דפיקו דמרעא דסליק באשא דגיהנם דאיהי מרה ומחמם לגופיה דבר נש וביה (שמות א) וימררו את חייהם. דאברין דאינון ישראל בעבודה קשה, דא כבד דאיהו כבד על ערקין (דמרה) דדמא, בחמר ובלבנים דא ליחא חורא דאיהי כבדה על בר נש. ומינה ייתון ליה כמה מרעין בישין דאינון מים הזדונים דמתגברין על אברין דיליה. ובכל עבודה בשדה דא דפיקו דדמא דאתמר ביה (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה. ומאי ניהו דפיקו דדמא, רוח סערה דאתגבר בה דמא דערקין דכבד דאיהו עשו הוא אדום, דערקין דיליה כי רגליהם לרע ירוצו וימהרו לשפוך דם. אשר עבדו בהם בפרך דפיקו במרה אוכמא דאיהו יבש בריקניא ובג"ד אתמר ביה בפרך. וכד אתעבר רוח סערה כד"א (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, אתער דפיקו בההוא רוחא. עליה אתמר (תהלים לג) בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בההוא זמנא הבלים דצלותין סלקין ביה ברוחא דקודשא לגבי עילא. ויתערו לגבייהו הבלים עלאין דאתמר בהו (דף ק"ח ע"א) (דברים ח) כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם וכי דאיהו הבל דלבא דשכינתא קדישא להב המזבת, ומיד דסליקת בהבלים דפומייהו דישאל בצלותין. קביה שאיל בגינה מי זאת עולה מן המדבר. מי בזאת עולה ודאי, ובג"ד אית הבל ואית הבל. אית הבל דאתמר ביה (בראשית ד) ותוסף ללדת את אחיו את הבל. ואית (מז) [ודא] הבל דצלותין ופולחנין טבין. ואית הבל דמלין בטלין מלין ריקנין דאתמר בהון (ירמיה י) הבל המה מעשה תעותעים בעת פקודת' יאבדו, מאי בעת פקודתם, אלא בזמנא דאתי פורקנא ופקידה לישראל יאבדו מעלמא. הבל תעותעים דתועים [דמתעים] לבני נשא, ורוחא דקודשא שליט בעלמא דאיהו דפיקו דאתמר ביה קול דודי דופק. דפיקו דסליק בגלגלי ימא דספינה דאיהי לבא, וכל גלייא עלייהו אתמר אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. ובהון החיות רצוא ושוב, רצוא תרין, ושוב תרין, אינון יר"ק, דאתמר בהון (יחזקאל לו) כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח, שכינתא עלה אתמר (ירמיה ה) אשר שמתני חול גבול לים. ואיהי תחומא דכלהו כגוונא דתחום שבת. וכד רצין גלין בד' רוחין, מיד דחזיין שכינתא דאיהי חול לב (נ"א לים) דאיהי חול דאסחר לימא. אתמר בהון ושוב. חזראין לאתרייהו. ואלין ד' רוחין כד נפקי מן לבא. תנועה דלהון איהי לד' סטרין דספינה. תרין בתרין כנפי ריאה. ותרין בתרי בתי לבא, ותנועה דדפיקו דרוחא עביד תנועותיה ודפיק בנקודה אחת או תרין או תלת ואתחזר לאתריה. ובנקודין דדפיק אשתמודע דפיקו. לזמנין דפיק זמנא חדא ואתחזר לאתריה. ודפיקו דא אשתמודע בנקודין דאורייתא. בההוא זמנא דדפיק בנקודה חדא לתתא איהי חיר"ק. ואם היא לעילא איהי חלים (ס"א קוצא דאת יוד). כד איהי באמצעיתא איהו שור"ק. אם היא לעילא אחזי דאתגבר אשא דאיהו חם ויבש ואיהו קל [קול] דעליה אתמר זאת תורת העולה. ואם הוא דפיק נקודה לתתא איהי חיר"ק ונחית במיא דאיהו קר ולח ואיהו כבד. ואי דפיק נקודה באמצעיתא שור"ק דנשיב (נ"א דנחית) ברוחא על מיא ואחיד בתרוייהו ואיהו חם ולח. והאי איהו דנקיד זמנא חדא לעילא ואסתלק דפיקו. או דפיק זמנא חדא לתתא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמני דא בתר דא ואסתלק דפיקו הא אינון צר"י דדפיקו דלהון שוין. אבל דפיק נקודה חדא לעילא ונקודה חדא לתתא דא בתר דא אינון שבי"א. ותרין נקודין. אינון אש ומים. לזמנין דא סליק ודא נחית. כגון את המאור הגדול (לממשלת היום) ואת המאור הקטן (לממשלת הלילה), ולזמנין אינון שוין, ואינון שמים אש ומים, ולזמנין דפיק תלת דפיקין, חד לעילא. ובתריה תניינא באמצעיתא, ובתריה תליתא לתתא, הא תלת יסודין יתערון ביה דאינון אש ומים ורוח באמצעיתא ודא שור"ק. ואם דפיק תרין דפיקין שוין דא בתר דא, ונקודה בתר תרין לתתא, הא אינון סגול, דאינון מים ואש, רוח לתתא. ולזמנין דפיקו בפותיא באריכו דא פת"ת. ולזמנין דפיק באריכו ונקוד נקודה אבתריה, דא קמץ, באריכו אחזי

אחזי רחמי, אם זכו דפיקו דפיק באלין נקודין תשע, שכינתא מאנא לכלהו. עשירית לון, בגין דבה כלילין כל אתון. ואתון אינון לגבי נקודין כגופא לגבי רוחא, ובין כל דפיקו ודפיקו (י) שעוריה דאיהו שעור קומה) ו' שעוריה, דאיהו שיעור קומה, (דף ק"ח ע"ב) וכד נקודין דפקין ביה אינון דפקין כלהו דפיקין [דפיקין] בנייחא ברחמי. וכד לית תמן ו', דפקין במהירו, ואינון דינין דפיקין דדוחקא בתר דוחקא. ואינון עת צרה היא ליעקב וממנה יושע. ומאנא דנקודין איהו נפש. נשמתא איהי כתר על כלהו ומינה כתרין דאינון טעמי. תנועה דנקודין ואתון. ואיהי תליא במחשבתא. ונקודין תליין באמירה. אתון בעשייה. ודא איהו אומר ועושה. מסטרא דימינא אמירה. מסטרא דשמאלא עשייה. עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו אומר ועושה, ובמאי אומר ועושה, בהויה דאתמר ביה יהי אור ויהי אור. יהי אור, יהי אור, ואתעביד אור. דאחיד בתרוייהו בעמודא דאמצעיתא. ואית דפיקו דעץ הדעת טוב ורע, דמהאי אתר יצה"ט ויצה"ר. ואיהו רזא דלהט החרב המתהפכת דאתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה, דפיקו דיצה"ט אחזי בריאותא ואסוותא דכל אברין. ודפיקו דיצה"ר אחזי מרעא דכל אברין דגופא, וכל מאן דאלימ גבר. אי מתגברין זכוון, אתהפך מנחש למטה, ומיד מטה כלפי חסד, וכל גופא אתסי. ואם מתגברין חובין, אתהפך ממטה לנחש, ונשיך כל אברין בכמה נשיכין דכאיבין ומרעין. בההוא זמנא אתמר בדפיקו (שמות לב) אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע. קול דענויא קול דדפיקו דבי מרעא דגלותא אנכי שמע. ואית דפיקו מאילנא דאיהו ביש, לית ביה טב כלל, דמניה נפיק רוח סער' דאסעי' ביה גופיה דבר נש, ואתמר ביה (מלכים יט) רוח חזק מפרק הרים. דאינון גרמין דגופא, ומשבר סלעים דאינון צלעות דגופא דאינון כגוונא דסלעים. והאי איהו נפיק בזדון ולית ליה משקל ושעור. וביה והאניה דאיהו גופא חשבה להשבר. והאי דפיקו סליק ונחית בגלי ימא דאינון עשר כתרין תתאין, כגוונא דאיהי מלכות קדישא הכי איהו מלכות חייבא. כגוונא דמילה, הכי איהי ערלה דתמן סמאל' ערל. ובת זוגיה ערלה נחש ואשת זנונים. לקבל תרי ירכי קשוט, מסטרא דמסאבו תאומיא'ל תומיא'ל. ולקבלייהו אתמר תהומות יכסימו ירדו במצולות כמו אבן. לקבל עמודא דאמצעיתא איהו עוגיא'ל, דמתמן עוג מלך הבשן, מסטרא דתרין דרועין אינון (אגניא'ל) עוזיא'ל. אגניא'ל, מתמן אגג, וביה כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. עוזיא'ל. מתמן עזאול. ומתמן עזיא ועזא'ל. ואיהו חזריא'ל (תהלים ט) יכרסמנה חזיר מיער, ועליה אתמר ועל חרבך תחיה. ואיהו שעריא'ל דמתמן רוח סערה ואיהו עשו איש שעיר. ומתמן שער באשה ערוה. ועליה אתקף ההוא דאתמר ביה (שמות טו) עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה. יי איש מלחמה יי שמו וגר. לקבל בינה דאתמר בה אלף בינה אלין אלופי עשו. לקבל חכמה אדם בליעל איש און. לעילא כתריא'ל (נ"א כרתיא'ל) לקבל כתר עליון, ומתמן כרת לכל אלין דעברין על אורייתא, ואינון כתרין תתאין אינון קליפין לעשר ספירן. ועשר ספירן מוחא בגוייהו. ואלין קליפין אינון מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים. באלין קליפין מתלבש קביה ושכינתיה לקיימא בשכינתיה ומלכותו בכל משלה. ולקיימא ביה כי מלך על כל הארץ אלקים. אבל לעילא באתריה אתמר לא יגורך רע. אלא קליפין דיליה לעילא אינון לבושין מכמה גוונין שפירין דנהורא דמנהון אתפשט קביה בגלותא ואתלבש באלין אחרנין בגין לנטרא לישראל דאינון מתלבשין באלין קליפין. ודא איהו בכל צרתם לו צר (דף ק"ט ע"א) וכו'. בקדמיתא יהב לון בידא דשליח דאיהו גבריאל ולא הוה מזונא לסמאל ולמשריין דיליה אלא על ידי שליחא, ובגין חובין דישראל אתלבש הוא בהון, וכביכול אתי ליה על ידי דקביה להאי אם ישראל אזלין בארץ מישר ומקיימין אורייתא ופקודין דיליה, ואם חיו לא מקיימין אורייתא ופקודין דיליה, יהיב עשר כתרין בידוי דסמאל ולא צריך מזונא לא מידא דקביה כל שכן משליחא דיליה. ודא לפרעה דאמר לי יאורי ואני עשיתני, בגין דחזא כתרין (מ)

נוכראין בידא דסמאל, דבקדמיתא כד הוו כתרין תתאין בידא דקביה מה כתיב בישראל וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ובזמנא דאינון כתרין נוכראין בידא דסמאל לא דחלין אומין דעלמא מישראל ועבדין בהו כרעותיהו, עד שעתא דפורקנא דיתקיים בהו ואת רוח הטומאה אעביר וכו', דאלין קליפין גרמין אפרשותא בין קביה ובין ישראל. ודא איהו רזא (ישעיה נט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם, ועתיד קביה לאעברא אלין קליפין ולאחחזאה לישראל במוחא מלגאו, הה"ד (שם ל) ולא יכנף עוד מוריד (ט) והיו עיניך רואות את מוריד, ולא יהיה מחיצה בין קביה ושכינתיה ובין ישראל, ובזמנא דעשר ספירן מתלבשן באלין קליפין אלין דידיעין בקליפין עבדין אומאה בשמהן ובהיות דקביה לאלין קליפין ובטלין גזרה. ועל אלין קליפין אמרו דצריך הבדלה. דקביה אתלבש בהון ביומין דחול. ובשבת אתפשט מנהון ואתלבש בלבושין דקדש. ועשרה לבושין אינון דקדש דאתמר בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, בד"ד עשר, כחושבן עשר קליפות דחול, כד אתלבש בהון אתמר בדד ישב מחוץ למחנה מושבו. בההיא קליפה דגרים בר נש לאתלבשא שם ה' ביה נטיל נוקמא, ובג"ד לא תשא את שם יי אלקיך לשוא, ובג"ד תקינו בהבדלה המבדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך. דלא יחבר קליפין דחול לקליפין דקדש, ולא יעביד לון תערובת. ודא איהו (ויקרא יט) שדך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנו. וכל מאן דערב לון אתמר ביה (במדבר יט) את מקדש יי טמא וגומר. דבשבת דאתפשט קביה מאלין לבושין ואתלבש בלבושין דקודשא לא צריך לקרבא קדמויה (נ"א קדמיהון) לבושין דחול, דמוחא לא מקבל טומאה הה"ד הלא כה דברי כאש נאם יי. דביה לא יכיל לאתערבא שום עירוב, אלא בלבושין דאתלבש בשבת וייט יכיל לאתערבא, ובגינייהו מצי למעבד הבדלה. דלתתא אית אילנא מעורב טוב ורע כלאים, ועליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, בגין דההר מוחא דיליה בבריאה יכיל לאתערבא עמיה קליפה. אבל מוחא דאיהו נהורא בארז אצילות לא יכיל לאתערב' עמיה (נ"א ביה) שום תערובת. ואית אילני' דטוב ורע דקליפין דאינון גרעינין אינון מלגאו רע. ומוחא דקיק מלבר טוב. ואית דמוחא דקיקא מלבר טב ומוחא סגי ביש מלגאו, כגון דהבא וכספא ועיר מצופה מלבר, ועופרת סגים מלגאו, דא מוניטא דשקרא, פומיה טב ולביה ביש. ואית דאיהו קליפה מלבר ומוחא מלגאו, ועלייהו אתמ' ג) גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור. ואית אילנא לתת' דע"ז דלית ליה מוחא, אלא קליפה מלגאו ומלבר, ועליה אתמר לא כן הרשעים כי אם כמוץ אשר תדפנו רוח. ואיהי אשרה דנטיעין אומין דעלמא קדם ע"ז דאיבא דיליה מוץ אשר תדפנו רוח. בזמנא דייתי מלכא משיחא (דף ק"ט ע"ב) עתיד קביה לאעברא כל אלין קליפין לעילא ואמצעיתא ותתא, ולא יהא ערבוביא בפמליא דלעילא. בההוא (נא) זמנא יי בדד ינחנו לישראל ואין עמו אל נכר. בההוא זמנא ותוסף ללדת, איתוסף רוחא דקדשא על ישראל, הה"ד (נא) ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם.

ועוד ותוסף ללדת את אחיו את הבל, רבי יוסי ור' אלעאי הו אזלי בארזא, אזדמן רבי אלעזר עמהון. ודאי עלך אתמר ויפגע במקום, דאערענא בשכינתא. אמר לון עלייכו אתמר ויפגעו בו מלאכי אלקים. מאי מלאכי אלקים, אלין דאתמר בהון (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות, דרווחין דילכוון מרוחא דקביה (נ"א דקודשא), חדו כלהו בארזא. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר מאי ותוסף ללדת את אחיו את הבל. ועוד מאי אתא לרבנות ותוסף ותרין אתין את אחיו את הבל. איל ודאי ותוסף דא תוספת רוחא דקודשא דאיהו עמודא דאמצעיתא

אמר המגיה זה הלשון מצאתי בס"א ר' אלעזר ורבי יוסי הו אזלי בארזא, אזדמן ר' אלעאי עמהון, א"ר יוסי לר' אלעזר שמעת בהאי קרא אמאי אתמר ביה את את תרי זמני. בתר דאמר ותוסף ללדת את אחיו. מאי את הבל, והא תלת רבוין הכא, תרין אתין רבוין, ותוסף ללד' רבוויא. הא תלת רבויון, איל שמענא דתלת רבויון אלין. אינון תלת טפין

טפין דאזדריקו מאדם קדמאה. [נ"א קדמאה דאתמר בהון אלה] א"ל והא אנא שמענא אלה תולדות השמיים והאר"ץ, תמן תה"ו. א"ל ודאי הכי הוא דמתמן היה קין יסודיה ועקריה קדם דאתא לעלמ'. אמר ודאי רזא עלאה אתגלייא דלא שמענא עד השתא, א"ל אם כן אלין טפין דאתוספו הכא מאי נינהו. אמר ודאי על אלין ג' טפין שריין תלת חכמות. חד איהו חכמת המחשבה. ותניינא חכמת הדבור. ותליתאה חכמת המעשה. ואינון תלת עלמין סתימין. תלת טפין דתליין מן מוחא עלאה סגריל קרינן ליה. ואית תלת עלאין עלייהו דתליין ממוחא סתימא דעתיקא דעתיקין ואינון סגולתא, תלת עלאין אתרמיזו ב"י עלאה, דאית לה קוצא לעילא, וקוצא לתתא, וגו באמצעיתא, ותלת טפין תניינין דאינון סגריל מן " תתאה. ורזא דמלה ברא שית. תלת מאדם קדמאה ותלת מאדם תתאה. ובאלין תלת נקודין אתמר (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. ואלין אינון ג' גלגולין דאדם קדמאה. דתלת טפין דאזדריקו בתלת אבהן. דבהון. " יברכך יי. יאר יי. ישא יי. ותלת תניינין בברית ותרי סמכי קשוט, דנח ושם ויפת מתמן הוו, דאתמר ביה נח איש צדיק מסטרא דצדיק חי עלמין, שם ויפת. מסטרא דתריין סמכי קשוט, ורזא דמלה הכא מה שמו ומה שם בנו כי תדע. מה שמו באימא עלאה דתמן חכמה. ומה שם בנו באימ' תתאה אשתמודעא, אבל תלת גלגולין בתלת אבהן. ותלת בתלת סמכין דלתתא. ואלין שית הוו עתידין למהוי תלת בשת ותלת בהבל. אלא דפרח " משת דאיהי נקודה נכר' (בשמו זה שיטה כ"ט) טפין

דאמצעיתא, מתמן אתוסף ליה רוחא דקודשא. תריין אתין לרבות ביה נשמתא ונפשא משכינתא עלאה ותתאה. ומאי הוה תוספת על רוחא דא, חכמה מאדם עלא. אמר רבי יוסי שמענא דתלת רבויין אלין. אינון תלת טפין דאזדריקו ממוחא (ג) סתימא דכל סתימין. ואלין אינון ג' גלגולין. ואלין ג' טפין שמענא דאינון לקבל ג' נשים דאתמר בהון (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה, חדד אופה וחד עורכת וחד מקטפת, לההיא דאתמר בה (במדבר טו) ראשית עריסתיכם חלה. ודא חלה דפסח דאיהי סגולת"א, איהי טפה קדמאה ומינה אזדריקו תלת טפין. ואינון ג' יודין " " " דאינון סגולת"א ודאי. ואינון " יברכך, " יאר. " ישא. ובאן אתר אזדריקו, בתלת אבהן דתמן נחית אדם בתל' גלגולין. ומאן אתר אזדריקו מההוי דנחית בהון (דאיהי) מסטר' דחכמה עלאה (ולקבל (דף ק"י ע"א) ג' טפין אלין תקינו תלת מצות בפסח. חד מצה דלעילא לברכא בה המוציא. ב' לחם משנה. ג' לחם עוני בלא מלחא. דהא אתמר על כל קרבנך תקריב מלח. בגין דאיהי מצה פרוסה. כגוונא דפרס פריסת מלכותך (דניאל ה כח). עד דתהא שלימה לא צריך לקרבא עלה מלח דאיהו חל"ם. ומאי ניהו חל"ם. (דאיהו) אמצעי דכלהו תלת), תלת טפין עלאין אינון סגולת"א דתליין ממוחא סתימ'. עתיקא דעתיקין, תלת טפין אזדריקו (בגולגלתא) (נ"א בגלגולא) ממוחא תניינא ואינון סגול. באן אזדריקו. בתרי סמכי קשוט וברית. דאינון לקבליהו נח שם ויפת. נח אזדריק בצדיק הה"ד נח איש צדיק. שם ויפת בתרי סמכי קשוט. ועלייהו אתמר ברא שית. ג' טפין עלאין דאינון סגולת"א דאזדריקו ממוחא סתימא. אינון קוצא דאת " לעילא, וקוצא דילה לתתא. וגו באמצעיתא דילה. מוחא דאזדריקו ג' טפין אלין מינה. איהי יי. ודא " דאיהי לעילא מאת א. " לתתא מן א. מוחא תניינא, ותלת טפין דאזדריקו מינה אינון סגריל. תלת טפין דאדם קדמאה דאינון תלת גלגולים. ותלת דאדם תניינא תלת גלגולין. מאן אדם עלאה ואדם תניינא. אלא מה שמו ומה שם בנו. מה שמו אדם עלאה. מה שם בנו אדם תתאה. ותרויהו אתרמיזו בההוא קרא דאמר משה (שמות ג) ואמרו לי מה שמו מה אמר. תלת טפין. חד אופה במוחא דאיהו לקבל ימינא דאיהו אופה דאיהו שר האופים. וחד עורכת דא מוחא דאיהו מסטרא דשמאלא דאתמר בה (משלי ט) אף ערכה שלחנה. והא אוקמהו שלחן בצפון לקבל לבא. וחד מקטפת לקבל מוחא דאיהו לאחורא כלפי כתף. ולקבל אלין תלת

תקונוי תקונא שתין ותשעה [דף ק"י ט"א וע"ג] הוזהר רעז

טפין, אינון ג' יודין דאינון בירד ק"י וא"י ק"י דמעידין על עלת כל העלות דעליה אתמר (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. דאיהו ראשון ואחרון ומבלעדי אין אלקים. ומשית תקונין אלין בעא קב"ה למברי לשת למהוי שמה שית. למהוי ביה ג' גלגולין דאדם וג' דהבל. אלא דפרח " משת דאיהי נקודה אבן שתיה דמתמן הושתת עלמא. ובהאי " תב יוסף הה"ד (בראשית מט) ותשב באיתן קשתו ויפוז זרועי ידיו. מאי ויפוז. דאזדריקת טיפה דאיהי " בין עשר אצבעאן ואתפליג' לי ניצוצין דאזדריקו מקשת דאיהו ברית. ובאן אתר אזדריקו. בעשרה הרוגי מלכות. א"ל והא שמענא דעשרה הרוגי מלכות בני יעקב הוו. א"ל ח"ו. אלא בדיוקנייהו הוו (גד). א"ל ומאן גרים דאזדריקו תמן. א"ל דיוקנא דאבוה דאזדמן לגביה. דהוה דיוקנא דאדם קדמאה. דא גרים דאזדריקו לון ונעץ צפרניו בקרקע וברח גרמיה. ולא אזדריקו (בההיא זונה. דאי לאו דאתחזיאת ליה דיוקנא דאבוה לא הוו אזדריקו הכי, ודיוקנא דאבוה גרם דההיא טפה וינס ויצא החוצה. ולא בעבירה. ובשכר וינס). [נ"א בהאי זונה, דאי הוה זריק בהאי זונה, הוו ישראל טבעין בימא, ולא למגנא אוקמוה קדמאין, בשכר וינס] [דף ק"י ע"ב] הים ראה וינס. ואי לא. לא הוו נפקין ישראל מן ימא. ואיהו קביל עונשיה באלין עשרה הרוגי מלכות דהוו עתידין למיפק מיניה עשרה שבטין. ובגין דא הוו עשרה הרוגי מלכות כגוונא דעשרה שבטין דהוו עתידין למיפק מניה. והוו חשבין חבריא דעשרה בני יעקב הוו. א"ל אם כן מאן יהיב רזא דא בשת. [א"ל נשמתהון דצדיקיא אתבריאו קדם דאתברי עלמא כמה דאוקמוה קדמאין]. (א"ל) ובגין דא אמר קרא (ישעיה מז) מגיד מראשית אחרית. (נ"א א"ל בראשית אין ראשית אלא נשמה וכר ע"ל ק"י ע"א). ובגין דא שת איהו סיומא דאתון. ומינייהו אשתמודען רישא דאתון דאיהו אב בא"ת ב"ש. ועוד שת. ש' דיליה אינון ג' ענפי אילנא לעילא. ואיהי שרש לתתא. ואחזי בהון תלת גלגולין לעילא ותלת לתתא. ת'. תפארת [ש] שלום כליל שית סטרין. ודא דרגא דמשה כליל תלת אבהן וג' דרגין תחותיהו. ואינון גלגולא. דאדם שם אנוש הבל. נח שם יפת. ומשת ואנוש אתיחסו כל דרין. הה"ד (בראשית ד) אז הוחל לקרא בשם ה'. (או ההוא דאתמר ביה כי מן המים משיתהו) אז הוחל למיתי בגלגולא ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה. ובג"ד שת מתמן הושתת עלמא. ובג"ד (שס) כי שת לי אלקים זרע אחר תחת הבל. דאתמר ביה (קהלת ח) בשגם זה הבל. ואיוב עליה אמר (איוב לח) מי שת בטוחות חכמה. חכמה מ"ם עליונים מתמן אתמשך. ובג"ד כי מן המים משיתהו. ש' תלת אבהן. ודא מ"ש מן משה. ה' שכינתא תתאה. הבל ה' ליב [הלב], וכפל שמה תרין זמנין משה משה. לאחדא בתרין ההי"ן ה' עלאה ה' תתאה. ולאחדא בג' ענפין ובתלת שרשין דאינון שית. תרי זמנין מ"ה מ"ה מ"ה, איהו אחזי רזא מה שמו ומה שם בנו. דבתלת אבהן אתלבש מ"ה דלעילא. ובתלת דרגין דלתתא מ"ה דלתתא. ומשה כליל תרוייהו. איהו מרכבתא שלימתא עלאה ותתאה, כגוונא דא ש' מן משה תלת אבהן, דאתמר בה לפני אריה אל הימין לפני שור לפני נשר וכר מ"ה דמשה ודמות פניהם פני אד"ם, ובגין דאיהו מרכבה לעילא ותתא. אמר ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם, אֲדַהְכִי הא רבי יצחק ורבי יודאי ורבי יהודה ושאר חבריא קאתו. אמר להו ר' שמעון במאי עסקיתו. אמרו ליה שמענא כך ואתינא לגבך. דשאינא עלך לכל חבריא, ולא אשכחנא מאן דאודע לן מינד. עד דאערענא ברבי יוסי ורבי אלעאי ורבי אלעזר דהוו מתעסקין ברזא דהבל בכל גלגולין דיליה. אמר ר' שמעון ודאי עובדא דצדיקיא. לעילא תליא. ותמן אשתמודע כלא. ואתערותא דלתתא גרים אתערותא דלעילא. בודאי רזא דגלגולא באתר חד איהו, וכל גלגולים אינון כגוונא דגלגלים דסלקין ונחתין. וגלגל חד איהו קבוע באמצעיתא בינייהו ואיהו לא מתנענע הכא והכא, ורזא דמלה הא אוקמוה (גה) דור הלך ודור בא הארץ לעולם עמדת, דאיהי קביעא בינייהו (כגור) דא נפש איהו בקביעו דגופ', ורוחא

ורוחא סלקא ונחתא בגופא ומתפשטא בכל ורידי דלבא (כבר אמרנא דגלגולים אינון כגוונא דגלגלי דסלקין ונחתין בגלגול חד), כגוונ' דא נפש איהי בקביעו דגופו, ורוחא נחתא וסלק' בגופ' ומתפשטא בכל ורידי דלבא) דמתנענעין, ההי'ד אל אשר יהיה שמה הרוח ללכ' ילכו, אבל נפשא קביעא בלבא. כאתת' דאיהי קביע' בביתא. ההי'ד מושיבי עקרת הבית. ובעלה (בראשית ח) ויצא יצוא ושוב, הכי דור הולך ודור בא. דא עמוד' דאמצעי' איהו אזיל ואתי בגלגול'. אבל שכינתא לעולם עומדת. איהי לא אזלא בגלגולא ולא אתרכיבת באתר אחרא. ובגין (דף קי"א ע"א) דא אתמר בה אשתך כגפן פוריה. מה גפן לא קבילת הרכבה ממין אחרא מכל אילנא דעלמא, הכי שכינתא לא קבילת עליה הרכבה אחרא בעלמא אלא מבעלה.

קמו כלהו חבריא ואשתטחו קמיה, ואמרו אלו לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די. פתח ואמר (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש. וזרח השמש דא עמודא דאמצעי'תא דאיהו משה בדיוקניה. וזרח ההי'ד (דברים ל) יי' מסיני בא וזרח משעיר למו. ובא (נ) השמש כד אתכניש משה, ועם כל דא דאתכניש. אל מקומו שואף זורח הוא שם, ודא יהושע דהוה כגוונא דסיהרא דאיהי שכינתא. ועוד זורח השמש, דא משה כד ייתי בגלגולא בצדיק גמור. וכד לא איהו בצדיק גמור ובא השמש. אתכניש מניה ואזיל ואתי בגלגולא עד דאשכח אתריה, ובגין אל מקומו שואף זורח הוא שם. ועוד זרח השמש דא קביה. באן אתר. בכין דשכינתא עמיה. כד"א (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי וגו'. ותרגם אנקלוס באתר דתשרי שכינתיה תמן. ואי לית (נ) שכינתא תמן ובא השמש. אתכניש מניה קביה ואשתאר בחשוכא, ושלטין עליה כמה מחבלין וכמה יסורין בישין דלאו אינון יסורין של אהבה, ההי'ד (דברים לא) על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה. דאלין רעות ממנן על כל עתין ורגעין דעלייהו אתמר (איוב ז) ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. וזהו שאמר דוד בידך עתותי וגו' [דאלין רעות מצויין בכל עתין ורגעין]. ומאן גרים דלא שריא שכינתא עליה ולא נהיר שמשא עליה, בגין הבל דשקרא ומלין דשקרא דנפקין מפומי. ובגין יש הבל אשר נעשה על הארץ. אית הבל ואית הבל. אית הבל ממארי דשקרא דאתמר בהון הבל המה מעשה תעתועים, דאינון תועים בעובדא דשקרא. ויש הבל דאתמר ביה על כל מוצא פי יי' יחיה האדם, ודא הבל דאורייתא, דאיהו ה' חומשי תורה מן ב' דבראשית עד ל' לעיני כל ישראל, ודא הוא הבייל. והא שית אינון עם זה ספר. אלא דא ר' דאיהו קול דסליק בהבל דאיהו ה', זכאה איהו מאן דמחבר לון כחדא ואפיק לון מפומי ברחימו ודחילו דייק. ובגין יש הבל וכו'. אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים. אמרו ליה חבריא ר' ר' אי הכי דאינון צדיקייא אמאי מגיע אליהם כמעשה הרשעים. אמר לון גלגולא גרים לון דיתי לון כעובדא דרשיעייא. כאלו הו רשיעייא הכי ייתי לון יסורין ודחקין. והאי אינון דנשמתי' דלהון מסטרא דאדם והבל. דדא חאב במחשבה ועובדא, ודא חאב במחשבה ועובדא. ובגין אמר עלייהו קרא בשגם זה הבל, גם לרבות אדם. אמרו ליה ידענא דמחשב' איהי אדם קדמאה מיה דלעילא מיה שמו. עובדא כ"ח דיליה. כ"ח אתון דעובדי' דבראשית ברא וכו' וכלא חכמה כח מה. א"כ במאי הו יכלי למחטי הכא. אמר לון בודאי כל מאן דחב בגופיה דתמן עובדא, ובנשמתי' דתמן מחשבה. כאלו חאב בהווא דאתברי איהו בדיוקניה, ההי'ד (בראשית א) ויברא אלקים את האדם בצלמו וכו'. ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, דאית לון עותרא ושלם ואריכו דיומין בהאי עלמא. איל בתר דאינון רשעים אמאי אית לון כל האי יקר. איל האי טובא דלהון איהו הבל ורעות רוח. דגלגול' דלהון גרים לון דהו רשעים גמורים ועבדו (זכוון כמה מנייהו ואתקצרו בקצרות שנין ולא אשתלים לון) כמה מיני טבין, אייתי להון קביה בגלגולא לאשלמי' לון אגרייהו בהאי עלמא ההי'ד ומשלם לשנאי אל פניו וכו', ועלייהו אתמר (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו'. (דף קי"א ע"ב) אדהכי הא ר' פנחס

קא נחית ממתבתא עלאה, ואתחזי תחות טולא דרבי שמעון, ואמר ליה מאי הבל אשר נעשה על הארץ. וכי על הארץ אתעביד הבל, אלא כד"א (בראשית ב) ואד יעלה מן הארץ. דאית הבל אשר נעשה על הארץ. הבל דצלותין והבל דאורייתא אתעביד על ארעא דקביה דאיהי שכנתיה, דאתמר בה והארץ הדם רגלי, ומאי ניהו הבל דאתעביד עליה. אלא הפוך הבל ותשכחיה הלב. ומניה נפיק הבל. ודא נפש, וביה סליק דבור. רוחא נפיק מאודנא שמאלא דלבא ומניה נפיק קלא. וקלא איהו אילנא דאתפלג לכמה קלין דאינון ענפין דאילנא. ואיבא דיליה דבור. ותרוייהו עץ פרי, ואינון גוף וברית, דא עץ ו'. ודא פרי ו' אות הברית. ה' תתאה שרשא דאילנא דאית ביה תלת ווי"ן לקבל ג' ענפין דש. ה' עלאה תלת ענפין. ואינון תלת ווי"ן מן ויסע ויבא ויט. האי איהו עץ החיים דאעקר ענפוי, דקצץ בנטיעות, ואסתלק איבא, ואתמר באילנא (דניאל ג) גדו אילנא וקציצו ענפיהי וכו'. ברם עקר שרשויה בארעא שבקו, דאיהי ה' תתאה. אסתלק הוי' ואשתאר ה'. ובגיד שלש משמרות הוי' הלילה. ובכל משמר ומשמר יושב הקביה ושואג כארי וכו'. ה' דהלילה עלה קביה שואג בשלש משמורי דתמן הוי'. תמן הוי' איהו ודאי. ומיל דאעקר אדם אילנא ואיבא וענפין דיליה ולא אשתאר תמן אלא שרשא דאיהי ה' תתאה. הה"ד (בראשית ג) ויאמר לו איכה. כגוונא דאיכה דאתמ' ביה איכה ישבה בדד, איך נח) ה' ישבה בדד. בגיד אתגלגל אדם בג' אבהן, דאינון ענפין דאילנא וגופא ואיבא דאילנא. ואתתקן מה דאעקר. נחית באברם ונטע ביה ה' דאיהי ענפין דאילנא. נחית ביצחק ועביד איבא דאיהו ו' מן יצחק. נחית ביעקב ונטע ביה ו' דאיהו אילנא דאתמר ביה ואלהי יעקוב. לבתר אתא משה דאתמר ב' בשגם הוא בשר. שגם זה הבל, ונחית ה' חומשי תורה דאיהו שרשא דאילנא ואשלים אילנ' בשמא דיקריק. ובגיד אשתלים ביה שם יקריק. כד"א (שמות ג) ואמרו לי מ'ה שמ'ז מ'ה אמר אליהם. כי יאמרו לא נראה אליך יקוק, דלאבהן לא אתגלי לון, בגין דלא הוה שלים שמא באבהן. לא אתגליא לון. הה"ד (שם ו) ושמי יי' לא נודעתי להם. במה דחב אדם אתתקן. ובמה דחב הבל אתתקן, ואתחזר כלא בתקוניה, בענפוי, בשרשו, בגופיה [בגופיה], באיביה, וכלא אשתלים בביר דאיהו משה ביר ט). מן בראשית. מה דהוה שת נחית תמן ו' ואתעביד שיית. ומתחיל בב' דאיהי ברכה לאפקא ארעא מלווטיא דאתמר בה (בראשית ג) ארורה האדמה בעבורך. ולבחר נחית ר' עלה דאיהי ראשית חכמה. וכד קריב לטורא דסיני נחית א' מן בראשית דאיהי אנכי. ונחית עלה כתר דאינון אתוון דעשר אמירן. ואשתלים אילנא מן תקונין דיליה. אמרו ליה ר' ר', הא אילנא שלים ביקוק, אמאי נחית א' מן בראשית. אלא בגין דאיהו נביעו לאשקאה אילנא. דמתמן אלקיים מליאיה מכל תשע ספיראן דאינון בבראשית. שית. אינון שית ספיראן. ברא, תלת ספיראן עלאין. אלקים, איהו עשיראה מליאה מכלהו תשע. שלימו דכלהו. ובגיד בראשית ברא אלקים. בראשית ברא, עם אלקים, את השמים ואת הארץ, אתו לנשקא ליה פרח לעילא.

אמר ר' שמעון, חברייא בודאי קביה אסתכם עמנא עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא. זכאה דרא דהאי אתגלייא ביה. דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה. לקיימא קרא (קהלת א) מ'ה ש'היה היא ש'היה. וביה (דף קייב ע"א) (תהלים לד) מ'מכון ש'בתו ה'שגית ט). אשרי העם שככיה לו בגימט' משה טו) אשרי העם שיי' אלקיו. דעליה אתמר דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא. ועליה אתמר דבר צוה לאלף טז) דור. ואתפשטותיה הוא בכל דרא טז) ודרא בכל צדיק וחכם טז) דמתעסק באורייתא עד שתיך רבוא, לאשלמא לכלהו מפגימו דלהון. ורזא דמלה והוא מחולל מפשענו דאיהו שקיל לכלהו כמה דאוקמוה מארי מתניתין אשה אחת ילדה ששים רבוא ומנו משה דשקיל כששים רבוא. ובגיד אתמר עליה דוד הולך (ודור בא) לההוא עלמא. ודור בא איהו יי' כמלקדמין. ועוד כי שת לי אלקים זרע אחר. שת אתפשטותיה הוה עד יעקב. דפרח ביה ו' מן שית ואשתאר

שת. ואשתאר יעקב עקב. דיעקב דיוקניה דאדם קדמאה הוה. כמה דאוקמוה שופריה דיעקב
 כעין שופריה דאדם הראשון. ובגין האי י' אתמר אבן מאסו הבונים דאינון אברהם ויצחק.
 דאתמר בה לגבי אדם (בראשית ג) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. דהוּ ידעין דהוה
 עתידה לאלקאה מחויה. ובג"ד אתמר בה אבן מאסו הבונים (סו) א"ל חבריאי, והא אמר ר'
 פנחס דאת י' איהי ביצחק. אמר ודאי י' עלא' איהי מן חכמה. והאי איהי י' זעירא. ובג"ד
 אתמר בה עקב. הה"ד ואתה תשופנו עקב, ודא כף ירך יעקב דאתמר בה (שם ג) ויגע בכף
 ירכו. ואתמר ביה והוא צולע על ירכו. ודא י' מן אדני. ואיהו י' מן קוקי. דבה ויסתר משה
 פניו כי ירא מהביט לאתר דחב כדקדמיתא קדם דייתי בגלגולא. כיון דאתא יעקב תמן מיד (שם
 ג) ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, בת י'. מיד אשתלים י' בעקב ואתעביד יעקב, ודא איהו
 דאמר קרא ויבא יעקב שלם, ולבתר אתא משה והפך קוקי מדינא לרחמי, ואתחזר יקוק. ודא
 איהו רזא אבן מאסו הבונים (טו). בההוא זמנא אמרו כלהו מאת י' היתה זאת וכו'.

(אמר המגיד זה הלשון מצאתי בספר אחר)

ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה
 מנחה ליי' (בראשית ד), מאן אתר אייתי
 ליה. מקץ ימים משוירין דיליה. כגון בר נש
 דאיהו בסוף יומי חזר בתשובתא כד לא אית
 ליה חילא למעבד טב וביש. ובעולמו
 בתוקפיה לא תב. כמה דאוקמוה (טו) מפני
 שיבה תקום. ובגין דא ואל קין ואל מנחתו
 לא שעה. אבל הבל מבכורות צאנו, אייתי
 ליה קרבנא משפירו דיליה (סו) ובג"ד וישע
 י' אל הבל.

ועוד אל קין ואל מנחתו לא שעה, בגין
 דקרבנ' דיליה הוה מההוא אתר
 דאקרי ערוה (סו), ומאי הוה, פשתי, דאתמר
 ביה ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה.

אמר ליה רבי אלעזר אם כן דאתכסי ביה
 בשר ערוה טב איהו. אמר ליה, ברי,
 לאו כל (דף קי"ב ע"ב) עריות שוין, האי לא
 קריב קרבנא דא אלא לקרבא ערוה דיליה
 לה, דאתמר ביה איש איש אל כל שאר
 בשרו לא תקרבנו לגלות ערוה אני ה'. ומאי
 ערוה דיליה, זוהמא בישא, ערלה, נוקבא
 דערלה, ההיא דאתמר בה אדם הראשון מושך
 בערלתו הוה, ומאי ניהי, אימא דערבוביא
 בישא, איבא דאילנא דטוב ורע דאתמר בה
 ותקח מפריו ותתן גם לאישה עמה. ומאי
 ניהי לילית, מתמן קא אתיין ערב רב דאנון
 מעורבין בישראל דאתמר בהון הוי גוי תוסא,
 דאינון זרע מרעים בגים משחיתים וכו' ואמרו
 אלה אלהיך ישראל לעגלא. ובג"ד ואל קין
 ואל

בראשית, לית ראשית, אלא נשמה. א"ל
 מהכא אשתמודע דבהאי אות
 דברית מילה חאב אדם וכל דרין דאתו אבתריה,
 ודא איהו דאמר קרא פקד עון אבות על בנים,
 (שמות כ) בגין דמעשה אבותיהם בידיהם. א"ל
 אשתכח דשת איהו גלגולא דאדם והבל דאתמר
 ביה בשגם הוא בשר, בשגם זה הבל, ורזא דמלה
 אז הוחל לקרא בשם יקוק. ואדעך בשם. אז.
 ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה. בשם י'
 ואדעך בשם. בתרין שמהן, מה שמו ומה שם
 בנו, (משלי ל) ואתמר ביה הוחל דמתמן הושתת
 עלמא.

אדהכי הא רבי שמעון ורבי יצחק ורבי יודאי
 ורבי יהודה ושאר חבריאי פגעו ברבי
 אלעזר ותברוי דהו עמיה. אמר לון במאי
 עסקיתו. אמרו ליה ברזא דגלגולא דאדם והבל.
 אמר ודאי ברזא עלאה דהוינא משתדלין. הויתון
 אתון משתדלין.

פתח כמלקדמין ואמר, יש הבל אשר נעשה
 על הארץ וכו'. דא אדם והבל. במחשבה
 ובמעשה חאבו. כמה דאוקימנא לעילא. ומאי
 ניהו מחשבה ומעשה. אבא ואימא, חכמה ובינה,
 עלייהו אתמר כלם בחכמה עשית (תהלים ק"ד)
 הרי עשיה, בגין דתמן כח מה. דא חכמה
 דאתפלג לתרין סטרין. מ"ה איהו אדם מחשבה
 חשב מ"ה. מ"ה אדם. תשכח דאיהו אדם
 מחשבה. [מ"ה איהו אדם, חשב מ"ה ותשכח
 דאיהו אדם, ודא היא מחשבה], בינה. תמן יה
 אבא

ואל מנחתו לא שעה, והא קביה אתמר ביה ורחמיו על כל מעשיו, ואתמר ביה כי לא אחפץ במות המת וקביל לון, כל שכן לקרבנא דקין. אלא דהוה רעותיה לביש כמה דאתמר, אבל הבל הוה רעותי בקרבני דייליה לקרבא שכינתא להווא דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור ושער רישיה כעמר נקי, במאי, בההו דקריב מבכורות צאנו ומחלבהן. ובגין דא וישע יי אל הבל והא אתמר. ומיד דלא אתקבל קרבנא דקין, ויחר לקין מאד. ויאמר יי לקין למה חרה לך דלא מתקבל קרבנך. אם תיטיב עובדך בגלגולא שאת לך בעלמא ותתקבל בתיובתא, [דאיהו יתר שאת ויתר עזן]. ואם לאו לפתח חטאת רובך. אמר ר' אלעזר הכא לא צריך לאתכסיא רזא מאי שא"ת, ולא אתינא לדרשא בהאי קרא, אלא דהא שאת משא איהו, ובהפוך אתוון שאת איהו אש"ת. הכא רמיז דעבר על [ויקרא יח] ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך וכו', דאתא על תאומתו של הבל, ודא איהו [בראשית ד] ויקם קין אל הבל. קם על תאומתו. ולבתר קטיל לבעלה, כגוונא דמצרי ^ע, ורזא דמלה, ויפן כה וכה, ואמרו [דף קי"ז ע"א] קדמאין מאי ויפן כה וכה, אלא ראה מה עשה בבית ומה עשה בשדה. ולית שדה אלא אשה. כד"א כי בשדה מצאה, הה"ד ויהי בהיותם בשדה. ויפן כה וכה אסתכל אם הוה ביה מסטרא דטוב. דלומנין אתפרש טוב מן רע ומתמן אינון גרים. ובגיד אסתכל מכל סטרא עד שתין רבוא, ולא חזא תמן גיורא דנפיק מניה. ויך את המצרי. ולבתר מה כתיב ואם לא תיטיב אל תקרי ואם אלא ואם. [דאיהו יתר שאת ויתר עזן]. לפתח חטאת רבך. מאי רובך. אלא כי תראה חמור שונאך רובך וכו'. דאיהו לא יכיל למסבל על כתפוי [למיהוין] חמרא דאורייתא. לא יכיל למסבל עליה עול מלכות בגלותא. וחדלת מעוזב לו. הכא אחזי לקין, דעתידין למהוי ישראל בדוחקא בגלותא, עני ורוכב על חמור, דיהון כחמור משאי על כתפוי מעול המס בגלותא ומכוונד המלאכה. ודא איהו רובך

תחת

אבא ואמא וכן בגוייהו עמד דסמך לון, ההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר [בראשית ו] בשגם זה הבל. דאיהו משה. מתמן הוה, והכי אוקמוהו קדמאין בשגם זה משה. הבל אתקרי, על שם ב' מן בראשית. ל' לעיני כל ישראל. ה' חמשה חומשי תורה דעתיך לאתיהבא על ידיה. ודא איהו הבל דאתמר ביה כי על כל מוצא פי יי יחיה האדם [דברים ח], ואית הבל דסטרי אחרא דאתמר ביה הבל המה מעשה תעתועים [ירמיה י], ודא הוא הבל דנבלות הפה ופתגמין בטלין דלית בהו תועלת כלל. ובגיד יש הבל וכו' שמגיע אליהם כמעשה הרשעים, ויש הבל אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים. מאי הרשעים, דא סמא"ל ונחש, ש דמשה איהי תלת ענפין דשרשא דאילנא, ודא ש מן שת. מ"ה מן משה דא אדם. דאיהו בדיוקנא דאדם דלעילא. ודא איהו מה שמו ומה שם בנו [משלי ל] והאי מ"ה [ה] [תורה] תורת יי תמימ"ה [תהלים יט], ה' חמשה חומשי תורה דאתיהיבו ליה במ' יומין ומ' לילוון דלחם לא אכל ומים לא שתה. ובגין דעקר ש דאיהו שרשא דאילנא מאתרה ואתעבידת תלת ענפין דאינון ג' זיינן כגוונא דא. ש דזרע דאיהו יורה כחץ. אתעביד י'. דתלת טפין אתפשטו ואתעבידו שרביטין. ובגין דא עקר לון מאתריהו, ומה דהוה שרשא חדא, עקרא חדא. אתפלגו לתתא. הכי איהו אודריק בתלת גלגולין. חד בנח ^{עא}. ותרין בשם ויפת. ובגין דכד אתא נח לא בעא רחמי על אילין גוברין דטופנא, אתבייש לבתר ואמר ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ושם לאו למגנא הוה קבע מדרשות. ויפת אתמר ביה יפת אלקים ליפת וישכון באהלי שם [בראשית ט], באלין תלת הוה בעי לאשתרשא בשרשוי, חמא דלא אצלת. אעקר ליה מתמן ונטע ליה לבתר יחידאה. אבל אדם אתנטע בתלת אבהו, ואצטרףי ואתלבן בהו וואשתרש בשרשוי ואצלה. מיד אתא משה ^{עב} [דאיהו בריה דאדם] ויהיב קביה אורייתא על ידוי, לאשקאה אילנא לאתגדלא בשרשוי וענפוי, בההוא זמנא אתתקן אילנא דעקר. חובא דחאב באילנא הכא תקין כלא. לבתר דאתכניש משה מעלמא אתמר ביה חרח השמש ובא

השמש

השמש, ואתמר ביה הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב סובב הולך הרוח (קהלת א) תלת זמנין סובב, לקבל תלת גלגולין דרוחיה אסחר תמן. מיד דאשכח תמן [אתר] לשריא. מה כתיב (שם) ועל סביבותיו שב הרוח. איל רבי אלעזר אשתמודע הכא רזא עלאה מרוחא דקודשא דלעילא, דאיהו בן י"ק. דאסחר לימינא. ושמאלא, ועמודא דאמצעיתא, ולבתר לתלת תתאין דאינון צדיק ותרי סמכי קשוט. והכי אדם עלאה אוף הכי בשית סטרין. ודא רזא דבראשית. ברא שית לעילא. ברא שית לתתא. י דפרח מן שת איהו י דיעקב. דפרח י מיניה ואשתאר עקב. ודא איהו רזא דהוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב (בראשית ד), ובגין דא כד פרח י מן שת, מה כתיב ביה כי שת לי אלקים זרע אחר (שם), אחר גרים דאתאבד י דאיהי זרע מן שת. ורזא דשת כל שתה תחת רגליו (תהלים ה), כל ודאי דאיהו זרע אות ברית קדש. בההוא זמנא אתא משה בתרין לוחין דאינון מן ב' בראשית וכסי על שת ואתעביד בשת. ובאן אתר כסי ב' על שת, בזמנא דאמר ויסתר משה פניו (שמות ג) ואת י איהי תמונת יי. בשכר ויסתר משה פניו (ע) כי ירא מהביט, ותמונת יי יביט (במדבר יב). ואשתלים שת. והיינו בראשית [ברא], ברא אשתלים בשית, שת סיומא דאלפא ביתא. אב רישא דאלפא ביתא. ודא הוא רזא דאית ב"ש. הכא אתתקן אב עם בן תרוייהו דא על גב דא. בכל אתר דאזלו לא אתפרשו דא מן דא. בראשית תמן אית ב"ש. א"ב שית. אשתאר ר' י מן בראשית, עליה אתמר וירא ראשית לו (דברים לג) דאיהו ראשית חכמה יראת יי (תהלים קא), כגוונא [ובגין] דא בן בגו אבא. וירא ראשית לו, מתמן ירית לו נשמתא, ואתקרי ראשית לו כשמיה. ואתקרי אדם כשמיה בתלת אבהן דאינון ש אתא אדם (במשה). ובמשה כליל כלא. ובגיד ש מן משה שקיל ש לתלת אבהן. מ"ה דיליה כגוונא דאדם קדמאה. מרכבתא שלימתא הות במשה בלחודוי. כמה דהוה בתלת אבהן. ואדם עלאה הוה במשה (ע). תלת ענפיין דש אריה שור נשר. מ"ה ודמות פניהם פני אדם. ואתמ' ביה משה משה (שמות ג) תרין זמנין

תחת משאו בגלותא, ובנוי דקין דהו עתירין ותקיפין כמלכים בתוקפא סגיא, ובגיד אמר הלא אם תטיב שאת. הלא אם תטיב למהוי שאת לעניי ישראל דאינון כבדים במשא כבד (יכבדו ממני) אנא אסביל לברייך מעלמא ומאריך עלייהו. ואם לאו. לפתח חטאת רובץ. לתרעא דגהינם אתפתחת לנטלא נוקמא מינך ומברך. אמר רבי שמעון בריך ברי לעתיק יומין. דהא רוח קדישא אתער לגבך לגלאה הכא חדושים דלא אשתמודעו עד השתא. אמר ודאי דא איהו קול דמי אחיך צועקים אלי. אינון דמים דישראל דעתידין למגזל לון בנוי דקין (ע) ערב רב רשיעייא חייביא בגלותא. ודא איהו (ע) כי מלאה הארץ חמס מפניהם, ודא איהו קטולא דקין להבל דעני חשוב כמת (דף קי"ג ע"ב).

ידיי מקץ ימים וגומר. פתח רבי שמעון ואמר, מאי מקץ ימים. אלא מההוא אתר דעתידי למימר ביה (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני. קץ שם לחשך ותרגם יונתן בי'ע קץ כל בשר. חבילו דכל בשרא (ע), מלאכי חבלה, חמא דעתידין למיפק מיניה מחבלים כרמים, דאינון ישראל דאתמר בהון (ישעיה ה) כי כרם יי צבאות בית ישראל. בגין כך. ואל קין ואל מנחתו לא שעה. וחמא דעתידין למיפק מהבל כמה צדיקייא. בגין דא וישע יי אל הבל ואל מנחתו. (והא בשעתא דאתיליד קין אתמר ביה קניתי איש את יי. ולא הוה הכי. [ולא הוה יכיל] משום דלא אתבסמת. וחויא תקיפא אטיל בה זוהמא דדינא קשיא, ובגין דא לא הוה אתבסמת, וכד קין מסטרא דנוקבא נפק תקיפא קשיא בדינוי (ע). כיון דנפק דא אתחלשת איהי ואתבסמת בתר דא. ואפיקת אחרא בסימא יתיר. וסליק קדמאה דהוה תקיף קשיא על אחרא. דהא כל דינין אתערו עמיה. תיח מה כתיב ויהי בהיותם בשדה, בשדה דאשתמודע לעילא. בשדה דאקרי שדה של תפוחים. ונצח האי דינא לאחוי משום דהוה קשיא מניה, ואכפיהי ואטמריה תחותי, עד דאתער בהאי קביה ואעבריה מקמיה ושקעיה בנוקבא דתהומא

זמנין, לקיימי ביה מה שהיה הוא שיהיה ואשר להירי כבר היה, דא אדם הראשון. אשתטחו כלהו קמיה, ואמרו זכאה חולקנא דאערענא בד למנדע רזין עלאין טמירין דעתיק יומין. אמר ר' אלעזר, אשתמודע מהכא, דמשה מאתווי משמע, דאיהו הבל, ואיהו שת, ואיהו משה. ואתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא ובכל צדיק וצדיק. ואיהו אויל בתלת תלת. ובכל תלת דאיהו רכיב, אתמר בהון לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך (ישעיה ט). מהכא אשתמודע דאיהו לא אשתכח אלא באתר דאית ביה אורייתא. ובגין דא זכרו תורת משה עבדי (מלאכי ג), אמר ליה ר' יהודה אתפשטותא דיליה בבני נשא אית ליה שעורא. א"ל אין. עד שתין רבוא, ורזא דמלה דור הולך ודור בא. ואוקמהו קדמאין דלית דור פחות מששים רבוא. ובג"ד אתמר ביה אשה אחת ילדה במצרים ששים רבוא בכרס א', ומנו, דא משה דאיהו שקיל כששים רבוא מישראל, א"ל ר"ש בריך ברי לעתיק יומין.

ותהומא רבא. וכליל לאחוי בשקועא דימא רבא דמבסם דמעין עלאין. ומנהון נחתין נשמתין לעלמא אינש כפום ארציה. ואף על גב דטמירין אינון. מתפשטן דא בדא ואעבדו חד גופא. ומהאי גופא נחתין נשמתהון דרשיעיא תקיפי רוחא, מתרויהון כחדא ס"ד, לא. אלא חד לסטרוי וחד לסטרוי. זכאין אינון צדיקא דמשלפי נשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם דכליל כלא. אתר דכתרין ועטרין קדישין (דף קי"ד ע"א) מתחברין תמן בצרורא דאתכלא.

ויאמר יי לקין אי הבל אחיך וכו', אמר ר' שמעון וכי לא הוה ידע קביא אן הוה הבל דשאל ליה, והא לא אתכסי מניה מלה, כד"א אם יסתר איש במסתרים וכו', אלא ווי לון לבני נשא טפשיא אטימין לבא סתימי עינא דעליהו אתמר עינים להם ולא יראו בנהורא דאורייתא. אלין אינון בעירן דלא מסתכלין ולא ידעין אלא בתבנא דאורייתא, דאיהי קליפה מלבר ומוך דילה, דאתמר בהון מוך ותבן פטורים מן המעשר. דחכימין דאורייתא מארי דרזין זרקי תבנא ומוך דלבר (ט). ואכלין חטה דאורייתא דאיהי מלגאו. כ"ב אתון דאורייתא דסלקין לחשבן חטיה. ת"ח אלין בעירן חשבין דשאל ליה קביא א"י הבל אחיך כמאן דלא ידע אן הוא. אלא. א"י איהו דאסתלק מן אדני. דאיהו א', אקייק אימא עלאה אנכי. י', יקייק (ב) דסליק עמה למידן לקין, בגין דא כד אסתלק א"י מן אדני אשתאר דין. ובג"ד (בראשית ד) אי הבל אחיך, ויאמר לא ידעתי השומר אחי אנכי. לא ידענא דשכינתא דאיהי אנכי עמיה תמן. א"י דאסתלק אימא וברא לגבי חכמה למיטל נוקמא מיניה, ואמאי לגבי חכמה. בגין דאיהו אדם עלאה דאתברי אדם תתאה בדיוקניה. ויאמר קול דמי אחיך צועקים אלי. מאי דמי דם מבעי ליה. אלא מאי דמי, דין, כחשבן דמי. ודא איהו דן (כא) אנכי, (ואחרי כן יצאו ברכוש גדול). ועוד מאי קול דמי, קול דם מבעי ליה. אלא תרגם אנקלוס קל זרעין דעתידין למיפק מן אחיך. אינון שתין

הכא

וי"הי מקץ ימים ויבא קין (בראשית ד), מאי מקץ ימים, אלא מההוא דעתיך לאתמר ביה קץ כל בשר בא לפני, ובג"ד ואל קין ואל מנחתו לא שעה. ועוד מקץ ימים ולא אמר מראש ימים. אלא משירין דיליה ולא משפירו. כבר נש דאתי מסכנא לתרעיה בזמנא דאיהו תאיב למיכל. ובגין דלא למיהב ליה משפירו דמאכל. לא בעי למיהב ליה מידי, בתר דאכיל שפירו מכלא. כניף ההוא דאיהו בסופא, ויהיב למסכנא דא דאתיאש מניה. אמר ליה קביא לכלבא תרמון ליה. ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה. אבל הבל לא אקריב אלא משפירו דכלא, הה"ד הבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהון, לא קריב לגביה שירין. ובגין דא וישע יי אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה. ויאמר יי לקין למה חרה לך ולמה נפלו פניך. הלא אם תטיב שאת. א"ל אם אנת תיטיב עובדך. שאת יסתלק קרבנך, (ג"א קרבנך אסתלקת ואתקבלך מינך, או שאת אסתלק חובך) (ט"א ויסתלק חובך), ואם לא תטיב עובדך, לפתח חטאת רובך דיתפרע מינך. אתמר

רבא

הכא רובין, ובאתר אחרא כתיב כי תראה חמור שנאך רובין תחת משאו וכר (שמות כג), לא תראה את חמור אחיך (דברים כג) דא קין דאיהו רביץ מכובד עונו. ואי לא בעי לאהדרא בתיובתא. וחדלת מעוזב לו דלא עביד עובדוי דאחוך. ואי הדר בתיובתא עוזב תעוזב עמו. מה עבד הבל קא עליה ואפליה לארעא, ולבתר קם קין וקטליה, דכן כתיב (בראשית ד) ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגוהו, ובג"ד אמר בן סירא טב לביש לא תעביד ובישא לא מטי לך. ויאמר יי אל קין אי הבל אחיך. אמר רבי שמעון, וכי לא הוה ידע קביה אי הבל דהוה שאיל אי הבל אחיך. וכי איהו לא הוה ידע דקביה לית מלה דיתכסי מניה אפי' מחשבה דלבא, כ"ש מלה דעלמא. דאמר לא ידעתי השומר אחי אנכי. אלא ווי לון לטפשינ אטימין דלבא, ועיינין לון, ולא מסתכלין אלא בתבן למיכל מניה כבעירן. דחכימין דידיעין בחטה דאורייתא דאיהי כ"ב אתון כחשבון חטיה. אלין זרקין תבנא מדאורייתא [מאורייתא] ואכלין חטה דאורייתא מלגו. תא אחזי לכון רזין טמירין בהאי קרא, בזמנא דקטל קין להבל, סליק אי מן אדני, ואשתאר דין. א, איהו אנכי אימא עלאה, י יקוק דידין אבא דסליקו למתבע דינא על בנייהו דאיהו הבל. ובג"ד אמר קביה אי הבל אחיך. בההוא זמנא אמר איהו לא ידעתי השומר אחי אנכי. חמא קביה דלא אדכיר י. אלא אי דאיהו אנכי. א"ל קול דמי אחיך צועקים אלי. דם אחיך מבעי ליה. מאי דמי. אלא דא דם י. ועוד דמי איהו דין כחושבן דאשתאר מן אדני. וכלא קשוט. דתלת שמהן כלילין בההוא שמא. אבא ואימא וברתא. דאנון יקוק אקיק אדני. בגין דהבל הוה דיוקנא דאדם (נ"א דאח) דלעילא דאיהו עמודא דאמצעיתא, ואיהו קול דאתמר ביה קול דמי אחיך. ואית רזא אחרא. קול דמי. קול דם מבעי ליה. אלא תרגם אנקלוס קל דם זרעין דעתידין למיפק מן אחוך. ואינון שתינ רבוא, בההוא זמנא דחמא דחובא דא באתר עלאה הוא תליא. הרהר בתיובתא ואמר גדול עוני מנשוא. הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ

וכר

רבוא דעתידין למיפק מהבל בההוא דאתמר ביה בשגם זה הבל, כלהו צווחין מן ארעא. הכא רמיו ענוי הדין ועוות (דף קי"ד ע"ב) הדין וחמס ושוד ושבר דעתידין בנוי דקין למעבד לבנוי דקביה, ודא איהו קול דמי אחיך. אחיך אתקרי מסטרא דאנון דאתמ' בהון (שמות לב) הרגו איש את אחיו (כב). אמר רבי אלעזר, אם כן אשתמודע דכל עאקו דא יהא בגלותא בתראה. אמאי אתמר (בראשית ד) קניתי איש את יי. אי תימא בגין קני דנפיק מניה זרע מעליא. בתר דיתכניש איהו. יתערון בנוי דקין לחרבא עלמא ומנייהו קול דמי אחיך צועקים. הה"ד (תהלים יב) משוד עניים מאנקת אבייתים וכר. א"ל ר' שמעון ברי. קין מסטרא דאילנא דטוב ורע הוה, ואתפשטותא דטוב הוה בגלגולא עד קני חותן משה. מתמן ואילך אתפשטותא דרע. ובגין דאחזי ליה קביה מה דעתידין למעבד בנוי לישראל בכל דרא ודרא. דכלא אחזי ליה. אמר גדול עוני מנשוא. ומיל דאחזי ליה גלגולא דיליה בכל דרא ודרא. הה"ד הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ. נע ונד ודאי. הכא רמיו גלגולא דיליה ובנוי הה"ד (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו, והא אוקימנא לון, (דברים ז) ומשלם לשנאיו לשנאיו וכר. הן גרשת אותי, דא גלגולא קדמהא. היום, כההוא דאתמר ביה (תהלים צה) היום אם בקולו תשמעו (כג), והייתי נע ונד, ב' גלגולין אחרנין, אסתר. הכא רמיו (דברים לב) ויאמר אסתירה פני מהם וכר. (איוב לב) והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ועלייהו אתמר (שמוס ב) על ג' פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו, דלא אהדר לון בגופא רביעאה, ולאו בפורקנא רביעאה. אלא אתמר בישראל יי בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. בגין דא אוקמה מארי מתניתין אין מקבלים גרים לימות המשיח, (ביא סאן שייך ויאמר אי הבל שבדף מ"א ע"ב ויש איהו שניים סמלית

שונות).

(דף קט"ז ע"א) ועוד אי הבל אחיך, תא חזי תרין אתון אלין שמענא

דלאתר

דלאתר עלאה הוו סלקין. א"י, א' אמן מופלא ומכוסה. י' מחשבה, דבהאי אתר חאבו אדם והבל. ואתמר דאינון א' כתר עליון, י' מחשבה. לעילא לעילא אסתלק האי חובא. א"ל ר' אלעזר, אבא, והא כמה מחשבות אינון. שכינתא אתקרי מחשבה ואיהי י' מן אדני. וחכמה מחשבה. וכתר דאיהי א' מן אדני מחשבה, וכמה מחשבין אינון דא לעילא מן דא. ודא על גב דא. הה"ד (קהלת ח) כי גבה מעל גבה שמר וגבוהים עליהם, ולעילא מכלהו, מחשבה סתימא דכל סתימין עלאה על כל עלאין, דלית מחשבה אחרא לעילא ומניה. וכמה מחשבין אינון לבושין דא לדא. ואיהו אשתמודע דלא חאב אלא במחשבה

אנכי ואחבא, אתמר באדם ואחבא, ואתמר במשה ויסתר משה פניו. אמר ר' שמעון ברי. בודאי בכלא חאב אדם. במחשבה דאיהי לבושא ובמחשבה דאיהי מלגאון. ובג"ד אמר למשה בזמנא דאמר (שמות לג) הראני נא את כבודך, אמר כי לא יראני האדם וחי פה. דאם זכה שיראני. וחי לעולם. ובג"ד אמר ליה לא תוכל לראות את פני [מאן אינון], ולא אינון פנים הכא אלא פנים דלא נראין. באתר דאשתמודע עלת העלות ובאתר דאתגלייא. וחובא דאדם גרים דלא יכיל משה לאסתכלא ביה, כ"ש אחרא, דעלת העלות אסתלק ממחשבה דחאב בה אדם. ובגין דא עין לא תשוררו ומחשבה לא תכילהו. לא יכיל לאשגא ליה דאיהו חי החיים. ובאתר דאיהו שריא לית מיתה תמן. ומחשבה דאסתלק מניה. בודאי איהו חכמה לבושא לחכמה סתימא בודאי בה חאב אדם. ובג"ד אתמר ביה ואירא כי עירום אנכי ואחבא. אמר ר"א, והא מהכא משמע דלא חאב במחשבה עלאה אלא בההיא דאיהי לבושא מינה ואשתאר איהו (דף קמ"ז ע"ב) בההיא דאיהי מלגאון. במוחא בלא קרקפתא. ובג"ד ואירא. דאודעזע מההי דלגו מן מחשבה סתימא דאיהו עלת העלות. א"ל ר"ש. ברי. במחשבה דאיהו מוח' אוף הכי חב, דזרעא מתמן נפיק. דאיהו נביעו דאילנא דחיי דאיהו אור קדמון ואור צח ואור מצוחצח, תלת טפין דאתרמיו ב"י עלאה. קוצא דלעילא, וקוצא דלתתא, וגיו באמצעי, וערב תמן חשך דאפסיק בין עלת העלות למוחא סתימא נ"א דשוי חשך בין עלת העלות אל הכתר. ובג"ד כי לא יראני האדם וחי עד דההוא חשך אתעבר מתמן. ודא איהו רזא (ישעיה נט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם ובין אלקיכם. ובגין ההוא חשך. לית מחשבה יכילא לאשגא תמן, כ"ש עין, עד דאתעבר מתמן ההוא חשך. וכגוונא דיליה לתתא אית עננא (טו) חשוכא דאתמר בה (איכה ג) סכתה בענן לך וכו' (טו). אודעזע ר' אלעזר וכלהו חבריא, ואודעזעו סבין מארי דמתיבתא. א"ר אלעזר, עד כען לא ידענא דחובא דאדם הכי הוה עלאה דמטא לאתר דכל עלאין. אמר, אבא. הב לי רשו למשאל אעיג דלא אתייהיב רשו לכל בר נש למשאל כ"ש למנדע. א"ל, אימא ברי, דהא רעוא אשתכח ורשותא אתייהיב לגלאה כל מה דיכילנא למנדע. א"ל. אבא. אשתמודע בגין ההוא חשך דאפסיק בין עלת העלות למחשבה סתימא. דעלת על כל העלות [דעלת העלות] לא אשתתף בשום מחשבה סתימא כ"ש גליא. ולא בשום אור גניז וטמיר וקדמון וצח ומצוחצח. אמר ודאי הכי הוא. דאם אלן נהורין ומחשבין הוו מניה. לא הוה יכיל חשך לאפרשא. אבל עלת על כל העילות איהו על כל נהורין גניזין וסתימין כנשמטא בגופא. ואור קדמון אעיג דאיהו

וכו'. (בראשית ד), הכא אתרמיז גלגולא דרשיעיא דאתמר בהון ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו' (קהלת ח). ודא איהו הן גרשת אותי היום דא גלגולא קדמאה, והייתי נע דא גלגולא תניינא. ונד דא גלגולא תליתאה. דא איהו רזא על שלשה פשעי ישראל. אם תב בתיובתא בתלת גלגולין שפיר. ואם לא כתיב ביה ועל ארבעה לא אשיבנו. לא אהדר ליה בגופא אחרא. אלא יד ליד לא ינקה רע (משלי יא), והכי אזיל נע ונד עד שתין רבוא. ולכל חד כפום חיליה (ס"א חוביה) דההוא דקטיל. הכי נטיל קב"ה נוקמא מניה. ע"כ בס"א (בדף מ"ח ת"ח כל שמא דאיהי מן תרין אתחן עד ותהלתי לססילים שייד כאן)

דאיהי לבושא. הה"ד (בראשית ג) ואירא כי עירום במשה ויסתר משה פניו. אמר ר' שמעון ברי. בודאי בכלא חאב אדם. במחשבה דאיהי לבושא ובמחשבה דאיהי מלגאון. ובג"ד אמר למשה בזמנא דאמר (שמות לג) הראני נא את כבודך, אמר כי לא יראני האדם וחי פה. דאם זכה שיראני. וחי לעולם. ובג"ד אמר ליה לא תוכל לראות את פני [מאן אינון], ולא אינון פנים הכא אלא פנים דלא נראין. באתר דאשתמודע עלת העלות ובאתר דאתגלייא. וחובא דאדם גרים דלא יכיל משה לאסתכלא ביה, כ"ש אחרא, דעלת העלות אסתלק ממחשבה דחאב בה אדם. ובגין דא עין לא תשוררו ומחשבה לא תכילהו. לא יכיל לאשגא ליה דאיהו חי החיים. ובאתר דאיהו שריא לית מיתה תמן. ומחשבה דאסתלק מניה. בודאי איהו חכמה לבושא לחכמה סתימא בודאי בה חאב אדם. ובג"ד אתמר ביה ואירא כי עירום אנכי ואחבא. אמר ר"א, והא מהכא משמע דלא חאב במחשבה עלאה אלא בההיא דאיהי לבושא מינה ואשתאר איהו (דף קמ"ז ע"ב) בההיא דאיהי מלגאון. במוחא בלא קרקפתא. ובג"ד ואירא. דאודעזע מההי דלגו מן מחשבה סתימא דאיהו עלת העלות. א"ל ר"ש. ברי. במחשבה דאיהו מוח' אוף הכי חב, דזרעא מתמן נפיק. דאיהו נביעו דאילנא דחיי דאיהו אור קדמון ואור צח ואור מצוחצח, תלת טפין דאתרמיו ב"י עלאה. קוצא דלעילא, וקוצא דלתתא, וגיו באמצעי, וערב תמן חשך דאפסיק בין עלת העלות למוחא סתימא נ"א דשוי חשך בין עלת העלות אל הכתר. ובג"ד כי לא יראני האדם וחי עד דההוא חשך אתעבר מתמן. ודא איהו רזא (ישעיה נט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם ובין אלקיכם. ובגין ההוא חשך. לית מחשבה יכילא לאשגא תמן, כ"ש עין, עד דאתעבר מתמן ההוא חשך. וכגוונא דיליה לתתא אית עננא (טו) חשוכא דאתמר בה (איכה ג) סכתה בענן לך וכו' (טו). אודעזע ר' אלעזר וכלהו חבריא, ואודעזעו סבין מארי דמתיבתא. א"ר אלעזר, עד כען לא ידענא דחובא דאדם הכי הוה עלאה דמטא לאתר דכל עלאין. אמר, אבא. הב לי רשו למשאל אעיג דלא אתייהיב רשו לכל בר נש למשאל כ"ש למנדע. א"ל, אימא ברי, דהא רעוא אשתכח ורשותא אתייהיב לגלאה כל מה דיכילנא למנדע. א"ל. אבא. אשתמודע בגין ההוא חשך דאפסיק בין עלת העלות למחשבה סתימא. דעלת על כל העלות [דעלת העלות] לא אשתתף בשום מחשבה סתימא כ"ש גליא. ולא בשום אור גניז וטמיר וקדמון וצח ומצוחצח. אמר ודאי הכי הוא. דאם אלן נהורין ומחשבין הוו מניה. לא הוה יכיל חשך לאפרשא. אבל עלת על כל העילות איהו על כל נהורין גניזין וסתימין כנשמטא בגופא. ואור קדמון אעיג דאיהו

דאיהו סתים וגניז. ואיהו קדמון לכל ספירן ולכל אתון ונקודי וטעמי. הכי איהו לגבי עלת על כל העלות. כגופא לגבי נשמתא. דבעלת העלות לית ביה גוון ולא צורה ולא דיוקנא ולא שותפו. ובאתר דעין לא שליט מאן יכיל למעב' דמיון. בתר דהרהר תשובה אדם לתתא. הדרא לבושא לגבי מוחא דאיהי אימא קרקפתא דתפלין ואתחבר מוחא דאיהי חכמה באימא. מיד (בראשית ב) ויעש י"י אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. ואינון תפלין (פ) דאינון מעור. בההוא זמנא קמת תשובה דאיהי אימא קרקפתא דתפלין עם אדם לאגנא עליה ולכסיא עליה דהוה ערום. כגוונא דאיהו כסי על מוחא עלאה. וברי. כל מאן דאנח תפלין כאלו כסי על מוחא עלאה. ובג"ד שכינתא עלאה לא זזה מניה. ורזא דמלה (תהלים קל) אם עונות תשמר יה יקוק [אדני] מי יעמוד. מ"י יעמוד ודאי דאיהי אימא עלאה תשובה הא קמת באדם עלאה. ושכינתא דאיהי תפלה של יד באדם תתאה. שכינתא עלאה נחתת עם אדם. ושכינתא תתאה עם הבל. ועם כל (דא) מארי דדכיו דקא אתיין מניהו. ובג"ד ותלכנה שתיהן (ט). מיד דחאבו ישראל בעובדא דעגלא מה כתיב (ישעיה ג) ובפשעיהם שלחה אמכם. דאתמר בה (משלי ב) כי אם לבניה תקרא. אשתלחת (נ"א ואסתלקת) מניהו ותרם מעל הארץ. דלא נחתת עלייהו אלא בשבתות וי"ט. ואשתארת שכינתא תתאה יחידאה לתתא. ושכינתא עלאה יחידאה לעילא. והא אוקמוה איכא ישבה בוד, דבקדמית' לא הות שכינתא עלאה זזה מניהו כגוונא דשכינתא תתאה. זכאין אינון מארי דתיובתא דנחתת לה עלייהו בכל יומא ושעתא ורגעא ולא זזת מניהו בכל אתר. דעלייהו אתמר (שם ו) בהתהלך תנחה אותך וכו'. ולא אית לה עלייהו יומא ידע כגוונא דאחרנין דלא נחתת עלייהו אלא (דף קט"ז ע"א) בשבתות ויומין טבין. אבל מארי תיובתא לא זזת מניהו לעלם. ובגין דא ברי. א"י הבל אחיך. א"י יכלינן למימר. א"י מן אקייק אימא עלאה. ואשתארו ה' ה', ואתמר עלייהו ותלכנה שתיהן. הכא חאב הבל. אדם חב ב"ו מן יקוק. ואסתלק י"ו ואתעביד ר"י. אמר רבי אלעזר. והא י"ו אינון י' לעילא ו' לתתא. מאי ר"י. אמר. ברי. הכי איהו ודאי. דחובה דא איהו לעילא באת א' דאסתלקת במחשבה דאיהי י' עלאה דתמן עלת העלות. ואשתאר ר"י כגוונא דא א. ועל י' עלאה אתמר כי ידע שמי (ז). שם י'. יקראני ואענהו. זכאה איהו מאן דנחית ליה במחשבתיה לאתריה. דהאי מחשבה עלה אתמר (ויקרא ו) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים. ואמאי אתמר באת י' כי ידע שמי. אלא. כמה דלית באת י' שותפו דאת אחרא. הכי לית ביה שותפו. דאיהו אחד ואין שני לו. אחד בלא חשבון. הוא ברא כלא ולית בורא עליה. וכי אית דיכיל למברי אפילו יתוש זעיר אלא הוא. אלא. מים אית לון חילא למברי אילנין ועשבין. ואינון אתבריאוו. אבל בורא עלמין ברא. ולית עליה מאן דברא ליה. ולחכימא ברמיזא. דבאתר דא לית לגלאה יתיר. אמר רבי אלעזר. מהכא משמע דאית בורא בשותפו דאתון. כגון ב' מן בראשית דאיהי אימא. ר' מן ראשית דאיהי חכמה. ו' מן בורא דאיהו עמודא דאמצעיתא. א' מן בראשית דאיהו כתר [א' דאיהו כתר. דאינון ברא מבראשית] שירת. שית ספירן. הא כלהו עשר. אם חסר חד לא אשתלים בריאה. אבל עלת על כל העלות איהו ברא כלא בלא שותפו כלל (ז) א"ר אלעזר. וכי הא שמענא. דבעשר ספירן לא אתמר תמן אלא אצילות ולא בריאה. א"ר שמעון ומאן אמר דאית בהון בריאה אלא כלהו עשר בשותפו דא עם דא עבדין בריאה בעלמא. ואנא אימא דאם הוה חסר חד מן מנינא לא אשתלים ההיא בריאה. אבל עלת על כל העלות איהו בורא בלא שותפו אחרא דאיהו חד בלא שותפא כלל לא לעילא ולא לתתא ולא באמצעיתא ולא מכל סטרא כלל. אמר ודאי כען אתגליא מה דלא אתמסר לגלאה אפילו מלבא לפומא. ורזא דא צריך לאתכסיא מכל בר נש. דלאו כל מוחא יכיל למסבל האי. אלא אלין דידיעין ברוין. אלין דחכמתא דלהון סליק על כל נביאיא (ז) וחכימאי (ז). א"ר אלעזר. אבא. הא אתגליא א' בורא עלאה כד

אסתלק עלת העלות באת י. ואשתאר וי. אלא מאי אוי. אמר ליה (א' עלאה) (נ"א אית א') לעילא מן א'. דאית א' מאתון רברבן. ואית א' מאתון זוטראן. ואית א' מאתון בינוניים. (נ"א זה שייך לדף פג ע"א ועוד נעשה אדם). אינון אדם דבריא. אדם דיצירה. אדם דעשיה. ועלייהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שומר. ואית תלת עלאין עלייהו בארע אצילות. ועליהם אתמר (קהלת ה) וגבהים עליהם. ואינון דבריא. אינון לבושין לאינון דאצילות. והאי איהו אור לבוש עליון. ואינון עשר מתלבשין בעשר. ואלין דאצילות אמרו לאינון דבריא דמתלבשין בהון. נעשה אדם בצלמנו כדמותינו. כל ספירה יהיב ביה חולקיה מלגאו ומלבר. ואם חסר חד מעשר ספירן דלא הוה יהיב ביה חולקיה לא הוה אשתלים בניינא דאדם. ובזמנא דחב אדם כל ספירה וספירה נטיל חולקיה מניה ואשתאר אין. ורזא דמלה (שם ג) ומותר האדם מן הבהמה אין. ובג"ד אמרו מארי מתני' (תהלים מט) ואדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו. אדם דהוה (לן) ביקר דלעילא ולא נטיר ליה. נמשל כבהמות. דמות דיליה [דילה] דאינון חיות (צד) הקדש. (דף קמ"ז ע"ב) אבל עלת העלות כד ברא ליה כד"א (נ"א הה"ד) ויברא אלקים את האדם בצלמו, איהו נטיל כלא מיניה ויהיב ביה בלא שותפו דאחרא. דאבא ואימא עבדו ליה בצירוייהו בתרין ציורין, הה"ד וייצר י"י אלקים, וייצר בתרין ציורין. ציורא דאבא דאיהו יקויק וציורא דאלקים דאיהו אימא. ודא איהו וייצר י"י אלקים. ולבתר עבד ליה מאנא, הה"ד עפר מן האדמה. מן האדמה לא כתיב. אלא עפר מן האדמה, ודא שכינתא תתאה דאתמר בה (איוב לד) ואדם על עפר ישוב דאיהו גלגולא דיליה. א"ר אלעזר אבא בתר דרעוא אשתכח צריך למפתח מלין באתגליא, מאי אדם דברא עלת העלות בדיוקניה, דהא כתיב דלית ביה דמות, א"ל, ברי. (הכא לא אמר בצלמנו) [לא אמר] דאית ביה דיוקנא. אלא בצלמו, ר"ל כגוונא דאיהו רואה ואינו נראה, דיהא איהו הכי. וכגוונא דלית ביה דיוקנא. דיהא איהו הכי. וכגוונא דלית קדמון עליה, דיהא איהו הכי. וכגוונא דאיהו עלת העלות חד בלא שותפו ובלא חשבון, דיהא איהו הכי. כלא כגוונ' דיליה. ואית אדם דבריא ויצירה ועשיה בגוונ' אחרא, בלבושין וגופא (דלבר) (נ"א בלבד), דבאצילות הא אתמר דלית ביה בריאה ויצירה ועשיה כלל. אית [אבל] בריאה דברא הוא לתתא בדיוקניה. אבל לאו דאתברי איהו. ות"ח אע"ג דאתמר בספירן בריאה. בלבושא מלבר איהו. ולאו איהו מלגאו. ובג"ד כתיב ויברא אלקים את האדם בצלמו, הכא רזא אחרא בגופא. אית ספירן דבריא ואית ספירן דאצילות. ובג"ד ויברא אלקים את האדם דא עמודא דאמצעייתא דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית. בצלמו שכינתא תתאה. בצלם אלקים שכינתא עלאה. וייצר י"י אלקים את האדם, דא צדיק חי עלמין. יצרו ביצירה עלאה וביצירה תתאה, דאינון י"י מן א. ו' מן וייצר, איהו ו' דאמצעייתא דאיהו בתרין [בין תרין] יודין באת א. ותרין יודין עלייהו אתמר (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה, ואינון חכמה קדומה וחכמה תתאה, ואדם מסטרא דאות ברית י' אתיליד מהול. הה"ד ותרא אותו כי טוב הוא. אמרו צדיק כי טוב (צד) דתמן לאו קליפה דערלה כלל. והא דאתמר אדם הראשון מושך בערלתו הוה, דא אדם דעשיה, ומאי ניהו, דא קליפה דאתלבשא ביה (נ"א דאתלבשת בה) לשלטאה על כלא. הה"ד ומלכותו בכל משלה. ובג"ד אתמר בה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו לאתלבשא בכל דיוקנן וקליפין. ועוד אתמר בה בשכינתא תתאה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, דתהא כלילא מכל ספירן, דכל עשר ספירן יהיבו בה כל חד חולקיה. ומאי חולקיה, אלא כל ספירה יהיב בה עשור דיליה, דכל ספירה סליק לעשרה. ויהבו ליה [לה] כל חד וחד עשור דיליה, אשתארו אינון תשע תשע. וכל חד וחד אשתלים בה לעשרה. ובג"ד מעשרין חד מעשרה. ובגין דאיהו כלילא מכלהו אתמר בה אהבת כלולותיך כלילא מכלא, (צד) ולבתר דאתכלילת מעלאין אתמר בה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ונבהמה ובכל הארץ, אתכליל' בתנאין ואפילו בכל קליפין דסטרא אחרא אתלבשת

אתלבשת, לקיימא בה ומלכותו בכל משלה, ובכל מה דאתלבשת אתכלילת [נ"א אתקריאת] בשמיה. הא הכא אדם דעשיה ויצירה. אדם דבריאה אוקמוהו על תפארת. מאי בצלמו. בצלם. תרין דיוקנין דליה לעיל'. אלא (ס"א אלין) אינון וא"ו ב' וויין אינון ב' דיוקנין דא. דאיהו אדם דאמצעי, דשכינת' עלאה איהי דמו' אדם עלאה דאיהו חכמה עלאה, ושכינת' תתאה (ז) דמות אדם דאיהו (דף קי"ז ע"א) עמודא דאמצעיאת. ועוד עמודא דאמצעיאת בדיוקנא דכתר ודא אדם דבריאה ואדם דיצירה צדיק בדיוקנא דחכמה. ובג"ד וי"י נתן חכמה לשלמה דאיהו צדיק ברית שלום שלם ה'. ושכינתא תתאה אדם דעשיה דמות דשכינתא עלאה וכלא קשוט (ושכינת' ודאי אתכלילת בכלא). ובג"ד זמנין אתקריאת נשר. זמנין חיה. זמנין יונה. זמנין צפור בכל מה דשליטא אתקריאת בשמיה. ובעשבין אתקריאת שושנה. (מ) עץ פרי עושה פרי, וכד שלטא על ארעא אתקריאת ארץ. וכד שלטא על ימא אתקריאת ים על שמיה. וכד שלטא על טורין אתקריאת סלע. לית בריה בעלמא דשלטא עליה דלא אתקריא בשמיה, אבל עם כל דא דשלטא על כלא עבדות אפרשותא בין דרגין דאינון מוחא ואיבא, לקליפין דסטרא אחרא, דאינון כקליפין דאגוזא דמכסיין על מוחא. ורזא דמלה ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. ווי ליה למאן דמערב קליפין דסטרא אחרא עם דרגין דסט' דדכוי.

(כאן חסר) (אמר המגיה עוד מצאתי בס"א זה הלשון)

והאדם ידע את חוה אשתו וכו', וכי לא אשתמודע בה עד ההיא זמנא. אלא מיומא דאתחרב בי מקדשא קב"ה לא אתיחד בשכינתיה ביומין דחול. ולא הוה ישראל אשתמודען תוקפיה ביומין דחול. בגין דממשלה דעבד ושפחה בהון. בתר דיתעברון מעלמא, מיד וידע אדם עוד את אשתו, ובההיא זמנא (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את יי, ובההיא זמנא אתקיים קרא (ירמיה לא) כי כלם ידעו אותי למקטני ועד גדולם, (זכריה יד) ביום ההו' יהי יי אחד ושמו אחד. ד"א והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין. ידע ודאי, כגון (אתמר ד) ומרדכי ידע. אית ידיעה לטב ואית ידיעה לביש. בזמנא דאולידת לקין (ט) ידע את כל אשר נעשה ההוא וזהמא. ועד ההוא אתר דמטי ואתפשט ההוא וזהמא בכל דרין, (ותלת גלגולי עליהו אתמר (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. בתר דיתגב' ביצירה דלא עביד חטאה). והאי ידיעה דקין איהו דאתגלי ליה עד ההוא אתר דאתפשט, דעליה אתמר (ישעיה מו) כי משרש נחש יצא צפע. בגין דאיהו משרש נחש דאטיל וזהמא בחוה, מלאך המות דגרים מיתה לאדם ולכל דרין דיליה (ק), הכי האי דרכיה לקטלא. ובג"ד קטיל להבל, והאי וזהמא דאתנטיל מניה איהי ליליית אימא (קא) דערב רב, עלה אתמר (משלי ה) רגליה יורדות מות וכו'. דאיהי סם מות דאל אחר דאיהו סמא"ל. ואיהי איבא דיליה. גם לרבות אל אחר. נחש, בגינה אתמר (בראשית ג) ותקח מפריו ותאכל. הכא רזא דחוה, ותתן גם לאישה עמה ויאכל גם לרבות. ולבתר חזא ליה דאתחרט כד"א (שם ה) גדול עוני מנשוא. ובגין דא קניתי איש את יי. הכא רמז (קב) קני חותן משה. דעתיד לאהדרא בתשובה ולקבלא את ברית הה"ד וישם יי לקין אות. אות ברית מילה לאגנא עליה, (ובגין דא) ותוסף ללדת את אחיו את הבל. מאי ותוסף. אלא רזא דמלה ולא יסף עוד לדעתה, בגין ההוא וזהמא דנסיק מניה [מינה]. וחמא אתפשטותיה בכל דרא. כיון דחמא להבל דאתפשטותי' בכל דרא לטב. אמר ותוסף ללדת. אוסיפת איהי כמה קרבנין וכמה תחנונין וכמה בכיין בגיניה כיון דאיהו הוה עתיד לדכאה וזהמא דיליה [דילה] מעלמא. (והא קהלת אמר יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים. הכא אתגלי צדיק ורע לו רשע וטוב לו, אית הבל. ואית הבל. ועליהו אתמר לב חכם לימינו ולב כסיל (דף קי"ז ע"ב) לשמאלו. [כד"א] בשגם זה הבל, והא אוקמוהו בשגים זה משיה. משה זה [איהו] שת. ואיהו שם. ואיהו הבל,

והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ורזא דמלה (ישעיה 30) איה השם בקרבנו. דאיהו
 מה שמו. ודא אדם דאיהו רביעאה. ובגיניה אתמר (עמוס 3) ועל ארבעה לא אשיבנו, לא
 אשיבנו, לא אשיבנו בגלגולא יתיר. כיון דנח ביה אבוי דאיהו אדם בההוא זמנא אשתמודע
 מה שמו ומה שם בנו כי תדע. ודא איהו רזא מה שמו מה אומר אליהם. ודא איהו מרכבתא
 שלימא. ש תלת חיון דרכיב עליהו מיה, ועלייהו אתמר הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם
 גבר: קם ר' שמעון ואמר, ותוסף ללדת את אחיו את'הבל. ווי לעלמא דאית לון עיינין ולא
 חזאן, אודנין ולא שמעין ברזין דאורייתא, ואזלין בתר בצעין דהאי עלמא. ת"ח קין איהו יצה"ר.
 הבל יצה"ט, הבל איהו הלב. ואינון תרי בתי לבא. הה"ד (קהלת י) לב חכם לימינו ולב כסיל
 לשמאלו. לב חכם לימינו, דא הבל דאתמר ביה ותוסף ללדת את אחיו את הבל, איהו
 תוספת רוח הקדש. קין איהו רוח הטומא' דאיהו גרע ולא אוסיף. קין גופא, קן לתורייהו.
 ובגינה אתמר אל תסתכל בקנקן אלא במה דאית ביה. ודאי קין איהו לבא דאיהו קליפה
 דאגוזא. לאו ההוא דלעילא דאיהו איבא דאילנא דחיי. ובגין דהאי קין אית ביה טב וביש.
 אתמר ביה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. עד דאתעבר ההיא קליפה מניה דאגוזא
 איבא, אתקרי מיתה וחיי. אור וחשך. הבל טב והבל ביש. הבל דאורייתא דאיהו להב עלה
 אתמר (תהלים כט) קול יי חצב להבות אש. ודא ה' דמשה, מ' מ'שה, ש' שית דאתמר (3) ביה
 (שמות 3) כי מן המים משיתיהו, ש' שם, ולאו למגנא הוה שם קובע מדרשות באורייתא. והוה
 שת סיומא דאלפא ביתא, שת בגין כל שתה תחת רגליו. והבל מסטרא דימינא איהו כליל ז'
 הבלים ואינון אבגית"ץ וכו', שית סלקין דאינון להבים [שית להבים דאינון סלקין] בשית
 עזקאן דקנה. והבל דפה שביעאה. ולקבלייהו אמר דוד ז' קלין דהבו ליי בני אלים. ועל
 אלין שבע אתמר (דברים 11) כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יי
 יחיה האדם. ואלין ז' קלין סלקין בז' רקיעין. ואית ז' דשמאלא דנחתין בשבעה ארעין. ועלייהו
 אמר קהלת (קהלת 2) כי מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה וכו'. שבעה הבלים טבין
 אלין אינון ז' שני השבע, ולקבלייהו אחרנין לקבל שבע שבע שני הרעב. אלין הבלים דחיי,
 ואלין הבלים דמיתה. ובג"ד יש הבל ויש [הבל], הבלים [הבל], ה' לב. ז' ארבע חיון דכרסייא.
 ז' שית דרגין דכרסייא. ועלייהו שריין עשר אמירן דאינון ז'. ז' דנפיק מהבל איהו קול
 דאיהו פורח באויר דאיהו אור, חמש אור ודאי אינון ה' עלאה. ז' דבור ואמירה ואינון [ב']
 הבלים. הבל סליק בה' עלאה, והבל נחית בה' תתאה, [ובאלין הבלים בחד סליק קלא, ובחד
 נחית דבור, בה' תתאה סליק קלא כר'] מן ז' נחית דבור, ובאלין הבלים סליק. בחד קלא
 סליק ובדא נחית. בה' תתאה סליק קלא דאיהו ז'. בה' עלאה נחית דבור דאיהו ז'. והבלים
 סלקין ונחתין בלבא. והנה מלאכי אלקים סלקין ונחתין תמן, ואינון י"ז. ה' תתאה מוצב ארצה,
 וראשו מגיע השמימה דא ה' עלאה דאתקרי השמימה. [וצריך לסלקא לון במחשבה דאיהו
 י"ד ה"א וא"ז ה"א. ואם לאו לא סלקין אלין הבלים דצלותא, דלאו אינון מסטרא דיהודא,
 והבלים אחרנין] ואם לא סלקין במחשבה דאיהו יוד קא ואו קא לא מסתכלין בצלותין. אלין
 הבלים דלאו אינון מסטרא דיהודא. והבלים אחרנין אינון בפירודא וסלקין במחשב' בישא,
 ובגין דאית תמן פירוד' אתמר (קד) במחשב' דלהון מחשב' בישא מצטרפא למעש', [והבלי'
 דלית בהון פירוד' מחשבה דלהון מצטרפ' למעש'], ועקר דארבע אתון ועשר אתון איהו מלכות'
 (דף קי"ח ע"א) דאיהו כלילא מכל עשר ספירן. וביה צריך כלא לאכללא. דכל מאן (קד) דנטיל מלכות
 בלא ט' ספירן איהו מקצץ בנטיען. וכל מאן דנטיל ט' ספירן בלא מלכות איהו כופר בעיקר,
 הבלים דסטרא אחרא עלייהו אתמר (ירמיה 3) הבל המה מעשה תעוועים. דאינון הבלים סלקין
 בנבלות הפה ובשקרות. וכלהו סלקין לגבי מוחא. אית חמה ולבנה וככביא ומזליא
 ברקיעין דאינון קליפין דעלייהו אתמר (ישעיה 4) הוי מושכי העון בחבלי השוא ועלייהו אתמר

(שם נח) כי שמים כעשן נמלחו וחפרה הלבנה ובושה החמה וכו'. וכמה הבלים אית לון דכלהו מליין שקר ושוא. וכל מאן דאפיק מלין דשקרא כמה מלאכי חבלה פתחין גדפייהו לקבלון הה"ד (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול וכו'. ואלין מלולין אינון בנין כמה בניינין.

אמר המגיה הנמשך אחר זה כבר גרפס בוף ק"ד ע"א אמנם אחר כך מצאתי זאת הנסח' מדוייק' יותר מהאחר וכדי שלא לכפול הדברים ארמוז לך החלוף שיש ביניהם בלבד. בזאת הנסחא לא מצאתי או אשא על מיא בשורה ל'. ובשורה ל"ד נקידין מן י' טעמים מן ר' איהי בת קול. ובדף ק"ה ע"א שורה ו' צ"ל ואיהי לב דכלהו בה אתכלילן ומינה נפיק דפיקו. ובשורה ט' וכד דפיק, ובשורה י' צ"ל רשפים. ובשורה י"ב נחית צ"ל אחיה. דף ק"ד ע"ב בשורה י"ו דא צ"ל דמלה. בשורה י"ח ד' דילה צ"ל ד' דלה שורה ד' אויר קרמון צ"ל אוירא קדמאה. אמר המגיה זה התקון מצאתיהו מפוזר ומפזר ומוטעה והרבה עמלתי וטרחתתי להגיהו ולסדר הדברים על אופניהם ובמקומות ממנו כתבתי הדברים פעמים מפני חלוף הנסחאות.

(אמר המגיה עוד ראה זה מצאתי)

ותוסף ללדת את אחיו את הבל. ת"ח הבל איהו הלב. ואית ב' בתים בלבא, לב חכם לימינו הבל. לב כסיל לשמאלו דא הבל. קין איהו יניק מתרוייהו. ואיהו עץ טוב ורע. וקין (ק) איהו זוהמא דנחש דאטיל בחוה, ועליה אתמר (ישעיה טו) כי משרש נחש יצא צפע. מה ארחיה דחויא למקטל כך דא קטל, ולבחר אתחרט. ובג"ד וישם י" לקין אות. אות ברית מילה. ובג"ד אמר קניתי איש את י". ואע"ג דקין איהו זוהמא. יכיל למעבד נקי, כגון יתרו דאתמר ביה (שופטים א) ובני קני חותן משה. ורזא דמלה הבל הבלים אמר קהלת, ואמרו קדמאין אית הבל ואית הבל. (קהלת ח) יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים אמרתי שגם זה הבל. הבל דימינא. ה' כרסייא. ר' שש מעלות לכסא. ד' ארבע חיוון. אלין הבלים אינון לבושא לתפארת ומלכות דאינון ו"ק. י"ק כלילן י' באויר, ה' תתאה דבור דסליק בהבל. וכלא אתכליל בשמא [בפומא] דבר נש דצלי צלותא או דעסיק באורייתא. אבל הבלים אחרנין דאתעבידו בארעא סלקין באויר דהאי עלמא בקול ודבור דחול. וישראל מצלין בהון המבדיל בין קדש לחול. ואית אחרנין דאתמר בהון (ירמיה י) הבל המה מעשה תעותעים. ואינון הבלים וקול ודבור דנבלות הפה, אינון מסטר' דאלהים אחרים ממנן דשאר עמים, דאינון סמא"ל ונחש. עלייהו אתמר בהבדלה ובין ישראל לגוים [לעמים], כל חד כפום עובדו כך בני בניינא. דזה לעמת זה עשה האלקים.

ות"ח מאן דבניינא דיליה לעילא בסטרא דדכיו בעל [בכל] אלין הבלים דאורייתא וצלותא. עליה אמר קרא (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך וכו' ולאמר לציון עמי אתה, והא אוקמהו אל תקרי עמי, אלא עמי. מה אנא במלולא דילי עבדית שמיא וארעא כד"א בדבר ה' שמים געשו. כך אנת בשותפו עמי תעביד במלולא. אבל (דף קי"ח ע"ב) אחרנין דמפקין מפומייהו הבלים דשבועה, עלייהו אתמר (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, ואלין אתקריאו חללים. דמחללין שם י", ונפקין הבלים מפומייהו וקלא ודבורא לשקרא ואומאה לשקרא ודכרין שמיה למגנא ולשקרא. בהווא שמא דנפקין לבטלא ולשקרא. בנין לון בניינין דבטלין לון מעלמא. הה"ד (ירמיה ב) לשוא הכיתי את בניכם. ווי לון לבני נשא דנפקין מפומייהו מלולין ואומאין דשקרא. טב לון דלא יתון לעלמא (ק) קמו חברייא כלהו ואמרו רחמנא לשזון רחמנא לשזון. אמר ר"ש, רבנו, כל אלין בניינין תליין במחשבה. כמה דאשכחנא בקין והבל. קין היה עובד אדמה. ומייתי בקרבנא פשתים, מהווא סטרא דערוה הוה מחשבה. לקרבא קמי קביה ערוה. ומנין דפשתים איהו מסטרא דערוה. שנאמר ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה. (קה) הבל הוה רועה צאן. קריב קרבנא מבכורות צאנו. הה"ד והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו. (ט) מחשבתיה הוה בהווא אתר דאתמר ביה (דניאל ז) ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור ושער ראשה

תקוני תקונא שתין ותשעה [דף קי"ט—קיי"ט ע"ב] הזהר רצא

ראשה כעמר נקא. וקביה מחשבתיה ^(ק) טבא צרפה למעשה, ובגיד קביל ליה. ומחשבה רעה לא מצרפא למעשה. ודא הוא קרבנא דקין, ובגיד חרה לו. מיד ויאמר יי לקין למה חרה לך וכי הלא אם תטיב שאת. אם תטיב עובדך שאת. אנא מאריך לך ואטול מטולך עלי, ומיל דשאת מטולא דחובין הוא, דכתיב ^(ישעיה א) נלאתי נשוא. ואם לא תטיב עובדך לפתח חטאת רובך. ודא פתח דגיהנם דתמן חובין דילך שלטין עלך. ואם תטיב עובדך אתה תמשול בו. רשיעי לא שליט בהון מוסר אלא נטרין דבבו. כגוונא דעשו ^(בראשית כו) וישטום עשו את יעקב. יעקב כגוונא דהבל, ועשו כגוונא דקין, ^(שם ד) ויאמר מה עשית וכי. חובא דא דקטלת לאחיך לא עבדת ליה אלא לשמא דאתקרי מיה. מיה קיא ^(מ"ה קיא) אעידך ואסהיד עלך, ואיהי תבעה לך, ולא עוד אלא מיה דאיהו אדם דעביד לך. גרם דא דאפיק מלאך המות בך לעלמא. ודא איהו ^(שמות כ) פוקד עון אבות על בנים, והא אתמר אם אוחזין מעשה אבותיהם בידיהם. אלא כך הוה. עובדי אבות הוה בידיה. על סבה דאשה הוה. כמה דאתמר ויהי בהיותם בשדה ואין שדה אלא אתתא. אתתא גרמת מיתה לאדם. וגרמת מיתה להבל. כמה דאתמר ביעקב עם ממנא דעשו ^(בראשית לב) ויאבק איש עמו. כגוונא דא הוה קין והבל. ונצח הבל לקין, ואיהו מסטרא דרחמי דחיים עלוי ולא בעא למקטליה. וקם הוא וקטליה. ואתתא גרמא דא, עלה אתמר ^(משלי ה) רגליה יורדות מות. ובקנאה דיליה קטיל ליה. ^(בראשית ד) ויאמר מה עשית קול דמי אחיך צועקים אלי מן האדמה, אנת הוא בריה דחויא דגרם מיתה לאדם דאתמ' ביה ארור אתה מכל הבהמה, כך אית לך לירתא מניה. דעובדא דיליה בידך. בגיד ארור אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה, דא הוה ארעא דלייט לה קביה תשע לווטין. לייט לקין חד לאשלמא לעשרה. ובגיד אמר ארור אתה מן האדמה וכי. כי תעבוד את האדמה וכי. דתהא תשש חילהא לגבך, ולא יפקון מינך מלכין ושליטין, נע ונד תהיה בארץ. דאנא אמרית לאדם וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה. דאנון בני נשא דתליין במזלות דדמיין לחיוון ובעירן ועופות. כלהו אזלו לגבך לקטלא לך, ואנת תזיל נע ונד מקדמאי ניע וניד. עון דין. ועוד נע ונד, בגין דאנת ערין דנדיה, ובנדה אתעבידת, דאיהי זוהמא דהטיל נחש לחוה, בגיד נע ונד תהיה. ועוד ^(דף קי"ט ע"א) נע. בגין דאנת מסטרא דסמאל. נד. בגין דאנת מסטרא דנחש. נע בעלמא דין, נד בעלמא דאתי. דאינון שכינתא עלאה ושכינתא תתאה. דנטלין תרוייהו נוקמא מינך. ובגיד כד שמע דבאתר עלאה דא הוה תליא הבל. מיד ^(בראשית ד) ויאמר קין אל יי גדול עוני מנשוא. הכא תב בתיובתא ואתחרט. בגיד וישם יי לקין אות. הכא רמז אות ברית מילה דקביל יתרו דאתמר ביה ובני קני חותן משה, שנפרד מקין. ^(צ"ל וחבר הקני נפרד מקין) וביתרו אתתקן קין מחוביה. ועוד בההוא זמנא קביל ליה. בגין דאחוי ליה בנוי דקני חותן משה דהו עתידין למהוי בלשכת הגזית. אמר וכי לחייביא קביל קביה בתשובה עאכין לצדיקיא, מיד ^(שם) ויצא קין מלפני יי, בהאי נפק מן דינא וקביל עליה כל מה דאתגזר ביה, דכתיב וישב בארץ נוד. מה דאיל נד שוי עליהו ואתעביד נוד. ודא איהו דאתמר ביה וישם יי לקין אות לבלתי הכות אותו. דאם הוה נד. אתמר ביה היה כל מוצאי יהרגני. ובגין דתב בתיובתא וקביל עליה אות ברית, שוי עליה אות ו לשזבא ליה. ולא עוד אלא דשוי ליה קדמת עדן. דבגיניה זכה לגיע.

וידע קין את אשתו ותהר ותלד את חנוך. כל אלין תולדין מנעין ליה לאתרע' בהון, ואינון חנוך. ועירד. ומחויאל. ומתושאל. ולמך. ולמך נטיל ב' נשין עדה וצלה. ^(עדה) חנוך ^(ק"ב) לטב. ^(ק"ג) עדיה. חנוך לנער על פי דרכו. ^(צלה) חנוכא דביש, ודא מלאך המות ^(אית חנוך לטב, חנוך לנער על פי דרכו, האית חנוכא לביש ודא יצהיר מחנוך כר), דמחנך לבר נש בחנוכין בישין. עירד. לבתר אעיל רעדה בבר נש באברין דיליה. ולבתר דאפיל לבר נש בחובין. אלשין עליה. ואחוי לאל כל מה דעביד. ודא איהו מחויאל, מחוי אל. ולבתר נחית ותשש חיליה

וקטיל

וקטיל ליה, ודא איהו מתושאל, דתמן מות שאל. ואין מות אלא עניות. ולבתר אמליך עליה ודא איהו למך. אתהפך עליה למלך. ותריץ נשין דיליה, חד עדה דמעיד על חובי דבר נש. ותניינא צלה דאזיל עליה כצל, כד"א (איוב ה) כי צל ימינו עלי ארץ וכתוב ימיו כצל עובר.

ותלד עדה את יבל, בתר דקטיל ליה בעניותא ושלטין עליה עדה וצלה. יבל. כגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון (ישעיה גא) כי שמים כעשן נמלחו והארץ ככגד תבלה. ויבל איהו אבי יושב אהל ומקנה, דכניש ממונא ולבתר אתמר ביה (משלי יא) לא יועיל הון, והא אתמר דשליט עליה עניותא דאיהו מות. ולית עניותא קמי קב"ה כעניות' דאוריית', ולית מות כאינון דעברין על פתגמי אורייתא דאתקריאו מתים. קיד' ובג"ד אמר קרא (יחזקאל יא) שובו וחיו. ואחי יבל היה אבי כל תופש כנור ועגב, המנגנין בכל מיני נגונים, ובר נש דחדי בהו ואשתדל בהבלי עלמא. עליה אמר קהלת שמח בחור בילדותך וכו'. ולבתר מה אמר ליה ודע (קהלת יא) כי על כל אלה יביאך האלקים במשפט, דעליהו אמרו מארי מתניתין זמרא בביתא חרבא בביתא. אלא ושמתם לפני יי' אלקיכם, כגוונא (דדוד) דאתמר (ביה) והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד יי'.

וצלה גם היא ילדה את תובל קין לוטש כל חרש נחשת וברזל. דא יצה"ר דאתמר ביה אם יצרך מתגבר עליך משכהו לבית המדרש וכו'. ואחות תובל קין נעמ"ה דא אימן של שדים. ולמך בשעתא דשליט על בר נש ואיהו ביה [י"ג לביה] תקיף כאבנא וכפרולא ולא עסיק באורייתא. שליט עליה וקטיל ליה ועביד ביה פצע וחבורה. כד"א (בראשית ד) כי איש הרגתי לפצעי וילד לחבורתי. בההוא זמנא עתיד לנטלא קב"ה נוקמא מתרווייהו. הה"ד כי שבעתים יוקם קין ולמך שבעים ושבעה. הה"ד (ישעיה כה) בלע המות לנצח: וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו ש"ת. סיומא דא"ב. ועליה אמר איוב (איוב לח) מי שת בטוחות (דף קייט ע"ב) חכמה. מאי חכמה. דא דחסר מניה י'. דבה הוה שית. דאיהו ברא שית. ואיהו ראשית. והוה אתמר ביה (ישעיה מז) מגיד מראשית אחרית. הוה משמש שת באתר דהבל. ובגין דחסר מניה י' אתקרי אחר. בגין דכד חב אדם פרח מניה י' ועבד שת בלא י' דאיהי חכמה. ובגין דא שירותא הוה מן ח'. דאינון ח' יומין דברית מילה. כד"א איז הוחל לקרא בשם יי'. ומתמן עברו ברית מילה. ואעברו מניה ערלה ופריעה למעלה בד' ולא [ומתמן עבדו ברית מילה. ואעברו מניה ערלה ופריעה לאעלא] בח' דשירותא. דח' איהי בינה. למנצח על השמינית. ועלה אתמר איז הוחל. ועוד אז הוחל. לישנא דצלוחא. כד"א אז תקרא ויי' יענה. [ועוד אז] דא הוא נטורא טבא. דאע"ג דהבל קטיל ליה קין. דמניה הוה נפיק מאן דנוקים ליה הה"ד (שמות טו) אז ישיר משה. רועה נוקים לרועה קטו). ולבתר (צפניה ג) אז אהפוך אל עמים שפה ברודה לקרא כלם בשם יי'. אבל כד עמלק דאינון בכורי מצרים ערב רב מעורבין בישראל. עליהו אתמר תמחה את זכר עמלק. ולא אשתאר מנהון שריד דאלין אינון ערבוביא מכל אומין ואפילו מקין. ומיד דיתמחון מעלמא אז הוחל לקרא בשם יי'.

תקונא שבועין ליום ל"ו ד' תשרי

בראשית ברא שית. ודא מטסרין אות בצבא דיליה. ובגיניה אתמר וישם ה' לקין אות לאגנא עליה. ומה דהוה אזיל נע ונד בגלגולא. אתעביד נוד מיד וישב בארץ נוד קדמת עדן. ודא אות דברית מילה דקנייה [דקנין] עליה באחיה בגין דנולד מהול. ובאן אתר זכי ליה. בקני. בגין דחזר תמן בתיובתא ונפקו בנוי מיניה דעאלו לגי'ע. ובג"ד וישב בארץ נוד קדמת עדן. לבתר עביד תולדין מטסרא דרע ואתפשטו בגלגולין בעלמא ועליהו אתמר וידע קין את אשתו ותהר ותלד את חנוך. חנוך מטסרא דקין ודא יצה"ר חנוכא לביש.

ואית חנוך מסטרא דאנוש דאיהו יצהיט חנוכא לטב ואתמר ביה ויתהלך חנוך את האלקים ואינונו כי לקח אותו אלקים. ודא חנוך דאתהפך בשריה ללפיד אש. ותלתא אינון אדם שת אנוש. אנוש מתמן אתייחסו כל דרין. הדא הוא דכתיב אז הוחל לקרוא בשם ה'. מתמן נתפשטו כל גלגולין דצדיקייא. חנוך דנפק מאנוש איהו מטטרוין דנהפך בשרו ללפיד אש. ואיהו נוריאיל. ועל תרווייהו אתמר והחיות רצוא ושוב. רצוא דא נוריאיל. ושריב דא מטטרוין הכי סלקין בחושבן. כמראה הבזק (אלא) איהו כמראה הקשת אשר יהיה בענן דאתמר ביה והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן. ובגנייה אתמר ולא יהיה מכול לשחת כל בשר. בגין דאתהפך בשרו ללפיד אש. וכל מלאכין דממנו על נשמתין דגלגולין מתמן הוו. ועוד כמראה הקשת. עליה אתמר למשה וראה ועשה בתבניתם א אשר אתה מראה בהר כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה. ודא מטטרוין. מ' דיליה מנורה. נוריאיל נריר דיליה. והוא טייט ב והיו לטטפורת בין עיניך. וכלא אתפשט מאנוש. ובגיד אז הוחל לקרוא בשם ה'.

בראשית ברא שית. ואינון שית היכלין, אימא עלאה שביעאה. ובאלין שית וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו שת וכר, שת סימא דאתון. תחת הבל, ההי' (תהלים ח) כל שתה תחת רגליו, אסתלק י' מן שית, ונחיתת ביה ה' מן הבל ואתעביד שתה, כל שתה תחת רגליו, ועוד שת, על שם ג) כי מן המים משיתיהו. ועוד שת, עליה אמר איוב מי שת בטוחות חכמה, ודא י' דבה הוה שית. (איוב לח) או מי נתן לשכוי בינה, דא ה' מן הבל. ושת איהו גלגולא קדמאה דהבל להווא דאתמר ביה שגם זה הבל. בשגם זה משה. והא אוקימנא ד) ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה. ובגין דא אז הוחל לקרוא בשם י'. הוחל. תמן התחלה דגלגולא קדמאה. ואתפשטותא דאת י' לעילא משת (נ"א משית) אתפשטת עד ספירה שתיתאה דרגיה דיעקב. ודא אבן השתיה, דמתמן הושתת עלמא דאתמר בה (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל. ואכתריה אז, (דף ק"כ ע"א) ודא משה דמדכרין ליה בתר יעקב, ובגין דא אז הוחל לקרוא בשם י'. מתמן ואילך (ישעיה נח) אז תקרא וי' יענה. ובגין דא שתה. בתר שת ה'. ואינון י'ק. י' מן שית, ה', מן הבל, ואינון אבא ואימא. שית ר' ברא באמצעיתא. ותלתא אתון אתכלילו ביעקב. כד אתא משה בתר יעקב אשתלים ביה ה' בתראה, ושרי' עליה יקו, ואשתלים ביה יק'ק, ובגין דא (שמות ו) ושמי י' לא נודעתי להם. אבל למשה ואמרו לי מיה שמיו מיה אומר אליהם, בגין דאשתלים יקוק במשה, אמר אז הוחל לקרוא בשם יקוק. דבקדמיתא ושמי י' לא נודעתי להם. ובתר דאשתלים במשה יקוק, שריא עליה י'רד קיא ואי קיא, ואתקרי מיה. בהווא זמנא מה דאסתלק בקדמיתא אהדר ליה לאתריה ה) ואתתקן כלא. ולא עוד אלא תרין זמנין אתמר בהאי קרא מה. ההי' ואמרו לי מה שמו ומה שם בנו. וחזר כלא על תקוניה. ועלת העלות נחית על כלא, בהווא דאינון (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו. וחזר כלא על תקוניה. ועלת העלות נחית על כלא, בהווא זמנא דהדר אמונה (ס"א ממונה) לאתרה, אמר משה (דברים טו) שמע ישראל י' אלקינו י' אחד. דהא כלא ביחודא חזא. לית תמן קצין ופרוד. ואי חאב אבוי ואנא (ס"א וחיה) ועבידנא [ועביד] הפרשה, הא קבילנא עונשא וחזרנא כלא לאתריה ביחודא שלים בלא קצין ופרוד.

ועוד בראשית ברא אלקים. ברא שית, שית היכלין. אימא עלאה היכלא שביעאה. תיח שבז היכלין אינון, דבנינא זלוון בשבע שמהן אבגיתין וכר.

היכלא קדמאה, מרקמא בכל מה דאית ביומא קדמאה דבראשית. אי מן אבגיתין, איהו כתר אמון (1) מופלא ומכוסה, את ב', איהו ב' אלפים יום דהוה אורייתא טמירא בחיקו שעשועים יום יום. ג', גומלת ומגדלת, ואיהי אימא עלאה גומלת חסד עם ספירה רביעאה

רביעאה דאיהי ד'. ית"ץ, י חכמה, ת' תפארת. צ' צדיק. ומאן איהו חכמה י' הכא, דא חכמת שלמה. א', אמון מופלא רקים וצייר ציורא בהיכלא דאדם קדמאה דכל קדומים, דאית אדם ואית אדם. אית אדם. דלית ספירה דלא אתקריאת אדם. אבל אדם קדמאה עלאה דכלהו. כתר עליון סתים וטמיר, סתים דכל סתימין. עלת העלות קדמון לכל קדומים, בגין האי אדם קדמון אתמר בעלת העלות ואהיה אצלו אמון. ולהוא קדמון אמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. אנא יהיב כל ציורין וכל דיוקנין וכל תקונין סתימין וכל אברין [וכל גוונין] דכל מינין. ואנת [נ"א ואנא] יהיב חילא ביה דאשתמודענא [דישתמודע] ביה, דאם לא יהיב ליה שכל הא לא יכיל למנדע אמונה דילי. ובדא יהא שליט עם כל חילי שמיא וארעא וימא, הה"ד וירדו בדגת הים ז' וגו'. ומאי ניהו, האי אדם דאמר עליה נעשה אדם, (דא חכמה עלאה דאיהי בדיוקנא דכתר). ועוד נעשה אדם, דא עמודא דאמצעייתא נ'. בצלמנו דא חכמה. כדמותנו דא אימא עלאה. דכמה דאיהו אדם דבריאה אדם דיצירה אדם דעשיה בדיוקנא דכתר עליון חכמה ובינה. הכי איהו בדיוקנא דעמודא דאמצעייתא וצדיק ושכינתא תתאה דבספירן כלא איהו אצילות. ועוד נעשה אדם, עלת העלות למאן אמר האי אלא עלת העלות אמר ליר"ד ק"א ואי' ק"א דאיהו לגו מעשר ספירן, ומאי ניהו עשר ספירן אליף ק"א יו"ד ק"א. והוא דאמר נעשה אדם, איהו יו"ד ק"א ואי' ק"א, (ישעיה נד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. תלת יודין מעידין עליה דלית לעיל' מניה ולית לתת' מניה ולא באמצעייתא. לית אלוה בכל צד בר מיניה. בהאי שמא אשתמוד' הוא בלא חושבן. וציורא דהאי היכל, אינון עשר ספירן דמתלבשין ב' דברים דאתבריו ביומ' קדמאה, ואינון שמים. וארץ. אור. וחשך. תהו. ובהו. רוח. ומים. מדת יום. ומדת לילה. שמים אית לעיל' מן שמים דאיהו שמי השמי' העליונים. ואית אור לעילא לעילא דאתקרי אור הגנוז לצדיקיי לעלמ' דאתי דעיני לא שליט עליה. ואית חשך סתים דאתמר ביה (תהלים יח) ישת חשך סתרו. ואית תהו ובהו לעיל' דאתמר בהון (ישעיה לד) קו תהו ואבני בהו. ואית רוח' דקדש' דאתמר ביה רוחו הקדוש (דף ק"כ ע"ב) המרחפת על אנפי מיא דאורייתא. מדת יום ומדת לילה. מדת יום, שכינתא עלאה, מאי יום, עמודא דאמצעייתא דמניה יומין ארוכין הה"ד (משלי ג) ארך ט' ימים בימינה. הה"ד (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו. יומין זעירין מסטרא דזעיר אנפין צדיק. מדת לילה, אימא תתאה. עד הכא א' מן אביג. מאי ב', (בינה) בה אשתמודעין דו פרצופין דאדם עלאה, ג', תלת דיוקנין, כגוונא דאדם י' דבריאה. ואדם דיצירה. ואדם דעשיה, ג' אית לה רישא וגופא וזנבא. רישא דא י'. גופא פרצופא. קוצא דלתתא זנב. ובג"ד אמרו מארי מתניתין אדם הראשון עשה לו פרצוף ולבסוף זנב. זנב, עליה אתמר (בראשית כא) ויגדל הילד ויגמל עד דיתעביד פרצוף. ועוד אבגית"ץ. א', איהי מורה על אל מסתתר מעיני כל חי ונעלם מכל היצורים כלם. אדירירין. עליה אתמר קומה אדיר ירון, ואית ממנא תחות ידיה דאתקרי אדיר אדירים. ותחות ממשלתיה אתנייק, ואיהו נפיק מהאי פסוק (במדבר כד) איתין מושבך ושים בסלע קנ"ך. תמן איתן ואיהו תנייא, ק', קנך (משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. יי קנני ראשית דרכו. לעילא מכלא קדם מפעליו מאז. מעולם נסכתי מראש מקדמי ארץ. מאי מראש. אלא הכי אמרת אורייתא דאיהי ראשית יא) אנא אקדימת למהוי רישא לעלם. ב', ביהרירין (נ"א ביהדירין) (ישעיה כו) כי ביה יקוק צור עולמים. ואיהו ב' ברוך. וסימן ברוך ראשי אתון ר' ראש. ו' ומקור. ו' כל. ב' ברכות. [וסימן ברוך, ראשי אתון, ב', ברכות, ר', ראש, ו', ומקור, ו', כל דא] דא הוא ראש ומקור לכל הברכות. ובג"ד ב' איהי חכמה, ומורה על הכתר דאיהו רישא ומבועא דכל ברכאן, ובג"ד ב', תרין לחושבנא: ג', גיהרירין ואיהו תליתאה. ודא שכינתא ספירה תליתאה [ואיהו תליתאה, ודא שכינתא עלאה], (ובג"ד ב' איהי חכמה ומורה על הכתר דאיהו רישא דמבועא דכל ברכאן) ועלה אתמר (ישעיה ט) כל גיא ינשא. ואיהו גמטריאות

תְּכוּנֵי תְּקוּנָא שְׁבַעִין [דף ק"כ ע"ב וקכ"א ע"א] הַזֶּה רְצֵה

פּרפּראוֹת לַחֲכֵמָה. וְעוֹד בְּרוּךְ, ב', אַחֲזֵי תְּרִין. שְׁכִינְתָא עֵלְאָה וְתַתְּאָה. ר', רֵאשִׁית חֲכֵמָה. ו', אַחֲזֵי שֵׁית סְפִירָן. ד', אַחֲזֵי עַל כַּתֵּר עֵלְאָה. וְדֵאֲאִיְהוּ רוּזָא כֹּל הַכוּרַע כּוּרַע בְּבִרוּךְ מַעֲיֵלָא לַתַּתָּא, לַמְכַרַע בִּיהַּ לַהֲהוּא (נ"א וּלְמַנְדַּע בִּיהַּ בַּהֲהוּא) דְּכָל מְבוּעִין וּמְקוּרִין דְּבִרְכָאן בִּידֵיהּ, דֵּאִיְהוּ עֵלַת הַעֲלוֹת. וְכֹל הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם, צְרִיךְ לְזַקֵּפָא לִיהַּ בִּיּוֹד ק"א וְאִיז ק"א, דֵּאִיְהוּ מְלַגְּאוּ ד' סְפִירָן, דֵּאִיְהוּ עֵלְאָה זּוֹקֵף עַל כְּלָא וְלִית אַלּוֹק לַעֲיֵל מְגִיָּה. וּבְגִיד, ב', אַחֲזֵי עַל הַכְּרִיעָה דְּכָל הַכוּרַע כּוּרַע בְּבִרוּךְ דֵּאֲתַמְר בִּיהַּ (בְּרֵאשִׁית יד) וּבְרוּךְ אַל עֲלִיוֹן. ג', אַחֲזֵי עַל הַזְּקִיפָה דֵּאִיְהוּ גֵּאָה גֵּאָה עַל כְּלָא וְלִית מֵאֵן דִּיתְגָּאָה עֲלֵיהּ. וּבְמֵאֵי אַתְגָּאָה עַל כְּלָא, בֵּאת י' מֵן אַבְגִּיתִין, וְדֵא יְגִבִּיָּה. וְעוֹד אֲשַׁכְּחָנָא בְּגוּזָא אַחְרָא, י"ג הִי"ה (* (נ"א יְגִבִּיָּה). וְאַתּוּן דִּילֵיהַּ גְּבִי הִיָּה, (נ"א גְּבוּהַּ הִיָּה) עֵלְאָה דְּכָל עֵלְאֵי. ת', תְּלַמְיָה, ת' תַּל שֶׁהַכֵּל פּוֹנִים בּוֹ. דִּתְמֵן אִיְהוּ הַהוּא דְּכָל עֵינִין וּמַחֲשַׁבְתִּין סְלִקִּין לְגִבִּיָּה. בְּגִין דֵּא, ת', תּוֹרָה קְדוּמָה דְּכָל קְדוּמִין. תּוֹרַת חֲכָם מְקוּר חַיִּים. תּוֹרַת י" תְּמִימָה. וְעוֹד תְּלַמְיָה, (תְּהֵלִים סה) תְּלַמְיָה רוּה נַחַת גְּדוּדִיָּה וְגוֹ. בַּהֲאֵי שְׂמַא אַתְעֵבִיד וְגוֹ. יֵמָא תְּלַמִּים תְּלַמִּים. וְעוֹד תְּלַמְיָה, דֵּא אֹרִיית' דְּתַלְיִין מִיְּנָה כְּמָה תְּלִי תְּלִין דְּהַלְכֵי פְּסוּקוֹת דְּלִית לֹון חוֹשְׁבֵן. צ' (צַתְּנִיָּה, צַתְּנִיָּה) דֵּא צְדִיק עֵמוֹד סְבִיל יב) כְּלָא, וּבִיהַּ אֲשַׁתְּמוּדַע מֵאֵן דֵּאִיְהוּ לַעֲיֵלָא מְכֹלָא. בְּגִין דְּצְדִיק אִיְהוּ כְּלִיל כֹּל סְפִירָן וּבִיהַּ מַתִּיחֲדִין כְּלֵהוּ וְאַתְעֵבִידוּ אַגוּדָה אַחַת. אִיְהוּ לוּלֵב אַגַּד דְּכֹלְהוּ סְפִירָן. וְאַת צ' בִּיהַּ מְצוּיִירִין כֹּל צִיּוּרִין דְּהִיכְלִין דְּסַחְרִין לְגַנְתָּא דְּעָזָן דְּלַעֲיֵלָא בְּכֵמָה צִיּוּרִין דְּכָל עוּבְדָא דְּבֵרֵאשִׁית דִּירְתִין לֹון צְדִיקָא. וּבִיהַּ (דף קכ"א ע"א) נְקוּדִין כֹּל נְקוּדִין דְּאֹרִייתָא, דֵּאִינוּן נְקוּדִין בְּהִיכְלָא דֵּאִיְהוּ שְׁכִינְתָא תַתְּאָה. וְנַהֲרִין כְּלֵהוּ עַל צִיּוּרִין. כֹּאבְנִין מְרַגְלָאן דְּנַהֲרִין עַל רִישָׁא דְּכַתְרָא, וּכְגוּזָא דְּכַכְבֵּיא נַהֲרִין בְּרִקִיעָא. וּבְגִין דְּכָל נְקוּדִין דְּכַכְבֵּיא, בִּיהַּ אַתְמֵר יג) וִיתֵן אַתֵּם אֲלֵקִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהֵאִיר עַל הָאָרֶץ, דֵּא שְׁכִינְתָא תַתְּאָה. (ס"א דֵּא נִשְׁמַתְהוּן דְּצְדִיקָא דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאֹרִייתָא לְהוּצִיא לְאוּר כֹּל תְּעֵלוּמָה, הַה"ד (דְּנִיָּא יב) הַמְשַׁכִּילִים יוֹהִירוּ כֹּזֵהר הַרְקִיעַ וְגוֹ).

הִיכְלָא תְּנִינָא. מְרַקְמָא מְכֵמָה צִיּוּרִין. גְּלִידִין בְּמֵאֵ. אַבְנִין מְרַגְלָאן. כְּלֵהוּ מְלִיין מֵאֵ. וְאִינוּן אַבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר דְּהִיכְלָא תְּנִינָא בְּגוּיָה. מְנִיָּהוּ אִיְהוּ בְּנוֹי בְּשֵׂמָא דֵּא קְרִיעַ שְׁטִין. וְאִיְהוּ רִקִיעַ. קְרַע. דְּבִיהַּ קְרַע יֵמָא וְאַפְרִישׁ מַתְמֵן הַשְּׁטֵן דֵּאִיְהוּ מִיין מְסַאבִּין. וּבְגִיד יְהִי רִקִיעַ בְּתוֹךְ הַמִּים וְיְהִי מְבַדִּיל בֵּין מִים לְמִים. דֵּא הוּא שְׂמַא דְּעַקֵּר שְׁטֵן מֵן יֵמָא דְּאֹרִייתָא וְאַפְרִישׁ לִיהַּ מַתְמֵן. בְּגִין דֵּאִיְהוּ עַקֵּר הָאֲמוּנָה דִּישְׂרָאֵל עֵלְאָה דְּכָל עֵלְאִין. (ס"א מְצַאֲתֵי סוּמָד דִּישְׂרָאֵל. וּבִיוֹמָא תְּנִינָא לִית תְּמֵן טוֹב בְּגִין דְּבִיהַּ אַתְבְּרִי גִיְהֵם). (כֹּאן חֲסוּר).

זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. פֶּתַח ר' שְׁמַעוֹן וְאֵמֵר. סְלִיקְנָא יְדִין לְמֵאֵן דְּבֵרָא עֵלְמָא דִּיגְלִי לֹן רִזִּין עֵלְאִין סְתִימִין גְּנִיזִין טְמִירִין. לְמִימֵר קְמִי שְׁכִינְתָא. וְשִׁתִּין רְבוּא דְּחִיילִין דִּילֵיהַּ דְּמֵלֵאכִין קְדִישִׁין דְּלַעֲיֵלָא. וְשִׁתִּין רְבוּא דְּמֵלֵאכִין קְדִישִׁין דְּלַתְּתָא. זֶלָא אֵיעוּל בְּכִסּוּפ' קְדַמָּךְ.

פֶּתַח וְאֵמֵר זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. זֶה וְדֵאֵי. כְּלִיל תְּרִין עֶשֶׂר מְזוֹלוֹת דְּאָדָם דְּלַעֲיֵלָא. דֵּאֲתַמְר עֲלִיָּהוּ שְׁבַטֵי יְהוּ עוֹדוֹת לִישְׂרָאֵל. זֶה וְדֵאֵי אִינוּן אַרְבַּע אַנְפִּין דְּאִרְיָה. אַרְבַּע אַנְפִּין דְּשׁוּר. אַרְבַּע אַנְפִּין דְּנִשְׂרָ. דְּבַהוּן אֲשַׁתְּמוּדַעִין פְּרַצוּפִין דְּבְנֵי נִשָּׂא. וְכֹלְהוּ אַנְפִּין אִינוּן רִשִׁימִין בְּאַרְבַּע אַתּוּן דֵּאִינוּן יִקְרִק. מֵאֵי אָדָם. יוֹד קָא וְאוֹ קָא. וְעֲלִיָּה אַתְמֵר (יְשִׁיעָה מַד) כְּתַפְּאֵרַת אָדָם לְשַׁבַּת בֵּית. מֵאֵן בֵּית דִּילֵיהַּ. דֵּא שְׁכִינְתָא דֵּאֲתַקְרִיא דְּמוֹת אָדָם. דְּכָל דְּמִיזִין וּפְרַצוּפִין דְּבְנֵי נִשָּׂא בַּה אֲשַׁתְּמוּדַעוּ. וְכֹל צִיּוּרִין דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין. וּבְגִינָה אַתְמֵר (הַשְּׁעַ יב) וּבִיד הַנְּבִיאִים אַדְמָה.

אֵמֵר הַמְּגִיָּה אַתָּה בֶן אָדָם קוֹדֵם שְׁתַּכְנַס בְּעִיּוֹן זֶה, לְהַזְהִירךָ בְּאַתִּי שְׁתַּעֲמַד עַל רַגְלְךָ עַל בְּמוֹתֵי הָאֲמוּנָה הָאֲמַתִּית. וְתַקַּעַת יְתַד בְּמִקּוֹם נֶאֱמַן. פֶּן יִפְתּוֹךְ רַעֲיוֹנִים וְזוֹנִים וְיַעֲלוּ דְּבָרִים עַל לְבַבְךָ וּמְלִין לְצַד עֵלְאָה תְּמַלֵּל בְּרֹאוֹתְךָ בְּתַקּוֹן זֶה שִׁדּוּכְרָ בּוֹ מְשַׁעֲרֵי וּמְצַחָא וְאוּדוּנִין וְשֹׁאֵר אַבְרִים גְּשְׁמִיִים. הַשְּׁמֵר אַל תִּפֹּן אַל אוֹן לִיחַס וּלְתַאֵר לַעֲלָאָה עַל כֹּל עֵלְאִין

סתמא על כל סתימין שמץ דבר מזה אפי' בהרהור. כי לעלת העלות לית מחשבה תפיסא ביה כלל. לית ביה לא דיוקן ולא דמיון ולא צורה ולא אברים גשמיים ולית ליה שם ידיע. אבל הוא ממלא כל שמהן והוא שלימו דכלהו. ראה גם ראה מה שכתב התנא האלקי ר' שמעון בן יוחאי כשרצה לגלות סתרי התורה באדרא. פתח ואמר (דברים כ) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה. וזה להסיר מלב כל המעיינים כל דבר עתק פן ח"ו יכשלו ונפלו ועברו ממשכיות לבב ימיקו ברע מאחר שהיה רוצה לדבר מראש ועין ואזן ושאר אברים גשמיים היה ירא שמא יטעו ליחס ולתאר לבורא ית' גוף ותמונה. ומשה אמר (שם ד) כי לא ראיתם כל תמונה. וישעיה אמר (ישעיה מ) ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו. ואל מי תדמיוני ואשוח יאמר קדוש. ודומיהם שכלם יעידון יגידון שאין דמיון בינו יתברך ובינינו מצד (דף קכ"א ע"ב) העצם והתבנית. אלא שהאברים שבנו הם עשויים כסימנים לדברים עליונים סתומי' וחתומי' שאין כח השכלי שבאדם יכול להשיגם, ואין שיח ואין שיג לו להבינו. וקצר מצע דעתו לרדת לעמקם ואיני רשאי להכניס ראשי בין ההרים הרמים הלא הם בעלי הקבלה אשר העמיקו הרחיבו דבריהם על הדרוש הזה רק מעי רתחו ולא דמו מיראתי פן עובדי פשתים שריקות וארגים חורי קורי עכביש יארגו בדעות כוזבות יאריכו למעניתם. לך נא ראה מה שכתב על זה ר' יוסף ך גיקיטיליא בהקדמת שערי אורה. ובמה שכתב בעל החנוך בהקדמתו לפירוש התורה. והאלקי ר' מנחם מריקאנטי ז"ל בפרשת ויחי בפסוק בן פורת יוסף. ובמה שכתב ר' יהודה חייט בפירוש מערכת האלקות (דף ל"ד) וז"ל סוף דבר כל מקום שתראה שידברו בענין הספירות דברים שאין ראוי לאמרם בבורא ית' כגון שעור וקומה והדומים להם. הכל נאמר על הספירות. וכשתראה שידברו על דרך שבח והודאה הכל נאמר על הבורא שבתוכן וכן בחוצה להן כי אין דבר שיגבילהו. ועל כן אין לומר בבורא ית' לא ימין ולא שמאל ולא פנים ואחור ומעלה ומטה וכר ע"ש. עוד כתב (בדף ל"ה ב') כי אע"פ ששעור הקומה מהפרסאות הוא במדות ולא בבורא. אפילו הכי אין לחשוב חלילה שהפרסאות הללו הם שיעור כמותי. אלא הם מלשון פרס פריסת מלכותך. וכל הפרסאות הללו שבשיעור קומה הם אותיות שכל אחת נקראת פרסה. על כי נחתכו מהעיסה כאבנים הנחתכים מההר. ואמר שרבו הפרסאות שהזכיר בכאן רומז לניצוצות המתפוצצות מהכאת הפטיש בקורנס. והם השמות הנעשים מחבור האותיות והצרופים הנעשי' מהאלפא ביתות דספר יצירה שעמהם נבראו הדברים וכר. ואם תדקדק היטב בדברי ר' שמעון בענין זה תשכיל ותדע כי דברי ר' יהודה חייט ז"ל ואשר במסלתו ילכון הם נכוחים למבין וישרים למוצאי דעת ולא יעבטון ארחותם.

פתח ואמר ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע. אנשי חיל מסטרא דחסד דתמן י'. ובגיניה אתמר א) הרוצה להחכים ידרים. יראי אלקים מסטרא דגבורה דתמן ה'. ובה אתמר הרוצה להעשיר יצפין. אנשי אמת מסטרא דעמודא דאמצעי'תא דתמן ר'. ותמן אמת. שונאי בצע מסטרא דמלכות דתמן ה'. הא הכא ד' תקונין דאינון פרצופין דבני נשא. אלין אינון מראה. (ס"א מראין). ואית ארבע דמתלבשין בהון דאינון דמיון. ואינון אדני. ועלייהו אתמר ושמת עליהם שרי אלפים מסטרא דא'. שרי מאות מסטרא דא' ד'. דאיהו ד' מאות שנים דאשתעבידו ישראל במצרים. בגין דבה חאבו ט) דאתמר ביה ארבע מאות שקל כסף. ושרי חמשים מסטרא דא' נ'. ושרי עשרות מסטרא דא' י'. אשתארו עשר תקונין. עלייהו אתמר ואתה תחזה מכל העם. בשערא. בגוונין דיליה. באריכו דיליה. בקמיטו דיליה. במצחא. בקמיטו דמצחא. באריכו דמצחא. בפותיא דמצחא. בשרטוטין דמצחא. באודנין. (בס"א באודנין. שערא דנחית עלייהו. או תחתייהו). באלין אודין דאודנין. בשערא דתחת אודנין. באנפין. בדיוקנין דאנפין. בפרצופא דאנפין. בעיינין. בגוונין דעיינין. בקריצין דעל

דעל עיינין. בחוטמא. באריכו דילה. בפותיא דילה. בקמיטו דילה. בפומא. בפתיחו דילה. בזעירו דילה. בצואר. באריכו דיליה. [דף קכ"ב ע"א] בקמיטו דיליה. בידין. בשרטוטין דידין. בפתיחו דלהון. בסתימו דלהון. בגופא. בקומה דיליה. באריכו דיליה. בקמיטו דיליה. בשערא. בגוונין דשערא, שערא חוורא, איהו מאלין אנשי חיל דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור ושער ראשה כעמר נקא. שערא סומקא מאלין דאתקריאו יראי אלקים. שערא ירוקא מאלין דאתקריאו אנשי אמת, ואינון מסטרא דיעקב דאתמר ביה תתן אמת ליעקב, ותלת גוונין עליהו אתמר (מכ"ה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. תליתאה פחד יצחק. גוון אוכמא (טז) מסטרא דההוא דאתמר בה (שי"ש א) שחורה אני ונאווה. מסטרא דאלין דאתקריאו שונאי בצע. ואיהו שערא דילה אוכמא [ואיהו שערא דיליה אוכמא], ואיהו שעורא דאתון דאורייתא. כל נימא ונימא דיליה. דאתמר עליהו (שם ג) קווצותיו תלתלים שחורות כעורב. וכל נימא אית ליה מבושא דאיהו י, ונימא שעורא דאת ר. שערא קמיטא ברזא דה' זעירא דנטלת מאת ה', שערא אריכא מסטרא דה' עלאה דנטלא (י) מאת ר. עשר תקונין אלין כל תקונא ותקונא אית ליה (נ"א ביה) ארבע שעורין דסלקין לעשר, כגוונא (י) דרשות היחיד דרחבו ארבעה וגבהו עשרה. ארבעה יקוק. עשרה יוד קא ואו קא. לית נימא דשערא דלא אחזי עלמא עלאה סתימא, דעליהו אתמר (שם ו) ועלמות אין מספר. כל אלין עלמין תליין מכתרא דרישא כגוונא דאבנין ומרגלן דנהרין בכתרא דסית או בעטרה דמלכא. והכי אינון נהרין כככביא ברקיעא. וביה קבועין. והכי תליין צבא השמים מימינא ומשמאלא דקביה. כגוונא דשערא דתליין מעל אודנין מימינא ומשמאלא. הה"ד (מלכים כט) וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו. ובג"ד צריך לבערא שערא (ט) מעל (ס"א מגו) אודנין דלא יהון סתימין תרעין דשמיעה דצלותא. דבהון שמע צלותין ההוא דאתמר ביה (תהלים סה) שומע תפלה עדיך כל בשר יבאו. דארבע תקונין אינון ראייה. שמיעה. ריחא. דבור. ראייה איהי למזרח (נ"א לדרום) ועליה אתמר [ראייה, עליה אתמר] (שמות י) ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל. וכמה נטורי תרעין תמן דאתקריאו עיני יי. ועליהו אתמר פקח עיניך וראה שוממתינו. שמיעה יראי אלקים. ועליה אתמר הטה יי אונך ושמע, ותמן דחילו ופחד יצחק. הה"ד (תבוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. ומאן די משתמע תמן קליה בין באורייתא בין בצלותא בין בצעקה בלא דחילו, מיד (במדבר יא) וישמע יי ויחר אפו ותבער במ אש יי. וכמה נטורי תרעין תמן דאתקריאו אזני יי, ריחא, תמן אנשי אמת. ותמן סלקין כל ריחין וקטורין ועשנין דקרבינן וצלותין דאתחשיבו כקרבינן. ואם לא סליק לון בר נש בדחילו ורחימו, מה כתיב ביה (דברים כט) כי אז יעשן אפי יי וקנאתו באיש ההוא. דבור, לקבל שנאי בצע. תמן סלקין קלין ודבורין דאורייתא וצלותא. אלין דאתמר עליהו (קהלת י) כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. לא אית תקונא מאלין ארבע דלית תמן יקוק. [ואיהו אסתכל ושמע ומריח וממלל באלין תקונין], ואיהו י אסתכל, ה ושמע, ו ומריח, ה וממלל באלין ארבע תקונין. אריה דא ראייה ואתמר ביה לפני אריה אל הימין לארבעתם. בכל אתר ארבעתם דא יקוק ארבע אתון דיליה דשלטין על כלא. והפוך אריה ותשכח ליה ראייה. ואיהו לימינא דחסד דאיהו יומא קדמאה דתמן א' (נ"א י) אור. ראובן דאיהו לימינ' על שמיה אתקרי אור בן. שמיעה לשמאל' ועליה אתמ' לפני שור מהשמאל, נשר ריחא באמצעיתא עליה אתמר (משלי ל) מי אסף רוח בחפניו. דאינון תרין נוקבין דחוטמא. פומא דבורא, דא אדם כליל ארבע אתון וכליל עשר אתון ודא שכינתא. באלין [דף קכ"ב ע"ב] ארבע תקונין אמר למשה. ואתה תחזה מכל העם וגו'. וצריך לאחזרא עליהו. ואתה תחזה. בשערא. עליה אתמר ראשו כתם פו דא כתר עלאה. ומלגא מוחא. דמניה נפקין מבויעין לכל סטרא לאשקאה לכל נימא ונימא דאיהו עלמא סתימאה. וכל מבושא אחעביד ניצוץ, וכל נימא אחעביד שרביט. מוחא סתימא אתקרי

אין סוף דאתפלג לתלת מוחין דאינון י י י דאתרמיזו בהאי שמא (בספר אחר ליתא כל זה) יוד קא ואו קא. [נ"א יוד ק"י וא"ו ק"י]. (קם סבא דסבין עתיקא דעתיקין ואמר, בוצינא קדישא, ודאי שמא דאתרמיזו תלת יודין דא) יוד קי ואו קי, ודא איהו מלגאו. אבל שמא דאיהו יוד קא ואו קא איהו כליל תלת אלפין א א א. אינון תלת אוירין דמתלבשין בהון תלת מוחין י י י, שמא חד איהו גופא, ושמא תנינא מוחא. דא מלגאו ודא מלבר. תלת ווין אית בהאי שמא דאנון שרביטין. שער אתקרי על שם שער קומתיה דקביה. [ונימין אינון צדיקיא דבהון מדקדק הקביה עם צדיקיא כחוט השערה, וכל ניצוץ אתקרי נשמתא, ואית נימין כו'] וכל נימא ונימא אתקרי נשמתא. ואית נימין דאתקריאו מלאכין. וכל ניצוץ אתקרי אופן. ואתקרי גלגל. ואית מנייהו דאינון נימין מאשא חורא, כלהו רחמי. ואית מנייהו דאינון נימין דאינון מאשא סומקא, וכלהו דין. ואית נימין כלהו ירוקין מאשא ירוקא. ואית נימין כלהו מאשא אוכמא. אלין אתקריאו שער דקביה. כל ניצוץ שער מהלך דיליה עשר אלפין. וכל נימא איהו שעורא דאצבעא דקביה. וכל אצבעא איהו פרסה ועירא. וכל פרסה אית בה תלת מיל לקבל תלת פרקין דאצבעא. וכל מיל איהו עשרת אלפים, אבל מיל דפרסה עלאה איהו עשרת אלפים רבוא. והכי דרועא תשכח בה תלת פרקין. וכל פרק איהו י, וכל אמה איהו ו. אבל אצבע ואמה. דא שעוריה ועיר מסטרא דזעיר אנפין. ודא שעוריה רב מסטרא דאריך אנפין. ובכל אבר ואבר איהו יקוק. ואיהו שעורא דכל אבר ואבר, בגבהא, בארכא [וברחבא] עילא, ותתא, ולארבע סטרין. ואיהו בין כל אבר ואבר. לית אתר פנוי מניה. כנשמתא דאשתכחת בכל אבר ואבר דגופא. ואית אבר עלאה דאתקרי יקוק על שמה דשלטנותיה באתר ידיעא הה"ד והיה יי למלך על כל הארץ. ואית תרין אברין עלאין מניה דאתקריאו יקוק אלקים דשלטנותהון בשמיא ובארעא הה"ד (דברים ד) כי יקוק הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. ואית אבר דאתקרי אלקים, ושלטנותיה בכל ארעא הה"ד (תהלים מז) מלך על כל הארץ אלקים. ואית אחרא דשלטנותיה איהו בתרין אברין במוחא ובלבא, ועליה אתמר (דברים ד) כי יי הוא האלקים אין עוד מלבדו. ואף על גב דהאי קרא על קביה אתמר דאין עוד מלבדו. עם כל דא הכא רזא דדיוקנא עלאה דיליה. לאחזאה בכל אבר ואבר דגופיה שולטנותיה. לאשתמודעא לבר נש איך אתנהיג עלמא, וינדע למקרי ליה בכל אבר כדקא יאות ליה. ואיך אשתני שמה לפום ההוא אבר. ואית אבר דאתקרי ביה יקוק רחמי. ואית אבר דאתקרי ביה אלקים. ואית אבר דאתקרי ביה אקיק. ואית אבר דאתקרי ביה צבאות. ואית אבר דאתקרי ביה אל. ואית אבר דאתקרי ביה שדי. ואית אבר דאתקרי ביה אדני. יקוק ממנא על קלא, הה"ד (תהלים כט) קול יי בכח. אקיק על היה והבל דלבא, ההוא דרכיב על קלא דיקוק, איהו עלת על כל העלות סתים וטמיר ולא אתגליא, ואיהו רכיב ושלט על כלא. אקיק אחזי על עלת העלות דאיהו היה (דף קכ"ג ע"א) הוה ויהיה, ואיהו הבל דסליק עד אין סוף, וביה רכיב עלת על כל העלות. אל, אחזי על אלקות דעלת על כל העלות, ועליה אמר איוב (איוב ה) אני אדרוש אל אל אל אלקי האלקים וכד רכיב על אל אשתמודעין ליה כל אלקים ומזדעזעין מיניה. וכל מלאכיא דאתקריאו בהאי אל, כגון מיכאל גבריאל, כלהו מזדעזעין מהאי אל דאיהו אלקי האלקים. ומאן דקרא לון ביה, מיד עונין ליה בכל שעתא, והכי כל מלאכיא דאתקריאו קלין בשמא דיקוק. כל מאן דקרא לון ביקוק בעלת על כל העלות, מיד עונין ליה בקליה. דעלת על כל העלות איהו חד בכל שמהן ולא אשתני בכלהו. דשנוין בשמהן אינון ולאן ביה. דאיהו בכלהו כנשמתא בכל אבר ואבר. אית אבר דשמע ביה כגון אודנין. ואית אבר דמסתכל מניה (נ"א ביה) על עלמא. ואית אבר דארח ביה כל ריחין ובוסמין דצלותין וריחין טבין דהבלים דנפקין מאורייתא מפומא דבני נשא, ודא ריחא דחוטמא. ואית אבר דמליל ביה. ובאלין אברין אית שנויא, אבל ביה לית שנויא. ואית אבר דממנא על דבורא

ודא אדני. ואבר דממנא על מחשבה. [ואית אבר דמליל ביה, ואבר דממנא על דבורא דא אדני, ואית אבר דממנא על מחשבה, ובאלין איברים אית שנויא, אבל ביה לית שנויא], ואברין אלין כלהו בספירן. רישא כתר עליון. מותא חכמה. בינה לבא ובה לב מבין. תרין דרועין חסד גבורה. גופא עמודא דאמצעייתא. תרין שוקין נצח והוד, יסוד אמה. שכינתא אות דלילה. כתר אתקרי אל עליון, קונה הכל. [חכמה ובינה] [ואינון אלקינו ואלקי אבותינו]. (אלקי) אלקינו בינה. ואלקי אבותינו חכמה. ואיהו אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, האל הגדול מסטרא גדולה. והגבור מסטרא דגבורה. והגורא מסטרא דעמודא דאמצעייתא.

אדהכי הא אליהו קא נחית, ואמר ר' בוצינא קדישא. שמענא לעילא תקונא דילך בשמהן דקביה ובצלוחא דיליה. תזור כך, דאת צריך לתקנא שמהן דקביה כדקא יאות, דהא כלהו אזלין בתלת תלת. מסטרא דרחמי אתקריאו יקוק יקוק יקוק תלת אבהן, ואינון אש דלא איהו שורף. ואתקריאו בתלת שמהן אקיק אקיק אקיק, והאי איהו אש דאיהו שורף ולא אוכל. ואית שמהן דאתקריאו [ולא אוכל, ואתקריאו] אדני אדני אדני, ודא אש דאיהו שורף ואוכל ושצי כלא, הה"ד (ויקרא ט) ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים. אי איהו כתר על כלהו שמהן. ואיהו אתקרי אל אקיק אדני אלקים. אלקי אלוך אלקינו איה איה. (ורוא דמלה (תהלים ג) אל אלקים אדני דבר ויקרא ארץ) " ביה אתקרי יק יקו יקוק יקי יקיק [אדני אלקים, י"ד ביה אתקרי י"ה יה"ו, כולהו שמהן כר]. כלהו שמהן דפתחין בהיות ב"י עקרא דלהון בחכמה. וכלהו שמהן דפתחין בא' עקרא דלהון אימא עלאה. וכמה דעמודא דאמצעייתא איהו כליל מימינא ומשמאלא, הכי כתר עלאה כליל תרין שמהן אלין דאבא ואימא ואיהו כתר על רישיהו, ואשכחנא תקונא כגוונא דא. אקיק כתר עלאה. יקוק עמודא דאמצעייתא. אדני שכינתא תתאה. ומסטרא דכתר אתקריאו תלת ספירן אקיק אשר אקיק. חסד אל. גבורה אלקים. עמודא דאמצעייתא יקוק, ורוא דמלה ט) אל אלקים יקוק דבר ויקרא ארץ. נצח והוד צבאות. צדיק שדי. מלכות אדני. ובצלוחא ברוך אתה יי כל הכורע כורע בברוך. ודא צדיק חי עלמין. ועליה אתמר (מלכים ב) והמלך שלמה ברוך. אתה, את ה' זעירא בה צריך לנחתא ברכאן. וכל הזוקף וזוקף בשם דא יקוק עמודא דאמצעייתא. אלקינו אימא עלאה. ואלקי אבותינו אבא. האל הגדול חסד, הגבור גבורה, והגורא עמודא דאמצעייתא, דביה אתכלילין מתנא לעילא ומעילא לתתא כל ספיראן בעמודא דאמצעייתא. ובגין (דף קכ"ג ע"ב) דא צריך לאכללא ביה תתאין בהכרעה, ולבתר עלאין בזקיפה. אל עליון גומל חסדים טובים קונה הכל חוכר חסדי אבות דא כתר עליון על כלהו. ומביא גואל לבני בניהם דאבהן אלין נצח והוד. למען שמו באהבה דא שכינתא תתאה. ועמודא דאמצעייתא איהו כליל תלת ברכאן קדמאין דאינון אבהן וגבורות וקדושת השם. ואיהו כליל תלת בתראין בעבודה. ואיהו כליל אמצעייתא, לקיימא ביה (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. זכאה איהו מאן דידיע לצלאה לקביה בכל תקונין דיליה כדקא יאות. ולמשאל מניה בכל דרגא ודרגא כדקא יאות. חכימין כלהו אינון רשימין דיוקניהן בחכמה, ונבונין רשימין דיוקניהן בבינה. ומארי גמילות חסדים דיוקניהן רשימין בחסד, וגברין ביצריהן כלהו רשימין בגבורה. ומארי תורה כלהו רשימין דיוקניהן בעמר דאמצעייתא, ונביאים כלהו רשימין דיוקניהן בנצח והוד דאינון תרי סמכי קשום. וצדיקים נטרי ברית כלהו רשימין דיוקניהן בצדיק. ומארי מלכותא כלהו רשימין במלכות. ומארי יחודא כלהו רשימין בכתר עלאה דאיהו מחשבה דתמן צריך לסלקא יחודא במחשבה סתימא. ובכלהו תקונין אלין צריך לשבחא לעלת על כל העלות דאיהו מלגאו כשמתא בגופא. ובגין דבני נשא רשימין באלין דיוקנין, אמר למשה ואתה תחזה וכי.

ואתה תחזה, בשער, או אריך, או קמיט, או עגול, שער א שיע אריך. ארחא מתפלג ביה
 לכמה אורחין. עלה אתמר הנותן בים דרך. וארחין אחרנין דמתפרשין מינה אינון
 נתיבין הה"ד (שם כג) ובמים עזים נתיבה. תלתין ותרין שבילין מתפרשאן מהאי ארחא. אדהכי
 הא אליהו אתי לגביה. וא"ל הוא דיוקנין אלין צריך לתקני לון באתר דלהון. אמר ר"ש בודאי
 אע"ג דבעלמא דפירודא דיוקנין אית סגיאין דאכחשין עובדא דבראשית דלאו אינון אורח
 מישור ואינון חשוכין. מגו חשוכא אשתמודע נהורא דיוקנין דגנתא דאנהרן בציורא דעובדא
 דבראשית. מרקמי בכמה גוונין נהירין. ואינון כלהו בקו ובמדה. ואלין דעלמא דפירודא אינון
 כקליפין דאגוז' לגביהו. דאינון מוחא מלגאון. ועכ"ד מגו חשוכא אשתמודע נהורא. ומגו
 אלין קליפין דאינון דיוקנין חשוכין אשתמודען ציורין דגנתא דעדן דלתתא דאינון דיוקנא
 דמאני משכנא. אמר ודאי הכי הוא. פתח ואמר שער א שיע אריך איהו רחמי מסטרא דאריך
 אנפין. דאיהו א תרין אנפין דיליה ו' ו'. כגוונא דא ו' א. א בינייהו. ואיהו סכא דסבין עתיק
 דעתיקין. ואיהו (ס"א ואתקרי) ארך אפים. שער א קמיטא ולא שיע אלא קמיט וחריש (נ"א
 וחריט) איהו דינא. דא רחמי ודא דינא. דא אריך אנפין מסטרא דר'. ודא זעיר אנפין מסטרא
 ד'. שער א לא קמיט ולא אריך איהו בינוני. (ואיהו) שער א דאריך אנפין [איהו] כגוונא
 דתקיעה. וקמיט וחריש (נ"א ואריך) כגוונא דשברים ו' ו'. לא אריך ולא קמיט איהו כגוונא
 דתרועה. שלשלת דתרווייהו. שער א בעגולא כליל כלא. ואיהו כמין כ"פ דרקיעא דאסחר
 כלא כגוונא דא ירקק דא מלכותא קדישא. אנשי חיל שער א שיע אריך. יראי אלקים
 שער א חריש (נ"א אריך) וקמיט. אנשי אמת שער א לא אריך ולא קמיט שלשלת דכלהו.
 שונאי בצע שער א בעגולא.

ד"ד (סא) שבעה מיני דהבא הוה בשערוי. זהב ירקק. זהב אופו [מופן]. זהב אופיר. זהב
 פרוים. זהב סגור. זהב תרשיש. זהב כליל כל גוונים ואיהו (דף קכ"ד ע"א) זהב שבא.
 והאי איהו זהב מזוקק שבעתים. והכי אינון שבעה מיני חוורו ושבעה מיני סומקו. כל
 ספירן אתקריאו שביעיות (כג) מסטרא דצדיק. עמודא דאמצעיתא איהו כליל כל גוונין. שער א
 חוורא איהו מסטרא דימינא. סומקא מסטרא דשמאלא. ירוקא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.
 וכלהו שבעה שבעה. שער א אוכמא מסטרא דשכינתא דאתמר בה שחורה אני ונאווה. גוון
 יחידה (נ"א יחידאית) דלא תפיס בה גוון כלל מלגאון דיליה גוון חוור. ורזא דמלה (תהלים יח)
 ישת חשך סתרו. שער א סומקא צריך לבערא ליה מכל וכל. בגין דאיהו בי דינא. ולויים בגין
 דהו מסטרא דדינא אתמר בהון (במדבר ה) והעבירו תער על כל בשרם. ואתתא בגין דאיהו
 מסטרא דשמאלא לא צריך לאתגליא בה שער א דלא ישחמודעון בה מארי דדינא, ושערין
 אחרנין כבר נש צריך לבערא ליה (כג) תחות אודנין בגין דלא יתקריבו ביה מארי דדינין
 לגבי תרעין דשמעין בהון צלותין (ס"א ושער א דאיהו תחות אודנין צריך לבערא דאתקרי
 מארי דדינא לגבי וכו'), שער א שיע עליה אתמר (שם י) גדל פרע שער ראשו כד). וצריך
 לגדלא ליה. דלא צריך לאכחשא סדורא דעובדא דבראשית (כה). אבל שער א דעמודא דאמצעיתא
 צריך דלא יתא לא אריך ולא קצר. ווי ליה למאי דשני ביה סדרי בראשית. שער א אוכמא,
 ועיינין אוכמין, ואנפוי אוכמין, וגופי אוכמא. אם הוא זכאה, איהו מסטרא דשכינתא דאתמר
 בה שחורה אני ונאווה, (כז) דכל גוונין דסטרא דדכיו הכי אינון כגוונא דא. ואם הוא חייבא,
 הוא מסטרא דשבתאי פתאי אוכמא מצד נוקבא דקליפה, דתמן כל קסמין דעורבין ועופין
 אוכמין מסטרא דמסאבו דאית עלייהו כמה ממנן דאתקריאו לילות (כח) דעלייהו אמר דוד
 (תהלים יז) אף לילות יסרוני כליותי (ש"ה"ש ג) מפחד בלילות, וכלהו נחתין תחות גדפוי
 דעורבין ואחזי לון בתנועה דלהון כמה דינין דנחתין על עלמא. ואית אחרנין דממנן על קלין
 דלהון וצווחין קלא בתר קלא כלהו בשברים, לאחזאה תבירו על בני נשא, ולזמנין צווחין
 בתלת

בתלת סימנין דאינון קר"ק דאיהו תקיעה תרועה תקיעה, לאחזאה דינא רפיא ברישא ובסיפא. ובאמצעייתא תבירא סגי בתרועה דחקא בתר דחקא במהירו. ורזא דמלה (קהלת י) ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר כי עוף השמים יוליך את הקול, נחש רכיב על קלא דעורבא, אל אחר בת זוגיה קסם סם המות דבה אשתלים סמאל אל אחר. רכיבת איהי על תנועין דגופא דעורב. ואיהי תנועה דכלהו דנפקת לאסטאה לבני נשא בפרשת אורחין. תנועה דילה ברישא דעורבא ובזנבא ובגופא וגדפין דעורבא. נחש שריא בקריאה ואמירה וקלא ודבור דעורבא. ובאלין תנועין שריין כל הולך על גחון וכל הולך על ארבע מסטרא דמסאבו. ומנא ידעין כולי האי. בגין דסמאל נחש ממנן על חובין דבני נשא דאתדנו מסטרא דשמאלא דאיהו גבורה. וכד ב"נ עביד חובין, כפום ההוא ב"נ הכי סליק חוביה לאתר דאתגור נשמתיה, ולא זו מתמן ההוא חובא עד דאתפרע מההוא ב"נ. ואם ב"נ איהו נשמתיה בארח אצילות. אם חאב, חוביה מטי עד ספירן ועונשא איהו סגי כפום דרגיה, א"ר אלעזר, אבא, וכי חובא איהו בב"נ דתליא נשמתיה מההוא אתר. וכי אית ליה חובין, והא כתיב (משלי יב) לא יאונה לצדיק כל און. א"ל אין. הה"ד (ישעיה גט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם. מאי מבדילים, אלא דסליק ההיא נשמתא דאצילותא מניה, ואתפרש מניה. (דף קכ"ד ע"ב) ורזא דמלה ויאמר אלקים יקו המים מתחת השמים אל מקום א' ותראה היבשה וגו', אסתלק נשמתיה מניה ואשתאר גופא יבשה. מאן גופא הכא, דא נשמתא דכרסיא יקרא (נ"א דקב"ה יק"ק) דאשתארת יבשה בגין דאסתלקת מניה נשמתא בארח אצילות. דהאי נשמתא איהי גופא לנשמתא עלאה. ואי בעי דתחזור לגבי ההוא נשמתא, לית לה רשו לאחזרא לגביה עד דההיא חובא אתעברת מניה, ורזא דמלה (מלאכי ג) שובו אלי ואשובה אליכם כה. א"ל ר' אלעזר לר' שמעון אבוי. אבא אלין תנועין דעורבא. (ט) מאי לאשתמודע בהו בר נש בגין דיחזור בתיובתא. א"ל, ברי, ודאי אסיר לאסתכלא בהון לעמא קדישא, הה"ד (במדבר כג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. אבל אם יזדמן לבר נש לפום שעתא וידע בהון, יסתכל בהון בגין דיחזור מחובוי בתיובתא. והאי לבר נש דכל [ס"א דלא] עובדוי ביעקב ובישראל, דב"נ דיעביד עובדי דיעקב דאתמ' ביה (בראשית כה) ויעקב איש תם מה כתיב ביה (דמ"ה י) לא כאלה חלק יעקב. דמסטרא דיעקב וישראל (ז) בעא בלעם חייבא לאסתכלא בנחשוי ובקסמוי, ולא אשכח אתר לאעלא לגביה. ובג"ד אמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, אמר ליה ר' אלעזר, והא בלבן כתיב (בראשית ל) נחשתי ויברכני יי בגללך, אם כן אמאי אערב ביה. אמר. ברי, הכא רזא עלאה, דלזמנין שושנה אשתכחת בין קוצים. והכא רזא (א) דגלגולא. א"ל ידענא, ועם כל דא, ברי, אע"ג דאתמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. בר נש צריך למנדע כלא ואפילו חרשין, כמה דאוקמוהו (ב) מארי מתניתין (דברים יח) לא תלמד לעשות אבל אתה למד להבין ולהורות. ובג"ד תנועין דעורבא אית תנועה דסליק ברביע, ואחזי דחובא דיליה תליא לעילא בעלמא דאתי ואית תנועה דנחית לה בתביר בשברים ואחזי דחובא דיליה נחית לתתא בעלמא דין, למהוי ליה תבירו בגיניה. וכל אלין סימנין איהו אחזי בארחא. כגונא דעמלק דאמר בגיניה (שם גה) אשר קרך בדרך. דסטרין אחרנין אינון כלסטים דנפקין בארחין. ובג"ד עורבין חילא דלהון באורחין. ואינון דמזליהון תליא בשבתאי [בשבתאי], אינון עציבין (ג) ואינון דוחקין רגלי שכינתא בגלותא. דבזמנא דאלין אתפשטו בעלמא אתמר ברגלי שכינתא (בראשית ג) ויאסוף רגליו אל המטה. אתכנישת לגבי זרעיה דיעקב מטה שלמה. ובג"ד וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב, דלא זזת שכינת' מיניהו בגלותא בגין דלית בהו פסולא [פסולת], ושבתאי אית ליה תרין בתין, חד שפל ראש. ותנינא בית הסהר דאסירי מלכא אסירין תמן בגלותא. ואינון דחקין שכינתא וישראל (נ"א שעתא לישראל) בגלותא. ובשפל ראש ישראל אינון שפלין לתתא. ומהאי ככבא ייחי כפנא ועניותא לישראל

לישראל. ומאן דבעי לאסתמרא מניה צריך לשנויי שמיה ולשנויי אתרי ולשנויי עובדוי, ודא איהו שנוי מקום, שנוי השם, ושנוי מעשה, והא אוקמוה (אייב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמי' שלש עם גבר. שערא חוורא ועיני חוורין ואנפוי חוורין וגופא חוורא, אי אית ביה עובדין טבין דא איהו מסטרא דימינא מסטרא דרחימו דאיהו (ירמיה לא) אהב' עולם אהבתיך ע"כ משכתיך חסד, שערא חוורא ועיני חוורין ואנפין חוורין וגופא חוורא דלית ביה גמילות חסדים ברחימו דאהבה, האי הוא רמאי מסטרא דלבן הארמי, אסתמר מניה. בהרת לבנה היא, וליילית היא בהרת לבנה אוכמא סומקא ירוקא, הה"ד (ויקרא יב) ואם בהרת לבנה היא בעור בשרו ועמוק אין מראה מן העור. בהרת שחורה, ושפלה איננה מן העור והיא כהה. תרין (דף קכ"ה ע"א) גוונין תניינין אינון ירקרק או אדמדם. כלהו מתהפכין עיני בכעסא לחוורו ואוכמו וסומקו וירוקא. וכל דא במאי אשתמודע דלית בר נש דלא אתכלילין ביה אלין ארבע גוונין. אלא ההוא גוון דשליט על כלהו אחרנין ביה אתקרי. וביה אשתמודע לאתקרי חוור או אוכם או סומק או ירוק. ואלין ארבע גוונין בישין, אינון ארבע קליפין דאגוזא, תהו ובהו וחשך ותהום. ואלין אינון (דברים ה) נחש שרף ועקרב וצמאון. נחש גוון חוור בהרת לבנה, שרף ועקרב, אדמדם (שרף) או ירקרק (עקרב). וצמאון [בהרת] שחורה. (אלין אינון ארבע גוונין דאשא דגיהנם, ואתתא בישא מתמן קא אתיא, עלה אתמר ונתן את הבית את אבניו ואת עציו בעניותא דלא אשתאר בביתא, ובגין דא (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה ואולת בידיה תהרסנו). אלין אינון ד' גוונין דאשא דגהינם דמסתלקי בעיינין באנפין בשערא. ומאן אתר מסתלקי, ממרה אוכמא דטחול, וממרה סומקא דכבד, וממרה ירוקא ממרה [דמרה], וממרה חוורא דריאה. אלין אינון ד' גוונין חשוכין דמלאכי חבלה. וכלהו כלילין בליילית סם המות, מאדיים איהו במרה אדומה למשפך דמא ואיהו מכת חרב והרג ואבדן. [ירוק הוא מסטרא דחמה בישא], והכי שכינתא אשתמודעת בד' גוונין שפירין נהירין. גוון חוור מסטרא דחסד. סומק מסטרא דגבורה. ירוק מסטרא דעמודא דאמצעיתא. אוכם מסטרא דאימא עלאה דאתמר בה (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך (דד). ואתמר בה שחורה אני ונאווה. אימא תתאה נטילת גוון מאימא עלאה. שוקא ימינא (לה) נטיל גוון מדרוע' ימינא הה"ד נעימות בימינך נצה, שוקא שמאלא נטיל גוון מדרועא שמאלא. אות ברית נטיל גוון מגופא, עמודא דאמצעיתא נטיל חכמה [מחכמה], אדם דרכיב על כלא. עליה אתמר (קהלת ח) חכמת אדם תאיר פניו. ועליה אתמר (תהלים קד) " כלם בחכמה עשית. כתר עלאה איהו סתים לא אשתמודע ביה גוון כלל לעילא, ובעמודא דאמצעיתא אחזי כל גוונין, הא הכא רזא דשערא, דביה אשתמודעאן אנשי חיל בגוון חוור. יראי אלקים בגוון סומק. אנשי אמת בגוון ירוק, שונאי בצע בגוון אוכם. ארבע אתוון מתלבשין בארבע גוונין אלין. " בגוון חוור, ה' בגוון סומק. " בגוון ירוק, ה' בגוון אוכם. האי שמא איהו דרקים גוונין בכל אתר. ואיהו דצייר שרטוטין במצחא, כגוונא דא ירוק, ואינון ד' רשימין דשרטוטין דאינון עמק רום, ועמק תחת, ועמק מזרח ועמק מערב. שרטוטין זעירין דקריצין דעינא מסטרא דאת " שרטוטין באורכא, בפותיא. בגבהא. מסטרא דתלת אתוון דאינון קריק, כלהו אשתמודעין בשעור קומה דבר נש. באורכא, מסטרא דאריך קומה דאינון אנשי חיל. בפותיא, קצר קומה ורחבא דקומה ואינון יראי אלקים. בגבהא, גבה קומה ואינון אנשי אמת. זעירין בעגולא שונאי בצע, מסטרא דאת " ודוד מסטרא דאת " אתמר ביה ודוד הוא הקטן (ז). ואלין אינון שונאי בצע, שרטוטין אלין בארז מישר כשרטוטין דגט פטורין דצריך שרטוטי או אלין דמחייבא אורייתא [שרטוטין אלין בארז מישר כשרטוטין דאורייתא]. ועל אלין שרטוטין אתמר (תהלים נה) כל ארצות " חסד ואמת לנצרי בריתו ועודותיו, שרטוטין באריכו מסטרא דרביע כגוונ' דתקיעה. ואלין אינון אריכין דקומה מסטרא דימי' ארך אפים, אריכין בקלא. בצלותין. באורייתא. אריכין ברוגזא. אריכין בשערא, בעיינין. באנפין.

בחוטמא. בשפון. בדיקנא. בגופא. בדרועין. בדגלין. באצבעין. (דף קכ"ה ע"ב) רשימו דלהון חוזר. ווי לון לאלין דמכחישין דיוקניהון לעילא, כאלו מכחישין סדרי בראשית, וכאלו ממעטין את הדמות דאיהו שיעור קומה דלעילא. דאלין דשרטוטיהון אריכין וקומה דלהון ואברים דלהון. צריכין למהוי מארי דחסד, אריכין דרוגזא. מארי דרחימו. ההוא דאתמר ביה (ישעיה מא) זרע אברהם אוהבי. שרטוטין ברחבא כגוונא דשברים תנועה דלהון תביר. ואינן רחבים וקצרים דקומה, ואנפין רחבין וקצרין. ועיני רחבים, וחוטמוי רחבים, ושפון רחבים. אלין אינן יראי אלקים מארי דיראה מסטרא דיצחק. ווי למאן דאכחיש קומתיה בעובדין בישין דירית נשמתא בישא דרכיב על דיוקניה דאכחיש פמליא לעילא. שרטוטין גבוהין, ואנפין גבוהין, ועיני גבוהין, וחוטמא ושפון גבוהין, וגופא גבוה. אלין אינן מארי דקשוט זרע אמת. מההוא דאתמר ביה (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. ואלין אינן אדני, א, אריך אנפין ועליה שריא י, ד, רחבא דאנפין ועליה שריא ה, נ, גובה דאנפין ועליה שריא ו, י, רחבא דאנפין ועליה שריא ה, שרטוטין זעירין (מסט' דתרועה) בעגולא בדיוקנא דאת י שונאי בצע, מסטרא דדוד דאתמר ביה (שמואל א יז) ודוד הוא הקטן. ואינן עיינין זעירין שפירין בעגולא. אנפין זעירין בעגולא שפירין. חוטמא זעירא, פומא זעירא, גופא דיליה זעירא. שפיר בכלא. ועליה שריא ה' שרטוטין גבוהין מסטרא דתרועה שלשלאה דתקיעה ושברים. דא סליק (קלא) בתרועה. ודא תבר לה בשברים, ודא בינוני בקליה שלשלאה דתקיעה ושברים לא אריך ולא קצר, מאן דאיהו בדיוקנא דאת י איהו קול דממה דקה, ודא [ואינן] מדה לכל אברין דאנפין [י] לעילא. מתתא לעיל' איהי מדה לכל ספירה וספירה מעשר ספיראן. ובה סליקת כל ספיר' לעשרת אלפים רבי רבבות, ו' שעוריה בכל ספירה וספירה ששת אלפים רבי רבבות. ה' ה' אינן מהלך בכל ספירה וספירה ה' אלפים רבי רבבות מעילא לתתא ומתתא לעילא. שרטוטין עקימין דלאו אינן רשימין בארח מישר, אינן רשימין דנחש עקלתון, דשרטוטין כשלשלאה כגוונא דא ~~~~~ (אינן מהלך דנונין דימא) (נ"א, מהלך דלהון כנונין בימא) דאינן כגוונא דת"ח דמתרבין בימא, ואינן רזא דתרועה } ושלשלת. והכי מהלך דנוניא. כגוונ' דתרועה ואינן דרגיא לתתא. שלשלת לעילא, כגוונא דקדושה הכי אינן רשימין מסט' דמסאבו, דהכי אוקמהו מארי מתני' (קהלת ז) זה לעמת זה עשה האלקים. [ובמאי אשתמודע, אלא] שרטוטין אינן כגוונא דלולב דאתמ' ביה נפרצו עליו פסול. הכי שרטוטין דאית בהו פרידו ופריצו דא אחזי בגלגול' דיליה קדם דאתיא לעלמא דההו מקצץ בנטיעות ועביד פרווד באילנ' דחיי באתר דאתגזרת נשמתיה (ובמאי אשתמודע. אלא) שרטוטין דאינן אריכין כגוונא דא — (נ"א =) לית בהו פסק. שלמין אינון. האי בר נש לא אכחיש דיוקניה ולא עבד פירודא באילנא דחיי. ואם אית בהו פסק כגוונא דא — (נ"א = =) האי בר נש אכחיש דיוקניה ועבד פגם ומום, ובההוא פגם שריא מום כפום מום דסיהרא. פריץ איהו מצח אשה זונה שריא ביה פריצו במצחו, מההוא אתר איהו פגים וצריך לכסאה מצחו דלא יתגלי עריתיה למארי דדינא. ואם חזר בתיובתא, יא פגים דיליה נחית לתתא לקבל בה ענשא. ואם לאו איהו חוזר בתיובתא, מסתלקת לעילא לתבעא ליה דינא בעלמ' דאתי, בההוא אתר דפגים עליה אתמר (שמות כא) מעם מזבחי תקחנו למות. ולא למגנא אמרו קדמאין במקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר לקצר אינו רשאי להאריך. ולא יכחיש דיוקניה ויעביד (דף קכ"ז ע"א) פריצו בדיוקנא דלעילא באורייתא דלעילא. מאן דרשים וציר אלין שרטוטין איהו אמן מופלא ומכוסה. מאן דיסתכל בשפולי משכנא (ז) אשתמודע באלין רשימין וצירין דאתמר בהון (תהלי קלה) רקמתי בתחתיות ארץ. צירוד דארבע שרטוטין אלין. אינן אריה שור נשר אדם בכלהו ארבע רשימין. הה"ד ופני אריה אל הימין לארבעתם. ודא מיכאל שר החסד לימינא. ופני שור מהשמאל לארבעתם דא גבוריאיל שר הגבורה. ופני נשר לארבעתם

דא (ח) נוריאיל (נ"א אוריאיל) שר שלום עמודא (ט) דאמצעיתא. ודמות פניהם פני אדם רפאיל
 שר שכינתא דתמן פאר דאתמר בה (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. מאן דלא אתחזיין שרטוטין
 ביה לית ליה דיוקנא כלל לעילא. זכותיה נחית לתתא. מ) עליה אתמר (תהלים טו) ימחו מספר
 חיים. אלא אם תב בתויבתא, דדא אשתכח דלית ליה במה דייתי בגלגולא. מאן דשרטוטין דיליה
 רכיבין כגוונא דא ≧ (נ"א ו) דא אחזי דקא אתיא בגלגולא חדא. ואם תרין שרטוטין
 מורכבין כגוונא דא ≡ (נ"א =) אחזי תרין גלגולין. ואם תלת שרטוטין במצחיה מורכבין.
 הא אשלים (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ואם לית ליה שרטוטין במצחיה
 ואית שרטוטין על קריצין דעיינין, דא אחזי (עמוס ב) על ארבעה לא אשיבנו. שרטוטין
 אינון באתון דאינון יקוק, ציורין בנקודין דאינון יוד קי ואו קי. וציורין אינון בעיינין
 באודנין באנפין בנוקבין דחוטמא בפומא. קמ"ץ שרטוט וציור. שרטוט לעילא ונקודה לתתא.
 דא אחזי על גלגולא קדמאה דקא נחית לתתא. ניצוץ איהו חיה תחות רקיע הה"ד ודמות על
 ראשי החיה רקיע. רקיע ודאי על רישא דחיה איהו קמ"ץ. ניצוץ חיה. רקיע לעילא מינה.
 ניצוץ איהו י'. סליק באת ו' דאיהו רקיע. שית זמנין עשר. ואתעבידת ס ובה סומך י' לכל
 הנופלים. וחיה איהו סמך (נ"א איהי י' סמוך) לרקיע, רקיע עם ניצוץ איהו גלגול. (רקיע
 בלא) ניצוץ איהו גלגל. כמה דאוקמוהו גלגל הוא שחוזר בעולם דאחזיר לעלמא, [רקיע איהו
 ו] ודא פתיח. ולא אית ליה הרכבה בגלגול. דלית ליה חיה דרכיב עלה. ודא שרביט הכוכב
 דאתמר ביה (במדבר כד) דרך ככב מעקב [וקם שבט מישראל]. דרך בין שתי חיות דאינון צרי
 ואתעביד [וכד עבר בין שתי חיות אתעביד] ויצר, ובהון קא אתיא בתרין גלגולין. ודא
 אדם דיצירה. דקמ"ץ איהו אדם דבריא. וכד אתא בתלת גלגולין דאינון סגול אתעביד
 שלש'ת משולש בהון. ודא אדם דעשיה. והכי איהו שרביט דכוכב כד איהו עובר בין שתי
 אופנים דאינון שבי"א אתעביד שור"ק דרג"א. ואינון שלש'ת לעילא בסגול בסגולת"א. דרג"א
 לתתא בשור"ק. שבי"א צרי"י חלים, כד אסתליק בצרי"י אתעביד סגולת"א. חר"ק דנחתא בצרי"י
 אתעביד סגול. וכד עאל בשבי"א [שורק] אתעביד שר"ק, וכלא נקודה חדא. חלים איהו לעילא
 בסגולת"א. חר"ק איהו לתתא בסגול. שורק איהו באמצעיתא כגוונא דא ו'. הן כל אלה יפעל
 אל פעמים שלש עם גבר. אחזי גלגולא קדמאה יהוה אחזי גלגולא תנינא, יהוה (נ"א ויה
 ויה) אחזי גלגולא תליתאה. יוקוורוקן (נ"א אתגליא ואחזי גלגולא קדמא' יקוק גלגול'
 תנינא תלת י' י')—[יה אחזי גלגולא קדמאה, יהו אחזי גלגולא תנינא, יהוה אחזי גלגולא
 תליתאה] הרכבה דכלהו תלת אדני. ורזא דא י' י' חלים חר"ק שור"ק, תלת יודין. אמון
 מופלא, אמון נסתר, אמון מכוסה, דאתרמיזו בהאי שמא יוד קי ואו קי. אמון מופלא
 דאשתמודע בכלהו. חד שריא בנפש מא) הזכרון. ותנינא בנפש המחשבה. ותליתאה בנפש
 המצוייר. דאינון תלת מוחין י' י' י', ריהטא (דף קכ"ז ע"ב) דסחיר לון כגוונא דא (+) איהי
 קרקפתא דתפלין. שרטוטין כגוונא דא יקוק י' בהון מלך. הא הכא שרטוטין דמצחא:
 עיינין, בהון ואתה תחזה מכל העם, אנשי חיל בגוון חזר. יראי אלקים בגוון סומק. אנשי
 אמת בגוון ירוק, שונאי בצע בבת עין דאיהי אוכמא. ודא רזא דשבת, ש ג' ענפי, תלת גוונין
 דעינא. בית דשבת דא בת עין. ועליהו אתמר ושמרו בני ישראל את השבת וגו'. והא אוקמוהו
 מ) דאינון תרין שבתות אימא עלאה בתלת דרגין. ואימא תתאה בתלת דרגין, עמודא
 דאמצעיתא כליל שית סטרין דאינון שית דרגין. עיינין דמסתכלין בארץ מישר בחזרו, אלין
 אינון עיינין דרחימו. ובהון שכינתא איהי יפה כלבני דלית בה פגימו, דאתמר בה הנך יפה
 רעיתי הנך יפה עיניך יונים. ואית עיינין דההוא חויא איהו כרוך בהון נחש הקדמוני, ולא
 מסתכלין בארץ מישר, מ) בכל מה דאסתכל אפלטיא, עינא איהו כגלגל, גוון תורד כגוונא
 דימא דאסתר כל עלמא. ותנינא כגוונא דארעא. תליתאה כגוונא דארעא דישראל. נקודה

תקוני תקונא שבעין [דף קכ"ז ע"ב וקכ"ז ע"א] הזהר שה

זעירא דבת עין איהי כגוונא דציון דאיהי נקודה דעלמא דמתמן הושתת עלמא. ואית בר נש דגוון דיליה תכלת דאיהו דומה לרקיע, כמה דאוקמוה מארי מתני' תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד. ותלת גוונים אינון בעינא חוור אוכם [סומק] תכלת. [חוור] לקבל אש דלאו איהו שורף. ואש [סומק לקבל אש] דאיהו שורף ולא אכיל. תליתאה דאיהו תכלת לקבל אש דאיהו שורף ואכיל. רביעאה לבת אש, ודא שכינתא בת עין, ועלה אתמר וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה, דא בת עין. וירא והנה הסנה בוער באש, דא גוון דעל בת עין דאיהו גוון תניינא. והסנה אינון אוכל גוון תליתאה, (שמות ג) ויאמר משה אסורה נא ואראה וגו' גוון חוור דשרגא עלאה. ובתלת גוונים אלין אתאחדת (נ"א אתחברת) בת עין דאיהי שכינתא. ובהון סלקא בתלת צלותין קדם יי', הה"ד (ויקרא ו) זאת תורת העולה וגו', זאת תורת, דא בת עין שכינתא דסלקא בתלת אבהון דתקינן תלת צלותין. ובג"ד זאת תורת העולה וגו', זאת תורת העולה בימינא, דאיהו אש דלא שורף, דתמן חכמה דאיהו מבוועא דמיא דאתמר ביה הרוצה להחכים ידרים, דתשש חילא דאשא. דאיהו גוון דשרגא דלא יהא שורף, ונקודה דילה קמ"ץ דאתמר ביה וקמץ הכהן, וכהנא איהו לימינא. קמ"ץ נקודה דאת י' מסטר' דימינא לא אתחייב נקודה אחרא. היא העולה. גוון תניינא דאתאחיד בצלותא דמנחה. ביה סלקא ברתא לגבי שמאלא דתמן ה' עלאה. ובה הרוצה להעשיר יצפין. ובגין דאתתא מתמן, אמרו מארי מתני' אוקירו נשייכו כי היכי דתתערתון, בגין דמצפון אינון, ומצפון זהב יאתה, ונקודה דאיהו מחייבא לאת ה' מסטרא דשמאלא שבי"א, ועליה אתמר (ישעיה טו) כי בא"ש יי' נשפט. (ויקרא ו) על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר, דא גוון תכלת, דאיהו אחיד בצלותא דערבית. וביה סלקא שכינתא לגבי עמודא דאמצעיתא. וצלות' דערבית לקבל אמורין ופדרין דמתאכלין כל הלילה, ובג"ד תכלת דומה לרקיע דאתמר יהי רקיע בתוך המים דאפריש מחלוקת בין ימינא ושמאלא, ונקודה דרקיע חל"ם, ומאן רקיע דא ו'. דאיהו כגוונא דא י' רקיע והוא ניצוץ חל"ם עליה, והאי נקודה איהי מחייבת לאת ה', ורזא דנקודה יקוק ורזא דמלה (דברים י) רק באבותיך חשק יי'. כי בי חשיק ואפלטוהו. כ"י ב"י רזא דשמא דארבעים ותרין (משלי ט) כ"י ב"י ירבו ימיד וגו', ואית מאן דאיהו מפרש אליו (דף קכ"ז ע"א) תלת גוונים ברקיעא. דאינון חוור אוכם ותכלת. חד חוור לעילא מן שרגא. וחד תכלת לתתא, אוכם באמצעיתא אפריש בתרוייהו. ולא אשתמודעו בקדרותא דיליה, ורזא דא מארי מתנית' אוקמוהו כגוונא דא מאימתי קורין את שמע בשחרית כדי שיכיר בין תכלת ללבן. מיד דאתעבר קדרותא דשמיא דאתמר בה אלביש שמים קדרות, מיד נהיר שמיא. ואשתמודע איהו בין תכלת ללבן. ואשתמודע הכא. תכלת מסטרא דשמאלא. לבן מסטרא דימינא. עמודא דאמצעית' אחיד בתרוייהו. וביה קורין ק"ש בשחרית דאיהי שכינתא בת עין. והכי ק"ש דערבית צריכין לייחדא לה בעמודא דאמצעיתא. כמה דתקינן מארי מתני' לקרות ק"ש בככביא דאינון בינונים (כנונים). דהכי אוקמוהו לא מן הכוכבים הנראים ביום, ולא מן הכוכבים הנראים בלילה, [ולא מן הכוכבים שאינם נראים אלא בלילה], אלא מן הבינונים דאינון מסטרא דעמודא דאמצעיתא. הא הכא תלת גוונים בשרגא. שכינתא נר דאתאחדת בהון (משלי ז) כי נר מצוה ותורה אור, אור דא אורית' דבכתב דאיהי נשמת אדם דנהירת על נר. על תרוייהו אתמר את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה. גוון חוור ביה אל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות גוון תכלת כרסייא דדין. דאינון אימא עלאה אימא תתאה. אקיק אד', מלך דאחיד בתרוייהו יקוק יקוק. עליה אתמר (שם ז) מה שמו ומה שם בנו כי תדע. ואינון חכמה ועמודא דאמצעי', מסטרא דדין אמר קביה (דברים לב) אני אמית. ומס' דכרסיא דרחמי אמר קביה ואחיה. ובג"ד תיח כד הו' מסתכלין בגוון תכלת דעינא הו' מענישין ביה. כמה דאוקמוהו מארי מתניתין בכל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או

עוני. דבגוון חוור מתלבש אל מן מיכאל שר החסד ותחותיה נחש ופורץ גדר ישכנו נחש בגוון סומק אתלבש גבריאל שר הגבורה ותחותיה שרף. בגוון ירוק אתלבש אוריאל נוריאל שר שלום ותחותיה עקרב. בגוון אוכם אתלבש רפאל שר דשכינתא ותחותיה צמאון. ובכל אתר דהוו מסתכלין בגוון חוור הוו מחיי. ובזמנא דאסתלק יקוק מכרטיא דדין ומכרטיא דרחמי לית תמן עונשא ולא אגרא. ובגין דיקוק אסתלק במזלא קדישא עלאה דאיהו כתר עלאה, בההוא זמנא בני חיי ומוזני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא. ובההוא זמנא (מח) הכל תלוי במזל ואפילו ס"ת בהיכל. מה דהוה קרוב ה' לכל קוראיו, בההוא זמנא אתמר ביה (קהלת ז) רחוק מה שהיה ועמק עמק מי ימצאנו. לית מאן דאשיג ליה אלא בחכמה ובנינה. ובג"ד כד אסתלק לההוא אתר לא משיגין ליה בכל ספירן אלא בחכמה ובנינה דאינון יים, י חכמה ס' בינה, ובג"ד רחוק מה שהיה, ועמק עמק מי ימצאנו. ורזא דמלה (מלכים ב) קרובים אל ה' אלקינו. וכד אסתכל דוד ברוחא דקודשא, וחזא דאסתלק לאיין בגלות' בתראה, אמר עליהו אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. (מז) איין, א' כתר עלאה, י חכמה, ו' בינה, חזא דלא הוו משיגין ליה (אלא) בתלת צלותין דתקינא אבהן דאתקריאו הרי יקוק [דאתקריאו הרים] אמר עליהו אשא עיני אל ההרי, מאין יבא עזרי עזרי מעם יי, דא מלך יושב על כסא רחמים. וכסא דין אסתלק מתמן, ודא יקוק דאיהו מלגאו דכל ספירה וספירה, עליה אתמר (דהיי"ב) לך ה' הגדולה והגבורה וגו'. בעשר (מז) ספירן שבח ליה דוד, בגין דאיהו לגו מכלהו, ואיהו מלבר דכל ספירה וספירה, ואיהו בין כל ספירה וספירה. איהו לא אשתני בכל אתר. אית עיינין (דף קכ"ז ע"ב) מכמה גוונים. כגון ארגמן. רגמין. ר' רפאל. ג' גבריאל. מ' מיכאל. ו' נוריאל, ורזא דמלה מרכבו ארגמין. א' אור דנהיר באלין ארבע גוונים, א', אורפניאל ואיהו מטטרוין אור פניאל. ובג"ד אתקרי שר הפנים. ואיהו רזיאל. ואיהו אוריאל דהכי סליק לחשבן רזיאל. ואיהו סליק לחשבן רמ"ח פקודין דאוריית' כחשבן אברהם, ודא מלאך החסד דמתמן אורייתא אתיהיבת, ההי"ד (דברים יג) מימינו אש דת למו, ואיהו ממונה על רזי אוריית', והוא גלי עמיקתא ומסתרתא ידע מה בחשוכא. בגין דחשך איהו לבושא דאור, וביה אלי דאתמ' ביה זה אלי ואנוהו. אור הוא ר"ז וכל מאן דידע ביה עליה אתמר (דניאל ג) וכל רז לא אניס לך. ואיהו נהיר בגוון חוור דעינא, ואיהו נוריאל נור דליק מסטרי דשמאלא דתמן רי"ז גבורה ומתמן פקודין דלא תעשה. כרטיא דרחמי לימינא כרטיא דדינא לשמאלא. עמודא דאמצעיתא כליל תרויהו, וביה יקוק דכפל שמה תרין זמנין יי יי, ומשה דאתאחיד ביה כפל שמה משה משה. ובגין דא (שמות יג) ואדעך ב' שים בתרין שמהן. (מח) עיינין מרקמן נקידין בנקודין חורין, כגון נקודין דעל (מט) לוליא, אסתמר מניה רמאי איהו. ומאי דאיהו בנקודין סומקין אושיד דמא איהו. בנקודין ירוקין כעסן איהו מסטרא דמרה. בנקודין אוכמין גזון איהו גנב, כל בישין דעלמא אית ביה. עיינין עמיקין, אית בהן עומק טוב ועומק רע. האי לא ידע בר נש לביה, לביה עמוק עמוק מי ימצאנו, אם הוא עומק טוב לא יכיל בר נש למנדע חכמתיה. ואם הוא עם הארץ כמה עמוקין מחשבתין דליה בישין. האי איהו קבר פתוח. ההי"ד (תהלים ה) קבר פתוח גרונם וכר' לשונם עמל ואון. אסתמר מעינא דא, בכל מה דאסתכל אתלטיא. איהו מסתכל לתתא למחשב כל מחשבין בישין, לית סופא לרשיעותיה. עיינין גבהנין בהפוכא. עליהו אתמר (יחזקאל א) וגביהן וגבה להם ויראה להם וגבותם מלאות עינים וגו'. כמה דעיינין עמיקין אינון דינא וזותא, הכי עיינין גבהנין אינון חיי ורחמי. ואית עיינין גבהנין מסטרא דההוא דאתמר ביה (שמות טו) כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. ואית מנהון דאתחזיין גביה [גבה] (ניא דאיחזיין על גבי) רוחא. ואחרנין דאתקריאו גאונים באורייתא. וכלהו אית לון עקרא לעילא. ובגין דא וגביהן וגבה להם ויראה להם, מסטרא דההוא דאתמ' ביה (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר. ודא מרכבה לעילא

מן מרכבה, וגבהים עליהם הה"ד (ישעיה כב) משא גיא חזיון מה לך איפה כי עליית כלך לגגות. ואלין אינון דרכבין על מרכבות. ועוד וגביהן, אלין אינון אופנים דאינון כגוונא דאתון, וגבה להם, אלין אינון שרפים דאינון לקבל עינים, אלין נקודין דאתון מלאות עינים מנייהו. כד"א עיני יי משוטטות בכל הארץ. מאי לארבעתם. אלין תלת חיוון, אינון דאתקריאו בשמא דיקוק תלת זמנין כגוונא דא יקוק יקוק יקוק. אלין אינון ארבע אנפין לכל סטר לכל חיה. וגבותם מלאי עינים.)

כגוונ' דא*. הא הכא שבעי ותרין עיינין, דאינון לקבל שבעים סנהדרין ומשה ואהרן על גביהן, אלין אינון וגביהן. וגבה להם, (דף קכ"ח ע"א) כגוונא דא הכא חמש וארבעין עיינין כחשבן אדם. ואינון יק"ו. קר"י. וק"י. ועוד וגביהן, דא שכינתא דאיהי על גבי חיוון ומשריין כלהו הה"ד (תהלים קב) ומלכותו בכל משלה. וגבה להם, דא עמודא דאמצעיתא. דשכינתא איהי על גבי אופנים. ועמודא דאמצעי' דאיהו כליל שית ספירן על גבי חיוון דאיהו כליל לון מטטרוין. ודא איהו כי גבה מעל גבה שמר. וגבוהים עליהם, אלין אינון אבא ואימא כתרע על ראשיהון דאינון על גבי שרפים דתליין מכרסיא. ועוד וגביהן, דא אימא עלאה דאיהי ע"ג ספירן דאינון תחותה דמינם כל אתון. וגבה להם, דא חכמה דמתמן נקודין. ויראה להם, דא כתרע דתמן טעמי. וגבותם מלאות עינים. אינון אור צח. אור מצוחצח אור קדמון. וכמה נהורין דתליין מנייהו דנהרין מלגאו כנשמתא בגופא. ועוד וגביהן, אלין אינון שבעה גלדי עינא דאינון דא על גב דא כגלדי בצלים. וגבה להם, דא עינא דאיהו כליל כל גוונין, [וגובה להם, אלין כנפי עינא וכרובי עינא] וגבותם מלאות עינים, אלין כנפי עינא ועפעפי וכרובי עינא, [וגבותם מלאות עינים, דא עינא דאיהו כליל כל גוונין], דארבע גוונין אית בעינא לקבל ארבע אנפין דכל חיה. ותרין כנפי עינא דאינון עפעפים. ותרי כרובי עינא אינון לקבל ארבע גדפין דכל חיה. ובאלין ארבע גוונין דעינא נא) נהרין ד' אתון יקוק. ובארבע כנפי עינא נהיר אד', דא איהו (קהלת ה) כי גבוה מעל גבה שמר, וגבוהים עליהם. אלין אינון יקוק אקיק, אבא ואימא (ועוד עיינין גבוהין מסטרא דימינא. ועיינין עמיקין מסטרא דשמאלא. דא ענו ודא ביישן. מסטרא אחרא דא גס רוח ודא עז פנים). כרובי עינא ועפעפי עינא. עלייהו אתמר (שמות כח) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת, דא כפורתא דעינא, תלת גוונין דעינא אינון, אקיי"ק. יקוק. אד'. כלל ופרט וכלל. ואינון יחודא. ברכה. קדושה. וסימ' ייענונו ביום קיראנו. דהכי סליק חשבון תלת שמהן אלין כחושבן יב"ק, אקיי"ק כתר עלאה. יקוק עמודא דאמצעיתא. אד' שכינתא תתאה. אד' (נ"א יקוק) כלל, אקיק פרט. יקוק (נ"א אדני) וכלל. [אהי"ה כלל, הוי"ה פרט, אדני חזר וכלל], ועוד עינא

* וגבותם מלאות עינים בג' שמהן קדמאין אית ע"ב עיינין כגוונא דא בכל חיה כזו אית כ"ד עיינין נמצא שבג' היות אית ע"ב עיינין. וג' שמהן בתראין אית בהון מ"ה עיינין כחשבון אד"ם כגוונא דא בכל הוי"ה כזו אית ט"ו עיינין נמצא שבג' הוי"ת אית ב"ה מ"ה עיינין כחשבון אדם. ובשורה א' שאור דף זה כגוונא דא יהו"ה תלת פעמים, ימ"ן לפי דברי צריך להגיה כחושבן אדם ג' היות. אמנם לפי מ"ש ג"פ יה"ו אין אנתנו צריכין לשירושו הציור הוא כמו מקדם וג"פ יה"ו בציור הקודם הוא מכוח כחשבון אד"ם.

כגוונא דגופא. תרין כרובין דיליה כגוונא דתרין שוקין. תרין עפעפי עינא לקבל תרין דרועין. אלין מסככין ואלין פרחין. ואית כרובי עינא רברבין ועינא זעירא. ואית כרובי עינא זעירין ועינא רברבא. בג"ד אמר לאהרן (ויקרא ו) ולבש הכהן מדו כד, ואוקמוהו מארי נב) מתני' מאי מדו במדתו. הכי צריכין לבושי עינא דאינון כרובי עינא דאינון דו נב) פרצופין כתנות נב) עור דיהון כמדה דעינא. ובג"ד (דברים כה) לא יהיה לך כביתך (אבן ואבן) איפה ואיפה גדולה וקטנה. דגודל [דאצבע] איהו מדה לעיינין לחוטמי' לשפון לאודנין לפומי'. האי איהו מדה דכלא. ובג"ד אמר קרא (שמות כו) מדה אחת לכל היריעות. ועל כנפי עינא אתמר עושה מלאכיו רוחות. משרתיו אש לווהט אלין אינון גווני עינא. ולקבל תרין כנפי עינא אינון תרין שפון דפתחין וסגרין ולקבלייהו תרין כנפי ריאה. ועינא לקבל לבא דאיהו אש לווהט. ובכנפי ריאה רוחא דנשיב בהון עלייהו אתמר עושה מלאכיו רוחות, וכל אבר ואבר ברא ליה קביה במדה במשקל. ואם תשכח עיינין חד זעיר וחד רברבא, לאו איהו דא במשקל ובמדה, שקרן איהו. אסתמר מיניה. או אם עיינין רברבין, ופומא זעירא, וחוטמי' אריכא, ואנפין זעירין (נ"א עקימין) דלא אולין כלהון במדה עיינין וחוטמא ואנפין ופומא. עולן איהו דא, ובג"ד לא תעשו עול במשפט במדה וגו'. במדה, דא מדה דשיעור קומה, [דף קכ"ח ע"ב] דכל מאן דלא איהו בעל מדות אכחיש שיעור קומה דלעילא ולא אתנטיל מתמן. דעשר ספירן דלעילא כלהו אולין, במדה נב) מסטרא דאת' , ובמשקל מסטרא דאת' , תרי מאזני השקל אינון ה' ה'. מדה אחת. ת"ח, י' איהו רישא, ואיהו מדה דעיינין, דאודנין, דאנפין, דתרין נוקבין דחוטמא. מדה דפומא. שקל הקדש דא ר' שקל דגופי'. כנפי השקל ה' אצבען דימינא וה' דשמאלא. ובגין דשמא דיקוק איהו מדה ושיעור ומשקל, אמר קרא (ויקרא יט) לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה. וכגווני' דא (דברים כה) לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה. מאי כיס הכא, דא פומא. אדהכי הא סבא עלאה אודמן לגביה, ואמר והא אם עיינין שקילין הא אינון במדה, אבל אם אינון עיינין רברבן ושפון זעירין לא אכחיש מדה, אלא אם עיינין דא רב ודא קצר, דא עב ודא כחוש, או אנפין דא אריך ודא קצר, דא עב ודא כחוש, אלא [אבל] בתר דזיחגין שקילין כל חד למיניה, ודאי לא אכחיש עובדא דבראשית. ב' בתוספת, נב) תרין כיסות פומא, ולבא. דהכי אוקמוהו מארי מתניתינן עלייהו מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש. דודאי איהו מאילנא דטוב ורע דאיהו יימא חד בלב וחד בפה. מאן דאיהו מאילנא דחיי איהו תוכו כברו פומא ולבא שוים, ועלייהו אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, אבל אחרא דאין תוכו כברו דלאו פומיה ולביה שוין, עליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, דודאי דא איהו ערבוביא בישא דמשקר מוניטא דמלכא. דמערב כספא בעופרת. ודא הוה חטא דחיה דהטיל בה נחש וזהמא, דאיהו עופרת דאתערב בטפה (נ"א בכספא) חוורא כספא מזוקק. ולא אתדכי וזהמא מניה עד דאתא אברהם ועאל בגורא ואתלבן כספא ונפיק עופרת לבר, דאיהו ישמעאל. ואתמר באדם מושך בערלתו הוה אתערב ערבוביא בדהבא, אצטריף ביצחק ואפיק וזהמא לבר, ודא עשו. ביעקב נח ואשתרש ואפיק תולדין, ואתרבי עץ החיים בענפיו ושרשו. עיינין בעגולא מסטרא דאת' , באריכו מסטרא דאת' . כנפי עינא אינון ה' ה'. בארבע אתון אלין איהו עינא במדה במשקל (ובמשורה). והכי כל אבר ואבר ביה תשכח יקוק דאזיל במדה ובמשקל. ואיהו במדה ובמשקל (ס"א דעליה אתמר ומבשרי אחזה אלוך), דדבורא קלא איהו שקל. מדה דבור. כנפי תקלא תרין הבלין דאינון אמירה וקריאה. גוונין דעינא, חוור לבניה. סומק מאדירים. ירוק חמיה. אוכם שבתאי, חכלת צדיק. ואינון כגוונא דחסד גבורה תפארת יסוד ומלכות. תרי כרובי עינא נצח והוד. לקבלייהו נגיה ככ"ב. כגוונא דסטרא דדכיו הכי אינון מסטרא אחרא. שבעה ככבי לכת אינון שבע כפולות בג"ד כפר"ת כגוונא דא נב).

דינא רפ"א ודינא קשיא ובהון והחיות רצוא ושוב. רצוא בדג"ש ושוב ברפ"א. ואינון דינא ורחמי. והכי אינון מסטרא אחרא שבע כפולות לקבלייהו. שבע רקיעין שבע ארעין. ואינון שבעה ושבעה מוצקות. והכי אינון שבע תרעין דגיהנם ושבע היכלין מליין נחשים ועקרבים וחשוכא. דמתמן הוה מתנבא בלעם חייבא. ועלייהו אתמר (ישעיה נא) כי שמים כעשן נמלחו והארץ כנגד תבלה, נט) וככביא דלהון עלייהו אתמר ונמקו (שם לד) כל צבא השמים. המה יאבדו ואתה תעמד. ובאבודא דלהון יישמחו השמים ויתגל הארץ דאתבראו בשמא דיקוק. אנפין אינון בארבע גוונין. אית בר נש (דף קכ"ט פ"א) דאנפוי חורין מסטרא דאנשי חיל. ואית בר נש דאנפוי סומקא מסטרא דיראי אלקים. ואית בר נש דאנפוי ירוקין מסטרא דאנשי אמת. ואית בר נש דאנפוי אוכמין מסטרא דשונאי בצע. לקבלייהו ארבע אחרנין מסטרא דמסאבו כלהו חשוכין אנפין. מסטר דמינא בישא, עופרת. דמתרביץ מליחה חורא. אינון עבים וגסים ועינוי גסים ועבים וגופיה עב וגס. מסטרא דימינא מוחא, חורא ככספא זרע אברהם אהבי. ומאן דאיהו אנפוי וגופיה וכל אברין דיליה גסין ועבים איהו עצל כבד חשוק. ומסטרא דהאי ליחה אתמר באברהם (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו. והאי ליחה איהו וזהמא דהטיל נחש בחוה, ומסטרא דיליה (שמות ה) תכבד העבודה. ומסטראה (שם ו) ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבודה קשה, ומסטראה (שם ט) ויכבד לב פרעה. ואיהו כובד המס וכובד המלאכה.

אנפין ירוקין אינון מסטרא דמרה ירוקין חשוכין. והאי בר נש איהו קל בהפוכא דליחה דאיהי כבדה. האי קל, והאי כבד. האי פתי לביש. והאי פקחא לביש. האי מזקין במהירו ואקדים בסיבו. והאי קשיש בסיבו. ואיהו מאוחר בסיבו. האי אתעבד פתי למפתי בני נשא ברמאות, בגין דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני דמפתי לבני נשא, אסתמר מניה. והאי ירוקא פקחא לביש. האי כל מה דאית בלביה שפיך לבר. והאי גניז לון לגאון, האי כל עובדוי בעכונא, ודא כל עובדוי במהירו, ואיהו יבש גופא, ואנפין וכל אברין דיליה בהפוכא דאחרא, בגין דגיהנם דאיהי מרה ירוקא אוקיר ביה דאיהי כעס. כעסן איהו ודאי. דאוקיד ביה נורא לפום שעתא ומיד שכיך. הכי כל עובדוי בעי למעבד במהירו. ואחרא דאיהו כבד בנחת, דא בהפוכא דדא. דא נחש ודא שרף. דא מיא ודא אשא. מיא דמי טופנא דחביל כל בשרא. האי אחרא מניה גפרית ואש.

אנפין סומקין מסטרא אחרא, האי אתחוי בינוני לא גס ולא יבש. האי אתאדם מסטרא דמאדים. אושיד דמא איהו, אסתמר מניה. ותרין אינון בהפוכא סומק ואוכם. דא בינוני במתקלא, ודא בהפוכא מסטרא אחרא. דא שמחן ודא עציב. שמחן מסטרא דדם שחוק הכסיל. ודא עציב מסטרא דמרה אוכמא. דא גזיל ושפיך דמא, ואיהו וותרן. ודא כניש קובץ על יד. מסטרא דדכיו בהפוכא. אנשי חיל. אנפין חורין מסטרא דמוחא. יראי אלהים מסטרא דפומא, שונאי בצע מסטרא דגופא והא אוקמהו. אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע מסטרא דאדני. שעור ומדה דלהון יקוק מלגאון ומלבר, ו אתלבש באנשי חיל ודא מוחא דתמן חכמה. ה' ביראי אלקים דאיהו לבא, ותמן דחילו ורחימו דאינון יק בימינא ובשמאלא, ואינון נסתרות במוחא ובלבא. ו אתלבש בפומא מסטרא דאלין אנשי אמת, ה' אתלבש בגופא מסטרא דאלין שונאי בצע. ואינון תורה ומצוה ועלייהו אתמר והיגלות.

אנפין עגולין, מסטרא דנקודי. דאינון קמץ פתח צרי סגול שנא חלם חרק שרק שורק. מלכות עגולא [כללא] דכלהו. ת"ח תשע זמנין יקוק. בכל ספירה וספירה נקודה דיליה. ואיהו יקוק במלכר בלא נקודה. ואלין אינון נקודין דמחייבין כל ספירה וספירה, תשע נקודין אינון. חד יקוק בקמץ. תניינא יקוק בפתח. תליתאה יקוק בצירי. רביעאה יקוק בסגול

בסגול. חמישאה יקוק בשבא. (זף קכ"ט ע"ב) שתיאה יקוק בחלם. שביעאה יקוק בחירק. תמינאה יקוק בג' נקודות. תשיעאה יקוק בשורק. מלכות יקוק כלילא מכלהו. קמץ אתקרי בנקודה דא - מסטרא דכתר עלאה דאיהו סתים כקמץ. דאיהו סתים במחשבה דלא ידע בר נש מה דאית בגויה. ומאן דאיהו לגו סתים במחשבה. עלת העלות קרינן ליה. ואתקרי פתח כנקודא דא - מסטרא דחכמה, דבה אתפתח ואתגלייא מחשבה סתימא, כגונוי דא לעילא כדיוקנא דא א, לתתא כדיוקנא דא א. ותרין נקודין [אלין] אתגליאו באימא (כ) (בכתרא עלאה סתימין אינון) ואתעבידו צרי יקוק. עלייהו אתמר וייצר יי. (ישעיה כו) כי ביה יי צור עולמים. (כו) צייר תרין עלמין. עלמא דין ועלמא דאתי. סגול. דא חסד ביה שכינתא איהו סגולתא לעילא. סגול לתתא א, סגולתא ורחימא מסטרא דימינא, שבא כגונונא דא מסטרא דשמאלא. (שם סו) כי בא"ש סב) יי נשפט (איוב א) ותפול שבא ותקחם. שבה עמדי. דאיהי שכינתא דאתקרי שבא מסטרא דשמאלא. ואתקרי חלם כגונונא דא. מסטרא דעמודא דאמצעייתא משם רועה אבן ישראל. אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. כל מרגלינתא יקרא איהי בחלם, ההי"ד (שמות כח) לשם שבו ואחלמה. וביה (בראשית מא) ונחלמה חלום, (ג) חרק אתקרי מסטרא דשוקא ימינא כגונונא דא. ביה חקירה (איוב יא) החקר אלוך תמצא, ואיהו קרח הנורא, קרח מההוא נורא דאיהו עמודא דאמצעייתא. שרק הוד אתקרי, כגונונא דא יקוק, מתמן אתקריאת שכינתא שרק. קשר המרכבה. ואיהו הוד דמשה, ביה אשתלימו (שמות כו) חמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית. כחושבן ה' דיליה אשתאר וי' דו פרצופין. עליה אתמר (שם) עשר אמות ארך הקרש. קרש. קשר. שרק, ודאי יוקווקף דא צדיק דאיהו [קשר] קושר המרכבה דאיהי שכינתא עם קביה, ההי"ד (ד"ה כו) כי כל בשמים ובארץ. ודא דמתרגמינן דאחיד בשמיא ובארעא. ועליה אתמר (ירמיה ב) ואנכי נטעתוך שורק כלה זרע אמת. זרע אמת הוא ודאי, דאתמר ביה (מ"ה ז) תתן אמת ליעקב, איהו זרע, ושכינתא עזר ההי"ד (בראשית ב) אעשה לו עזר כנגדו. כל אלין נקודין אתחייבו בשמא (נ"א אתחייב שמא) קדישא מסטרא דתשע ספירין. ומלכות כלילא דכלהו אהבת כלולתין. (סד) הא הכא אנפין עגולין דלעילא נקידין בנקודין. ואית אנפי רברבי ואנפי זוטרי. אנפין דרחמי ואנפין דזעם. דבהון ואל זועם בכל יום. ובג"ד אמר למשה המתן לי עד שיעברו פנים של זעם, ומיד (שמות לד) ויעבור יי על פניו ויקרא יי יי אל רחום וחנון, דאינון ברזא דאת ואיו תלת עשר מכילן. א' דבאמצעייתא דואיו, ארך אפים, מאי אפים דיליה וי'. דבהון מאריך אנפין על חייביא ומרחם על עלמא. ועלייהו אתמר (במדבר ז) יאר יי פניו אליך ויחנך. ישא יי פניו אליך. ה' ה' אינון גונונן דאנפין חודר וסומק. וחוטמא איהו אריך אנפין. י' פומא כללא דתלת דרגין. י' חוט בעגולא. ו' לשון. ד' כללא דד' תקונין שפוחן ושינים וחיך וגרון. תיח אתמר באדם (איוב יד) משנה פניו ותשלחהו, ומאן גרים ליה שנויא דאנפין. לשנאה ליה דלא ישתמודען ביה מארי דדינא, האי איהו שנוי מקום. שנוי השם. שנוי מעשה. ועוד נקודין אינון סגולין נהרין (נ"א בהדין) נקודה דאורייתא [ועוד נקודין אינון סגולין דנהורין דנהרין דאנפין, נקודין דאורייתא אינון] ואינון נענועין דאתון. לקבל פרקין ערקין דאינון נענועין דאברין דגופא. ואתקריאו באלין שמהן. קדומיאל (נ"א קדמיאל) (ס"י קמואל). מלכיאל. צוריאיל. הא קמץ באתווי. פדאיל. תומיאל. חסדיאל. הא פתח. צוריאיל. רזיאיל. יופיאיל. הא צרי. סמטוריה. (זף ק"ל ע"א) גזריאל (נ"א גבריאל). רענאל. לימואל, הא סגול. שמעיאל. ברכיאיל. איהניאל הא שבא. חניאל. ליהריאל (נ"א ליהדיאל). מיחניאל, הא חלם. תיזקיאיל. ר'הטיאל. קירשיאל (נ"א קדושיאל), הא חרק. שימועאל. רעמיאל. קניאל הא שרק. שמישיאל. רפאל. קדשיאל, הא שרק, הא תמוני ועשרין שמהן דאתמר בהן (תהלים ק"א) כח מעשיו הגיד לעמו, זכאן אנפין דנהרין בהן אלין שמהן. ואינון לקבל יד פרקין דיד ימינא. ולקבל יד פרקין דיד שמאלא. יקוק אלקינו יקוק

יקוק, כודו במוכסו כודו. עליהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני ואם לאו עליהו אתמר (משלי יא) יד ליד לא ינקה רע. חוטמא אריכא דא הוא בר נש דאית ביה רחמי. חוטמא קמיטא מארי דרוגזא איהו. חוטמא עקימא מסטרא דחויא איהו. בכל אבר דחב בר נש ההוא חויא איהו כריכא תמן ועקים ליה. בין באודנין בין בעיינין בין בחוטמא בין בפומא, ועליה אתמר (קהלת א) מעות לא יוכל לתקון וגו'. וכל כאבין דבני נשא דאינון תקיפין דאתמר בהון (דברים כח) וחלאים רעים ונאמנים (סו) הוא דנשיך לון ההוא חויא בכמה נשיכין בההוא אבר דחב עד דאתפרע מההוא חובא. ובגיניה אתמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. לא יפסיק ביחודא בצלותיה, והא כתיב בכל פקודין וחי בהם ולא שימות בהם. אמר להם בגין דא אמרו אבל עקרב פוסק בגין דקטיל. תיח בחוטמא אית תרין נוקבין מחד נפיק רוחא ומחד נפיק תננא. הה"ד (שם כט) כי אז יעשן אף יי וקנאתו באיש ההוא. ברוחא קריר אמר (שמות טו) וברוח אפיך נערמו מים. בתננא דסליק כעשן אמר נשפת ברוחך כסמו ים.

אודנין אית בהון אדרין ואכסדרין. ועליהו אמר דוד שיר למעלות. דאינון (קהלת ה) כי גבוה מעל גבה שמר וגבהים עליהם. אי אינון אטימין אודנין לתתא, הכי אינון אטימין תרעין דשמיעה לעילא לגביהו. ואינון תרעין דאתמר בהון (תהלים סו) שומע תפלה, (דברים ו) שמע ישראל. מתמן צריך לכוונא בשמיעא. א"ל רבי אלעזר, אבא, והא שמיעה באן אתר תליא לעיל, א"ל ברי, ראייה הוא כסא למזרח דמתמן נהורא נפיק לעולם, כמה דאוקמוה מארי מתני מזרח משם האור יוצא לעולם. יהודה איהו למזרח ואתמר ביה גור ארייה יהודה. מערב דא פומא דתמן ערוב דכלא. ותמן מתערבין כל חיילין וכל דרגין. ומחנה אפרים למערב. ומטה למערב בין צפון לדרום. שמיעה לקבל שלחן בצפון, ותמן דחילו הה"ד (חבקוק ג) שמעתי שמעך יראתי, ומחנה דן לצפון, ואון דמות אלף דאתמר ביה אלף בינה דאיהי נמי עוז לצפון. [און לצפון]. ריחא לדרום (ויקרא א) ריח ניחח ליי. ואית לחוטמא תרין נוקבין כלילן מדינא ורחמי. ואינון יי. חוטמא ר באמצעיתא תרין צנורות אינון דיליה. ואתמר לגבי מחנה ראובן לדרום ראו בן. תרין נוקבין דחוטמא אינון לקבל לאה ורחל. חוטמא בארע מישר ביניהו דא יעקב. א"ל ר"א, אבא, מנא לך דאימא (ס"א דבינה) איהי לצפון ובה תליא שמיעה. א"ל ברי. חמשין תרעין אנון דבינה, ובה מייחדין כיה כיה אתון תרין זמנין בכל יומא. וישראל איהו בן יי. בינה ודאי כללא דתלת אתון אבא ואימא וברא, ובג"ד שמיעה בה תליא. לית תקונא מאלין ארבע אתון דלא אתכלילן בה עשר ספירן דאינון יוד קא ואו קא, וארבע אתון דאינון יקוק. איהו לא אשתני בכל אתר. איהו שמע דשמאלא (דף ק"ל ע"ב) לישראל ואסתכל בימינא עליהו. [איהו שמע לשמאלא לישראל, ואסתכל במזרח] ובדרום איהו מרחף עליהו הה"ד ורוח אלקים מרחפת על פני המים. ובמערב איהו ממלל עמהון. שנוין אינון במאני דגופא. אבל ביה לית שנויא כלל. הה"ד אני יי לא שנית. ובכל אבר ואבר [דאיהו נרא דכל פקודא] בעי בר נש לאמלכא לקביה. ולתקנא ליה אתר דכיא ונקיאי לשריא ליה תמן. ובג"ד צריך בר נש לבערא מניה מכל אבר ואבר כל מזשבין וכל הרהודין בישין דטנופין דאינון קליפין. וצריך לאוקדא לון בכל פקודין כשרים דשריין על כל אבר ואבר דאינון נרות. דכל פקודא נר אתקריאת. הה"ד (משלי ו) כי נר מצוה. נר יי נשמת אדם. ובה צריך למהי חופש כל חדרי בטן ולבערא מנייהו שאור וחמץ. מוז ותבן. שאור וחמץ מן העסה (נ"א הטפה). מוז ותבן מן החטה. לשריא תמן יק. י בעסה דאיהי טפה. ה' בחטה. דאיהי לבערא חט מן ה' דאשתארת סלת נקיה. דכל פקודא דשריא על כל אבר ואבר אית לה שם ידיע. וכל חיילין ומשריין דמלאכין דתליין מניה כלהו אתכבשו לההוא אבר ונטרין ליה מכל מרעין בישין. ומאן דחליף לון או קרא לון באבר דלאו דלהון ולא אינון ממנן עליהו. איהו אכחיש סדורא דעובדא דבראשית. ולא מתכושין לגביה. למלכא דשוי ממנן על מלכותיה

מלכותיה ופליג לון על כל אתר ואתר ואמר לון אנת תהא ממנא על אתר כך וכך ואנת כך וכך. ולכל חד שוי ליה באתר ידיע ובמלה ידיע. לית ליה חלוף באתר אחרא. אבל קב"ה דשלטנותיה בכל אתר כנשמתא דשלטנותה על כל אבר ואבר. מלא כל הארץ כבודו. בכל אתר דקרי ליה בר נש עני ליה. אלא אם ההוא אתר דההוא אבר איהו פגום בחובה דעביד בר נש. קב"ה לא שריא בההוא אבר. דעליה אתמר (ויקרא כא) כל אשר בו מום לא יקרב. ואברין דבר נש כלהו אינון מסודרין על סדרי בראשית. ובג"ד אתקרי בר נש עולם קטן. ומאן דאמליך לקב"ה על כל אבר ואבר כאלו אמליך ליה על כל עלמא. ואגרא דבר נש דאמליך ליה על כל אבר ואבר לא אתיהיב רשו לגלאה. דאלין אינון טעמי מצות דלא אתיהיבו לגלאה. בגין דלא יהא בר נש עובד לקב"ה על מנת לקבל פרס. אבל ברי. מלין אלין דלא צריכין לאתגליא יהון טמירין בלבך. עלייהו אתמר (ישעיה כג) לאכול לשבעה ולמכסה עתיק. מלין עתיקין דלא אתמסרו לגלאה יהון טמירין בלבך. תיח כד בר נש מתעטף בעטופא דמצוה ומנח תפלין וקרא ליה בק"ש. הא תקין ליה כרסיא בעטופא דמצוה והא אוקמוהו (שם טו) והוכן בחדס כסא טו. ובתפלין איהו מעטר ליה הה"ד (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. וקרא ליה לשריאי על כרסיא דתקין ליה בקרא דשמע ישראל. הכי קב"ה מתקן ליה בההוא עלמא כרסיא. ועטרה. וכמה דאיהו נחית ליה תמן ויקום כרסיא בגיניה ואמליך ליה על כל אבר ואבר דיליה. הכי קב"ה עביד ליה בההוא עלמא כורסייא וכתר מלכותא ואמליך ליה על כל מלאכין (נ"א חיילין) ומשריין דתמן. הה"ד וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגו'. ורזא דמלה (שמואל ב) כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו. וכמה דנחית (ס"א דנגנין) ליה בכמה נגונין דשירות תושבחות והודאות. הכי כד סליק לעילא כלהו חיוון דמרכבות ומשריין דמלאכין קדישין דחיות ואופנים ושרפים פתחין ליה (ס"א פרישן) גדפייהו בחדווא בנגונא לקבלא ליה. הא הכא אגרא דצלוחא ותקונין דילה דאיהי פקודא חדא. פקודא (טו) דברית מילה בגזירו דערלה ופריעה. כמה דאיהו אעבר מההוא אבר כל אלין קליפין דאלהים אחרים. ותקין ביה אתר לשריא ביה שכינתא. דאיהו אות ברית מילה. הכי קב"ה כד נשמתיה (דף קל"א ע"א) סליקת לעילא הה"ד (דברים ל) "מ"י יעליה לינר"י השמימה. קב"ה אעבר מניה כל מלאכי חבלה ומקטרגין דלא יקרבו לגביה. בגין דשמא דיי שריא עליה. דתשכח ליה באלין תיבין מ"י יעליה לנ"ו השמימ"ה, ראשי תיבות מילה, וסופי תיבו יקוק, בשמיה סליק לעילא נשמתיה. ובההוא זמנא יתקיים ביה וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך ויראו ממך. וכמה דאיהו מקבל עליה כל פקודין דעשה בדחילו ורחימו, הכי אמליכין ליה לעילא חיילין ומשריין על אלין עלמין דתקין ליה קב"ה לעילא, ומקבלין ליה עלייהו בדחילו ורחימו דמאריהון. ובזמנא דבר נש אשתדל באורייתא דאיהו אור ובמצוה דאיהו נר. כאלו נהיר עמודא [בעמודא] דענא ביממא קדם יי ועמודי דאשתא בליליא, הכי כגוונא דא כד אזיל לההוא עלמא מה כתיב ביה (שמות יג) ויי הולך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם. למאן, לנשמה ורוחא ונפשא דיליה, דאינון לקבל כהן לוי וישראל. וכלא בזכו דאורייתא דאיהו אור ונר. וכל מאן דנטיר שבת ואוקיר ליה ומענג ליה בגין יקרא דקב"ה. הכי קב"ה יהיב ליה אתר לעילא בנייחא דלא טרח ביה, ונח תמן מכל טרח' דהאי עלמי דטרח בכמה גלגולין ועובדין. ברי, תיח כל פקודין אלין תליין בדיוקנא דמלכא. ואית פקודין דאינון ע"מ לקבל פרס ותליין מדיוקנא דההוא גער דלעילא. וצריך לפרשא כל פקודין דאינון בדיוקנא דמלכא. אית (אלין) דתליין מרישא. ואית (ואלין) דתליין בעיינין. וכמה מלאכין ומשריין עלאין דאינון עיני יי ממנן עלייהו. ואית פקודין דתליין מן אודנין, וכמה מלאכין דאתקריאו אזני יי ממנן עלייהו. ואית פקודין דתליין מאנפין, וכמה מלאכין דאתקריאו פני יי ממנן עלייהו דאתמר בהון (יחזקאל א) וארבעה

פנים לאחד. ואית פקודין דתליין מחוטמא. וכמה מלאכין דאתמר בהון (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות ממנו עלייהו. ואית פקודין דתליין מפומא, וכמה מלאכים דממנו על קלין דאורייתא ועל דבורין דאתמר בהון (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. ואית פקודין דתליין מידוי דמלכא. וכמה מלאכין ממנו עלייהו דאתקריאו ידן. הה"ד (יחזקאל א) וידי אדם מתחת כנפיהם. ואית פקודין דתליין מגופא כענבין דאתכלא. א"ל רבי אלעזר, אבא, והא לעילא הא אוקמוה דלית גוף ולית גויה, א"ל, ברי. לעלמא דאתי אתמר דאיהי אימא עלאה. אבל לתתא אית גופא בעלמא דין דאיהי שכינתא תתאה, וגופא איהי אורייתא דמינה תליין כל פקודין. ואית פקודין דתליין מאות ברית, וכמה מלאכין ממנו עלייהו דאתקריאו מארי דאותות דאתמר בהון (בראשית א) והיו לאותות. ועלייהו אתמר למשה (סו) וזה לך האות. והאי איהו אות דכל צבא השמים ממנו עליה. ואית פקודין דתליין ברגלין. וכמה מלאכין ממנו עלייהו דאתמר בהון (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. ואתמר בהון ודגליהם רגל ישרה. והכי תליין כלהו מגופא בשערא דתליא מרישא. וכל נימא ונימא אחזי דאיהו מלאך דתליא מרישא. וכל מאן דפשע בפקודא כאלו פשע בדיוקנא דמלכא. זכאה נשמתי דאיהי (נ"א בדיוקנא דמלכא, זכאה נשמתי דאיהי) בדיוקנא דמאריה דמקיים פקודין אלין. דמינה תליין כל מלאכין אלין דאתקריאו עיני יי אזני יי וכל תקונין וחיילין ומשריין דגופא דלעילא. וכד סלקת נשמתי כל אלין חיילין סלקין עמה. וכד נחתא כל אלין חיילין נחתין עמה. איהי סלם. (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים סלקין ונחתין בה. בה ממש. וכד סלקא, קלא נחית ברומי רקיעין לכל חיילין ומשריין הבו יקרא לדיוקנא דמלכא. (דף קל"א ע"ב) מצוה דכל פקודא ביה שריא יקוק. הוא אשתכח בכל אבר ואבר. הוא אשתכח בד' גוונין דשערא. ובד' גוונין דעינא. ובד' אדרין דאודנא. ובד' גווי דאנפין. ובקלא ובדבורא ובקריאה ואמירה (ובעשיה דידין). ובכל אבר ואבר דגופא, איהו יקוק ממנא על כל מצוה ומצוה דביה, מצוה באת בש, מ"צ י"ה. פ"ץ ר"ה. הא מצוה יקוק מצפץ. יקוק בא"ת ב"ש מצפץ. וברי, כל אברין אתקריאו כנויין לשמא דיקוק. וכל מלאכין דתליין מההוא אבר כלהו סלקין ונחתין בשליחותיה. וכל מאן דקרא למלאכין ולכנויין ולא בההוא אבר דממנא עליה, לית סליק פעולה בידוי. רישא איהו כנוייא דשם אקיק. וכל מלאכין וממנן דהויות מהכא תליין. וביה שאלין מלאכין איה מקום כבודו להעריצו. איק רשים באקיק. ותמן היה דסליק בחושבן כ' דאיהו כתר, איהו רשים בא"ב גד ה"ו זח ט"י. (אקיק) אלף קא יוד קא איהו רזא דעשר אתון מעילא לתתא האי איהו כתר בריש כלהו שמהן. ולעילא מניה יוד קי ואו (נ"א וי) קי. אלף דלת נון יוד לעילא מניה יוד קא ואו קא וכלהו סלקין לארבעין ותרין אתון. ואלין אינון אתון דאתבריאו בהון שמיא עלאין וארצות החיים. דאלין אתקריאו שמי השמים. ומאן דברא בהון כלא. אומנא דכלא. עלת העלות מתעלה על כלא הוא בריך לכלא. ולעילא מכל ברכאן הה"ד ומרומם על כל ברכה ותהלה. ולא צריך איהו ברכאן מאחרא, דלית עליה מאן דאשפע ליה. ברי, אית פקודין דתליין ברגלין דאתמר בהון ורגליהם רגל ישרה, על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו דא אדניי דעליה אתמר (תהלים סה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. ואינון מאת אדניי למאת הככר דנחתין למאה ברכאן. ודא ק' מן צדקה דאיהי צלותא. צ' תשעים אמנים. ד' ארבע קדושות. ק' מאה ברכות. ה' חמשה חומשי תורה. והאי צדקה איהי אימא עלאה, צדק אימא תתאה. דאתמר בה צדק לפניו יהלך (ישעיה סא) צדק יקראהו לרגלו. דא דינא ודא רחמי, צדק אימא תתאה. צדקה אימא עלאה, כל פקודין דהליכה תליין ברגלין, כגון הליכה לבי כנישתא. הליכה לברית מילה. הליכה למת מצוה, או לכל הליכה דמצוה. והאי פקודא דברית מילה תליא בצדיק. וצדקה בידן מן נתן נתן, כל פקודין אינון משולבין אלין עם אלין הה"ד משולבות וכך, וכן תפלין תליין ברישא ובידא שמאלא. ציצית על כתפא. מצות ללמוד וללמד בפומא. וכן צלותין

צלותין תליין בפומא. והכי מצות שופר ברוחא דנשיב ביה בפומא, וההוא רוחא אתעביד קלא. וכן קרבנין דאינון ריח ניחח ליי תליין בחוטמא, ואעי בוסמין דאבדלתא. וכל דינין תליין בדבורא וכן בעיינין. כמה דאוקמוהו מ"מ אין לדיין אלא מה שעניו ראות, ואית פקודין דתליין בשמיעה כגון ק"ש או פקודין אחרנין דאתמר בהון אם השמיע לאזנו יצא, ודא [וכן] תקיעת שופר, סוף סוף באלין אברין תליין כל פקודין. אלא פקודא דיראה ואהבה אלו תליין במוחא ולבא. וכל פקודין דעשיה כגון סוכה ולולב תליין בידין. ובאלין תקונין (ס"א פקודין) צריך בר נש לאשתמודעא כל מלאכיא דאתקריאו עיני יי. אזני יי. ואינון דאתמר בהון (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות (משרתיו אש ליהט) דתליין בחוטמא, ומלאכין דאתמ' בהון (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול דתליין בקלא. ובעל כנפים יגיד דבר דתליין בדבורא, ומלאכים דתליין בעשיה כגון וידי אדם. ומלאכין דאתקריאו אותות דתליין מצדיק (דף קל"ב ע"א) דאתמר בהון (ירמיה י) ומאותות השמים אל תחתו ומלאכין דתליין ברגלין דאתמר בהון והחיות רצוא ושוב. ונענועא דכלהו יקוק, וצריך למנדע נקודה דיליה בכל אבר ואבר, נקודה דאתחייב למלאכא דאיהו (אור) מים. ולמלאכא דאיהו אש. ולמלאכא דאיהו רוח. דכל נקודין אינון אשא ורוחא ומיא. מלכות עפר מאנא דכלהו עלאין דתליין מספירן, ולתתא הכי אית מלאכין דתליין מכסא ומלאך ואופן, דמתמן נשמה ורוחא ונפשא, גופא מאנא דכלהו. מיכאל איהו מיא ואיהו ממונה על ימא. ובג"ד כד אעבר משה לישראל בימא ביה שבח לקב"ה הה"ד (שמות 10) מ"י כמרך באלים יי. גבריאל ממונה על אשא אוריאל על רוחא. רפאל על עפרא. מאלין תליין כמה רבי רבוון דמלאכיא דתליין מנייהו. ברי, אגרא דאלין פקודין דתליין באלין אברים. הוא דמאן דמיחד לקב"ה בשכינתיה בהאי עלמא. קב"ה מזווג ליה בכת זוגיה לההוא עלמא. ומאן דקריב ליה לשכינתיה קרבנא קב"ה מקרב ליה בכת זוגיה. ומאן דעביד ליה בי מקדשא הה"ד ועשו לי מקדש, קב"ה עביד ליה בההוא עלמא בית לדירא תמן דאיהו קדש קדשין. ומאן דעביד ליה סכה. קב"ה מסכך עליה כההוא עלמא, ואגין עליה מכל מלאכי חבלה כד נפיק מהאי עלמא ואזיל לההוא עלמא. וכל מאן דמברך לקב"ה ומקדש ליה בצלותיה בהאי עלמא. קב"ה מברך ליה בההוא עלמא ומקדש ליה. ולית קדוש' פחות מעשרה. אוף הכי עביד ליה קב"ה עשרה חופות בג"ע. דקדושין דקב"ה עם שכינתיה אינון קק"ק. ושבע ברכאן דיליה אינון בק"ש בשחר שתיים לפניה ואחת לאחריה ובערב שתיים לפניה ובי' לאחריה הא שבע. ויחוד דיליה שמע ישראל. והכי קב"ה מברך ליה ולכלה דיליה ומקדש ליה עמה בקדושה ומייחד תרוייהו, וכלא מדה כנגד מדה. סוף סוף בכל מה דאשתדל בר נש בפקודין דקב"ה בגיניה ובגין שכינתיה. הכי אשתדל קב"ה בגין בר נש וכת זוגיה בההוא עלמא. זכאה חולקיה מאן דישתדל למעבד רעותיה דלית פומא יכיל למימר אגרא דיליה כההוי עלמא דאיהו לדרי דרין. בר נש עביד לקב"ה רעותיה דאיהו לפום שעתא בהאי עלמא ובני ליה בניינא ביה. קב"ה בני ליה לבר נש בעלמא דיליה בניינא לדרי דרין. זכאה [איהו] מאן דשריא ליה בכל אבר ואבר דיליה, למעבד ליה אתר לשריא תמן ולאמלכ' ליה בכל אבר ואבר דלא יהא ביה אבר פנוי מניה, דאם חסר אבר חד דלא שריא עליה קב"ה. בגין ההוא אבר אתחור לעלמא בגלגולא עד דאשתלים באברין דיליה למהוי כלהו שלמין בדיוקנא דקב"ה. דאם חסר חד לאו איהו בצלמו דקב"ה. פומא עקימא לא שריא ביה קב"ה, דאיהו מום. כ"ש אם דבורא דיליה עקים עליה אתמר (קהלת א) מעות לא יוכל לתקון. פומא ז) ולבא אינון לקבל אורייתא דנכתב ואורייתא דבע"פ. קלא ודבור דנפיק מתרוייהו איהו ר"ה, צריך לאפקא ליה בדחילו ורחימו דייק, ואם לאו לא שריא תמן יקוק. שפוןן אריכין מסטרא דאנשי חיל. רחבין מסטרא דיראי אלקים. שפוןן בינוניים מסטרא דאנשי אמת. זעירין בעגולא מסטרא דשונאי בצע. כמה קלין ודבורין נפקין מפומא, מיד דנפקין מפומי כמה מלאכים דאתקריאו עופין

נטלין מלולין דפומא. חמש תקונין אינון בפומא דאתמר בס' יצירה אחת'ע בומ'ף גיכ'ק
 דטלנ'ת זסשר'ץ. ובהון אבנים (דף קל"ב ע"ב) שלמות עא) תבנה לקב'ה בכמה צלותין
 ופולחנין. ועלייהו אמר יעקב (בראשית כח) וישכב במקום ההוא, וישכב, ויש' כ"ב אתוון במקום
 ההוא. יש (משלי ח) להנחיל אהבי יש. כ"ב עב) בך יברך ישראל, (תהלים נב) בך בטחו אבותינו.
 כי בך ארוץ גדוד. ובך בחר יי'. אשר נשבעת להם בך. נגיל' ונשמחה בך. בהון ב'רוך כ'בוד
 יי' ממקומו. דיקנא, בספר בן סירא קליל דקן קורטמן. עב דקן. איהו ברבויא דליחא בלחותא
 דיליה, ובגין דא איהו פתיא שטיא (אמר ר' שמעון) מאן דלית ליה דיקנא באנפוי ובפומוי
 אלא זעיר, הוא פקחא (נ"א פקיעא). דמרה ירוקא איהי אתגברת עליה. ולית ביה לחותא
 כלל. דיקנא בינונית דא איהו איש תם דעתיה שלים. מאן דלית ליה דיקנא באנפוי כלל, מרה
 קריא ויבשתא אתגברת עלוי, לית ביה לחות. וחמימות כלל, מארי דעציבו איהו, עובדוי
 כאתתא. ת"ח אית בני נשא דממללן בנענועא דעינין. ואחרנין בנענועא דידין. ואחרנין
 בנענועא דרישא. ואחרנין בנענועא דגופא. ואחרנין בנענועא דרגלין. דא איהו דבכל אתר
 דנשמתי'ה ביה תמן עביד נענועא יתיר בההוא אתר. א"ל ר' אלעזר, אבא, וכי נשמתא לא איהי
 באתר ידיעא בלבא ואתפשטותה בכל אברין דלבא. א"ל, ברי, והא כתיב בה (רות ג) ותגל
 מרגלותי עב) ותשכב. כפום עובדוי דבר נש הכי נפיק לה מאתרהא ונחית לה לבר מאתרהא.
 כגוונא דשכינתא דאתמר בה (ישעיה ג) ובפשע'כם שלחה אמכם. ותיובתא שלימתא. מאן דאתיב
 לה לאתרהא דהות בקדמיתא. דבזמנא דנשמתא איהי בלבא אתקריאת מטרוניתא. כד נפקת
 מלבא לא אתקריאת מטרוניתא. כפום חובוי דבר נש הכי נחית לה מדרגא לדרגא ומאבר
 לאבר עד דנחית לה לרגלוי. וכפום זכוון דיליה הכי סליקת עד דסליקת לאתרה. ובגיד בכל
 אתר דנחתת תמן. עבדת תנועה יתרה בההוא אבר יתיר מאחרנין.

שרטוטין דידין, אשכחנא דאינון כענפין דאילנא. מנהון אריכין. מנהון קצרין. מנהון
 משלבן, מנהון בעגולא זעירין.

אשכחנא עד) ברזא דמתניתא. דטורין רמאין עמיקין. גו סוספיתא קונטרא קטרא דקטרין.
 תמן הוה חד אוכמא בלא רגלין. מפכפך הפוכין גוף טריף. כד הוה יתיב אזיל.
 כד הוה אזיל יתיב. כד הוה אזיל מהפך טורין. כד הוה יתיב מעקר טנרי. מאן דאערע ביה
 טריף ליה וקטיל ליה ולא אהני. זכאה איהו מאן דאסתמר מניה. כל דיוקנין דבני עלמא ביה
 רשימין. כל ציורין ביה מצויירין. כל גוונין ביה מרקמן דסטרין אחרנין. כמה ענפין תליין מניה
 דשרביטין דנורא מלהטא דזריק. כמה גלגלין סחרין ליה כלהו מליין עיינין דגומרין דנורא
 מלהטין. מנהון מזדעזעאן חיילין ומשריין. לית בהון רחמנותא כלל, זכאה איהו מאן דאסתמר
 מניה. ביה רשומין דיוקנין דחיוון בישין. דאינון מזל אריה מזל שור מועד מזל נשר מזל אדם.
 כל נוני ימא מסאבין ביה מצויירין, ועופין וחיוון דסט' דמסאבו ביה רשימין ומצויירי' דכלהו
 מועדין לקלקל, כמה שרביטין וניצוצין אודריקו מניה על בני נשא. ואינון נשמתין דחייביא דקא
 מרכיבין על בני נשא, מנהון דכורין מנהון נוקבין, לזמנין מרכיבין נוקבין על דכורין
 לזמנין דכורין על נוקבין, כד אודריקו לא אודריקו לאת' ידיעא. אלא כל חד באתר דלא
 (דף קל"ג ע"א) מינייה. וי לון לאינון טיפיץ. דאינון ניצוצין ושרביטין אערעו בינייהו. אלין שטיין
 דלא מסתמרין גרמייהו בזווגא דלהון מרכיבין לון בהון. ואתעביד אילנא דעץ הדעת טוב ורע.
 נוקבא אית ליה דאתקריאת להט החרב המתהפכת, דכל גלגלין דנשמתין ביה מתהפכין
 לזמנא מטה לנחש לזמנין נחש למטה. והכי מתהפכין דכורא לנוקבא נוקבא לדכורא.
 ואלין דהפכין לשלחנם גרמין הפוכין אלין. הפכפך דכלהו להט החרב המתהפכי' מרע לטוב
 ומטב לביש, והכא רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, ודא איהו גולל אור מפני חשך
 וחשך מפני אור. מאן דאליים גבר. כד אליים נוקבא על דכורא בגלגולא דיליה לית ליה
 דיקנא

דיקנא. עקר הוא. עובדוי כבעירא. תועבה איהו. והכי אינון מתהפכין דרגין מדינא לרחמי ומרחמי לדינא, כגוונא דסטרא דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו. אם אלים גבר. (בראשית ד) והוא יהיה פרא אדם ידו בכל. ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט דא על דא. ואית שלטנותא דניאופין. כד שליט (נ"א סליק) זונה עליה כלהו בעירן אתיין עליה כמה דאשכחנא בנבוכדנאצר דאתמר ביה ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון, עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי דאינון שבעה ככבי דיליה יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין. ובג"ד כד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה עובדוי איהו כאתתא. כד מליל מליל בפתיוחו דידין. וקליה ודבוריה וכל עובדוי כאתתא. תועבה איהו. ובג"ד מברכין ישראל עמא קדישא בא"ה אמ"ה שלא עשאני אשה. א"ל רבי אלעזר. אבא, שמענא דאית נפשא דמרכיבין לה בכלבא. ובגין דא אמר דוד (תהלים כב) הצילה מחרב גפשי מיד כלב יחידתי. מאי יחידתי דא נשמתא, וכי נשמתא אתרכיבת בכלב, א"ל רבי, אין, בההוא ערל נחש הקדמוני דפתי לחוה ולבני נשא, דא איהו כלב, ודא יצר הרע דאתא בההוא עלמא (יה) מורכב עליה לקבלא עונשיה, ואית נשמתין אחרנין דקא אתיין בגלגולא בכמה חיון דאתקריאו, מזל אריה. מזל שור. מזל נשר. מזל בתולה. מזל עקרב. מזל טלה, מזל מאדים, מזל נחש, מזל דגים. כמה דאשכחנא בייב שבטין דאתמתילו לחיוון. דא לאריה (בראשית מט) גור אריה יהודה. יוסף בכור שורו. יששכר חמור גרם. יהי דן נחש עלי דרך. בנימן זאב יטרף. וברי, כל דא רזא דגלגולא. דיצר הרע אית למאן דאיהו דמיא לאריה. ואית למאן דאיהו דמיא לחויא. ואית למאן דאיהו דמיא כחמור. לכל בריין אשתני כפום עובדיהון וכפום שעתא דאתעבידו בה. ועם כל דא זכאה נשמת' דשליט עליה ורכיב עליה כבר נש דרכיב על סוסי או על חמרניה, ווי ליה למאן דחוי שליט עליה. האי אתקרי רשע גמור. ומאן דאיהו שליט עליה איהו אתקרי צדיק גמור, ועליה אתמר (ישעיה מב) ואתן אדם תחתך. אדם בליעל איש און ולאומים תחת נפשך, דכד בר נש איהו שליט על יצריה הכי איהו שליט על כל שנאו, ואם יצריה שליט עליה שנאו שליטין עליה, וברי.

אשכחנא במתניתין ברזא דשרטוטין וצירין וגוונין. בסתרא דרוזין טמירא דטמירין דאדם דבריאה דאיהו קדמון לכל קדומים [אשכחנא ברזא דמתניתין בסתרא דסתרין טמירא דטמירין דאדם דבריאה דאיהו קדמון לכל הקדומים] רכיב באריה סטא לימינ' ועביד שרטוטין דאינון אורחין ושבילין דימא [כגוונן] דאוריית', דעלייהו אתמר (שם) הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה. אדם דיצירה רכיב בשור וסטא לשמאלא ונטיל אשא בפומיה (דף קליג ע"ב) וציר צירין. אדם דעשיה רכיב בנשר. ונטיל רוחא בפומי וסטא למזרח באנפוי ועבד גוונין בעיינין באנפין, א"ל מאן אדם דבריאה ויצירה ועשיה הכא. א"ל, ברי, האי איהו דאתמר ביה ואדם אין, (קהלת ג) ומותר האדם מן הבהמה אין. ואיהו אדם דבריאה דבהאי ברא עלת העלות כל בריין. אדם דיצירה חכמה, עליה אתמר והחכמה מאין תמצא, דאיהו י מאין, דביה ציר כל צירין דעלמא, ביה ציר עיינין וחוטמא נוקבין דחוטמא נוקבין דאודנין ופומא. כל נקודין וצירין דאינון עוקא לאת י, ואיהי בהון כאבנא בריש עוקא. אדם דעשיה דא י מאין. בינה איהי אם כל חי מעשה בראשית. בה אתעבידו כל עובדין דעובדא דבראשית וגוונין. אריה דביה עביד שרטוטין דא חסד ימינא. שור דביה ציר צירין. דא גבורה. גשר באמצעיתא דביה אשתמודעו כל גוונין. ודא תפארת שפירו דכלא דכל גוונין גהרין ביה. ונצח הוד יסוד אינון לקבל תלת אבהן. כל שרטוטין וצירין ועובדין אינון אתחזין בשכינתא תתאה דאיהי דמות אדם. ועלה אתמר (חושע יב) וביד הנביאים אדמה. כלא אתחזי בה לתתאה. ולית בר נש יכיל למנדע ולאסתכלא בשרטוטין וצירין וגוונין דלעילא אלא בה. ובגינה אתמר (שמות לד) וראית את אחורי. אבל לעילא מינה ופני לא יראו, ולית בריה דיכלא לאסתכלא

לאסתכלא תמן בתקיפו דצחצוחים ונהורא דגוונין. דעלייהו אתמר כי לא יראני האדם חיי. וכי באנפוי דמשה לא הוה יכלין לאסתכלא כ"ש בעמודא דאמצעיטא דאיהו כליל כל שרטוטין וציורין וגוונין וביה נהרין כלהו ואיהו כליל בכלהו (נ"א כלל דכלהו). ובג"ד אתקרי לש. כליל תלת ענפין דאינון תלת אבהן. ודא איהו רזא (בראשית מח) ושכבתי עם אבותי. (עו) ובג"ד מלכות איהי בית יחידה. שבית דבה אתגליין כל גוונין ושרטוטין וציורין לבני נשא, ובה יכלין למנדע כל מה דלעילא ולא באתר אחרא. דאיהי כגוונא דאספקלריאה דאשתמודע בה פרצופין דאנפין. שרטוטין דידין. אינון אילנא דחיי, כד אינון פתיחן למעבד טיבו כשושנה דאיהי פתיחא לקבלא ולאקרא ריחא טבא. ואית עובדין טבין דאינון איבא לאילנא כגון צדקה וכמה פקודי דתליין בידין למעבד בהון טיבו, ידן דלא אתחזין בהון שרטוטין לאו איהו דיוקנא מאילנא דחיי. ואית שרטוטין בארע מישר מסטרא דיצרא טבא. ואחרנין מסטרא דיצרא בישא. דאלין פתיחין לטיבו ואלין פתיחין לביש. ואית דמורכבין אלין באלין אילנא דטוב עם רע ורע עם טוב. אלין אינון דידיהון זמנין עבדין טב וזמנין עבדין ביש. ידן דעבדין טיבו כל יומי אלין אינון מאילנא דחיי. ואלין דעבדין טוב ורע אלין אינון מאילנא דטוב ורע. וידן דכל יומי עבדין בהון עובדין בישין דא איהו מאילנא דאתמר ביה (ישעיה ה) ויקו לעשות ענבים ויעש באושים. ואית אילנא דלא עביד פירין ואיהו עקד אלין אינון דלית בהון עובדין טבין. ובג"ד אמרו מ"מ לא המדרש עקר אלא המעשה הוא העקר, ובג"ד עקרא דשרטוטין וציורין וגוונין איהו עובדא. בת עין איהי אספקלריאה. אע"ג דאיהי אוכמא. בה אתחזין כל פרצופין וגוונין דאנפוי דבר נש. כד סתים בר נש עינא איהו מחשבה סתימא. א קמ"ץ איהו. קמ"ץ סתים עינא, איהו י' בעגולא דיליה. ו' באורכא דיליה. כד אתפתח אתפתח בה' תתאה. כד נהיר נהיר בה' עלאה, בההוא זמנא דאתפתח בה' עלאה אתמר (דף קל"ד ע"א) בעינא (יחזקאל א) נפתחו השמים וראה מראות אליקים דאינון חמש אור דעובדא דבראשית דכלילן בה' עלאה. חמש אור דנהרין בחמש גוונין. שבתא"י פתיא אוכמא, כל גוונין אתחשכאן ביה איהו גוון גחון דחויא דאתמר ביה (בראשית ד) על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך, עפר איהו קר ויבש. הכי טחול קר ויבש ובג"ד ועפר תאכל כל ימי חייך. ת"ח לאו למגנא אמרו קדמאין אין הרוכב טפלה לסוס. אלא הסוס טפלה לרוכב, דסוס איהו נוקבא. לרוכב דאיהו אדם. אם זכה אתמר ביה. (שם ב) אעשה לו עזר, ואם לאו כנגדו יצה"ר, עליה אתמר (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה. ודא טחול שבתא"י. עזר דא שכינתא עלה אתמר (משלי יח) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מ"י. ובג"ד הוה אמרי מארי מתנ"י מצא או מוצא. לזמנין תשכח סוסיא דאתגאה ואפיל לרוכבו תחותיה, דא אתתא בישא. לזמנין תשכח אדם רכיב על סוסיא. לזמנין איש, לזמנין עבד. כגוונא דא תשכח לזמנין דאית גוף דאיהו סוס שפיר בכל תקוני, ועביד עובדין בישין, בגין דאית ליה ההוא נפש דרכיב עליה דאיהו אדם רע עבד ממזר. ובג"ד אוקמהו מארי מתגיתין לא המדרש הוא העקר אלא המעשה הוא העקר, ולזמנין תשכח סוסיא בישא דאיהו גופא דאית ליה דיוקנא בישא ומאן דרכיב עליה איהו טוב וסטי ליה למעבד עובדין טבין, ודא איהו מטה כלפי חסד. ומאן דאית ליה דיוקנא שפירא ועובדין טבין דא צדיק וטוב לו. והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה צדקת. מאן דאיהו דיוקניה בישא ואיהו שפיר בעובדוי דא צדיק ורע לו. והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה בישא. ומאן דאיהו דיוקנא בישא ועובדוי בישין דא איהו רשע ורע לו. והכי איהו מאן דאיהו רע ואתתיה רעה, הכא אשתמודעין תלת גלגולין. רשע וטוב לו מאן דעובדוי בישין ודיוקניה שפירא ואתתיה צדקת שפירתא בעובדהא. דגלגולא גרים דא למהוי בר נש צדיק וטוב לו. צדיק ורע לו. רשע וטוב לו. רשע ורע לו, דגופא בישא ואתתא בישא לצדיק איהו עונשא דיליה דגלגולא מחייב ליה. אריא, אבא איב מאי תקנתיה למאן דאיהו צדיק ואית ליה אתתא בישא. איל, ברי, יעביד ליה שני

שיח תקוני תקונא שבעין [77 קליד ע"א ופ"ג] הזוהר

מקום ושנוי השם ושנוי מעשה. (ע) ואי לא אתתקנת יתרך לה מניה בגט ויתסי, ואתנטע באתר אחרא. (איוב לג) והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, עד הכא בשרטוטין דידין.

בקומה, בצואר, פתח ר"ש ואמר, אליהו הא שכינתא (נ) הכא וכלהו חברייא עמה גטרין לך הכא. טול רשו מקב"ה לנחתא הכא ליקרא דמלכא קדישא. אנת וכל מארי מתיבתאן דלעילא ותתא עמך לתקנא שעור קומה דקב"ה כדקא יאות ליה, אדהכי הא אליהו קא נחית וכל מארי מתיבתאן דלעילא ותתא עמיה וקב"ה על כלהו.

פתח אליהו ואמר, רבון עלמא יהא רעוא דילך דאימא מלין בארע מישר כדקא יאות כלהו במדה בשעור קומה דשכינתך.

פתח ואמר (שיה"ש ז) זאת קומתך דמתה לתמר ושדיך לאשכולות. מאי לתמר, אלא לההוא דאתמר ביה (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח, כפת תמרים, קומתך ודאי דמיא ללולב דלית ביה קצוץ ופרוד, ולאו למגנא אוקמוהו מארי מתנ"י נפרצו עליו פסול, לולב איהו דומה לשדרה דגופא דאיהו ו' קומה דכלא, ואיהו שית בחושבן וחמש ענפין מתפשטין מניה. ואיהו גופא (דף קל"ד ע"ב) דאילנא באמצעיתא, וה' ענפין אינון תרין מהאי סטרא ותלת מהאי סטרא. ועלייהו אתמר (ויקרא כג) וענף עץ עבות וערבי נחל. ענף לשמאלא. עבות לימינא. עץ באמצעיתא, ערבי נחל תרין. עבות ג' וכלהו חמש, ואינון לקבל תרין שוקין וברית ותרין דרועין. אתרוג לב באמצעיתא (עקרא דאילנא וענפוי). ואיהו איבא דאילנא וביה איהו עץ פרי עושה פרי למינו (ע).

צואר על כלהו אימא עלאה [עקרא דאילנא ושרשו]. מוחא אבא. וביה נביעו דאילנא. דמקורא דיליה אתקרי אין סוף. עלין דאילנא אינון קווצתיו. עלייהו אתמר ראשך עליך ככרמל. כלהו ירוקין, דהכי צריכא שערא דאתתא דאיהי ברתא דמלכא למהוי ירוק כשבעה מיני דהבא, ואתרוג איהי ירוקא, ואסתר מתמן הות ירקוקת.

שעורא דרצועין דתפלין אינון עד לבא, והכי שערו לון מארי מתניתין. והכי שעורא דשערא דברתא דמלכא עד לבא. וכל ענפא וענפא דאילנא דילה דאינון קני מגורה כלהו צריכין במדה ובמשקל ובמדה חדא. דלא יהא דרועא חדא אריך מחבריה. ולא שוקא חדא אריך מחבריה. אלא כלהו במדה במשקל דא בדא. והכי עיינין דיליה [דילה] שקילין דא לדא, והכי אודנין. והכי נוקבא דחוטמא דילה. והכי אנפין דילה. והכי שפון דילה. דלא יהא חד אריך וחד קצר אלא כלהו בשקולא חדא, מבועא דמיא הכי צריך לאשקאה ולדכאה לכל גופא וכלא אצטריך במדה ובמשקל, (נ"א מבועא דמיא הכי אצטריך לאשקאה ולדכאה לכל גופא ולכל אבר ואבר דאיהו ענפא דאילנא במדה ובמשקל). וסימנא (ישעיה ז) מי מדד בשעלו מים ושמים בזרת תכן. (איוב כח) ומים תכן במדה. מי ודאי מדה דנביעו כגוונא דא ׀. מ"י מם (נקודה) בריבועא נקודה בעגול' (מרובע) ברבועא, [כגוונא דא ׀ מרובעת יוד נקודה בעגולא]. ורזא דמקוה, ארבעים סאה כגוונא דא. תשע נקודין לכל סטר.

ובנקודה דמלגאו בה אשתלימו לעשר כל תשעה. עד דאתעבידו ארבעין. ואלין אינון ארבעין סאה, ואינון ׀ עלאה מ' תתאה, דא ברבועא ודא בעגולא, ׀ נביעו דתרווייהו, ורזא דא מים חיים, ואית ענפין עלאין, וענפין בינוניים, וענפין תתאין. וכלהו במדה במשקל (דא בדא) עלאין במשקל דא בדא. בינוניים במשקל דא בדא. תתאין במשקל דא בדא. עלאין אינון אבהן. בינוניים ממנן.

ותתאין שליחן דלהון. וכלהו אית לון שמהן ידיעאן לאשתמדעאן שליחן וראשין וממנן [לאשתמודע ראשין וממנן ושליחין] דתחותייהו. וכל חד אית ליה נקודה. וביה אשתמודע כל ענפא וענפא דאיהו אבר דגופא. ראשין [וממנן] יקריק מלך, יקריק מלך, יקריק ימלך. נקודה דלהון

דלהון יקוק מלך יקוק מלך יקוק ימלך. והכי אינון לתתא בתרין שוקין ואמה. ובג"ד כפל לון (ו) תרין זמנין יי מלך יי מלך יי מלך, לעולם ועד שכינתא ונקודה דיליה יקוק, ודא רזא כ"י ב"י חשיק ואפלטוהו ראשי (דראשין) [תיבין] דאינון כתר עלאה חכמה בינה [דאינון ראשין]. והייה יקוק למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יקוק אחד ושמו אחד. והייה יקוק, אבא ואמא. יהיה יי אחד ושמו אחד, כתר עלאה. ידן אינון משמשין דגופא. רגלין שליחן דגופא. ועלייהו אתמר (תהלים טז) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש ליהט. ומשמשין דגופא תרין דרועין אינון ע"ב ענפין דויסע ויבא ויט אלין אינון ענפי דאילנא. שרשא דאילנא. אינון שליחן ואינון שבועין ותרין. ע"ב עלאין [משרתיו אש ליהט, דגופא ותרין דרועין אינון ע"ב אנפין דויסע ויבא ויט, ואלין אינון ענפיה דאילנא, שרשא דאילנא אינון שכיחין, ואינון שבועין וזרין שליחין עלאין] לקבל שבועין ותרין תיבין דאינון מן והיה (דף קל"ה ע"א) אם שמע עד ושמתם. ושבעים ותרין אחרנין אינון דפרשת ציצית. רישא דאילנא משמשין דיליה שופטים ושוטרים אינון מ"ב תיבין מן ואהבת עד והיה. גופא (ס"א נופא) דאילנא ממנן ושליחאן דיליה חמשין תיבין דאינון מן ושמתם את עד ויאמר.

שבעה שמהן דרישא דסלקין למ"ב אינון אבגית"ץ וכו' רקייעא קדמאה אַבְגִּיתְץ ונקודה דילי יְקוֹק דנפקין מאלין ר"ת בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹקִים אֶת וְאֵת תִּמְנֵי תִמְנֵי מִבְּעֵין דִּנְפִיקִין מִצְנוּרָה חֲדָא דֵאִיהוּ רְקִיעַ וְאִינוּן תִּמְנֵי נִיצוּצִין וְרְקִיעַ. תְּנִינָא קְרַע שֶׁטֶן ונקודה דלהן ויאמר אֱלֹקִים יְהִי רְקִיעַ וְדֵא יְקוֹק. תְּלִיתָא נְגֻדִי כֹשׁ נְקוּדָה דִּילִיה וְיֹאמֵר אֱלֹקִים יְקוּ הַמִּים וְדֵא יְקוֹק. רְבִיעָא בְּטָרְץ תְּג ונקודה דיליה ויאמר אֱלֹקִים יְהִי מֵאֵרֶת וְדֵא יְקוֹק. חֲמִישָׁא חֲקָב טַנַּע ונקודה דיליה ויאמר אֱלֹקִים יְשַׂרְצוּ הַמִּים וְדֵא יְקוֹק. שְׁתִּיתָא יְגֻלְפֹזֶק ונקודה דיליה ויאמר אֱלֹקִים תִּזְצֵא הָאָרֶץ וְדֵא נְקוּדָה יְקוֹק. שְׁקוּצִית דֵא נְקוּדָה שְׁבִיעָא כִּלִּל בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָא וְיֹאמֵר אֱלֹקִים הִנֵּה נָתַתִּי וְדֵא יְקוֹק.

ת"ח אית שמהן דאורייתא דנפקין מרישי תיבין דכל פסוקא ופסוקא דאורייתא. אית שמהן דנפקין מסוף תיבין. ואית דנפקין מאמצעיתא. ורזא דמלה (נ"א דכלא) (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. ואית שמהן דנפקין מתרין אתון כל חד וחד. ואית מתלת תלת. ואית מארבע. ואית מחמש. עד עשרה. אינון מעשר ספיראן תליין. מתרין עשר, אינון תליין מכתר עלאה כגון יואחצ'צבירון, בהאי שמא תמן אח, תמן ציץ, תמן אביר. תמן ירון [תמן רון]. דא שמא דתליא מכתרא עלאה. כל שמא דאיהו מתרין עשר אתון איהו ברזא דאליף, דאיהו פל"א, ועליה אתמר (תהלים קלט) אודך על כי נורא נפלאותי נפלאי מעשיך. ותרין עשר שמהן אנון אחצ'צביההירון (ס"א יואחצ'צבירון) (ס"א אהצ'צביההירון) (נ"א אהה נצב הדירון) [אאחצ'צביההירון] כל חד מתרין עשר אתון. ואינון ממנן על תרין עשר צנורין דנפקין ממקור עלאה דלית ליה סוף, ואינון מסטרא דאריך אנפין דאיהו וא"ו. ואינון ה"א ה"א. יוד איהו כ' כתר ברישא דא' (נ"א דא) דאיהו ארך אפים דאיהו וא"ו, א' איהו אורייתא דאיהו אתיהיבת בתרין לוחין דאינון ו' ו', ואית כתר דזעיר אנפין דאתמר ביה (איוב לג) כתר לי זעיר ואחוך. וכמה כתרין אינון, כתר תורה. וכתר כהונה. וכתר מלכות. מאי אית בין כתר לעטרת [לעטרה]. אלא כתר איהו מסטרא דא' דאיהו בדיוקנא דאת יוד דסליק כ'. (ס"א יוד א' כ"ו). ודא א' מן אקיק דאיהו כתר דאריך אנפין. א' מן אד' כתר דזעיר אנפין. ו' מן יקוק איהו עטרה על ספר תורה דאיהו ו'. ואית ו' לתתא ואיהו ו' מן אד' דאיהו עטרה ברישא דכל צדיק, לית ספירה דלא אית לה עטרה על רישא וכתר, ועטרה דאיהו ו' איהו עטרה דברית מילה דסליק למאה. עשר זמנין עשר מאה. ואיהו על כל פקודא ופקודא. וכמה עלות אינון על עלות [וכמה על אינון] דסלקין על כל ברכאן ופקודין, וכל ספירן סלקין

סלקין כל חד וחד למאה באת י'. ובאת א' סלקין לעשרת אלפים. ואית לעילא מנייהו ההוא דאתקרי עלת על כל העלות דסליק על כל עלאין (נ"א עלויין), ולית מאן דסליק עליה, וכמה אתוון אית באורייתא מעוטרין ומוכתרין, ומאלין עלאין (נ"א עלויין) נחתין ברכאן ומבועין לכל ספירה וספירה. (דף קל"ה ע"ב) דאינון י"א על כל ספירה וספירה. ואינון י"א י"א מן יקרק אילקינו י"קוק אח"ד, בא' אתקרי אל עליון. בי' יקרק. וכן בא' אתקרי אלקינו, אקיק, אלקי' אד', והא אוקמו, ועוד כתר עלאה אע"ג דאיהו אור קדמון אור צח ואור מצוחצת, איהו אוכם קדם עלת העלות, וכל חיילין דתליין מניה אתמר בהון (שיה"ש ה) קוצותיו תלתלים שחורות כעורב. עלת העלות לית נהורא קיימא קמי, נהוריה דכלהו נהורין אתחשכאן קמיה. (פא) ת"ח כמה עלות סתימין דאינון מתלבשין ואינון מורכבין בספירן. וספירן מרכבה לגבייהו דאינון טמירין ממחשבות בני אדם. ועלייהו אתמר (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם. נהורין מצוחצחין אלין על אלין. ואלין דמקבלין אינון כחשוכין מאחרנין דעלייהו דמקבלין מנייהו. ועלת על כל העלות לית נהורא קיימא קמיה. כל נהורין מצוחצחין מתחשכאן קמיה. וכל נהורין דאינון לעילא מנהורין. אינון כתרין על רישיהו. ורזא דמלה אלף קא יוד קא רזא דעשרה כתרין דאינון מורכבין על עשר ספירן. ודא איהו כי גבה מעל גבה שמר. וגבהים עליהם. יוד קא ואו קא. יוד קי ואו קי. אלין על אלין. עשר נהורין בעשר, הה"ד (במדבר ז) עשרה עשרה הכף בשקל הקדש. לעילא על כלהו עלת העלות דרכיב על כלא ושלטיט על כלא. וכלהו שמהן אינון מרכבה ליה. ולית דרכיב עליה דלית לעילא מניה. ובג"ד אתקרי עלת על כל עלאין. ושמהן אלין אינון צנורין. ושמהן דעלייהו נביעין (נ"א מבועין) דנחתין לצנורין. הה"ד (איוב נח) ומים תכן במדה. והא אוקמוה כל חד איהו מקבל כפי שעוריה וכפי מדה דיליה. ואית נביעו לעילא דלית ליה מדה ושעור ומשקל. וכל צנורין אינון כאברין [איברים] דשעור קומה דאזלין בשעור ובמדה ובתקלא. (כל חד איהו מקבל כפי שעוריה [הה"ד] ויקרא יט) לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה והא אוקמוה במדה, בחמש תקונין דה' עלאה. במשקל דא ו'. במשורה דא ה', משפט דכלא דא י'. הה"ד (ישעיה ה) ויגבה י' צנאות במשפט. דאיהו גבה מעל גבה שמר. חמש זמנין [במדה ה' חמש תיקונין] כגוונ' דא **אאאא** וסימן פתוחי חותם, א"ל ר"א והא הכא שוריק בנקודה חדא בפתוחי חותם, והכא בתלת נקודין באתריה, א"ל באתר דאית ו' איהו שוריק בנקוד' חדא, באתר דלית ו' איהו שוריק בתלת נקודין באתריה עלאה, ואמצעיתא, ותתאה, חמש נקודין אינון אלקים כגוונא דא **א א א א א א**, תמניא נצוצין אינון תמניא יודין דסלקין תמנין, רקיע דאיהו דיוקנא דר' דאיהו רמיזא בקמץ. הא פ"ו כחשבן אלקיים. ואלין נקודין עלייהו אתמר פתוחי חותם. פתוחי דאימא עלאה דאיהי חותם. כלהו פתוחין (נ"א מפותחין) בה וכלהו מצויירין בה ומתגלפאן בה. ואיהי חותם דכלהו, תשע נקודין אינון גליפין בה. תמניא ניצוצות ורקיע. ואיהי עשירית לון. תשע נקודין עד צדיק ואיהי [ומלכות איהי] חותם דכלהון, כד"א וצאצאיו חתם באות ברית קדש. והני (אד"ל והכי) אינון תשע מתתא לעילא ואימי עלאה חותם דכלהו, בתר על כלהו, ובה נהרין כמרגלאן דנהרין בכתרא. ומסטרא דאלין נקודין אתקריאת שכניתי שיחה דכלא. (גב) שיחה דמלאכי השרת. שיחת דקלים. שיחת הרחות. שיחת עופין. שיחת כל בריין דעלמא. אלקים בלא נקודין אתקרי אלם. ודא רזא דמלה (שמות ד) או מי ישום אלם. (גב) או מי, מ"י ודאי אימא עלאה. מאן שוי אלם לאימא עלאה, עלת העלר' דחילא דכלא בידיה.

(דף קל"ו ע"א) ד"א **זה** ספר תולדות אדם. זה ספר, דהא כמה ספרין אינון ספר' דרב המנונא סבא. ספרא דחנוך. ספרא

אמר המניה זה מצאתי בסיא וטוב לשומו כאן : ד"א **זה** ספר תולדות אדם וכו'. זה, תרין עשר אנפין דאתמר בהון ופני אריה אל הימין

הימין לארבעתם, ופני שור וגר, ופני נשר וגר, ביום ברא אלקים אדם, חיה רביעאה. וצריך לאסתכלא בהון. באנפין. בארבע גוונין דנהרין בהון ארבע חיות דאתמר בהון פנים בפנים דבר יי עמכם (דברים ה) ובמשה נאמר ודבר יי אל משה פנים אל פנים (שמות יג). בתר דאהדרו לאחורא, קביה הדר לון אחורי, ודא איהו וראית את אחורי ופני לא יראו (שם), ואלין אינון פנים דנראין ופני דאינון נראין. אנפין חורין בענוה אינון אנשי חיל. אנפין סומקין בבשת דאית לון כסופא מן שמיא אינון יראי אלקים. אנפין ירוקין באורייתא אינון אנשי אמת. אנפין אוכמין במצוה דאיהי תפלה דיד ותפלין במשכא אוכמא אינון שונאי בצע. אבל אנפין בלא ענוה ובלא בשת ובלא תורה ומצוה, אינון תהו ובהו וחשך ורוח (ותהום), דאתמר בהון והארץ היתה תהו ובהו וכו', דאינון אחורין עלמא לתהו ובהו. אנשי חיל מזרעא דאברהם דביה שכינתא תתאה, (פה) יראי אלקים מזרעא דיצחק דביה שכינתא עלאה דהיא אוצרא לתכמה. אנשי אמת מזרעא דייעקב דאתמר ביה תתן אמת לייעקב (מיכה ז) וביה ר דאיהו תפארת, שנאי בצע מסטרא דדוד דאיהו רגלא רביעאה. וביה י דאתמר ביה בגינה ודוד הוא הקטן (שמואל י), והאי איהו שמא קריי. ובגוונא אחרא אתפריש לזמנין קוקיי שכינתא עלאה ותתאה עמודא דאמצעייתא בינייהו. ובגוונא אחרא ירוק מסטרא (דמשה) דמסטרו. [מסטרא דבני נשא] גוונין מתהפכין לשית סרי בשכינתא כד איהו צריכא לתתאין, ודא איהו דאמרו מארי מתניתין (ט) דבר נש דצריך לבריות אנפוי משתניא ככרום, דאתהפך לכמה גוונים ואית הפוכא דגוונין לטב דנהרין בנהורא, ואינון מרקמן מכמה גוונין, וכל האי בגופא, כגוונא (ניא דגנתא) דעדן דאתברי, [כגוונא דחיון דאתבריאון] בשמא דיקוק, כל גוונין וצירין דאלין גופין ואינון [אינון] כגוונא דנובלת אורה דלעילא גלגל חמה, ועליהו אתמר פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה, וכך דיקנא אית ליה ד גוונין דאית גוונא תחרא סומקא ירוק אוכמא. נימין אינון ככבי ומלאכיא וממנ דתליין מאנפין כחושבן נימין וכלהו

משמשי

ספרא דר' כרוספדאי. (טז) ת"ח יומא חד אערענא באתר דר' כרוספדאי אנא וחברייא. ותקינת לן אמיה דר' כרוספדאי מנרתא בשבעה בוצינין, ואפיקת ספרא דרבי כרוספדאי. דכי הוו קראן בספרא דא. הכי הוו נחתין חיילא דמלאכיא לסחרא לון כבני נשא דמתקבצין לחופה במזמוטי חתן וכלה. וקביה הוה נחית בכל משריין דיליה למשמע מלין מההוא ספרא. ואבוי דר' כרוספדאי הוה נחית ליה קביה עמיה למשמע מלין דבריה ר' כרוספדאי, וליליא דא ליל דשבעות הוה. והכי הוה חדי קביה באלין מלין כיומא דאתייהבת אורייתא בטורא דסיני. ליליא חדא אזדמן לן למהוי אושפיזין בבית אמיה דרבי כרוספדאי. ותקינת לן פתורא ומנרתא, והוה ר' כרוספדאי אתכניש לההוא עלמא, אמרת אמיה, רבנן, והא לא הויתון שריין לפתורא דא בלא אורייתא. מאי אשתני זמנא דא משאר זמנין. אמינא לחבריא נפת' במילי דאוריית' דלא ייתי תקלי להאי עניא על ידנא. דאם ידעת דברה איהו מת, ייתי תקלה על ידנא ותמות קדם זמנה, אפתחו באורייתא. פתח ואמר, בראשית ברא אלקים, דא נשמתא. כד נפיק ממעי אמיה אתמ' בה והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום, דנפיק עינוי סתימין, אפתח עינוי מיד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. בתר דאתכניש מהאי עלמא נשמתי, מה כתיב ביה ויאמר אלקים יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה. כיון דאסתלקת נשמתא מניה, גופא אשתארת (דף קל"ז ע"ב) יבשה. א"ל. רבנן מלין אלין לאו אינון אלא מההוא עלמא. אזלת ההוא שרגא דהוה לה סימנא ביה, דכד רבי כרוספדאי הוה חי הוה שרגא מתגעגעא ונהרא בכמה נהורין מרקמן. חזתה לנהורא דאתחשכת, מיד אמרת רבנן רבנן אבדה קא אתאבידי לי ואנא בעינא למיזל לפשפשא בגינה. אמרו ודאי הא אשתמודעאת לה. אזלו לארחייהו. ואיחי נפקת לפרשת אורחין ואשכחת יונה נוקבא. אמרת לה. יונה יונה אנת דהות שליח' מהימנא למארך הה"ד וישלח

משמשי לאנפין. פומא, פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות. פה איהו ברזא דכרובים דאתמר בהון והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה (שמות כה), אלין שפון כד אתפתחו אתפתחו באדני (יקוק אד' ל"ג) כד"א אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. ואמרו מארי מתנתין כל הכורע כורע בברוך וכל הזוקף זוקף בשם יהוה. כד איהו כורע כרובים סוככים בכנפיהם, ודא איהו סכוך דסוכה דאיהו כ"ו ה"ס, וסימנא יקוק אדני, פרשי כנפים למעל' איהו רמ"ח, כל [פורשי כנפים למעלה דא איהו וכל] הזוקף זוקף בשם בתרין שמהן דאינון אקיק יקוק, וסימנא י"א י"א, יקוק אלקינו יקוק אחד, חכמה ובינה. עלייהו אתמר והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה יקוק אחד עלייהו אתמר סוככים בכנפיהם על הכפרת ואינון ר"ה. ד"א והיו הכרובים אינון צורת אדם דאיהו יוד קא ואו קא. פורשי כנפים למעלה י"ק. סוככים בכנפיהם ר"ק דאינון ארבע גדפין. ועלייהו אתמר ואשא אתכם על כנפי נשרים (שמות יט) וכרובים תרין שפון על נס היו עומדים דא לישנא. וישמע את הקול דנפיק מגרון. וידבר אליו דבור דפומא. וקלא ודבור תפארת ומלכות. ועשר אמות ארך הקרש ועליה אתמר תורת אמת היתה בפיהו (ח) (מלאכי ב) דא פומא היכל, ועליה אתמר אד' שפתי תפתח. מלגאו מניה קדש הקדשים ודא לבא. כרובים כנפי ריאה, עלייהו אתמר והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה. סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת הלב, דתמן נר י" נשמת אדם. ופניהם איש אל אחיו ב' כל"ין. בלבא דאיהו קדש הקדשים אית תרי בתי, בחד סם ח"י, ובחד סם מות דאיהי אש. כהנא רבא דעאל לקדש הקדשים, אם זכה סם חיים הוה נפקא מתמן ונהירא באנפוי וקלא ודבור הוה נפיק מתמן מקב"ה ושכינתיה. ואם לא זכה סם מות הוה נפיק מסטרא דשמאלא והוה קטיל ליה ומאי גיהו כהנא בגופא. אלא נשמה ורוח ונפש אינון לקבל כהנים לויים ושראליים, תלת צלותין לקבל ג' קרבנין. ואינון מאכלין דקב"ה ושכינתיה. אם הוה עאל בשכינתא דאיהי סם חיים, סם חיים הוה נפיק לקדמותיה, ואם לאו הא סם המות

לקבליה.

(בראשית ח) וישלח את היונה מאתו, ואתמר כך ותשב אליו היונה לעת ערב תבת ליה בשליחות/ באומאה עלך בהיאי יונה בהה"י שמא קדישא דתזיל בשליחות דילי ותדע אי ברי חי או מת. מיד לעידן רמשא חזרה בשליחות/ דהכי חזרת לנח לעת ערב הה"ד ותבא אליו היונ' לעת ערב. והות ממרטת גדפהא וחפרת כוכא. מיד יהבת קלא ואתכנשת לההוא עלמ'. לבתר דהו אולין בארחא ר"ש וחברוי, שאילו ל' אמאי כד נפי' ינוקא ממעי אמיה איהו עינוי סתימין, א"ל ודאי דא איהו רזא (בראשית כז) ותכהין עיניו מראו, באלין מראו דאחזיאו ליה במעי אמ' כמה נהורין כמה דחמא יחזקאל במרכב, לכל ינוק' אחזיין ליה כפום דרגיה, אחזיין ליה מאתר דאיהו נשמתיה, דאי ישתדל באורייתא ובפקודין דינהיר ההוא אתר דאתנטילת נשמתיה בכמה נשמתין, ואיך נחתין בגיניה כמה מרכבות ואולפין ליה כל אורייתא, ואי אשתדל בה אדכיר ליה כל מה דהו אולפין ליה במעי אמיה. לבתר אחזיין ליה גיהנם דאם עבר על פקודי אורייתא מהו עונשא דיליה כמה דאחזיאו ליה אגריה. לבתר דנפיק ממעי אמ' סתים (דף קל"ז ע"א) עינוי מכל אינון נהורין כמה דאתמר (כז) ותכהין עיניו מראות ואלין תהיו ובהיו [ואשתאר תהו בהו], הה"ד הארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו', והכי איהו מאן דלא אשתדל באורייתא עינוי סתים מעלמא דאתי. בתר דאשתדל באורייתא מיד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור דנהרין ליה בנהורא דההוא עלמא, מיד דאזיל לההוא עלמא מיד יקון המים מתחת השמים אל מקום אחד, אתכנשת נשמתא לאתר חד, הדא הוא דכתיב והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה, וגופא אשתאר יבשה, הה"ד ותראה היבשה, לבתר דאתכנשת נשמתיה קב"ה ימא לשכינת' תוצא הארץ נפש חיה למינה. מאן חיה, אלין חיות הקדש דנהרין ליה ונחתין ליה לקבלא ליה הה"ד על כפים (ס) ישאונך וכו'. ועוד תוצא הארץ נפש חיה לקבלא ליה. למינה, דא בת זוגיה דאתיהיב'

דאטייהיב' ליה בההוא עלמא, בהמה ורמש
 וחיתו ארץ למינה, כמה חיילין ומשריין
 ליקריה. ולבתר אפיק ליה אילנין ועשבין
 בגנתא דעדן, הה"ד ויאמר אלקים תדשא
 הארץ וכו', כל מה דאתברי בשית ימי בראשית
 כולהו מזומן ליה בההוא עלמא בגי'ע עלאה
 ותתאה. ד"א ז'ה ספר תולדות אדם, דא ספרא
 דחנוך נער, דעליה אתמר ויתהלך חנוך את
 האלקי' ואיננו כי לקח אותו אלקים. ואמאי
 קארי ליה תולדות אדם. אלא הכא רזא
 דגלגולא. תולדות אדם אתקרי. דמניה נפק.
 ואיהו הוה תולדה דיליה. ואמאי אתקרי נער.
 אלא הכא רזא (איוב לד) ישוב לימי עלומיו.
 כמה דהוה בקדמיתא לעילא. ולבתר ז' נחית
 בהה"ד דאתמר ביה והוא נער את בני בלהה
 ואת בני זלפה נשי אביו. ויבא יוסף את דבתם
 רעה. מאי דבתם רעה, אלא דהוו מגזעא
 דאלין דאמרו (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו
 ובן אדם כל תפקדנו ותחסרהו מעט מאלקים,
 דיהבת ליה כל גנוי שמיא וכל מפתחן דיליה
 בידיה, ואשלטיה בכל דיליה, כגוונא דמלכא
 דאמר ליוסף (בראשית מח) רק הכסא אגדל (דף
 קל"ז ע"ב) ממך. א"ל והא עזיא ועזא"ל הו
 אלין, א"ל והא אחרנין [אמר ליה אחרנין]
 הו מתכנשין עמיה. א"ל רבי אלעזר, והא
 קב"ה עד דאטייעץ בחיילין דיליה לא הוה
 עביד לאד', דאמר נעשה אדם, א"ל לאולפי'
 דרך ארץ לבני נשא דנטיל רברבי' עצה
 מדזעיר מניה. ולא עוד אלא רזא אחרא אית
 הכא. לְמַלְכָא דהוה ליה שליחא מהימנא
 והוה בעי למיהב ליה אגריה. אמר לחיילוי
 אנא בעיני' לשלטאה האי שליחא דילי עלייכו
 בגין דהוא מהימנא. אי אית מאן דידע ביה
 מלה אחרא ימא. בזמנא דלא אשכח מקטרגא
 עליה אמר נעשה אדם. ותו נעשה אדם,
 בעינא אדם דיעביד פקודי אורייתא וישתדל
 באורייתא לעבדה ולשמרה ויהא ליה אגרא
 טבא ושלטנו עלייכו, ודא איהו נצר מטעי
 מעשה ידי להתפאר, דהא מלאכי עלאי אף
 על גב דאינון גבורי כח עושי דברו, לא עבדי
 גבורה בפלחני' דקב"ה, דאינון פלחין בהכרח
 ולית

לקבליה דאיהי מרה אוכמא. ומינה ימות בר נש
 בעניות. ואיהי לסטרא שמאלא דלבא ודא טחול.
 בני אהרן רוח ונפש. דאהרן איהו נשמה. תרין
 בנוי (נצח והוד) אם יעלון קרבנא כדק' יאות,
 הא סם חיים, ואם לאו הא סם מות דאיהי מרה
 אש זרה אוקיד לון דכתיב ויקריבו לפני יי' אש
 זרה וגו' ותצא אש וגו' (ויקרא י) אינון סליקו לה
 מאתרהא ועאלו לה קמי מלכא ללב' ולא הוה
 להו רשו למיעאל לתמן. בה קב"ה נטיל דינא
 בהון. שפון עקימין לית רשו לכהנא לקרבא
 בהון קרבנא דעאל קדם יי', דעלייהו אתמר
 מעות לא יוכל לתקון (זא) וכו' (קהלת א) וכן עיינין
 עקימין פטורין מן הראייה, דנחש עקלתון תמן
 דאיהו נטיל נהורייהו. ופומא אטימא, אתקרי
 טומטום ואנדרוגינוס, איהו דיוקנא דזכר ונקבה.
 כגוונא דא איהו בר נש דקליה ודבוריה כנוקבא.
 ומאן דאיהו חציו עבד וחציו בן חורין, חציו
 עבד דיצר הרע וחציו בן חורין דיצר' הטוב, כל
 אלין פטורין מן הראיה. בזמנ' דנפקין מן גופא.
 נפשא דאיהי כגוונא דא, לית לה רשו לאסתכלא
 בשכינת' ולאנתחויי' קדמאה בשעת פטירתה מן
 גופא. פומא דאטימא בדבור. אבן דאיהו יצר
 הרע שליט עליה. ואתקרי טומטור. בגין דא פטור
 מן הראייה, דנשמת' ורוחא ונפשא בגין דא
 ייתון בגלגולא עד דאתחזון שלמין לאתרייהו
 כמה דאטייהיבו, כד"א והרוח תשוב אל האלקים
 אשר נתנה ומינה אוליפני' ק"ו באחרנין דאינון
 נשמת' ונפשא. ולא עוד אלא דקרא אסתיד
 עלייהו הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם
 גבר. ומאן דייתי בגלגולא זמנא קדמאה אם ייתי
 חוזר, אתקיים ביה קרא אם יהיו חטאיכם כשני'
 כשגל ילבינו (ישעיה א), ובמה יתידע בר נש
 דאיהו בגלגולא קדמאה. אם הוא קליה כשברים
 או כתרועה וגופיה ואנפוי חורין, אם הוא קליה
 כשברים איהו מזמנא קדמאה [תנינא]. ואם קליה
 כתרועה איהו מזמנא תנינא [תליתאה]. ואם
 גופיה ירוקא ואנפוי ירוקין וקליה כתקיעה
 איהו מזמנא תליתאה [קדמאה]. ואם הדר לגוניה
 קליה כתקיעה וגופיה חוזר ואנפוי חוזרין דא
 איהו כגוניה קדמאה, כמו דאוקמוהו ביין
 דהחמיץ דחזר לגוניה קדמאה. כגוונא דא
 בהפוכא

ולית לון ערובא דבשרא ויצרא בישא, ובגין דא נעשה אדם וישלוט בכו הה"ד וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגו'. ותו נעשה אדם, אנא יהיב ביה נשמתא דכתיב בצלמנו וכתיב אך בצלם יתהלך איש, ואתון יהבו ביה (צ"ל רוחא ונפשא) וארעא ארבע יסודין וידמה לכלא עלאין ותתאין, ומה דרעינא דלהוי שליט וממנא עליכו אצדיקו דינא דילי ויהא ברעו דלכון. דאנא אשרי שמי עליה וחותרא דילי בידיה דאיהו חותם הברית. מלאכיא דסטרא ימינא ברכו ליה ואמרו נעשה ונשמע. הה"ד (תהלים קג) ברכו יי מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו, ודא מטטרין לקבליה (קל"ח ע"א) יוסף לתתא. והוה אחרנין דהוה שנאין ליה ואמרו מה אנוש כי תזכרנו, ובגין דא ויבא יוסף את דבתם רעה, וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלום, ולא דאינון אלין עז"א ועזאל. אלא אינון אחרנין דאתכנשו (ס"א דאתכללו) עמהון.

דאתין תלת זמנין ולא מתתקנין אתקריאו פושעי ישראל ערב רב. אבל צדיקא דבכל זמנא דייתון מתתקנין. יתון עד ארבעה. אפילו עד שיתין דור [רבוא]. ודא איהו (קהלת א) דור הולך ודור בא. ודא נשמתא דאיהי משה רבינו כלילא משיתין רבוא, ושכינתא עלאה דאיהי נשמת חיים כד שריא במשה אתחשב ליה כאלו אתא בשתיין רבוא. ובגיניה אתמר אשה אחת ילדה ששים רבוא בכרס אחד. ואינון מרעין דבני נשא דאתמר בהון וחלאים רעים. רפאות תהי לשרך כד אינון ברישא דצדיקא. אבל כד אינון ברישא דרשיעא. כנסת ישראל אמרת לגבייהו אל תראוני שאני שחרחרת. דאלין שריין לון לפתאה לבני נשא כמה דהוה מפתי לישראל בעגלא בשית שעתין. הה"ד (שמות לב) וירא העם כי בשש משה הא אוקמור (ג) בשית שעתין עבדו ית עגלא. בין שש לשבע. אפרישו בין עמודא דאמצעיתא לשבע. דגופא ושכינתא. ובג"ד מני קביה לאפרשא לון משבע הה"ד (שם יב) אך ביום הראשון אך חלק בין שית לשבע. בג"ד אמרה כנסת ישראל ששזפתני השמש (גד). שש זפתני השמש. דאסלק מני ר דאיהו השמש דנהיר בשית תיבין דאינון שמע ישראל יי אליקינו יי אחד. והא אתמר. דיא זה ספר תולדות אדם, אמר ר' שמעון זה (זה) ספר דא צדיק חי עלמין דאיהו אפיק תולדין. זה ספר ודאי ולא אחרא. ואינון תולדות אדם. ההוא דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית. מאן בית דיליה דא שכינתא, ורעיא מהימנא אנת הוא בדיקניה. ולך חילא לאסתכלא בדיקנין דבני נשא בציריין דההוא דאתמ' ביה בדמות אליקים ברא אותו. דכל ציריין דבני נשא אינון רשימין בכרסיא. ובגין דכל כרסיא ומרכבתא דאנת זקיקא [בך חקוקה], אנת אית לך חילא לאסתכלא. בגין כך ואתה תחזה מכל העם וכו'. עד כאן ההנהגה

ויחיי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת. ש תלת חיוון דמרכבתא. ת איהי נר יי נשמת אדם. דאתמר בה ודמות פניהם פני אדם, ודא איהו ויולד בדמותו כצלמו. ויהיו כל ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלשים שנה וימות. מאי ימות

תְּקוּנַי תְּקוּנַת תַּיִינָא [דף קל"ח ע"א וע"ב קל"ט ע"א] הַזֶּהר שְׁבָה

ימות. אלא כל יומין דהוה חי הוה תשע מאות ותלתין שנין ושאר שנין בתוספת הוה מית. ושבעין דחסרו מאלף יב לדוד משנוי בגין דהוה עתיד לאשלמא לון ביה. והכא רזא דפורקנא. עשר דרין הוה מאדם ועד נח. ויחי למך שתים ושמונים שנה ומאת שנה ויולד בן. ויקרא את שמו נח לאמר (דף קל"ח ע"ב) זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו. ואמאי דבקמית' הוה טרחין בגלגולין עד דאתא נח דאיהו שבת וביה נחו כלהו וביה אתיישבו ואפיק לון לעלם. אמר רבי אלעזר אמאי הוה קדמאין חיינ יומין סגיאין כגון אדם דאתמר ביה ויחי אדם תשע מאות שנה ושלשים שנה, ונח תשע מאות וחמשים שנה, וכן כלהו דרין עד נח הוה חיינ שנין סגיאין. ומאברהם (נ"א ומנח) ואילך הוה מתמעטין בשני, א"ל, ברי. רבוי שנין ואריכו דיומין אינון מאריך אנפין. ומעוטא דיומין ושנין מזעיר אנפין, ובגיד באברהם אתמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם בה' זעירא. ברוך יי לעולם אמן ואמן. (קל"ט ע"א).

אמר המגיה אלו התקונים מצאתי בספר אחר כתובים מאחד ועשרים תקונים ולהלאה ולמען לא ימצא זה חבור נעדר מאלו המרגליות יקרות וטובות גמתי אמר לשים בעט ברזל ועפרת את שרשרות העבותות על המשכצות ומצא מין את את מינו ונעור

תְּקוּנַת קְדַמָּה נִדְפַס בְּדֵף ע"ב סוּף ע"ב ת"י כ"ט כ"י שם מְקוּמו

תְּקוּנַת תַּיִינָא לְיוֹם ל"ז

(זהו תקון כ"ב)

בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים. בְּרֵאשִׁית בְּרֵא. תִּישׁ. דַּא אֵילוּ דִּיצַחְק. וְהוּ תְּקוּן כ"ג בְּרֵאשִׁית תַּמְן אִישׁ לְעוֹלָה דִּיצַחְק. וְרִזָּא דְמִלְהָ (וְעַל אֵלִין תִּלְת גִּלְגוּלִין אֲתַמַּר מַה יִּפּוּ פַעְמִיד בְּנַעֲלִים בַּת נָדִיב (רִזַּת ד) וְזֹאת לְפָנִים דַּא אֵימָא עֵלְאָה עֵלְמָא דַּאֲתִי ד"א לְגַבְיָה צְרִיךְ חֲלִיצָה. הַהִיד (שְׁמוֹת ב) שֶׁל נְעֻלֶיךָ וְגו'. וְאִם לֹא לִית לוֹן רְשׁוּ לְרוּחָא דְמִתְאָה (נ"א לְרוּחָא דְמִתְאָה) לְסַלְקָא לְעַלְמ' דַּאֲתִי. וּבְגִין דַּאֲיְהִי יוֹם הַכְּפוּר' אֲסִיר בְּנַעֲלִת הַסַּנְדֵּל (בְּרֵאשִׁית כב) הֵנָּה הָאֵשׁ וְהַעֲצִים וְאִיָּה הִשָּׂה לְעֵלָה. נִפְקָא קֵלָא וְאֲמַר מִשִּׁית יוֹמֵי בְּרֵאשִׁית אֲתַבְרִי לְעַקְדָּה דִּיצַחְק, בְּגִין דְלֹא אִית קֶרְבֵּן דְּבִטִיל מוֹתָנָא כְּעַקְדָּה דִּיצַחְק דַּאֲתַמַּר בִּיה וְיַעֲקוֹד אֲת יִצְחָק בְּנוֹ. אֲתַקְשֵׁר מִדַּת הַדִּין (נ"א מִלְאֲךְ הַמוֹת) וְאֲתַעֲקֵד לְעֵילָא. וְלֹא הוּוּ לִיָּה רְשׁוּ לְקֶרְבָּא לְבִיד רַבְרַבָּא דַּאֲיְהוּ גְבוּרָה לְתַבְעָא דִּינָא. וְעַקִּידָה דְנָא מוּעִילָה לְגִלּוּתָא דְהוּוּ עֲתִיד לְאֲתַקְטֵלָא מִשִּׁיח בֵּן יוֹסֵף. וְקֵלָא נִפִיק מֵהֵוּוּא זְמַנָּא אֵל תַּעֲשׂ לּוּ מְאוּמָה, בְּגִין דַּאֲתַגְבְּרוּ רַחֲמֵי עַל דִּינָא. וְרִזָּא דְמִלְהָ הוֹשִׁיעָה לּוּ יְמִינוּ, וְלִבְתַּר זְרוּעַ קִדְשׁוֹ, דְּגַבְר יְמִינָא עַל שְׁמַאלָא, כַּד אֲתַגְבֵּר טַפְּה דְּכּוּרָא עַל טַפְּה דְּנוֹקְבָ' אִיְהוּ בֵּן, רַחֲמֵי אִיְהוּ וְדַאֲי, אֲבַל כַּד אֲתַגְבֵּר טַפְּה דְּנוֹקְבָא עַל דְּכּוּרָא, בַּת אִיְהִי וְדִינָא אִיְהִי, וְרִזָּא דְמִלְהָ דְּכּוּרָא שְׁלִיט עַל נּוֹקְבָא גְרִים דְּשִׁלִּיט יְמִינָא עַל שְׁמַאלָא וְיַפְקוּן יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמֵי וְלֹא בְּדִינָא. וְדַא אִיְהוּ (תְּהִלִּים קסז) כִּי גִבֵּר עֲלִינוּ חֲסֵדוֹ, וְרִזָּא דְמִלְהָ (יִשְׁעִיָּה יט) בְּטָרָם יִבָּא חֲבַל לֵה וְהַמְלִיטָה זָכַר. וּבִשְׁמַא דְקִבְיָה יְקוֹק רַחֲמֵי, אֲדִנִי דִּינָא, כַּד שְׁלִיט יְקוֹק עַל אֲדִי יַאֲקוֹדוֹנְקִי רַחֲמֵי אִיְהוּ. וְכַד שְׁלִיט אֲדִנִי עַל יְקוֹק אִידֵהנִירִיָּה דִּינָא אִיְהוּ. וְרִזָּא דְמִלְהָ. (שֶׁם יב) אֲדִי יִי בַחֲזֵק יִבָּא, בַּתְּקִיפּוֹ דִּינָא. וּבְדַא עַקִּידָה דִּיצַחְק דַּאֲתַעֲקֵד קְמֵי אֲבוּי וּמִסַּר גְּרַמְיָה לְמִיתָה בְּגִין דִּישׁוּבֵי מִשִּׁיח וְיִשְׂרָאֵל דְלֹא יְמוֹתוֹן. וְלֹא עוֹד אֵלָא דַּאֲפִי אִי יִשְׂרָאֵל לְהוּ עַבְרִין בְּגִלּוּת' עַל שִׁיד וְגִיעַ וְעִי, זָכוֹת אֲבָהוּן יִגְן עֲלֵיהוֹן מִשְׁרַפָּה הִרְג וְחַנְק. בְּגִין דַּאֲבָרְהֵם נִתְּנָסָה בְּנוֹרָא, וְיַצְחָק בְּסִכְיָנָא, וְיַעֲקֵב בְּגִלּוּתָא דַּאֲבָרְהֵם. וְאִם אִיְהוּ עַבְד עִי כַּד עָאֵל נְסִיוָנָא דְתִלְת אֲבָהוּן מַעֲיִדִין דְלֹא עֲבַר אָדָם דַּאֲיְהוּ יִשְׂרָאֵל עַל תִּלְת פְּקוּדִין אֵלִין דְּמִנִּי לוֹן (נ"א לִיָּה) קְבִיָּה, הַהִיד (בְּרֵאשִׁית ב) וְיִצְוּ דַּא עִי, וְיִצְוּ דַּא עִי, לְאֲמַר דַּא גִיעַ, עַל הָאָדָם דַּא שִׁיד. דְּנִשְׁמַתָּא דַּאֲדָם עָאֵלָת בְּגִלְגוּלָא דַּאֲבָרְהֵם. וְאִם אִיְהוּ עַבְד עִי כַּד עָאֵל בְּנוֹרָא הוּוּ אֲתוּקֵד הַהִיד (דְּבָרִים י) פְּסִילֵי אֱלֹהִיָּהִם תִּשְׂרַפּוּן בַּאֲשׁ, דַּאֲשׁ אִית לִיָּה תִלְת גּוֹזִינִין חוּזַר וְרוּק וְאוֹכֵם, וּבִיעָאָה תְּכִלָּת, וְאִינוּן דְּבִקִין בְּגַחֲלַת דַּאֲיְהוּ סוּמְקָא, הַא חֲמִשָּׁה כַּחֲשׁוֹן הַ

(חמש)

(חמש) דאיהי אמונה דקביה דאיהו ו' דאתלבש בחמש גוונים ונהיר בהון. וביה סלקין גוונים דאינון כלילין בה. והיא סליקת בהון לגבי ו', הה"ד (ויקרא ו) היא העולה. וכד סלקין תרין דאינון ו' ה' בקרבנא. נחתין מלעילא דאינון י"ק, (דף קל"ט ע"ב) ומתקרבין אתון ומתיחדין דא בדא. ודא איהו רזא דקרבנא. ורזא דמלה (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. סלקין תרין באשא ונחתין תרין ואשתזב אברהם בשמא דיקוק. דאף על גב דאית ארבע מלאכי דאינון ממנן דשמא קדישא לא בעא קביה לאשתדל' באברהם לשזבא ליה, אלא איהו ממש, בגין דקני על שמה, וביה אתלבן אדם הראשון דאיהו ישראל דלא עבר על ויצו דאיהו ע"ז. לבתר אתלבש ביצחק ואצטריף, ואמר אל תעש לו מאומה דההוא דאצטריף ביה לא עבד מדעם דלא עבר על שפיכות דמים. וכן יעקב אתגלגל ביה כד נחת לגלותא דמצרים (דחוצה לארץ) דדחיל דלא הוה סליק. בההוא זמנא א"ל קביה אל תירא מרדה מצרימה וגו' אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה.

תקונת תליתאה

(זהו תיקון כ"ד)

בראשית תמן אר"י דקרבנא. דהוה נחית בקרבנא בדיוקנא דארי אכיל קרבנין, ודא איהו קדמאה לחיוון דהוה אכילי קרבנין. א"ל ר"א ואמאי הוה נחתין חיוון למיכל קרבנין. א"ל, ברי, ארבע חיוון אינון בכרסיא אריה שור נשר אדם. ובגופא דבר נש ארבע יסודי. דממנן עלייהו ארבע חיוון דנפש כלילא בהון. ובגין דא פרנסה דנפשא מאלין ארבע. כד חאב בר נש בארבע יסודי דיליה, כאלו חאב בנפשא, הה"ד (במדבר ה) מאשר חטא על הנפש. ובההוא זמנא אתפרש מיא מאשא. ורוחא מעפרא. דמעפרא נפקין זרעין דאינון פרנסה דאדם. וממיא חיוון דאינון פרנסה דארי. ומאשא בעירין דאינון פרנסה דשור. ומרוחא עופין דאינון פרנסה דנשר. וכד חב בהון אתפרשן יסודין ואית בהון מחלוקת דאיהו פרודא, וסליק שם י"י מינייהו ועאל יצר הרע דאיהו סמאל שטן. ד"י לא שריא בפרודא. ורזא דמלה (הושע י) חלק לבם עתה יאשמו. ובג"ד צריך קרבנא מאלין מינין דחב בהון. לקרבא בהון אינון ארבע יסודין דאית בהון פירוודא, ובההוא זמנ' דמתקרבין יסודין דא לגבי דא. מיד נחית קביה עלייהו וברח שטן. ואי לא ברח. הא אשא דקרבנא אוקיד ליה, הה"ד והאש על המזבח תוקד בו. (א) ורזא דקרבנין עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידיים תסוככני. עור איהו לבושא (ב) דאדם הה"ד (בראשית ג) ויעש י"י אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. אם זכה כתנות אור מרקמן מפקודין דעשה, דאגרא דלהון לעלמא דאתי דאיהו אור הגנון לצדיקיא. ואם לא זכה משכא דחויא דכליל ארבע יסודין דתמן רשימין פקודין דלא תעשה דעבר בר נש עלייהו. ובג"ד אוקמוהו מ"מ (ג) עונותיו של אדם חקוקים לו על עצמותיו. וקריבו דמשכא דאדם. פקודין דעשה. דאינון קריבו דאתון דשמא דקביה. ועלייהו אתמר (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן. מכם ודאי. לאפקא משכא דחויא דביה מרקמין פקודין דלא תעשה, ואדם דעבר עלייהו אתמר ביה אדם להבל דמה ימו כצל עובר, אדם כי ימות באהל. כי ימות ודאי. ודא איהו קריבו דקרבני' דעשו יצה"ר דאתמר ביה (בראשית כו) יקם אבי ויאכל מציד בנו. בשר איהו שבר מן שברים, ואיהו סומק מסטרא דחיה דאיהו שור בשר חי בשר טהור, ואית (דף ק"מ ע"א) אחרא דבשר בשדה טריפה דשריא ביה רוח הטומאה מלאך המות דרכיב על קרני שור מועד בשר טמא. עצם אית עצם טמא, ואית עצם טהור, ובשר דדכיו ועצם דדכיו עליהו אתמר (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי, ועצם איהו אריה. גידיים איהו נשר, נשר, נשרא דדכיו ונשרא דמסאבו. עצם ובשר וגידיים עלייהו שרייא ברכה וקדושה ויחוד, דאינון כהן לוי ישראל. בעצם כד שריא ברכה ביה מיד (יחזקאל לו) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו. מתקרבין ומתקשרין דא בדא בקרבנא. ומיד נחית עלייהו משתא ושרייא עלייהו ברכה. בשר שריא עליה קדושה

קדושה דאיהי מסטרא דלויים. הה"ד (ד) וקדשת את הלויים. מיד מתקרבין ערקין דמא לגבי לבא. דברכה מכהני אינון הה"ד (במדבר ו) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו, גידים מישראל. ואינון יחודא וקדושה וקשורא דגרמין ובשרא. וכד מתקשרין בתרווייהו אתקריאו יחוד. ויחוד איהו בישראל הה"ד שמע ישראל יקוק אלקינו יקוק אחד. משכא איהו דמות אדם. מלכות. כל דיוקנין אתחזין בה, ואיהי כלילא מבשרא וגידין וגרמין. ואיהי תמונת כל. ואיהי ברכה וקדושה ויחוד. כהנים ולויים וישראלים. דאינון קשירן בתלת אבהן דאתמר בהון האבות הן הן המרכבה. בבשר כד מתקדשא נחית עליה דם טהור, וגידים כד מתיחדין נחית עלייהו רוחא קדישא, גרמין נחית עלייהו מיין דדכיו, דא איהו רזא דקרבנין. חדא רבי אלעזר וחדו חבריא, ואמרי אלו לא אתינא להאי עלמא אלא למשמע דא ד"י. אמר רבי שמעון, ברי. ועוד ברזא דקרבנין. לבא איהו מזבח דביה דם דקרבנין. ועל דא אתמר וזבחת עליו. אם זכו, אריה הוה נחית למיכל קרבנא, ואי לא, כלבא נחית. ובאן אתר בכבד. דתמן מרה גיהנם דאיהי עלוקה דאית לה תרי בנות הב הב. כד"א לעלוקה וכו', וכלבא בהון צוח הב הב. ומרה איהי (ה) גיהנם חרבא דמלאך המות דאית לה תרי פיות. כגוונא דגיהנם דאתמר בה (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב הב. כגוונא דא אתמר בחרבא (שם ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות. וכבד איהו סמאל. מרה סם המות דיליה, כד שלטא מרה על ערקין דילה ומתגברא בחובין, אתמר בפרקין [דערקין] דכבד ומרה (שמות טו) ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם. בההוא זמנא אינון ערקין דלבא בדוחקא. ומתטמרין בלבא. כגוונא דנח ואתתיה ובנוי וחיוון ובעירין ועופין דמתטמרין בתיבה. ולבא איהו בדוחקא בהון. דאם מרה מטא ללבא מיד ימות בר נש. ומרה לא מתגברא על ישראל דאינון לבא אלא בחובין. אי חזרין בתיובתא דאיהי נשמת חיים שכינתא עלאה. הא אסותא תהא ללבא ולערקין דילה ואתמר בהון וימתקו המים, ואתסין ערקין (גופא) ואברים דיליה. טחול דא ליליית, אימא דערב רב, שחוק הכסיל. מאן כסיל, דא אל אחר סמאל. וערב רב אינון בנהא דאינון מעורבין בישראל רשעים גמורים. ועלייהו אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו. עלייהו אתמר (תבוקא א) למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע דא כסיל. ערב רב בגלותא אינון רשע. כבלע צדיק ממנו דא ישראל. ומאן גרים דבלע לון, בגין דלאו אינון צדיקים גמורים. כמה דאתמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע, וטחול איהו ליליית, מאר' ה' בבית רשע. ואיהי אסכרה לרבייא דאינון חיביא חיכת בהון בעותרא בהאי עלמא, (דף ק"מ ע"ב) ולבתר קטילת בהון. ואמאי אתקריאו רבייא, בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מינה, אבל לב מבין אשתזב מינה דתמן צדיק. ורזא דמלה טוב לפני האלקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה. כליות, אינון יועצות. אם זכו עאל בהון נבואה דאיהי נר יי נשמת אדם ואתעבידו נביאים. ואינון יועצים לטב. ואית בהון עצה ותושיה. כנפי ריאה, אם זכו שריא בהון רוח קודשא ואתמר בהון ונחה עליו רוח יי רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. ועלייהו אתמר (שמות כה) והיו הכרבים פורשי כנפים, הכרבים כגון צורת אדם. פורשי כנפים, לקבל תלת חיוון דפרשין גדפין לקבליה דאדם, ואינון ר' גדפין תרי לכל חיה. מסטרא דשכינתא גדפין דחיוון מרובעים. שית גדפין לקבל שש מעלות לכסא. ארבע גדפין לקבל כרטיא מרובע. פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת דלבא קדש קדשין, ודא לבא. נפש רוח נשמה. כהן לוי וישראל, כהן איהו נשמה. אם זכה נר יי הוה נהיר ביה מלבא [מלכא] כשמש זורחת. ורוחא דקודשא הוה נפיק מבין גדפוי דכרובין דאינון כנפי ריאה והוה ממליל עמיה. ואם לאו נורא ודא נפש הוה דליק ונפיק אשא מלבא ואוקיד ליה. (קרבנא וקיבה. כד נאים אתקרי) קיבה ישן. ואית שינה לטב ואית שינה לבייש, לטב כגון הלום דאיהי סלם (ניא כגון הלום) דחזא יעקב וביה דביק קנה. ושית עוקין דקנה

איהו שית דרגין דנבואה. וסלקין לשתינ נשמי דהוה נאים בהון דוד, דהכי אוקמוה דוד הוה מתנמנמ כסוס, וסוס לא נאים אלא שתינ נשמי. ואית שינה לביש, חלמא בישא, דאתמר ביה לגבי אברהם (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו. והא אוקמוה בארבע גליות. ובגין דחלום ייתי בתרין דרגין, אוקמוהו קדמאין (1) כמה דאי אפשר לבר בלא תבן כך אי אפשר לחלמא בלא דברים בטלים, בגין דייתי חלמא כאן על ידי מלאך כאן על ידי שד. בגין דחלמא איהו מסטרא דאילנא דטוב ורע, אבל מסטרא דאילנא דחיי לא אתיא עליה (אלא דקיבה) אלא על ידי קיבה (דקביה) דאיהי שכינתא דיליה. ולית תמן קיבה רע דאיהו שד. קרקבן טוחן, אי בר נש זכאה איהו טוחנת מן לצדיקים דאינון אברים קדישין בפקודין דעשה. ואי לא אזלין בפקודין טבין, מתפרנסין בלחם הקלוקל מזונא קלא בקלון. וושט, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. שטין (נ"א שטיין) לקטין בשטותא. וטחנו בריחים, בדוחקא. אלין אינון טוחנות בפומא. או דכו במדוכה דא ח"ך. ובשלו בפרור דא אצטומכא. ברי, רזא עלאה הכא, אם זכו ישראל הוה נחית לון אורייתא מן שמיא בלא דוחקא, ולא הו צריכין לאלפא חד לחבריה הה"ד (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, דלית לחם אלא אורייתא. לא זכו בגין ערב רב דאינון שטין. אתמר בהו שטו העם ולקטו, דיטרחון לאולפא דא לדא (לפרנסה) כל חד בדוחקא. ולחכימיא ברמיזא, אבל לעתיד לבא יתמחון ערב רב מעלמא, ואתמר בהון (ירמיה לה) ולא ילמדו עוד איש את אחיו וגו', ובגין דא וושט איהו לביש ואיהו לטב. חוזר וסומק. דינא ורחמי. וברי בודאי אינון שלוחיא דצבורא צריכין כד קראן ספר תורה דיחתכון מלין ולא יימרון להון בהלעטה, כגוונא דערב רב (1) דאתמר בהון הברש עודנו בין שניהם, והו אכלין בהלעטה, וכגוונא דעשו דאתמר ביה (בראשית כה) הלעיטני נא ולא הו טחנין ליה, אתמר בהון (במדבר יא) ואף יי חרה בעם. הדרא דכנתא, דא איהו נחש בריח נחש עקלתון דזמינין צדיקיא (דף קמ"א ע"א) למיכל ליה. ואית חלב טמא דאיהו נחש דאיהו אסיר למיכל עמא קדישא, בגין דעליה אתמר (בראשית ג) ארור אתה מכל הבהמה.

(זהו תקון כ"ה) תקונא רביעאה ליום ל"ח ט' תשרי

בראשית תמן י"ש (משלי ה) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. ובגין דתמן אוצר דאיהי יראת יי מניה אתמליא לצדיקיא, ואינון [דאינון] דחלין לקביה ירתין האי יש. וערבוביא בישא לא הו דחלין לקביה אלא בגין עותרא. והו מנסין ליה כגוונ' דא היש יי בקרבנו אם אין. וכל אינון דמנסין לקביה, ודחלין ליה בעותרא, ולא דחלין מניה בעניותא כמו בעותרא, לאו אינון אלא ערבוביא בישא. דאית יראה ואית יראה, אית אהב' ואית אהבה. אית מאן דדחיל לקביה בגין דיחון בנוי, או דלא נחית לעניותא, או דרחים ליה בגין דיהיב ליה עותרא. ומנסה ליה, כגון נעביד האי פקודא הכי ונחזי היש יי בקרבנו ויהיב לן אגרא בגיניה, אם אין. דאי לא יהיב ליה אגרא בגינהא לא רחים ליה ולא יהיב ליה צדקה ולא יעביד פקודא ומנסי לקביה בכל פקודא ועובדא, בודאי האי איהו מאלין ערבוביא בישא דאתמר בהון היש יי בקרבנו אם אין. אלא רחימו ודחילו דקביה שלים בכל פקודא ופקודא דעביד בין דיהיב ליה אגרא בטיבו בין דלא יהיב ליה, ובגי'ד מני באורייתא (דברים ה) ואהבת את יי אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. ואוקמוהו קדמאין אם חביב עליך נפשך מממונך לכך נאמר בכל נפשך. ואם חביב עליך ממנונך מנפשך לכך נאמר בכל מאודך. דאית בר נש דצלי ואזיל בכל פקודין דלא יהיב עליהו אגרא, ואם הוה יהיב אגרא עליהו לא הוה עביד לון. [דאית בר נש דאזיל בכל פקודין וצלי דיהיב לן אגרא, ואי לא יהיב אגרא עליהו לא הוה עביד לון], דודאי סגיאין אינון מבני נשא דאינון עתירין בעותרא סגיא, ואינון חביבין עותרא דלהון יתיר מנשמתא דלהון, דעותרא דנפשא איהו פקודין טבין בעלמא

תְּקוּנֵי תְּקוּנַת חֲמִישָׁא [דף קמ"א ע"א וע"ב] הַזֹּהַר שֵׁכֶט

בעלמא דין. ואינן דמחבבין ממונא מנפשא אם הוּוּ יהבין ליה כל אורייתא במאה זוזי לא הוּוּ יהבין להו בגינה, בגין דממונא חביב עליהו מנפשא. ומה דדחיל ורחים ליה, לאו איהו אלא בגין ממונא. האי דשוי ממונא עקרא ואורייתא דרחים קביה נופל. האי רחימו ודחילו לא חשיב ליה קביה, אלא עקרא דרחימו ודחילו דקביה דאע"ג דאיהו רחים ממוניה מנפשיה. דירחים ליה בממוניה, במה דאיהו חשיב עליה ולא בטפל דיליה, לכך נאמר בכל מאדך. וכן [אית] מאן דחשי נפשיה מממוניה והוּוּ יהיב כל ממונא דעלמא ולא הוּוּ נזיק אפי' באברא זעירא דאית ביה. לכך נאמר בכל נפשך במאי דרחים ליה.

תְּקוּנַת חֲמִישָׁא (זהו תקון כ"ו).

בראשית (ישעיה טו) כי באש יי נשפט. אלקים מארי דדינא. ועליה אתמר אלקים לא תקלל. בודאי כמה דלעילא אתמר (תהלים עה) כי אלקים שפט זה ישפיל וזה ירים. כך איהו צריך למהוי דיינא לתתא. לדא ישפיל בדינא ולדא ירים כפום (דף קמ"א ע"ב) עובדוי. לדא מטה כלפי חסד. לדא כלפי גבורה. אמת באמצעיתא. ובג"ד אתקרי דין אמת. אלקים הכס"א (א) בחושבן. דתמן י"ק דאיהי חכמה ובינה. זה שמי עם י"ק שס"ה. מסטרא דשמאלא. ודא י"ק מן אלקים ה' על י נוקבא. וכד דין איהו דן צריך למהוי איהו יתיב ובעלי דינא קיימין כגזונא דלעילא דאתמר בקב"ה (איוב א) ויבאו בני האלקים להתיצב על יי. איהו יתיב ואינן קיימין למתבע דינא. ובגין דשטן יעול בינייהו למתבע חוביהון דבני ישראל אינן כמטולא עליה עד דההו דן להון, ודא איהו להתיצב על יי. ועוד להתיצב על יי, לשאלא ולמתבע דינא לגבי (נ"א קמ"י) קב"ה יקריק כד נהיג עלמא ברחמין, ומקטרגין ותבעין דינא, ודא איהו להתיצב על יי. ותו להתיצב על יי, יקוק עמודא דאמצעיתא, דשאלין ותבעין דינא מגבורה ב"ד רבובא דקיימא על עמודא דאמצעיתא, ודא הוא על יי. על דמקרבין דינן קדם גבורא אתמר בהון להתיצב על יי. דאע"ג דבנייהו [דבנוי] אינן ישראל לית ליה [לון] רשו לאעברא על דינא, דאורייתא בדינא אתייהבת. ואומי עליה דלא יעבר עליה. ולגבי דינא. גבורה איהי באמצעיתא וחסד מימינא ועמודא דאמצעיתא משמאלא וכל דינן מהאי אתר תליין. וכל ספירן כללהו אתקריאו דינן גבורה ואפי' יקוק.

דינא (קדמאה) חדא אתקרי דין לדון בחנק, ואתמר (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ. איל, אלעזר ברי, הכא צריך לחדשא מילין, אית עץ ואית עץ, הה"ד (שם כ) כי האדם עץ השדה. ואית אדם דאיהו עץ הדעת טוב ורע. וחובא דאדם איהי נבלתו דאדם קדמאה [עץ השדה], וחובא דאדם קדמאה איהו נבלתו דאיהי עץ הדעת טוב ורע, ומאן דאיהי עץ החיים לא צריך לתלייא ביה חובא דא. הה"ד לא תלין נבלתו על העץ, דמאן דאכל מעץ דיליה דאיהי עץ החיים אתמר ביה ואכל וחי לעולם.

ועוד לא תלין נבלתו על העץ. עץ דהכא, דא ת"ח דאשתדל באורייתא דאיהי עץ החיים הה"ד עץ חיים היא למחזיקים בה. לא תלין בו נבלתו, דאיהי חובה דחב ביומא לא תלין עמיה בלילה, דמיד יתוב בתיובתא, כמה דאוקמוה מארי מתני' אם ראית ת"ח שחטא ביום אל תהרהר אחריו בלילה דודאי עשה תשובה (נ"א שמא עשה תשובה, שמא ס"ד. אלא אימא ודאי עשה תשובה).

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, דא ת"ח. נבלתו, דא בת עם הארץ. (ב) דאיהי ריחשא דאם אנת תליא לה ביה או קוברה או קוברתו. ודא איהו כי קבור תקברנו. כי קבור הוא לה. או תקברנו איהי ליה. ואתתא דא לאו אקרי זונגא ויחודא דיליה, אלא איהי כמטולא תליא עליה כחויא קשיר על קדליה. ובג"ד כי קללת אלקים תלוי, דאיהי קללה דקטילת ליה או אייתי ליה לידי עניותא.

ד"א לא תלין נבלתו על העץ, דא שבת דירית ביה בינ נשמה יתירה לא צריך לאתחזיא קדמאה נפשא דשלטא בכ"נ ביומין דחול במלאכה דאיהי אסור' בשבת, אלא קבור תקברנו ביום ההוא, דלא אתחזיא קדם זכור ושמור דשבת ובגין' אתמ' (ג) של נעלך מעל רגלך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. ולא תטמא את אדמתך, דנשמתא יתירה איהי ארץ ישראל דלעילא אדמת קדש דאתמר בה (ירמיה ב) קדש ישראל ליי.

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, דא בר נש דאיהו נבל. עליה אתמר כל המעמיד תלמיד דלאו איהו הגון כאלו מעמיד אשרה. ובג"ד לא תלין נבלתו על העץ דאיהו עץ החיים. ד"א לא תלין וגר' העץ, אלין ישראל דאתמר בהו (דף קמ"ב ע"א) (ישעיה סה) כימי העץ ימי עמי. חובא דעבדו עם נבל לא תהא תליא ליה בישראל, דכד עבדו ית עגלא חשיב משה דישראל עבדו ליה. ואמר (שמות לב) למה יי' יחרה אפך בעמך. א"ל קביה לך רד כי שחת עמך. מיד נחית וחזא עגל דיוקנא דשור וחמור. (ד) שאיל ליה מאן עבד לך. אמר חמור. ערב רב אשר בשר חמורים בשרם. שור אמר נמי הכי. טבעת דעלה מזל שור. [שור אמר טס דחקיק עלה שור]. בזמנא דאתמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נומי הוהב אזדמנת תמן, וארמי כלא אהרן כנורא ונפקת עגלא דיוקנא דשור וחמור. (ה) בהווא זמנא צוחת רוח הקדש ואמרת (ישעיה א) ידע שור קוניהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן. ורשיעיא מה חזו למעבד עגל. אלא ודאי אינון הוּו מכשפין דפרעה יונ'ס (ו) וימבר'רס בני בלעם דאתמר בהון (שמות ח) ויעשו כן החרטומים בלטיהם. וחזו דלא הוה ממשו בהון. אתחזרו עמיה דמשה וקבילו ברית מילה. וקביה דידע גלויים וסתירין דהוה ידע בהון דאינון מגזעא בישא. כד הוה נחתא שכינתא (ז) אתמר בה (שם יד) ויסע מלאך האלקים ההלך לפני מחנה ישראל, ולא אמר לפני העם, ובגין דא נטלו קנאה בלביהו ואמרו (שם לב) קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו. כגוונא דהוה אוזיל קדמיכו. ובגין דא עבדו ית עגלא בחרשין דלהו, ודא איהו ידע שור קוניהו וכר' ישראל לא ידע חרשין. עמי אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו. [ישראל לא ידע, עמי לא התבונן דאבן עמרם, אהרן לא התבונן בחרשין], ודא איהו לא תלין נבלתו על העץ, חובא דא דעם נבל לא תלין נבלתו על העץ דאינון ישראל. ד"א לא תלין וכר' דא גיורא דלא אתגייר לשמא דקביה, לא תליא ביה בישראל דאינון עץ כמה דאוקמוה (ח) (ישעיה סה) כימי העץ ימי עמי.

ועוד לא תלין נבלתו, דא נבלות הפה. על העץ, דא לישנא בישא דחובה דא גרים דימות קדם זמניה. ודא איהו כי קבור תקברנו. ד"א לא תלין נבלתו, דא יצר הרע. על העץ, דא נשמת חיים. דמאן דחלל בה אתמר ביה כי קבור תקברנו. וימות בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא איהו דיניה בחנק מאן דעבר על דא.

ג"ר שמת (ד"א) לא תלין נבלתו על העץ דא נפשי דחול דלא תתחזיא קדם נפשא יתירא ובגינה אמר למשה (שמות ג) של נעליך מעל רגליך: (ז) תניינא הרג לגנב ולגולן עונשא ובגין דא הממשכן לחבריה [תנינא הרג למאן דמעני לאלמנה ויתום, ההיך אם ענה תענה כר, וכן מאן דממשכן לחבריה] צריך למחור ליה משכונה בעידן דצריך ליה, כיון דלית ליה אחרא, ההיך (דברים כד) השב תשיב לו את העבוס. האתמר בקרא אחרא (שמות כז) אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו. האי בנשמתא דבר נש ממלל, אם חבל תחבל נפשא ורוחא. שלמת רעך דא נשמתא. ואם חבול תחבול תפלין דיד ותפלין דרישא, שלמת רעך כסוייא דמצוה. עד בא השמש דאתמר ביה כי שמש ומגן יי' אלקים. תשיבנו לו קדם דיתכניש מניה. דעליה אתמר (מלאכי ב) חרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. מאי צדקה צלותא. ומרפא בכנפיה, כנפי מצוה. דאינון תפלין כנפי יונה. וכנפי

תקוני תקנא חמישאה [דף קמ"ג פ"א קמ"ג פ"א] הזוהר שלא

מצות ציצית. היא שמלתו לעורו, משכא דתפלין ואם את לא תחזיר אלין כסריין ליה קדם
 דיתכניש מניה שמשא דאיהו קביה דאתמר ביה (ט) (תהלים טו) כי שמש ומגן יי אלקים. הכי
 יתכניש מינך נשמתא דאתמר בה (תהלים טו) כסאו כשמש נגדי מדה לקבל מדה ובגיד
 עד בא השמש תשיבנו לו, לו לעני דאיהו צדיק, ולשכינתא דאיהו ענייה בגלותא. כד ייתי ליליא
 דאיהי גלותא. במה ישכב (דף קמ"ב פ"ב) שכינתא. דודאי שמשא דאיהו קביה לא נהיר לה בגלותא
 דאיהי ליליא ואשתארת בחשוכא. ובגיד צריכין ישראל לאנהרא לה בגלותא באור ונר דאיהו
 תורה ומצוה, אור נשמתא. ניר נפשא רוחא דאינון סימן ניר. בתי דתפלי למשכב בהו
 שכינתא בגלותא. וכסריא דציצית לאתעטפא ביה במשכבה. ובגין דא אי בר נש לא אנח
 תפלין וציצית במה ישכב איהי בגלותא. עלה אתמר (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל (י) ביום
 רעה ימלטוהו יי. ובזכות פקודין אלין, ירתין בני נשא תלת קטריין דאינון נשמתא ורוחא
 ונפשא, ובהו צריך למקרי לישראל עלאה דינחית לאנהרא בשכינתא בנהורא דפורקנא דאיהו
 שמש צדקה ומרפא בכנפיה, לישראל דאינון בני מרעא בגלותא. דצדקה איהי שכינתא עלאה
 עלה אתמר (איכה ג) מי ירפא לך. ואיהי כ"ה כ"ה אתון דקיש ערבית ושחרית. וביה נחתא
 לישראל למפרק שכינתא. אבל בימינו אוקים לה ורחם עלה הה"ד (ישעיה ג) ובחסד עולם
 רחמתין. (א) ובגין דא נשמתא ורוחא ונפשא אינון משכבא (ניא משכבא) דשכינתא בגלותא.
 ועלייהו אתמר (דברים כד) ושכב בשלמתו וברכך. ובגין פקודין אלין שריא שכינתא על בר נש,
 ועל נשמתא אתמר (יב) (מסכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיד. דלא תדור אם לא תשלם
 הה"ד (משלי כב) אם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיד ואשתארו רוח ונפש יתומים.
 ואם נשמתא עברת על פקודי אוריית' ואנחת חובין בגופא, דין איהו ליפרע מנכסי יתומים
 בפקודין דעשה דאשתאר לון מנשמתא, דבגין חובין נטלין בחייביא משכונא דאיהי נשמתא.
 דא איהו (שמות כב) אם חבל תחבל שלמת רעך, ואי אית ליה חובין ואית ליה זכוון אתפרעו
 חובין בזכוון, ואתמר יצא שכרו בהפסדו, מיד חזרין ליה לגופא קדם דייתי שמשא. דא איהו
 עד בא השמש תשיבנו לו. דכד נאים בר נש נשמתא סלקא מניה ולא נחתת בגופא עד
 דפרעת כל חובין דעבד בר נש בההוא יומא, ובגיד ממשכן לה ההוא ב"ד דלעילא בגין
 דמקטרג סליק אבתרהא למתבע מינה דינא בארבע מיתות ב"ד. תרין דאתמר לעיל. ותרין
 דאינון שריין על אינון דמגלין עריין דאורייתא. זכאה איהו מאן דנטיר לה בכל יומא.
 ובזמנא דחובין אינון רברבין ומלוה בר נש חובין על משכונא. אבד משכונא דאיהי
 נשמתא ולא חזרת לגביה. וכלא איהו בדין. דדן לה גבורה דאיהו ב"ד רברבא בכל ליליא
 בתרין עשר שעתין ובשבעין ותרין רגעין כחשבן חסיד דאתמר ביה (ישעיה טו) והוכן בחסד
 כסא, ורזא דמלה (איוב ז) ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. ואית חובין דאינון בستر ולא
 יכלין לאסהדא בהון מלאכין דאזלין עם נשמתא דאתמר בה (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך.
 הא שכינת' שהיזת עליהו הה"ד (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים, בגין דשכינתא על רישיה,
 דאתמר בה דע מה למעלה ממך עין ראוה ואזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים, ולזמנין
 נשמתא לא הות מודה בחובין דתבע עליה יצר הרע וחשיד יצר הרע בהאי, (ניא ולימנין
 נשמתא לא חבת וחשיד יצר הרע בהאי) ואזלין לגבי ב"ד דדן עליהו דין הנשבעים. אומיאת
 נשמתא עליהו ואתפטרות. ואם לאו פרעת. ואית חובין דאתמר בהון (איוב לו) וביד כל אדם
 יחתום. ומראין לה חתימת ידוהא. ואית חובין דאינון על תנאי דאתני עליה לפרעא לון בהאי
 עלמא דחובין דיליה באנתריה דלא יגבה לון תובע אלא באנתריה. האלין אינון חובין דעשרין
 שנין. ואית חובין לתתא דאוקמוהו קדמאין דעד עשרין שנין (דף קמ"ג פ"א) מענישין לתתא ולא
 לעילא, ואית חובין דמענישין לעילא ותבעין לון לעילא ב"ד רברבא. ובגנייהו ממשכנין
 נשמתא לעילא ולא מניחין לה לנתתא לתתא, אבל בחובין דמענישין עליהו לתתא לא

מענישין לה לעילא ולא מעכבי לה תמן. ואית חובין דנשמתא דגבין מנייהו בכל אתר כגון ומקלל אביו ואמו דאתמר ביה מות יומת מביד דלעילא ומביד דלתתא. דאתדנת בתרין דינין. ובגין חובא דא בכל אתר דאשכחין לה לעילא גבין מינה. ולית פקודא דלית לה (נ"א דלא אית לה) רשו לאגנא עלהא. דאית חובין דדינין לה בדינים חמורים לנשמתא, וייתי מצוה דאיהי מטרוניתא כגון מצות תפלין ואגינת עליה ופרישת גדפהא עלה ולית רשו למקטרג לקרבא תמן. ואית חובין דמטרוניתא לית לה רשו לאגנא הה"ד (שמות כא) מעם מזבחי תקחנו למות. אבל פקודין אית דאינון שפחות מאלין פקודין דאינון על מנת לקבל פרס אע"ב דייתון לאגנא עלה, נטלי לון מקטרגין תחות רשותייהו, (נ"א נפקין לה מקטרגין מרשותייהו). ואית חובין אחרנין דאתקריאו חלוקי דינין על חובין דחולקין בהון מנהון מטה כלפי חסד, ודינין לה לנשמתא בממון דאיהו דיני ממונות. ואית אחרנין דחולקין עלייהו ואינון נוטין כלפי חובה למידן לה בדיני נפשות. אם זכוח מתגברין על חובין דנין לה בדיני ממונות וגבין מזכוח דאינון גמילות חסדים דיליה. ואם חובין מתגברין דינין לה בדיני נפשות מסטרא דגבורה וגבין בה נפש ורוח. ולעילא לית משוא פנים בין זכאה לחייבא, וכן צריך להשוחות לתתא גבי דינא זכאה עם חייבא מסטרא דאמת עמודא דאמצעיתא. ולא יהא דינא רשאי למעבד משוא פנים לחד מנייהו בדינא, דבדינא דלעילא אתמר ביה לא ישא פנים ולא יקח שחד. ווי ליה לדינא לתתא דאשתני מדינא דלעילא. דאכחיש עובדא דבראשית ולא יימא דא מהימנא מדא. דכמה דאיהו לתתא שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך לדינא גופין. הכי אית לעילא שופטים ושוטרים לדינא נשמתא. ולא יוקיר לדא יתיר מדא. אלא תרוייהו בהשוואה בדינא. ואינון צריכין למשמע קדם דינא. ולא ימללון עד דשאל לון דינא ויהיב לון רשו למללא. ויהון קדמיה בדחילו בגין דשכינתא שריא עלייהו. ומאן דתבע קשוט כאלו מקיים על עלמא דיין אמת. (ס"א דין אמת) וכ"ש מאן דדן דין אמת כאלו מקיים (תהלים פ"ה אמת מארץ תצמת. ווי ליה למאן דאוקים שקרא ואפיל אמת דגרים (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה. ומאן גרים דא. דינא דלא דן דין אמת. ובודאי דיין דדן דין אמת כאלו הוא אפיק לשכינתא ולישראל מגלותא ואוקים לון מארעא. קם רבי שמעון על רגליו. וסליק ידוי לגבי עילא. ושבח למארי עלמא. ואמר רבון עלמא עביד בגין שכינתא דאיהי בגלותא. ואם איהי באומאה [הא בעלה יכל למעבד התרה. ואם איהו נדר או נשבע דתהא בגלותא עד זמנא ידיעא ואיהו ב"ה דאינון חכמה ובינה ואיהו אתחרט הא תלת בני נשא יכלין למפתח ליה. ואינון תלת אבהן לעילא לקבלייהו. ואם נדר או נשבע ו' דאיהו בן י"ה ואתחרט. הא ארא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה. הה"ד ה' צבאות יעץ ומי יפר. ואם לא תתחרט. אנא בעינא כר] הא אבא ואמא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה הה"ד (ישעיה יב) י"י צבאות יעץ ומי י' יפר. אם התלמיד אומי. הרב יכל למעבד התרה. ואם נדר או נשבע. בן דאיהו ו' דלא יפרוק לה, אלא דתהי בגלותא עד זמנא ידיעא ונדר או שבועה איהו ב"ה דאינון חכמה ובינה ואיהו אתחרט. הא תלת בני נשא יכלין למפטר ליה. ואינון תלת אבהן לעילא לקבלייהו. ואם לא תתחרט. אנא בעינא מינך ומכל אינון דמתיבתא דלעילא ותתא. דתעביד בגין רעיא מהימנא דלא זז משכינתא בכל אתר. ואיהו עאל שלם בינך ובינה זמנין (דף קמ"ג ע"ב) סגיאין. ומסר גרמיה למיתה בגינה ובגין בנהא הה"ד (שמות לד) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ואם הוא נדר מסטרא דאבא ואמא ולא בעי. אנא סליק לגבי ההו דאתמר ביה (דברים טז) כי יפלא ממך דבר יד' דאתמר ביה במופלא ממך אל תדרוש דיפטור נדר. ואע"ג דשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה כנדה. דאיהו יפריש בין דם לדם ואתפתח מקורא דילה לדכאה לה במים דאורייתא מים חיים דלא פסקין. ואפריש מינה דם נדה דאיהי ליליית דלא אתקריבת בהדה. דאיהי חובא דנשמתא דסאיבת לה. ולית לה רשו לסלקא נשמתא לגבי

לגבי בעלה לההוא אתר דאתייהבת מתמן. ואתדנת בין דין לדין. בין דיני נפשות לדיני ממונות. דאית מאן דפרע בממוניה. ואית מאן דפרע בנפשיה. ובין נגע לנגע כמה דאוקמוהו איכה ישבה בדד דאיהי חשיבא שכינתא בגלותא כמצורע דאתמר ביה (ויקרא יג) בדד ישב מחוץ למחנה. מחוץ ודאי. דא גלותא דאיהי לבר מארעא דישראל דאיהי מותבא דאת ה'. ואי מקורא לא יכיל למפתח עד דיפתח ליה ההוא דסגיר ליה. אנא מפייסנא ליה בגין יוד קא ואו קא. דאיהו יחודא דיחודיה תמן. ובגין לבושין דאתלבש. מיד אתפתחת מקורא ואתדכיאת שכינתא. ורזא דמלה מקוה ישראל מושיעו בעת צרה. מושיעו ודאי. ההוא דמקורא דמקוה בידיה.

(זהו תיקון כ"ז) תקונא שתיתאה ליום ט"ל יום הקדוש

בראשית, תמן תרי אש, ואלין אינון תרין אשין דאינון בורא מאורי האש, ועלייהו אתמר סמכוני באשיות בתרי אשות. ואמאי אמר בהון סמכוני. אלא בליל שבת נשמה יתירה קא נחתא לסמכא שכינתא תתאה בגלותא דאתמר בה נפלה ולא תוסיף קום. וכד אתא מוצאי שבת אסתלקת נשמתא יתירתא דבה וינפש. וינפש מיד דאיהי אסתלקת וינפש דלית מאן דסמך לה. בההוא זמנא איהי אמרת לישראל סמכוני באשיות דאינון מאורי האש. ומאי ניהו תרי תורות, דאינון חצובות מאש דאיהי אלקים מדת הגבורה. ומאי ניהו. למודי יי. תרין שפון דאקרן להבות (נ"א דאוקדון בלהבות) אש. ואינון תרין תפוחין דמנהון רוחא דמשיחא נפיק דאתמר ביה (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי. לבת מלך דהות בבי מרעא מרחימו דבעלה דאול בעלה. איהי נפלת למשכבא. צוחת ואמרת סמכוני באשיות הא איהי בבי מרעא. היא אומרת רפדוני. במאי. בתפוחים דמתרבים בעצי היער. ואלין אינון עצי בשמים. קם סבא (תליתאה) ואמר ר' הא אנן בעצי בשמים מבדילין והכא איהי לא אמרת אלא בתפוחים. אלא אנן מברכין על עצי בשמים בגין דאתמר בהון וריח אפך כתפוחים. ולא עוד אלא כל מיני בשמים אינון טבאן לברכא עלייהו, ואנן דעבדין בהדס. בגין דאית ביה תלת עלין דאתקריאו תלת הדסים דרמיון לתלת אבהן. אבל תרין נוקבין דחוטמא אינון לקבל תרין תפוחין דאינון תרי נביאי קשוס די בהון עתיד לאפקא רוחא דקודשא דאיהו רעיא מהימנ' דלעיל'. א) דביה אתישב' נפשא דילה. ובגיד איהי אמרת רפדוני בתפוחי' כי תולת אהב' אני, (דף קמ"ד ע"א) בליליא דשבת אתמר קמתי אני לפתוח לדודי בשבת. וכד נפיק שבת אתמר ודודי חמק עבר. ובההוא זמנא בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני. עד דאומינא דבזמנא דייתי זמנא אחרא דאוחיד [אוחיד] בידיה ולא אשבקיניה למיזל כמה דאתמר אחזתיו ולא ארפנו, עד שהבאתיו אל בית אמי דא בי מקדשא דלעילא. ואל חדר הורתי דא בי מקדשא דלתתא. ובזמנא דאחיד בידיה בפורקנא בתרייתא לא יהא לי כזמנין אחרין. דבכל פורקנא ופורקנא הוה אתי ולבתר הוה פרח מנאי. אבל בפורקנא בתרייתא אנא אחיד ביה וקשיר ליה בכמה קשירין דרחימו דלא יוז מנאי לעלם ולעלמי עלמין. דבכל גלותא וגלותא הוה אזיל מנאי והוינא שאיל עליה לכל עובר ושנ [עד דהוה אתי לגבאי] ההי' כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי. וזמנין לא הינא אשכח מאן דיימא לי מדי מניה, והוינא אומי בגיניה לכל בני קרתא ההי' השבעתי אתכם בנות ירושלם אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני. וכמה זמנין על משכבי בלילות דאינון גליות בקשתי את שאהבה נפשי ולא הוה מאן דיימא לי עד דאיהו הוה אתי, [יייתי], וכען בפורקנא (נ"א בגלותא) בתרייתא [וכען בגלותא בתראה] ברח דודי בכעסא סגיא, ושאינא בגיניה ולא אשכחנא מאן דיימא לי מדי. ובגיד אנא אומינא דבזמנא דייתי ואחידנא בידי דלא יוז מנאי, ואנא אחזתיו ולא ארפנו. אחזתיו בקשורא דתפלין די, ולא ארפנו בתפלין דרישא. תיח דודהא כד ייתי לגבה, יימא לגבי תרין משיחין נשכימה לכרמים דאינון

דאינון ישראל, די בהון אתמר (ישעיה ה) כי כרם יי צבאות בית ישראל. נראה הפרחה הגפן דאיהי שכינת' בהון. הנצו הרמונים אלין אינון דמליין מצות כרמון. קם ר' שמעון ואמר סבא סבא, נשכימה לכרמים, הא אית כרמים דלאו אינון ישראל, בגין דא שמוני (ס"א כגון דשמוני) נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי. ואינון ערבוכי דערב רב דאינון מעורבין בהון בישראל בגלותא. ובגין דא כד ייתי קביה לגבי שכינתא, איהו יימא לגבה נשכימה לכרמים נראה אם פרוחה הגפן בהון דאתמר בה כי כרם יי צבאות בית ישראל, הנצו הרמונים אלין ודאי אינון דמליין מצות כרמונים. שם אתן את דודי לך אלין דאינון רחימין דילך תמן יהיבנא לון לך. (שי"ש ב) כי הנגה הסתו עבר שולטנו דשאר ממנו עמין. הגשם חלף הלך לו שלטנותא דערב רב. בההוא זמנא יימא לגבה שובי שובי השולמית, בתרי בתים דאינון בית ראשון ובית שני לתתא. שובי שובי בבית ראשון ושני לעילא, ונחזה בך. ד"א שובי שובי ארבע זמנין, בארבע אתון דילה דאינון אדני, ונחזה בך בארבע אתון דיליה דאינון יקוק. אמר קביה לגבי ישראל ארבע זמנין שובי בשכינתא בתיובתא. ונחזה בך בארבע כוסות דפורקנא דאינון בפסח דחייבין ביה ישראל למשתי ארבע כוסות כגונא דארבע גאולות. שובי שובי בארבע יחודין [ס"א יסודין] דילך, ונחזה בך בארבע חיות, ונחזה בך בשמיא וארעא ומיד (דח"י טז) ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יי מלך. בההוא זמנא הנצנים נראו בארץ אלין אבהן, זכון דלהון אתגליאן על שכינתא דאיהי ארץ החיים ועל בנהא דאתמר בהון (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ. עתהזמיר הגיע, אז ישיר משה ובני ישראל. וקול התור נשמע בארצנו. (ישעיה נב) קול צופיך נשאו קול יחדיו ירננו כי עין בעין יראו בשוב יי ציון. בההוא זמנא קביה משבח לה, הה"ד ראשך עליך ככרמל דא תפלין [דף קמ"ד ע"ב] דרישא. ורצועין תליין מכאן ומכאן כזמורות דאינון ככרמל דתליין מגפן. ודלת ראשך כארגמן דא תפלה דיד. מה דהוה דלת בגלותא ענייה הה"ד תפלה לעני כי יעטוף. תהא לבושא כארגמן דאיהו סוד איזריאל ר"פאל ג'בריאל מ"כאל ג'זריאל. מלך אסור ברהטים דא קביה יקוק. דיהא אסור בארבע בתים דילה דאינון אד' ארבע רהטי מוחא, דיהא אסור ברהטים כגונא דא יאקדונקיי, כי שמך בך ובך שמך, ודא איהו סוד אמן מן ארגמן. ד"א ראשך עליך ככרמל דא ראש דברך אמת, דלת ראשך כארגמן דא שכינתא. מלך דא אברהם. אסור דא יצחק בעקדה בקשרא דתפלין דדרועא שמאלא. ברהטים ב) דא יעקב בארבע רהטי מוחא דתפלין דרישא דאתמר (בראשית ל) ברהטים בשקתות המים. קם ר' שמעון ואמר אתכנשו חיילין קדישין עלאין ותתאיין למחמי בקשוטה דכלה, דהא חופה מתתקני לגבה וחתן קא נטיל לה תמן. פתח ואמר אליהו אליהו, נחית הכא אנת וחיילין דנשמתהון דצדיקייא דמתיבתא עלאה ותתאה לקשטא כללה. ג) מיד הא נחית אליהו בכמה חיילין דמלאכין וכמה נשמתיין. פתח ד) ואמר ראשך עליך ככרמל. כלה כמה מתתקני ראשך בתפלין דאיהו (נ"א דאינון) פאר על ראשך דעליהו אתמר ה) פאוך חבוש עליך. ורצועין תליין מהאי סטרא ומהאי סטרא. מה דהוה תלתלים שחורות כעורב, הא אינון ירוקין ככרמל. כעלין ירוקין דאינון בגפנין ככרמל. ומה דהוה בגלותא דלת, תפלה לעני, ודא תפלה דיד דבה היא [הות] מתעטפא עני בגלותא (ס"א בצלותא) הה"ד תפלה לעני כי יעטף. כען אתמר בך ודלת ראשך כארגמן. מלך אסור ברהטים. אלין ארבע רהטי מוחא ארבע בתי דתפלין דאינון אקיק. וכן ביד. אקיק כחושבן חד ועשרין אזכרות דתפלין דרישא, וכ"א אזכרות דתפלין דיד וסליקו לחושבן אקיק. אקיק הוא מלך אסור ברהטי, אשרי אקיק ואיהו רא"ש. יקוק קרינן ליה אסור בכלהו אזכרות, ד"א ראשך עליך ככרמל, רישא דילך כלה על כלהו חיילין סלקא. על ששים המה מלכות דאינון שתין סודי משנה [דאינון שתין מסכתין] וסלקין לשית מאו ולששים רבוא. ושמונים פלגשים דהוי תמנין ספרי

דאגדתא, ועלמות אין מספר, אינון הלכות דלית לון מספר וחושבן, דאינון נימין דשערין דכלה דלית לון חושבנ'. ואנת כלה סליקת על כלהו הה"ד (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. ד"א ראשך עליך ככרמל. שער א דילך כמה איהו מתחקנא בתלת עשר תקונין. דאינון תרי עשר מזלות וסיהרא תלת עשר. ונימין דילך אינון כוכביא ומזלי דלית לון חושבן. ודלת ראשך אנת (הוא) דהוית סיהר' עניה תחות כלהו כוכביא. מהדקא בין רגלין. הה"ד (רות ג) ותגל מרגלותיו ותשכב. כען הא אנת רישא לכלהו. כארגמן דאיהו אמן יאקדונקיי אנת אדני. מלך דאיהו יקוק אסור ברהטים דילך. ארגמן איזריאל רפאל גבריאל מייכאל גיוריאל חיילין קדישין, שמעו. כד חתן דאיהו שמשא ייתי לאנהרא לסיהרא איהי אתקשטת בשערהא דילה. מתחקנא בתלת עשר (ג"א בתריסר דקנין (ס"א דרגין) (תקונין) דאינון תריסר מזלות. שמשא (ג"ל וסיהרא) [תריסר מזלות וסיהרא, שמשא], הוא כחתן יוצא מחופתו. ואיהו ישיש כגבור לרוץ ארחין ברקיעא. ישיש [יצין] לגבה ודאי, הה"ד משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים לאסתכלא לגבה ברקיעא, (דף קמ"ה ע"א) דאיהו (ס"א דא איהו) ישיש [לאסתכלא לגבה ברקיע, ודא יצין] מאי כגבור. מה גבורה עביד בהאי. אלא תרין עשר משקופין אית ברקיע וכלהו חיילין מקטרגין לגביהו נטורי תרעין. שמשא מתעטרא באתון דתפלין דאיהו שם יקוק. ואתלבש בגבורה, הה"ד יקוק כגבור יצא (ודא איהו ישיש) כגבור לרוץ ארת. ובקע חלונות כלהו דרקיע ועביד תרין עשר ארחין כמה דעבד משה על ימא, ודא איהו לרוץ ארת. ובגין דנטיל בקדמיתא מגבורה. שמשא נפיק סומקא. לבתר אתלבש בחסד (דאיהו חוור, וביה אשתכך רוגזיה דשמשא. ירוק הוה מסטרא דעמודא דאמצעינא. וכד אתלבש (ג"א אתלבן) בחסד בנהורא חוורא, מניה יחא נהיר (ד) לסיהרא. מקצה השמים מוצאו דא עמודא דאמצעינא. קצה דילה [דיליה], צדיק. ותקופתו על קצותם תרי סמכי קשוט. ובהון אין נסתר מחמתו. דא שכינתא עלאה (ה) דאיהי חמה. מן תמן יצטבע [נצבע] בגוון ירוק דאיהו רחמי. בההוא זמנא מסתכלין שמשא וסיהרא כחדא. ואין נסתר מחמתו דאיהי חופה דילה. ובההוא זמנא נטלת היא מתלת גוונין. לאתפארא קדמיה בתלת גוונין דעינא. דאינון חוור סומק ירוק. ובההוא זמנא איהו ימא לגבה הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבוני, מוקדין לי בשלהובין דרחימו דילך. ובוצינא קדישא, תרין עינין אנון תרין לוחין יקירין דאורייתא דאתמר בהון לחת אבן כתובים באצבע אליקים כתובים משני עבריהם. ומרקמאן מתרין עשר גוונין מהאי סטרא. ומתרין עשר גוונין מהאי סטרא. דאינון ארבעה ועשרין סטרין [ספריין]. ועלייהו אתמר (שמות לב) מזה ומזה הם כתובים. זיה וזיה תרין זמנין, ארבעה ועשרים ספרים. ואינון תרין עשר אנפין ותרי עשר גדפין דחיזון, הה"ד לפני אריה אל הימין לארבעתם גוון חוור דעינא. לפני שור מהשמאל לארבעתם גוון סומק דעינא. לפני נשר לארבעתם אינון גוון ירוק דעינא. דאתמר וארבעה פנים לאחד וגר. וד' כנפים וגר הא ארבעה ועשרים. גדפין אינון כנפי עינא, ועלייהו אתמר מזה ומזה הם כתובים. וחיזון בהון כתיב (ישעיה י) וקרא זה אל זה ואמר קק' יי צבאות מלא כל הארץ כבודו. זה אל זה ודאי כגווי דלוחין דאורייתא (ט) דאתמר בהון (שמות לב) כתובי משני עבריהם מזה ומזה הם כתובים לחות אבן כתובים וגר אבן, מאי אבן, דא אבן השתייה שממנה הושתת העולם. היא בת עינא. עלה אתמר (זכריה ב) על אבן אחת שבעה עינים. ואינון שבעה גלדי עינא. ועלייהו אתמר (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך ודא מלכותא קדישא דאתמר בה אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה. מאן אינון הבונים, אלין אינון מארי מתניתין דאינון בנאן בנינין דעלמא, ופוסקי הלכות דמאסו בה בגלותא. אתמר בה היתה לראש פנה, בגין דאיהי הלכה למשה מסיני. קבלה למשה. ומה דהות בת עינא אוכמא. מינה ובה יחא קביה נהיר עלמא בגין דאיהו נהיר בה. ועינין דנהרין באורייתא, עלייהו אתמר עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו. וצריך בר נש לאתעסק' בהון תדיר ערב ובקר וצהרי תמיד בגין

בגין לאסתכלא בה קביה בעיניו, הה"ד (דברים יא) תמיד עיני יי' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. ואוליפנא תמיד מתמיד. תמיד דערב ובקר מתמיד (ס"א לתמיד) דתמיד עיני יי' אלקיך בה. והא תמיד דערב ובקר דק"ש איהו. אלא מכאן אוליפנא דמאן דקרי ק"ש יא) ערב ובקר בכל יום תמיד כאלו קיים והגית בו יומם ולילה באורייתא. הה"ד לא ימוש ספר התורה הזה מפיד והגית בו יומם ולילה. וספר תורה (דף קמ"ה ע"ב) איהו עין. תרי כנפי עינא תרי לוחי. ועלייהו אתמר תמיד עיני יי' אלקיך בה מראשית השנה. ומאי בה. בבת עין דאיהי שכינתא, וכנפי יב) עינא עלייהו אתמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, תלת גוונים כלל ופרט וכלל. ואינן אהיה אשר אהיה דאינן כלל בכל אורייתא. אהיה כלל, אשר פרט. אהיה כלל. קריצין דעל עינין עלייהו אתמר (ש"ה"ש ד) תלתלים שחורות כעורב. ואינן תלי תלים. מצחא דעל עינין, בה ציץ נזר הקדש מרוקם בגוונים וצירין דבי מקדשא דלעילא, וצירין דילה שרטוטין בפותיא ובאורכא. מנהון דקייקין מנהון רברבין. ועלייהו אתמר במקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר אינו רשאי להאריך, להאריך מסטרא דו, לקצר מסטרא ד, אַנפוי דמטרוניתא, אינן מ"ט אנפין טהור, גהרין כשושנה חזור וסומק. נטלין מימינא ושמאלא. גוון חזור בליבון דענוה. [גוון] סומק בבשת דדחילו. ירא בשת, כד אתחזרו ירוקין הא חתן דילה אסתלק לגבי חמה ג) דאיהי אימא עלאה. ומאלין תלת גוונים דאנפין תליין שבעין ותריין אנפין כחושבן חס"ד. ובהון ריזו אתון כחושבן גבור"ה. ודא איהו רזא דויעבר יי'. רזא דעיבור, גהיר בהון לגבי כלה בארבע אנפין הה"ד וארבעה פנים לאחת. ועמודא דאמצעיתא איהו ואיו עיבור השנה דאית בה תלת עשר ירחין. ואנון (נ"א ואיהי) בראשי תיבין ר"הו אנ"י ר"הו, וביה איהו (אשה) (נ"א איש) ואיהי) אשה עוברת. סוד העבור יסוד. דאיהו יסוד טפה דמינה אתעביד עבור דאיהו וא"ו, דהא וא"ו בלא טפה לית לה עבור. ודא איהו מוחא דתמן חכמה. וא"ו איהו חוטמא מתתקנא באנפין. עלייהו אתמר ויצר יי' אלקים. ונהרין בחזור וסומק. וחוטמא דאזלא בארץ מישר איהי חותם אמת. ואם לאו איהי בארץ קשוט לאו איהי חותמא דגושפנקא דמלכא. ובג"ד ציורא דמטרוניתא דיוקנא דילה דחוטמא מתתקנא באנפין ובארץ מישר על אנפין, ותריין נוקבין דחוטמא תרי נביאי קשוט. פומא ברתא דמלכא. ובה לשון למודים דאיהו צדיק. ועלה (נ"א ועלייהו) אתמר (ש"ה"ש ד) כחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה באורייתא. פומא כללא דכלא. מינה קול ודבור דאינן ר"ק, מינה הבל דאיהי ה'. פומא דקיקא סתימא באות י', מתתקנא בשמא דיי'. ובג"ד כחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה. צוארך כמגדל השן דא ירושלים, עלה אתמר כמגדל דוד צוארך. תכשיטין דילה כהנים לויים ישראלים. בנוי לתלפיות, דא צדיק דאיהו תל שהכל פונים בו. פנות דילה תרין נביאי קשוט. דשכינתא ודאי איהי ירושלם. תכשיטין דילה תלת אבהן. חרוזין דילה תרי סמכי קשוט. ד"א צוארך דא אורייתא. תכשיטין דילה רמ"ח פקודין דילה. חרוזין וקמיעין דילה אינן ממנן על שס"ה לא תעשה דנטרין לה בהון. וכד אסתלק צואר בתכשיטין דילה לגבי חתן כמה ריחין טבין סלקין בה. הה"ד מי זאת עולה מן המדבר, דא טורא דסיני דאיהו צואר עלמא. מקטרת מר, דא קביה דאתמר ביה אלך לי אל הר המור. יי' ולבונה, דא סיהרא קדישא, עלה אתמר ואל גבעת הלבונה. מכל אבקת רוכל, דא צדיק דאיהו כל כליל ככלא. ד"א צוארך דא אורייתא דבע"פ הלכה למשה מסיני, מקוטרת מור. אמר מר. ס) ולבונה לבון ההלכה. מכל אבק רוכל, דא צדיק דאית ביה מכל מינים, ודא גהיר לה לאורי" דבע"פ (מיד) (דף קמ"ז ע"א) דאיהי מתקשטא בכל מיני תכשיטין ירושלם דאיהו צואר עלמא. קביה אסתור לה, הה"ד (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יי' חומת אש סביב. ואיהו מחבק לה בתרין דרועין הה"ד (ש"ה"ש ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. וידין דמטרוניתא. כלה קדישא. אינן רשימין כלהו בשמא דיקוק, כגונא דא (אמר המניה הלשון מטטה ובל שחלוש ס) בכ"י י'. בחמש אנבען ה'. בדודא

דילה ו'. בכתף דילה ה'. בכף דילה מצורירין כמה שרטוטין כענפין דאילנא דחיי לרשמא ביה דאיהו עץ החיים, הה"ד עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר. מימינא דליה אתייהבת אורייתא דבכתב. משמאלא דליה אורייתא דבע"פ. ובאן אתייהבו, בתרין לוחין דאתמר בהון (ט) שני שדיך כשני עפרים תאמי צביה. ועוד ו' איהו אורייתא דבכתב דאתייהבת בתרין דרועין דאינון שית פרקין. ובאן אתייהבת בתרין לוחין דאינון שני שדיך. ואינון ו' (ח) (ובהון צורת ז') ובהון צר הה"ד ויצר ואינון תרין בתולין (ז) דעולימתא דאיהי אורייתא דבע"פ דאתמר בהון (שמות לב) וישבר אתם תחת ההר. חתן דילה ההוא אמר (דברים כב) לא נמצאו בתולים לנערה וענשו אותו מאה כסף. אלין מאה ברכאן. ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה בגלותא כל ימיו. שבחא דגופא, זאת קומתך דמתה לתמר. ומאן דידע שעור קומה דילה איהו ירית עלמא דאתי. דאיהו ו' דאתמר ביה (ירמיה יז) מקוה ישראל יקוק. מקוה דאיהו קומה דילה, שעור דילה. שעור קומה דא צדיק דאתמר ביה (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח. ועלה אתמר דמתה לתמר, דאתמר בה ויבאו אלימה ושם שתיים עשרה עינות מים (ט) ושבעים תמרים, (שמות טז) י"ב עינות, אלין אינון תרין עשר פרקין, דאינון שית בתרין דרועין, ושית בתרין שוקין. הה"ד ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש. מאי בתרשיש, בתרי שש. כ בתרין דרועין שית פרקין. וכן שית אחרנין בתרין שוקין. שוקיו עמודי שש. אלין אינון י"ב עינות מים, שבעים תמרים, די בהון צדיק כתמר יפרח. הא אינון חמש אצבען. ובהון תליסר (כא) פרקין אינון חיי. וכן חיי ביד ימין תלתין ושית. וכן חיי חיי בתרין רגלין, הא ע"ב. (אמר המגיד תימה כי הפרקין ארכסר ואיד אמר תליסר) שבעין דלהון שבעין תמרין. תרין צדיקי כתמר יפרחו בהו. ובהון כתיב מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, נעלים דילה, נעילת החג ונעילת הפסת. ולא צריך לאתחזאה קדם נעלים דחול דאינון שאור וחמץ. ועלייהו אמר למשה של נעליך מעל רגליך. דתרומה וחולין כגוזא דא. לא צריך לאתערבא תרומה בקדש, וכן מלאכה דחול לא צריך לאתחזאה קדם מלאכה דקדש דאיהו מלאכת הכהנים. וכן אש דחול לא צריך לאתחזאה בשבת קדם אש דקדש. דכלהו חול ואחרנין קדש. ובג"ד מני המבדיל בין קדש לחול, הא ציון דאיהי שכינתא נפקא בכל קשוטין דילה וכל עלמא מורין לה באצבע הה"ד (ישעיה לג) חזה ציון קרית מועדנו וחתן נפיק מעוטר לגבה. וכל עלמא אמרי צאינה וראנה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו, ביום חתונתו וביום שמחת לבו. חתונתו שכינתא עלאה. שמחת לבו שכינתא תתאה. יום דתרוייהו עמודא דאמצעית'. בוצינא קדישא, הא כלה מתקשטא לגבי בעלה דאיהו יקוק ברא דמלכא.

(דף קמ"ז ע"ב)

תקונא שביעאה

(זהו תיקון כ"ו)

דא איהו בראשית ברא אלקים. בראשית אבא ואימא. יקוק אליקנו, ברא יקוק, ברא דאבא ואימא. אלקים ברתא. [ואינון אריא דילן] ועלייהו אתמר (ויקרא ט) איש אמו ואביו תיראו. כבד את אביך ואת אמך, אביך דא קביה, אמך דא שכינתא, דחילו דילה בפקודין ולא תעשה. אוקירו דילה בפקודין דעשה. וכל אינון דמקימי פקודי דעשה. עלייהו אתמר (שמואל ב) כי מכבדי אכבד. ואינון דעברין על לא תעשה עלייהו אתמר ובזי יקלו, אמר בוצינא קדישא רבי רבי, ומה הוא אוקירו ובזיון לקביה בפקודין דעשה ולא תעשה. אלא בודאי כד שכינתא איהי בגלותא כל מאן (א) דעביד מצוה לאקמא לה מן גלותא כאלו אוקיר לקביה. למלכא. דהוה ליה קטטה עם מטרונית', וארמי לה מן היכליה, ואיהי אזלת לגבי שכינתא, והלא כל מאן דמקבל לה בביתיה ואוקיר לה (דאי אוקיר למלכא) ואעיל שלם בינגא ובין בעלה. הלא כל יקרא דעביד לה. למלכא עביד, דאם מלכא כעס עלה זמנא חזא או תרין יהא ליה שלם עמה ויחזיר לה לביתיה. ואיהו שאיל לה מאן אוקיר לך או מאן חלל

זלזל בך. או אם תריך לה למלכותא אחרא. כגוונא דא קביה תריך לה לשכינתא וארמי לה מביתיה הה"ד ובפשעיכם שלחה אמכם. והלא כל מאן דאוקיר לה בגלותא לקביה אוקיר. או מאן דמזלזל בה. לקביה מזלזל, ובגין דא כי מכבדי אכבד ובחי יקלו, דאף על גב דקביה זבין לה בחובין דבגהא בגלותא רביעאה. איהו נטיר לה ואיהו יפרוק לה. ורזא דמלה (שמות כא) וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. אלא תיפוק בת חורין. בגין דבגלותא קדמאה, דלא הוה לה [לא הוה יהיב לה] בעלה דאיהו אורייתא חירו דילה, לא נפקת לה בת חורין. ונפקת בחפזון כעבדא דברח מרבזניה ולא אית לה שטר חירו. אבל בפורקנא בתרייתא דאית לה בעלה דאיהו בן חורין, לא תצא בחפזון ולא תצא כעבדין דאתמר בהון עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תיפוק בת חורין. ובגין דא כי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. ומיל דאורייתא איהו חירות. הה"ד (שם לב) והמכתב מכתב אלקים חרות על הלחח. ואיהו יהא לה בפורקנא בתרייתא חרות ממלאך המות דלא ימות משיח בן אפרים. חרות משעבוד מלכיות דלא יתעבדון בה ובבגהא לעלם. ויהא לה חירו ולבגהא מכל מרעין בישין דעלמא דאינון ערב רב. וישאל דאינון מסטרא דההוא נער או מכרטיא קדישא, אעיג דהו מחייבין בכמה חובין. כמה דאמרין אין בן דוד בא עד שיהיה דור שכלו זכאי או כלו חייב, אתמר בהון (שם כא) אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה ועכ"ד והפדה בגלותא. ולא ימשול למוכרה בגלותא. בבגדו בה. בגין דבגדו בעי. ועוד כי ימכור איש את בתו לאמה. דא נשמתא קדישא. דמכר לה בגופא דאיהו אמה דילה. ואתמר (משלי ל) ושפחה כי תירש גבירתה. כד תיפוק מגופא לא תצא כצאת העבדים. דאינון נפשות דאינון משותפין עם גופא תתאה. דהנאה דלהון לאו איהי לעלמא דאתי לאשתדלא באורייתא דאיהו חירו ממלאך המות. אלא לירתא לעלמא דין. ובג"ד נשמתא דאיהי אשתדלא באוריית', לא תצא כצאת העבדי' מגופא בדוחקא כנשמתא דעם הארץ דאיהי עבד, אלא תיפוק בת חורין ממלאך ממות :

תקונא תמינאה ליום כפור

(זהו תיקון כ"ח)

(דף קמ"ז ע"א)

בראשית דא באר (נ"א בא"ר שי"ח) ואינון תרין. חד (במדבר כא) באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם. [בראשית תמן באר, ודא באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם, ואינון תרין באר], חד איהי באר דאתמר בה (בראשית כז) ויריבו גם עליה, ותנינא באר אחרת ולא רבו עליה. באר דרבו עליה דא אורייתא דבעיפ. דאתמר בה ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק לאמר לנו המים, אלין מקשין על אלין. ואלין חולקין על אלין. אלין מטהרין ואלין מטמאין. אלין פוסלין ואלין מכשירין. אלין אוסרין ואלין מתירין. בשית סטרין ואינון בראשית ברא שיה.

תקונא תשיעאה

(זהו תיקון כ"ט)

בראשית ברא, שית סטרין [באר דשית] דאיסור וזיתר כדקאמרן. (ואיהו תקונא כ"ח) ועליה אתמר ועתה יגדל נא כח יי, ואיהי כ"ח אתון דעובדא דבראשית א. בהאי (נ"א דאיהו) כ"ח תלמידי חכמים ויחפרו באר אחרת ולא רבו עליה. דאיהי הלכה למשה מסיני קבלה למשה מסיני. ומשה בגינה בזמנא דאמר ליה קביה אין שלי בעיך, אמר ועתה יגדל נא כח יי, ואיהי תלמוד דאתמר (למשה) משה קבל תורה מסיני. משנה שפחה דילה. דא אתעביד להלכה דאיהי ברתא דמלכא לבושא. וברתא דמלכא איהי בת קול מלגו. וברייתא איהי שפחה לה מלבר, ואלין תרין סמכין לה לברתא דמלכ' בגלות' משנה וברייתא. ואית שפחה בישא דאתקריאת שטנה הה"ד (שם) ויקרא את שמה שטנה. אתתא דנחש דאיהו שטן, ודא

תקוני תקונא עשיראה [דף קמ"ז פ"א וע"ב] הזוהר שלט

ודא איהו מחלוקת וקושיא. ועלה אתמר (שמות א) וימררו את חייהם בעבודה קשה. דודאי דא איהו קושיא. בחומר דא ק"ו דא נחש עקלתון מחלוקת. זמנא איהו קל בשעבודא דישראל כד חובין קלין עליהו, חמנא דאיהו חמור כבד. ומסטרא דיליה (שם ה) תכבד העבודה. ונחש איהו אזיל בקושיא ומחלוקת כגוונא דגלי ימא. כגוונא דא כד חשיב בר נש דאיהו בקושיא ומחלוקת לתתא בסיפא דמתני' אשכח לה ברישא, וכד חשיב דאיהו ברישא אשכח לה בסיפא. ולבתר פליג באמצעיתא דמתניתין. ויחפרו באר אחרת, דא פסיקתא דתמן פסקי הלכה. ואיהו תרוץ, ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות. ואלין פסקין ותרוצין. אינון לבנים דאינון לבן ההלכה. ודא איהו ובלבנים. ובכל עבודה בשדה, ודאי דא ברייתא. דעלה אתמר (דברים כב) כי בשדה מצאה וגר, את כל עבדתם זו משנה שפחה תניינא לברייתא. אשר עבדו בהם בפרך, הכל תלוי עד שיבא אליהו דא שפחה תליתאה דאיהו (נ"א עקרא) אקרי עבודה (עיבוד ה').

קם ינוקא חדא פתח ואמר (איוב לב) צעיר אני לימים ואתם ישישים. בראשית

(זהו תקון ל') תקונא עשיראה

ב'ראשית ברא אלקים, דא בביא, (ודא תקונא תלתין), ואינון תלת בבי דאתרמיזו בתלת אלפין בראשית בריא אלקים. ועלה אתמר על כל דבר פשע על שור על חמור [על שה] דא בבא קמא. (על שה) על שלמה [על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה] דא בבא מציעא. (על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה) [עד האלקים יבא דבר שניהם] דא בבא בתרא. על שור ביה מתוכחים מארי מתני' דא עם (דף קמ"ז ע"ב) דא. ואית שור ואית שור. שור תם ושור מועד. ואית חמור ואית חמור. ועל אלין דסטרא דמסאבו אתמר בהון (דברים גב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. ויעקב בגינייהו (א) אמר (בראשית לב) ויהי לי שור וחמור, צאן דא שה דאתמר ביה על שה. ועבד ושפחה דא איהו על כל אבדה. ושור מועד. ארבעה ועשרים תולדות דנויקין תליין מגיה. וכלהו תליין מארבע אבות דאינון קרן ושן וגוף ורגל. נגיחה בקרן. שן דההא אכיל בגול. [שן דהוא אכיל ומהדק הכל] רבצה בגופא על מאני ותבר לון, ולית מאני אלא ת"ח, וכן הויק ברגליו, וכלהו במתני' אתמר חמור איהו חמור בחומרא דמתניתין. ות"ח דשליט עליה אתמר ביה עני ורוכב על חמור. ומאי ניהו דשליט עליה חכים מיזפלא ר"ב ר"בנו (ב) דא שליט עליה. אבל אחרא איהו מחמרא בתריה בחומרא דמתניתין. וכן שור נגח לון בקושיא ונשיך לון ורביץ עליהו ותבר לון, ודא איהו מחלוקת. וכן ברגל תבר מאנין. ובג"ד בשור ובחמור דאינון ממנן דעשו וישמעאל יהון רכיבין עליהו תרין משיחין ושלטין עליהו. ומארי מתניתין שלטין עליהו. ועליהו אמר יעקב ויהי לי שור וחמור דשליט עליהו בתלמודא ובמדרשים ובקשירו דתפלין וציצית שליט עליהו. דאינון מועדים לקלקל דאתמר בהון (שמות א) וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים.

מיד נפק קלא, ואמר אנחו ליה לינוקא ויטלק לאתריה. דהא שתין הלכות דאינון ששים המה מלכות תליין באורא ואיהו אתי לסלקא לון לאתריהו. מיד פרח ולא חזו מיד. אמר רבי שמעון ודאי דא איהו תינוק יונק משדי אמו, ודא נער דאיהו אנהיג ארביין בימא דאינון תלמידי חכמים דאזלין בימא דאורייתא, בארבע רוחין, די בהון אתמר (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח. ואית ארבע רוחין אחרנין מסטרא דשטן דאתיין בקושיא ומחלוקת וטבעין ספינות דאינון תלמידי חכמים בימא דאורייתא ולא יכלין לנפקא מתמן. וגלגלין סלקין ונחתין בהון.

אדהכי הא ינוקא קא נחית. פתח ואמר בוצינא קדישא, פתח פיך באורייתא, דהא פומך איהו סיני, קלין והבלין דנפקין (ג) מפומך עליהו אתמר (שמות כ) וכל העם ראים את הקולת

הקולת ואת הלפידים וגר, וכלהו צייתין למלוך עלאין ותתאין. דאינון שתין רבוא דמתיבתא עילאה. ושתין רבוא דמתיבתא תתאה. ואנת איהו בדיוקנא דמארך. דבזמנא דפתח באנכי, שור לא נגה, אריה לא שאג. עוף דאיהו נשרא לא פרח. וכל חיילין דתליין מנייהו בכרסייא יקרא, ואדם לשבת על כרסייא דאיהו קביה. איהו ציית למלין דילך. בגין דמטרוניתא דיליה דאיהי אורייתא קדישא סליקת בפומך. מ"ד

תְּקוּנָא אַחַת עֶשֶׂר (זהו תקון תלתין)

מִיד פִּתַח וְאָמַר בְּרֵאשִׁית בְּרָא שֵׁית, וְאִינוּן שֵׁית יָמִים. בְּרָא אֱלֹקִים. מֵאֵי אֱלֹקִים, יִמָּא שְׂבִיעָא. (וְדָא תְּקוּנָא תְּלַתִּין), וְרִזָּא דְמִלְהָ כָּל הַנְּחָלִים הַוֹּלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אִינוּן מְלֵא. עֵלְאִין, שְׂמֵעוּ, נוֹנִין דְּרַחֲשִׁין בִּימָא דְאֹרִייתָא, עֵלְיֵיהּ אֲתַמַּר שֵׁם רִמַּשׁ אִין מְסַפֵּר חֵיות קִטְנוֹת עִם גְּדוּלוֹת. וְכִלְהוּ שְׂאֲגִין עַל טְרַפִּין, וְשְׂכִינְתָא אֲתַמַּר בַּהּ (מְשֵׁלִי לָא) וְתַתְּן טְרַף לְבֵיתָהּ חֻק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. כָּל הַנְּחָלִים דְּאֹזְלִין לִימָא הָא שְׂבַע אִינוּן, וְאִינוּן שְׂבַע נַעֲרוֹת (דף קמ"ח ע"א) הַרְאוּיוֹת לְתַת לֵה לְאִימָא קְדִישָׁא דְאִיְהִי בַת שְׂבַע. יָם אֹקִינוֹס כְּלִילָא מְשַׁבַּע יָמִים. וְאִמָּאֵי אֲתַקְרִיאַת אֹקִינוֹס. בְּגִין דְּכָל מִינֵי מֵיָא וְנוֹנִין וְרַחֲשִׁין דְּלָאוּ אִינוּן דִּילֵהּ וְיִתְּנוּן לְאֶעְלָא בַּהּ אִיְהִי מְקִיא לֶחַן. וּמִתְּמַן הֵם שְׁבִים לְלַכְתָּ. כְּגֹזְנָא א) דְּתִיבְתַן נַח דְּלָא הוּוּ מְקַבְּלֵי מְמִינָא אַחְרָא אֵלָא מְאֵלִין דְּמִנֵּי קְבִיָּה. וּבְגִיד כָּל הַנְּחָלִים דְּאִינוּן תִּיַּח כְּלָהוּ מִשְׁתַּדְּלֵי בְּאֹרִייתָא, הַוֹּלְכִים אֶל הַיָּם, וּבְעָאן לְאֶעְלָא לְשְׂכִינְתָּא. וְאִיְהִי לָא מְקַבְּלָא לֶחַן בְּגֹזְנָא אֵלָא לְאֵלִין דְּמִנֵּי קְבִיָּה לְאֶעְלָא לְגַבְהָ (גִּיָּא בְּגֹזְנָה). דְּאִינוּן שְׂבַע רוּעִים. וְלְשַׁבְטִין דְּנַפְקִין מְנִיְהוּ. וְלְכָל דְּאֲתִיין מְסַטְרִיְהוּ וְיִתְעַרְבוּן בְּהוּן, יִמָּא קְבִילַת לֶחַן וְיִתְעַרְבוּן בְּגֹזְנָה. אֲבָל לְאַחֲרָנִין לָא קְבִילַת לֶחַן. וּמִתְּמַן אִינוּן שְׁבִין לְלַכְתָּ. דּוּדָאֵי אִיְהוּ ה' יִמָּא, נַחַל דִּילֵהּ ו'. כָּל אִינוּן דִּירְתִּין נִשְׁמַתִּין מִן יִמָּא וְנַחַל דִּילֵהּ בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵי דִיִּק. אִיְהִי קְבִילַת לֶחַן. וְאַחֲרָנִין דְּלָאוּ אִינוּן חֵלֵק י' אִיְהִי לָא קְבִילַת לֶחַן, וְדַחֲיָא לֶחַן מִתְּמַן, וּמִתְּמַן הֵם שְׁבִים לְלַכְתָּ. קְמוּ כְּלָהוּ וּבְרִיכוּ לֵיהּ וְאִמְרוּ פּוּמָא דְשְׂכִינְתָּא, סִינֵי סִינֵי, זְכַאִין אֹדְנִין דְּשְׂמַעִין מִלִּין אֵלִין מְפּוּמָךְ ב). (בְּסַכֵּי תִיקוּן לִיָּא בְּרֵאשִׁית בְּרָא שְׁתֵּי וְכַר כְּמִשׁ לְעִיל בְּתַקּוּן לִיָּא).

אָמַר הַמְּגִיָּה עִיכ מְצַאֲתִי (וְאוּלַי אֵלּוּ הֵיִיא תְּקוּנִים הֵם בְּכָלֵל הַשְּׂבָעִים אֵלָא שְׂלָא הוֹשְׁמוּ אִישׁ עַל יְדוֹ לְדַגְלִיְהֵם) (וְכַבֵּר מְצַאֲתִי לְקוּטִים אַחֲרִים וּלְפִי שְׁלִבִי אָמַר לִי שְׂאִינָם מְכָלֵל הַתְּקוּנִים רַק מְאֲמָרִים מְפֹחְרִים מְסַפֵּר הַזֹּהֵר הַבְּדִלְתִּי אוֹתָם לִי לְמִשְׁמַרְתָּ עַד אֲשֶׁר אֲרָאָה מָה יֵהִיוּ וְאִם יֵהִיֶה אֱלֹקִים עַמְדִי וְהַנְּחָנִי בְּדֶרֶךְ אֲמַת עוֹד אוֹסִיף לְהַדְפִּיס דְּבָרִים יְקָרִים וְנוֹרָאִים שְׂלָא נְרָאוּ בְּגִלּוּי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבְרוּךְ י' אֲשֶׁר לָא הִסִּיר תְּפִלְתִּי וְחִסְדוֹ מֵאֲתִי שְׂגִלְגַל זְכוֹת זֶה עַל יְדִי.

הנה פה מקום אתי ליצב ציין להאי גברא רבה חכימא דיהודאי

מורנו ורבינו, מדיכין ומנהיגן של אלפי התלמידים דמתיבתא הקדושה והמפורסמת "תורה ודעת" בברוקלין, ומייסד "בית מדרש עליון" במאנסי, נ"י.

שחרש חרע קרקעה הקשה והשוממה דארה"ב הכורה, חכה לקצוד ולכצוד תבואתה ופירותיה ושילח פאודתיו לעיירות וכרכים, ביסוד חדרים ישיבות וכוללים ובתי מדרשות על טהרת הקודש בכל רחבי הארץ

הרב הגאון והחסיד שקירבני בימין צדקו, באהבה ובחיבה

מריה שרגא פייבל בן ר' משה זצקללה"ה

שהחזיר נשמתו הטהורה לקונו, ביום ג' בחודש אלול ה' תש"ח